॥ ॐ ॥

Part V, (5). ॥ शिवाभ्यां नमः ॥

॥ भारतीमन्दिरसंस्कृतग्रन्थावलिः ॥

THE

BHARATEE MANDIRAM SANSKRIT SERIES

No. 1.

ग्रन्थाङ्कः १.

THE

BRAHMA SUTRA BHASHYA

SRIKANTHACHARYA

WITH

SIVARKAMANI DIPIKA

BY

THE FAMOUS APPAYA DIKSHITA.

EDITED BY

R. HALASYANATHA SASTRI.

श्रीमच्छ्रीकण्ठाचार्यकृतं

ब्रह्मसूत्रभाष्यम् ॥

श्रीमदप्पयदीक्षितकृतशिवार्कमणिदीपिकाख्यव्याख्यासहितम् ।

रेव प्रणीतया तत्तदधिकरणार्थसंग्राहकपद्यरूपया नयमणिमालया सनाथीकृतंच

कुम्भघोणनगरविराजमान (नेटीव् हैस्कूल्नामक) स्वदेशीयद्रूणवाणीमहापाठशाला-

गीर्वाणवाण्युपाध्यायपदमधितिष्ठता भारतीमन्दिराख्यलुप्यमान-

प्राचीनग्रन्थग्रथनालयप्रतिष्ठापकेन कुम्भघोणवासिना

रा० हालास्यनाथशास्त्रिणा संशोधितम् ।

स्वप्रणीतया सूत्रार्थचन्द्रिकया संयोजितं च

तेनैव

सहृदयानां सत्प्रभूणां साहाय्येन

मुम्बानगरस्थनिर्णयसागरमुद्रणालये सम्मुद्र्य

खण्डशः प्रचार्यमाणं विजयते ।

१९०७.

पञ्चमी संचिका ।

OPINIONS.

COLONIAL SECRETARY'S OFFICE
Dated 26th April 1906;
Colombo.

No. 996 of 1906.

His Excellency the Governor having taken into consideration the petition of Pandit Sri Halsyanath Sastri of Native High School Kumbakonam, South India, dated 30th March. 1906,

Has directed that the Petitioner be informed that His Excellency has been pleased to approve the purchase of two copies of the work Srikanta Bhashya on the Brahma Sutras now being published by him.

BY HIS EXCELLENCY'S COMMAND,
for Colonial Secretary.

No. 195 of 1906-07.

OFFICE OF THE MINISTER OF EDUCATION, BARODA,
Dated 4th December 1906.

To

R. HALSYANATH SHASTRI,
Sanskrit Pandit, N. H. School
Kumbaconam.

SIR,

Your application praying for encouragement to the undertaking of the publishing the oldest Bhashya on the Brahma Sutras by Shrikanta with the Shivarkamani Dipika Commentary, was duly submitted to His Highness the Maharaja Saheb who has been pleased to order that I should subscribe for te copies of the Publication. I have therefore to request you to send me ten copi of the book in question, the railway etc. charges being borne by you. You w also send bills in Duplicate and the payment will be made without delay.

Yours faithfully,
MINISTER OF EDUCATIO [redacted]
Baroda St[redacted]

॥ भारतीमन्दिरसंस्कृतग्रन्थावलिः ॥

सहृदयेषु काचिद्विज्ञप्तिः

आर्यमिश्राः सहृदयाः !

शिवार्कमणिदीपिकायाः प्रथममध्यायं षड्भिस्संचिकाभिस्संमुद्रय प्रकटीकृत्य यदा द्वितीयमध्यायं **सप्तम्यां संचिकायां संमुद्रय** प्रकटीचिकीर्षुस्तन्मातृकापरिशोधनाय धृतक्षणः प्रावृतं तदा **द्वितीयतृतीयतुरीयाध्यायेषु** बहुषु **स्थलेषु** काश्चन पङ्क्तयश्शिथिलास्त्रुटिता लेखकप्रमादादुत्सृष्टवर्णराजिकतिपयाश्च संमुद्रणानर्हास्समदृश्यन्त हस्तगतासु मातृकासु । तदस्तथाविधविशकलितमातृकानुसारेण तत्परिशोधनमशक्यं निश्चित्य अन्यमातृकान्वेषणे धृतादरोऽबुबोधितश्च कैश्चित्सुहृद्भिः समीचीनमातृकान्तरसंपिपादयिषया गृहीतचिरामः कस्मिंश्चित्कार्यगौरवेण पाठशालाया. प्रास्थिषि मैसूरुसंस्थानं प्रति । तत्र च, तत्र तत्र विचिन्वन्मातृकान्तरमन्ततस्समासाद्य मैसूरुराजधानीमवालोकिषि महाराजपुस्तकशालायां काञ्चिदतिबृहतीं सीताळतालपत्रलिखितां तदध्यक्षेण कड्डूर प्रदेशतश्चिरात्संगृहीतां संपूर्णां मातृकां तामन्वाख्यान्ध्रलिप्यां विलिख्य तत्रैव सज्जीकृतां तदनुमातृकां च ।

तदनन्तरं तदध्यक्षेण मत्परिश्रमपारमार्थ्यवेदिना सहृदयमणिना सुहृन्मणिना श्रीमता **महादेवशास्त्रिणा** सहादरं मह्यं श्रीमान्ध्रलिपिमयीं तामनुमातृकां समासाद्य संप्राप्तसंमोदस्तदीयसाहाय्येन **महाराजगुरुश्रीमत्परमहंसेत्यादिबिरुदाङ्कितश्रीमत्परकालमठाधीश**विरचितबहुप्रबन्धसुप्रसिद्ध**श्रीकृष्णब्रह्मतन्त्रपरकालस्वामि**संप्रसादपात्रतामधिगम्य तत्रस्थपुस्तककोशगतां सुप्रतिष्ठितपाण्डितमणिपरिशीलितनयातिसुबद्धरूपा तालपत्रमयीमनुपमामतिमनोहरामिदमुद्यमपरिपूर्त्यर्थमेव परमशिवप्रसादसमानधार्पितामिव भासमानाममन्दानन्ददायिनी **प्रथमाध्यायतृतीयपादस्थ'कल्पना'दिति**प्रभृतितुरीयाध्यायपरिपूर्तिपर्यन्तामन्यां **मातृकां च श्रीमन्महादेवशास्त्रिणैव** मह्यं प्रदापितां च समासाद्य परिपूर्णमनोरथस्समभ्येत्य स्वीयं देशं तन्मातृकासाहाय्येन सम्यक्संशोध्य महता परिश्रमेण **सप्तमाष्टमसंचिके** एकीकृत्य तस्याः **संचिकायाः** समग्रं **द्वितीयमध्यायं** प्राचीकशम् ।

अत्र च समये समीचीनमातृकाप्रदानादिना विहितोपकाराभ्यां मैसूरुवास्तव्याभ्यां **श्रीमत्परकालस्वामिमहादेवशास्त्रिभ्यां** तथा पुस्तकक्रयणेन विहितोपकारेभ्यः अन्यत्र ह्रौण्या वाण्या निर्दिष्टनामभ्यश्च महाशयेभ्यो धृतकार्तज्ञ्यस्सादरमभ्यर्थये भगवत्संनिधौ तेषां श्रेयोऽभिवृद्धिम् ।

मया परिशोध्य संमुद्रय प्रकटीकृतं **शिवार्कमणिदीपिकाया**एकं वापि पुटं धृतक्षणाः काश्चिन्मातृकामादाय तदनुसारेण अवलोकयेयुस्सहृदयास्तदा किंचिज्ज्ञेन मया विधृतपूर्वमिदमुद्यमपरिश्रमस्वरूपमेव तेषां हृद्याविर्भूय मदीयं कालविलंबजं दोषं स्वयमेव दूरतस्समुत्सार्य क्षमापयेत्तानिति न मयात्र विषयेऽधिकं विनिवेद्यं क्षमासारेषु सहृदयेषु ग्राहकेष्विति विश्वसिमि । अवशिष्टमुद्रणं **तृतीयतुरीयाध्याय**रूपमणीयांसं भागं **पुटत्रिशती**परिमेयमर्वागेव त्रिचतुरमासेभ्यः परिसमाप्तमुद्रणं कारयितुं विधृताभिलाषेण सुहृत्प्रभुणा मदुद्यमप्रोत्साहकेन मत्परिश्रमवेदिना **श्रीमद्दीक्षितेन्द्रमहावंशमुक्तामणिना** वेरचितमर्थसाहाय्यमचिरान्निर्वाहयेदिदमुद्यमसमाप्तिमिति विश्वस्तस्तदव्याजसौहार्दाय धृतकार्तज्ञ्यो विरचितानतिस्सहादरमभ्यर्थये तदीयमभ्युदयजालं करुणावरुणालय**मुमारमणम्** ।

अन्यच्च **प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे एकषष्ठ्यधिकचतुश्शततमे (४६१) पुटे** मातृकादौर्लभ्यतो दत्तावकाशतया त्यक्तं **'विरोधःकर्मणी'** तिसूत्रव्याख्यायां कंचिदंशमिदानीं मैसूरुमातृकायामुपलब्धं ग्रन्थावसानेऽन्तिमसंचिकायां अत्र प्रकटीकरिष्य इति सहादरमावेदये ग्राहकानिति शिवम् ।

इत्थं

सहृदयचरणांबुजदासः

प्रकटयिता

[illegible] शास्त्री

कुम्भघोणस्थ [illegible] उपाध्यायः

READY FOR SALE.

"Bharatee Mandiram Sanskrit Series.

		Rs.	As.	Foreign (including [illegible])
No. 1.	*The Brahma Sutra Bhashya of Srikanthacharya* with *Sivarkamani Dipika* by the famous *Appaya Dikshita* and with *Nayamani Mala* ([illegible]) Edited and Published with ([illegible]) by Pundit R. *Halasyanatha Sastriar* (Volume I Containing 1st Adhyaya only) ([illegible]) Thick paper Edition (Calico bound.)	17	8	... ... 1 [illegible]
	Do. ... ... (Paper cover.)	16	0	
	Do. Ordinary Edition. ... (Calico bound.)	11	0	... ... 1 [illegible]
	Do. ... ... (Paper cover.)	10	0	
	Postage...	0	12	
	Do. Volume No. II	...		*In the Press.*
No 2.	*Anandalahari* by *Appaya Dikshita* with his own Commentary called *Chandrika* ([illegible]) Edited and published by *R. Halasyanatha Satri* (Demy Octavo pages 150. (Calico bound)	2	0	0 [illegible]
	Do. ... ...(Paper cover)	1	8	
	Postage	0	2	
1.	Kuvalayananda of Appaya Dikshita with the commentary Rasika Ranjani (कुवलयानन्दः रसिकरञ्जनीटीकासहितः) (Calico bound)	2	8	... 0 [illegible]
2.	Do. (Paper cover)	2	0	
	(Postage)	0	2	
3.	The Apastamba Dharma Sutras ([illegible]) Bare Text.	0	8	
4.	Do. with the commentary ([illegible] each Sutra having the commentary appended to it), along with the Bare Text useful for succint reading. Calico bound.	2	8	0
5.	Do. (Paper cover.)	2	0	
	(Postage.)	0	2	

N. B.—The advance price of thick paper edition of *Srikantha Bhashya* with *Sivarkamani Dipika* is now Rs 20-8-0 and of ordinary edition Rs. 16 8-0. Postage Extra

R HALASYANATHA SASTRY,
FOUNDER OF BHARATEE MANDIRAM.
SANSKRIT PUNDIT, Native High School Kumbhakonam.
Tanjore District, Madras Presidency.

Nyaya-Raksha-Mani of Appaya Dikshita (this rare work is a Commentary on the first Adhyaya alone of the Brahma-Sutra-Mimamsa) Edited by Pandit P. Ganapathy Sastry (Nagari character) Rs. 6 0 0. (Postage [illegible])

To those, who purchase more than five copies at a time the price of each copy is Rs. 4, 0, 0 (Postage [illegible]

P. GANAPATHY SASTRY
DANIR STREET [illegible]

[illegible]tha Shastri, Native High School, Kumbakonam.
[illegible] the Nirnayasagar Press, 23, Kolbhat Lane, Bombay.

शिवाभ्यां नमः ।

श्रीकण्ठाचार्यकृतो

ब्रह्ममीमांसाभाष्ये

अथ द्वितीयस्याध्यायस्य

प्रथमः पादः ।

अथ स्मृत्यधिकरणम् ॥ १ ॥

॥सू०॥ स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्नान्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसंगात् ॥१॥

अतीतेऽध्याये सच्चिदानन्दस्वरूपे सर्वज्ञत्वसर्वशक्तित्वादिस्वरूपलक्षणे सकलजगज्जन्माद्युपलक्षणे सर्वविलक्षणे सर्वात्मनि विरूपाक्षत्वकृष्णपिंगलत्वनीलकण्ठत्वादिविशिष्टलीलामंगलस्वरूपस्वभावे भवशिवशर्वमहादेवपरमेश्वरशब्दादिमुख्यवाचके परमकारुणिके परब्रह्मणि शिवे निखिलवेदांतवाक्यानां तदनुगुणानां स्मृत्यादीनां च तात्पर्येण समन्वयोऽभिहितः। इदानीमनेनाध्यायेन तस्य समन्वयस्य वेदांतविरुद्धस्मृतितर्कादिभिर्विरोधः परिह्रियते। प्रथमं सांख्यस्मृतिविरोधः परिह्रियते। अस्मिन् सर्वत्र पूर्वोक्तः समन्वयो विषयः। इह वैदिकसमन्व-

अथ शिवार्कमणिदीपिकायां द्वितीयस्याध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

अथ स्मृत्यधिकरणम् ॥ १ ॥

वृत्तवर्तिष्यमाणयोरध्याययोः प्रतिपाद्यं संगतिसूचनार्थमुपन्यस्य उत्तराध्यायमवतारयति अतीतेऽध्याय इति। भगवता सूत्रकारेण 'अथातो ब्रह्मजिज्ञासे'ति (ब्र०१.१.१.सू) ब्रह्मविचारं प्रतिज्ञाय जगज्जन्मादिकं सच्चिदानन्दरूपत्वविग्रहविशेषविशिष्टत्वादिकं च ब्रह्मणो लक्षणं प्रदर्श्य प्रदर्शितलक्षणविशिष्टे तस्मिन्वेदांततदुपबृंहणस्मृत्यादीनां प्रामाण्यं प्रतिज्ञाय प्रतिज्ञातार्थोपपादनाय तेषां ब्रह्मण्येव तात्पर्येण समन्वयः प्रथमाध्यायेनाभिहितः। स तु किं इत्याशङ्क्य 'परब्रह्मणि शिव' इति विशेषितम्। तस्य परब्रह्मत्वोपपादनाय ब्रह्मस्वरूपलक्षणानां तत्रैव पर्यवसानं 'लीलामङ्गलस्वरूपस्वभाव' इत्यन्तैर्दर्शितम्। सर्वविषयबुद्ध्युत्पादकोषलक्षणतया 'शिवभवे' त्यादि विशेषणं कृतम्। शिवस्य स्वोपासनानुगुणनिखिलफलप्रदानोन्मुखस्वभावत्वेन उपासनासिद्ध्यर्थमुपासकसौलभ्यं 'परमकारुणिक' इति विशेषणेन सूचितम्। तस्य समन्वयस्येति। तथा च समन्वये निरूपिते तस्य स्मृतितर्कादिभिः विरोधेनाक्षेपस्तत्समाधानं चावकाशं लभत इति समन्वयाध्यायानन्तर्यमस्याध्यायस्येति संगतिरिति भावः। 'स्मृतितर्कादिभि' रित्यादिशब्देन भूतभौतिकसृष्ट्यादिविषयस्मृतीनां परस्परविरोधः परिगृह्यते। समन्वयस्य संभावितसकलविरोधपरिहारोऽध्यायार्थ इत्यध्यायार्थैक्यमिति भावः। पादार्थभेदस्त्वग्रे प्रदर्शयिष्यते। प्रथमाधिकरणार्थमाह—प्रथममिति। अस्मिन्त्सर्वत्रेति। अस्मिन्नध्याये सर्वेष्वप्यधिकरणेषु प्रथमाध्यायव्यवस्थापितसमन्वयो विषय इत्यर्थः। इहेति। इहाधिकरणे ब्रह्मविषयस्य वेदान्तसमन्वयस्य प्रधानविषयस्य स्मृतेः

यस्य सांख्यस्मृत्या संकोचोऽस्ति न वेति संदेहः। कथम्। ब्रह्मणो जगत्कारणत्वं वेदोऽभिधत्ते। कपिलस्मृतिः प्रधानस्य। कपिलो हि महातपस्वी। ततस्तद्वचनमपि प्रमाणमेव। वेदोऽपि भगवानखिलप्रमाणसार्वभौमः। स चाप्रामाण्यगंधमपि न सहते। तदनयोः कस्य केन बाध इति संशयप्राप्तिः। तत्र सांख्यस्मृतेरनवका-

स्मृत्या बाध्यत्वमन्यपरत्वेन नेयत्वलक्षणमस्ति न वेति संशय इत्यर्थः। ननु, नायं संशयः वेदान्तेष्वपि 'प्रधानक्षेत्रज्ञपतिर्गुणेशः' 'अक्षरात्परतः पर' इत्यादौ प्रधानप्रसिद्धिसत्त्वेन सेश्वरसांख्यमते ब्रह्मप्रसिद्धिसत्त्वेन च विरोधाभावात् तत्सत्त्वेऽपि श्रुतिस्मृत्योर्विरोधे श्रुत्या स्मृतिर्बाध्येत्यौदुंबरीस्पर्शसर्ववेष्टनस्मृत्यादिषु सम्प्रतिपन्नत्वाच्चेत्याक्षिपति —कथमिति। प्रथमस्याक्षेपस्योत्तरं ब्रह्मण इति। कपिलस्मृतिर्वेदान्तवत् ब्रह्मणो जगत्कारणत्वं न प्रतिपादयति। वेदान्ताः कपिलस्मृतिवत् प्रधानस्य स्वतन्त्रकारणत्वं न प्रतिपादयन्ति इति अस्ति तावद्विरोध इति भावः। द्वितीयस्योत्तरमाह—कपिल इति। 'ऋषिं प्रसूतं कपिलं यस्तमग्रे ज्ञानैर्बिभर्ति जायमानं च पश्ये' दिति कपिलस्य हिरण्यगर्भस्येव जायमानावस्थाप्रसृतपरमेश्वरकटाक्षलब्धाप्रतिघज्ञानातिशयत्वं प्रसिद्धम्। तथा तपोबलवशीकृतपरमेश्वरप्रसादलब्धसार्वज्ञ्यस्य कपिलस्य वचनमप्रमाणमिति वक्तुमयुक्तमिति सर्ववेष्टनस्मृत्याद्यपेक्षयास्ति विशेष इति भावः। 'तत्र सांख्यस्मृते' रित्यादिपूर्वपक्षभाष्यस्यायमाशयः। श्रुतिस्मृत्योर्न श्रुतिस्मृतित्वकृतं नियतं प्राबल्यदौर्बल्यं किं तु बलाबलवैपरीत्यकारणान्तराभावसापेक्षमौत्सर्गिकम्। अत एव 'वेदं कृत्वा वेदि' रिति पदार्थधर्मभूतक्रमविषयश्रुतितः 'क्षुत आचामे' दिति स्मृतेर्धर्मिभूतपदार्थविषयत्वं प्राबल्यकारणमस्तीति बलाबलवैपरीत्यमाश्रितम्। यथोक्तं वार्तिककारैः—'दुर्बलस्य प्रमाणस्य बलवानाश्रयो यदा। तदापि विपरीतत्वं शिष्टाकोपे यथोदितम्। अत्यन्तबलवन्तोऽपि पौरजानपदा जनाः। दुर्बलैरेव बाध्यन्ते पुरुषैः पार्थिवाश्रितै' रिति। इहाप्यस्त्यग्निहोत्रादिधर्मविषयत्वेन सावकाशायाः श्रुतितो निरवकाशत्वं कपिलस्मृतेः प्राबल्यकारणम्। क्लृप्तं च सावकाशात् 'यत्किंचित्प्राचीनमग्नीषोमीयात्तेनोपांशु चरंती'त्युपांशुस्वरविधाना'न्मन्द्रं प्रायणीयायामनुब्रूयात् मन्द्रतरमातिथ्याया'मिति प्रायणीयादिगतस्वरान्तरविधानस्य निरवकाशत्वेन प्राबल्यम्। तस्माद्यद्यपि श्रुतिस्मृत्योर्बलाबलमौत्सर्गिकम्। किं बहुना। स्मार्तश्रुत्यपेक्षयापि वैदिकं लिंगमात्रं बलवदित्युत्सर्गः। अत एव वार्तिके यत्र पुनः श्रुतिरानुमानुकी लिंगं प्रत्यक्षं तत्र कथं यथाश्रुति वैदिकलिंगविरोध इति प्रश्नमुद्भाव्य तत्र स्मृतेर्मूलान्तरमपि संभाव्यते न तु वैदिकलिंगस्येति तदेव बलवदित्यनुसर्तव्यमित्युक्तम्। तथाप्यत्र निरवकाशत्वरूपस्यापवादस्य सद्भावात् नात्रोत्सर्गः प्रवर्तते। सिद्धांतिनोऽपि हि 'अस्य लोकस्य का गति' रिति आकाश इति होवाचे' त्यादिषु वाक्येषु श्रुतिलिंगादिपारदौर्बल्योत्सर्गो न प्रवर्तते। आकाशादिश्रुतितोऽनन्तत्वादिलिंगप्राबल्यहेतोरपवादस्य सद्भावादित्यभ्युपगन्तव्यम्। अपि च। सावकाशनिरवकाशत्वेनेव अव्यवस्थितार्थत्वव्यवस्थितार्थत्वमपि बलाबलवैपरीत्यकारणम्। अत एव 'यदृचास्तुवत तदसुरा अन्ववायन् यत्साम्नास्तुवत तदसुरा नान्ववायन्' य एवं विद्वान् साम्ना स्तुवीते'त्यृक्सामस्तुतिविधिरूपयोरुपक्रमोपसंहारयोरव्य-

शत्वेन प्रबलत्वात् वेदस्य धर्मेण सावकाशतया दुर्बलत्वादनवकाशया स्मृत्या वेदस्य संकोचो युक्त इति चेद्वदति पूर्वपक्षी वयमपि नेति वदामः। कथम्?

प्रतिग्रहेष्टिगतयोरिव प्राप्तस्य प्राबल्यदौर्बल्योत्सर्गस्य 'यद्वचास्तुवते' त्यादीनामसुरागमहेतुतया निन्द्यता उत वशीकर्तुमशक्यानामसुराणामऽपि वशीकरणहेतुतया स्तुत्यता इति संदेहावकाशसद्भावेन उपक्रमस्याव्यवस्थितार्थत्वं सामविधिपरत्वेनोपसंहारस्य व्यवस्थितार्थत्वं चापवादकमस्तीत्युपसंहारानुसारेण उपक्रमस्य निंदापरत्वमाश्रितम्। अस्त्यत्र तदपि बलाबलवैपरीत्यकारणम्। अतिगंभीरा हि वेदाताः स्वल्पमतीनामशक्यार्थनिश्चयाः। 'कश्छंदसां योगमावेद धीर' इति श्रुत्यैव च वेदानामशक्यार्थनिश्चयत्वमुक्तम्। विशिष्य च वेदांतवेद्यस्य जगत्कारणस्याशक्यनिर्णयत्वं 'को अद्धा वेद क इह प्रवोचदियं विसृष्टिर्यत आबभूवेति' प्रतिपादितम्। वादिनां च वेदांतार्थे भूयसी विप्रतिपत्तिर्दृश्यते। एवमव्यवस्थितार्था वेदान्ताः। कपिलस्मृतिस्तु प्रधानकारणत्वैकविषया व्यवस्थितार्था। तस्माद्व्यवस्थितार्थया कपिलस्मृत्या उपबृंहणीया वेदान्ता अपि तदेकविषया इत्येव युक्तम्। न च, ब्रह्मैककारणत्ववादिन्यो मनुस्मृत्यादयोऽपि व्यवस्थितार्थाः। 'यद्वै किंच मनुरवदत्तद्भेषज' मिति मनोराप्ततमत्वं श्रुतिप्रसिद्धम्। अतो मनुस्मृत्यादिभिरुपबृंहणं भवेदिति वाच्यम्। धर्मप्रतिपादनपराणां स्मृतीनां कर्मकांडोपबृंहणेन सावकाशत्वात्। अत एव मनोराप्ततमत्वं कर्मकांडादावेव वर्ण्यते न तु कपिलस्येव वेदांतभागे। तस्मादनवकाशकपिलस्मृत्यनुसारेण वेदांतानामर्थनयनं युक्तम्। सैन्यस्य प्रतिपक्षजेतृत्वं राज्ञीव प्रधानस्य जगद्रचयितृत्वं पुरुषे समारोप्य वेदांतेषु ब्रह्मकारणवादाः प्रवृत्ताः इति प्राप्ते सिद्धान्तमाह—वयमपीति। अयमाशयः। मन्वादयस्तावत् ब्रह्मण एव जगत्कारणतां स्मरन्ति। ते च बहवः। न तु कपिलतदाशयासुरिपंचशिखादिवत् कतिपये स्वस्वप्रतीयमानवेदान्तार्थानुवर्तिनः शाक्यादिवत् तद्विरुद्धार्थवादिनः। तत्र च मनो 'र्यद्वै किंच मनुरवदत्तद्भेषज' मिति श्रुतौ 'यत्किंचे' ति वीप्सासमानार्थेन शब्देन 'भेषज' मित्युक्त्या च स्वोक्ते सर्वस्मिन्नर्थे भ्रांतिविप्रलंभराहित्यं दर्शितम्। कपिले तु ज्ञानमात्रमुक्तम्। तत् कतिपयविषयज्ञानवत्त्वेनापि चरितार्थम्। न सर्वथा भ्रांतिप्रतिक्षेपकम्। न वा सांख्यवक्तैव कपिलः श्वेताश्वतरमन्त्रेणानूदित इत्यत्र प्रमाणमस्ति। 'यद्वै किंच मनुरवद' दित्यत्र स्मृतिवक्तैवानूदित इत्यत्र प्रमाणं वक्तृत्वेनानुवादः। न हि मानवधर्मशास्त्रव्यतिरेकेण मनुवक्तृकः कश्चित् ग्रन्थः प्रसिद्धोऽस्ति। मन्वनुवर्तिनश्च सर्वेऽपि स्मर्तारः। अत एव स्मृतिषु संगृहीतस्य सर्वस्याऽपि धर्मजातस्य 'मानवो धर्म' इति पुराणेषु प्रसिद्धिर्दृश्यते। 'मन्वर्थविपरीता तु या स्मृतिस्सा न शस्यते।' इति च स्मर्यते। याज्ञवल्क्यादीनामपि वेदांतनिष्णातत्वं बृहदारण्यकादिषु प्रसिद्धम्। तस्मादाप्ततमबहुप्रणीताभिरुपबृंहणीयानुगुणाभिर्मन्वादिस्मृतिभिरेव वेदांतानामुपबृंहणं युक्तं न त्वतथाभूतया कपिलस्मृत्या। नन्वनवकाशा कपिलस्मृतिः किं 'मप एव ससर्जादा' वित्यादयो मन्वादयस्सावकाशाः। कर्मविधिभिस्सावकाशा इति चेन्न। कर्मणां ब्रह्माराधनरूपत्वेन तद्विधीनामपि ब्रह्मप्रधानत्वात्। कूर्मपुराणे व्यासगीतासु स्मृत्युक्तसकलाचारनिरूपणानंतर 'मित्येष मानवो धर्मो युष्माकं कथितो मया। महेश्वराराधनाय यज्ञयोगश्च शाश्वतः।'

अन्यासां वेदाविरोधिनीनां मन्वादिस्मृत्यादीनामनवकाशदोषप्रसङ्गात्। 'अप एव ससर्जादौ तासु वीर्यमवासृजत्' इत्यादिना 'हिरण्यगर्भं पश्यत जायमानम्' इत्यादिप्रत्यक्षश्रुतिसिद्धब्रह्मकारणत्ववादिनीभिर्मन्वादिस्मृतिभिस्तद्विरुद्धाभिधायिन्या अनुमेयश्रुतिमूलायाः साङ्ख्यस्मृतेरेव बाधः प्रामाणिकजनपरिग्राह्य इति ॥

॥ सू ॥ इतरेषां चानुपलब्धेः ॥ २ ॥

इतरेषां च मन्वादीनां सर्वज्ञानां स्मृतिषु कपिलदृष्टस्य प्रधानकारणत्वादेरनुपलब्धेः प्रधानस्मृतिरनागममूलैवेति वक्तुं युक्तम् । अतः साङ्ख्यस्मृत्या समन्वयस्य न संकोचः ॥ इति स्मृत्यधिकरणम् ॥ १ ॥

इत्यन्त उपसंहारात्। न तु कर्मणां ब्रह्मानाराधनत्वेऽपि वेदान्तानामुपबृंहणं कर्तुमयुक्तम् । एतेन वेदान्तानां सावकाशत्वाव्यवस्थितार्थत्वशंकापि निरस्ता। कर्मविधिसमभिव्याहाराभावेन तत्स्तावकतया सावकाशत्वासिद्धेः उपासनाविधिसमभिव्याहारसत्त्वेऽपि तत्समभिव्याहाररहितस्मृत्यादिगतस्वतन्त्रब्रह्मकारणवादोपबृंहणीयानां तेषामुपासनाविधिविषयस्तावकतयाऽपि सावकाशत्वासिद्धेः निरपेक्षतया विभ्रमविप्रलंभमूलत्वेनापि सावकाशत्वासिद्धेः अनादिमीमांसासिद्धैर्न्यायैराप्ततमबहुमुनिप्रणीतानुगुणस्मृतीतिहासपुराणरूपैरुपबृंहणैश्चार्थाव्यवस्थित्यसिद्धेश्च । तस्मात्सांख्यस्मृत्यनुसारेण न वेदान्तानामन्यथानयनं कार्यं प्रत्युत स्मृत्यादितदुपबृंहणीयवेदान्तानुसारेण सांख्यस्मृतितदनुसारिणोरेव बाधः स्वीकार्य इति । 'अप एव ससर्जादा' वित्यादीनि मनुस्मृतिवचनानि 'संज्ञामूर्तिक्लृप्त्यधिकरणे (२–४–१७) व्याकरिष्यन्ते । ननु, योगप्रभावसाक्षात्कृतसकलवेदार्थतत्वदर्शी कपिल एव न तु कर्मानुष्ठानव्यग्रा मन्वादयः । अतः कपिलस्मृत्यैव वेदान्तानामुपबृंहणं युक्तमित्याशंकानिराकरणार्थं सूत्रम्—सू० ॥ इतरेषां चानुपलब्धेः ॥ २ ॥ यदि प्रधानकारणवादो वेदान्तार्थोऽभविष्यत् तदा वेदार्थतत्वनिर्णयप्रकरणेषु मन्वादीनां स्मृतिष्वपि निबन्ध उपालप्स्यत । न चोपलभ्यते । कर्मानुष्ठानव्यग्राणां मन्वादीनां योगानुष्ठानं न सार्वज्ञ्यसंपादकमिति चेन्न । कपिलस्य योगांगकर्मानुष्ठानाभावात्तदीययोगस्यैव वैकल्यप्रसंगेन तस्याऽपि कर्मानुष्ठानपरत्वस्यावश्यवक्तव्यत्वादित्यभिप्रेत्य सूत्रं व्याचष्टे–इतरेषामिति । अधिकरणार्थमुपसंहरति–अत इति ॥ इति स्मृत्यधिकरणम् ॥ १ ॥

नयमणिमालायाम्

अथ द्वितीयस्याध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

अथ स्मृत्यधिकरणम् ॥

सू० ॥ स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्नान्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गात् । इतरेषां चानुपलब्धेः ॥२॥

उक्तस्समन्वयोऽय कपिलस्मृतिवैशसादुपेक्षार्हं । धर्मेण सावकाशाद्वेदात्प्रबला हि सा निरवकाशा ॥ ८७ ॥
सन्ति स्मृतयोऽन्याः खलु शिवकारणतैकतात्पर्या । वेदानुरोधिनीभिर्बह्वीभिस्ताभिरेव सा बाध्या ॥ ८८ ॥

इति स्मृत्यधिकरणम् ॥ २ ॥

अथ सूत्रार्थचन्द्रिकायां द्वितीयोऽध्यायः ।

अथ स्मृत्यधिकरणम् ॥ १ ॥

सर्वेशो यत्र सर्वात्मनि परमशिवे सर्वशक्ते सहांबे
सर्वासां वेदवाचामनुगुणबहलस्मृत्युपष्टंभभाजाम् ।
ऐदंपर्येण निष्ठा लसति सुघटिता तद्विरोधापनुत्त्या
निर्बाधा शाणलीढा मणिरिव स विभुश्शोधयेन्मे मनीषाम् ॥

सू ॥ स्मृत्यनवकाशदोषप्रसंग इति चेन्नान्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसंगात् ॥१॥ इतरेषां चानुपलब्धेः ॥२॥

भगवत्पादमते, प्रथमाध्यायेऽभिहितस्य जगत्कारणे सर्वज्ञे जिज्ञास्येऽद्वितीये परस्मिन्ब्रह्मणि सर्वेषां वेदान्तानां समन्वयस्य स्मृत्यादिविरोधपरिहारोऽनेन क्रियत इत्यनयोरध्याययोर्विषयविषयिभावसंगतिः । पूर्वमतिदेशाधिकरणे प्रधानवदण्वादीनामप्यशब्दत्वमभ्यधायि । अधुना प्रधानस्य स्मृतिरूपशब्दमूलत्वमाक्षिप्य परिहरति-**सू ॥ स्मृत्यनवकाशदोषप्रसंग इत्यादि ।** उक्तसमन्वयः सांख्यस्मृत्या विरुध्यते उत नेति संदेहः । महर्षिप्रणीतप्रधानकारणवादिस्मृतीनामनवकाशरूपदोषप्रसंगात्समन्वयो विरुध्यत इति तदनुगुणतयैव श्रुतिसमन्वयो नेय इति **पूर्वपक्षः ।** चेतनकारणत्ववादिनीनामन्यासां स्मृतीनामनवकाशरूपदोषप्रसंगात्, स्मृतिद्वयविरोधे श्रुत्यविरुद्धस्मृतेरेव प्राबल्याच्च, श्रुतिविरुद्धाप्रमाणसांख्यस्मृत्या उक्तसमन्वयो न कदापि विरुध्येतेति **सिद्धान्तः ।** इतश्च सांख्यस्मृतेरनवकाशो न दोष इत्याह—**सू ॥ इतरेषां चानुपलब्धेः ॥ २ ॥ इतरेषाम्=**सांख्यस्मृतिप्रसिद्धानामन्येषां महदादितत्वानाम् । **अनुपलब्धेः=**लोके वेदे चानुपलभ्यमानत्वाच्च सांख्यस्मृतेरप्रामाण्याच्च तस्या अनवकाशो दोष इत्यतस्तदेकदेशप्रधानस्मृतेरप्रामाण्यमिति सिद्धम् ॥

श्रीकण्ठमते, संदेहपूर्वपक्षसिद्धान्तादिकं प्रायः समानमेव । द्वितीयसूत्रार्थवर्णनप्रक्रिया परं भिद्यते । तथा हि-पूर्वोक्तसमन्वयस्य सांख्यस्मृत्या संकोचोऽस्ति वा न वेति संदिह्य धर्मेण सावकाशाद्वेदादनवकाशायास्सांख्यस्मृतेः प्रबलतया तया वेदस्य संकोचो युक्त इति पूर्वपक्षं कृत्वा वेदाविरोधिनीनामन्यासां मन्वादिस्मृतीनामनवकाशदोषप्रसंगात्प्रत्यक्षश्रुतिसिद्धब्रह्मकारणवादिन्या स्मृत्या अनुमेयश्रुतिमूलायास्सांख्यस्मृतेरेव बाधो युक्त इति सिद्धान्तं चाभिधाय द्वितीयसूत्रार्थः परमन्यथा वर्णितः । इतरेषां मन्वादीनां स्मृतिषु कपिलदृष्टस्य प्रधानकारणत्वादेरनुपलब्धेः प्रधानस्मृतिरप्रामाणिकीत्यतः कपिलस्मृत्योक्तसमन्वयस्य नास्ति संकोच इति ॥

रामानुजमते, श्रीकण्ठमतान्न वैलक्षण्यमिति न पृथक्प्रतन्यते ।

आनन्दतीर्थमते, अस्मिन्नध्याये प्रथमाध्यायप्रतिपादितसमन्वयस्य युक्तिसमयश्रुतिसयुक्तिकश्रुत्यवलंबनं विरोधचतुष्टयं क्रमात्पादचतुष्टयेन परिहरिष्यते । तत्र जगदेककारणे निखिलगुणपरिपूर्णे नारायणे प्रतिपादितस्समन्वयो न सिध्यति । शैवकापिलहैरण्यगर्भादिस्मृतीनां शिवादिप्रणीतानां निरवकाशत्वेन तद्विरोधिनीनामपौरुषेयतया घुणाक्षरकल्पानां श्रुतीनामेवान्यथानेयत्वेन निरवकाशप्रबलतरस्मृतिविरोधेन श्रुत्यप्रामाण्यदोषप्रसंगात् । इति **पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तस्तु,** प्रसिद्धतरसामर्थ्यविष्ण्वादिप्रणीतानां पाञ्चरात्रादिस्मृतीनां श्रुतिसंवादितयात्यन्तासिमूलत्वेन प्रबलत्वात्तत्सहकृतानां श्रुतिगिरामपि प्राबल्यात् पाशुपतादिभ्योऽन्यासां पाञ्चरात्रादिस्मृतीनां रुद्रादिजगत्कर्तृत्वादावनवकाशत्वात् तद्विरुद्धशैवादिस्मृतीनामेवाप्रामाण्याख्यदोषेण प्रकर्षेण संबन्धाभ्युपगमाच्च तद्विरोधस्याकिंचित्करत्वेन पूर्वोक्तस्समन्वयो निर्बाध इति । सूत्रमपि व्याख्यातम् ॥

सू ॥ इतरेषां चानुपलब्धेः ॥ २ ॥ अनुपलब्धेरित्यावर्तते । चशब्दः किंचित्फलोपलब्ध्यङ्गीकारसूचकः । **अनुपलब्धेः ।** न विद्यते उपलब्धिर्यस्यासावनुपलब्धिस्तस्मात्प्रत्यक्षायोग्यात्पदार्थात् । **इतरेषां=**भिन्नानां प्रत्यक्षयोग्यानां पाशुपताद्युक्तफलानामनिष्टानां च तदुक्तक्रियानुष्ठानपरित्यागयोः कृतयोरपि । **अनुपलब्धेः=**प्रत्यक्षतोऽदर्शनात् तासामेवाप्रामाण्यं युक्तमित्यर्थः ॥

सू ॥ एतेन योगः प्रत्युक्तः ॥ ३ ॥ एतेन-फलादर्शनलक्षणपूर्वोक्तहेतुनैव । **योगः=**योगशास्त्रम् । **प्रत्युक्तः-**निरस्तमित्यर्थः । अस्मिन्मते इदं सूत्रं नाधिकरणान्तरमिति विशेषः ॥

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां स्मृत्यधिकरणम् ॥ १ ॥

अथ योगप्रत्युक्त्यधिकरणम् ॥ ३ ॥

॥ सू ॥ एतेन योगः प्रत्युक्तः ॥ ३ ॥

योगाङ्गप्रतिपादिनी हिरण्यगर्भस्मृतिरपि प्रधानकारणत्वमेव वदति। तथा च यथा प्रधानकारणत्ववादिन्या साङ्ख्यस्मृत्या विरोधात् वैदिकसमन्वयस्य संकोचो नाभवत् तथाऽनयाऽपि श्रुत्या संकोचो न भवति भवति वा।

इति सन्देहे भवतीति वदामः। कथम्? श्वेताश्वतरोपनिषदि ब्रह्मसाक्षात्कारहेतुतया प्रपञ्चिता योगविद्या। तथा च सांख्यस्मृतेरनुमेयश्रुतिमूलत्वेऽपि प्रत्यक्षश्रुतिमूलया हिरण्यगर्भस्मृत्या प्रधानकारणवादिन्या ब्रह्मकारणवादिन्याः श्रुतेः समन्वयस्य संकोचो युक्तः॥

सू० ॥ एतेन योगः प्रत्युक्तः ॥ ३ ॥ अतिदेशाधिकरणस्यास्य पूर्वाधिकरणरीत्या पूर्वोत्तरपक्षौ दर्शयति–योगांगेत्यादिना। ननु, कास्मिन्नभ्यधिकाशंका? योगशास्त्रकर्ता हिरण्यगर्भः। स किल कर्ता हिरण्यगर्भस्सकलवेदप्रवर्तनाधिकृतः तदर्थतत्त्वाभिज्ञ इत्यधिकाशंकेति। न। 'हिरण्यगर्भं पश्यत जायमान' मिति श्रुतौ हिरण्यगर्भस्येव कपिलस्याऽपि 'ज्ञानैर्बिभर्ति जायमानं च पश्ये' दिति श्रुतौ सार्वज्ञ्योपयोगिजायमानावस्थालब्धपरमेश्वरकटाक्षेक्षितत्वश्रवणाविशेषात्। योगशास्त्रादरणीयत्वहेतुरीश्वरांगीकारोऽस्तीति चेन्न।काणादगौतममतयोरप्यपरिग्राह्यत्वस्य शिष्टापरिग्रहाधिकरणे प्रदर्शयिष्यमाणत्वेन तेन तस्यादरणीयताशंकानुत्थानात्, पूर्वाधिकरणनिरस्तसांख्यपक्षेऽपि तदंगीकारसत्त्वाच्च। न च निरीश्वरसांख्य एव तत्र निराकृतः। तत्पक्षे वेदान्तानां जीवपरत्वमाशंक्य 'अधिकोपदेशात्तु बादरायणस्य' (ब्र० ३–४–८) इति सूत्रेण जीवाधिकपरमेश्वरपरत्वं वेदान्तानां समर्थितम्। तस्मादधिकाशंकाभावान्नैतदधिकरणमारंभणीयमित्यभिप्रायेणाशंकते–कथमिति। योगांगप्रतिपादिनीति प्राग्विशेषणेन सूचितामधिकाशंकां दर्शयति–श्वेताश्वतरेति। श्वेताश्वतराणां मंत्रोपनिषदुपक्रममारभ्यासमाप्ति शिवमेव जगत्कारणत्वजगदन्तर्यामित्वादिधर्मवत्तया प्रपंचेन प्रतिपादयति। तत्र द्वितीयाध्याये शिवसाक्षात्कारोपयोगिनी शिवयोगविद्या निरूपिता। सैव योगशास्त्रे प्रपंचिता। योगशास्त्रे हि 'ईश्वरप्रणिधानाद्वा। (पा० १ सू २३) 'क्लेशकर्मविपाकाशयैरपरामृष्टः पुरुषविशेष ईश्वरः। तत्र निरतिशयं सर्वज्ञबीजम्। स पूर्वेषामपि गुरुः कालेनानवच्छेदात्। तस्य वाचकः प्रणवः। तज्जपस्तदर्थभावनम्। ततः प्रत्यक्चेतनाधिगमोऽप्यन्तरायाभावश्च।' इत्येवमीश्वरविषयाणि सप्त सूत्राणि शिवपुराणे परमेश्वरप्रतिपादकानि वचनान्यनुसृत्यैव कृतानि। शिवपुराणे हि वायुसंहितायां वचनानि दृश्यंते–न शिवस्याणवो बन्धः कार्मो मायेय एव च। प्राकृतो वाथवा बन्धः अहंकारात्मकस्तथा। न रागो न च विद्वेषः शंभोरमिततेजसः। न वाप्यभिनिवेशोऽस्य कुशलाकुशलान्यपि। स पुंविशेषः कथितः भगवानन्तकांतकः। लोके सातिशयत्वेन ज्ञानैश्वर्ये विलोकिते। शिवेनातिशयत्वेन स्थितिं प्राहुर्मनीषिणः। प्रतिसर्गं प्रसूतानां ब्रह्मणां शास्त्रविस्तरम्। उपदेष्टा स एवादौ कालावच्छेदवर्तिनाम्। कालावच्छे-

इति प्राप्ते ब्रूमः—न योगस्मृत्या श्रुतिसमन्वयसंकोचः। तस्या 'योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः' इत्यारभ्य वैदिकाष्टाङ्गयोगप्रतिपादनमात्रे हि तात्पर्यं नावैदिके प्रधानकारणवादेऽपि। यदि तत्रापि तात्पर्यं, साङ्ख्यस्मृतिवदस्या अपि प्रत्याख्यानमेव न्याय्यम्। ततो हिरण्यगर्भस्मृत्याऽपि प्रधानकारणवादिन्या ब्रह्मकारणवादिश्रुतिसमन्वयस्य न संकोच इति युक्तमेव॥ इति योगप्रत्युक्त्यधिकरणम् ॥२॥

दयुक्तानां गुरूणामप्यसौ गुरुः। सर्वेषामेव सर्वेशः कालावच्छेदवर्जितः। प्रणवो वाचकस्तस्य शिवस्य परमात्मनः। शिवरुद्रादिशब्दानां प्रणवो हि परः स्मृतः। तज्जपादपि या सिद्धिः सा परैव न संशयः।' इति। अतो योगशास्त्रे उपबृंहिता योगविद्या श्वेताश्वतरनिरूपिता शिवयोगविद्यैव। एवं च यद्यपि प्रधानकारणवादिस्मृत्यनुसारेण वेदान्ता नेतव्या इति पूर्वपक्षे निराकरणमिह पूर्वाधिकरणे चाविशिष्टम्। तथापि प्रधानार्थे प्रत्यक्षश्रुतिमूलं योगशास्त्रं प्रधानं तु सांख्यशास्त्र इव तत्र न प्राधान्येन प्रतिपाद्यं किंत्वतिसूक्ष्मशिवयोगाभ्यासार्थं तत्पूर्वप्रवर्तनीयस्थूलयोगलक्ष्यतया। तथा च प्रधानार्थे प्रत्यक्षश्रुतिमूलं योगशास्त्रमतथाभूतात्सांख्यशास्त्रात् प्रबलमिति सांख्यशास्त्रानुसारेण वेदान्तानामन्यथानयनासिद्धावप्येतदनुरोधेन तत्सिध्यतीत्यधिकाशंकावकाशः। तन्निराकरणार्थमिदमधिकरणम्। निराकरणप्रकारस्तु–प्रत्यक्षश्रुतिमूलशिवयोगाभ्यासो यदि तदर्थं पूर्वं लक्षीकर्तव्यस्य प्रधानस्य तात्विकत्वमन्तरेण न संभवति तदा प्रत्यक्षश्रुत्याम्नातप्रधानप्रतिपादकं योगशास्त्रमिति तदनुसारेण वेदान्तानामन्यथानयनं कल्प्येतापि। न त्वेवम्। तन्त्रांतरसिद्धस्य स्वतंत्रप्रधानस्य कल्पितस्याकल्पितस्य वेदान्तसिद्धपरतन्त्रप्रधानस्य वा स्थूलयोगलक्ष्यत्वोपपत्तेः। यदि योगशास्त्रश्रद्धाजडः कश्चन प्रधानेऽपि तात्पर्यं कल्पयेत्तदा तस्य प्रत्याख्यानाय सिद्धान्तातिदेश इति भावः।

इति योगप्रत्युक्त्यधिकरणम् ॥ २ ॥

नयमणिमालायाम्

अथ योगप्रत्युक्त्यधिकरणम्।

सू० ॥ एतेन योगः प्रत्युक्तः ॥ ३ ॥

योगस्मृत्या तु भवेत्समन्वयस्यास्य बाध्यत्वम्। सा हि प्रमाणभूता श्रौतं योगं प्रपंचयति ॥ ८९ ॥
योगनिरूपणमात्रे तात्पर्यं निष्ठितं तस्याः। न तु तत्प्रकृतिप्रभृतौ तद्वारतयानुवाद्येऽपि॥ ९० ॥

इति योगप्रत्युक्त्यधिकरणम् ॥ २ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ योगप्रत्युक्त्यधिकरणम् ॥ २ ॥

सू ॥ एतेन योगः प्रत्युक्तः ॥ ३ ॥

भगवत्पादमते, अस्यातिदेशाधिकरणत्वान्न पृथक्संगत्यपेक्षा। उक्तसमन्वयः योगस्मृत्या विरुध्यते वा न वेति संदेहे श्रुतिसिद्धयोगप्रतिपादकत्वेन प्रामाण्यात् प्रधानकारणवादिन्या तया समन्वयो विरुध्यत इति **पूर्वपक्षः।** **सिद्धान्तस्तु, एतेन**=सांख्यस्मृतिप्रत्याख्यानेन। **योगः**=योगस्मृतिरपि। **प्रत्युक्तः**=प्रत्याख्याता वेदितव्या। श्रुत्यविरुद्धाष्टाङ्गयोगे तात्पर्यवत्त्वेन प्रामाण्येऽपि तद्विरुद्धप्रधाने तात्पर्याभावादप्रामाण्यमिति भावः।

श्रीकण्ठमते, अनुमेयश्रुतिमूलया प्रधानकारणवादिन्या सांख्यस्मृत्या वैदिकसमन्वयस्य संकोचासिद्धावपि ब्रह्मसाक्षात्कारहेतुभूतयोगविद्याप्रतिपादकश्वेताश्वतराख्यप्रत्यक्षश्रुतिमूलया प्रधानकारणवादिन्या हिरण्यगर्भस्मृत्या संकोचो भवति

अथ नविलक्षणत्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

पुनरपि साङ्ख्यतर्कबाध्यतां समन्वयस्याशङ्क्य परिहरति—

॥ सू ॥ न विलक्षणत्वादस्य तथात्वं च शब्दात् ॥ ४ ॥

यथा साङ्ख्यस्मृत्या समन्वयस्य न बाधः तथा तत्तर्केणापि बाधोऽस्ति न वा— इति संशये पूर्वपक्षः प्रवर्तते। सर्वथा तर्कबाध्योयं ब्रह्मकारणतावादः।

अथ नविलक्षणत्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

योगाधिकरणस्यातिदेशत्वात्तदपहाय सांख्यस्मृत्यधिकरणेन संगतिं दर्शयन्नुत्तराधिकरणमवतारयति—पुनरपीति । यद्यपि सांख्यस्मृतिः कर्तृगौरवाद्वेदान्तानामन्यथानयनं नापादयेत् तथापि तदुपन्यस्तब्रह्मकारणत्वासंभवोपपादकयुक्तिभिस्तदापादयेदेव। 'युक्तियुक्तं वचो ग्राह्यं न तु पौरुषगौरव' मिति पुरुषगौरवमनाद्रियमाणानामपि युक्तिगौरवस्यादरणीयत्वादिति शंकानिराकरणार्थमुत्तराधिकरणारंभ इत्यर्थः ॥ सू० ॥ न विलक्षणत्वादस्य तथात्वं च शब्दात् ॥ ४ ॥ यत्तु सांख्यस्मृतेः 'श्रुतिविलक्षणत्वेन श्रुतिमूलत्वासंभवान्मूलांतराभावाच्च तदुक्तप्रधानकारणत्वमयुक्तमिति । तन्न। सांख्यस्मृतेः श्रुतिवैलक्षण्यान्न तन्मूलत्वमिति त्वदुक्तरीत्यैव प्रपंचस्य ब्रह्मवैलक्षण्यात्तदुपादानस्याप्यनुपपत्तेः स्मृतेः प्रत्यक्षानुमेयश्रुतिमूलत्वाभावेऽपि तदुक्तस्य सालक्षण्यहेतुकानुमानस्य व्याप्तिपक्षधर्मतारूपदृढमूलवत्त्वेन प्रपंचसालक्षण्यवतः प्रधानस्यैव तत्कारणत्वौचित्यात् अत एव स्मृतेरनुमानमूलत्वेन मूलांतराभावासिद्धेश्च इत्येवं 'न विलक्षणत्वादस्ये' ति सूत्रांशस्यार्थमभिप्रेत्य पूर्वपक्षमाह—सर्वथेति। 'प्राबल्यमागमस्यैव जात्या तेषु त्रिषु स्मृत' मिति स्मृतेस्सकलप्रमाणसार्वभौमस्यागमस्य कथमप्रमाणेन तर्केण बाधनमुपपद्यत इत्याशंकानिराकरणार्थं सर्वथेति विशेषणम्। तर्केण बाधनं नाप्रामाण्यापादनं विवक्षितं किं तु तदनुसारेण ग्राह्यार्थत्वम्। तत्त्ववश्यमेवाभ्युपगंतव्यम्। 'यत्तलं दृश्यते व्योम्नि खद्योते हव्यवाडिव। न तलं विद्यते व्योम्नि न खद्योते हुताशनः । तस्मात्प्रत्यक्षदृष्टेऽपि युक्तमर्थं परीक्षितुम्। परीक्ष्य ज्ञापयन्नर्थान्न धर्मात्परिहीयते' इति तर्कस्य सर्वप्रमाणानुग्राहकत्वस्मरणात् 'आर्षं धर्मोपदेशं च वेदशास्त्रानुरोधिना। यस्तर्केणानुसंधत्ते स धर्मं वेद नेतरः'। इति विशिष्यागमानुग्राहकत्वस्मरणात् 'धर्मे प्रमीयमाणे हि वेदेन करणात्मना। इतिकर्तव्यताभागमनुमा पूरयिष्यती' ति वार्तिकोक्तेश्च। अत एव 'त्रेधा तण्डुलान्विभजे'

न वेति संदेहे भवतीति **पूर्वपक्षः**। **सिद्धान्तस्तु**,'योगश्चित्तवृत्तिनिरोध'इत्यारभ्य वैदिकाष्टाङ्गयोगप्रतिपादने तात्पर्यशालिन्या प्रधानकारणवादिन्या तयापि ब्रह्मकारणवादिश्रुतिसमन्वयस्य न संकोचो युक्त इति ।

रामानुजमते, किं वेदान्तानां योगस्मृत्योपबृंहणं न्याय्यम् उत नेति सशये कृत्स्नवेदप्रवर्तनाधिकृतहिरण्यगर्भप्रणीतत्वाद्योगस्य ईश्वरसद्भावाभ्युपगमाच्च तया तदुपबृंहणं न्याय्यमिति **पूर्वपक्षः**।

सिद्धान्तस्तु, कपिलस्मृतिवदस्या अपि वेदविरुद्धत्वाविशेषाद्धिरण्यगर्भस्यापि क्षेत्रज्ञत्वेन भ्रमप्रमादसंभवाच्च भ्रान्तिमूलया योगस्मृत्या न तेषामुपबृंहणं न्याय्यमिति ॥

आनन्दतीर्थमते अस्य सूत्रस्य पूर्वाधिकरणशेषत्वेन पूर्वस्मिन्नधिकरणे व्याख्यातत्वान्न पृथक्प्रपञ्चनावकाश इति विज्ञेयम् ॥

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां योगप्रत्युक्त्यधिकरणम् ॥ २ ॥

कथम्? । ब्रह्मणः प्रपञ्चस्यास्य विलक्षणत्वात् न तत्कार्यत्वं सम्भवति ।

दित्यादिवाक्यानां स्वरसप्रतीतार्थपरत्वे मध्यमादिवाक्यसिद्धार्थानुवादित्वं स्यात् इत्यादितर्कानुसारेणास्वारसिकोऽपि देवतापनयादिरर्थोऽभ्युपगम्यते । अतोऽत्रापि तर्कानुसारेण ब्रह्मकारणवादानामन्यथानयनं युक्तम् । अपि चात्र न केवलं ब्रह्मकारणतायामनिष्टापादनमेव तर्कशब्देन विवक्षितं किं तु ब्रह्मकारणत्वप्रतिक्षेपकं प्रधानकारणत्वव्यवस्थापकं च यदनुमानं तदपि विवक्षितम् । तदपि दृढव्याप्तिपक्षधर्मतामूलम् । अत्यन्तनिरवकाशत्वात् । न हि वेदांतानामिव यथाकथंचित् स्तावकत्वादिना तस्यावकाशः कल्पयितुं शक्यते । न च, स्वतः प्रबलेनागमेन विरोधादनुमानमप्रमाणं कल्पनीयं, तन्मूलव्याप्त्यादिग्राहकप्रमाणानामपि तद्विरोधेनैवाभासीकरणसंभवात् इति वाच्यम् । 'श्रोतव्यो मंतव्य' इति वेदान्तावगतार्थप्रतिष्ठाहेतुत्वेन श्रुत्यैवानुमोदितस्य मननापरपर्यायानुमानस्य प्रतिक्षेपासंभवेन कार्यरूपेषु वेदार्थेषु अनुमानादागमस्य प्राबल्येऽपि सिद्धार्थरूपे ब्रह्मणि तस्य ततः प्राबल्याभावात् समबलत्वे च सति सावकाशनिरवकाशन्यायात्रवकाशादिति भावः । एवं च 'सर्वथा तर्कबाध्योऽय' मित्यस्य ब्रह्मकारणतायामिष्टापादनरूपेण ब्रह्मकारणत्वप्रतिक्षेपकानुमानरूपेण प्रधानकारणत्वव्यवस्थापकानुमानरूपेण वेत्येवं सर्वप्रकारेणाऽपि तर्केण बाध्योऽयं समन्वय इत्यर्थः । ननु, कथमत्र वैलक्षण्यावलंबनमनुमानमनिष्टापादनं वा प्रवर्तते । जगद्ब्रह्मप्रकृतिकं न भवति । तद्विलक्षणत्वात् । यदि जगत् ब्रह्मप्रकृतिकं स्यात् तद्विलक्षणं न स्यादित्येवमिति चेन्न । यद्ब्रह्मप्रकृतिकं तद्ब्रह्मविलक्षणमिति विशिष्य व्याप्तिग्रहे दृष्टान्ताभावात् यद्यत्प्रकृतिकं तन्न तद्विलक्षणमिति सामान्यव्याप्तेर्यत्तद्भ्यामननुगमात् मृत्पिंडप्रकृतिकस्य घटादेर्घटत्वादिना मृत्पिंडविलक्षणत्वेन व्यभिचाराच्च । यद्ब्रह्मविलक्षणं न तत् ब्रह्मप्रकृतिकमिति व्याप्तिग्रह नित्यवस्तुदृष्टांतसंभवेऽपि मृत्पिंडविलक्षणस्य घटादेर्मृत्पिंडप्रकृतिकत्ववत् ब्रह्मविलक्षणस्य गगनादेर्ब्रह्मप्रकृतिकत्वसंभवेनाप्रयोजकत्वात् तर्कानुमानयोरप्रयोजकसहचारमात्रावलंबनत्वे ब्रह्मनिष्ठान्योन्याभावप्रतियोगधर्माश्रयत्वरूपब्रह्मवैलक्षण्यापेक्षया लघोर्धर्माश्रयत्वादेरेव हेतूकरणसंभवे सूत्रे वैलक्षण्यादिति गुरुधर्महेतूकरणवैयर्थ्यप्रसंगात् आश्रयत्वादिहेतोर्ब्रह्मोपादानकेषु तद्गुणेषु व्यभिचारः स्यादिति चेन्न । तस्य व्यभिचारस्य सर्वेष्वेतेषु पक्षेषु तुल्यत्वात् । तस्माद्वैलक्षण्यावलंबनस्तर्कोऽत्र न प्रवर्तत इत्यभिप्रेत्याशंकते–कथमिति । उत्तरमाह–ब्रह्मण इति । अयमाशयः । गगनादिकं ब्रह्मप्रकृतिकद्रव्य न भवति । तद्विशेषगुणचैतन्यानुगतिशून्यत्वादित्यनुमानम् । यदि तत् ब्रह्मप्रकृतिकद्रव्यं तदा तद्विशेषगुणानुगतिमत् स्यादिति अनिष्टापादनं च । सामान्यव्याप्तौ मृत्प्रकृतिकत्वादिरहितो जलादिमृत्प्रकृतिको घटादिश्चात्र दृष्टान्तः । यत्तद्भ्यां सामान्यव्याप्तिः यो यस्य ग्रन्थस्य प्रणेता स तस्मादधिकविषयज्ञानवानित्येवमादिरूपा सिद्धांतिनोऽप्यभिमता न प्रत्याख्यातुं शक्या । प्रकृतिविकारगततद्विशेषगुणत्वावच्छेदेन निर्णीतस्य हेतुहेतुमद्भावस्य भंगप्रसंगोऽनुकूलस्तर्क इति । ननु तर्हि प्रपंचेऽपि चैतन्यमभ्युपगम्यते घटः प्रकाशते स्फुरति भातीत्यनुभवसत्त्वात् । न च वाच्यं प्रकाशत इत्याद्यनुभवः चैतन्यविषयत्वार्थकः न तु तदाश्रयत्वार्थकः अन्यथा ममेदानीं घटो न प्रकाशत इत्याद्यनुभ-

कुतो वैलक्षण्यमवगतमिति चेत्—शब्दादेव । 'विज्ञानं चाविज्ञानं च' इत्यादिशब्दो हि प्रपञ्चस्य विकारास्पदत्वाज्ञत्वाद्यपुरुषार्थरूपत्वमभिधत्ते । अतः सत्यज्ञानानन्दरूपात् ब्रह्मणोऽस्य वैलक्षण्यं सिद्धम् । कथमनयोर्गोमहिषयोरिव कार्यकारणभावः सम्भवति ?

॥ सू ॥ अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम् ॥ ५ ॥

यद्यचेतनत्वेन चेतनात् ब्रह्मणो विलक्षणमिदं जगत्, तत्कथमस्मिन् 'तं पृथिव्यब्रवीत्' 'आपो वा अकामयन्त' 'शृणोत ग्रावाणो विदुषः' इत्यादौ चेतनकार्यव्यपदेशः । तस्मादिदं चेतनमेव सर्वं जगत् । अतो न ब्रह्मप्रपञ्चयोश्चेतनाचेतनरूपतया न वैलक्षण्यमिति शङ्क्यम् । यतस्तथा सर्वत्र ज्ञानकार्यव्यपदेशस्तु

वाभावप्रसंगादिति । नीलति श्वेतते लोहितायते इत्याद्यनुभवानां नैल्याद्याश्रयत्वविषयत्ववत् प्रकाशत इत्याद्यनुभवानामपि चैतन्याद्याश्रयत्वविषयतौचित्यात् घटादौ चैतन्यस्य परत्वापरत्ववदवधिविशेषापेक्षगुणत्वेन मम प्रकाशते मम न प्रकाशत इति व्यवहारोपपत्तेश्च । यदि घटादिषु चैतन्यसद्भावप्रयुक्तव्यवहारादर्शनात् घटः प्रकाशते न प्रकाशत इत्यादिव्यवहारयोस्तत्तत्पुरुषगतघटादिज्ञानसामग्रीसत्त्वासत्त्वकालप्रभवत्वाच्च तत्तद्ज्ञानविषयत्वमेवार्थः यथा मह्यं रोचते मोदक इत्यनुभवस्य स्वतदिच्छाविषयत्वमर्थ इतीष्यते तथाऽपि घटादिषु वृक्षादिष्विवानुद्भूतं चैतन्यमस्तु, श्रुतब्रह्मप्रकृतिकत्वान्यथानुपपत्त्या तत्कल्पनसंभवात् । न च प्रपंचस्य चैतन्यवत्त्वे सिद्ध एव श्रुत्या ब्रह्मप्रकृतिकत्वमवधारणीयमित्यन्योन्याश्रय इति वाच्यम् । योग्यतासंशयेऽपि शाब्दज्ञानसंभवात् । अन्यथा ज्योतिष्टोमस्य स्वर्गसाधनत्वमपूर्वे कल्पित एवावगंतव्यमिति तत्राप्यन्योन्याश्रयप्रसंगात् काष्ठज्वालात् भांडतद्गतवारिस्थतेजसो दीपात्तुषाग्नेश्च उत्पत्तिदर्शनात् तत्रानुद्भूतरूपावयवान्तरकल्पनायां गौरवात् । न च पुरुषेष्विव घटादिष्वपि चैतन्यसत्त्वे चेतनव्यवहारानुपपत्तिः । चैतन्योपलंभानुपलंभाभ्यां तदुपपत्तेः । घटतृणादेः कर्तुपलंभानुपलंभाभ्यां कृताकृतव्यवहारदर्शनात् । तस्मादसिद्धं प्रपंचस्य ब्रह्मवैलक्षण्यमित्याशंकोत्तरत्वेन 'तथात्वं च शब्दा' दिति सूत्रशेषमवतारयति—कुत इति । यं वैदिकशब्दमनुसृत्य प्रपंचस्य ब्रह्मप्रकृतिकत्वं वेदश्रद्धाजडेन त्वयेष्यत तस्मादेव वैदिकशब्दात् 'विज्ञानं चाविज्ञानं च' 'क्षरं त्वविद्या ह्यमृतं तु विद्या विद्याविद्ये ईशते यस्तु सोऽन्यः' इत्येवमादिरूपात्प्रपंचस्य विकारास्पदत्वादिकमिवाचेतनत्वमप्यवगम्यत इत्येवं सौत्रं चशब्दमेवकारार्थमङ्गीकृत्य शब्दादेवेत्युक्तम् । 'क्षरं त्वविद्ये'ति विशिष्य जडवर्गस्य विकारित्वोक्त्या चेतनवर्गस्य निर्विकारत्वात् जीववत् ब्रह्मणोऽपि प्रपंचप्रकृतिकत्वमनुपपन्नमिति दर्शयितुं वा विकारास्पदत्वविशेषणम् । अत'स्सत्यज्ञाने'ति सत्यशब्दोऽत्र निर्विकारपरः । सत्ताश्रयत्वादेर्घटादिसाधारण्यात् । ननु 'पृथिव्यब्रवीत्' इत्यादिश्रुतिषु पृथिव्यादीनां चैतन्यकार्यव्यवहारादिश्रवणादस्त्येव पिशाचादीनामिव तेषामस्मदाद्यनवगतं चैतन्यम् । अतस्तदनुसारेण 'विज्ञानं चाविज्ञानं चे' त्यादिश्रुतिः कृताकृतव्यवहारवन्नेतव्येत्याशंक्य श्रुतयः पृथिव्याद्यभिमानिदेवताविषया इत्युपपादनार्थं सूत्रम्—॥ सू ॥ अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम् ॥ ५ ॥

तदभिमानिदेवताविषय एवेत्यवगम्यते, 'हन्ताहमिमास्तिस्रो देवताः' इति देवताशब्दविशेषात् 'अग्निर्वाग्भूत्वा मुखं प्राविशत्' इत्यादिना अचिद्वस्त्वभिमानिदेवतानुगतेश्च। तस्माद्चेतनत्वादिना विलक्षणमेव जगत् ब्रह्मणः। ततोऽस्य कार्यत्वं ब्रह्मणः कारणत्वं च युक्तिबाध्यमेव॥

॥ सू ॥ दृश्यते तु ॥ ६ ॥

सिद्धान्त उच्यते–विलक्षणयोरपि ब्रह्मप्रपञ्चयोः कार्यकारणभावः सम्भवति, अचेतनाद्गोमयात् चेतनवृश्चिकोत्पत्तिदर्शनात्. चेतनात्पुरुषात् अचेतनकेशाद्युत्पत्तिदर्शनाच्च। अतः शुष्कतर्को न बाधकः श्रुतिसमन्वयस्येति निर्णयः॥

देवताशब्दविशेषादिति। देवताशब्देन चेतनवाचिना पृथिव्यादीनां विशेषितत्वादित्यर्थः। अनुगतेरिति। अनुप्रवेशप्रतिपादनादित्यर्थः॥ सू ॥ **दृश्यते तु** ॥ ६ ॥ **तुशब्देन** पूर्वपक्षो व्यावर्त्यते। न तु पूर्वसूत्र इव सिद्धांतिशंका। अतस्सिद्धांतसूत्रमिदमित्याह–**सिद्धांत इति**। 'दृश्यते' इति क्रियापदम् ; ब्रह्मप्रपंचयोर्वैलक्षण्येऽपि उपादानोपादेयभावसंभवे हेतुसमर्पकत्वेन योजयति–विलक्षणयोरिति। अनेन गोमयपुरुषगुणानुगतिरहितानां वृश्चिककेशनखादीनां गोमयपुरुषप्रकृतिकत्वं दृष्टमिति तर्कानुमानयोर्व्यभिचार उद्घाटितः। ननु, गोमयाद्वृश्चिकशरीरस्यैवोत्पत्तिर्न चेतनस्य। शरीरादेव केशनखादीनामुत्पत्तिर्न तु चेतनात्। तथात्रेऽपि गोमयपुरुषयोः वृश्चिककेशनखादिषु निमित्ततैव नोपादानत्वमिति चेदुच्यते। गोमयात् वृश्चिकशरीरोत्पत्तौ वृश्चिकस्य ज्ञानविकासरूपावस्थान्तरापत्त्या तस्याऽपि गोमयादुत्पत्तिस्तावदस्ति। पूर्वावस्थाप्रहाणेनावस्थान्तरापत्तिरेव हि द्रव्यस्योत्पत्तिः। तत्र च गोमयस्योपादानत्वं पृथक्सिद्धकार्यावस्थाश्रयत्वरूपतल्लक्षणानुसारेण सिध्यति। गोमयाकारपरिणतगवाद्युपयुक्ततृणाद्यनुशयिजीवविशेषस्यैव वृश्चिकरूपेण प्रादुर्भावात्। तथा पुरुषस्याऽपि केशनखादिषु कारणत्वमस्ति। मृतशरीरात्तदनुत्पत्तेः। ततश्च तस्य तदुपादानत्वमपि लक्षणमुखेनायाति। केशनखादिमतश्शरीरस्य शरीरिपृथग्भावात्। उदाहरणद्वयेऽपि अचेतनांशयोरेव प्रकृतिविकारभावांगीकारेऽपि व्यभिचारो भवत्येव। वृश्चिकशरीरे केशादिषु च गोमयशरीरगतगन्धरूपाद्यनुवृत्त्यभावात्। न च प्रपंचस्य ब्रह्मवैलक्षण्यं तद्विशेषगुणानुगतिराहित्यं न विवक्षितं किं तु तद्गतद्रव्यत्वसाक्षाद्व्याप्यजात्यनुगतिराहित्यमिति वाच्यम्। प्रकृतिविकारयोर्गुणभेदवदवान्तरजातिभेदस्याऽपि संभवेन उक्तरूपस्य वैलक्षण्यस्य हेतोरप्रयोजकत्वात्, अरणिमणिवेण्वादिभ्यः पार्थिवेभ्यो वह्नेः समुद्रजलात् पार्थिवस्य मुक्ताफलस्य चोत्पत्त्या तथा विवक्षायामपि व्यभिचारतादवस्थ्याच्च। न च तयोरुत्पत्तौ पार्थिवतैजसावान्तरसन्निधानं कल्पनीयम्। गौरवात्। समुद्रजलाद्यवयवानामेव शुक्तिगर्भानुप्रवेशनिर्मथनादिसहकारिबलात् पूर्वावस्थाप्रहाणेनावस्थान्तरापत्तिसंभवात्। न च सजातीययोरेवोपादानोपादेयभावस्य क्लृप्तत्वात् तत्कल्पनम्। उपादानोपादेयभावग्रहणे साजात्यानुप्रवेशस्य वह्निमुक्ताफलादिषु सजातीयावयवांतरकल्पनासापेक्षत्वेनान्योन्याश्रयापत्तेः। तस्मादनुमानस्य व्यभिचारात् तर्कस्य मूलशैथिल्याच्च न श्रुतिबाधकतेत्युपसंहरति–**अत इति**। **शुष्कतर्क इति**। शुष्कविशेषणस्यायमाशयः। यस्तर्कनाम-

पुनः शङ्कित्वा परिहरति—

॥ सू ॥ असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात् ॥ ७ ॥

एवं कार्यकारणयोर्वैलक्षण्यात् कारणे कार्यमसदेव 'असद्वा इदमग्र आसीत्' इति श्रुतेरिति चेत्—नैवं वाच्यम् । सालक्षण्यनियमप्रतिषेधमात्रपरत्वाच्छ्रुतेः । अतः कार्यकारणयोः जगद्ब्रह्मणोः वस्त्वेकता न हीयत एव ॥ इति नविलक्षणत्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

नुगता सामान्यव्याप्तिरिह तर्कानुमानयोः स्वतंत्रत्वाभिमतयोरंगम् । यत्त श्रुत्यवगतसार्वज्ञ्यादिदृढीकरणार्थमीश्वरो वैदिकद्रष्टेत्याद्यनुमानं तत्तु बुद्धिसंवादेन श्रुत्यवगतसार्वज्ञ्यदृढीकरणार्थं न स्वयमेव कस्यचिदर्थस्य साधनार्थमिति बुद्धिसंवादाय तत्राननुगतापि सामान्यव्याप्तिराद्रियते । तदभावेऽपि हि 'यथा सोम्यैकेन मृत्पिंडेने' त्यादौ दृष्टांतोपन्यासमात्रेण बुद्धिसंवादो जायत इति । एवं ब्रह्मकारणताप्रतिक्षेपके वैलक्षण्यावलंबने तर्कानुमाने दूषिते प्रधानकारणतोपपादकं सालक्षण्यावलंबनमनुमानं तु द्वितीयपादे निराकरिष्यते । यद्यपि सूक्ष्मचिदचिद्विशिष्टं ब्रह्म कारणं तदेव स्थूलचिदचिद्विशिष्टं कार्यमिति सिद्धांते कारणकोटावप्यस्त्यचेतनांशानुप्रवेशः कार्यकोटावपि चेतनांशानुप्रवेशः । तथाऽपि कारणकोटौ विशेष्यभूतस्य ब्रह्मणः कार्यकोटौ विशेषणेष्वचेतनेष्वप्युपादानत्वमुपपादनीयम् । अन्यथा तस्य सर्वोपादानत्वासिद्धेः । तेषु च वैलक्षण्यादुपादानत्वं न संभवतीत्येवमाक्षेपसमाधानार्थमिदमधिकरणम् । पुनश्शंकित्वेति । वैलक्षण्येऽप्युपादानोपादेयभावमुपपादयता तयोर्भिन्नाकारत्वमभ्युपगतं स्यात् । विलक्षणयोरैक्यायोगात् । तथा च कारणात्मना सत एव कार्यस्य स्थूलरूपापत्तिरुत्पत्तिरिति सत्कार्यवादं परित्यज्य कारणात्मना प्रागसदेव कार्यमुत्पद्यत इत्यसत्कार्यवादोऽभ्युपगतः स्यात् । 'असद्वे' त्यादिश्रुतेरपि यथाश्रुतार्थ एवांगीकृतः स्यात् इत्याशंक्य परिह्रियत इत्यर्थः ॥ सू ॥ असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात् ॥ ७ ॥ कारणे कार्यमिति । कारणात्मना कार्यमसदेवेत्यर्थः । नेत्यादिपरिहारांशं व्याचष्टे—नैवं वाच्यमिति । 'दृश्यते त्वि'ति सूत्रमुपादानोपादेययोस्सालक्षण्यनियमप्रतिषेधमात्रपरं न त्वेकद्रव्यत्वप्रतिषेधपरमपि । वैलक्षण्येऽप्यारंभणाधिकरणे वक्ष्यमाणन्यायेन द्रव्यैक्योपपत्तेरिति भावः । अत एवारंभणाधिकरणप्रतिपादितन्यायानुवादमात्रपरमिदं सूत्रम् । श्रुतेरित्यनेन 'दृश्यते त्वि'ति सूत्रश्रवणं विवक्षितम् । अधिकरणार्थमुपसंहरति—अत इति ।

इति नविलक्षणत्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

नयमणिमालायाम्

अथ नविलक्षणत्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

सू० ॥ नविलक्षणत्वादस्य तथात्वं च शब्दात् ॥ ४ ॥ अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम् ॥ ५ ॥ दृश्यते तु ॥ ६ ॥ असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात् ॥ ७ ॥

जगतो विलक्षणत्वादचेतनस्यास्य सर्वज्ञात् । न परीक्षकाभिमतं तदुपादानत्वमेतस्य ॥ ९१ ॥

दृष्टा वैलक्षण्येऽप्यलिनो गोमयत उत्पत्तिः । तद्वत्सर्वज्ञादप्युत्पत्तिस्संभवेज्जगतः ॥ ९२ ॥

इति नविलक्षणत्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

अथ अपीतौ तद्वत्प्रसङ्गाधिकरणम् ॥ ४ ॥

॥ सू ॥ अपीतौ तद्वत्प्रसङ्गादसमञ्जसम् ॥ ८ ॥

सत्कार्यवादेन कार्यकारणयोः जगद्ब्रह्मणोः वस्त्वेकत्वे समन्वयस्य तर्कबाध्यत्वमस्ति न वा ।

इति सन्देहेऽस्तीति पूर्वः पक्षः । कुतः ? यत एव जगद्ब्रह्मणोः वस्त्वेकत्वमुक्तम् । तथा सति हि जगत इव ब्रह्मणोऽपि विकाराज्ञानाद्यनिष्टप्रसङ्गः समुन्मिषति । ततो वेदान्तवाक्यानां सामरस्यमसमञ्जसं भवति । अतः तर्केण समन्वयबाध इति ॥

॥ सू ॥ न तु दृष्टान्तभावात् ॥ ९ ॥

अथ अपीतौ तद्वत्प्रसंगाधिकरणम् ॥ ४ ॥

सू ॥ अपीतौ तद्वत्प्रसंगादसमञ्जसम् ॥ ८ ॥ पूर्वसूत्रप्रसक्तकार्यकारणयोर्वस्त्वैक्यश्रुतिसमन्वयसिद्धं ब्रह्मणो निर्दोषकल्याणगुणाकरत्वमाक्षिप्य समाधीयत इति संगतिमभिप्रेत्य संशयं दर्शयति—सत्कार्यवादेनेति । वस्त्वैक्यस्य ब्रह्मणि प्रपञ्चदोषापादकत्वानापादकत्वाभ्यां संशय इति भावः । तस्य तदापादकत्वमुपपादयति—तथा सतीति । ब्रह्मप्रपंचयोरैक्ये चेतनाचेतनगतास्सर्वेऽपि दोषाः प्रपञ्च इव ब्रह्मण्यपि प्रसज्येरन् । ततश्च निर्दोषकल्याणगुणाकरे समाभ्यधिकरहिते ब्रह्मणि वेदांतानां समन्वय इति यद्व्यवस्थापितं तदसमञ्जसं भवेदित्यर्थः । ननु प्रपञ्चस्थितिकाले तद्दोषैर्दुष्टत्वेऽपि तस्य प्रलये सति निर्दोषकल्याणगुणयुक्तं ब्रह्मावतिष्ठत इति तद्विषयत्वं वेदांतवाक्यानामुपपद्यते । 'चैत्रस्सुखी जीवती' त्यादिवाक्यानामिव व्याध्यादिराहित्यकालविषयत्वमित्याशंकानिराकरणार्थमपीताविति प्रलयस्य सूत्रे विशिष्य ग्रहणम् । प्रलयेऽपि भाविकल्पभोग्यफलहेतूनां पाप्मनां सूक्ष्मरूपापन्नेषु जीवेषु सत्त्वावश्यंभावात् तैर्दुष्टत्वं स्थितिकाल इव प्रलयकालेऽपि ब्रह्मणः प्रसज्यत इत्यपहतपाप्मत्वादिश्रुतीनामसामञ्जस्यमनुद्धार्यमिति । ननु ब्रह्मप्रपंचयोर्वस्त्वेकत्वं नाभेदः किं तु घटपटयोरिव स्वातन्त्र्याभावेनापृथक्सत्त्वरूपमनन्यत्वमित्यारंभणाधिकरणे समर्थयिष्यते । तदभिप्रायेणैव पूर्वसूत्रे सालक्षण्यप्रतिषेधमात्रं न तत्कृतं कारणैक्यमित्युक्तम् । न त्वभेदाभिप्रायेण । तस्मान्न ब्रह्मणि दोषप्रसंग इत्याह—अत इति । एवमान्तर्गणेकभेदांगीकारेऽपि मसूरिकादिमहारोगपरवशबहुजनसमाक्रांतस्य रोगित्वमिव दुष्टप्रपंचावृतस्य दुष्टत्वमवर्जनीयम् । दुष्टसंसर्गमात्रमपि हि दोषाय कल्पते किमु वक्तव्यं तदपृथग्भावो दोषाय कल्पत इति । अथ स्यादपृथग्भावेऽपि शरीरगतधर्मा बालत्वयुवत्वादयश्शरीरिणं न स्पृशंतीति दृष्टं, शरीरं चेदं ब्रह्मणश्चेतनाचेतनात्मकं जगदिष्यते । अन्तर्यामिब्राह्मणे तथा प्रतिपादनात् । अतस्तद्दोषैः ब्रह्मणो न दुष्टत्वं भविष्यतीति । नैतदपि युक्तम् । हस्तपादादिसंस्थानविशेषशून्यस्य प्राणधार्यत्वरहितस्य इंद्रियानाश्रयस्य ब्रह्म प्रति भोगायतनत्वरहितस्य जगतस्तच्छरीरत्वायोगेन तत्र तच्छरीरत्वश्रवणस्य तन्नियम्यत्वमात्रेणौपचारिकत्वात् । तस्मात् प्रपञ्चब्रह्मणोरभेद इव सार्वदिकसंसर्गरूपापृथग्भावेऽपि प्रपंचदोषैः ब्रह्मणो दुष्टत्वमनिवार्यमिति भावः । सू । न तु दृष्टांतभावात् ॥ ९ ॥ तुशब्देन प्रपञ्चस्य

नेति पूर्वपक्षं व्यावर्तयति। 'यस्यात्मा शरीरम्' 'यस्याव्यक्तं शरीरम्' इत्यादिश्रुत्या, 'विग्रहं देवदेवस्य जगदेतच्चराचरम्। एतमर्थं न जानन्ति पशवः पाशगौरवात्॥' इत्यादिपुराणोक्त्या च सिद्धचिदचिच्छरीरकस्य परब्रह्मणः शिवस्य कार्यतया कारणतया चावस्थाने गुणदोषव्यवस्थायां दृष्टान्तसद्भावात् तत्र वेदान्तवाक्यसमन्वयसामरस्यमसमञ्जसं न भवति। कथम्? यथा शरीरस्य मनुष्याद्यात्मनो बालत्वयुवत्वस्थविरत्वादिभावेऽपि बालत्वादयः शरीर एव, सुखादयस्त्वात्मन्येव, तद्वदत्रापि शरीरभूतचिदचिद्वस्तुगताज्ञानविकाराद्यनिष्टानि शरीरभूते चिदचिद्वस्तुन्येव तिष्ठन्ति निरवद्यत्वाविकारत्वसार्वज्ञ्यसत्यसङ्कल्पत्वादय आत्मभूते परमेश्वर एव। तदेवं दृष्टान्तभावाच्छ्रुत्यसामञ्जस्यं ब्रह्मणि नास्त्येव॥

॥ सू ॥ स्वपक्षदोषाच्च ॥ १० ॥

केवलं तर्कावलम्बने स्वपक्ष एव प्रधानकारणवादिनः निर्विकारपुरुषसन्निधिवशात् प्रकृतिप्रवृत्तौ सत्यामन्योन्यधर्माध्यासा दुरुपपादा भवन्ति। अन्यत्रान्यधर्मानुसन्धानरूपोऽध्यासो निर्विकारस्य पुरुषस्य न सम्भवति। अचेतनायाः प्रकृतेश्चानुसन्धानरूपोऽध्यासो न सम्भवत्येव। अतः प्रधानकारणवाद एव तर्कबाध्यः॥

॥ सू ॥ तर्काप्रतिष्ठानात् ॥ ११ ॥

तर्कस्याप्रतिष्ठितत्वात् प्रधानकारणवादस्य तन्मूलत्वात् तत्र प्रतितर्कसम्भवात् तस्यैव त्याज्यत्वं न ब्रह्मकारणवादस्येति॥

॥ सू० ॥ अन्यथाऽनुमेयमिति चेदेवमप्यनिर्मोक्षप्रसङ्गः ॥ १२ ॥

ब्रह्मशरीरत्वासंभवशंकाव्यावृत्तिः। ततश्च दृष्टांतलाभादापादितमसामञ्जस्यं न भवतीत्येवं सूत्रार्थमभिप्रेत्य व्याचष्टे—नेतीति। प्रपञ्चस्य ब्रह्मशरीरत्वं 'सर्वत्र प्रसिद्धोपदेशा' (१.२.१.) दित्यधिकरणभाष्ये प्रतिपादितम्। तत्रैवास्माभिश्शरीरलक्षणप्रदर्शनपूर्वकं तस्य ब्रह्मशरीरत्वं प्रपंचेनोपपादितम्। तत्सर्वमेतदधिकरणन्यायसिद्धार्थानुवादरूपमित्यवधेयम्। सू॥ स्वपक्षदोषाच्च ॥ १० ॥ चकारमेवकारार्थं कृत्वा सांख्यानां स्वपक्ष एव दोषा भवंति न त्वस्मत्पक्षे तदापादिता दोषा इति सूत्रार्थमभिप्रेत्य तत्पक्षे दोषं दर्शयति—केवलमिति। पुरुषसन्निधानात् प्रकृतिर्महदहंकारादिप्रपंचसृष्टौ प्रवर्तते। ततः प्रपञ्चपुरुषधर्माणामध्यासरूपस्संसार इति हि सांख्यप्रक्रिया। तस्यामन्यत्रान्यधर्मानुसंधानरूपोऽध्यासो न तावत्पुरुषस्य संभवति। तस्य निर्विकारत्वात्। नापि प्रकृतेः। तस्या अचेतनत्वाभ्युपगमात्। अतः केवलतर्कावलंबने प्रधानकारणवाद एव तर्कबाध्यः स्यादिति द्वितीयपादे सांख्याधिकरणे वक्ष्यमाणो दोषसंग्रहार्थमत्र दर्शितः॥ सू॥ तर्काप्रतिष्ठानात् ॥ ११ ॥ केवलतर्कावलंबनैः प्रधानकारणवादिभिरुन्नीताः स्वपक्षोपपादकास्तर्काः परमाणुकारणवादिभिस्तथाभूतैर्दूष्यन्ते ते चान्यैरित्येवं शुष्कतर्काणामप्रतिष्ठितत्वात् तदवलंबनप्रधानकारणवादं परित्यज्य श्रुत्यनुसारिब्रह्मकारणवाद एव परिग्राह्य इत्येवं सूत्रार्थमभिप्रेत्य व्याचष्टे—तर्कस्येति॥ सू॥ अन्यथानुमेयमिति चेदेवमप्यनिर्मोक्षप्रसंगः ॥१२॥ यथेदानीं सांख्यैः

अन्यथा यथा प्रतितर्कपराहतिः न भवति तथा प्रकारान्तरेण प्रधानमनुमेयमिति वादोऽपि युक्तो न भवति। तत्राप्येवं प्रतितर्ककलहसम्भावनया प्रतिष्ठितत्वाभावदोषादनिर्मोक्ष एव प्रसज्यते। ततः शुष्कतर्कमूलः प्रधानकारण वाद एव त्याज्यः न तु प्रबलश्रुतिप्रमाणसिद्धो ब्रह्मकारणवाद इति युक्तम्॥

इत्यपीतौ तद्वत्प्रसंगाधिकरणम् ॥ ४ ॥

प्रधानकारणत्वोपपादकतया उपन्यस्यमानानां तर्काणां नैयायिकादितर्कैः प्रतिहतिर्भवति तथा यस्मिन्प्रकारे प्रतिहतिर्न भवति तथाभूतेनान्यादृशेन प्रकारेण प्रधानमनुमास्यामह इत्येतदप्यभिमानमात्रम्। यतस्तादृशः पुरुषबुद्धिकल्पितः तर्क एव न संभवति। केन चित्कुशलेनोन्नीतस्य तर्कस्य कुशलतरान्योन्नीततर्केण प्रतिहतिसंभवात् पुरुषबुद्धिप्रभवकल्पनानाममर्यादत्वात्। अतस्तर्कांतरोन्नयनप्रयासेऽप्यप्रतिष्ठितत्वदोषादनिर्मोक्ष एव प्रसज्यत इत्येवं सूत्रार्थमभिप्रेत्य व्याचष्टे—अन्यथेति। अशुष्कतर्कावलंबनेन प्रधानकारणवादस्य व्यवस्थापनासंभवात् वेदांतसिद्धे ब्रह्मकारणवादे परोन्नीतकुतर्काप्रसराच्च स एव युक्त इत्यधिकरणार्थमुपसंहरति तत इति।

इत्यपीतौ तद्वत्प्रसंगाधिकरणम् ॥ ४ ॥

नयमणिमालायाम्

अथ अपीतौ तद्वत्प्रसंगाधिकरणम् ॥ ४ ॥

सू ॥ अपीतौ तद्वत्प्रसंगादसमञ्जसम् ॥ ८ ॥ न तु दृष्टान्तभावात् ॥ ९ ॥ स्वपक्षदोषाच्च ॥ १० ॥ तर्काप्रतिष्ठानात् ॥ ११ ॥ अन्यथानुमेयमिति चेदेवमप्यनिर्मोक्षप्रसंगः ॥ १२ ॥

सत्कार्यवादिनस्ते मतमैक्यं कार्यकारणयोः। तस्माज्जगत इव स्याद्दोषगणस्तच्छकस्यापि ॥ १३ ॥

चिदचिच्छरीरकस्य हि कार्यत्वं कारणत्वमपि। न स्यूलशरीरदोषाश्शरीरिणो बाल्ययौवनादिनयात् ॥ १४ ॥

इत्यपीतौ तद्वत्प्रसंगाधिकरणम् ॥ ४ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ न विलक्षणत्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

सू ॥ न विलक्षणत्वादस्य तथात्वं च शब्दात् ॥ ४ ॥ अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम् ॥ ५ ॥ दृश्यते तु ॥ ६ ॥ असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात् ॥ ७ ॥ अपीतौ तद्वत्प्रसङ्गादसमञ्जसम् ॥ ८ ॥ नतु दृष्टान्तभावात् ॥ ९ ॥ स्वपक्षदोषाच्च ॥ १० ॥ तर्काप्रतिष्ठानादप्यन्यथानुमेयमिति चेदेवमप्यविमोक्षप्रसङ्गः ॥ ११ ॥

भगवत्पादमते, वेदविरुद्धसांख्यादिस्मृतीनां मूलाभावादप्रामाण्यसिद्धावपि व्याप्तिपक्षधर्मतामूलकलोकसिद्धतर्केण वैदिकसमन्वयो विरुध्येत वा नवेति संदेहे, **न** जगत चेतनप्रकृतिकम्। **अस्या**चेतनस्य जगतः चेतना**द्विलक्षणत्वात्**। यत् यद्विलक्षणं न तत् तत्प्रकृतिकम्। यथा तन्तुविलक्षणो घटो न तन्तुप्रकृतिकः। अतस्तर्केण विरोधाद्वैदिकसमन्वयो न युक्त इति **पूर्वपक्षः**। ननु ब्रह्मजगतोर्वैलक्षण्यं कुतोऽवगतमिति चेत् **तथात्वं च**=वैलक्षण्यं च। **शब्दात्**='विज्ञानं चाविज्ञानं चाभवत्' इत्यादिश्रुतितोऽवगतमित्यर्थः।

ननु 'ते हेमे प्राणा अहंश्रेयसे विवदमाना' इत्यादिश्रुतिभिर्ब्रह्मवज्जगतश्चेतनत्वावगमान्न तयोर्वैलक्षण्यमित्याशंक्याह—**सू ॥ अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम्** ॥ ६ ॥ उक्तशङ्कानिरासार्थस्तुशब्दः। उक्तश्रुतिभिर्न जगतश्चेतनत्वं प्रत्येतव्यम्। 'ते हेमे प्राणा' इत्यादिषु प्राणाद्यभिमानिनीनां देवतानां व्यपदेशो भवति न प्राणादिमात्रस्य। कुतः। **विशेषानुगतिभ्याम्**='एता ह वै देवता अहंश्रेयसे विवदमानाः' इति प्राणानां चेतनवाचिना देवताशब्देन विशेषितत्वात् 'अग्निर्वाग्भूत्वा मुखं प्राविशत्' इत्यादिमन्त्रार्थवादादिषु सर्वत्र तदभिमानिदेवतानामनुगतिश्रवणाच्चेत्यर्थः। अतो न चेतनं जगत्। तस्मादचेतनस्य जगतो वैलक्षण्यान्न चेतनप्रकृतिकत्वम्।

सिद्धान्तस्तु- सू ॥ दृश्यते तु ॥ ६ ॥ तुशब्दः पूर्वपक्षनिरासार्थः । यदुक्तं चेतनविलक्षणं जगन्न तत्प्रकृतिकमिति । तन्न । चेतनात्पुरुषात्तद्विलक्षणानां नखलोमादीनामचेतनानाम् अचेतनाच्च गोमयाच्चेतनवृश्चिकादीनामुत्पत्तिर्यतो दृश्यते अत इत्यर्थः ॥

असत्कार्यवादप्रसङ्गमाशङ्क्य निराचष्टे-सू ॥ **असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात्** ॥ ७ ॥ ननु तर्हि चेतनस्य नामरूपादिहीनस्य अचेतननामरूपादिमज्जगद्धेतुत्वे उत्पत्तेः पूर्वं जगदसदेव स्यादिति चेत् । न । कुतः । **प्रतिषेधमात्रत्वात्**='असत्स्या'दिति योऽयं प्रतिषेधः तन्मात्रत्वात् । न तु तस्य प्रतिषेध्यमस्तीत्यर्थः । कार्यसत्तायाः कारणाव्यतिरेकात् स्थितिदशायामिवोत्पत्तेः पूर्वमपि ब्रह्मात्मकमेवेदं जगदिति भावः ॥

जगद्ब्रह्मणोरुक्तं कार्यकारणत्वमसहमानश्चोदयति-**सू ॥ अपीतौ तद्वत्प्रसङ्गादसमञ्जसम्** ॥ ८ ॥ शुद्धत्वादिगुणकं ब्रह्म जगदुपादानमित्यसमञ्जसम् । कुतः **अपीतौ**=प्रलयकाले । **तद्वत्प्रसङ्गात्**=कार्यवत् कारणस्यापि ब्रह्मणोऽशुद्धत्वादिप्रसङ्गादित्यर्थः । अतः जगद्ब्रह्मणोरुक्तं कार्यकारणत्वमसमञ्जसमित्यर्थः । एवमाक्षेपं परिहरति-**सू ॥ न तु दृष्टान्तभावात् ॥ ९ ॥** तुशब्द एवकारार्थः । पूर्वोक्तमसामञ्जस्यं नास्त्येव । कुतः । **दृष्टान्तभावात्**=कार्यं कारणे लीयमानं स्वधर्मेण कारणं न दूषयतीत्यस्मिन्नर्थे शतशो मृद्घटादीनां दृष्टान्तानां सत्त्वादित्यर्थः ॥ इत्थं स्वपक्षे दोषान्परिहृत्य तानेव परपक्षे निरूपयति-**सू ॥ स्वपक्षदोषाच्च ॥ १० ॥** जगद्ब्रह्मणोः विलक्षणत्वात्प्रकृतिविकारभावानुपपत्तिः उत्पत्तेः प्राक् जगतोऽसत्त्वप्रसङ्गः प्रलये कार्यवत्कारणस्यापि ब्रह्मणोऽशुद्धत्वादिप्रसङ्गः इति सांख्येनास्मत्पक्षे ये दोषा उद्भावितास्ते शब्दादिहीनात्प्रधानाच्छब्दादिमतो विलक्षणस्य जगत उत्पत्तिमङ्गीकुर्वतां सांख्यानामपि समानाः । वस्तुतः प्रपञ्चसत्यत्ववादिनां सांख्यानां मत एवैते दोषाः नानिर्वचनीयवादिनामस्माकं मते इति भावः ॥

इतश्च न केवलेन तर्केण वैदिकसमन्वयो विरुध्यत इत्याह-**सू ॥ तर्काप्रतिष्ठानादप्यन्यथानुमेयमिति चेदेवमप्यनिर्मोक्षप्रसङ्गः** ॥ ११ ॥ एकेन तार्किकेणानुमितोऽप्यर्थोऽन्येन श्रेष्ठतरेणान्यथा नीयत इति केवलस्य **तर्कस्य अप्रतिष्ठानादपि**=अप्रतिष्ठितत्वाच्च । न तेन समन्वयविरोधशङ्केत्यर्थः । कस्यचित्तर्कस्य प्रतिष्ठितत्वेऽपि कस्यचित्प्रतिष्ठितत्वसंभवात् **अन्यथानुमेयमिति चेत्**=अप्रतिष्ठिततर्कादन्येन प्रकारेण प्रतिष्ठिततर्केण समन्वयविरोधादिकमनुमेयमिति चेत् अत्र समाधत्ते-**एवमपि**=अन्यत्र तर्कस्य प्रतिष्ठितत्वेऽपि प्रकृते लिङ्गादिहीने ब्रह्मणि वेदनिरपेक्षस्य तर्कस्याप्रतिष्ठितत्वदोषादविमोक्षप्रसंगः । यद्वा । **एवमपि**=महतां कपिलकणादादीनां परस्परविप्रतिपन्नैरागमानपेक्षैस्तर्कैस्तत्त्वनिर्णयाभावादविमोक्षप्रसङ्गः । मोक्षाभावः प्रसज्येत । तस्मादागमविरोधी तर्कोऽप्रमाणमिति न तेन विरोध इति भावः ॥

इति भगवत्पादमते नविलक्षणत्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

श्रीकण्ठमते 'न विलक्षणत्वा'दित्यादिचतुःसूत्रात्मकमिदं न विलक्षणत्वाधिकरणम् 'अपीतौ तद्वत्प्रसङ्गा'दित्यादिका तर्काप्रतिष्ठाना'दिति योगविभागवती अपिशब्दवर्जिता पञ्चसूत्री अधिकरणान्तरमित्यस्ति विशेषः । नविलक्षणत्वाधिकरणीयं संदेहपूर्वपक्षादिकं भगवत्पादीयमतादविशिष्टम् । सूत्रार्थश्चाविशिष्ट एव प्रायशः । 'असदिति' सूत्रार्थवर्णने परं **'प्रतिषेधमात्रत्वात्**=वैलक्षण्य(सालक्षण्य)नियमप्रतिषेधमात्रविषयत्वाच्छ्रुतेः' इति व्याख्याय 'कार्यकारणयोर्जगद्ब्रह्मणोर्वस्त्वेकता न हीयत एवे'त्युक्तम् ॥ ३ ॥

अथापीतौ तद्वत्प्रसङ्गाधिकरणम् ॥ ४ ॥

सू ॥ अपीतौ तद्वत्प्रसङ्गादसमञ्जसम् ॥ ८ ॥ सत्कार्यवादेन जगद्ब्रह्मणोर्वस्त्वेकत्वाभ्युपगमे वैदिकसमन्वयस्य 'तर्कबाध्यत्वमस्ति न वेति संदेहः । **अपीतौ**=प्रलये । **तद्वत्**=स्थितिकाल इव । **प्रसङ्गात्**=चेतनाचेतनरूपप्रपञ्चधर्माणां विकाराज्ञानादीनां दोषाणां ब्रह्मण्यपि प्रसक्तेः ब्रह्मकारणवादिमतमसमञ्जसमिति **पूर्वपक्षः** । सिद्धान्तमाह-**सू ॥ न तु-दृष्टान्तभावात् ॥९॥** पूर्वोक्तमसामञ्जस्यं **न तु**=न सिद्ध्यति । कुतः । **दृष्टान्तभावात्**=सकलचेतनाचेतनप्रपञ्चशरीरकस्य परब्रह्मणः शिवस्य कारणतया कार्यतया चावस्थानस्य श्रुतिपुराणाभ्यामभ्युपगमे गुणदोषव्यवस्थायां दृष्टान्तसद्भावात् वैदिकसमन्वयस्य सामञ्जस्यमसमञ्जसं न भवतीत्यर्थः । यथा मनुष्यादीनां बालत्वयुवत्वस्थविरत्वादिभावेऽपि बालत्वादयः शरीर एव सुखादयस्त्वात्मन्येव तथा शरीरभूतचेतनाचेतनप्रपञ्चगता अज्ञानविकारादयो दोषाः शरीरभूते प्रपञ्च एव तिष्ठन्ति निरवद्यत्वसार्वज्ञ्यादयो गुणास्तु आत्मभूते परमेश्वर एव । तस्मादेवं दृष्टान्तसद्भावात्पूर्वोक्तं श्रुत्यसामञ्जस्यं नास्त्येवेति भावः ।
सू ॥ स्वपक्षदोषाच्च ॥ १०॥ चकार एवकारार्थः । केवलतर्कावलंबने **स्वपक्ष एव**=प्रधानकारणवाद एव । **दोषात्**=निर्विकारपुरुषसान्निध्येन प्रकृतिप्रवृत्तौ सत्यामन्यत्रान्यधर्मानुसंधानरूपाध्यासस्य निर्विकारे पुरुषेऽनुपपन्नत्वात् अचेतनायां प्रकृतौ चानुसंधानरूपाध्यासस्यैवाप्रसक्तेश्च अन्योन्यधर्माध्यासरूपसंसारस्यैवासंभवेन दोषसंभवात्प्रधानकारणवाद एव

तर्कबाध्यः स्यादिति भावः । किंच । **सू ॥ तर्काप्रतिष्ठानात् ॥ ११ ॥** प्रतितर्कसंभवेन तर्कस्याप्रतिष्ठितत्वसंभवाच्च तन्मूलकः प्रधानकारणवाद एव परित्याज्यः न तु ब्रह्मकारणवादः ॥

सू ॥ अन्यथानुमेयमिति चेदेवमप्यनिर्मोक्षप्रसंगः ॥ १२ ॥ अन्यथा=प्रतितर्कैर्यथाभिभवो न संभवति तथा प्रकारान्तरेण । **अनुमेयमिति चेत्**-प्रधानमनुमेयमिति चेत् तदपि न युज्यते । कुतः । तत्राप्येवं प्रतितर्ककलहसंभावनया अप्रतिष्ठितत्वदोषादनिर्मोक्ष एव स्यात् । अतः शुष्कतर्कमूलः प्रधानकारणवाद एव त्याज्यः न तु **ब्रह्मकारणवादः** इति युक्तम् ॥ **इति अपीतौ तद्वत्प्रसंगाधिकरणम् ॥ ४ ॥**

रामानुजमते, 'तर्काप्रतिष्ठानादपि' इति सूत्रांशभागेन अपिशब्दानुपक्तपाठयुतं सूत्रनवकात्मकमिदं **नविलक्षणत्वाधिकरणम्** । यद्यपि न श्रीकण्ठमतवदधिकरणान्तरमत्र । तथापि सूत्रार्थवर्णनप्रकारस्तु श्रीकण्ठमतमेवानुसरतीतीदमत्रीहावधेयम् । संदेहपूर्वपक्षसिद्धान्तादिनिरूपणप्रकारस्त्वन्यादृश एव । वेदान्तानां किं जगत्कारणतया ब्रह्मपरत्वमुत प्रधानपरत्वमिति संशये अज्ञत्वादिना जगतो ब्रह्मविलक्षणत्वेन ब्रह्मकार्यत्वप्रतिपादनासंभवात् सालक्षण्येन प्रधानप्रतिपादनसंभवाच्च प्रधानपरत्वमिति **पूर्वपक्षः** । **सिद्धान्तस्तु** माक्षिकादिभ्यः क्रिम्यादीनां विलक्षणानामुत्पत्तिदर्शनात् ब्रह्मविलक्षणस्य जगतः तत्कार्यत्वं संभवत्येवेति । इत्थं पूर्वपक्षसिद्धान्तानुरोधेन श्रीकण्ठमतव्याख्यानुसारेण च सूत्रार्थवर्णनमस्मिन्मते सूपपादमिति विरम्यते विस्तरतः ॥ **इति रामानुजमते नविलक्षणत्वाधिकरणम् ॥ ४ ॥**

आनन्दतीर्थमते' इदमधिकरणं **'न विलक्षणत्वादस्य तथात्वं च शब्दात् ॥ ४ ॥ दृश्यते तु ॥ ५ ॥' इति** सूत्रद्वयात्मकम् । 'दृश्यते तु' इति सूत्रपाठोऽप्यत्रोऽत्रान्यमतेभ्यः । फलादर्शनरूपहेतुना पाशुपतादिस्मृतेर्यथाप्रामाण्यं स्यादेवं क्वचित्क्वचिद्वेदोदितकार्यादिफलस्य दर्शनासंभवाद्वेदस्याप्यप्रामाण्यं स्याद्वा नवेति संशये क्वाचित्कस्य फलविसंवादस्योभयत्र साधारण्याद्वेदस्याप्यप्रामाण्यं स्यात्ततो न समन्वयसिद्धिरिति **पूर्वपक्षः** । **सिद्धान्तस्तु,** वेदस्य तदनुसारिस्मृत्यादेश्च स्वतःप्रामाण्याख्येन वैलक्षण्यसत्त्वात् क्वाचित्कस्य फलविसंवादस्योभयत्र साधारण्येऽपि **स्वतः** प्रमाणे वेदे तदनुसारिस्मृत्यादौ चाङ्गवैगुण्यकल्पनया तदुपपत्तेरन्यत्र पौरुषेयतया स्वतःप्रामाण्याभाववतीषु शैवादिस्मृतिषु तत्कल्पनाया अयुक्तत्वाच्च तत्र तथात्वासंभवान्न समन्वयासिद्धिरिति । **सूत्रार्थस्तु, अस्य**=श्रुतितदनुसारिस्मृत्यादेः । **तथात्वं न**-शैवादिस्मृतिवदप्रामाण्यं न भवति । कुतः । **विलक्षणत्वात्**-स्वतःप्रामाण्याख्येतरवैलक्षण्यात् । **किंच ।** श्रुतेर्नित्यत्वाख्यवैलक्षण्यवत्त्वात्स्मृतेः श्रुत्यनुसारित्वाख्यवैलक्षण्यवत्त्वाच्च । तथात्वमित्यस्योभयत्रान्वयः । **तथात्वं च**= उक्तवैलक्षण्यवत्त्वं च । **शब्दात्**-'वाचा विरूपनित्यये'त्यागमान्निश्चितमित्यर्थः ।

सू ॥ दृश्यते तु ॥ ५ ॥ तुशब्दो विशेषार्थे । यतः तत्फलयोग्याधिकारिविशेषाणां श्रुत्याद्युक्तं फलं **दृश्यते**=उपलभ्यते अतो नाप्रामाण्यमित्यर्थः ॥ **इत्यानन्दतीर्थमते नविलक्षणत्वाधिकरणम् ॥ ४ ॥**

अथाभिमान्यधिकरणम् ॥ ३ ॥

सू ॥ अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम् ॥ ६ ॥ दृश्यते च ॥ अत्राधिकरणे **'मृदब्रवीत्'** 'आपोऽब्रुवन्' इत्यादियुक्तिविरुद्धार्थाभिधायकत्वाद्वेदवचसामप्रामाण्यं भवति वा नवेति संदेहः । मृन्न वक्त्री जडत्वादित्यादियुक्तिविरोधाद्वेदवचसामप्रामाण्यं स्यात् इति **पूर्वपक्षः** । तत्र मृदादिपदानां तत्तदभिमानिदेवतापरत्वेन विरोधाभावादप्रामाण्यं न भवतीति **सिद्धान्तः । सूत्रार्थस्तु,** तुशब्दोऽवधारणे । **अभिमानिव्यपदेशः**-'मृदब्रवी'दित्यादौ अभिमानिनश्चेतनस्यैवोक्तिः न त्वचेतनस्य । कुतः । मृन्न वक्त्री जडत्वात् इति युक्तिविरोधात् । तथा च न वेदाप्रामाण्यम् । नन्वभिमानिनो विदेहत्वायोगेन सदेहत्वे तस्यादर्शनमन्यवस्त्वधिष्ठानेन वक्तृत्वमनेकाभिमन्यमानाधिष्ठातृत्वं चेत्यादिकं कथं युज्यते इत्यत आह-**विशेषानुगतिभ्याम्**=**विशेषः**=विशिष्टं सामर्थ्यम् **अनुगतिः**=सर्वाभिमन्यमानव्याप्तिः । ताभ्यां सर्वं युज्यत इत्यर्थः । सू । **दृश्यते च**=अभिमानिदेवतायां सामर्थ्यं योगिभिरुपलभ्यते च । अतोऽपि नास्त्यदर्शनविरोध इत्यर्थः ॥ **इत्यभिमान्यधिकरणम् ॥ ३ ॥**

अथासदधिकरणम् ॥ ४ ॥

अत्र **'असदिति चे'**दित्यादिः **'एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः ।'** इत्यन्ता षट्सूत्री असदधिकरणत्वेन व्यपदिश्यते । पूर्वाधिकरणे केवलयुक्त्यविरोधाय हि मृदादिशब्दानामप्रसिद्धार्थपरत्वकल्पनेन वेदप्रामाण्यं व्यवस्थापितम् । तथापि प्रलये सर्वाभावाभ्युपगमस्य श्रुत्यनुमोदितयुक्तिसिद्धत्वाद्विश्वप्रागभावस्यैव जगत्कर्तृत्वमुपपद्यते न विष्णोरिति **पूर्वपक्षः** । प्रलये सर्वाभावानभ्युपगमात् 'सदेवेद' मित्यादिबहुश्रुतिविरोधात् प्रतिषेधस्य कर्तृत्वासंभवाच्च सर्वाभावपक्षे

अथ शिष्टापरिग्रहाधिकरणम् ॥ ५ ॥

॥ सू ॥ एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः ॥ १३ ॥

यथेदं सांख्यदर्शनं तर्कमूलत्वेनाप्रतिष्ठितत्वादिना प्रत्याख्यातं तथैव तेनैव हेतुना शिष्टानामपरिग्रहाः कणभक्षाक्षपादादीनां पक्षा अपरिग्राह्या इति व्याख्याताः । एतदुक्तं भवति—कणादादिमतसिद्धपरमाणुकारणवादोऽपि निराकृत इति ॥

इति शिष्टापरिग्रहाधिकरणम् ॥ ५ ॥

अथ शिष्टापरिग्रहाधिकरणम् ॥ ५ ॥

सू ॥ एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः ॥१३॥ एतेन तर्काप्रतिष्ठितत्वदूषणेन शिष्टानां शुष्कतर्कावलंबिषु कपिलादिष्ववशिष्टानां कणभक्षादीनां येऽपरिग्रहाः वेदपरिग्रहरहिताः पक्षास्तेऽपि व्याख्याताः वैदिकैरपरिग्राह्यत्वेन उपपादितप्राया इति सूत्रयोजनामभिप्रेत्य व्याचष्टे—यथेति । एतेनेत्यतिदेशाधिकरणस्याधिकशंकां दर्शयति—एतदुक्तमिति । आदिशब्देनाक्षचरणक्षपणकसमन्तभद्रादयो गृह्यन्ते । अनेन प्रधानकारणवादापेक्षया बहुसंमतत्वमेकमधिकशंकाकारणं सूचितम् । परमाणुत्वकीर्तनेनाप्यन्यदधिकशंकाकारणं सूचितम् । अल्पाधिकपरिमाणयोर्हि तंतुपटादिषूपादानोपादेयभावो दृष्टः न तु वैपरीत्यं दृष्टम् । अतस्त्रिसरेणुप्रभृतिषु पृथिवीगोलकादिपर्यंतेषु कार्येषु परमाणूनामेव कारणत्वं युक्तं न तु कार्येभ्योऽधिकपरिमाणस्य प्रधानादेरिति । निराकृत इति । अप्रतिष्ठिततर्कमूलत्वाविशेषेण परमाणुकारणवादिनामेव परमाणुगतसत्यत्वासत्यत्वग्राह्यत्वांतरत्वव्यवस्थापकतर्काणां

दृष्टान्ताभावाच्च वेदपरिग्रहशून्याः अवशिष्टा जीवकालस्वभावादिकर्तृत्वपक्षास्सर्वेऽपि निरस्ता इत्यतस्सिद्धं विष्णोर्जगत्कर्तृत्वमिति **सिद्धान्तः । सूत्रार्थस्तु सू ॥ असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात् ॥ ८ ॥ असत्**—विश्वप्रागभाव एव । जगत्कर्तृ, नेश्वर इति चेन्न । कुतः । **प्रतिषेधमात्रत्वात्**—अभावधर्मात्मनामन्तरेण स्वरूपत एव निषेधबुद्धिविषयत्वादित्यर्थः ॥

सू ॥ अपीतौ तद्वत्प्रसंगादसमञ्जसम् ॥ ९ ॥ अपीतौ—प्रलये । **तद्वत्प्रसंगात्**—असन्मात्रवत्त्वप्रसंगात् असत्कर्तृत्वमसमञ्जसमयुक्तमित्यर्थः ।

सू ॥ न तु दृष्टान्तभावात् ॥ १० ॥ तुशब्दोऽवधारणे । प्रलये सर्वासत्त्वं न युज्यते । कुतः । तदा सर्वपदार्थसत्त्व एव **दृष्टान्तस्य भावात्** सद्भावादित्यर्थः ।

सू ॥ स्वपक्षदोषाच्च ॥ ११ ॥ स्वपक्षे प्रलये सर्वासत्त्वपक्षे **दोषात्**—दृष्टान्ताभावाख्यदोषाच्च न तत्पक्षो युक्त इत्यर्थः ॥

सू ॥ तर्काप्रतिष्ठानादन्यथाप्यनुमेयमिति चेदेवमप्यनिर्मोक्षप्रसङ्गः ॥ १२ ॥ तर्काप्रतिष्ठानात्—दृष्टान्ताभावादिरूपतर्कस्याप्रतिष्ठानात् अव्यवस्थितत्वात् । **अन्यथापि**—सिद्धान्त्युक्तप्रकारादन्यरूपेणापि प्रतितर्केण **अनुमेयं**— साधनीयमिति चेत् । **नेति** शेषः । **कुतः** । **एवमपि**—एवं सति तर्कमात्रस्याप्रामाण्ये सति । **अनिर्मोक्षप्रसङ्गः**— सर्वसिद्धान्तिभिः स्वस्वशास्त्रप्रयोजनत्वेनाङ्गीकृतस्यापि मोक्षस्यापि लोपप्रसंगः । कुतः । तस्य विप्रतिपन्नं प्रति अनुमानेनैव साधनीयतया तस्याप्येवमप्रामाण्योक्तिसंभवादित्यर्थः ॥

सू ॥ एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः ॥ १३ ॥ एतेन—स्वपरपक्षयोः दृष्टान्तभावाभावाख्य**हेतुना अपरिग्रहाः**—वेदपरिग्रहशून्याः तद्विरुद्धाश्च । **शिष्टाः**—अवशिष्टाः जीवकालस्वभावकर्तृत्वपक्षा **अपि** । **व्याख्याताः** प्रत्याख्याताः दूषिता इत्यर्थः ॥

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायामानन्दतीर्थमते असदधिकरणम् ॥ ४ ॥

अथ भोक्त्रापत्त्यधिकरणम् ॥ ६ ॥

॥ सू ॥ भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत् स्याल्लोकवत् ॥ १४ ॥

यदुक्तं पूर्वत्र चिदचित्प्रपञ्चविशिष्टात्मा शिव एवाद्वितीयः कारणं कार्यं च भवतीति विशिष्टशिवाद्वैतम्, तस्य समन्वयसिद्धस्य युक्तिबाधापत्तिरस्ति न

परस्परप्रतिघातेन उपादानोपादेययोरल्पाधिकपरिमाणत्वनियमस्य प्रचितपरिमाणतूलपिंडाद्यारब्धेषु........प्रभृतिषु व्यभिचारेण च निरस्त इत्यर्थः ॥

इति शिष्टापरिग्रहाधिकरणम् ॥ ५ ॥

अथ भोक्त्रापत्त्यधिकरणम् ॥ ६ ॥

॥ सू ॥ भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत्स्याल्लोकवत् ॥ १४ ॥ अतिदेशाधिकरणं परित्यज्य प्रधानेन तत्पूर्वाधिकरणेन संगतिं विभावयितुं तदर्थमनुवदति—यदुक्तमिति । तत्र सूक्ष्मचिदचिद्विशिष्टशिवः कारणं स्थूलचिदचिद्विशिष्टस्स एव कार्यमिति विशिष्टशिवाद्वैतमारंभणाधिकरणे समर्थयिष्यमाणं सिद्धं कृत्वा कार्यकारणावस्थयोर्विशेषणभूतस्य चिदचित्प्रपञ्चस्य तच्छरीरत्वमुपपादितं मनुष्यादिशरीरगतबालत्वयुवत्वादिन्यायेन तद्दोषाणां संस्पर्शः शिवे न भवतीति समर्थनार्थम् । ततश्च चिदचिच्छरीरके ब्रह्मणि वेदांतानां समन्वय इति पर्यवसितम् । इदं नोपपद्यते । शरीरशरीरिधर्माणामसंकरेण व्यवस्थादर्शनेऽपि शरीरिणां शरीरप्रयुक्तसुखदुःखभोक्तृत्वस्यापि दर्शनेन ब्रह्मणोऽपि शरीरित्वे तथात्वप्रसंगादित्याक्षेपिकी संगतिरिति भावः । चेदित्यंतं सूत्रं शिवस्य शरीरित्वे सुखदुःखभोक्तृत्वापत्तेर्जीवा-

---

नयमणिमालायाम् ।

अथ शिष्टापरिग्रहाधिकरणम् ॥ ५ ॥

सू ॥ एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः ॥ १३ ॥

माभूत्प्रधानवादस्समन्वयस्यास्य बाधको योऽसौ । अणुकारणवादस्तु स्यात्कणभक्षादिबहुमुनिप्रमितः ॥ ९५ ॥
शून्याशून्यक्षणिकाक्षणिकत्वाद्युन्मुखैः कुतर्कशतैः । व्याहतमितरेतरतस्तमपि श्रुतिरेव बाधेत ॥ ९६ ॥

इति शिष्टापरिग्रहाधिकरणम् ॥ ५ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्
अथ शिष्टापरिग्रहाधिकरणम् ॥ ४ ॥

सू ॥ एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः ॥ १२ ॥

भगवत्पादमते, अण्वादिकारणवादितार्किकाभिमतन्यायेन ब्रह्मकारणवादिवैदिकसमन्वयो विरुध्यते वा न वेति संदेहे विरुध्यत इति **पूर्वपक्षः** । तार्किकन्यायस्य वेदबाधितत्वान्न तेन विरुध्यत इति **सिद्धान्तः** । इदमतिदेशाधिकरणम् । **सूत्रार्थस्तु, एतेन**=मन्वादिभिः शिष्टैः केनचित्सत्कार्यवादाद्यंशेन परिगृहीतस्य प्रधानकारणवादस्य निराकरणप्रकारेण । **शिष्टापरिग्रहा अपि**=शिष्टैः केनचिदप्यंशेनापरिगृहीता- अण्वादिकारणवादा अपि । **व्याख्याताः**=निरस्ता वेदितव्याः इत्यर्थः ॥

श्रीकण्ठमते, यथेदं सांख्यदर्शनं तर्कमूलत्वेनाप्रतिष्ठितत्वादिना निराकृतं तथा एतेन हेतुना कणादाक्षपादादिबहुसम्मतः परमाणुकारणवादोऽपि तर्कमूलत्वाविशेषात् शिष्टापरिग्रहाच्च निराकृतो वेदितव्यः इति । सूत्रमपि व्याख्यातम् ।

रामानुजमते, श्रीकण्ठमतान्नास्ति विशेष इति न पृथक्प्रपञ्चनावसरः ।

आनन्दतीर्थमते, इदं सूत्रं पूर्वस्मिन्नधिकरण एवान्तर्भूतमिति तत्रैव व्याख्यातम् ॥

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां शिष्टापरिग्रहाधिकरणम् ॥ ४ ॥

वेति संशयः। एवं सति पूर्वपक्षः प्रवर्तते। यदि चिदचिच्छरीरकत्वमिष्यते परमेश्वरस्य तदा शरीरित्वमस्य सिद्धम्। तथा च जीववत् सशरीरत्वेन तस्यापि शरीरसम्बन्धप्रयुक्तसुखदुःखभोक्तृत्वापत्तेरस्मात् संसारिणो जीवात् नास्य परमेश्वरस्याविभागः प्राप्नोति। अतोऽयं जीवः अयमीश्वर इति विशेषानुपपत्त्या जगद्विशिष्टत्ववादे परमेश्वरस्य निर्दोषस्वरूपासिद्धिप्रसङ्ग इत्येवं पूर्वपक्षी मन्यते। नात्र विरोध इति सिद्धान्तः। स्यादेव विभागो जीवात् परमेश्वरस्य निष्कलङ्कनिखिलमङ्गलाकारत्वेन। न खलु शरीरित्वप्रयुक्तमनिष्टभोक्तृत्वं, किन्तु पराधीनत्वप्रयुक्तमेव, यथा लोके राज्ञः सशरीरत्वेऽप्यनन्यवश्यस्य न स्वाज्ञाननुवृत्तिकृतानिष्टप्रसङ्ग इति। भोक्तृत्वं नेतरसमानम्। 'ज्ञाज्ञौ द्वावजावीशानीशौ' इति जीवेश्वरयोः स्वातन्त्र्यमस्वातन्त्र्यं च स्वतः सिद्धमेव। अतः स्वतन्त्रस्य परमेश्वरस्य जीवादस्वतन्त्राच्छरीरसम्बन्धसामान्येन नाविभागप्राप्तिः। नातो विशिष्टाद्वैतहानिः॥ इति भोक्त्रापत्त्यधिकरणम्॥ ६॥

विभागस्तदविशेष आपद्यते चेदित्यर्थमभिप्रेत्य पूर्वपक्षयति—यदीति। जगद्विशिष्टत्ववादे जगच्छरीरकत्ववादे। 'स्याल्लोकव'दिति सूत्रांशं सिद्धांतार्थे व्याचष्टे—स्यादेव विभाग इत्यादिना। अस्याधिकरणस्य गुहाधिकरणादिषु ब्रह्मणश्शरीरित्वप्रयुक्तशङ्कानिराकरणार्थैरपौनरुक्त्यं प्रथमाध्याय एवाविष्कृतं तत्र तत्र॥

इति भोक्त्रापत्त्यधिकरणम्॥ ६॥

नयमणिमालायाम्।

अथ भोक्त्रापत्त्यधिकरणम्॥ ६॥

सू॥ भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत्स्याल्लोकवत्॥ १४॥

चिदचिच्छरीरिता चेदीशस्येष्टा शरीरित्वात्। दुःखादिभोक्तृता स्यादित्यविशेषो भवेज्जीवात्॥ ९७॥
नैवेदं जीवानां सशरीरत्वादनिष्टभोक्तृत्वम्। किं तु पराधीनत्वाल्लोके राज्ञ इव तच्च नास्ति विभोः॥ ९६॥

इति भोक्त्रापत्त्यधिकरणम्॥ ६॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ भोक्त्रापत्त्यधिकरणम्॥ ५॥

सू॥ भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत्स्याल्लोकवत्॥ १३॥

भगवत्पादमते, ब्रह्मणि तर्कस्याप्रतिष्ठितत्वेऽपि जगद्भेदे तर्कसहितप्रत्यक्षस्य प्रतिष्ठितत्वात्तेनाद्वितीयब्रह्मकारणवादी वैदिकसमन्वयो विरुध्यते नवेति संदेहे प्रत्यक्षसिद्धस्यास्य भोक्तृभोग्यविभागस्याभावप्रसङ्गात्तर्कसहितप्रत्यक्षेण विरुध्यत एवेति **पूर्वपक्षः।** लोकदृष्टसमुद्रतरङ्गादिन्यायेनौपाधिको भोक्तृभोग्यलक्षणो विभाग उपपद्यत एवेति नास्ति तर्कसहितप्रत्यक्षेणाद्वितीयब्रह्मकारणवादिसमन्वयस्य विरोध इति **सिद्धान्तः।** **सूत्रार्थस्तु,** अद्वितीयब्रह्मणो जगदुपादानत्वे भोक्तृभोग्यप्रपञ्चस्य सर्वस्य ब्रह्मानन्यत्वेन **भोक्त्रापत्तेः**=भोक्तुर्भोग्यभावः भोग्यस्य भोक्तृभाव इति तयोरितरेतरभावापत्तेः। **अविभागश्चेत्**=भोक्ता देवदत्तो भोज्य ओदन इति विभागस्य प्रत्यक्षसिद्धस्याभावः प्रसज्येत चेत्। **स्याल्लोकवत्**= अद्वितीयब्रह्मोपादानकत्वेऽपि भोक्तृभोग्यरूपप्रपञ्चस्य परस्परं विभागः स्यादेव। कथम्। **लोकवत्**=यथा लोके मृदात्मनाऽभिन्नानां घटादीनां यथा वा समुद्रात्मनाऽभिन्नानां तद्विकाराणां फेनतरंगादीनां च परस्परं भेदः प्रत्यक्षसिद्ध औपाधिकोऽस्ति तद्वत्। अतो भेदस्य औपाधिकत्वान्न प्रत्यक्षविरोध इति सिद्धम्॥

अथ आरंभणाधिकरणम् ॥ ७ ॥

यद्यपि स्वातन्त्र्यास्वातन्त्र्यादिविरुद्धधर्मसम्बन्धेन जीवेश्वरयोर्विभाग उच्यते। तथाऽपि तयोः कार्यकारणयोरनन्यत्वमव्यतिरिक्तत्वं च सिद्ध्यत्येवेत्याह—

॥ सू ॥ तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः ॥ १५ ॥

इह कार्यकारणयोः प्रपञ्चब्रह्मणोः समन्वयसिद्धमनन्यत्वं सन्दिह्यते युक्तं न वेति। सन्देहस्य चेतनाचेतनत्वपरस्परविरुद्धधर्मसम्बन्धवैलक्षण्यं कारणम्। कथमनयोरनन्यत्वमुपपद्यते? पूर्वाधिकरणे सर्वज्ञत्वादिमत्त्वेन परमेश्वरस्य

अथ आरंभणाधिकरणम् ॥ ७ ॥

संगतिप्रदर्शनपूर्वकमुत्तराधिकरणमवतारयति—यद्यपीति । पूर्वाधिकरणे शरीरित्वकृतं न भवति सुखदुःखभोक्तृत्वं किं तु पारतंत्र्यकृतमिति परमस्वतंत्रस्य शिवस्य शरीरित्वेऽपि तन्न प्रसज्यत इत्युक्तम् । तर्हि मा भूत् ब्रह्मणः प्रपंचशरीरत्वांशे समन्वयस्य भंगः प्रपंचानन्यत्वांशे तु स्यात् प्रपञ्चशरीरकत्वोपपादकस्य स्वातंत्र्यास्वातंत्र्यतत्कृतभोक्तृत्वाभोक्तृत्वादिविभागरूपवैलक्षण्यस्यैवानन्यत्वप्रनिक्षेपकत्वादिति प्रत्युदाहरणसंगत्या पूर्वं तत्र तत्र सिद्धवत्कृत्य व्यवहृतस्य प्रपंचशिवयोः कार्यकारणभावेनानन्यत्वस्य वैलक्षण्यकृतान्तर्गणिकभेदाविरोधेन निरूपणार्थमुत्तराधिकरणारंभ इत्यर्थः ॥सू॥ **तदनन्यत्वमारंभणशब्दादिभ्यः ॥१३॥ वैलक्षण्यं कारणमिति ।** यदि तद्वैलक्षण्यमनन्यत्वविरोधि तदा तद्युक्तमित्येवमनन्यत्वविरोधित्वाविरोधित्वाभ्यां संदिह्यमानं वैलक्षण्यमुपन्यस्तसंदेहस्य कारणमित्यर्थः । भेदकस्वभावस्य वैलक्षण्यस्य अभेदविरोधित्वादनन्यत्वमयुक्तमिति पूर्वपक्षयति—**कथमिति** ।यदि किंचिद्विलक्षणेनापि चेतनवर्गेणानन्यत्वमयुक्तं तदा किमु वक्तव्य-

---

श्रीकण्ठमते, परमेश्वरस्य चिदचिच्छरीरकत्वाभ्युपगमे तस्य सशरीरत्वसिद्धौ जीववत्तस्यापि शरीरसंबन्धप्रयुक्तसुखदुःखभोक्तृत्वापत्तेस्ससारिणो जीवात्तस्य परमेश्वरस्य अविभागः वैलक्षण्याभावः प्राप्नोति । अतो जीवेश्वरयोर्विशेषानुपपत्त्या परमेश्वरस्य निर्दोषस्वरूपासिद्धिप्रसंगात् समन्वयसिद्धस्य चिदचित्प्रपञ्चशरीरकाद्वितीयब्रह्मकारणवादस्य युक्तिबाधापत्तिरिति **पूर्वपक्षः** । यथा लोके राज्ञः सशरीरत्वेऽपि स्वतंत्रस्य तस्य स्वाज्ञानुवृत्तिकृतानिष्टाप्रसक्तेः तदीयभोक्तृत्वस्यास्ति **वैलक्षण्यं** तद्वत्परमेश्वरस्य स्वतंत्रस्य राजशासनवश्यानां शरीरिणामिव शरीरसंबन्धसामान्येन नास्ति स्वाज्ञानुवृत्तिकृतानिष्टप्रसक्तिरिति वैलक्षण्यस्य स्वतस्सिद्धत्वान्नात्र विरोध इति सिद्धांतः । अतो न विशिष्टाद्वैतहानिरिति भावः ।इति॥

रामानुजमते, अत्राप्यधिकरणे नास्ति श्रीकण्ठमताद्विशेषः । **आनन्दतीर्थमते,** ननु'कर्माणि विज्ञानमयश्च आत्मा परेऽव्यये सर्व एकीभवन्ति'इति भोक्तुर्जीवस्य मुक्तौ ब्रह्मभावापत्तिश्रवणात्तत्रैव संसारेऽपि तयोरभेदादविभागः प्राप्नोति । ततश्च जगत्कर्तृत्वरहिततया प्रत्यक्षसिद्धेन जीवेनात्यन्ताभेदाद्ब्रह्मणो जगत्कर्तृत्वं न संभवति इति **पूर्वपक्षः** । यथा लोके उदकद्वयभेदेऽपि स्थानैक्यनिबन्धनः उदके उदकान्तरस्यैकीभावव्यवहारः एवमयमपि मुक्तौ जीवेशयोरेकीभावव्यवहार उपचरितः स्यात् । अतो जीवेशयोरेकीभावस्य 'सायं गोष्ठे गाव एकीभवन्ती'तिवत् स्थानैक्यनिबन्धनत्वप्रतीत्या जीवेशयोर्भेदस्य सिद्धौ ब्रह्मणो जगत्कर्तृत्वं भवत्येवेति **सिद्धान्तः** ॥ **सूत्रार्थस्तु,भोक्त्रापत्तेः**=यस्माद्भोक्तुः जीवस्य 'परेऽव्यये सर्व एकीभवन्ती'ति वाक्ये ब्रह्मभावापत्तिश्रवणात् तयोरविभागः भेदाभावः तस्मादल्पजीवाभिन्नब्रह्मणः जगत्कारणत्वं न युक्तमिति चेन्नेति शेषः।कुतः । यतः **लोकवत्** । यथा लोके जले जलान्तरस्यैकीभावोक्तिस्तथात्रापि स्थानैक्याद्यालंबनेन जीवेशयोरेकीभवन्तीत्यैक्योक्तिः । **स्यात्**—उपचरिता भवेत् । अतो नोक्तदोष इत्यर्थः ॥

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां भोक्त्रापत्त्यधिकरणम् ॥ ६ ॥

भोक्तृत्वाज्ञत्वादिना जीवस्य चोभयोर्विभागो निर्दिष्टः । चिदचिद्वस्तुनोरत्यन्तविलक्षणत्वादनन्यत्वकथा दूरत एव । न हि कार्यकारणत्वमनन्यत्वसाधकं, गोमयवृश्चिकादौ सत्यपि तस्मिन् वैलक्षण्यदर्शनात् । घटमृत्पिण्डादिष्वप्यर्थक्रियादिव्यवहारभेदाद्भेदो नास्त्येव । अथवा—कार्यकारणयोरत्यन्ताभेदे प्रपञ्चब्रह्मणोरखण्डतया सर्वत्र कर्तृकर्मक्रियादिव्यवहारलोपः स्यात् इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः—कारणात् ब्रह्मणः कार्यं जगदनन्यदेव। कथमवगम्यते ? आरम्भणशब्दादिभ्यः । यथा 'वाचाऽऽरम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्' 'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयम्' 'तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेयेति' 'ऐतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो' 'विश्वं भूतं भुवनं चित्रं बहुधा जातं जायमानं च यत् । सर्वो ह्येष रुद्रः' इत्यादिशब्देभ्यः ॥

यदुक्तं न हि कार्यकारणत्वमनन्यत्वसाधकमिति तत्राह—

॥ सू ॥ भावे चोपलब्धेः ॥ १६ ॥

घटादिकार्यभावे च तदेव मृद्द्रव्यं घट इत्युपलभ्यते । ततः कारणादनन्यदेव कार्यम् । तथा 'वाचाऽऽरम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्' । इति

मत्यंतविलक्षणेनाचेतनवर्गेणेत्याह—चिदचिद्वस्तुनोरिति । नन्वभेदव्याप्तेनोपादानोपादेयभावेन ब्रह्मप्रपञ्चयोरनन्यत्वसिद्धौ घटादिषु श्यामरक्तरूपादिवैलक्षण्यवद्देशकालाद्यवच्छेदभेदेन स्वातंत्र्यपारतंत्र्यादिना वैलक्षण्यमुपपादनीयमित्याशंक्य व्यभिचारात्तस्याभेदव्याप्तिरसिद्धेत्याह—न हीति । वस्तुतो विरुद्धोऽयं हेतुः न तु क्वचिदेव साध्यव्यभिचारीत्याह—घटमृत्पिण्डादिष्वपीति । घटेनोदकाहरणं क्रियते मृत्पिण्डेन घटशरावादिकमित्यर्थक्रियाभेदः । घटस्य मृत्पिण्डदण्डचक्रादि कारणं मृत्पिण्डस्य जलसंयोजनपूर्वकमर्दनादीति कारणभेदः । पृथुबुध्नोदराकारः पिण्डाकारश्चेत्याकारभेदः । तदुल्लेखी बुद्धिभेदः । तत्प्रवृत्तिनिमित्तकश्शब्दभेदः । इदानीं मृत्पिण्डोऽस्ति घटो नास्तीति सत्वासत्वभेदः । मृत्पिण्डो दृष्टः घटशरावादिकं न दृष्टमिति ज्ञातत्वाज्ञातत्वभेदः । बहवः तंतवः एकः पटः इति संख्याभेदः । एवमर्थक्रियादिभेदात् सर्वत्राप्युपादानोपादेयभावे भेद उन्नीयत इति विरुद्धो हेतुरित्यर्थः । अथवेति । किंचेत्यर्थः । अखण्डतयेति । अत्यंतैक्यापत्त्येत्यर्थः । कर्तृकर्मेति । कुलालो घटं करोतीत्यादिव्यवहारेषु कर्तृकर्मक्रियाणां भेदस्य दृष्टत्वेन सर्वत्र कर्तृकर्मभावादीनां भेदाक्षेपकत्वावगमादित्यर्थः । साध्याहारं सूत्रं योजयन् सिद्धांतमाह—कारणादिति । आरंभणश्रुतेः ब्रह्मप्रपंचानन्यत्वसाधकत्वमुत्तरसूत्रे भाष्यकार एव स्पष्टीकरिष्यति । आदिशब्दगृहीतश्रुतीनां तत्साधकत्वं तु सामानाधिकरण्यादिभिः स्पष्टम् । उदाहृतश्रुतिकलापानुग्राहकस्यानन्यत्वसाधकानुमानस्य दृष्टांतप्रसाधनार्थत्वेन उत्तरसूत्रमवतारयति—यदुक्तमिति । सू ॥ भावे चोपलब्धेः ॥ १६ ॥ ननु, घटाद्युत्पत्तौ सत्यां तदेवेदं मृद्द्रव्यमिति प्रत्यभिज्ञेयमर्थक्रियादिभेदयुक्तिबाधितत्वाद्भ्रांतेत्याशंक्य द्रव्यैक्येऽप्यवस्थाभेदकृतस्तद्भेद इति श्रुत्यैव दर्शितमिति विभावयितुमारंभणश्रुतेरर्थमाह—तथेति । एकवि-

श्रुत्याऽपि प्रतिपाद्यते। विकारो नामधेयं च वाचारम्भणं वाचाया: अभिलापार्थक्रियारूपव्यवहारस्य निष्पादकं भवति। मृद्द्रव्यस्यैव घटाद्यवस्था घटादिनामधेयं चार्थक्रियाभिलापरूपव्यवहारनिष्पत्तये भवतीति यावत्। वस्तुतो घटादिकमपि मृत्तिकेत्येव सत्यं प्रामाणिकं मृद्व्यतिरेकेण घटभावादर्शनात्। अथवा— 'वाचाऽऽरम्भणं विकार:' विकारो घटो वाचारम्भणं घटोऽयमिति वागारम्भविषयमात्रम्। मृद्द्रव्य एव व्यवहारसिद्ध्यर्थं जायमानमवस्थान्तरम्, न तु मृदो द्रव्यान्तरम्। 'मृत्तिकेत्येव नामधेयं सत्यं' घटादिकं मृत्तिकेति कृत्वैव तत्र सर्वं मृत्पिण्डादिनामधेयं सत्यं सति प्रामाणिकेऽर्थे साधु, न तु द्रव्यान्तरमिति कृत्वा।

ज्ञानेन सर्वविज्ञानं प्रतिज्ञाय तदुपपादनार्थं 'यथा सोम्यैकेन मृत्पिण्डेन सर्वं मृण्मयं विज्ञातं स्या'दिति दृष्टांत उपन्यस्त:।तत्र नायं दृष्टांत उपपद्यते।मृत्पिण्डस्य तद्विकाराणां घटशरावादीनां चाभिलापार्थक्रियादिभेदेनात्यंतभिन्नतया मृत्पिण्डज्ञानेन तद्विकाराणां ज्ञानत्वायोगादित्याशंकायां तदुपपादनार्थं वाचारंभणश्रुति: प्रववृते। तत्र प्रतिज्ञादृष्टांतौ प्रकृत्यधिकरणे व्याख्यातौ। इह हेतूकृता वाचारंभणश्रुतिर्व्याख्यायते। विकारो घटत्वपृथुबुध्नोदरत्वादि:। नामधेयं तत्प्रवृत्तिनिमित्तकं घटादिपदं चेत्येतत् वाचारंभणं वाचा वाक् घटमानयेत्याद्यभिलाप:। तेन तज्जन्यार्थक्रियापि लक्ष्यते। आरभ्यते अनेनेत्यारंभणं कारणम्।वाचाया आरंभणमभिलाभार्थक्रिययो: कारणमिति यावत्। नपुंसकानपुंसकयो: नपुंसकशेषैकवद्भावश्च। अनेनैतदुक्तं भवति। मृत्पिण्डतद्विकाराणां द्रव्यैक्येऽपि पिण्डपृथुबुध्नोदराद्याकारभेदेन तत्प्रवृत्तिनिमित्तकनामधेयभेदेन चार्थक्रियाभिलापभेद इति। ननु द्रव्यभेदेनैव तद्भेद: किमिति नेष्यते इत्याशंक्योक्तं 'मृत्तिकेत्येव सत्य' मिति। घटशरावादिकमपि मृत्तिकेत्येव सत्यं प्रामाणिकं मृदेवायं घट इत्यादिप्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षसिद्धं गुरुत्वद्वैगुण्याभावादियुक्तिसिद्धं च। एवं प्रमाणसिद्धैक्यनिर्वाहायार्थक्रियाभिलापभेदस्य विकारनामधेयभेदोपाधिकत्वं कल्पयितुं युक्तमिति भाव:। अथैवं वाक्ययोजना— वाचारंभणं विकार: घटशरावादिविकार: घटोऽयमित्यादिव्यवहारविषयमात्रं न तु मृदो द्रव्यांतरम्। द्रव्यांतराभावे मृद: पिण्डतादशायामप्रवृत्तं घटशरावादि नामधेयं कथं पश्चात् प्रवर्तत इत्याशंकायामुच्यते —नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्। मृन्नामधेयमिव घटशरावादिनामधेयमपि तद्द्रव्यं मृत्तिकेति कृत्वैव सति प्रामाणिकेऽर्थे साधु न तु द्रव्यांतरमिति कृत्वा। प्रत्यभिज्ञाविरोधादिना द्रव्यांतरस्याप्रामाणिकत्वादिति। अस्मिन्पक्षे 'सत्ये साधौ च सच्छब्द:' इति स्मृते: प्रामाणिकार्थवाचिसत्यशब्दपर्यायात् सच्छब्दा'त्तत्र साधु'रित्यर्थे यत्प्रत्यय:। आरंभणशब्दो विषयभावेन निष्पादकं वदन्विषयत्वपर्यवसायी। तस्य पुलिंगविशेषणत्वेऽपि लिंगसामान्यविवक्षया नपुंसकलिंगनिर्देश:। द्विगुरेकवचनमितिवदिति विशेष:। भाष्ये द्वितीयव्याख्याने 'यतो घटो मृदेवे'ति वाक्येन मृद्घटयोर्द्रव्यैक्ये प्रत्यभिज्ञारूपं प्रमाणं दर्शितम्। प्रथमव्याख्याने 'मृद्व्यतिरेकेण घटभावादर्शना'दिति वाक्येन मृद्व्यतिरेकेण घटे गुरुत्वादिधर्माणामदर्शनरूपा तत्र युक्तिर्दर्शिता। एवं च यद्यपि मृत्पिंडघटशरावादीनामभिलापार्थक्रियादिभेदश्चैत्रमैत्रादीनामिव द्रव्यांतरत्वेनाप्युपपद्यते बालयुवस्थविराणामि-

यतो घटो मृदेवेति। अतः कारणादनन्यदेव कार्यम्। अर्थक्रियादिव्यवहारभेदस्तु, वावस्थाभेदेनाऽपि। अथाप्यत्राभेदेनैव तदुपपादनं कार्यम्। कार्यकारणानन्यत्वस्य युक्त्यनुभवानुग्रहश्रुतिसिद्धत्वादित्युपसंहरति–अत इति। अर्थक्रियादीत्यादिशब्देन प्राङ्निर्दिष्टा बुद्ध्यभिलापादयस्सर्वेऽपि गृह्यंते। ननु कार्यस्य घटत्वाद्यवस्थाविशेषविशिष्टत्वेन बुद्ध्यभिलापविशेषविषयत्वाज्ञातत्वासत्त्वादिकमुपपद्यताम् एकत्वानेकत्वरूपसंख्याभेदः कथमुपपद्यते। कोऽत्र विशेषः। मृदः पिण्डत्वावस्थाप्रहाणेन कुड्यत्वावस्थाप्राप्तिवदनेकत्वावस्थाप्रहाणेन एकत्वावस्थापत्तिः। पुनश्च कुड्यत्वावस्थाप्रहाणेन पिण्डत्वावस्थाप्तिवदेकत्वावस्थाप्रहाणेनानेकत्वावस्थाप्तिश्चेत्यापद्यत एव। ननु, विरलतंत्वारब्धपटादिषु कारणगतानेकत्वसंख्या न प्रहीयते। तत्र कथं द्रव्यैक्ये तद्विरुद्धानेकत्वसंख्यापत्तिः। पटत्वरूपावस्थाभेदेनेति चेन्न। द्रव्यैक्ये घटकुड्यादिषु मृत्त्ववत् पटे तंतुत्वस्यानुवृत्तेरवश्यंभावेन तस्य पटव्यावृत्तधर्मवृत्त्यवच्छेदकत्वायोगात् कार्यगतपटत्वविरोधित्वात्तन्नानुवर्तते घटत्वविरोधित्वात् पिण्डत्वमिवेति चेत्तर्हि तद्वदेव प्रहीणं भवेत्। न तंतुष्वप्यनुवर्तेत। कार्यकारणयोरैक्ये प्रहीणकार्यानुवृत्तोभयविधावस्थाव्यतिरेकेण तदुभयव्यवस्थितावस्थांतरस्थित्यनुपपत्तेरिति चेन्मैवम्। तंतुष्वेव कुविंदकारितसंयोगविशेषावच्छेदेन पटत्वस्य तदुपाधिकैकत्वस्य तंतुत्वाभावस्य च वृत्त्युपपत्तेः कार्यकारणभेदवादेऽप्येकस्मिन्नेव घटे कालरूपावच्छेदभेदेन श्यामरक्तरूपयोः देशभेदेनैकस्मिन्नेव वृक्षे स्थूलतरतनुतरादिपरिमाणानामेकस्मिन्नेव कदलीदले श्यामलधवलरूपयोः कठिनसुकुमारस्पर्शयोश्च स्वस्वविरुद्धधर्माभावसाहित्येन वृत्तिदर्शनात्। तेषु विरुद्धधर्मावच्छेदककालदेशानां परस्परासंकीर्णत्वमस्ति। नात्र कुविंदकृतसंयोगास्तंतुत्वासंकीर्णा इति चेन्न। वह्नावार्द्रेंधनप्रभववह्नित्वावच्छेदेन व्याप्तिमत्त्वस्य तदसंकीर्णवह्नित्वावच्छेदेन व्याप्त्यभावस्य च आर्द्रेंधनप्रभववह्नित्वावच्छेदेन व्याप्यतावच्छेदकवद्वह्निके अविशेषितवह्निसत्त्वावच्छेदेन व्याप्यतावच्छेदकत्वाभावस्य च वृत्त्यभ्युपगमात्। एवं कार्यकारणानन्यत्ववादेऽप्येकस्मिन्नेव द्रव्ये तन्तुत्वं स्वप्रापकांशुसंयोगविशेषावच्छेदेन तदवच्छेदेनानेकत्वं च पटत्वावस्थाप्रापकतंतुसंयोगविशेषावच्छेदेन पटत्वं तदवच्छेदेनैकत्वं चेति पटत्वतंतुत्वयोरेकत्वानेकत्वयोश्च समावेशोपपत्तेर्न कश्चिद्विरोधः। एवमुपादानोपादेययोस्तृणच्छदिषोरिष्टकाप्राकारयोश्चानन्यत्वेऽपि तृणत्वच्छदिष्ट्वादिसमावेशाविरोध उन्नेयः। इयांस्तु विशेषः। छदिःषु तृणानां दीर्घतनुत्वाद्याकारस्य प्राकारे इष्टकानां चतुरश्रत्वाद्याकारस्य चाविरलतंत्वारब्धपटे तंतुत्वस्येवानुपलंभः विरलतंत्वारब्धपटे तंतुत्वतदाकृतिविशेषतदनेकत्वानामुपलंभ इति। तस्मादर्थक्रियादिभेदहेतोरवस्थाभेदस्याभ्युपगमान्न कश्चिद्विरोध इति भावः।

इदं तु चिंत्यते। कार्यकारणानन्यत्ववादिना कथमवस्थाभेद आगंतुकोऽभ्युपेतव्यः। आगंतुकस्य प्राक् सता कारणेनानन्यत्वायोगात् असत्कार्यवादपादप्रसारिकापत्तेश्च। न चावस्थाभेदोऽपि नित्यः। तथा सति मृत्पिण्डदशायामपि घटार्थक्रियादिप्रसंगात्, दण्डचक्रादिघटकारणकलापवैयर्थ्यप्रसङ्गाच्च। ननु, मृदः पिण्डतादशायामनभिव्यक्ता घटावस्था। अभिव्यक्तैव सार्थक्रियाद्युपयोगिनी। तदभिव्यक्त्यर्थश्च दंडचक्रादिः कारणक-

लापः। न च तथा सति मृत्पिण्डगतघटावस्थाभिव्यक्त्यर्थेन दण्डचक्रादिव्यापारेण तद्गत-करककपालमणिमल्लिकाद्यवस्थानामपवरकगतघटाभिव्यक्त्यर्थारोपितेन दीपेन तद्गतकर-कादीनामिवाभिव्यक्तिप्रसंगः, मृत्पिंडिकादशायां प्रदीपारोपणेन घटाद्यभिव्यक्तिप्रसंगश्चेति वाच्यम्। उच्चारणविशेषेण वर्णविशेषाभिव्यक्तिः उच्चरितवर्णविशेषाभिव्यंजकेन श्रोत्रम-नस्संयोजनानुकूलपवनादिनोच्चारणं विना न वर्णाभिव्यक्तिरिति व्यवस्थादर्शनेन तद्वदि-हाप्युपपत्तेः। वर्णानित्यत्वपक्षेऽपि रविकिरणैर्युगपदभिव्यंग्ययोर्नैल्योत्पलत्वयोः प्रदीपप्र-भयोत्पलत्वस्यैवाभिव्यक्तिः कूपजलस्य वियति विक्षेपे रविकिरणैः तत्र शौक्ल्यजलत्वयोस्सहा-भिव्यक्तावपि तस्य कूपान्तरवस्थितिसमये (तैलत्वस्ये) जलत्वस्यैवाभिव्यक्तिरित्यादिव्यवस्था-दर्शनेन तद्वदिहापि यथादर्शनमभिव्यंग्याभिव्यंजकभाववैचित्र्याभ्युपगमोपपत्तिश्चेति चेन्मै-वमवस्थावत्तदभिव्यक्तावपि नित्यत्वानित्यत्वविकल्पे पूर्वोक्तदोषानतिपातात्। किंच केय-मभिव्यक्तिः। ज्ञानं चेत्तदा दण्डचक्रादिमेलनस्य घटज्ञानकारणत्वापत्त्या तदपनयनानंतरं घटज्ञानोदयो न स्यात्। आवरणापनयश्चेत घटसामग्र्या किमावरणमपनीयते। ननु मृदि पूर्वस्थिता पिण्डावस्था तस्यां नित्यमेव स्थिताया अपि घटावस्थाया आवरणम्। तदावृत-त्वात्सा तदानीं न प्रतीयते। घटसामग्र्या पिण्डावस्थोपमर्दे सति तिलपीडनेन तैलमिवावघातेन तण्डुल इव दोहनेन पय इव खननेन कूपजलमिव क्षालनेन पटशौक्ल्यमिव प्रतीयते। न च तथा सति मुद्गरपातानंतरमपि घटावस्थाप्रतीतिप्रसंगः तदावरणभूतायाः पिण्डाव-स्थायास्तिरोधानादिति वाच्यम्। तदा मुद्गरपाताभिव्यंग्यकपालत्वाद्यवस्थायास्तदावरण-त्वात् कारणे अभिव्यक्तायाः कस्याश्चित् कार्यावस्थायास्तद्गतसकलकार्यावस्थांतरावरणत्वा-भ्युपगमात्। न च तथा सति कपालेषु कारणमेलने घटावस्थाभिव्यक्तिप्रसंगः। इष्टापत्तेः। कपालानि चूर्णीकृत्य जलमृदंतरसंयोजनमर्दनव्यापारैः मार्दवं प्रापय्य दण्डचक्रादिमेलने घटाभिव्यक्तिदर्शनात्। न च पटकारणानां पुनः पटभावो न दृश्यते इति शंकनीयम्। तद्भस्मनां क्षितितलपतितानां तत्क्षितिप्ररूढकार्पासतरुफलपरिणतौ क्रमेण तेषां पटभावो-पपत्तेः। न च तंतुषु तंत्ववस्थायाः पटावस्थावरणत्वस्य वक्तव्यत्वात् विरलतंत्वारब्धपटे तत्ति-रोधानशंकानास्पदे पटावस्थाभिव्यक्तिर्न स्यादिति वाच्यम्। फलबलेन कुविंदकृतसंयोगविशे-परहिततंत्ववस्थायाः तदावरकत्वकल्पनात् तस्मादविशेषिता वा पूर्वकार्यावस्थैव घटपटाद्य-वस्थानामावरणमिति चेत् नैतद्युक्तम्। तथातथा परिणाहशालिनी पटावस्था कुविन्दव्या-पारात् प्रागपि यथादृष्टेन स्थूलेनैव रूपेण सती तंतुत्वेनानुभूयते उत कूर्मांगवत् संकुचि-तेन रूपेण सती। नाद्यः। यथादृष्टरूपायाः पटावस्थायाः तंतुषु कुविंदव्यापारात् प्राक् व्यस्तेषु समस्तेषु वा विप्रकीर्णेषु संहतेषु वा पर्याप्तवृत्त्यसंभवात्। न द्वितीयः। यथादृष्ट-पटावस्थायाः आगंतुकत्वापरिहारात्। न च वाच्यमनादिरेव सा पटावस्था अद्यतनेषु तंतुषु न वर्तते किंतु मूलकारण इति। तथा सति यत्रेदानीं भविष्यत्पटप्रागभावदेशे तन्तवो न संति तत्रावरणाभावेन तदभिव्यक्तिप्रसंगात्। न च तत्र या काचन कार्या-वस्थास्ति सैवावरणं स्यादिति वाच्यम्। तस्याः कुविंदव्यापारानंतरमपि सर्वत्रावर्जनी-यत्वेन सर्वदा पटानभिव्यक्तिप्रसंगात्। कार्यावस्थास्सादय एवाभ्युपैतव्या इति कथं कार्य-कारणानन्यत्वसमर्थनं असत्कार्यवादापत्तिपरिहारश्चेति।

मृद्धटयोः वस्त्वैक्येऽप्यवस्थाभेदात् भवत्येव। ततो मृद्धटयोरिव ब्रह्मप्रपञ्चयोरपि व्याप्यव्यापकभावादनन्यत्वम् । तथा पुराणवाणी—'शक्त्यादि च पृथिव्यन्तं शिवतत्त्वसमुद्भवम् । तेनैकेन तु तद्व्याप्तं मृदा कुम्भादिकं यथा ॥' इति ॥ 'मृदयं

अत्रेदमुत्तरं विवक्षितम्। अत्रागंतुका एवावस्थाभेदाः। असतो द्रव्यानुत्पत्तिः सत्कार्यवादः। न त्ववस्थानामप्यनागंतुकत्वम्। सत एव द्रव्यस्योत्तरोत्तरावस्थाप्राप्तिरुत्पत्तिः। पूर्वपूर्वावस्थाहानं विनाशः। एवमागमापायिनानावस्थाशालि द्रव्यमेकमिति। अतो न काचिदत्रानुपपत्तिः। नन्वेवं मृदेव घटमणिककपालचूर्णाद्यवस्थाशालिनीति मृद्धटाद्यैक्यसमर्थनस्य प्रकृते का संगतिः। न हि तद्दृष्टांतेन ब्रह्मैव भोक्तृत्वविकारित्वजडत्वाद्यवस्थाशालीति ब्रह्मप्रपञ्चैक्यं साधयितुं शक्यम्। पूर्वाधिकरणविरोधापत्तेः। न च स्थूलसूक्ष्मप्रपञ्चविशिष्टब्रह्मरूपकार्यकारणैक्यं साधनीयम्। विशेष्यांशस्य विशेष्यांशेन ऐक्यसाधने सिद्धसाधनात् विशेषणविशेष्ययोः कार्यकारणभावे सत्यप्यैक्याभावेन व्यभिचाराच्च। न च विशेष्यांशस्यैव विशेष्यांश उपादानं विशेषणांशस्य तु विशेषणांश इति शंकनीयम्। ब्रह्मणस्सर्वोपादानत्वाभावप्रसंगात्। न च विशेषणांशयोरैक्यं साध्यमिति वाच्यम्। सत्यप्युपादानोपादेयभावे ब्रह्मप्रपञ्चयोरैक्याभावेन तत्र व्यभिचारात् पूर्वपक्षोद्भावितगोमयवृश्चिकादिव्यभिचारतादवस्थ्याच्च। स्थूलसूक्ष्मप्रपञ्चैक्यसाधनस्य एतदधिकरणकृत्यब्रह्मप्रपञ्चानन्यत्वविषयश्रुतिसमन्वयसमर्थनानुपयोगित्वाच्च। न च ब्रह्मप्रपञ्चयोरपृथग्भावरूपानन्यत्वे श्रुतिसमन्वयो न त्वैक्यरूपानन्यत्व इति वाच्यम्। तत्र मृद्धटदृष्टांतेन स्थूलप्रपञ्चस्य तदुपादानब्रह्मापृथग्भूतपरापरशक्तिरूपसूक्ष्मप्रपंचैक्यसाधनमुपयोगीति वाच्यम्। तयोरैक्याभावेऽपि मृद्धटभेदवादिनैयायिकरीत्या केवलं पृथग्भावेनैव ब्रह्मापृथग्भावस्याऽपि लाभादित्याशंक्याह—ततो मृद्धटयोरिवेति। अत्रायमाशयः। यथैक एव मृत्पिण्डो घटशरावादिव्यापकः। तदनुस्यूतिमंतो घटशरावादयः परस्परव्यावृत्तरूपाः तद्व्याप्याः। एवं ब्रह्मैकमेव वियदादिसर्वविकारानुस्यूतं तेषां व्यापकं तदनुस्यूतिमंतो वियदादयस्सर्वे विकारास्तस्य व्याप्याः इत्येवं व्याप्यव्यापकभावेनापृथग्भावरूपं 'तेनैकेन तु तद्व्याप्तं मृदा कुंभादिकं यथे' त्यादिपुराणसिद्धं 'अन्यस्सन्व्याप्तितोऽनन्य' इत्याद्यागमप्रसिद्धं 'सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः' इति भगवद्गीतासु च प्रतिपादितमनन्यत्वं मृद्धटदृष्टांतेनोपपादनीयम्। तत्र नायं दृष्टांत उपपद्यते। कौलालमृत्कूटात् घटशरावादिनिर्माणसमयेषु विभक्तानां परस्परव्यावृत्तरूपाणां तस्माद्भिन्नानां सूक्ष्ममृत्पिण्डानां घटशरावादिभावापत्त्या तेष्वेकस्या मृद्व्यक्तेरनुस्यूत्यसिद्धेरिति शंकायामित्थमुपपादनीयम्। महतः कुलालमृत्कूटाद्विभज्यविभज्य गृहीताः सूक्ष्ममृत्पिण्डास्ततो न भिद्यंते स एव मृत्कूटः एतावत्सूक्ष्ममृत्पिण्डात्मतां प्राप्त इत्यभेदप्रत्यभिज्ञानादिति वाचारंमणवाक्योपपादनीये 'यथा सोम्यैकेन मृत्पिण्डेन सर्वं मृण्मयं विज्ञातं स्या' दिति दृष्टांतेऽप्युक्तशङ्कावतारे सत्येवमेवोपपादनीयम्। तेन दृष्टांतेनोपपादनीयायां 'येनाश्रुत' मित्यादिप्रतिज्ञायां मृद्धटादिदृष्टांतेषु वाचारंभणश्रुत्युपपादितप्रकारेण द्रव्यैक्यान्मृदादिज्ञाने तदभिन्नस्य घटादेर्विषयत्वेऽपि ब्रह्मप्रपञ्चयोरैक्यानंगीकारात् ब्रह्मज्ञाने प्रपञ्चस्य विषयत्वं न संभवतीत्येवं दृष्टांतवैषम्यशंकायामित्थमुपपादनीयम्। न केवल-

घट' इत्यत्र यथा मृद्व्याप्तिर्घटे दृश्यते तथा ब्रह्मेदं जगदिति ब्रह्मव्याप्तिर्न दृश्यत

ब्रह्मज्ञानेन प्रपञ्चस्य ज्ञातत्वमिह प्रतिज्ञायते । किं तु सूक्ष्मप्रपञ्चविशिष्टज्ञानेन । 'सदेव सोम्येद' मित्युपक्रमे ब्रह्मणि प्रयुक्तस्य सच्छब्दस्य सकलप्रपञ्चोपादानशक्तिविशिष्टब्रह्मपरताया ईक्षत्यधिकरणे वर्णितत्वात् । उपादानोपादेयभूतौ च शक्तिप्रपञ्चौ न परस्परभिन्नौ। मृद्घटवत्। अत्र सामान्येनोपादानोपादेयभावमात्रं न हेतुः। ब्रह्मप्रपञ्चयोर्गोमयवृश्चिकादिषु च व्यभिचारात्। तथापि परिणामिपरिणामभावरूपस्तद्विशेषो हेतुः । एवं च सच्छब्दोक्तशक्तिविशिष्टब्रह्मज्ञाने प्रपञ्चस्य विषयत्वं संभवति परापरशक्त्युपादानकस्य तस्य मृद्घटन्यायेन तदभिन्नत्वादिति । एतदर्थं य एको मृत्कूटः स्थितस्स एवैतावद्घटशरावाद्यात्मतां प्राप्त इत्यभेदप्रत्यभिज्ञानेनानुमानदृष्टांतभूतमृद्घटाद्यैक्यमुपपादनीयम् । अतोऽस्मिन्सूत्रे श्रुतितदनुग्राहकानुमानापेक्षितं मृदादितद्विकारैक्यसमर्थनं संगतमेवेति । एवमस्य सूत्रस्यारंभणश्रुत्यनुग्राहकानुमानोपयोगित्ववदारम्भणवाक्यार्थवर्णनोपयोगित्वमस्तीत्याशयेनैव पूर्वसूत्रोदाहरणभूतस्याप्यारम्भणवाक्यस्य भाष्यकारैरेतत्सूत्रव्याख्यानावसरेऽर्थप्रतिपादनं कृतम् । भाष्ये परिणामिपरिणामभावलिंगेन शक्तिप्रपञ्चैक्यसाधकमेवानुमानम् । शक्तिशक्तिमतोरभेदोपचारात्। प्रपञ्चब्रह्मणोरुक्तरूपमनन्यत्वं न तेन हेतुना सिद्ध्यति । असिद्धेः। नाप्युपादानोपादेयभावसामान्येन । निर्विकारे ब्रह्मणि उपादानत्वस्य विकारवदुपादानापृथग्भूताधिष्ठानत्वस्य वक्तव्यतया तस्यैवात्र साध्यत्वपर्यवसानादित्याशङ्कायां तद्धर्मानुस्यूतिमत्तया ब्रह्मप्रपञ्चानन्यत्वसाधकानुमानमिति व्यवहृतम् । न केवलमिदं भाष्यमेव तदभेदोपचारात्प्रवृत्तम्। 'नविलक्षणत्वा (२–१–४) धिकरणमपि तथैव प्रवृत्तम् । तथैव कृत्स्नप्रसक्त्य(ब्र० २–१—२६.) धिकरणमपि प्रवर्तयिष्यते । परिणामपरिणामिभावरूपे ह्युपादानोपादेयभावे वैलक्षण्यानुपपत्तिः कृत्स्नप्रसक्त्यादिदोषश्चापादयितुं शक्यते । न तु स्वयं निर्विकारस्य सतः परिणाम्युपादानापृथग्भूताधिष्ठानभावमात्रालंबनोपादानोपादेयभावे । तदापादकस्यैक्यस्य परिणामपरिणामिभाव इव तत्राभावात् । ननु, ब्रह्मशक्तेः प्रपञ्चस्य च परिणामिपरिणामभावहेतुकैक्यसिद्धिरस्तु प्रपञ्चब्रह्मणोरुक्तरूपमनन्यत्वं न तेन हेतुना सिध्यति । असिद्धेः। नाप्युपादानोपादेयभावसामान्येन । निर्विकारे ब्रह्मण्युपादानत्वस्य विकारवदुपादानापृथग्भूताधिष्ठानत्वरूपस्य वक्तव्यतया तस्यैवात्र साध्यत्वपर्यवसानादित्याशंकायां तद्धर्मानुस्यूतिमत्तया प्रमीयमाणत्वं तत्र सामान्यव्याप्त्यपेक्षो हेतुरित्यभिप्रेत्य तदसिद्धिमाशंकते—यथा मृद्व्याप्तिरिति । 'सन् घटस्सन्पट' इत्यादिप्रमासु सत्तया तावदपृथग्भावसंबंधः प्रतीयते । सा च ब्रह्मशक्तिरूपा । 'सदेव सोम्येद' मित्यादिश्रुतिषु ब्रह्मणि सच्छब्दस्य प्रवृत्तौ निमित्तभूता ब्रह्मसत्तैव। 'मायां तु प्रकृतिं विद्या' दिति जगत्प्रकृतित्वेनावधारितायास्तस्या एव तथाभूतप्रमाविषयत्वोपपत्तौ तदतिरिक्तजातिरूपसत्ताकल्पने प्रमाणाभावात् । तां कल्पयतामपि जात्यादिषु तदभावेन तेष्वनुगतसद्व्यवहारस्य तया निर्वोढुमशक्यत्वात् सत्तैकार्थसमवायादिसंबंधांतरेण तन्निर्वाहे अननुगमात् रूपादिरहिताया अपि जातिसत्ताया इव ब्रह्मशक्तिरूपसत्तायाश्चाक्षुषत्वाद्युपपत्तेश्च । न च नीरूपद्रव्यत्ववत् ब्रह्मशक्तेश्चाक्षुषत्वाद्यनुपपत्तिः । अप्रयोजकत्वात्

इति चेत्, सन् घटः सन् पटः इति सर्वत्र दृश्यत एव सद्रूपस्य ब्रह्मणो व्याप्तिः। सच्चिद्रूपेण शिवेन यदि न व्याप्तं जगत् तदा सत्तास्फूर्तिभ्यां विनाकृतं कथमस्ति स्फुरतीति च दृश्येत? अवस्त्वेव भवेत्। अतो मृदा घटादिकमिव कारणेन शिवेन कार्यमिदं व्याप्तं तदनन्यभूतं चेति सिद्धम् ॥

॥ सू ॥ सत्त्वाच्चापरस्य ॥ १७ ॥

कार्यस्य कारणे सत्त्वाच्च कारणादनन्यदेव कार्यम्। घटशरावादिकं पूर्वं मृदेवासीदिति हि घटादिकं मृदात्मनोपलभ्यते ॥

॥सू॥असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्यशेषात् युक्तेः शब्दान्तराच्च॥१८॥

'इदं वा अग्रे नैव किञ्चनासीत्' इति कार्यस्य पूर्वमसद्व्यपदेशात् कारणे कार्यमसदिति चेत्—न, स्थूलत्वविरोधिसूक्ष्मत्वरूपधर्मान्तरयोगादेवायमसद्व्यपदेशो नाभावात्। कुतः? 'तदसदेव सन्मनोऽकुरुत स्याम्' इति

तस्याः स्वाभिन्नघटादिरूपेण रूपवत्त्वाच्च। न च नीरूपस्य रूपवत्त्वासंभवः। दशाभेदेनाविरोधात्। कार्यकारणभेदवादिभिरपि प्रथमक्षणे नीरूपस्य घटादेरनंतरं रूपवत्त्वस्याभ्युपगमाच्च इत्याशयेन परिहरति—सन्घट इति। न केवलं प्रपञ्चे सत्तारूपेणैव ब्रह्मशक्त्यनुस्यूतिः अपि तु स्फूर्तिरूपेणापीत्याह—सच्चिद्रूपेणेति। 'सन्घट' इत्याद्यनुभवे सत्ताविशिष्टतयेव 'स्फुरति घट' इत्याद्यनुभवे स्फुरणविशिष्टतया प्रपञ्चो विषय इति तावत्सर्वानुभवसिद्धम्। तच्च स्फुरणमुपादानभूतब्रह्मशक्तिरूपमेव पर्यवस्यति। जडे स्फुरणांतरासंभवात्। न च 'स्फुरती'त्यस्य स्फुरणविषयत्वमर्थः। 'सविता स्फुरति भाति प्रकाशत' इत्यादिप्रयोगे स्फुरणवत्वार्थकस्य तस्य 'स्फुरती'त्यादिप्रयोगेऽर्थांतरकल्पनायोगात्। न च 'ममस्फुरति' 'मम न स्फुरती' ति व्यवहारदर्शनात् तथार्थकल्पनम्। विषयसम्पर्कजनितवृत्तिविशेषाभिव्यक्तस्य ब्रह्मानंदस्येव चाक्षुषज्ञानाद्यभिव्यक्तस्य ब्रह्मस्फुरणस्यापि प्रतिनियतव्यवहारविषयत्वोपपत्तेः 'तस्य भासा सर्वमिदं विभाती'ति श्रुत्यनुसार्यर्थविषयत्वकल्पनसंभवे 'स्फुरति भाति प्रकाशत' इत्याद्यनुभवानां विषयांतरकल्पनस्यायुक्तत्वाच्चेति भावः। अवस्त्वेव भवेदिति। यस्य न सत्त्वं न वा स्फुरणं न तद्वस्त्विति भावः। **सू ॥ सत्त्वाच्चापरस्य ॥ १७ ॥ कारणे सत्त्वादिति।** कारणे तादात्म्येन सत्त्वादित्यर्थः। पूर्वसूत्रे मृदः पाश्चात्यघटशरावादिरूपतापत्तिविषया प्रतिज्ञोदाहृता इह घटशरावादीना प्राचीनमृद्रूपतापत्तिविषयेति भावः ॥ **सू ॥ असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मांतरेण वाक्यशेषाद्युक्तेश्शब्दांतराच्च ॥ १८ ॥** 'असदेवेदमग्र आसी' दित्यादेर्वैदिकस्यासद्व्यपदेशस्योदाहरणं 'य एते घटशरावादय इदानीमुत्पन्नाः प्रागिह नास'न्निति लौकिकस्याप्यसद्व्यपदेशस्योपलक्षणम्। सद्व्यवहारार्हस्थूलत्वविरोधि सूक्ष्मत्वं धर्मांतरमस्ति। तत एवासद्व्यवहारः। ननूत्पत्तेः प्रागभावादिति परिहरति—**नेति।** ननु 'वायोरूपं नास्ति' इत्यादेरिवास्याप्यसद्व्यपदेशस्याभावविषयत्वं युक्तं न तु सूक्ष्मावस्थाविषयत्वम्। क्लृप्तविषयं विहाय विषयांतरकल्पने मानाभावादित्याशंकते—**कुत इति।** वैदिकस्य लौकिकस्य चासद्व्यपदेशस्य विषयांतरकल्पने क्रमेण 'वाक्यशेषाद्युक्तेश्चे'ति सूत्रशेषोक्तं हेतुद्वयं दर्शयन् परिहरति—**तदिति।**

वाक्यशेषात् । मनस्कारो हि विद्यमानस्यैव भवति । युक्तिरपि तथा धर्मान्तरयोगनिमित्ततामसद्व्यपदेशस्यावगमयति । पिण्डत्वघटत्वकपालत्वरूपैः परस्परविरोधिभिः भावरूपैः धर्मैः, घटः प्राङ्नासीत्, इदानीमस्ति, तदानीं न भविष्यतीति सदा विद्यमानस्यैव मृद्द्रव्यस्य असदादिव्यपदेशोपपत्तौ न तद्व्यतिरिक्तः कश्चिदभावो नाम असद्व्यपदेशालम्बनं धर्मान्तरं कल्पनीयमिति । तथा शब्दान्तरं च 'तद्धेदं तर्ह्यव्याकृतमासीत् तन्नामरूपाभ्यां व्याक्रियत' इत्यादि ॥ अयमभिप्रायः—पूर्वं स्वाभिन्ननामरूपविभागानर्हसूक्ष्मचिदचिद्रूपपरशक्तिगर्भितो हि शिवः केवलो भवति । पुनः स्वात्मिकां तादृशीं शक्तिं पूर्वदशाविरोधिस्थूलत्वयुक्तनामरूपविभागार्हचिदचिद्रूपां बहिर्विस्तारयति । तत्र शक्तिमतः शिवस्य संकोचावस्था प्रलयः । विकासावस्था सृष्टिरिति । तथा आप्तवचनमपि—'चिदात्मैव हि देवोऽन्तः स्थितमिच्छावशाद्बहिः । योगीव निरुपादानमर्थजातं प्रकाशयेत् ॥' इति । निरुपादानमिति अनपेक्षितोपादानान्तरं स्वयमुपादानं भूत्वेत्यर्थः । ततः परमकारणात् परब्रह्मण शिवादभिन्नमेव जगत् कार्यमिति ॥

निदर्शनान्तरमुच्यते—

॥ सू ॥ पटवच्च ॥ १९ ॥

यथा संकुचितः सूक्ष्मरूप पटः प्रसारितो महापटकुटीरूपेण कार्यं भवति, तथा ब्रह्मापि संकुचितरूपं कारणं प्रसारितरूपं कार्यं भवति ॥

॥ सू ॥ यथा च प्राणादिः ॥ २० ॥

यथा वायुरेक एव वृत्तिविशेषेण प्राणादिभेदं भजते, तथा ब्रह्मापि शक्तिव्यापारभेदेन सदाशिवादिविश्वरूपभेदं भजते । ततो ब्रह्मणः कारणादनन्यदेव कार्यं जगदिति युक्तम् ॥

तत् असदेव । सत्स्यामिति मनोऽकुरुतेत्यन्वयः । मनस्कारो मानसः सङ्कल्पः । अभावो नामेति । अभावाभावस्येव भावाभावस्याऽपि तद्विरोधिभावधर्मरूपतोपपत्तेः क्वचिदप्यभावो नाम धर्मांतरं न कल्पनीयमित्यर्थः । शब्दांतरादिति सौत्रहेतुरुभयत्र साधारणः । लोकेऽपि ह्यस्ति शब्दांतरं घटशरावादिकं पूर्वं मृदेवासीदिति । तत्तु पूर्वसूत्रे प्रत्यभिज्ञोदाहरणेनैव उदाहृतप्रायमिति नेहोदाहृतम् । ननु, ब्रह्मकारणवादे ब्रह्मणः प्रलये किमव्याकृतत्वं किंच सृष्टौ व्याकृतत्वम् ? न हि निर्विकारस्य मृद्घटन्यायेनावस्थाभेदस्संभवतीत्याशंक्य स्थूलसूक्ष्मप्रपञ्चविशिष्टस्य ब्रह्मणः कार्यकारणभावांगीकाराद्विशेषणगतस्थूलसूक्ष्मावस्थाभ्यां विशिष्टे व्याकृतत्वाव्याकृतत्वव्यपदेशभेद इत्याह—अयमभिप्राय इति । उत्तरसूत्रद्वयमवतारयति—निदर्शनांतरमिति । स्थूलसूक्ष्मावस्थाभ्यामेकस्यैव द्रव्यस्य कार्यकारणभावे मृद्घटादिदृष्टांतः प्राक्प्रसाधितः । इदानीमेकद्रव्यत्वे कार्यकारणभेदवादिनामपि लोकसम्प्रतिपन्नः पटकुटिकादृष्टान्तः 'पंचधात्मानं प्रविभज्यैतद्बाणमवष्टभ्य विधारयामि' इति श्रुतेस्सम्प्रतिपन्नः प्राणवायुः दृष्टांततयोदाह्रियत इत्यर्थः ॥ सू ॥ पटवच्च ॥ १९ ॥ सू ॥ यथा च प्राणादिः ॥ २० ॥ 'सदाशिवादी', त्यादिशब्देन महेश्वरशुद्धविद्यादिपृथिव्यंतत्रयस्त्रिंशत्त-

उक्तमर्थमाक्षिप्य समाधत्ते—

॥ सू ॥ इतरव्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिः ॥ २१ ॥

'तत्त्वमसि''अयमात्मा ब्रह्म'इत्यादिना कार्यभूतस्य जीवस्य कारणभूतब्रह्मत्वव्यपदेशात् अनन्यत्वमुपपादितम्। एवं सति सर्वज्ञस्य परमेश्वरस्य सर्वगतस्य जगदकरणं स्वस्य हितरूपं, तत्करणमहितरूपं च प्रसज्यते। ततश्च सर्वज्ञः सत्यसंकल्प ईश्वरः स्वस्मादनन्यस्य जीवस्य तापः स्वस्येति जानन् कथं संसारनिमित्तमहितं जगत्करणमनुवर्तते, हितं जगदकरणं च नानुवर्तते। ततश्च जीवादनन्यत्वे सिद्धे परमेश्वरस्य सर्वज्ञस्यापि स्वहिताकरणे स्वाहितकरणे च विवेकशून्यत्वादिदोषप्रसक्तिः॥

त्वजातं तत्प्रभवं तनुभुवनभोगस्थानभोगोपकरणनिकुरुंबं च गृह्यते। षट्त्रिंशत्तत्वमध्ये सदाशिवादिभूम्यंतचतुस्त्रिंशत्तत्वजातमेव सृज्यं शिवशक्तितत्वे तु तत्स्रष्टारौ परब्रह्मभूतौ शिवाविति मतमनुसृत्येदं भाष्यम्। वस्तुतश्शिवशक्तितत्वे अपि शिवाभ्यां सृज्ये जडे तत्वांतरे। 'शिवशक्त्यादि भूम्यंतं शरीरादि घटादि च। व्याप्याधितिष्ठति शिवस्तस्माद्विष्णुरुदाहृत' इति शिवपुराणवचनात् 'शिवाहन्ता शिवमयी विद्यानन्दशरीरिणी। षट्त्रिंशत्तत्वरूपत्वमवाप्य बहुरूपिणी' त्याश्वलायनस्मरणाच्च। इदं च मतं भाष्य एव प्रदेशांतरे तत्रतत्राविष्कृतम्। ननूत्तरसूत्रेण जीवब्रह्माभेदे दोष आशंक्यते तदनुपपन्नम्। अनन्यत्वं व्याप्यव्यापकभावेनापृथग्भावरूपं न त्वभेदरूपमिति प्राग्दर्शितत्वेन शंकानवकाशादित्याशङ्क्यावतारयति– उक्तमर्थमिति। अधिकं त्वित्युत्तरसूत्रकर्तव्येन एतच्छङ्कासमाधानेन स्थास्यन्तमर्थमालोच्य मृद्घटादिदृष्टांतोक्तिसङ्गतिसमर्थनसमये तदुपयोगितया भाष्ये परं व्याप्यव्यापकभावेनानन्यदित्युक्तम्। सूत्रकारस्त्वेतच्छंकासमाधानसमय एव तमर्थमाविष्करिष्यति इत्यस्ति शङ्कावकाश इति भावः॥ सू॥ इतरव्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिः॥ २१॥ उपपादितमिति। आरंभणसूत्र इति शेषः। ननु, ब्रह्मणः स्वाभिन्नजीवसंसारहेतुप्रपञ्चसर्गाकरणं हितं तत्करणमहितं च भवतु नाम। तथापि प्रपञ्चं सृजतु दृश्यंते हि लोके स्वहितमकुर्वाणा स्वाहितं कुर्वाणाश्च तद्वद्ब्रह्मापि स्यादित्याशंक्याह–ततश्चेति। स्वस्य हिताहितमजानन्वा जानन्नपि पारतंत्र्यात् स्वसंकल्पानुसारेण कर्तुमशक्तो वा स्वस्य हितं न कुर्यादहितं च कुर्यात्, ब्रह्म तु न तथा सर्वज्ञत्वात्सत्यसंकल्पत्वाच्चेत्याशयः। ननु सर्वज्ञं सत्यसंकल्पमपि ब्रह्म स्वस्य हितं मा करोतु अहितं च करोतु को दोषः न हि तेन तस्य सर्वज्ञत्वं सत्यसंकल्पत्वं च हीयते येन स दोषः स्यादित्याशंक्याह–ततश्चेति। यथा स्त्रीपुत्रदारादिषु क्रोधेन स्वयं मर्तुं विषं भक्षयतः क्रोधान्धस्येव तस्य विवेकशून्यत्वापत्त्या सार्वज्ञ्यमेहीयेतेति भावः। एवं चारंभणसूत्रादनन्यत्वमिति असद्व्यपदेशसूत्राच्चेदिति चानुवर्त्य एवं सूत्रार्थो वर्णनीयः। 'अयमात्मा ब्रह्मे'त्यादिषु जीवात्मनि ब्रह्मभावव्यपदेशादनन्यत्वं चेत् हिताकरणादिना यो दोषः विवेकशून्यत्वं तस्य प्रसक्तिरिति। जीवब्रह्मणोरनन्यत्वे संगतिभाष्योदाहृतस्वातंत्र्यास्वातंत्र्यादिव्यवस्थासिद्धस्य पूर्वपक्षभाष्योदाहृतस्रष्टृसृज्यभावादिरूप-

अतः कार्यकारणयोः जीवेश्वरयोरनन्यत्वमयुक्तमिति चेदुक्तमित्युच्यते—

॥ सू ॥ अधिकं तु भेदनिर्देशात् ॥ २२ ॥

कार्यकारणयोरनन्यत्वेऽपि कार्यभूताचिदचित्प्रपञ्चात् कारणमत्राधिकमेव श्रूयते'विश्वाधिको रुद्रो महर्षिः'इति। तथा भेदनिर्देशात्-तथाहि-जीवेश्वरयोर्भेदो निर्दिश्यते 'विद्याविद्ये ईशते यस्तु सोऽन्यः''क्षरात्मानावीशते देव एकः' 'पृथगात्मानं प्रेरितारं च मत्वा' 'द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया' 'द्वे ब्रह्मणी वेदितव्ये परं चापरं च''ज्ञाज्ञौ द्वावजावीशानीशौ' 'नित्यो नित्यानां चेतनश्चेतनानाम्' 'अन्तःप्रविष्टश्शास्ता जनानाम्' 'मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम्, 'अस्मान्मायी सृजते विश्वमेतत् तस्मिंश्चान्यो मायया सन्निरुद्धः' 'जुष्टं यदा पश्यत्यन्यमीशम्' 'प्रधानक्षेत्रज्ञपतिर्गुणेशः' 'यषामीशे पशुपतिः पशूनाम्' इत्यादिभिरनन्तश्रुतिभिः। अतो विश्वस्मादधिकमेव शिवापरनामधेयं ब्रह्म ॥ ननु 'तदनन्यत्वम्' इत्यभेदप्रतिपादनात् 'अधिकं तु' इति भेदप्रतिपादनात् प्रपञ्चब्रह्मणोः भेदाभेदः साधितो भवतीति चेत्-न, भेदाभेदकल्पनं विशिष्टाद्वैतं साधयामः।न वयं ब्रह्मप्रपञ्चयोरत्यन्तमेव भेदवादिनः घटपटयोरिव। तदनन्यत्वपरश्रुतिविरोधात्। न वाऽत्यन्ताभेदवादिनः शुक्तिरजतयोरिव। एकतरमिथ्यात्वेन तत्स्वाभाविकगुणभेदपरश्रुतिविरोधात्। न च भेदाभेदवादिनः, वस्तुविरोधात्। किं तु शरीरशरीरिणोरिव गुणगुणिनोरिव च विशिष्टाद्वैतवादिनः। प्रपञ्चब्रह्मणोरनन्यत्वं नाम मृद्घटयोरिव गुणगुणिनोरिव च कार्यकारणत्वेन विशेषणविशेष्यत्वेन च विनाभावरहितत्वम्। न हि मृदं विना घटो दृश्यते, नीलिमानं विना चोत्पलम्। तथा ब्रह्म विना न प्रपञ्चशक्तिस्थितिः शक्तिव्यतिरेकेण न कदाचिदपि ब्रह्म विज्ञायते, वह्निरिवौष्ण्यं विना। येन विना यन्न ज्ञायते तत् तेन विशिष्टमेव। तत्त्वं च तस्य स्वभाव एव। अतः सर्वथा प्रपञ्चाविनाभूतं ब्रह्म तस्मादनन्यदि-

कर्तृकर्मभावादिव्यवस्थासिद्धस्य च भेदस्य भङ्गप्रसंग इति दोषांतरं सौत्रेणेतरपदेनाविष्कृतम्। उक्तव्यवस्थाभिः वस्तुतो जीवादितरदेव ब्रह्मेति तयोरनन्यत्वमयुक्तमिति भावः।

सत्यं जीवादितरद्ब्रह्म ततोऽधिकं च। ईशित्रीशितव्यादिभेदविषयानेकश्रुत्यनुरोधात्। अतस्तदविरोध्येवानन्यत्वमभेदश्रुत्यर्थो न मुख्याभेद इति न कश्चिद्विरोध इति प्रदर्शनार्थं सूत्रम्॥सू॥अधिकं तु भेदनिर्देशात्॥२२॥नन्वभेदश्रुत्यनुसारेण'तदनन्यत्व'मितिभेदश्रुत्यनुसारेणा'धिकंत्वि'ति सूत्रितवतस्सूत्रकारस्य कोऽभिप्राय इत्याकांक्षायां भेदाभेदपक्षस्य पृथग्भावरूपात्यन्तभेदपक्षस्य मुख्याभेदरूपात्यंताभेदपक्षस्यान्यतरानिर्धार्यत्वपक्षस्य च प्रमाणविरुद्धत्वाल्लौकिकवैदिकसकलप्रमाणप्रसिद्धांतर्गणिकभेदाप्रतिक्षेपकमपृथग्भावेनानन्यत्वरूपं विशिष्टाद्वैतमभेदश्रुतीनामर्थ इत्येव सूत्रकारस्याभिप्राय इति प्रश्नोत्तराभ्यां प्रपञ्चयति—नन्वित्यादिना। एवमारंभणसूत्रप्रतिपादितानन्यत्वस्वरूपविशेषनिर्धारणार्थतया इद'मितरव्यपदेशा'दित्यादिसूत्रद्वयं व्याख्यातम्। एवं किमर्थम्। तन्निर्धारणमेतत्सूत्रद्वयमनपेक्ष्यारंभणसूत्रसामर्थ्येनैव सिद्ध्यति। इदं तु सूत्रद्वयं ब्रह्मणस्सदोषजीवसंसर्गप्रयुक्तदुष्टत्वशं-

त्युच्यते । भेदश्च स्वाभाविकः । ततश्च विश्वस्मादधिकमेव परं ब्रह्म । कारणत्वकार्यत्वव्यवस्था 'न तु दृष्टान्तभावात्'(ब्र०२-१-९-सू०)इत्यत्र निरूपितैव। तस्माद्भेदाभेदश्रुतीनामविरुद्ध एवायं मार्गः ॥

॥ सू ॥ अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २३ ॥

सर्वथा जीवेश्वरयोरभेद एव अभेदश्रुतिभिरिति चेत्—न। अनुपपत्तेः। अश्मकाष्ठतृणादेरचेतनस्येव जीवस्याप्यज्ञत्वादिना सर्वज्ञत्वादियुक्तादीश्वरात् अत्यन्तविजातीयत्वश्रवणात् तयोरेकभावानुपपत्तेः। तस्मादीश्वरो जीवादर्थान्तरभूत एव । एवं चेतनस्याप्यधिकगुणवैषम्यादीश्वरभावानुपपत्तिः, किमुताचेतनस्य स्वरूपविलक्षणस्येति तात्पर्यम् । सर्वथा श्रुतिस्मृतिन्यायैः कार्यत्वेन स्वानन्यभूतादपि चेतनाचेतनप्रपञ्चात् विश्वस्मादधिक एव सर्वज्ञः सर्वशक्तिः परमेश्वरः ॥

इत्यारंभणाधिकरणम् ॥ ७ ॥

कानिराकरणार्थमधिकरणांतरं व्याख्यायतामित्याशंक्याह—कारणत्वेति । 'अपीतौ तद्वत्प्रसङ्गादसमञ्जसम्' (ब्र० २–१–८.) न तु दृष्टांतभावा (ब्र० २–१–९.) दिति पूर्वोत्तरपक्षसूत्राभ्यां ब्रह्मणो जडजीवसंसर्गप्रयुक्तदुष्टत्वनिराकरणं स्पष्टमेव कृतं प्रागित्यतिस्पष्टं तादर्थ्यमस्य सूत्रद्वयस्य न युक्तं किं त्वारंभणसूत्रस्य भेदसाधकसूत्रासाहित्येन भेदाविरोध्यनन्यत्वपर्यवसायित्वं न स्पष्टमिति तद्विषयत्वेनारंभणाधिकरणशेषत्वमेवास्य युक्तमिति भावः ॥ सू ॥ अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २३ ॥ सूत्रव्यावर्त्यां शंकामाह—सर्वथेति । 'तदनन्यत्व'मित्यत्यंताभेद इत्येव युक्तमभेदश्रुतिबाहुल्याद्भेदश्रुतीनामौपाधिकभेदविषयत्वोपपत्तेरिति शंकार्थः । अनुपपत्तेरिति । अभेदश्रुतिरुपपत्तिविरुद्धेत्युपपत्तिसहकृता भेदश्रुतिः प्रबलेत्यर्थः। ननु 'अश्मादिव'दिति सिद्धवदृष्टांतीकरणमयुक्तम्। 'सर्वं खल्विदं ब्रह्म' 'इदं सर्वं यदयमात्मा'इत्यादिश्रुत्यनुसारेण ब्रह्मण्यचेतनाभेदस्यापि शंकितुं शक्यत्वात् चेतनाचेतनत्ववैलक्षण्येऽप्यभेदस्य शक्तिप्रपञ्चाभेदवादिनां सिद्धांतिनामवश्यमंगीकर्तव्यत्वात् इत्याशंक्य सूत्रतात्पर्यमाह—एवं चेतनस्यापीति । कैमुतिकन्यायेनाचेतनवर्गस्य भेदश्रुतितदनुग्राहकोपपत्तिभ्यां भेदं सिद्धं हृदि कृत्वा समुच्चयोपमयाश्मादिवदिति सूत्रितमिति भावः । अवांतरार्थोपसंहारमुखेनाधिकरणार्थमुपसंहरति—सर्वथेति ।

इत्यारंभणाधिकरणम् ।

नयमणिमालायाम्

अथ आरंभणाधिकरणम् ।

सू० ॥ तदनन्यत्वमारंभणशब्दादिभ्यः ॥ १५ ॥ भावे चोपलब्धेः ॥ १६ ॥ सत्त्वाच्चापरस्य ॥ १७ ॥ असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्यशेषाद्युक्तेःशब्दान्तराच्च ॥ १८ ॥ पटवच्च ॥ १९ ॥ यथा च प्राणादिः ॥ २० ॥ इतरव्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिः ॥ २१ ॥ अधिकं तु भेदनिर्देशात् ॥ २२ ॥ अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २३ ॥

नैव प्रपञ्चशिवयोरनन्यता कार्यकारणायत्ता। धर्मैर्विप्रतिषिद्धैः स्वहिताकृत्यादिदोषैश्च ॥ ९९ ॥

शंभुर्विश्वाधिको नस्तदपि च तदनन्यत्वमस्यानिवार्यं शब्दैरारंभणाद्यैः स्फुरति सदिति च स्फूर्तिसत्तानुवृत्त्या ।
तच्चेदं स्थूलसूक्ष्माकृतियुतचिदचिद्विग्रहःशंभुरेव स्यात्कार्यं कारणं चेत्युभयमधिगतानन्यता चेति युक्तम् ॥ १०० ॥

इत्यारंभणाधिकरणम् ॥ ७ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ आरम्भणाधिकरणम् ॥ ६ ॥

सू ॥ तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः ॥ १४ ॥ भावे चोपलब्धेः ॥ १५ ॥ सत्त्वाच्चावरस्य ॥ १६ ॥ असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्यशेषात् ॥ १७ ॥ युक्तेश्शब्दान्तराच्च ॥ १८ ॥ पटवच्च ॥ १९ ॥ यथा च प्राणादि ॥ २० ॥ इतरव्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिः ॥ २१ ॥ अधिकं तु भेदनिर्देशात् ॥ २२ ॥ अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २३ ॥

भगवत्पादमते, 'तदनन्यत्व' मित्यारभ्य 'यथा च प्राणादि' इत्यन्ता सप्तसूत्री आरम्भणाधिकरणत्वेन व्यपदिश्यते, 'इतरव्यपदेशा' दित्यादिक सूत्रत्रयमधिकरणान्तरत्वेनेति श्रीकण्ठमतादस्मि विशेषोऽस्मिन्मते । इत्थमेवाधिकरणविभाग उररीकृतो रामानुजानन्दतीर्थमतयोरपि । श्रीकण्ठमते परमिद सूत्रदशकमेकमधिकरणम । आनन्दतीर्थमते त्वितरव्यपदेशाधिकरणे 'उपसंहारदर्शना' दित्यादिकमुपरितनं सूत्रत्रयं अन्तर्भावितमित्यस्ति विशेषान्तरमपि । एवं परिणामवादमवलम्ब्यापातत 'स्याल्लोकव' दिति समाहितम् । अत्रा प्रकरण विवर्तवादरीत्या परम समाधानमुच्यते-**'तदनन्यत्व' मित्यादिना ।** अद्वैतब्रह्मवादो वैदिकसमन्वयो भेदग्राहिप्रत्यक्षेण विरुध्यते न वेति **संदेहे** विरुध्यत इति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु, तत्**=तस्मात्कारणात । **अनन्यत्वम्**-ब्रह्मण कार्यस्य जगतः पृथक्सत्ताराहित्यं सिद्धम् । कुत । **आरंभणशब्दादिभ्यः** वाचारम्भण विकारो नामधेयं मृत्तिकत्येव सत्यम्' एतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्य स आत्मा' 'ब्रह्मवेदं सर्वम्' इत्यादिशब्देभ्यः ॥ इति ॥

ब्रह्मव्यतिरेकेण कार्यस्याभावमनुमानतो निरूपयति स ॥ **भावे चोपलब्धे ॥ १५ ॥ भावे च**-कारणस्य ब्रह्मणस्सत्त्वे । **उपलब्धेः**-यदि सत्यां घटस्येव तस्योपलब्ध न हि मृद्व्यतिरेकेण **घटो** नाम कश्चिदुपलभ्यते । **अतः** कारणव्यतिरेकेण कार्यं नास्तीत्यर्थ ।

कारणव्यतिरेकेण कार्यस्याभावे श्रुतावापाप्त प्रमाण्यमिति-**सू ॥ सत्त्वाच्चावरस्य ॥ १६ ॥ अवरस्य**=कार्यस्य । **सत्त्वाच्च**=उत्पत्त प्राक्कारणानन्यत्वेन सत्त्वाच्च । 'ब्रह्म वा इदमग्र आसी' दित्यादौ सत्त्वश्रवणादुत्पत्त्यनन्तरमपि अनन्यत्व सिद्धमित्यर्थ ॥

प्रागुत्पत्तेः कारणरूपेण कार्यस्य सत्त्वमाक्षिप्य समाधत्ते-**सू ॥ असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्यशेषात् ॥ १७ ॥ असद्व्यपदेशात्**-'असद्वा इदमग्र आसी' दित्यादिना प्रागुत्पत्तेरसद्व्यपदेशात् । **नेति चेत्**=न कारणरूपेण कार्यस्य सत्त्वमिति चेत् । **न** न ह्यत्यन्ताभावाभिप्रायेणायमसत्त्वव्यपदेशः । किं तु **धर्मान्तरेण**=अव्याकृतत्वरूपधर्मान्तरेण । कुतः । **वाक्यशेषात्** 'तत्सदासीदि'ति वाक्यशेषात् । अतः कारणादनन्यत्व कार्यस्य सिद्धमित्यर्थ । किं च । **सू ॥ युक्तेश्शब्दान्तराच्च ॥१८॥ युक्तेः**=मृदात्मना पूर्वं घटस्याभावे घटार्थिना मृदेव नोपादीयेत, असत्त्वाविशेषायत्किंचिदेवोपादीयेत, इत्येवमाद्यायायुक्त । **शब्दान्तराच्च**='सदेव सोम्येदमग्र आसीत्' इत्येवमादौ विद्यमानसच्छब्दान्तराच्च प्रागुत्पत्तेः कार्यस्य कारणानन्यत्वं सत्त्व चेति सिद्धम् ॥

ननु मृद्घटौ भिन्नौ विलक्षणप्रतीतिविषयत्वात घटपटवत् इत्यनुमाने हेतोर्व्यभिचार निरूपयति-**सू ॥ पटवच्च ॥ १९ ॥** यथा संवेष्टितप्रसारितपटयो. विलक्षणप्रतीतिविषयत्वेऽपि न भेदस्तथा मृद्घटयोरित्यर्थ ॥

ननु कार्यमुपादानाद्भिन्नम् , भिन्नकार्यकरत्वात्सम्मतवत् इत्युक्ते हेतोर्व्यभिचारमाह—**सू ॥ यथा च प्राणादि ॥ २० ॥** यथा च प्राणायामादिना निरुद्ध. प्राणापानादर्जीवनमात्र कार्यं निष्पादयति अनिरुद्धस्त्वाकुञ्चनप्रसारणादिक कार्यं निर्वर्तयति, नैतावता प्राणादेर्भेदोऽस्ति । तस्मात्कार्यकारणयोरनन्यत्वादद्वैतब्रह्मसमन्वये न कश्चिद्विरोध इति सिद्धम् ॥

इति भगवत्पादमते आरम्भणाधिकरणम् ॥ ६ ॥

अथ इतरव्यपदेशाधिकरणम् ॥ ७ ॥

पूर्वमेकविज्ञानप्रतिज्ञासिद्धये कार्यस्य कारणादनन्यत्व समर्थितम् । तर्हि तेनैव न्यायेन जीवब्रह्मणोरप्यभेदाज्जीवधर्मा हिताकरणादयो दोषा ब्रह्मणि प्रसज्येरन्नित्याक्षेपसंगत्येदमाह—**सू ॥ इतरव्यपदेशादित्यादि ।** यदि ब्रह्म जगज्जनयेत् तर्हि न स्वानिष्टं जनयेदिति तर्केण जीवाभिन्नं ब्रह्म जगदुपादानमिति ब्रुवन् समन्वयो विरुध्यते वा न वेति **संदेहे इतरव्यपदेशात्**=इतरस्य जीवस्य 'तत्त्वमस्या'दिना ब्रह्मत्वव्यपदेशात्, इतरस्य ब्रह्मणः 'अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्ये' त्यादिना शारीरत्वव्यपदेशाद्वा । **हिताकरणादिदोषप्रसक्तिः**=ब्रह्मणः स्रष्टृत्वे जीवस्यैव स्रष्टृत्वात् नम्व्यत्यासेन अहितजरामरणादिबहुविधानर्थकरणरूपदोषस्य प्रसक्तिर्ब्रह्मणस्समापतति इत्यतस्तस्याभ्रान्तचेतनत्वेनानिष्टजगज्जनकत्वायोगादुक्तसमन्वयो विरुध्यत इति **पूर्वपक्षः ।**

सिद्धान्तमाह—सू ॥ अधिकं तु भेदनिर्देशात् ॥ २२ ॥ तुशब्दः पूर्वपक्षं व्यावर्तयति । यतः शारीरादधिकं सर्वज्ञं सर्वशक्ति ब्रह्म जगदुपादानं स्रष्टृ चेति ब्रूमः अतो न हिताकरणादिदोषप्रसक्तिः । कुतः । **भेदनिर्देशात्**='आत्मा

वा अरे द्रष्टव्य' इत्यादिना कल्पितभेदस्य व्यपदेशात्। न हि ब्रह्मणो नित्यमुक्तस्य हितमहितं वास्ति । येन स दोषः प्रसज्येत। अतः कल्पितभेदमादायैव सर्वस्यासांकर्योपपत्तिरिति भावः ॥

नन्वेकरूपब्रह्मणो जगत्कारणत्वे कार्यवैचित्र्यं न स्यादिति दोषमाशंक्य दृष्टान्तेन परिहरति—**सू ॥ अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २३ ॥ अश्मादिवच्च**=एकपृथिवीजन्यानामश्मनां यथा वज्रवैडूर्यादिभेदेन वैचित्र्यं तथा ब्रह्मकार्याणां स्वरूपवैचित्र्यं युज्यते। अतः **तदनुपपत्तिः**=तस्योक्तदोषस्यानुपपत्तिः । तस्माज्जीवाभिन्नब्रह्मवादिसमन्वयो न विरुध्यत इति सिद्धम् ॥ **इति इतरव्यपदेशाधिकरणम् ॥ ७ ॥**

श्रीकण्ठमते, पूर्वं सिद्धवत्कृत्य व्यवहृतस्य प्रपञ्चशिवयोः कार्यकारणभावेनानन्यत्वस्य स्वातंत्र्यास्वातंत्र्यतत्कृतभोक्तृत्वाभोक्तृत्वादिरूपपरस्परविरुद्धधर्मवैलक्षण्यविरोधं निरूपयितुमाह—**तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः ॥ १६ ॥** इह कार्यकारणयोः प्रपञ्चशिवयोरनन्यत्वमुपपद्यते वा न वेति संदेहे बुद्धिशब्दान्तरादिबलात् भेदकस्वभावस्य वैलक्षण्यस्याभेदविरोधित्वाच्चानन्यत्वमयुक्तमिति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** लौकिकवैदिकसकलप्रमाणप्रसिद्धान्तर्गणिकभेदाप्रतिक्षेपकमपृथग्भावेनानन्यत्वरूपं विशिष्टाद्वैतमभेदश्रुतीनामर्थं इत्येवं सूत्रकारस्याभिप्राय इत्यवगम्यमानतया वाचारंभणश्रुत्यादिबहुप्रमाणबलेन मृदा घटादिकमिव कारणेन शिवेन कार्यमिदं जगद्व्याप्तं तदनन्यभूतं चेति सिध्यति । अवस्थान्तरवशात् बुद्धिशब्दान्तराद्युपपत्तेः कार्यकारणयोः प्रपञ्चशिवयोरनन्यत्वं युक्तमेवेति। **सूत्रार्थस्तु, तदनन्यत्वम्**=तस्मात्कारणाद्ब्रह्मणः कार्यस्य जंगतोऽनन्यत्वं तदुपपादयद्भ्यो वाक्येभ्यः आरम्भणशब्दादिभ्योऽवगम्यत इत्यर्थः ।

सू ॥ भावे चोपलब्धेः ॥ १६ ॥ भावे=घटादिकार्यभावे । **उपलब्धेः**=तदेवेदं मृद्द्रव्यमित्थमवस्थितमिति कारणस्योपलब्धेश्च कारणादनन्यत्वं कार्यस्येत्यर्थः ॥

सू ॥ सत्त्वाच्चापरस्य ॥ १७ ॥ अपरस्य=कार्यस्य । **सत्त्वाच्च**=सत्कार्यवादे कारणे सत्त्वाच्च कारणादनन्यत्कार्यमित्यर्थः। घटशरावादिरूपेणावस्थितं मृद्द्रव्यं पूर्वं पिण्डाकारमुपलब्धमित्यर्थः ॥

सू ॥ असद्व्यपदेशादित्यादि ॥ १८ ॥ असद्व्यपदेशात्='इदं वाग्रे नैव किंचनासी'दिति कारणावस्थायां कार्यस्यासत्त्वव्यपदेशात् कारणे कार्यमसदिति **चेत् न ।** सदितिव्यपदेशार्हस्थूलत्वविरोधिसूक्ष्मत्वरूप**धर्मान्तरेण योगात्** असद्व्यपदेश इति 'तदसदेव सन्मनोऽकुरुत' इति **वाक्यशेषबलात्**, घटोऽस्ति घटो नास्तीति सदसद्व्यपदेशयोः घटत्वकपालत्वयोः परस्परविरोधिधर्मयोरेव हेतुत्वे सिद्धे तदतिरिक्ताभावरूपधर्मान्तरकल्पनानुपपत्तिरूप**युक्तेः**, त'द्धेदं तर्ह्यव्याकृतमासीत्तन्नामरूपाभ्यामेव व्याक्रियत' इत्यादिसमानप्रकरणस्थाच्छ्रुत्यंतराच्चावगम्यते इत्यर्थः । अतः कारणे कार्यं सदेवेति सिद्धम्। ततः परमकारणात्परब्रह्मणः शिवादभिन्नमेव जगत्कार्यमिति भावः ॥ 'असद्व्यपदेशादित्यादि 'युक्तेश्शब्दान्तराच्चे'त्यन्तमेकं सूत्रमिति पूर्वस्माद्विशेषः ॥ दृष्टान्तान्तरमाह—**सू ॥ पटवच्च ॥ १९ ॥** यथा संकुचितः पटः प्रसारितः महापटकुटीरूपेण कार्यं भवति तद्वद्ब्रह्मापि ॥ इति

सू ॥ यथा च प्राणादिः ॥ २० ॥ यथा वायुरेक एव वृत्तिविशेषेण प्राणापानादिभेदं भजते तथा ब्रह्मापि शक्तिव्यापारभेदेन सदाशिवादिरूपभेदं भजते। ततः ब्रह्मणः कारणादनन्यदेव कार्यं जगदिति युक्तम् ॥

उक्तमर्थमाक्षिपति—**सू ॥ इतरव्यपदेशादित्यादि ॥ २१ ॥** 'तत्त्वमस्ययमात्मा ब्रह्मे' त्यादिना कार्यभूतस्य जीवस्य कारणभूतब्रह्मव्यपदेशात् जीवानन्यत्वे परमेश्वरस्य स्वहिताकरणे स्वाहितकरणे च विवेकशून्यत्वादिदोषप्रसंगः। अतः कार्यकारणयोर्जीवेश्वरयोरनन्यत्वमयुक्तमिति चेत्।

युक्तमित्याह—**सू ॥ अधिकं तु भेदनिर्देशात् ॥ २२ ॥** कार्यकारणयोरनन्यत्वेऽपि कार्यभूताच्चिदचित्प्रपञ्चात्कारणं ब्रह्माधिकमिति 'विश्वाधिको रुद्रो महर्षिः' इति श्रुत्या प्रतिपाद्यते। तथा **भेदनिर्देशात्**='विश्वाविश्वे ईशते यस्तु सोऽन्यः' इत्यादिभिरनन्तश्रुतिभिः जीवेश्वरयोर्भेदो निर्दिश्यते । तस्माद्विश्वस्मादधिकमेव शिवापरनामधेयं परं ब्रह्म। एवं च प्रपञ्चब्रह्मणोरनन्यत्वं नाम मृद्घटयोरिव गुणगुणिनोरिव च कार्यकारणत्वेन विशेषणविशेष्यत्वेन च विनाभावरहितत्त्वम्। अतः सर्वथा प्रपञ्चाविनाभूतं ब्रह्म तस्मादनन्यदित्युच्यते। भेदस्तु स्वाभाविकः। अभेदश्रुतीनां भेदाविरोध्यनन्यत्वरूपविशिष्टाद्वैतपर्यवसायित्वादभेदश्रुतीनामविरोध इति सिद्धम् ॥ **सू ॥ अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २३ ॥** अश्मकाष्ठतृणादेरचेतनस्येव जीवस्याप्यज्ञत्वादिना सर्वज्ञत्वादियुक्तादीश्वराद्विजातीयत्वश्रवणात्तयोरेकभावानुपपत्तिरित्यर्थः ॥

इति श्रीकण्ठमते आरंभणाधिकरणम् ॥ ७ ॥

रामानुजमते, ब्रह्मशब्दाभिधेयवस्तुमात्रभेदेऽपि श्रुत्यर्थवर्णनादिप्रक्रियायां नास्ति वैलक्षण्यं श्रीकण्ठमतात्। अधिकरणरचनायां तु भगवत्पादमतमेवानुस्रियतेऽस्मिन्नधिकरणे । 'इतरव्यपदेशा' दित्यादिसूत्रत्रयमस्मिन्मते भगवत्पादमतवदधिकरणान्तरमेव। सूत्रार्थवर्णनादिकं प्रायः श्रीकण्ठमतप्रक्रियामेवानुसरति विशिष्टाद्वैताविशेषात् । आरंभणाधिकरणसूत्रार्थवर्णनसंदेहपूर्वपक्षसिद्धान्तादिषु नास्ति श्रीकण्ठमताद्विशेषः प्रायशः। **'पटवच्च' 'यथा च प्राणादिः'** इति सूत्रयोरर्थवर्णने परमस्ति कियानिव भेदः—यथा—तन्तव एव व्यतिषंगविशेषभाजः पट इति नामरूपाभ्यां कार्यान्तरादिकं

भजन्ते तद्वद्ब्रह्मापि इति व्याख्यातमस्मिन्मते । 'यथा च प्राणादिः' इति सूत्रे 'तथा' ब्रह्मापि शक्तिव्यापारभेदेन सदाशिवादिरूपभेदं भजते' इत्येतन्नास्ति । एवमेव क्वचित्क्वचित्प्रातिस्विकासाधारणमतसिद्धान्तवर्णनप्रक्रियायां परं श्रीकण्ठ-रामानुजमतयोर्दृश्यते परस्परं वैलक्षण्यम् । परमसिद्धान्ते परमाश्रियत एवानयोस्साल‍क्षण्यं सर्वेष्वधिकरणेषु ॥

इति रामानुजमते आरम्भणाधिकरणम् ॥ ६ ॥

अथ इतरव्यपदेशाधिकरणम् ॥ ७ ॥

अस्मिन्नधिकरणे ब्रह्मणो जगत्कारणत्वं संभवति वा न वेति संदिह्य 'अयमात्मा ब्रह्म' 'तत्त्वमसि' इत्यादिसामानाधिकरण्यनिर्देशेन जीवो ब्रह्मेत्यवगमात् हिताकरणादिदोषप्रसक्त्या ब्रह्मणो जगत्कारणत्वानुपपत्तेश्च जगत्कारणत्वं न संभवतीति पूर्वपक्षमुद्भाव्य 'अस्मान्मायी सृजते विश्वमेतत्' 'पृथगात्मानं प्रेरितारं च मत्वा' इत्यादिभिः प्रत्यगात्मनोऽर्थान्तरभूतं ब्रह्मेत्यवगमात् ब्रह्मणो जगत्सर्गस्य लीलाप्रयोजनतया 'तत्त्वमसी' त्यादिसामानाधिकरण्यनिर्देशस्य जीवब्रह्मणोश्शरीर-शरीरिभावघटिततया तच्छरीरतया जीवप्रकारब्रह्मप्रतिपादनपरत्वात् स्थूलचिदचिद्वस्तुशरीरं ब्रह्म कारणावस्थं सूक्ष्मचिदचिद्वस्तुशरीरं ब्रह्म कार्यावस्थमिति कार्यकारणयोरनन्यत्वोपपत्तेश्च ब्रह्मणो जगत्कारणत्वं संभवत्येवेति सिद्धान्तितम् । **इतरव्यपदेशात्**=ब्रह्मणो जीवतया व्यपदेशादिति च व्याख्यातम् । इतरसूत्रार्थवर्णने नास्ति वैलक्षण्यं श्रीकण्ठमतात् । एतदधिकरणशरीरानुगुण्येन 'जीवादर्थान्तरभूतं ब्रह्मे' ति स्वसिद्धान्तानुगुण्येन । प्रायः श्रीकण्ठमतवदेव व्याख्यातमिति नास्ति पृथक्प्रपञ्चनावकाश इति ॥ **इति रामानुजमते इतरव्यपदेशाधिकरणम् ॥ ७ ॥**

आनन्दतीर्थमते' यद्यपि रामानुजमतवदेवाधिकरणविभागः । तथापि इतरव्यपदेशाधिकरणे **'उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि ॥ २५ ॥ देवादिवदपि लोके ॥ २६ ॥ कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्वशब्दकोपो वा ॥ २७ ॥'** इत्येतानि त्रीण्यपि सूत्राण्यन्तर्भवन्तीति मतान्तरेऽस्मिन् विशेषः । अत्र विष्णोः स्वतन्त्रकारणान्तरनिरपेक्षं जगत्कर्तृत्वं युक्तं न वेति संदेहः । जगत्सृष्टिः स्वतन्त्रकारणसापेक्षा स्वतंत्राधिष्ठानसापेक्षा कर्त्रतिरिक्तस्वतंत्रकारणापेक्षा सृष्टित्वात् तथा स्थित्यादिकमपि इत्यादिबहुयुक्तिविरोधान्न युक्तमिति **पूर्वपक्षः** । जगन्सृष्ट्यादिषु स्वतत्रसाधनस्य ब्रह्मानन्यत्वमेव । तद्व्यतिरेकेण तत्र स्वतंत्रसाधनं नास्तीति यावत् । कुतः । 'किं स्विदासीदधिष्ठानमारंभण' मिति करणाधिष्ठानाद्याक्षेपकश्रुतिवाक्ययुक्तिभ्यः । ब्रह्मातिरिक्तस्वतत्रसाधनसद्भावे वेदेषु तदुपलब्धिप्रसंगाच्च । अतो विष्णोः साधनान्तरनिरपेक्षं कर्तृत्वं युक्तमेवेति **सिद्धान्तः** । **सूत्रार्थस्तु,** 'अवरस्ये' त्यग्रेऽभिधानात्स्वतंत्रसाधनस्येति शेषः । स्वतंत्रसाधनस्य **तदनन्यत्वम्**=ब्रह्माभिन्नत्वं वाच्यम् । कुतः । **आरंभणशब्दादिभ्यः**=आरंभणपदोपलक्षितकिंस्विदासीदित्यधिष्ठानाद्याक्षेपकवाक्यात् स्वातंत्र्यादियुक्तिभ्यश्चेत्यर्थः ॥ **सू ॥ भावे चोपलब्धेः ॥ १६ ॥ भावे च**=ईश्वरान्यस्वतंत्रसाधनस्य सत्त्वे च । **उपलब्धेः**=दर्शनस्य प्रसंगात् । अतोऽपि नास्त्यन्यत्स्वतंत्रसाधनमित्यर्थः ॥ **सू ॥ सत्त्वाच्चावरस्य ॥ १७ ॥** चोऽवधारणे । **अवरस्य**=अस्वतत्रसाधनस्य । **सत्त्वाच्च**=सत्त्वादेव 'अव्ययः संभूत' इति वाक्यं तत्परं भवतीति न तद्विरोध इत्यर्थः ॥ **सू ॥ असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्यशेषात् ॥ १८ ॥ असद्व्यपदेशात्**='नासदासी' दित्यन्यस्यासत्त्ववचनात् अन्यसत्त्वं न युक्तमिति **चेन्न** । कुतः । **धर्मान्तरेण**=स्वतंत्रत्वादिधर्मान्तरेणैवासत्त्वव्यपदेशो न स्वरूपेणेत्यर्थः । कुतो मुख्यार्थत्यागः । **वाक्यशेषात्**='तमआसी' दिति प्रकृत्यादिसत्त्वपरवाक्यशेषान्यथानुपपत्त्येत्यर्थः ॥ **सू ॥ युक्तेश्शब्दान्तराच्च ॥ १९ ॥ युक्तेः**=लीलया दण्डमवष्टभ्य गन्तुः पंगुत्वाभाववत्, भगवतोऽपि लीलया स्वाधीनसाधनावलबनस्य युक्तत्वात् । **शब्दान्तराच्च**='शक्तोऽपि भगवान्विष्णु' रित्यादिशब्दविशेषाच्च उक्तं युक्तमित्यर्थः ॥ **सू ॥ पटवच्च ॥ २० ॥** पटसृष्टिवच्च विश्वसृष्टिरपि कर्तृभिन्नसाधनान्तरसाध्येत्यर्थः ॥ **सू ॥ यथा च प्राणादिः ॥ २१ ॥** यथा प्राणदेहेन्द्रियादिकं न स्वतत्रम् एवं प्रकृत्यादिसाधनान्तरमपीत्यर्थः ॥

इत्यानन्दतीर्थमते आरंभणाधिकरणम् ॥ ६ ॥

अथानन्दतीर्थमते इतरव्यपदेशाधिकरणम् ॥ ७ ॥

सू ॥ इतरव्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिः ॥ २२ ॥ अत्राधिकरणे अस्य जगतः कर्ता जीवो वेश्वरो वेति संदेहे लोके घटादिकार्येषु जीवस्यैव कर्तृत्वेनानुभवसिद्धत्वाल्लाघवात्तस्यैव समस्तजगत्कर्तृत्वौचित्यात् 'जीवाद्भवन्ति भूतानि' इति श्रुत्यानुकूल्याच्च जीवस्यैव स्वतन्त्रकर्तृत्वान्न विष्णोर्जगत्कर्तृत्वमिति **पूर्वपक्षः** । जीवस्य स्वतन्त्रकर्तृत्वाङ्गीकारे तस्य हिताकरणाहितकरणादिदोषप्रसक्त्या न जीवः स्वतन्त्रकर्ता किं तु परमेश्वर एवेति **सिद्धान्तः** । **सूत्रार्थस्तु, इतरव्यपदेशात्**=**इतरस्य**=जीवकर्तृत्वस्य । **व्यपदेशात्**='जीवाद्भवन्ति' इत्यादिश्रुतावुक्तत्वात् । 'यदि तर्हि' इति शेषः । जीवः स्वतन्त्रकर्ते' ति यद्युच्यते तर्हि तस्य हिताकरणमहितकरणं चेत्येतद्दोषद्वयं प्रसज्येत । अतो न जीवः स्वतंत्रकर्तेत्यर्थः ॥

सू ॥ अधिकं तु भेदनिर्देशात् ॥ २३ ॥ तुशब्दो जीवसाम्यव्यावर्तकः । ब्रह्म तु जीवापेक्षया अधिकम् । कुतः । **भेदनिर्देशात्**=श्रोता मंते' त्यादौ श्रोतृत्वादिरूपविशेषस्योक्तत्वात् इत्यर्थः ॥ **सू ॥ अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥**

अथ उपसंहारदर्शनाधिकरणम् ॥ ८ ॥

॥ सू ॥ उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि ॥ २४ ॥

'एकमेवाद्वितीयम्' 'द्यावापृथिवी जनयन् देव एकः' इत्यादिषु परमेश्वर एक एव जगतः कारणमवगम्यते । तस्यास्यैकस्य विचित्रजगत्कारणत्वं युक्तं न वा ।

इति संशये न युक्तमिति वदामः । तदसम्भवात् । कार्यमेतदाकाशवाय्वग्निसलिलादिरूपं विचित्रम् । कथमेतत् कारणवैचित्र्यमन्तरेण सम्भवति । दृश्यते हि रथादिकार्येषु बहुकारकोपसंहारः । तस्मादेककारणत्वं न सम्भवतीति चेत्—

नैतद्युक्तम्—एकस्यापि कार्यरूपेण परिणामः सम्भवति, यथा क्षीरस्यैकस्यैव दधिभावेन । तस्माद्ब्रह्मैककारणकं जगत्कार्यम् ॥

यदुक्तं कार्यवैचित्र्यं कारणवैचित्र्यापेक्षमिति, तदसत्, चेतनादेकस्मात् पुरुषात् केशनखादिविचित्रकार्यनिष्पत्तिदर्शनात् । अतो विचित्रजगत्कार्यनिर्वाहे ब्रह्म न कारणान्तरापेक्षमिति ॥

शक्तिमतां सर्वं सम्भाव्यत एवेत्याह—

॥ सू ॥ देवादिवदपि लोके ॥ २५ ॥

अथ उपसंहारदर्शनाधिकरणम् ॥ ८ ॥

सू ॥ उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि ॥ २४ ॥ देवादिवदपि लोके ॥ २५ ॥ इह ब्रह्मणो जगदुपादानत्वाधिष्ठातृत्ववादिनः समन्वयस्योपादानत्वाधिष्ठातृत्वयोस्सहकार्यन्तरापेक्षानियमसद्भावासद्भावाभ्यां युक्तिबाध्यत्वाबाध्यत्वसंशये ब्रह्मप्रपञ्चयोर्मुख्याभेदाभावेऽपि शरीरशरीरिभावेनापृथक्सिद्धप्रकारप्रकारिभावेन वा सामानाधिकरण्यनिर्देशस्येव उपादानत्वश्रवणस्याधिष्ठातृत्वश्रवणस्य च सहकार्यन्तराभावे कर्तुं न शक्यं प्रकारांतरेणोपपादनम् । मृत्पिण्डकुलालादिषु तयोस्सहकार्यपेक्षानियमदर्शनात् विचित्रकार्यजनने विचित्रसहकार्यपेक्षावश्यंभावाच्चेति पूर्वः पक्षः । क्षीरपुरुषदेवादीनां दधिकेशनखसंकल्पसृज्यकार्येषूपादानत्वाधिष्ठातृत्वयोस्सहकार्यंतरानपेक्षत्वदर्शनेन व्यभिचारात् नास्त्येव तन्नियम इति सिद्धांतः । अत्र चिंत्यते । प्रपञ्चसृष्टौ ब्रह्मणस्सहकारीणि सन्त्येव सिद्धांतसंमतानि । न हि लोकसिद्धानि मृत्पिण्डदण्डचक्रादीनि श्रुतिसिद्धानि मायाकालकर्मादीनि

---

२४ ॥ चशब्दोऽपिशब्दार्थः । **अश्मादिवत्**-पाषाणादेरिव । **अपि**=जीवस्य चेतनत्वेऽपि । **तदनुपपत्तिः**=अस्वातन्त्र्यात् स्वतःकर्तृत्वानुपपत्तिः ॥

सू ॥ उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि ॥ २५ ॥ उपसंहारदर्शनात्=जीवेनारब्धकार्यस्य समापनदर्शनात् स एव कर्तेति उक्तब्रह्मकतृत्वं नेति चेन्न । कुतः । **हि**=यस्मात् । **क्षीरवत्**=गोषु दृश्यमानक्षीरस्य यथा मुख्यप्राणकृतत्वं तथा जीवकृतोपसंहारोऽपि परमात्मकृत एवेत्यर्थः ॥

सू ॥ देवादिवदपि लोके ॥ २६ ॥ एवंभूतेश्वरस्यापि । **देवादिवत्** अदर्शनं युज्यते । कथमेतदित्यत उक्तं **लोक इति** । जगति पिशाचादीनामपि अदृश्यत्वादिशक्तिर्दृष्टा सर्वेश्वरस्य तु किं वाच्यमित्यर्थः ॥

सू ॥ कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्वशब्दकोपो वा ॥ २७ ॥ वाशब्दः पक्षभेदेन दोषापादनसूचकः । जीवस्य स्वतः कर्तृत्वे सर्वकात्स्न्येन प्रवर्तने अङ्गीकृते **कृत्स्नप्रसक्तिः**=तृणादानादिसर्वकार्येष्वपि सर्वसामर्थ्यप्रवृत्तिप्रसंगः । तत्परिहाराय एकदेशेन प्रवृत्त्यभ्युपगमे च **निरवयवत्वशब्दकोपः**='नित्यो निरवयव' इति श्रुतिविरोधः स्यादित्यर्थः ॥ अतो न जीवः स्वतन्त्रकर्ता । किं त्वीश्वराधीनकर्ता इति ॥ **इति आनन्दतीर्थमते इतरव्यपदेशाधिकरणम् ॥ ७ ॥**

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायामारंभणाधिकरणेतरव्यपदेशाधिकरणे ॥ ६ ॥ ७ ॥

देवादेः शास्त्रावगतशक्तेर्यथा स्वापेक्षितनानारूपादिभावः, एवं शास्त्रावगतशक्तेः परमेश्वरस्य सर्वमुपपद्यते । 'य इमान् लोकानीशत ईशनीभिः जननीभिः परमशक्तिभिः' इति परमेश्वरस्य अनन्तशक्तिमत्त्वं श्रूयते । तस्य किमसाध्यम् ॥ इत्युपसंहारदर्शनाधिकरणम् ॥ ८ ॥

च कारणान्तराणि सिद्धांते त्यज्यंते। प्रत्युतारंभणसूत्रादिपर्यालोचनया तथैव तान्यभ्युपगतान्यवगम्यंते । जगद्वैचित्र्यं कर्मवैचित्र्यमूलमिति च 'वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वा' दिति (ब्र० २-१-३४) दर्शयिष्यते । एकमेवेत्यादि व्यक्तनामरूपस्थूलप्रपञ्चभावाभिप्रायमिति तत्रतत्रोक्तमेव । कथं ब्रह्मणः प्रपञ्चसृष्टौ सहकारिविरहं सिद्धवत्कृत्य पूर्वपक्षसिद्धान्तौ प्रवर्तितौ ?। कथं च क्षीरदृष्टांतेन सिद्धान्तोपपादनं कृतम् ? । 'पयोंऽबुवच्चे' दिति (ब्र० २-१-२.) सूत्रे हि क्षीरस्य दधिभावापत्त्यादिषु परमेश्वराधिष्ठानं कारणान्तरमस्तीति वक्ष्यते । कथं च 'देवादिवदपि लोके' (ब्र० २-१-२५.) इति सिद्धान्ते दृष्टान्तान्तरमुक्तम् । न हि परब्रह्मणोऽपि सहकार्यन्तरं विना स्रष्टृत्वमनुपपन्नमिति विवदमानः पूर्वपक्षी देवादीनां तदनुमन्येत । किं च । भूतवशिनां तेषां स्रष्टृत्वमपि तत्सङ्कल्पानीतपार्थिवद्रव्यादिसहकार्यपेक्षमिति तत्राऽपि न सहकारिविरहसम्प्रतिपत्तिरिति । अत्रेदमुत्तरम् । मृत्पिण्डादीनामुपादानभावे तद्व्यतिरिक्तकुलालाद्यधिष्ठानापेक्षा दृष्टा । कुलालादीनां निमित्तभावे स्वसङ्कल्पमात्रानधीनसमवधानसहकार्यपेक्षा दृष्टा । तदभावाद्ब्रह्मणो नोपादानत्वं न वा निमित्तत्वं संभवतीति मन्यमानस्य पूर्वपक्षः । स्मृतयः कर्तृगौरवमात्रेणानादरणीयत्वेऽपि तदुपन्यस्तयुक्तिगौरवेणादरणीया इति कपिलादिस्मृत्युक्तब्रह्मवादनिराकरणार्थयुक्त्यवलम्बनपूर्वपक्षनिराकरणार्थानि खल्विह पादे 'नविलक्षणत्वा' धिकरणमारभ्याधिकरणानि । तत्र कपिलस्मृत्यनुसारिणां निरीश्वरवादिनां पयोंऽबुन्यायेन स्वत एव प्रकृतेः प्रपञ्चसृष्टौ प्रवृत्तिमवगच्छतां नैवं युक्तिरुपपद्यत इति क्षीरवदित्यनेनोक्तम् । उक्तार्थे अन्येषामपि नोप.........आत्मरूपोपादानाभिन्नकर्तृकेषु यागोपासनादिषु व्यभिचारस्य स्पष्टत्वादिति हिशब्देन द्योतितम् । कर्तुः स्वसङ्कल्पमात्रानधीनसमवधानसहकार्यपेक्षानियमव्यभिचारो 'देवादिव' दिति सूत्रेणोद्घाटित इति । भाष्ये 'चेतनादेकस्मात्पुरुषा' दिति पुरुषातिरिक्तपरिदृश्यमानकेशनखादिकारणाभावाभिप्रायः ॥

इत्युपसंहारदर्शनाधिकरणम् ॥ ८ ॥

नयमणिमालायाम्

अथ उपसंहारदर्शनाधिकरणम् ॥ ८ ॥

सू० ॥ उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि ॥ २४ ॥ देवादिवदपि लोके ॥ २५ ॥

कर्तुरुपादानस्याप्युपकरणापेक्षणं दृष्टम् । कथमीशोऽनुपकरणः कुर्यादेकः प्रपञ्चमिमम् ॥ १०१ ॥

दृष्टं हीनोपकरणं क्षीरं दधिभावमाप्नोति । देवाद्योऽप्यभिमतं सृजन्ति सङ्कल्पमात्रेण ॥ १०२ ॥

इत्युपसंहारदर्शनाधिकरणम् ॥ ८ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ उपसंहारदर्शनाधिकरणम् ॥ ८ ॥

सू ॥ उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि ॥ २४ ॥ देवादिवदपि लोके ॥ २५ ॥ भगवत्पादमते, पूर्वमौपाधिकजीवभेदाद्धिताकरणादिदोषो नास्तीत्युक्तम् । संप्रत्युपाधितोऽपि ब्रह्मणो विभक्त करणादिकं नास्ति ब्रह्मनानात्वाभावादिति प्रत्युदाहरणसंगत्येदमाह—**सू ॥ उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि ॥ २४ ॥ न ब्रह्म उपादानं-**

अथ कृत्स्नप्रसक्त्यधिकरणम्. ॥ ९ ॥

॥ सू ॥ कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्वशब्दकोपो वा ॥ २६ ॥

अत्र ब्रह्मणो जगदाकारेण परिणामः पूर्वोक्तो युज्यते न वेति संदेहः । कथं युज्यते ! एकस्यैव जगदाकारेण परिणाम इत्युक्तम् । तस्य क्षीरस्येव दधिरूपेण सर्वात्मना जगदाकारेण परिणामे कृत्स्नस्यापि कार्यत्वप्रसक्तिः, ब्रह्म नावशिष्येत । केन चिदंशेन चेत्तस्य निरवयवत्वश्रुतिकोपो वा भवति ।

अथ कृत्स्नप्रसक्त्यधिकरणम् ॥ ९ ॥

सू० ॥ कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयत्वशब्दकोपो वा ॥ २६ ॥ कृत्स्नप्रसक्त्यादिदोषप्रसंगाप्रसंगाभ्यां संशयं दर्शयति–अत्रेति । पूर्वत्राधिकरणे क्षीरस्येव दधिभावेन ब्रह्मणः प्रपञ्चभावेन परिणाम उक्तः । तर्हि तद्वदेव सर्वात्मना परिणामे ब्रह्मानवशेषप्रसंग इति प्रदर्शनपूर्वकं सूत्रोदितं पूर्वपक्षं दर्शयति–कथमिति । नावशिष्येतेति । तथा च प्रपञ्चातीतस्य ब्रह्मणस्सार्वदिकसत्ताबोधकानां तत्साक्षात्कारोपयुक्तविद्याविधायकानां च वाक्यानां ,वैयर्थ्यप्रसङ्ग इति भावः । तत्र फलादीनामंशेन पक्वतावदंशेन ब्रह्मणः परिणामः स्यादित्याशंक्याह–केनचिदिति । ब्रह्मणः परिणामाभावेऽपि चिच्छक्तेः परिणामोऽस्तीति तद्दृष्ट्या

कर्तृ वा असहायत्वात्संमतवत् इति न्यायेन असहायाद्ब्रह्मणो जगत्सर्गं ब्रुवन् समन्वयो विरुध्यते न वेति संदेहे **उपसंहारदर्शनात्**=लोके कुलालस्य कर्तुः दण्डचक्राद्युपकरणदर्शनात् मृदो वा उपादानस्य स्वभिन्नकुलालादिसहायदर्शनात् । **नेति चेत्**=तदुभयविलक्षणस्य ब्रह्मणो न जगत्कर्तृत्वमुपादानत्वं वा संभवति । अतस्समन्वयो विरुध्यत इति चेत् इति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु' क्षीरवद्धि**=हिशब्दो हेत्वर्थः । यथा लोके क्षीरं बाह्यसाधनान्यनपेक्ष्य दध्याकारेण परिणमते तद्वद्ब्रह्मापि । श्रुतिरपि ब्रह्मणोऽसहायस्य कार्यकारित्वं दर्शयति—'न तस्य कार्यं करण च विद्यत' इति ॥

ननु, चेतनत्वे सत्यसहायत्वं हेतुः अतो न क्षीरे व्यभिचार इत्याशंक्य चेतनदृष्टान्तेन तस्य व्यभिचारमाह–**सू ॥ देवादिवदपि लोके ॥ २५ ॥** लोक्यतेऽनेनेति लोकः मन्त्रार्थवादेतिहासपुराणादिः शब्दः । तस्मिन् यथा देवाः पितरः ऋषय इत्येवमादयश्चेतनाः स्वसिद्धिसामर्थ्यात्साधनान्तरं बाह्यमनपेक्ष्य संकल्पमात्रेणैव नानाविधकार्यकर्तार उपलभ्यंते तद्वद्ब्रह्माप्यसहायमेव जगदुपादानं कर्तृ चेति तद्वादिसमन्वयो न विरुध्यत इति सिद्धम् ।

श्रीकण्ठमते, 'एकमेवाद्वितीयम्' 'द्यावापृथिवी जनयन्देव एकः' इत्यादिश्रुतिषु जगतः कारणत्वेन असहायत्वेन च श्रूयमाणस्य परमेश्वरस्यैकस्य विचित्रजगत्कारणत्वं युक्तं न वेति संदेहः । आकाशवाय्वग्निसलिलरूपं विचित्रं कार्यं जगदिदं कारणवैचित्र्यमन्तरेण कथं संभवति । लोके रथादिकार्येषु बहुकारकोपसंहारदर्शनादेककारणत्वं न युक्तमिति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** एकस्यापि ब्रह्मणःविचित्रकार्यरूपेण क्षीरस्यैकस्य दधिभावेनेव परिणामः संभवति। तस्माद्ब्रह्मैककारणकं जगत्कार्यमेवेति युक्तमिति। चेतनादेकस्मात्पुरुषात्केशनखादिविचित्रकार्यनिष्पत्तिदर्शनात् विचित्रजगत्कार्यनिर्वाहे ब्रह्म न कारणान्तरापेक्षमिति च ॥ **सूत्रार्थस्तु,उपसंहारदर्शनात्**=लोके रथादिकार्येषु बहुकारकोपसंहारदर्शनात् ।**नेति चेत्**=ब्रह्मणः एककारणत्वं न संभवति इति चेत् । **न**=नैतद्युक्तम् । **क्षीरवत्**–क्षीरस्यैकस्य दधिभावेनेव एकस्यापि ब्रह्मणः कार्यरूपेण परिणामः संभवति **हि** । इति ॥ शक्तिमतां सर्वं संभाव्यत एवेत्याह—**सू ॥ देवादिवदपि लोके ॥ २५ ॥** शास्त्रावगतशक्तेर्देवादेर्यथा स्वापेक्षितनानारूपादिभावः एवं शास्त्रावगतशक्तेः परमेश्वरस्य 'य इमॉंल्लोकानीशत ईशनीभिः जननीभिः परमशक्तिभिः' इति परमेश्वरस्यानन्तशक्तिमत्त्वश्रवणात्सर्वमुपपद्यत एवेति ॥

रामानुजमते, संदेहपूर्वपक्षादिकं प्रायः श्रीकण्ठमतवदेव । कार्यजननसमर्थस्यापि वस्तुनः तत्तत्कार्यजननेऽनेककारकोपसंहारदर्शनाद्ब्रह्मणोऽप्यसहायस्य जनयितृत्वानुपपत्तेस्तस्य जगत्कारणत्वं न संभवतीति पूर्वपक्षं कृत्वा क्षीरस्य दधिभावदृष्टान्तेनानेककारकोपसंहारनियमो न दृश्यत इति ब्रह्मणोऽनन्यापेक्षस्यैव कारणत्वं संभवतीति सिद्धान्तितमिति नास्ति वैलक्षण्यमिति ॥

आनन्दतीर्थमते, अनयोस्सूत्रयोः पूर्वाधिकरणशेषत्वेन पूर्वाधिकरण एव व्याख्याततया नात्र प्रपञ्चनावसर इति वेद्यम् ॥ **इति सूत्रार्थचन्द्रिकायामुपसंहारदर्शनाधिकरणम् ॥ ८ ॥**

तस्माद्ब्रह्मणः परिणामो न युक्तः ॥ इति प्राप्ते ब्रूमः

॥ सू ॥ श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात् ॥ २७ ॥

ब्रह्मणो जगत्परिणामो युक्त एव, तच्छ्रुतेः। श्रुतिरेवात्र प्रमाणम्, न प्रमाणान्तरम्। शब्दमूलत्वादेव तस्य सकलेतरप्रमाणावगतवस्तुविजातीयत्वेन तत्राद्दष्टशक्तियोगेन विरोधाभावात्। अतः परिपूर्णस्य तस्यैव कार्यत्वं कारणत्वं च सम्भवति। यथा जातिवादिनां जातेः खण्डमुण्डाद्यत्यन्तविलक्षणेष्वनन्तेषु प्रत्येकमेकस्या एव परिसमाप्य वृत्तिः न तत्रेतरवस्तुदृष्टान्तेन शङ्का चोद्या। तस्मात् ब्रह्मणः स्वरूपनिरूपणे शब्द एव मूलमिति न कश्चिद्विरोधः ॥

॥ सू ॥ आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥ २८ ॥

जीवात्मनि च अचिद्धर्मविरोधिचिद्धर्मयोगोऽपि विजातीयत्वादेव भवति। अग्निजलादयोऽप्यचिद्विशेषा अन्योन्यविलक्षणशक्तयो दृश्यन्ते विचित्रा एव। ततो ब्रह्मापि शब्दैकप्रमाणकं विचित्रानन्तशक्तिकमिति ततः सर्वाविरोधः ॥

॥ सू ॥ स्वपक्षदोषाच्च ॥ २९ ॥

कृत्स्नप्रसक्त्यादिदोषा निरवयवेऽचित्सजातीये प्रधानादौ, न ब्रह्मणि

पूर्वपक्षः ॥ सू० ॥ श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात् ॥ २७ ॥ नैवं शङ्कावकाशोऽस्ति। यतो निरवयवमेव ब्रह्म जगदाकारेण परिणमते च स्वयं च यथापूर्वं परिपूर्णमवतिष्ठते। तथा श्रुतेः। श्रुतिमूलेऽस्मिन्नर्थे न कश्चित्कुतर्कापादितो विरोधः प्रभवति। 'नैषा तर्केण मतिरापनीये'ति श्रुतेः। तर्कागोचरे ब्रह्मणि तर्कस्य रूपे श्रोत्रस्येव साधकत्ववद्बाधकत्वस्याप्यसंभवादिति सूत्रोदितं सिद्धांतं दर्शयति–ब्रह्मण इति। श्रुतिमात्रेणाप्यपरितुष्टं तार्किकंमन्यं प्रत्याह–यथेति। जातिर्व्यक्तिषु नांशेन वर्तते निरवयवत्वव्याकोपादिति परिसमाप्य वर्तत इति वक्तव्यम्। तथा चैकत्र व्यक्तौ परिसमाप्य स्थिता जातिर्न परिशिष्येतेति व्यक्त्यंतरे तदनुपलम्भप्रसंगः। अतस्तत्र यथादर्शनं व्यक्तिषु परिसमाप्य स्थिताऽपि जातिः परिशिष्यते तेन व्यक्त्यंतरेष्वपि तदुपलंभः इत्युपपादनीयम्। एवं ब्रह्म यथाश्रुति जगदाकारेण परिणमते यथापूर्वं परिपूर्णमवतिष्ठते च, न च तत्र काचिदनुपपत्तिरुपपद्यत इत्यर्थः। सू ॥ आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥ २८ ॥ आत्मनि चैवमित्यंशं व्याचष्टे–जीवात्मनीति। यथा ब्रह्मणि परिणामित्वेऽपि परिपूर्णत्वलक्षणश्चिदचित्प्रपञ्चधर्मविलक्षणो धर्म एवं जीवात्मन्यपि अचित्प्रपञ्चधर्मविलक्षणः कर्तृत्वभोक्तृत्वादिलक्षणो धर्मः। न तस्याचित्प्रपञ्चदृष्टांतेनापह्नवः कर्तुं शक्यत इति भावः। 'विचित्राश्च ही' ति सूत्रशेषं व्याचष्टे– अग्निजलादयोऽपीति। विचित्रा एवेति। न तु परस्परदृष्टान्तेन परस्परविलक्षणधर्ममूला इत्यर्थः। हिशब्दोऽवधारणार्थ इतिभावः। सू ॥ स्वपक्षदोषाच्च ॥ २९ ॥ निरवयवे इति। न च प्रधानस्य सत्वरजस्तमांस्येवावयवास्संतीति वाच्यम्। प्रत्येकमपि सत्वादीनां सांख्यैरुपादानतयाङ्गीकृतत्वात्। अचित्सजातीये इति। मृत्पिण्डादिजडदृष्टांतेन कल्प्ये तत्सजातीय एव तत्साधर्म्यापादनमवकाशं लभत इति भावः। 'प्रधानादावि' त्यादिशब्देन परमाणूनां ग्रहणम्। तार्किकैर्हि परमाणवः निष्प्रदेशाः संयो-

शास्त्रप्रमाणके ॥

सर्वशक्तिमत्त्वेन सर्वोपपत्तिमाह—

॥ सू ॥ सर्वोपेता च तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥

'पराऽस्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च ॥' 'मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम् । तस्यावयवभूतेन व्याप्तं सर्वमिदं जगत् ॥' इत्यादिदर्शनात् सर्वाऽपि शक्तिर्ब्रह्माश्रितेति विज्ञायते । अतः सर्वशक्तिमतः तस्य किं न संभवति ॥

॥ सू ॥ विकरणत्वान्नेति चेत्तदुक्तम् ॥ ३१ ॥

'न तस्य कार्यं करणं च विद्यते' इति ब्रह्मणो विकरणत्वमुच्यते ततोऽस्य न कारणत्वमिति चेत्—न, तस्योत्तरं 'शब्दमूलत्वा' दिति पूर्वमुक्तमेव । विचित्रानन्तशक्तिशबलमायापरमशक्तिविशिष्टः परमेश्वरः स्वशक्तिशकलेन प्रपञ्चाकारः स्वतः प्रपञ्चातीतश्च भवतीत्यत्र 'मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम् । तस्यावयवभूतेन व्याप्तं सर्वमिदं जगत् ॥' इति श्रुतिरेव भगवती प्रमाणम् । अत्र विषये पुराणं च—

'विश्वोत्तरोत्तरविचित्रमनोरथस्य यस्यैकशक्तिशकले सकलः समासः ।
अध्वानमध्वपतिमध्वविदो वदन्ति तस्मै नमः सकललोकविलक्षणाय ॥' इति ।

गप्रदेशवर्त्तिनश्चाभ्युपगम्यंते । ततश्च परमाण्वोस्संयोगस्य कृत्स्नपरमाणुत्वव्यापित्वं वा निष्प्रदेशयोस्तयोः प्रदेशवत्त्वं वा तयोस्संयोगाभावेऽपि द्व्यणुकजननं वा दृष्टविरुद्धं तैरभ्युपगंतव्यमापद्यते । न हि शास्त्रप्रमाणके ब्रह्मणि शुष्कतर्काणां शास्त्रविरोधेनेव शुष्कतर्कप्रमाणके प्रधानादौ केनचिदुपायेन तेषां कुतर्कत्वमुपपादयितुं शक्यम् । प्रधानादिकल्पकतर्काणां तत्प्रतिक्षेपकतर्काणां च दृष्टसाधर्म्यमूलत्वस्याप्रयोजकत्वस्य च तुल्यत्वात् प्रत्युत तर्कप्रतिक्षेपकतर्काणामेव प्रयोजकत्वाच्चेति भावः । उत्तरसूत्रमवतारयति—सर्वशक्तिमत्त्वेनेति । श्रुतिबलेन प्राक्परिणामित्वेऽपि परिपूर्णत्वमुपपादितमिदानीं श्रुत्यवगतसर्वशक्तिमत्त्वेन तदुपपद्यत इति भावः । सू ॥ सर्वोपेता च तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥ अतः सर्वशक्तिमत इति । अल्पशक्तिमतामपि हि प्रपञ्चान्तर्गतचिदचिद्वस्तूनामतर्कणीया बहुविधवैचित्री दृश्यते, किमुत सर्वशक्तिमत इति भावः । शक्तिमतामपि चेतनानां करणकलेबरवत्त्वएव शक्त्युन्मेषो दृष्टः । अतस्तद्रहितस्य सदपि सर्वशक्तिमत्त्वमध्ययनादिरहितस्य धीशक्तिमत्त्वमिवाप्रयोजकमित्याशङ्कानिराकरणार्थं सूत्रम्—विकरणत्वान्नेति चेत्तदुक्तम् ॥ ३१ ॥ करणग्रहणं कलेबरस्याप्युपलक्षणम् । तदुक्तं तस्य चोद्यस्य 'श्रुतेस्त्वि'ति सूत्रेणोत्तरमुक्तमित्यर्थः । कल्प्येश्वरवाद एवायं दोषो भवेत् न तु श्रौतेश्वरवाद इति भावः । स्वशक्तिशकलेनेति । शक्त्यवस्थारूपस्य पुरुषस्य शकलशब्देन ग्रहणं पुरुषावस्थापरिणामेऽपि शक्तेरवैकल्यद्योतनार्थम् । विश्वोत्तरेति । मनोरथः सङ्कल्पः । सकलः षड्विधोऽप्यध्वा । समासः विश्रांतः । अध्वविदः वैदिकं सन्मार्गं जानानाः त्रयीविद्याविदः । वदन्ति 'अध्वनामध्वपते श्रेष्ठस्याध्वनः पारमशीये' त्यादिष्वामनंति । अधिकरणार्थमुपसं-

एवं सकलदोषकलङ्करहितशब्दप्रमाणैकसिद्धसर्वशक्तिसंपद्विलासे परमेश्वरे शिवे परब्रह्मणि सम्भावनाऽसम्भावनाविचारः सर्वोऽपि निरवकाश एव ॥

इति कृत्स्नप्रसक्त्यधिकरणम् ॥ ९ ॥

हरति—**एवमिति** । इति कृत्स्नप्रसक्त्यधिकरणम् ॥ ९ ॥

नयमणिमालायाम्

अथ कृत्स्नप्रसक्त्यधिकरणम् ॥ ९ ॥

मू ॥ कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्वशब्दकोपो वा ॥ २६ ॥ श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात् ॥ २७ ॥ आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥ २८ ॥ स्वपक्षदोषाच्च ॥ २९ ॥ सर्वोपेता च तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥ विकरणत्वान्नेति चेत्तदुक्तम् ॥ ३१ ॥

कृत्स्नं यदि परिणमति ब्रह्म तदा नावशिष्येत । अशेन चेत्तदा नी निरंशतोक्तिर्विरुध्येत ॥ १०३ ॥

एतादृशाः प्रधाने परमाणवादौ च दोषाः स्युः । यत्नासमर्थनं चेच्छ्रुतितः स्यैव [illegible] क्तम् । १०४ ॥

इति कृत्स्नप्रसक्त्यधिकरणम् ॥ ९ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ कृत्स्नप्रसक्त्यधिकरणम् ॥ ९ ॥

मू ॥ कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्वशब्दकोपो वा ॥ २६ ॥ श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात् ॥ २७ ॥ आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥ २८ ॥ स्वपक्षदोषाच्च ॥ २९ ॥ सर्वोपेता च तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥ विकरणत्वान्नेति चेत्तदुक्तम् ॥ ३१ ॥

भगवत्पादमते, पूर्वं क्षीरादिदृष्टान्तबलेन ब्रह्मण परिणामित्वमभ्युपेत्य तदविरोधेन समन्वयः स्थापितः । तत्र तन्निर्वाहकसमनेन क्रियत इति कार्यकारण-भावसंगत्येदमाह—**सू ॥ कृत्स्नप्रसक्तिरित्यादि** । सावयवस्यैव नानाकारेण परिणाम इति न्यायेन निरवयवाद्ब्रह्मणो जगत्सर्गं ब्रुवन्समन्वयो विरुध्यते न वेति संदेहे **पूर्वः पक्षः** । ब्रह्मणो निरवयवस्य परिणामित्वाभ्युपगमे कृत्स्नस्य ब्रह्मणः कार्याकारेण परिणामप्रसक्त्या कार्यातिरिक्तं ब्रह्म न स्यात्, सावयवस्य तदभ्युपगमे एकांशपरिणामेऽप्यपरांशस्थितिसंभवात्कृत्स्नप्रसक्त्यभावेऽपि 'निष्कल'मित्यादिनिरवयवत्वशब्दकोप स्यात्, उभयपक्षेऽप्यनित्यत्वप्रसङ्गाद्ब्रह्मण उपादानत्ववादी समन्वयो विरुध्यत इति । **सिद्धान्तस्तु. सू ॥ श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात् ॥ २७ ॥** तुशब्दः पूर्वपक्षं निरासयति । श्रुतौ ब्रह्मणो जगदुपादानत्वश्रवणात् 'तावानस्य महिमे'त्यादौ कार्यव्यतिरेकेण सत्ताश्रवणाच्च विवर्तवादस्य श्रुत्यैव स्फुटीकृतत्वान्न तावत्कृत्स्नप्रसक्तिः । परिणामवादे कार्यव्यतिरेकेण सत्ताभावात् नोक्तदोषावकाशः । ननु तर्हि उक्तयुक्तिबाधितत्वात् श्रुतिर्वा कथं कार्यव्यतिरेकेण ब्रह्मणः सत्तां बोधयेदित्यत आह—**शब्दमूलत्वात्**=ब्रह्मणः शब्दैकप्रमाणकत्वाद्यथाशब्दं कार्योपादानत्वं तदतिरेकेण सत्त्वं चाविरुद्धमिति । जगतो ब्रह्मविवर्तत्वेन स्वप्नप्रपञ्चवन्मायिकत्वाद्ब्रह्मणस्तदुपादानत्वेऽपि न कृत्स्नप्रसक्त्यादिदोष स्वप्नसाक्षिण इवेत्याह—**सू ॥ आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥ २८ ॥ हि**=यस्माद्धेतोः । एकस्मिन्नात्मनि स्वप्नदृशि निरवयवे 'न तत्र रथा रथयोगाः' इत्यादौ विचित्राः सृष्टयः श्रूयन्ते । यथा च लोके मायाविनि स्वरूपानुपमर्देनैव हस्त्यश्वादिविचित्रसृष्टयो दृश्यन्ते । एवमेकस्मिन्नपि ब्रह्मणि विचित्रसृष्टिरित्यर्थः ॥

किंच । **सू ॥ स्वपक्षदोषाच्च ॥ २९ ॥** निरवयवं प्रधानं जगत्परिणामि इत्यभ्युपगच्छता साङ्ख्यादीनां परमाणुद्वयसंयोगेन द्व्यणुकादिसृष्टिमुररीकुर्वतामणुवादिनामप्ययं दोषः समानः । ब्रह्मवादे स दोषो नास्ति । तस्मादुपपन्नो ब्रह्मकारणवाद इति ॥ **इति भगवत्पादमते कृत्स्नप्रसक्त्यधिकरणम् ॥ ९ ॥**

अथ सर्वोपेताधिकरणम् ॥ १० ॥

पूर्वोक्तविचित्रकार्यशक्तिमत्त्वविषयशंकानिरासेन समर्थनात्मकत्वाद्विषयविषयिभावसंगत्येदमाह—**सू ॥ सर्वोपेता च तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥** अशरीरस्य न मायेति न्यायेन मायाशक्तिमतो ब्रह्मणो जगत्सर्गं ब्रुवन् समन्वयो विरुध्यते न वेति संदेहे विरुध्यत इति **पूर्वपक्षः** । **सिद्धान्तस्तु** परदेवता **सर्वोपेता**=सर्वशक्तियुक्ता । कुतः । **तद्दर्शनात्**=तस्य सर्वशक्तियोगस्य 'सर्वकर्मा सर्वकाम' इत्यादिश्रुतौ दर्शनादित्यर्थः ॥

पूर्वपक्षमनुभाष्य दूषयति—**सू ॥ विकरणत्वान्नेति चेत्तदुक्तम् ॥ ३१ ॥** सर्वशक्तियुक्तानामपि देवादीनां चक्षुरादिकरणवतामेव विचित्रकार्यकर्तृत्वावगमात् ब्रह्मणः 'अचक्षुष्कमश्रोत्र'मित्यादिना **विकरणत्वावगमाच्च न**

कर्तृत्वमिति **चेत् तदुक्तम्**=अत्र यद्वक्तव्यमुत्तरं तत्पूर्वमेव 'नविलक्षणत्वा' दित्यादौ उक्तम् । अथवा । 'अपाणिपादो जवनो ग्रहीता' इत्यादिश्रुत्या उत्तरमुक्तमित्यर्थः । अतः श्रुत्येकसमधिगम्यत्वान्न तर्केण विरोध इति सिद्धम् ॥

इति सर्वोपेताधिकरणम् ॥ १० ॥

श्रीकण्ठमते, एकस्यैव ब्रह्मणो जगदाकारेण परिणामः पूर्वोक्तो युज्यते वा न वेति संदेहः । तस्य क्षीरस्येव दधिरूपेण सर्वात्मना जगदाकारेण परिणामे कृत्स्नस्यापि कार्यत्वप्रसक्तिः, न ब्रह्मपरिशिष्येत । केनचिदंशेन चेत्तस्य निरवयवत्वश्रुतिकोपो वा भवति । तस्माद्ब्रह्मण. परिणामो न युक्त इति **पूर्वपक्षः। सिद्धान्तस्तु,** ब्रह्मणः स्वरूपनिरूपणे शब्दस्यैव मूलत्वात्तत्प्रामाण्येन सकलेतरप्रमाणावगतवस्तुविजातीयत्वेन तत्रादृष्टशक्तियोगेन विरोधाभावात् परिपूर्णस्य तस्यैव कार्यत्वं कारणत्व च सभवतीति ॥

सूत्रार्थस्तु, ब्रह्मण. जगदाकारेण परिणामे **कृत्स्नप्रसक्तिः**=कृत्स्नस्य ब्रह्मणः कार्यत्वेनोपयोगप्रसंगः । निरवयवत्वात् । सावयवत्वाभ्युपगमे **निरवयवत्वशब्दकोपो वा** निरवयवत्वाभिधायकश्रुतिविरोधो वा भवति । इत्यर्थः ॥

सू ॥ श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात् ॥ २७ ॥ तुशब्दः पूर्वपक्ष व्यावर्तयति । **श्रुतेः** प्रामाण्यादेवं वक्तु युक्तम् । ब्रह्मणोजगदाकारेण परिणामो युक्त एवेत्यर्थः । कुतः । **शब्दमूलत्वात्**=शब्दैकमूलत्वेन सकलेतरविजातीयत्वादित्यर्थः ॥

सू ॥ आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥ २८ ॥ आत्मनि च-जीवात्मनि च अचेतनधर्मविरोधिकर्तृत्वभोक्तृत्वादिचेतनधर्मयोगः भवति । अग्निजलादयो ह्यचेतनविशेषाः **विचित्राश्च**=अन्योन्यविलक्षणशक्तित्वेन विचित्रा एव दृश्यन्ते । अतः शब्दैकप्रमाणक ब्रह्मापि विचित्रानन्तशक्तिकमिति सर्वमुपपद्यते । इत्यर्थः ॥

किंच । **सू ॥ स्वपक्षदोषाच्च ॥ २९ ॥** निरवयवे अचित्सजातीये प्रधानादावेव कृत्स्नप्रसक्त्यादयो दोषाः न ब्रह्मणि शास्त्रप्रमाणके इत्यर्थः ॥

सर्वशक्तित्वेन तस्य सर्वोपपत्तिमाह—

सू ॥ सर्वोपेता च तद्दर्शनात् ॥३०॥ 'परास्य शक्तिः' 'मायां तु प्रकृतिं विद्यात्' इत्यादिदर्शनात् सर्वापि शक्तिर्ब्रह्माश्रितेति विज्ञायते । अतस्सर्वशक्तिमतस्तस्य किं न संभवति ॥ इत्यर्थः ॥

सू ॥ विकरणत्वान्नेति चेत्तदुक्तम् ॥ ३१ ॥ विकरणत्वात्='न तस्य कार्यं करणं च विद्यते' इत्यादिना ब्रह्मणो विकरणत्वावगमात् **नेतिचेत्**-नास्य जगत्कारणत्वमिति चेत् । **तत्**=तस्योत्तरम् । **उक्तम्**='शब्दमूलत्वा'दिति पूर्वमुक्तमेवेत्यर्थः ॥ अत शब्दप्रमाणैकसिद्धे सर्वशक्तिमपन्ने परमेश्वरे सभावनासभावनादिविचारस्सर्वोऽपि निरवकाश इति भावः ॥

रामानुजमते, ब्रह्मणो जगत्कारणत्वं सभवति वा न वेति संदिह्य न संभवतीति पूर्वपक्षमुद्भाव्य प्रायः श्रीकण्ठमतानुसारेणैव सूत्राणि व्याख्याय संभवतीति सिद्धान्तितम् ॥ प्रायः सूत्राणि समानार्थानि । **'आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि'** इति सूत्रे पर **आत्मनि च**-जीवात्मनि च । **एवम्**-अचेतनधर्माप्रसक्तिश्चैवमचेतनविजातीयत्वादेवेति व्याख्यातम् । तत्रापि तात्पर्यवैलक्षण्य नास्तीतीनरत्सर्वमविशिष्टमेव ॥

आनन्दतीर्थमते, 'कृत्स्नप्रसक्ति' रिति सूत्रमपि पूर्वस्मिन्नितरव्यपदेशाधिकरण एव तच्छेषतयान्तर्भावितत्वात्तत्रैव व्याख्यातम् । अतः 'श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वा' दित्यारभ्याधिकरणान्तरत्वेन विभाग इति विशेषः ।

' आनन्दतीर्थमत.

अथ श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वाधिकरणम् ॥ ८ ॥

सू ॥ श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात् ॥ २८ ॥ अत्र जीवस्य स्वतन्त्रकर्तृत्वाङ्गीकारे पूर्वमुक्ताः कृत्स्नप्रसक्त्यादयो दोषा ईश्वरकर्तृत्वपक्षेऽपि तुल्याः । तस्मादीश्वरस्य जगत्कर्तृत्वं युक्तं न वेति संदेहे न युक्तमिति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** 'योऽसौ विरुद्धोऽविरुद्धो मनुरमनु' रित्यादिश्रुत्या लोकदृष्टया विरुद्धानामपि धर्माणां परमात्मन्यविरोधेन समवायस्य प्रमितत्वात् नेमे दोषास्तत्र प्रसरन्ति । तस्मादचिन्त्यशक्तिः परमेश्वर एव विरुद्धे अप्यभेदाशित्वकृतबहुत्वे चेतनेषु विशेषनिमित्तेनैव समावेश्य अभेदेन निरवयवत्वश्रुतिविरोधं बहुत्वेन कृत्स्नप्रसक्ति च निराकृत्य कार्यानुरूपजीवेन कारयतीत्यङ्गीकारात् 'अपाणिपाद' इत्यादिश्रुततत्करणराहित्यस्य प्राकृतेन्द्रियविषयत्वाच्च ईश्वरस्य स्वतन्त्रकर्तृत्वपक्षे न कोऽपि दोष इति ॥ **सूत्रार्थस्तु,** ईश्वरकर्तृत्वपक्षे जीवकर्तृत्वपक्षोक्तयुक्तिविरोधो नास्ति । कुतः । **श्रुतेस्तु**='योऽसौ विरुद्धोऽविरुद्धो मनुरमनु'-रित्यादिश्रुतेरेव । नन्वेतावता कथ युक्तिविरोधपरिहार इत्यत आह—**शब्दमूलत्वात्**=ईश्वरतद्धर्माणां शब्दैकप्रमाणगम्यत्वेन युक्त्यविषयत्वात् न तत्र युक्तिविरोधः प्रवर्तते । जीवे तु न तथा । तस्य प्रमाणान्तरेणापि गम्यत्वादित्यर्थः ॥

सू ॥ आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥ २९ ॥ आद्यश्चशब्दोऽवधारणे । द्वितीयस्समुच्चये । हिशब्दः प्रसिद्धौ । तथा च, **हि**=शब्दात् । **आत्मनि च**=ईश्वर एव । **एवम्**=सकलयुक्तिविरोधनिरासकाः । **विचित्राः**='विचित्रशक्ति' रितिश्रुतिप्रसिद्धाश्शक्तयः सन्ति । न जीवे । तस्माच्च जीवपक्ष एव युक्तिविरोधो नेश्वरपक्ष इत्यर्थः ॥

सू ॥ स्वपक्षदोषाच्च ॥ ३० ॥ चोऽवधारणे । तथा च 'ये दोषा' इति श्रुतौ जीवपक्षे युक्तिविरोधस्य दोषत्वस्यैवोक्तेः नासावदोषतां नेतव्यः । किं तु ईश्वरपक्ष एवादोषतां नेतव्य इत्यर्थः ॥

अथ लीलाकैवल्याधिकरणम् ॥ १० ॥

पुनरन्यथाऽऽक्षिप्य समाधत्ते—

॥ सू ॥ न प्रयोजनवत्त्वात् ॥ ३२ ॥

शास्त्रावगतसर्वशक्तेः ब्रह्मणः सर्वेषु कार्येषु कारणसामर्थ्यमस्तीति निर्णीतम्। तथाऽपि सर्वप्रवृत्तेः प्रयोजनवत्त्वात् अवाप्तसकलकामस्य परमेश्वरस्य जगत्सृष्ट्यादिव्यापारः सम्भवति न वेति सन्दिह्यते ॥

अत्र कथं सम्भवति ? 'आनन्दो ब्रह्म' 'विभुं चिदानन्दमरूपमद्भुतम्'। 'उमासहायम्' इत्यादिभिः निरतिशयानन्दस्वरूपो नित्यतृप्तो हि शिवः श्रूयते । कथममौ सृष्ट्यादिव्यापारेषु प्रयोजननिरपेक्षः प्रवर्तेत । यदि सप्रयोजनास्य प्रवृत्तिः नित्यतृप्तताहानिः स्यात । अन्यथा जडादिवदनुचितकारिता स्यात् ॥

अथ लीलाकैवल्याधिकरणम् ॥ १० ॥

ननूत्तराधिकरणेनावाप्तसमस्तकामस्य प्रेक्षावतः परमेश्वरस्य निष्प्रयोजने जगत्सृष्ट्यादिव्यापारे प्रवृत्तिर्नोपपद्यत इत्याक्षिप्य समाधीयते नायमाक्षेपोऽवकाशं लभते परमेश्वरस्यावाप्तसमस्तकामत्ववत् सर्वज्ञत्ववत् जगत्सृष्ट्यादिप्रवृत्तेरपि श्रुतिसिद्धतया 'श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वा'दिति सूत्रेण तदर्थस्मरणार्थेन पूर्वसूत्रेण च दत्तोत्तरत्वादित्याशंक्यावतारयति—पुनरन्यथेति । अयमाशयः । अलौकिकेषु वेदैकगम्येष्वर्थेषु तद्विरोधिशुष्कतर्को न प्रवर्तेत इति वैदिकमर्यादायामित्थमाक्षेपानवकाशेऽपि तदश्रद्दधानानां शुष्कतार्किकाणामाक्षेपाकांक्षा न तावता शाम्यति । अत एव 'श्रुतेस्त्वि'ति सूत्रे भाष्यदर्शिता जातिप्रतिबन्द्यऽपि शुष्कतार्किकशङ्काव्यावृत्त्यर्थैव न तु शब्देन विवक्षिता । पूर्वसूत्रे 'तदुक्त' मित्यनेन परमेश्वरस्य स्थूलसूक्ष्मप्रपञ्चरूपशरीरवत्त्वमंतर्याम्यधिकरणादिषूक्तं, ज्ञानकर्मेंद्रियवत्त्वं तु नित्यसिद्धसार्वज्ञ्यस्य देवान्सङ्कल्पमात्रेण स्रष्टुं शक्तस्य तस्य नापेक्षितमिति शास्त्रयोनित्वाधिकरणादिषूक्तप्रायमित्येदपि विवक्षितम् । इह तु तदाक्षेपाकांक्षाशांतिकारणं प्रेक्षावत्प्रवृत्तेः प्रयोजनवत्त्वनियमस्य व्यभिचारदर्शनं प्राङ् कृतमतस्तदर्थमधिकरणांतरारंभ इति । **सू ॥ न प्रयोजनवत्त्वात् ॥ ३२ ॥** संगतिपूर्वकं संशयं दर्शयति—**शास्त्रावगतेति**। सर्वशक्तिमत्त्वहेतुना कृत्स्नप्रसक्त्यादिदोषनिराकरणेऽपि प्रेक्षावत्प्रवृत्तेः प्रयोजनवत्त्वनियमनिराकरणं न संभवतीति प्रत्युदाहरणलक्षणा संगतिः निरुक्तनियमसद्भावासद्भावाभ्यां संशयश्चेत्यभिप्रायः । परमेश्वरस्य स्रष्टृत्वं न संभवति प्रेक्षावत्प्रवृत्तेः प्रयोजनवत्त्वनियमादिति सूत्रोक्तपूर्वपक्षं दर्शयति—**कथमिति** । **अन्यथेति** । निष्प्रयोजना चेदित्यर्थः । न च प्रेक्षावतामपि निष्प्र-

---

सू ॥ **सर्वोपेता च तद्दर्शनात्** ॥ ३१ ॥ यतः परमात्माख्यदेवता न केवलं सामान्यतो विचित्रशक्तिमती । किं तु **सर्वोपेता**=सर्वविषयसार्वकालिकशक्तिमती च । कुतः । **तद्दर्शनात्**='सर्वैर्युक्ता शक्तिभिर्देवता सा' इति श्रुतौ तथा दर्शनात् । अतो नेश्वरे युक्तिविरोधः शङ्कनीय इत्यर्थः ॥

सू ॥ विकरणत्वान्नेति चेत्तदुक्तम् ॥ ३२ ॥ नेत्यावर्तते । **विकरणत्वात्**='अपाणिपाद' इति श्रुत्या ईश्वरस्य हस्तादीन्द्रियशून्यत्वावगमात् । **नेति चेत्**=ईश्वरस्य कर्तृत्वं न युक्तमिति चेत् । **न** । कुतः । यस्मात् **तदुक्तम्**=' तस्मिन्नेतस्ये' त्याद्यागमेन तत्करणराहित्यस्य प्राकृतेन्द्रियविषयत्वमुक्तं तस्मादित्यर्थः ॥ **इति आनन्दतीर्थमते श्रुतेस्तुशब्दमूलत्वाधिकरणम्** ॥ ८ ॥ **इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां कृत्स्नप्रसक्त्यधिकरणम्** ॥ ९ ॥

इति प्राप्ते ब्रूमः—

॥ सू ॥ लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ॥ ३३ ॥

यदुक्तं नित्यतृप्तस्य प्रयोजनाभावादप्रयोजना जगत्सृष्ट्यादिप्रवृत्तिर्न सम्भवतीति, तन्न। प्रयोजना कंदुकक्रीडादिप्रवृत्तिर्दृष्टेति शंकनीयम् । ततोऽपि क्रीडापराणां तात्कालिकानंदादिप्रयोजनस्यानुभवसिद्धत्वात् । न च परमेश्वरस्य जगत्सृष्टावपि तादृशं प्रयोजनं कल्प्यम् । अवाप्तसमस्तकामत्वश्रवणविरोधात् । ननु न क्रीडानंदार्था प्रवृत्तिराप्तकामत्वविरोधिनी, अवाप्तसमस्तकामानामपि राज्ञां कन्दुकक्रीडादिप्रवृत्तिदर्शनादिति चेन्न । अवाप्तभोगांतरप्रयुक्तसकलानंदानामपि राज्ञामनवाप्तक्रीडानंदानामेव तत्र प्रवृत्तेः । न चैवं परमेश्वरे वक्तुं शक्यं, तस्य सर्वात्मनावाप्तसर्वकामत्वादिति भावः ॥ सू ॥ लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ॥ ३३ ॥ स्वार्थिकतद्धितांतः कैवल्यशब्दः । 'संभोगप्राप्तिरिति चेन्न वैशेष्यात्' । (ब्र० १-२-८.) इत्यादौ वैशेष्यशब्दवत् । तथा च जगत्सृष्टिः केवलं लीलेत्यन्वयः । सुखितस्य सुखानुभवप्रयुक्तश्चेष्टादिर्लीला । सा द्विविधा तात्कालिकानन्दाद्यर्था प्रयोजनलीला तदप्यनुद्दिश्य प्रवृत्ता केवललीला च । न द्वितीयायामसम्प्रतिपत्तिः । दुःखोद्रेके रोदनवत्सुखोद्रेके हासगानादेः प्रयोजनरहितस्य सर्वानुभवसिद्धत्वात् । अत एव हसितरुदितादिषु कारणमेव पृच्छंति न तु प्रयोजनम् । एवं लोके दृष्टत्वात्तद्वदेव पारमेश्वरी जगत्सृष्टिर्नित्यनिरतिशयानंदानुभवप्रयुक्ता केवललीलेति सूत्रार्थः । अत एवात्र लीलाशब्दः क्रियावाची न तु विलासरूपक्रियाविशेषवाची । 'लीला क्रिया विलासश्चे' त्युभयत्राऽपि तस्य शक्तिस्मरणात् । कैवल्यशब्दः पूर्ववत्प्रयोजनोद्देश्यव्यवच्छेदेन स्वाभाविकत्वलाभार्थः । तथा च यथा लोके प्राणिनां निमेषादिव्यापाराः स्वाभाविकाः यथा च केषांचिद्ज्ञानव्याख्यानादिषु शिरोऽङ्गुलिचालनादयः स्वाभाविकाः न तु प्रयोजनार्थाः, तथैव परमेश्वरस्य सृष्ट्यादिव्यापारा अपि स्वाभाविका एव । 'स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रियाचे' ति ज्ञानबलयोरिव सृष्ट्यादिक्रियाया अपि स्वाभाविकत्वश्रवणात् । 'क्रीडार्थं सृष्टिरित्यन्ये भोगार्थमिति चापरे । देवस्यैष स्वभावोऽयमाप्तकामस्य का स्पृहे' ति श्रवणाच्चेति तात्पर्यम् । 'स्वभावमेके कवयो वदन्ति कालं तथान्ये परिमुह्यमानाः । देवस्यैष महिमा तु लोके येनेदं भ्राम्यते ब्रह्मचक्र' मिति श्वेताश्वतरमंत्रे संसाररूपः प्रपञ्चः स्वकीयादेव स्वभावात्प्रवर्तते इति पक्षांतरस्य निरासः न तु पारमेश्वरात्स्वभावादिति पक्षस्येति न विरोधः । 'क्रीडार्थं सृष्टि' रिति माण्डूक्यश्लोके क्रीडार्थमित्यनेन तात्कालिकानन्दप्रयोजनत्वं निरसितुमनूदितं न तु हासगानादिवल्लीलारूपत्वमिति न तत्राऽपि विरोधः । यद्वा । लीलाशब्दोऽत्रानायासकर्मपरः । लीलामात्रमेतस्य भारत्रयधान्यवहनमिति तत्राऽपि प्रयोगदर्शनात् । कैवल्यशब्दः कियतोऽप्यायासस्यानपेक्षाद्योतनार्थः । तथा च यथांगुलिचालनादयः अनायाससाध्याः क्रिया न प्रयोजनापेक्षाः । अत एव तत्र न प्रयोजनप्रश्नः । तत्प्रश्नेऽपि तूष्णीमित्येवोत्तरम् । अत एव च 'वृथा चेष्टां न कुर्वीते' ति निषेधस्यार्थवत्वम् । एवं परमेश्वरस्याऽपि अनायाससाध्याः निस्वासितादिकल्पतया श्रुताः सृष्ट्यादिक्रिया न प्रयोजनापेक्षा इति तात्पर्यम् । एवमर्थं मनसि निधाय सिद्धांतमाह–यदुक्तमित्यादिना । 'लीलामात्रेणे' त्युपलक्षणतृतीया । लीलामात्ररूपेत्यर्थः । लीलाशब्दः प्रदर्शितेऽर्थत्रयेऽपि योज-

वतीति । तन्न । सम्भवत्येव निष्प्रयोजनाऽपि प्रवृत्तिः केवललीलामात्रेण परमेश्वरस्य । यथा लोके प्रयोजनमन्तरेणापि केवलं लीलया कन्दुकताडनादिषु प्रवृत्तिः, तथा परमेश्वरस्य अवाप्तसकलकामस्यापि लीलया सृष्ट्यादिप्रवृत्तेरविरोध एव ॥

इति लीलाकैवल्याधिकरणम् ॥ १० ॥

नीयः । 'कंदुकताडनादिषु' इत्यत्रादिशब्दश्चानन्दानुभवप्रयुक्तानां स्वाभाविकानामनायाससाध्यानाञ्च त्रिविधानामप्यनुद्दिष्टप्रयोजनानां व्यापाराणां संग्राहको द्रष्टव्यः । 'लीलामात्रेण' तिशब्दः उक्तव्यापारत्रयहेत्वानंदानुभवादिपरतया हेतुतृतीयांतो वा योजनीयः ॥

इति लीलाकैवल्याधिकरणम् ॥ १० ॥

नयमणिमालायाम्

अथ लीलाकैवल्याधिकरणम् ॥ १० ॥

मू० ॥ न प्रयोजनवत्त्वात् ॥ ३२ ॥ लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ॥ ३३ ॥

आप्तसर्वस्यापि प्रयोजनापेक्षणा सृष्टौ । किमर्थं नित्यतृप्त सृजति जगत्स्वयं विषमम् ॥ १०५ ॥

तृप्तस्यैव हि राज्ञः कन्दुकरमण्यादिका लीला । तथा लोके तद्वत्सर्वादीशस्यापि प्रक्रियेयम् ॥ १०६ ॥

इति लीलाकैवल्याधिकरणम् ॥ १० ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ प्रयोजनवत्त्वाधिकरणमथवा लीलाकैवल्याधिकरणम् ॥ १० ॥

सू ॥ न प्रयोजनवत्त्वात् ॥ ३२ ॥ लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ॥ ३३ ॥

भगवत्पादमते, पूर्वं अन्यवष्टंभेण साधनं सर्वशक्तिमतो ब्रह्मणः कर्तृत्वमाक्षिप्य समाधानादाक्षेपसंगत्येदमाह—

सू ॥ न प्रयोजनवत्त्वात् ॥ ३२ ॥ यत्र न फलेन विना प्रवर्तते अभ्रान्तचेतनत्वात्संमतवदिति न्यायेन अवाप्तसमस्तकामाद्ब्रह्मणो जगत्सर्गं ब्रुवत्समन्वयो विरुध्यते न वेति संशये न ब्रह्मणो जगत्कर्तृत्वं संभवति नित्यतृप्तत्वेन प्रयोजनाभिसंधिरहितत्वात् । प्रेक्षावत्प्रवृत्तेः प्रयोजनवत्त्वाभ्युपगमात्समन्वयो विरुध्यत इति **पूर्वपक्षः ।**

सिद्धान्तस्तु, सू ॥ लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ॥ ३३ ॥ तुशब्दः पूर्वपक्षं निरासयति । यथा लोके राजामात्यादीनां फलं विनैव केवललीलारूपाः प्रवृत्तयो दृश्यंते यथा चोच्छ्वासादयः स्वभावादेवोत्पद्यते तथा ब्रह्मणोऽपि विचित्रकार्यरचना लीलाकैवल्यं केवललीलामात्रम् । न फलमपेक्षम् । कथंचिद्राजादीनां फलसंभवेऽपि नित्यतृप्तस्य ब्रह्मणो लीलामात्रमेतदित्यभिप्रायः ॥

श्रीकण्ठमते, सर्वशक्तेर्ब्रह्मणः सर्वसामर्थ्याभ्युपगमेऽपि प्रवृत्तिसामान्यस्य प्रयोजनवत्त्वात् नित्यतृप्तस्य परमेश्वरस्य जगत्सृष्ट्यादिव्यापारस्संभवति न वेति संदेहे 'आनन्दो ब्रह्म' 'विभुं चिदानन्दमरूपमद्भुतम्' इत्यादिभिः निरतिशयानन्दत्वेन श्रुतस्य परमेश्वरस्य सृष्ट्यादिव्यापाराप्रसक्त्या स न संभवतीति **पूर्वपक्षः ।** यथा लोके प्रयोजनमन्तरेणापि राजामात्यादीनां केवलं लीलया कंदुकताडनादिषु प्रवृत्तिः तथा परमेश्वरस्यावाप्तसमस्तकामस्यापि लीलया सृष्ट्यादिप्रवृत्त्युपपत्तेरविरोध इति । **सूत्रार्थस्तु, सू ॥ नप्रयोजनवत्त्वात् ॥ ३२ ॥** परमेश्वरस्य जगत्सृष्ट्यादिव्यापारो **न** संभवति । सर्वप्रवृत्तेः **प्रयोजनवत्त्वात् इति ।**

सू ॥ लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ॥ ३३ ॥ कैवल्यशब्दः स्वार्थिकतद्धितान्तो वैशिष्ट्यशब्दवत् । **लोकवत्**-यथा लोके राज्ञः कंदुकताडनाद्यारंभस्य प्रयोजनं लीलामात्रं तथा जगत्सृष्टिः **लीलाकैवल्यम्**—लीलामात्रमित्यर्थः । यद्वा । लीलाशब्दः अनायाससाध्यकर्मवाची । जगत्सृष्टिः अनायाससाध्यनिश्वसितादिस्वाभाविककर्मकल्पेत्यर्थः ॥

रामानुजमते, इदं प्रयोजनवत्त्वाधिकरणमापादसमाप्ति पञ्चसूत्रात्मकमेकमधिकरणमित्यत उत्तराधिकरणे प्रपञ्चनमर्हतीतीह न तत्प्रपञ्चितम् ।

आनन्दतीर्थमते, इदमधिकरणं नप्रयोजनाधिकरणमिति व्यपदिश्यते । पूर्णानन्दस्येश्वरस्य विफलं स्रष्टृत्वमुपपद्यते वा न वेति संदेहे प्राप्तप्राप्यत्वात्तस्य तादृशं स्रष्टृत्वं नोपपद्यत इति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** लोके मत्तादिप्रवृत्तिवदीश्वरप्रवृत्तेः केवललीलारूपत्वादुपपद्यत एवेति ॥ **सूत्रार्थस्तु,** ईश्वरस्य सृष्ट्यादौ प्रवृत्तिः **न** स्वप्रयोजनोद्देशेन भवति । कुतः । **प्रयोजनवत्त्वात्**—पूर्णानन्दत्वेन प्राप्तप्राप्तव्यत्वादित्यर्थः ॥

सू ॥ लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ॥ ३४ ॥ तुशब्द एवार्थे । **लोकवत्**—लोके मत्तादिप्रवृत्तेरिवेश्वरप्रवृत्तेः **लीलाकैवल्यम्**—केवललीलारूपत्वमेव न स्वप्रयोजनोद्देश्यत्वमित्यर्थः ॥ **इत्यानन्दतीर्थमते नप्रयोजनाधिकरणम् ॥ ९ ॥**

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां प्रयोजनवत्त्वाधिकरणमुत लीलाकैवल्याधिकरणम् ॥ १० ॥

अथ वैषम्यनैर्घृण्याधिकरणम् ॥ ११ ॥

॥ सू ॥ वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात् तथा हि दर्शयति ॥ ३४ ॥

प्रयोजनाभावेऽपि लीलया परमेश्वरस्य जगत्सृष्ट्यादिषु प्रवृत्तिरिति निरूपितम् । तत्र पुनः संदिह्यते सैषा सम्भवति न वेति ।

लीलयाऽपि परमेश्वरस्य सृष्टिर्न सम्भवति, परिपूर्णतया रागद्वेषादिहीनत्वात् । सकलसाम्येन मध्यस्थ एव हि परमेश्वरः । तस्य केषांचित् सुखमयं देवादिशरीरं केषांचिद्दुःखोत्तरं मनुष्यादिशरीरं सृजतो वैषम्यं दुर्वारम् । किञ्च–सृष्टेः संहारपूर्वकत्वात् सकलं युगपत् संहरतः परमेश्वरस्य नैर्घृण्यं च भवेत् । तदेवमपुरुषार्थसम्बन्धापादिन्या जगत्सृष्ट्या किं परमेश्वरस्य ? ॥

इति प्राप्ते ब्रूमः–सर्वथा जगत्सृजतः परमेश्वरस्य वैषम्यनैर्घृण्ये न भवतः । कर्मसापेक्षत्वात् सृष्टिवैषम्यस्य । (तथा हि दर्शयति श्रुतिः–'रमणीयचरणा रमणीयां योनिमापद्यन्ते कपूयचरणाः कपूयाम्' इति ॥

॥ सू ॥ न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वादुपपद्यते चाप्युपलभ्यते च॥३५॥

सृष्टेः प्राक् कर्म नास्ति क्षेत्रज्ञाभावात् । तदभावश्च 'सदेव सोम्येदम्' इत्य-

अथ वैषम्यनैर्घृण्याधिकरणम् ॥ ११ ॥

सू ॥ वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्तथा हि दर्शयति ॥ ३४ ॥ पूर्वाधिकरणार्थानुवादेनाक्षेपिकीं संगतिं दर्शयति–प्रयोजनाभावेऽपीति । सृष्टिसंहारयोर्वैषम्यनैर्घृण्यापादकत्वानापादकत्वाभ्यां संशयं दर्शयति–तत्र पुनरिति । युज्येत लीलारूपः परमेश्वरस्य जगत्सृष्ट्यादिव्यापार इति यदि स तस्य सर्वानुग्राहकस्य वैषम्यनैर्घृण्यदोषापादको न स्यात् । तदापादकस्त्वयम् । तस्मादसमञ्जलीलासदृशोऽयं व्यापारः परमेश्वरस्य न युक्तः । न च वाच्यं 'पुण्यो वै पुण्येन कर्मणा भवति पापः पापेने' ति श्रुतेः कर्मविशेषमूलं जगद्वैषम्यमीश्वरस्तदुत्पत्तौ साधारणकारणं यथा सस्योत्पत्तौ पर्जन्यः साधारणकारणम् । तद्भूयोऽल्पत्वव्रीहियत्वादिवैषम्यं क्षेत्रबीजादिवैषम्यकृतम् । एवञ्च नेश्वरस्य निरवद्यत्वहानिरिति । 'सदेव सोम्येदमग्र आसी' दिति सृष्टेः प्रागेकत्वावधारणेन कर्मणामभावावगत्या सर्गादिकाले कर्मानपेक्षयैव प्राथमिकदेवमनुष्यादिविषमसृष्टिं कुर्वतस्तस्य वैषम्यदोषापत्त्यपरिहारात्,कथंचिदऽपि नैर्घृण्यादिदोषापरिहाराच्च, क्रमिकविषमसृष्टिहेतुभिन्नकालभूयोऽल्पपुण्यपापरूपकर्मवैषम्यवतां प्राणिनां युगपदविषमसंसारहेतुकर्मसाम्यासम्भवेन तत्र कर्मापेक्षाया वक्तुमशक्यत्वाच्च कर्मसापेक्षत्वे तस्यानीश्वरत्वप्रसङ्गाच्च 'एष ह्येव साधु कर्म कारयति तं यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषते स एवासाधु कर्म कारयति तं यमधो निनीषत' इत्यादिश्रुत्यनुसारेण कर्मणामपि तत्कारितत्वांगीकारे वैषम्यादिदोषतादवस्थ्याच्चेति पूर्वपक्षं दिङ्मात्रेण प्रदर्शयति–लीलयेत्यादिना । 'सापेक्षत्वा' दित्यंतसूत्रांशोक्तं वैषम्यनैर्घृण्यापत्तिदोषपरिहारं दर्शयन् सिद्धान्तयति–सर्वथेति । प्रथमसृष्टौ कर्मासंभवशंकापरिहारं

१. श्रीकण्ठभाष्ये ( ) एतद्रेखांकितो भागः अन्यमातृकासु न दृश्यते । शिवार्कमणिदीपिकापर्यालोचनायामप्ययं भागोऽधिकपाठ इत्यवगम्यते । मैसूरुसंस्थानमुद्रितपुस्तकपाठानुसारेणायं पाठोऽत्र निवेशित इति विज्ञेयम् ।

वधारणावगतादविभागात् इति चेत्–न,) 'ज्ञाज्ञौ द्वावजावीशानीशौ' इत्यादिश्रुतेः। यथा जीवानामनादित्वं तथा तत्कर्मणामप्यनादित्वं दृश्यते हि। यतः कर्मप्रवाहसिद्धोऽयं संसारः। परमेश्वरो हि जीवानां विचित्रं कर्म सर्वज्ञतयावलोक्य स्वशक्त्या तत्तदनुगुणमेव भोगायतनं देवादिशरीरं सृजति। ततः कर्ममूलमेव सृष्टिवैषम्यम्। संहारश्च जीवानां संसारव्यापारखिन्नानां सुषुप्तिवद्विश्रान्तिहेतुतया परमेश्वरस्य न नैर्घृण्यापादकः॥

ननु जीवानां सुखदुःखादौ कर्मण एव प्रयोजकत्वात् किमप्रयोजकेन परमे-

'तथा हि दर्शयती' ति सूत्रांशोक्तं दर्शयति ज्ञाज्ञाविति। 'ज्ञाज्ञौ द्वावजावीशानीश' विति श्रुतिः यथा जीवानामनादित्वं दर्शयति तथा तत्कर्मणामप्यनादित्वं दर्शयति 'सूर्याचंद्रमसौ धाता यथापूर्वमकल्पय' दित्यादिश्रुतिरिति 'तथाहि दर्शयती' ति सूत्रांशस्यार्थः। उदाहृतश्रुतिः कर्मणामनादित्वं न प्रतिपादयतीति आशंकापरिहारार्थो हिशब्दः। यस्मादियं श्रुतिरिदानीन्तनकल्पतद्विषमसृष्टियुक्तपूर्वकल्पसद्भावं दर्शयति तत एवेदानींतनसृष्टिवैषम्यस्य पूर्वकल्पकृतकर्मवैषम्याधीनत्वं गमयति। अन्यथा तस्याकस्मिकत्वप्रसंगात् कृतहानाकृताभ्यागमप्रसंगाच्चेति हिशब्दस्यार्थः। अत्र च 'सदेकमेवे' त्यवधारणं व्यक्तनामरूपाभावाभिप्रायमिति भावः। एवं सूत्रार्थं प्रदर्श्य कर्मसापेक्षत्वादिति हेतुना लब्धं वैषम्यपरिहारं दर्शयति–**परमेश्वरो हीति**। **कर्ममूलमेवेति**। एवं च यथा नरपतिः प्रजानां व्यवहारदर्शने तदीययुक्तायुक्तवचनानुसारेणानुग्रहनिग्रहविशेषं कुर्वन्पक्षपातित्वलक्षणं वैषम्यं न प्रतिपद्यते एवमीश्वरोऽपि तदीयकर्मविशेषानुसारेण विषमसृष्टिं कुर्वन् न तत्प्रतिपद्यते प्रत्युत विषमकर्मणामेकरूपसृष्टावेव युक्तायुक्तवादिनामेकरूपानुग्रहे व्यवहारद्रष्टुरिव परमेश्वरस्य वैषम्यमापद्येतेति भावः। एवं कर्मापेक्षया वैषम्यपरिहारेणैव नैर्घृण्यपरिहारोऽपि लब्धः। यद्यपि सृष्टिक्रमवैषम्यकारणं कर्मक्रमवैषम्यमिव संहारयौगपद्यसाम्यकारणं कर्मयौगपद्यसाम्यं न संभवति, तथापि प्राणिनां निशास्विव भोगविशेषप्रापणार्थं तत्तच्छरीरस्थापकानां कर्मणां कालविशेषे युगपत्स्वापस्संभवत्येव। कर्मणां स्वापो नाम प्राणिनां प्रवृत्त्यनाभिमुख्यमिव कार्यानाभिमुख्यम् तत्सर्वसम्प्रतिपन्नम्। अनादिभवसञ्चितानामनंतानां कर्मणां युगपत्कार्यारंभकत्वादर्शनात्। तत्र च कर्मणां स्वापे फलानामपाक इव कालविशेषः कारणमिति ऋतुविशेषे जंबूफलादिपाकयौगपद्यवत्कालविशेषे कर्मणां स्वापयौगपद्यं नानुपपन्नम्। अतो विशेषकर्मोद्बोधापेक्षया सृष्टिवैषम्येऽपि परमेश्वरस्य वैषम्यमिव सर्वकर्मस्वापापेक्षया संहारसाम्येऽपि तस्य नैर्घृण्यं न प्रसज्यते। अयं परिहारस्सापेक्षत्वादेव वैषम्यनैर्घृण्ये प्रतिक्षिपता सूत्रकारेण दर्शितः प्राक्संक्षिप्योपन्यस्तः 'परमेश्वरस्य वैषम्यनैर्घृण्ये न भवतः कर्मसापेक्षत्वा'दिति। स्वयं परिहारान्तरमाह–**संहारश्चेति**। न कर्मापेक्षायामीश्वरस्यानीश्वरत्वापत्तिर्दोषः। भंग्यंतरेणाशंकते–**नन्विति**। यदि कर्मवैचित्र्यमूलं जगद्वैचित्र्यं तदा कर्माधीन एवेश्वरो विचित्रं जगन्निर्मातीति तस्य कर्मपारतंत्र्येण व्यवहर्तृगतयुक्तायुक्तवचनपारतंत्र्यस्य व्यवहारद्रष्टुरिव नास्ति निरतिशयस्वातंत्र्यलक्षणमीश्वरत्वमिति प्राप्तम्। तथा सति किं तेन ईश्वर इति नाममात्रं बिभ्राणेन वस्तुतोऽनीश्वरेण। जगद्वैचित्र्यस्य कर्मवैचित्र्येणैव सिद्धतया तस्यानुपयुक्तत्वात्। न च तथापि श्रुतिसिद्धत्वादभ्युपगंतव्यः।

श्वरेणेति चेत्–न, कर्मणोऽपि तदधीनत्वात् तस्य न स्वातन्त्र्यहानिः। पुनरपि घट्टकुटीप्रभातन्यायेन कर्मणः स्वातन्त्र्याभावे परमेश्वरस्य वैषम्यादिदोषापत्ति-रिति न वाच्यम्। कर्मशक्तीनामनन्तानां मायागतानां संस्थापकमात्रत्वात् परमेश्वरस्य। कर्मणामेव स्वशक्तिवशात् सृष्टिवैषम्यहेतुत्वे तद्व्यवस्थापकमात्रस्य तस्य न वैषम्यम्॥

ननु जीवानां शरीरसृष्टौ अचेतनस्य कर्मणश्चेतनानधिष्ठितस्यासामर्थ्याच्चेतनत्वेन परमेश्वर एव प्रयोजक इति वक्तव्यम्। कथमसौ सृष्टेः प्राक् संहृतभोगसाध-निरतिशयस्वातंत्र्यविशिष्टो हि स श्रुतिसिद्धः। तत्र निरतिशयस्वातंत्र्यरूपधर्मांशे श्रुते-रर्थत्यागे को विशेषो धर्म्यंशस्य। येन तदंशे श्रुतिरत्यक्तव्यार्था स्यादिति शंकार्थः। कर्मा-पेक्षामात्रेण स्वातंत्र्यहानौ खल्वेवमाशंक्येत। तत्तु नास्ति 'एष ह्येवे' त्यादिश्रुत्या कर्मणां तदधीनत्वावगमादिति परिहरति–नेति। तर्हि तदेव वैषम्यमापतेत्कांश्चित्साधु कर्म कांश्चि-दसाधु कर्म कारयतः परमेश्वरस्येति शंकामुद्भाव्य भंग्यन्तरेण समाधत्ते–पुनरपीति। अयमाशयः। परमेश्वरो न स्वयं साध्वसाधूनि कर्माणि कारयति, तत्सुखदुःखादीनि च नोत्पादयति, येन तस्य वैषम्यमापतेत्। किंतु प्राणिन एव तथाभूतानि कर्माणि यानि स्वस्वरुच्य-नुसारेण पूर्वसर्गेषु कुर्वंति तान्येव पुनस्सर्गेषु विषमसृष्टिहेतवो भवंति। परमेश्वरस्तु पूर्वसर्गकृ-तानां तत्तदंतःकरणधर्मरूपाणां साध्वसाधुकर्मणां प्रलये सर्वांतःकरणानां विलीनतया मायायामेव वासनारूपतया लग्नानां केवलमसंकरेण फलव्यवस्थापकः। अन्यथा मायायां संकीर्णेषु कर्मफलमन्यो गृह्णीयात्। अन्यदीयकृषिकर्मफलानि अन्यो हरतीति लोके दृष्टत्वेन कर्मणां कर्तृगतफलजनकत्वनियमाभावात्। वैदिककर्मसु आत्मनेपदबलात्तथा नियमोऽव-गम्यत इति चेत्सत्यम्। श्रुतनियमान्यथानुपपत्त्यैव श्रुतयागस्वर्गकार्यकारणभावान्यथानुप-पत्त्या पूर्ववद्व्यवस्थापकः कल्पयितव्यः। ननु, षट्त्रिंशत्तत्वमध्ये नियत्याख्यं तत्वं कर्मफला-नामसंकरव्यवस्थापकमागमेषु प्रसिद्धम्। 'कालः स्वभावो नियतिर्यदृच्छे'ति श्वेताश्वत-रमन्त्रेऽपि तत्परामृष्टम्। अतो न व्यवस्थापकान्तरापेक्षेति चेन्मैवम्। लोके कृष्यादि-फलासंकरस्य राज्ञो व्यवस्थापकत्वदर्शने नियतितत्वस्याऽपि साध्वसाधुकर्मफलासङ्कर-व्यवस्थापकपरमेश्वराज्ञारूपत्वेनैवाभ्युपगमात्। एवंच 'एष ह्येव साधु कर्म कारयती' त्यादि-श्रुतिरपि तत्कर्मफलासंकरव्यवस्थापकत्वमात्रविषया व्याख्येया। 'एष सेतुर्विधरण एषां लोकानामसंभेदाये' ति श्रुत्यंतरप्रसिद्ध्यनुसारात् परमेश्वरस्य वैषम्यनैर्घृण्यादिसकलदोष-राहित्यश्रुत्यंतरानुसाराच्च। न चैवं सति तस्य राजादिसमानयोगक्षेमत्वान्निरतिशयैश्वर्य-भंगप्रसंगः। राजादीनां कतिपयविषयसङ्करापादनमैश्वर्यं परमेश्वरस्य तु असंकुचितसर्ववि-षयमित्येव तदैश्वर्यस्य निरतिशयत्वविशेषाभ्युपगमादिति। एवं मतमनुपपन्नमित्याशंकते–नन्विति। जीवानां देवमनुष्यशरीरादिविषमसृष्टौ परमेश्वराधिष्ठानं विना केवलं कर्म न प्रभवति। अचेतनस्य चेतनाधिष्ठानभावे कार्याक्षमत्वस्य 'रचनानुपपत्ते' रित्यनंतराधि-करणे वक्ष्यमाणत्वात्। अतः प्रसुप्तानि कर्माणि परमेश्वरः स्वयमेवोद्बोध्य तदुत्पादितै-श्शरीरैः प्रलयविश्रांतान् जीवान् संयोज्य पुनरपि तारतम्येन क्लेशयतीत्यंगीकर्तव्यत्वात् कथं वैषम्यनैर्घृण्ये न स्याताम्। न च कर्माणि कर्तृभिरवश्यं भोक्तव्यानीति तदनुसारेण

नतया संसारक्लेशरहितान् सुखिनो जीवान् पुनरपि संसारहेतुना शरीरेण योजयति परमकारुणिकोऽपि सन्निति चेत्—

उच्यते—सर्वानुग्राहकः परमेश्वरो जीवानां कर्मपाकमन्तरेण ज्ञानानुदयात् ज्ञानमन्तरेण निरतिशयानन्दमोक्षाभावात्, कर्मपाकस्य च भोगमन्तरेणानुपपत्तेः, तत्कर्मफलभोगाय पुनरपि तेषां शरीरादिकं कल्पयति । एवं क्रमात् भोगेन पक्के स्वकर्मणि शुद्धान्तःकरणानां जीवानां स्वविषयं ज्ञानमुत्पाद्य निरतिशयानन्दरूपां मोक्षलक्ष्मीं प्रकाशयति ।

तान्यधिष्ठाय तदुत्पादितैश्शरीरैः सुखदुःखे भोजयतो न ते प्रसज्येयातां, वैवस्वतस्येव तस्य समवृत्तित्वं च न हीयत इति वाच्यम् । 'परात्तु तच्छ्रुते' रि (ब्र० २-३-४०) त्यधिकरणे कर्मणामपीश्वरेण कार्यमाणत्वस्य वक्ष्यमाणतया कैश्चित्पुण्यकर्माणि कैश्चिदपुण्यकर्माणि च कारयितुर्वैषम्यादिप्रसक्ततादवस्थ्यात । न च पूर्वपूर्वानादिकर्मप्रवाहापेक्षः कारयति, 'कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्य' (ब्र० २-३-४१.) इति 'परात्तु तच्छ्रुते' रि (ब्र० २-३-४०.) त्यधिकरणे तथा प्रतिपादयिष्यमाणत्वात् अतो न तत्प्रसंग इति वाच्यम् । पूर्वपूर्वकर्मणामीश्वरकारितत्वे न प्रसङ्गापरिहारात् तदकारितत्वे 'परात्तु तच्छ्रुते' रित्यधिकरणविरोधात् । ननु, तदुभयाविरोधेन परमेश्वरः कल्पादौ करणकलेवराणि दत्वा स्वयमुदास्ते । तदा जीवः स्वेच्छया साधु वासाधु वा यत्कर्म करोति तदनुसारेण तदनंतरं कर्मांतराणि कारयतीति कल्प्यते । तथा च स्वेच्छाकृतकर्ममूलत्वादुत्तरोत्तरकर्मप्रवाहस्य न नैर्घृण्यवैषम्यदोषप्रसंगः. 'परात्तु तच्छ्रुते'रित्यधिकरणार्थश्च द्वितीयादिषु प्रवृत्तिषु चरितार्थ इति चेन्मैवम् । तथा कल्पनायामपि अयमसाधु कर्म कारयतीति जानतः परमेश्वरस्य कूपे बालकः पतिष्यतीति जानत इवौदासीन्ये नैर्घृण्यानिवारणात् स्वेच्छया कश्चित्साधु कर्म प्रथमं करोति कश्चिदसाध्विति वैषम्यस्य पूर्वकल्पकृतकर्मविशेषाधीनत्वस्यावश्यवक्तव्यत्वेन तत्कारयितुः परमेश्वरस्य वैषम्यादिप्रसंगापरिहाराच्च । नन्वेवं वैषम्यनैर्घृण्यमपरिहार्यं चेत्परमेश्वरस्य तन्न दोष इत्यस्तु । न हि विधिनिषेधपथातीतस्य तस्य प्रत्यवायकारणं तत् । नापि सर्वनियंतुः कुतश्चिदनिष्टकारणम् । किमर्थं तर्हि 'वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वा'दिति सूत्रकारेण तत्परिहृतम् । द्विविधं वैषम्यनैर्घृण्यम् । एकं कर्मादिकमनपेक्ष्य स्वयमेव विषमसृष्टियुक्तमपरं तत्सापेक्षत्वेऽपि पूर्वपूर्वकमप्रवाहस्यापि परमेश्वराधीनत्वप्रयुक्तम् । तत्राद्यं पुण्यपापयोः सुखदुःखसाधकत्वावेदकस्य वेदस्याप्रामाण्यावहमिति तत्प्रामाण्यसंरक्षणार्थं परिहृतं न तु द्वितीयमिति चेत्कृतमिदं सामान्येन वैषम्यनैर्घृण्यमात्रदोष एवेति तत्परिहारार्थं प्रयत्य परिहारानिर्वाहे पुनस्तददोषत्ववचनमकौशलमेवाविष्कुर्यात् । परमकारुणिकत्वविरोधि च वैषम्यनैर्घृण्यं सर्वथा परिहरणीयमेव । तदेव च सूत्राञ्जस्यमपि लभ्यते । तस्माद्यथा परमकारुणिकं परमेश्वरं वैषम्यनैर्घृण्यं कलयापि न स्पृशेत् यथा च सूत्राञ्जस्यं भवेत् तथा परिहारो वर्णनीय इति शंकाभिप्रायः । उच्यत इत्यादेः परिहारग्रंथस्यायमर्थः । परमकारुणिकः परमेश्वरः सकलचेतनानुग्राहक इति 'व्याधीनां भेषजं यद्व' दित्यादिपौराणिकभणितिप्रसिद्धः । अनुग्रहः बन्धनिवर्तनेन स्वसाम्यप्रापणरूपः । बन्धश्च मुख्यः पुंसां दृक्क्रियाच्छादकः स्वयमेकोऽपि

एवंशक्तिमान् परमेश्वरः परमकारुणिकः कथं वा युगपदेव सर्वजीवानां कर्म पाचयित्वा सममेव मोक्षानन्दं न प्रकाशयतीति चेत्—सत्यम्, परमेश्वरेण सममेव सर्वेषामनुग्रहे क्रियमाणेऽपि ये पक्वमलास्ते मुच्यन्ते, अपक्वमलाः कालक्रमादेव। यथा सवितृकिरणसन्दोहे सममेव सन्ततेऽपि पक्वान्येव पद्मानि विकसन्ति, नापक्वानि। ततः पूर्णोऽपि परमेश्वरः परार्थमेव सर्वां प्रवृत्तिं करोति। तथा पौराणिकी भणितिः परमेश्वरस्य सर्वानुग्राहकत्वप्रतिपादनमुखेनोक्तं सकलमर्थं स्पष्टयति—

'आदित्येन यथा हीनं तमोभूतमिदं जगत्। शिवेनापि विना तद्वत् तमोभूतमिदं जगत्॥ वैद्यं विना निरानन्दाः क्लिश्यन्ते रोगिणो यथा। शिवं विना निरानंदं क्लिश्यते हि जगत्तथा॥ व्याधीनां भेषजं यद्वत् प्रतिपक्षं स्वभावतः। शिवस्संसारदोषाणां प्रतिपक्षः स्वभावतः॥ यथाऽनादिः प्रवृत्तोऽयं घोरः संसार-

विचित्रानंतशक्तिकः ताम्राश्रितकालिकावत्सहजसिद्धावरणरूपः। मलाख्यः परिणामिद्रव्यविशेषस्तु व्रणवत् पक्वो निवर्तनीयः। पाकश्च तस्य व्रणस्यौषधेनेव नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानेन सांसारिकक्लेशानुभवेन च संपादनीयः। 'कषाये कर्मभिः पक्वे ततो ज्ञानं प्रवर्तते' इति नित्यनैमित्तिककर्माचरणेन तस्मिन्पक्वे सत्येव वैराग्यशिवभक्तिशिवजिज्ञासादिप्रणाडिकया मोचकज्ञानोत्पत्तिस्मरणात् भोगेन तत्पाकस्यागमप्रसिद्धत्वाच्च। कर्मभोगश्च तनुकरणभुवनभोगसाधनद्रव्यदेवतादिकं विना न संभवति। तत्र च प्राणिनां विचित्राणि कर्माणि कारणमिति तदर्थं परमेश्वरः कर्माणि कारयित्वा कर्मवैचित्र्यानुसारेण विचित्राणि तनुकरणादीनि सृष्ट्वा क्लेशयुक्तानि कर्माण्यनुष्ठाय सुखदुःखानि च भोजयतीति सर्वमेतत्करुणयोपपद्यते। अतो न वैषम्यनैर्घृण्यप्रसक्तिः। न हि व्रणिनां व्रणपाकार्थं तत्तद्व्रणगुणानुसारेण क्षारं निवेश्य तारतम्येन क्षारनिवेशप्रयुक्तं क्लेशमनुभावयतः कारुणिकस्य वैद्यस्य वैषम्यनैर्घृण्यं प्रसज्यते। परमेश्वरस्य सर्वत्र करुणासाम्येऽपि विचित्रस्वभावानां तदावरणमलशक्तीनां व्रणानामिव पाकस्यानियतकालत्वात् सर्वेषां मुक्तेरयौगपद्यं चोपपद्यते इति। एवं च सूत्रे 'सापेक्षत्वा' दित्यस्य मलपाकसापेक्षत्वादिति वा तत्पाकोपयोगिस्वकारितकर्मसापेक्षत्वादिति वार्थो द्रष्टव्यः। भाष्ये 'कर्मपाकमन्तरेणे' त्यादिवाक्येषु कर्मशब्दः क्रियतेऽनेन संसार इति करणव्युत्पत्त्या वा परमेश्वरेण पक्वः क्रियत इति कर्मव्युत्पत्त्या वा मलावरणपरो द्रष्टव्यः। अत एवाग्रे भाष्ये 'ये पक्वमलास्ते मुच्यंते अपक्वमलाः कालक्रमादेवे' ति वक्ष्यते। 'कर्मपाकस्य च भोगमंतरेणानुपपत्ते' रित्येतत्कर्मानुष्ठानमंतरेणानुपपत्तेरित्यस्याप्युपलक्षणम्। 'कर्मफलभोगायेत्ये'तत् कर्मानुष्ठानायेत्यस्याप्युपलक्षणम्। परार्थमेवेति। परानुग्रहार्थमेव सकलमपि सृष्ट्यादिव्यापारं करोतीत्यर्थः। ननु संहारो नानुग्रहार्थः प्रलये पाककारणयोः कर्मभोगयोस्तदुपयोगिनो वा कस्यचिद्व्यापारस्याभावात्, पूर्वं भाष्ये संहारस्य विश्रांतिमात्रप्रयोजनत्वेनोक्तत्वाच्च। 'संसारखिन्नानामखिलानां प्राणिनां प्रभुः क्रियया कुरुते महार्थसंहृतिं तेषामेव विश्रांत्या' इति तस्य तन्मात्रप्रयोजनवत्त्वेनागमविद्भिरप्युक्तत्वाच्च। मैवम्। प्रलयेऽग्रिमसृष्ट्युपयोगिनो मायाकर्मादिपाकव्यापारस्य सत्त्वात्। उक्तं हि मृगेन्द्रसंहितायाम्—'स्वापेऽप्यास्ते बोधयन्बोधयोग्यान् रोध्यान्रुंधन्पाचयन्कार्मिकर्म। मायाशक्तीर्व्यक्ति-

मण्डलः । तथाऽनादिः प्रवृत्तोऽयं शिवस्संसारमोचकः।' इत्यादिका । अतः परमेश्वरस्य सर्वानुग्रहप्रवृत्तेः जगत्सृष्ट्यादिव्यापारः सम्भवत्येव ॥

॥ सू ॥ सर्वधर्मोपपत्तेश्च ॥ ३६ ॥

किं बहुना ? प्रधानपरमाणुकर्मकालादीनां ये धर्मा अनुपपन्नास्ते सर्वे ब्रह्मण्युपपद्यन्ते । अतो ब्रह्मैव सर्वातिशायि जगत्सृष्ट्यादिकारणमिति समञ्जसम् ॥

इति वैषम्यनैर्घृण्याधिकरणम् ॥ ११ ॥

इति श्रीकण्ठशिवाचार्यविरचिते ब्रह्ममीमांसाभाष्ये

द्वितीयस्याध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

योग्याः प्रकुर्वन् पश्यन्सर्वं यथायथावस्तुजात' मिति । अधिकरणार्थमुपसंहरति–अतः परमेश्वरस्येति । सू ॥ सर्वधर्मोपपत्तेश्च ॥ ३६ ॥ प्रधानपरमाण्वादीनां स्वातंत्र्येण जगत्कारणतायां तदुपयोगिनो ये धर्माः पूर्वं तत्रानत्रानुपपन्नत्वेन सूत्रिताः अग्रिमपादे च प्रपञ्चयिष्यंते, ते सर्वे ब्रह्मण्युपपद्यंत इति पादोपसंहारार्थमिदं सूत्रम् । तथैव पादार्थमुपसंहरति–अत इति । 'सर्वातिशायी' त्येतदपि ईक्षत्यधिकरणाद्युपपादितनिर्दोषत्वादिसंग्रहार्थम् । 'जगत्सृष्ट्यादिकारण' मित्येतन्नविलक्षणत्वाधिकरणाद्युपपादितोपादानत्वनिमित्तत्वसंग्रहणार्थम् ॥ इति वैषम्यनैर्घृण्याधिकरणम् ॥ ११ ॥

इति श्रीशिवातिवादिमूर्धन्यशिवदर्शनस्थापनधुरंधरसकलदेवभूदेवप्रतिष्ठापक
श्रीमच्चिन्नबोम्मभूपालहृदयकमलकुहरविहरमाणश्रीसाम्बशिवप्रेरितस्य
श्रीमद्भरद्वाजकुलजलधिकौस्तुभश्रीविश्वजिद्याजिरंगराजाध्वरिवर-
सूनोरप्पयदीक्षितस्य कृतौ श्रीकण्ठाचार्यविरचित-
ब्रह्ममीमांसाभाष्यव्याख्यायां शिवादित्यमणि-
दीपिकाख्यायां द्वितीयस्याध्यायस्य
प्रथमः पादः ॥ १ ॥

नयमणिमालायाम्

अथ वैषम्यनैर्घृण्याधिकरणम् ॥ ११ ॥

सू० ॥ वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्तथा हि दर्शयति ॥ ३४ ॥ (न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वादुपपद्यते चाप्युपलभ्यते च ॥ ३५ ॥) सर्वधर्मोपपत्तेश्च ॥ ३६ ॥

रागद्वेषविहीनः परकरुणासागरो हि शिवः । उच्चावचसुखदुःखा सृष्टिरियं कथममुष्य लीला स्यात् ॥ १०७ ॥
कर्माण्यपेक्ष्य भविनां तत्क्षपणायैव लीलया सृजतः । माध्यस्थ्यं करुणा वा न हीयते चन्द्रचूडस्य ॥ १०८ ॥

इति वैषम्यनैर्घृण्याधिकरणम् ॥ ११ ॥

इति श्रीमदप्पयदीक्षितकृतौ चतुर्मतसारसंग्रहे नयमणिमालाख्ये तृतीयपरिच्छेदे

द्वितीयस्याध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ २ ॥ १ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ वैषम्यनैर्घृण्याधिकरणम् ॥ ११ ॥

सू ॥ वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्तथाहि दर्शयति ॥ ३४ ॥ न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वात् ॥ ३५ ॥ उपपद्यते चाप्युपलभ्यते च ॥ ३६ ॥ सर्वधर्मोपपत्तेश्च ॥ ३७ ॥

भगवत्पादमते, पूर्वमुक्तं ब्रह्मणो मायामय्या लीलया स्रष्टृत्वमाक्षिप्य समाधानादाक्षेपसंगत्येदमाह-**सू ॥ वैषम्यनैर्घृण्ये इत्यादि** । यो यो विषमसृष्टिकर्ता स स सावद्य इति न्यायेन निरवद्याद्ब्रह्मणो जगत्सर्गं ब्रुवन्समन्वयो विरुध्यते न वेति संदेहे ब्रह्मणो विषमसृष्टिकर्तृत्वात्सर्वसंहारकत्वाच्च वैषम्यनैर्घृण्यदोषप्रसक्त्या सावद्यत्वप्रसंगान्निरवद्यस्य ब्रह्मणो न जगत्कर्तृत्वमिति **पूर्वःपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** ब्रह्मणो **वैषम्यनैर्घृण्ये** न स्याताम् । कस्मात् । **सापेक्षत्वात्**=प्राणिकर्मसापेक्षत्वात् । ननु ब्रह्मणः कस्मात्कर्मसापेक्षत्वमित्यत आह-**तथा हि दर्शयति**-'एष ह्येव साधुकर्म कारयति' इत्याद्या श्रुतिरित्यर्थः । अतः कर्मसापेक्षत्वेन निरवद्यस्य ब्रह्मणो जगत्कर्तृत्वमुपपन्नमेवेति ॥

सापेक्षत्वमाक्षिप्य समाधत्ते-**सू ॥ न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वात् ॥ ३५ ॥** 'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवे' त्यादिना सृष्टेः प्रागविभागावधारणान्न तदानीं कर्मास्ति ततः कर्मापेक्षया विषमा सृष्टिरित्यसंगतमिति चेत् **न अनादित्वात्**=संसारस्य बीजांकुरवद्धेतुहेतुमद्भावोपपत्तेरित्यर्थः ॥

ननु कुतः संसारस्यानादित्वमित्याह-**सू ॥ उपपद्यते चाप्युपलभ्यते च ॥** अकस्मादेव सृष्ट्यंगीकारे मुक्तस्यापि पुनर्जन्मप्रसंगात् पूर्वपूर्वसृष्टिसादृश्यानुपपत्तेश्च संसारस्यानादित्व**मुपपद्यते च** । 'धाता यथापूर्वमकल्पयत्' 'न रूपमस्येह तथोपलभ्यते नान्तो न चादिर्न च संप्रतिष्ठा' इति श्रुतिस्मृत्यो**रुपलभ्यते च** संसारस्यानादित्वमित्यर्थः ॥

इति भगवत्पादमते वैषम्यनैर्घृण्याधिकरणम् ॥ १२ ॥

अथ सर्वधर्मोपपत्त्यधिकरणम् ॥ १३ ॥

पूर्वं विषमसृष्टिप्रयोजककर्मणस्सत्त्वाद्ब्रह्मणो विषमसृष्टिहेतुत्वमुक्तम् । तद्वदुपादानत्वप्रयोजकगुणवत्त्वस्याभावान्नोपादानत्वमिति प्रत्युदाहरणसंगत्येदमाह-**सू ॥ सर्वधर्मोपपत्तेश्च ॥ ३७ ॥** यन्निर्गुणं तन्नोपादानं यथा गन्ध इति न्यायेन निर्गुणाद्ब्रह्मणो जगत्सर्गं ब्रुवन्समन्वयो विरुध्यते वा न वेति संदेहे विरुध्यत इति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** जगत्कारणत्वसर्वज्ञत्वादीनां सर्वेषां कारणधर्माणां ब्रह्मण्येवोपपत्तेर्ब्रह्मैव जगत्कारणमिति । निर्गुणत्वेऽपि ब्रह्मणो न विवर्तोपादानत्वं विरुद्धम् । तस्मान्न कथंचिदपि समन्वयस्य विरोध इति सिद्धम् ॥ १३ ॥ **अत्र पादे त्रयोदशा**धिकरणानि । सूत्राणि **सप्तत्रिंशत्** । ॥ ३७ ॥ **इति सर्वधर्मोपपत्त्यधिकरणम् ॥ १३ ॥**

श्रीकण्ठमते, परिपूर्णतया रागद्वेषादिहीनस्य परमेश्वरस्य प्रयोजनाभावेऽपि लीलया जगत्स्रष्टृत्वाभ्युपगमे वैषम्यादिदोषापत्त्या परमेश्वरस्य लीलया जगत्सृष्ट्यादिषु प्रवृत्तिर्न संभवतीति **पूर्वपक्षः** । कर्मसापेक्षत्वात्सृष्टिवैषम्यस्य परमेश्वरस्य जगत्सृष्ट्यादिप्रवृत्तेस्सर्वानुग्रहार्थत्वेन श्रुतिपुराणादिषु स्वीकृतत्वाच्च सर्वथा परमेश्वरस्य न वैषम्यनैर्घृण्यादिदोषप्रसक्तिरिति संभवत्येव सर्वानुग्रहप्रवृत्तेः परमेश्वरस्य जगत्सृष्ट्यादिव्यापार इति **सिद्धान्तः। सूत्रार्थः** स्पष्ट एव । अत्र मते न '**कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वात् ॥ ३५ ॥ उपपद्यते चाप्युपलभ्यते च ॥ ३६ ॥** ' इति सूत्रद्वयं नास्तीति प्रतिभाति । तथा चास्मिन्मते **वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्तथा हि दर्शयति । सर्वधर्मोपपत्तेश्च'** ॥ इति सूत्रद्वयात्मकमेवेदमधिकरणम् । न शाकरमतवदत्राधिकरणपृथक्त्वम् । प्रधानपरमाणुकर्मकालादीनां ये धर्मा अनुपपन्नास्ते सर्वे ब्रह्मण्युपपद्यन्ते अतश्च ब्रह्म सर्वातिशायि जगत्सृष्ट्यादिकारणमिति चान्तिमसूत्रस्यार्थ इति । **अत्र मते** सूत्राणि **पंचत्रिंशत्** ३५ ॥ अधिकरणा**न्येकादश ॥ ११ ॥**

रामानुजमते, अथ प्रयोजनवत्त्वाधिकरणम् ॥ १० ॥

सू ॥ 'न प्रयोजनवत्त्वात्' इत्यारभ्य **'सर्वधर्मोपपत्तेश्च'** इत्यन्ता पञ्चसूत्री प्रयोजनवत्त्वाधिकरणत्वेन व्यपदिश्यते । अत्रापि पूर्वाधिकरणवत् ब्रह्मणो जगत्कारणत्वसंभवासंभवाभ्यां संदेहे बुद्धिपूर्वकारंभाणां सप्रयोजनत्वादीश्वरस्य स्वत एवावाप्तसमस्तकामस्य जगत्सृष्ट्यारंभे प्रयोजनाभावान्न संभवतीति **पूर्वपक्षः । सिद्धांतस्तु,** परिपूर्णस्यापीश्वरस्य केवललीलाप्रयोजनाय लोके महाराजस्य परिपूर्णस्यापि केवललीलैकफलाः कंतुकाद्यारंभा इव जगत्सृष्ट्यारंभस्संभवतीति । सूत्रार्थवर्णनादिकं प्रायः श्रीकण्ठमतादविशिष्टमेव । **'वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्तथाहि दर्शयती'**त्यादिकं सूत्रत्रयमपीदमधिकरणशेषतया योजितमिति विशेषः । ईश्वरस्य प्रयोजनाभावेऽपि लीलया जगत्स्रष्टृत्वाभ्युपगमे वैषम्यादिदोषापत्तिशंकोत्तरत्वेनास्य सूत्रत्रयस्यावतारितत्वादैकाधिकरण्यम् । **सूत्रार्थस्तु, सू ॥ न प्रयोजनवत्त्वात् ॥ ३२ ॥ प्रयोजनवत्त्वात्सृष्टेः** ईश्वरस्य स्वतः परिपूर्णस्य प्रयोजनाभावान्न स्रष्टृत्वम् ।

सू ॥ लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ॥ ३३ ॥ लोकवत्=यथा लोके राज्ञः कन्तुकाद्यारंभे तद्वत् । **लीलाकैवल्यम्**=लीलायाः प्रयोजनत्वे कैवल्यं संभवति । केवलया लीलायाः सृष्ट्यारंभप्रयोजनत्वं संभवतीत्यर्थः ॥

वैषम्येत्यादि । वैषम्यनैर्घृण्ये=ईश्वरस्य जगत्स्रष्टौ देवादिवैषम्यप्रयुक्तपक्षपातो दुःखप्रदजगत्सर्गे नैर्घृण्यं च **न**=न संभवतः । कुतः । **सापेक्षत्वात्**-तस्य क्षेत्रज्ञकर्मसापेक्षत्वात् । **तथाहि दर्शयति**='साधुकारी साधुर्भवति पापकारी पापो भवती'ति श्रुतिः क्षेत्रज्ञानां देहादियोगं तत्तत्कर्मसापेक्षं दर्शयति हि । इति ॥ **सू ॥ न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वादुपपद्यते चाप्युपलभ्यते च** ॥ इतीदमेकं सूत्रम् । कर्म सृष्टेः प्राक् **न** विद्यते । कुतः । क्षेत्रज्ञाभावात् । तदभावश्च **अविभागात्**='सदेव सोम्येद' मित्यवधारणावगतादविभागात् इति चे**; न । अनादित्वात्**-क्षेत्रज्ञानां तत्तत्कर्मप्रवाहाणां च अनादित्वात् । **उपपद्यते च**=क्षेत्रज्ञस्वरूपानादि[illegible] नामरूपविभा[illegible]भावादविभागश्रुतिरित्यर्थः । **उपलभ्यते च**=श्रुतिस्मृत्योः क्षेत्रज्ञानामनादित्वमित्यर्थः ॥ [illegible]र्थस्तु श्रीकण्ठमतादविशिष्टः ॥ **अस्मिन्पादे** सूत्राणि **षट्त्रिंशत् ॥ ३६ ॥ अधिकरणानि दश ॥ १० ॥**

इति रामानुजमते प्रयोजनवत्त्वाधिकरणम् ॥ १० ॥

आनन्दतीर्थमते, अत्र शांकरमतवदोगविभाग[illegible] मत्र[illegible] वैषम्यनैर्घृण्याधिकरणमस्ति [illegible]धिकरणा[illegible]मिति विज्ञेयम् ॥ संदेहपूर्वपक्षसिद्धान्तादिकं प्राग्वत् पूर्वस्मा[illegible]विशिष्टम् । [illegible]र्थवर्णनप्रक्रियाया परमस्ति कियानिव भेदः । **वैषम्यनैर्घृण्ये न** स्त । कुतः । **सापेक्षत्वात्**=ईश्वरस्य कर्मापेक्षावत्त्वस्याभ्युपगमा[illegible] । तत्र [illegible] हि यस्मात् 'पुण्येन पुण्य' मितिश्रुतः **तथा दर्शयति** प्रतिपादयति तस्मादित्यर्थः ॥

सू ॥ **न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वात्** ॥ [illegible] यत्कर्म तदेव कर्म **नास्ति** कुतः । **अविभागात्**-तस्य कर्मणः अस्वतंत्रवस्तुन्योऽविभक्तत्वात् । अस्य [illegible]त्यादौ यावत् [illegible] च [illegible]कर्मापेक्षया वैषम्यादेरपरिहार **इति चेन्न** । कुतः । **अनादित्वात्** कर्मपरम्पराया अनादित्वादित्यर्थः ॥ तथा चेश्वर. पूर्वपूर्वमपेक्ष्योत्तरोत्तरकर्म जीवेन कारयतीत्यङ्गीकारे कर्मणोऽपेक्षणीयत्वापत्तेर्नोक्त[illegible] इति भावः ॥

सू ॥ **उपपद्यते चाप्युपलभ्यते च** ॥ [illegible] कर्मापेक्षायामपि **उपपद्यते च**-स्वातंत्र्य युज्यत एव । कर्मणः स्वाधीनत्वात् । ननु तर्हि स्वाधीनकर्मसापेक्षत्वेऽपि वैषम्यापात इत्यत आह—**उपलभ्यते च**-'स कारयेत्पुण्यमथापि पाप न तावता दोषवानीशितापि । ' इति [illegible]या तादृशवैषम्यमदोषत्वेन ज्ञायते चेत्यर्थः ॥

इत्यानन्दतीर्थमते वैषम्यनैर्घृण्याधिकरणम् ॥ १० ॥

अथ सर्वधर्मोपपत्त्यधिकरणम् ॥ ११ ॥

सू ॥ **सर्वधर्मोपपत्तेश्च** ॥ ३८ ॥ अत्र विष्णोस्सर्वगुणपूर्णत्व युक्त न वेति संदेहे न विष्णोः सर्वगुणपूर्णत्वं युक्तम् । चेतनत्वात् जीववत् इति **पूर्वपक्षः । सिद्धांतस्तु** गुणदोषाभावरूपाणां **सर्वेषां धर्माणाम् उपपत्तेः**—स्वातन्त्र्यादिना ब्रह्मणि युक्तत्वात् । एवंरूपसर्वधर्मोपपादकश्रुतेश्चेति समुच्चयार्थकश्चशब्दः । न तस्य गुणपूर्णत्वे युक्तिविरोधश्शंकनीय इति ॥ अस्मिन्मते अत्र पादे **एकादशाधिकरणानि ॥ ११ ॥ सूत्राणि तु अष्टत्रिंशत् ॥**

इत्यानन्दतीर्थमते सर्वधर्मोपपत्त्यधिकरणम् ॥ ११ ॥

यं प्रासूत विशुद्धशीलमनघं वृद्धांतिकाख्या सती
यं मृत्युंजयशर्मणो बुधमणेर्भाग्यं विदुस्साधवः ।
वाधूलान्वयजन्मनोऽस्य सुधियो हालास्यनाथाह्वय-
स्येयं सत्कृतिरेधतामिह चतुर्भाष्यानुगा चन्द्रिका ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायामविरोधाख्ये द्वितीयकेऽध्याये । स्मृत्यविरोधापादक **आद्यः** पादोऽयमभ्यगात्पूर्तिम् ॥
आद्य मतत्रयेऽपि **स्मृत्यविरोधा**भिधानतः रचितः । **मध्वाचार्यमते** तु प्रोक्तो **युक्त्यविरोधपादशब्देन ॥**

इति हालास्यनाथकृतौ सूत्रार्थचन्द्रिकायां द्वितीयस्याध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ २ ॥ १ ॥

शिवाभ्यां नमः ।

श्रीकण्ठाचार्यकृतौ

ब्रह्ममीमांसाभाष्ये

द्वितीयस्याध्यायस्य

अथ द्वितीयः पादः ।

अथ रचनानुपपत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥

॥ सू ॥ रचनानुपपत्तेश्च नानुमानं प्रवृत्तेश्च ॥ १ ॥

पूर्वपादे साङ्ख्यादितर्कविरोधमाशङ्क्य स्वपक्षसाधनं कृतम् । पुनरिह तर्काव-

---

अथ शिवार्कमणिदीपिकायां द्वितीयस्याध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥

अथ रचनानुपपत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥

॥ सू ॥ रचनानुपपत्तेश्च नानुमानं प्रवृत्तेश्च ॥ १ ॥

वृत्तवर्तिष्यमाणयोः पादयोरर्थभेदोपन्यासेन पादभेदं सङ्गतिं च दर्शयन्पादान्तरारंभं प्रतिजानीते–पूर्वपाद इति । जगदभिन्ननिमित्तोपादाने तदनन्ये निरस्तनिखिलावद्ये ब्रह्मणि वेदान्तानां समन्वयः प्रथमाध्यायेन प्रतिपादितः । तस्मिन् प्रधानपरमाणुकारणवादिभिस्सांख्यवैशेषिकादिभिः केवलतर्कमवष्टभ्यापादितानि दूषणानि अस्मिन्नध्याये प्रथमपादेन निराकृतानि । तत्रापि प्रणेतृगौरवेण तेषां तर्काणामुपादेयत्वशङ्का स्मृत्यधिकरणयोगाधिकरणाभ्यां निराकृता । तत्तत्तर्कस्वरूपपर्यालोचनया तेषामुपादेयत्वशङ्का नविलक्षणत्वाधिकरण (ब्र० २–१–४.) मारभ्य निराकृता । एवमाद्याधिकरणयोस्तृतीयादीनां नवानामधिकरणानां चावांतरार्थभेदेऽपि ब्रह्मवादप्रतिक्षेपकतर्कनिराकरणार्थत्वेनैकार्थ्यम् । अस्मिन्पादे तु शुष्कतर्कावलम्बनास्सांख्यादिपरपक्षास्तथाभूतैरेव तर्कैर्दूष्यन्ते । अन्यथा परपक्षाणामप्रतिष्ठिततर्काभासमूलतामजानतां मन्दधियां तेषु प्रामाणिकत्वशङ्कया ब्रह्मकारणवादश्रद्धाशिथिलीभावप्रसङ्गात् । एवं स्वपक्षस्थापनार्थः प्रथमपादः परपक्षप्रतिक्षेपार्थोऽयं पाद इति पादभेदः । स्वपक्षस्थापनमभ्यर्हितत्वात् प्रथमं कृतमिति तदानंतर्यमस्येति भावः । यद्यपि तृतीयचतुर्थयोरपि कार्यगोचरश्रुतिविरोधरूपपरापादितदूषणपरिहारेण स्वपक्षस्थापनं क्रियते । तथापि कारणविषयत्वेन प्रथमद्वितीयपादयोस्सङ्गतिरिति भावः । प्रथमाध्यायगतैरीक्षत्यधिकरणादिभिः पौनरुक्त्यशंका 'तर्कावलम्बनेने'ति विशेषणेन निरस्ता । सांख्यादयः स्वतन्त्रतर्कैः प्रधानादिकं प्रसाध्य तत्र बहुभवनसङ्कल्पादिवाक्यविरोधो मा भूदिति तानि वाक्यानि स्वपक्षानुगुण्येन व्याचक्षते 'ईक्षितृत्वं प्रधानस्य चिद्योगादुपपद्यते । अंतःकरणवत्तस्य करणत्वाददोषते' त्यादिप्रकारेण । तेषां तद्व्याख्यानन्यायानुसारिणा सम्यग्व्याख्यानेन पूर्वं निरस्तमिह तु ये स्वतन्त्रतर्कैः प्रधानादिकं कल्पयन्ति ते तथाभूतैरेव तर्कांतरैर्निरस्यन्त इति न पौनरुक्त्यमिति भावः । ब्रह्मपारतंत्र्येण प्रधानस्य कारणत्वं वेदान्तानुमतमिति वैदिकपक्षनेदिष्ठस्सांख्यानामानुमानिकस्वतंत्रप्रधानकारणवादः प्रथमाधिकरणेन निराकर्तव्य इति तत्प्रा-

लम्बेन सांख्यादिपरपक्षदूषणं क्रियते । प्रथमं सांख्यानां प्रधानकारणवादो युक्तो न वेति सन्देहः । सन्देहबीजं सर्वत्र प्रसिद्धमूहनीयम् ।

प्रधानकारणवाद एव युक्त इत्यवगम्यते । प्रधानं हि रजस्सत्त्वतमोरूपम् । तदेव जगतः कारणं भवितुमर्हति, सर्वत्र तत्कार्यसुखदुःखमोहान्वयदर्शनात् । पटादयो ह्युपलब्धाः प्रावरणादिहेतुतया सुखात्मका भवन्ति । अन्यापहृता

थम्यहेतुं सूचयन् संशयं दर्शयति—प्रथममिति । संशयबीजं तु क्वचिदपि विशिष्य नोपन्यसनीयम् । यदेव तत्र पूर्वपक्षसिद्धान्तयोर्युक्तिजातं प्रसेद्धुं प्रक्रान्तं तदेव बलाबलानवधारणदशायां तद्बीजमिति क्वचिदपि तद्विशेषयत्नो न कार्य इत्याह—सन्देहबीजमिति । नन्वनुमानेन मूलकारणकल्पनायां परमाणुकारणवादमपहाय प्रधानकारणवादाश्रयणे कः पक्षपातहेतुरित्याशङ्क्य प्रपञ्चस्य प्रधानैककारणमूलत्वकल्पनायां लाघवं परिच्छिन्नस्य परमाणोरेकस्य सर्वकारणत्वायोगेन तद्बहुत्वकल्पनावश्यभावात् गौरवं परिच्छिन्नस्य कार्यत्वनियमेन परमाणोरपि परिच्छिन्नत्वेन कार्यत्वापत्त्या परिच्छिन्नतत्कारणपरम्पराकल्पनादनवस्था चेत्येवंरूपं प्रधानकारणवादे पक्षपातहेतुं 'परिच्छिन्नत्वान्न सर्वोपादान' मित्यादिकापिलसूत्रोक्तं सूचयन्पूर्वपक्षयति—प्रधानेति । ननु सैद्धांतिके ब्रह्मकारणवादेऽपि कारणैक्यलाघवादिकमविशिष्टमित्याशंक्य निर्गुणस्य ब्रह्मणः कार्यानुगुण्यं नास्तीति सूचयन्प्रधानस्यैव प्रपञ्चकारणत्वेन कल्पनं युक्तमित्याह—प्रधानं हीति । प्रधानस्य कार्यानुगुण्यमुपपादयति—पटादयो हीति । पटो येन प्राप्यते तं प्रति सत्त्वगुणोद्भवात्पटस्सुखात्मको भवति यदीयस्सोऽन्येनापह्रियते तं प्रति रजोगुणोद्भवाद्दुःखात्मको भवति, यस्य तस्मिन्नपेक्षया निरीक्षणाभावाद्दर्शनमेव नोदेति तं प्रति तमोगुणोद्भवान्मोहात्मको भवति। 'मुह वैचित्य' इति धात्वर्थानुगमात् । पटेनान्येऽपि तात्रङ्गावा व्याख्याताः । एवं सुखदुःखमोहात्मकस्य प्रपञ्चस्य तथाभूतमेव कारणं कल्पयितुं युक्तम् । कार्यकारणयोर्द्रव्ययोरभेदेन कारणस्यातथात्वे कार्यस्य तथात्वायोगात् । अतस्त्रिगुणात्मकं प्रधानं तत्कारणं कल्पयितुं युक्तम् । सत्त्वरजस्तमोगुणरूपास्त्रयो गुणा हि सुखदुःखमोहात्मकाः । यथाहुः— 'प्रीत्यप्रीतिविषादात्मकाः प्रकाशप्रवृत्तिनियमार्थाः । अन्योन्याभिभवाश्रयजननमिथुनवृत्तयश्च गुणाः ॥ सत्त्वं लघु प्रकाशकमिष्टमुपष्टम्भकं चलं च रजः । गुरु वरणकमेव तमः प्रदीपवच्चार्थतो वृत्तिः ॥' इति । अयमर्थः—गुणाः सत्वरजस्तमांसि प्रीत्यप्रीतिविषादात्मकाः क्रमात्सुखदुःखमोहात्मानः क्रमादेव प्रकाशप्रवृत्तिनियमप्रयोजनाः । पुंसश्च सत्वं प्रकाशयति। प्रकाशनकार्ये सत्त्वं प्रवर्त्तयति रजोगुणः। लघोः सत्वगुणस्य रजसा सर्वत्र प्रवर्त्तने प्रसक्ते गुरुतमोगुणो नियच्छति । ततश्च तमोनिरुद्धं रजः सकृदेव प्रवर्तत इति तेन क्वचिदेव प्रवर्त्तितं सत्वं किंचिदेव प्रकाशयति । अतो न सर्वं सर्वदा सर्वस्य प्रकाशत इति व्यवस्था । एवं गुणानां स्वरूपं प्रयोजनञ्चोक्तम् । तेषां व्यापार उच्यते—'अन्योन्याभिभवाश्रयजननमिथुनवृत्तयश्च' । वृत्तिर्व्यापारः प्रत्येकमभिभवादिभिस्सम्बध्यते । 'अन्योन्याभिभववृत्तयश्च गुणाः' एषामन्यतमेनार्थवशादुद्भूतेनान्यदभिभूयते । तथा हि—सत्त्वं रजस्तमसी अभिभूय शान्तामात्मनो वृत्तिं प्रतिलभते । एवं रजः सत्वतमसी अभिभूय घोरां स्वप्रवृत्तिं तथा तमः सत्वरजसी अभिभूय मूढां स्वप्रवृत्तिमिति ।

दुःखात्मका भवन्ति। कार्याभावादुपेक्षिता मोहात्मकाः। तदेवं सुखाद्यन्वयात् त्रिगुणमेव प्रधानं जगत्कारणम्॥

इति प्राप्तेऽभिधीयते—न प्रधानं जगत्कारणम्, अचेतनत्वात्।

'अन्योन्याश्रयवृत्तयश्च गुणाः'। यदपेक्षया यस्य व्यापारो भवति स तस्याश्रयो विवक्षितः। 'अन्योन्यजननवृत्तयश्च गुणाः'। अन्यतमेनान्यतमो जन्यते। जननमत्र परिणामविशेषः। 'अन्योन्यमिथुनवृत्तयश्च अन्योन्यसहचराः अविनाभूता इत्यर्थः। 'अन्योन्यमिथुनास्सर्वे सर्वे सर्वत्र गामिनः। नैषामादिस्सम्प्रयोगो वियोगो वोपलभ्यत'इति हि तदागमः। सत्वं लघु प्रकाशकमिष्टं सांख्याचार्याणाम्। तत्रानलपवनादीनामूर्ध्वज्वलनतिर्यक्पवनादिहेतुर्धर्मो लाघवम्। सत्त्वतमसी रजसा स्वकार्योन्मुखे कार्येते इत्येतद्रजस उपष्टम्भकत्वं तदुपपादकं च चलमिति। रजः सक्रियमक्रिययोः सत्त्वतमसोः कार्योन्मुखावस्थापादकमिति चलविशेषणेन दर्शितम्। तमस्तु गुरु। अत एव स्वयं चञ्चलतया लघुसत्वमपि चालयद्रजो गुरुणा तमसा तत्रतत्र प्रवृत्तिप्रतिबंधकेन क्वचिदेव प्रवृत्तिमत्क्रियत इति वरणकं नियामकं च तमः। परस्परविरोधिनामप्येषामेककार्यकर्तृत्वमुच्यते। 'प्रदीपवच्चार्थतो वृत्तिः' यथा वर्त्तितैले पावकविरुद्धे अपि मिलिते सह पावकेन रूपप्रकाशनकार्यं कुरुतः एवं सत्वरजस्तमांसि परस्परविरुद्धान्यप्यर्थवशात् सह कार्यं कुर्वन्ति। 'पुरुषार्थ एव हेतुः न केनचित्कार्यते करण' मिति पुरुषार्थवशादेव प्रकृतिप्रवृत्तेरभ्युपगमादिति। एवं जगतस्त्रैगुण्योपपादनेनानुमानतस्त्रिगुणात्मकप्रधानसिद्धिं सूचयन्पूर्वपक्षमुपसंहरति—तदेवमिति। इदमिहानुमानमभिसंहितम्। कार्यं सुखदुःखमोहात्मकवस्तुप्रकृतिकं तत्समन्वितत्वात्, सामान्यव्याप्तौ मृद्द्रव्यसमन्वितघटशरावादिवदिति। यद्वा। सर्वं कार्यं समप्रकृतिकं कार्यत्वात् विशेषव्याप्तौ घटवत् इति। लाघवादेकप्रकृतिकत्वं सिध्यतीति न परमाणुद्व्यणुकादिप्रकृतिकत्वेनार्थांतरं नापि सिद्धांत्यभिमतब्रह्मप्रकृतिकत्वेनार्थांतरम्। जडं सुखदुःखमोहात्मकं कार्यं प्रत्यतथाभूतस्य प्रकृतित्वेन सिद्ध्यनवकाशात्। न चाचेतनस्य चेतनाधिष्ठानाभावे कार्यजनने स्वयमेव प्रवृत्त्यनुपपत्तेर्लाघवात् सर्वजगत्कर्तृत्वेन परमेश्वरसिद्ध्यवश्यंभावे तस्यैव सर्वशक्तिमत्त्वेन विलक्षणं प्रपञ्चं प्रत्युपादानत्वस्याप्युपपत्तेर्न तद्व्यतिरिक्तं प्रधानं तत्प्रकृतित्वेन सिद्ध्यतीति शंकनीयम्। अचेतनस्यापि चेतनानां भोगापवर्गहेतोर्विनाऽपि चेतनाधिष्ठानं स्वयमेव प्रवृत्त्युपपत्तेः। वत्सविवृद्धिहेतोः क्षीरस्य स्वयमेव प्रस्रवणदर्शनात् जलदमुक्तस्य जलस्य सस्यविवृद्धिहेतोः स्वयं निस्सरणदर्शनाच्च, क्षीरजलयोर्दधिमौक्तिककरकादिभावेन स्वयमेव परिणतिदर्शनाच्च, बन्धमोक्षवतः पुरुषस्यैव चेतनस्य निर्व्यापारस्याऽपि सन्निधानमात्रेणाचेतनप्रधानप्रवर्तकत्वोपपत्तेश्च, स्वयं प्रवृत्तिशक्तिरहितस्य दृक्शक्तिमतः पङ्गोः प्रवृत्तिशक्तिमंतं दृक्शक्तिरहितमन्धं प्रति प्रवर्तकत्वदर्शनात्, अयस्कान्तमणेः सन्निधानमात्रेणायःप्रवर्तकत्वदर्शनाच्च, इत्येवं पूर्वपक्षे प्राप्ते सौत्रमनुमानपदं कर्मणिल्युत्पत्तौ प्रधानरूपपक्षनिर्देशकं नेति पदं निषेध्याध्याहारेण साध्यनिर्देशकं च परिगृह्य हेत्वध्याहारेण स्वतन्त्रप्रधानकारणत्वसाधकानुमानस्य बाधकमनुमानं सूत्राभिप्रेतं दर्शयन् सिद्धांतयति—न प्रधानमिति। 'प्रधानक्षेत्रज्ञपतिर्गुणेश' इति श्रुतिसिद्धस्य प्रधानस्य सिद्धांते अंगीकृतत्वान्नाश्रयासिद्धिः। न च तथाप्यानुमानिकं

तथा हि—दार्वादेरचेतनस्य रथप्रासादादिषु तज्ज्ञानधिष्ठितस्य रचनानुपपत्तिर्दृश्यते। तज्ज्ञाधिष्ठितस्य रचनाप्रवृत्तिश्च दृश्यते। अतश्चेतनानधिष्ठितं प्रधानं जगत्कारणं भवितुं नार्हति। यदुक्तं सुखाद्यन्वयादिति, तदसत्। सुखादीनामान्तरत्वात्, पटादीनां बाह्यत्वात्। अतः प्रधानकारणवादो न युक्तः॥

आशङ्क्य परिहरति–

॥ सू ॥ पयोऽम्बुवच्चेत्तत्रापि ॥ २ ॥

यथा पयोऽम्बु दध्यादिकरकादिभावेऽधिष्ठानानपेक्षं, तद्वत्प्रधानमपीति चेत्–न। तत्राप्युक्त एव हेतुः। तस्याप्यचेतनत्वेन पक्षीकृतत्वात्॥

किञ्च— ॥ सू ॥ व्यतिरेकानवस्थितेश्चानपेक्षत्वात् ॥ ३ ॥

यदि प्राज्ञाधिष्ठानानपेक्षत्वमचेतनस्य प्रवृत्तौ तदा सर्वदा सृष्टिप्रसङ्गेन तद्व्य-

स्वतंत्रप्रधानं सिद्धांते नाभ्युपगतमिति मौत्रानुमानपदनिर्दिष्टपक्षासिद्धिश्शंकनीया। सांख्यानामनुमानं साधकं चेदपि प्रधानमात्रं साधयितुं क्षमते न तद्गतं स्वातंत्र्यमपि साध्यानुप्रवेशाभावादित्याशयेन पक्षस्यानुमानपदेन निर्देशात्। 'न जगत्कारण'मिति साध्यस्य चेतनाधिष्ठानमनपेक्ष्य स्वातंत्र्येण जगत्कारणं न भवतीत्यर्थः। तथैवाग्रिमग्रंथप्रवृत्तेः। 'रचनानुपपत्ते'रिति सूत्रपदगृहीतां व्याप्तिं सदृष्टांतं दर्शयति–तथा हीति। 'प्रवृत्ते' रिति सूत्रपदगृहीतं तदनुग्राहकं तर्कं दर्शयति–तज्ज्ञाधिष्ठितस्येति। अचेतनकारणत्वावच्छेदेन चेतनाधिष्ठानापेक्षा दृष्टेति कार्यकारणभावग्रहमूलानुकूलतर्कसहकृतत्वादिदमनुमानं प्रबलमिति भावः। चकारेण प्रधानानुमानस्य तत्स्वातंत्र्यपर्यंतसाधनेऽनुकूलतर्काभावस्समुच्चीयते। आद्यचकारेण समुच्चितां हेत्वसिद्धिमुपपादयितुं सांख्योक्तं हेतुसिद्धिप्रकारमनुवदति–यदुक्तमिति। सुखादीनामांतरत्वादिति। पटप्राप्तिहरणाभ्यां तत्स्वामिनस्सुखदुःखे जायेते। तदुपेक्षकस्य तदज्ञानमनुवर्तते। इत्येतावदनुभवसिद्धम्। न तु तद्विषयस्य सुखाद्यात्मत्वम्। पटस्सुखमित्यनुभवाभावात् 'अहं सुखी' त्यादिरूपस्यैवानुभवस्योदयाच्च। न च विषयस्य सुखादिरूपत्वाभावे तज्ज्ञानादान्तरसुखोदयो न स्यादिति वाच्यम्। विषयस्येच्छादिरूपत्वाभावेऽपि तज्ज्ञानादिच्छाद्वेषप्रयत्नोदयवत्तदुदयस्याप्युपपत्तेः सुखज्ञानादिकार्यवशात् सुखदुःखमोहात्मत्ववल्लाघवादिकार्यवशादन्यात्मत्वस्यापि कल्पनाप्रसङ्गेन त्रैगुण्यव्यवस्थाभंगप्रसंगाच्च। न च सुखलाघवप्रकाशानां दुःखोपष्टंभप्रवर्त्तनानां मोहगौरवावरणानां च एकैकगुणसंबंधित्वकल्पनायां प्रमाणमस्ति। येन त्रैगुण्यव्यवस्थाभंगो न स्यात्। तथा सति सुखदुःखमोहानामप्येकगुणसंबंधित्वकल्पनोपपत्तेः विरोधस्य च प्रतियोगिभेदेन कालभेदेन च सुपरिहरत्वात् परेणापि सुखादिरूपोद्भवे तद्भेदस्यैव शरणीकरणीयत्वाच्चेति भावः। एवं प्रबलानुमानबाधितस्य प्रधानानुमानस्यानुत्थानात् सांख्यपक्षो न युक्त इत्याह–अत इति। आशंक्येति। पयोंऽबुनोर्व्यभिचारमाशंक्येत्यर्थः॥ सू० ॥ पयोंऽबुवच्चेत्तत्रापि ॥ २ ॥ पक्षीकृतत्वादिति। अचेतनत्वहेतुना तत्रापि प्रधान इव चेतनाधिष्ठानसिद्धिसंभवेन पक्षसमत्वात् पक्षे पक्षतुल्ये वा व्यभिचाराभावादिति भावः॥ सू०॥ व्यतिरेकानवस्थितेश्चानपेक्षत्वात्॥ ३ ॥ 'प्रवृत्ते'रिति प्रथमसूत्रांशेन स्वतंत्रप्रधानानुमान-

तिरेकस्य प्रलयस्यानवस्थितिः प्रसज्येत । ततो नाचेतनं जगत्कारणम् ॥

बाधकानुमानस्य व्याप्तिग्राहकस्तर्कः प्रदर्शितः । विषयपरिशोधकस्तर्कस्तु अनेन प्रदर्श्यते । यदि परमेश्वराधिष्ठानानपेक्षं स्वतंत्रं प्रधानं स्वतंत्रमेव जगत्सृष्टौ प्रवर्तेत तदानीमपेक्षणीयान्तराभावात् सर्वदा सृष्टिप्रसंगेन तद्व्यतिरेकस्य सृष्टिविरामस्य प्रलयस्यानवस्थितिरसत्त्वं प्रसज्येतेत्यतो हेतोर्न स्वतन्त्रं प्रधानं कारणमिति ॥ ननु, परमेश्वराधिष्ठानापेक्षत्वपक्षेऽपि तुल्योऽयं दोषः । तदधिष्ठानस्यापि सदासत्त्वात् । धर्माधर्मसापेक्षं परमेश्वरस्य सृष्ट्यादिकर्तृत्वं तदभावादयं दोषो न भविष्यतीति चेत् तर्हि सांख्यपक्षेऽपि तदभावादेव प्रलये न सृष्टिरिति तुल्यः परिहारः । न तुल्यः । सांख्यपक्षे प्रधानमेव सृष्ट्यादिकारणं, धर्माधर्मौ केवलं परस्परप्रतिबंधापनयार्थौ । 'निमित्तमप्रयोजकं प्रकृतीनां वरणभेदस्तु ततः क्षैत्रिकव' दिति पातञ्जलसूत्रोक्तस्य तेषामप्यभिमतत्वात् । निमित्तं धर्माधर्मरूपं प्रकृतीनां मूलप्रकृतेर्महदाद्यवांतरप्रकृतीनां चाप्रयोजकं स्वस्वकार्यजनने सहकारि न भवति किंतु वरणस्य प्रतिबंधकस्य भेदो भङ्गस्ततो निमित्ताद्भवति क्षैत्रिकवत् । यथा हि क्षेत्रकारी केदारादपां पूर्णात् केदारांतरं समं निम्नं वा पिप्लावयिषुः केवलं वरणं तासां भिनत्ति भिन्ने तस्मिन्नापः स्वयमेव केदारांतरं प्लावयंतीति पातञ्जलसूत्रेणोक्तमिति चेत् , किं ततः । धर्माधर्मयोस्सहकारित्वं प्रतिबन्धकनिरासार्थत्वं वास्तु । तदपेक्षा पक्षद्वयेऽपि तुल्यैव । सांख्यपक्षे प्रलयेऽपि धर्माधर्मौ वर्तेते इति चेत्, किं सिद्धांतपक्षे तौ न वर्तेते ? तथा सति ह्यग्रे तत्सापेक्षा पारमेश्वरी सृष्टिर्न प्रवर्तेत । तथाऽपि पारमेश्वरस्य सृष्टिसङ्कल्पस्य कादाचित्कत्वेन तद्विरामो भविष्यतीति चेन्न । तत्सङ्कल्पस्य सृष्टिहेतुधर्माधर्मानुसारित्वे सतोस्तयोस्तदभावायोगात् तदननुसारेणैव कदाचित्सङ्कल्पः कदाचिन्नेत्यंगीकारे धर्माधर्मयोः सृष्ट्यौन्मुख्यदशायामपि कदाचित्तदसङ्कल्पः तदनौन्मुख्यदशायामपि तत्सङ्कल्प इति तत्सापेक्षत्वभंगप्रसंगात् केवललीलया सङ्कल्पस्यानियतकालत्वेन सृष्टिप्रलययोः कालव्यवस्थाभङ्गप्रसङ्गाच्च । एतेन याद्दच्छिकतृणच्छेदादिप्रवृत्तिवन्निमित्तानपेक्षा तस्य सृष्ट्यादिप्रवृत्तिरित्यपि निरस्तम् । स्वभावविशेषात् कालव्यवस्थया परमेश्वरस्सृजति संहरति चेति चेत्तथैव प्रधानमपीत्यस्तु । यद्युच्येत निरंतरमनंतरमनंतशरीरादिजननेनापचितशक्तिकं प्रधानं काकवन्ध्यान्यायेन कदाचित्प्रसोतुमक्षममास्ते यथा निरंतरलेखनकुण्ठितलेखनसामर्थ्या लेखिनी कदाचिल्लिखितुमप्रभवन्त्यवतिष्ठते पुनः पाकाख्यं परिणतिविशेषं प्राप्तं तद्यथापूर्वं प्रसूते । धर्माधर्मयोरप्येषैव रीतिः । अवश्यं च धर्माधर्मयोरवस्थाविशेषः पाकाख्योऽभ्युपगन्तव्यः । यागहिंसादिभिर्धर्माधर्मोत्पत्त्यनन्तरमेव स्वर्गनरकानुभवादर्शनात् । न चानंतानां कर्मणां विरुद्धफलानां युगपत्स्वस्वफलानुभावकत्वासंभवेन यथादर्शनं परस्परप्रतिबद्ध्यप्रतिबन्धकभावः कल्पनीय इति कस्माच्चित्प्रतिबन्धादेव तयोः कञ्चित्कालं फलजनकत्वाभावः न तु पाकाख्यपरिणतिविशेषाभावादिति वाच्यम् । धर्माधर्मयोरुत्पत्तिप्रभृति फलजननसामर्थ्याभिव्यक्तिसद्भावे स्वस्वफलभोगोचितानेकशरीरसंपादनेन स्वस्वफलभोजयितृत्वस्याविरुद्धतया प्रतिबद्ध्यप्रतिबन्धकभावस्याकल्पनीयत्वादभिव्यक्तसामर्थ्ययोर्धर्माधर्मयोः स्वर्गनरकादिसुखदुःखवत्तदुचितशरीरविषयादावपि जनकत्वस्य सर्वसम्प्रतिपन्नत्वादिति । शक्यं वक्तुमिदं स्वतंत्रप्रधानपक्षेऽपि । न च पाकाख्यः परिणतिविशेषः चेतनाधिष्ठानं विना न

॥ सू ॥ अन्यत्राभावाच्च न तृणादिवत् ॥ ४ ॥

क्षीरायमाणधेनूपयुक्ततृणादिवदचेतनमपि प्रधानं कारणमिति वक्तुं न युक्तम् । अनडुदाद्युपयुक्ते केनाप्यनुपयुक्ते च तृणादौ क्षीरपरिणामाभावात् तदपि प्राज्ञाधिष्ठितमेव ॥

॥ सू ॥ पुरुषाश्मवदिति चेत्तथापि ॥ ५ ॥

अचेतनमपि प्रधानं पुरुषसन्निधानात् प्रवर्तयति, यथा पङ्गुरन्धं यथा वाग्यस्कान्तमणिरयः, ततो न प्राज्ञापेक्षेति चेत्—तथापि न प्रधानस्य प्रवृत्तिः संभवति । पुरुषस्याविकृतत्वात् । पंग्वश्मादेर्मार्गोपदेशायस्सन्निहितदेशान्तरप्राप्त्यादिः कश्चिद्विकारो भवत्येव । तस्मादविकृतपुरुषसन्निधिः प्रधानप्रवृत्तौ न हेतुः ॥

॥ सू ॥ अङ्गित्वानुपपत्तेश्च ॥ ६ ॥

संभवतीति शंक्यम् । धेनूपयुक्तस्य तृणादेस्तज्जाठराग्निसंपर्काधीने पाके चेतनाधिष्ठानाभावात् । न हि धेनुः क्षीरतापत्तिसङ्कल्पपूर्वकं भक्षितं तृणादिकं जाठराग्निना संयोज्य पाचयति । अतः स्वयमेव जाठराग्निकृततृणादिपाकवत्कालविशेषकृतः प्रधानस्य कर्मणां च पाको भविष्यति । तस्मादीश्वराधिष्ठितप्रधानपक्षे स्वतन्त्रप्रधानपक्षे च तुल्योऽस्य दोषस्य परिहार इत्याशंकानिराकरणार्थं सूत्रम्—**अन्यत्राभावाच्च न तृणादिवत्** ॥ ४ ॥ **अचेतनमपि प्रधानं कारणमिति** । चेतनाधिष्ठानरहितमपि प्रधानं कालविशेषमासाद्य स्वयमेव पक्वं भवतीत्यर्थः । तृणादिदृष्टांतं नानुमन्यामहे यतस्तत्रापि प्राज्ञाधिष्ठानमंगीकुर्महे । त्वयापि न तृणादिमात्रस्य क्षीरतापत्तिहेतुपाकविशेषकारणत्वमभ्युपगन्तुं शक्यते । केनाप्यनुपयुक्ते तृणे तदभावात् । नापि जाठराग्निसंयुक्तस्य तदभ्युपगंतुं शक्यते । अनडुदाद्युपयुक्ते तदभावात् । न च धेनूनां जाठराग्नौ पाकविशेषहेतुः कश्चिद्विशेषोऽस्ति । कार्यानुसारेण कल्प्यते चेत् स विशेषश्चेतनाधिष्ठानरूप एव कल्पयितुं युक्तः, व्यंजनादिषु पाकवैचित्र्यस्य तदधीनत्वेनैव दृष्टत्वादित्यभिप्रेत्याह—**अनडुदादीति** ॥ ननु, तथापि कर्मप्रधानयोः पाके वा जगज्जनने वा परमेश्वराधिष्ठानं नापेक्ष्यते निर्व्यापारस्यापि जीवरूपस्य पुरुषस्यैव सन्निधानमात्रेण तत्प्रवर्तकत्वसंभवादिति सदृष्टांताशंकां दृष्टांतासम्प्रतिपत्त्या निराकर्त्तुं सूत्रम्—**पुरुषाश्मवदिति चेत्तथापि** ॥ ५ ॥ तथापीत्यस्य शेषमध्याहरति—**न प्रधानस्येति** ॥ व्यतिरेकानवस्थितिसूत्रेण स्वतंत्रप्रधानकारणवादे प्रलयानुपपत्तिदोष उक्तः । तदुपपादकत्वेन तदनंतरसूत्रद्वयं प्रवृत्तम् । तत्रेदमाशंक्यते । सांख्यमते सत्वरजस्तमसामन्योन्यगुणप्रधानभावमुत्सृज्य साम्येन यदवस्थानं स प्रलयस्सैव प्रधानावस्था । तेषामुत्कर्षापकर्षात्मकवैषम्यरूपेणांगांगिभावेन यदवस्थानं सा सृष्टिस्सैव विकारावस्था । एवञ्च सति जगत्कारणत्वेन सृष्टिपूर्ववर्तितयानुमीयमानं त्रिगुणं गुणसाम्यावस्थात्मकप्रधानरूपेणानुमेयमिति धर्मिग्राहकमानसिद्धसाम्यावस्थारूपः प्रलयो न निरसितुं शक्यत इति तन्निराकरणार्थं सूत्रम्—**अंगित्वानुपपत्तेश्च** ॥ ६ ॥ तथा सति गुणसाम्यावस्थं प्रधानं क्षोभकचेतनव्यापाराभावात् स्वयमेव गुणवैषम्यावस्थां प्राप्तुं न क्षमते अतः सृष्ट्यनुपपत्तिरिति दूषणार्थः ॥ यदि सुखदुःखमोहात्मकवैषम्यावस्थं जगद्दृष्ट्वा तदवस्थापन्नमेव त्रिगुणमनुमीयते

गुणानामुत्कर्षापकर्षभावोऽङ्गाङ्गिभावः। ततो जगत्प्रवृत्तिरुच्यते सांख्यैः। प्रतिसर्गावस्थायां साम्यावस्थानां गुणानां वैषम्याभावात् तत्कृताङ्गाङ्गिभावानुपपत्तिः। अतश्च जगदारम्भो न युज्यते प्रधानकारणवादे ॥

॥ सू ॥ अन्यथानुमितौ च ज्ञशक्तिवियोगात् ॥ ७ ॥

उक्तप्रकारादन्यप्रकारेण प्रधानेऽनुमीयमानेऽपि ज्ञातृत्वशक्तिवियोगाद्रचनानुपपत्तिस्तदवस्थैव ॥

॥ सू ॥ अभ्युपगमेऽप्यर्थाभावात् ॥ ८ ॥

प्रधानस्याभ्युपगमे यदि प्रयोजनं, तदा यथाकथंचिदभ्युपगच्छामः । न किमपि प्रयोजनमस्ति। यतः पुरुषस्य निर्विकारत्वात् प्रधानदर्शनादिरूपविकारासंभवः। अत एव प्रकृतिधर्माध्यासनिमित्तो भोगः तद्विवेकानुसन्धानकृतं कैवल्यं च न संभवति। अतः प्रयोजनाभावात्प्रधानं न स्वीकार्यम् ॥

तदा धर्मिग्राहकमानसिद्धवैषम्यावस्थाया एव सदानुवृत्तिः । पूर्वोक्तदूषणावर्तनार्थश्चकारः । स्यादेतत् । त्रिगुणं न साम्यावस्थमनुमीयते । नापि वैषम्यावस्थम् । किंत्वनादिसृष्टिप्रलयप्रवाहमूलद्विविधसंस्कारानुवृत्तिसद्भावात्तत्तत्संस्कारोद्बोधानुसारतः पर्यायेण साम्यवैषम्यभागुभयस्वभावमनुमीयते । न चाव्यवहितसंस्कारस्यैव प्रबलस्य कार्यकरत्वात् साम्यवैषम्ययोः पर्यायभवनानुपपत्तिः। मनुष्यजन्मतस्तिर्यग्जन्मप्राप्तौ व्यवहितसंस्कारस्यैव कार्यकरत्वदर्शनात्, अतो न सृष्टेर्नापि प्रलयस्यानुपपत्तिरित्याशंकानिराकरणार्थं सूत्रम्—अन्यथानुमितौ च ज्ञशक्तिवियोगात् ॥ ७ ॥ रचनानुपपत्तिरिति। सौत्रेण चकारेण ज्ञातृत्वशक्तिराहित्यात्प्रधानस्य जगद्रचयितृत्व इवादृष्टसंस्कारयोस्तत्साम्यवैषम्यापादकत्वेऽप्यनुपपत्तिस्तदवस्थेति समुच्चीयते ॥ एवं सांख्याभिमतस्वतन्त्रप्रधाने प्रमाणं निरस्तमथ तदभिमतं तत्प्रयोजनं निरसितुं सूत्रम्—अभ्युपगमेऽप्यर्थाभावात् ॥ ८॥ पुरुषस्य भोगापवर्गौ प्रधानस्य प्रयोजनमिति सांख्याः। यदाहुः—'पुरुषस्य दर्शनार्थं कैवल्यार्थं तथा प्रधानस्य । पंग्वन्धवदुभयोरपि संयोगस्तत्कृतस्सर्गः ॥' इति। प्रधानकर्मकं सविकारप्रधानविषयं पुरुषस्य यद्दर्शनं भोगरूपं तदर्थं पुरुषस्य कैवल्यार्थञ्च परस्परापेक्षयोः प्रधानपुरुषयोः पंग्वंधवत्संयोगः तत्कृतो महदादिप्रपञ्चसर्ग इत्यर्थः। अपवर्गः प्रधानस्य प्रयोजनमित्येतत्प्रपंचेन वर्णयन्ति—'वत्सविवृद्धिनिमित्तं क्षीरस्य यथा प्रवृत्तिरज्ञस्य। पुरुषविमोक्षनिमित्तं तथा प्रवृत्तिः प्रधानस्य। औत्सुक्यनिवृत्त्यर्थं यथा क्रियासु प्रवर्तते लोकः। पुरुषस्य विमोक्षार्थं प्रवर्त्तते तद्वदव्यक्तम् । नानाविधैरुपायैरुपकारिण्यनुपकारिणः पुंसः। गुणवत्यगुणस्य सतस्तस्यार्थमपार्थकञ्चरति'॥ इति। इदं द्विविधमपि प्रयोजनं नोपपद्यते इत्याह—यतः पुरुषस्येति । इदमत्र सांख्यानां दर्शनम्—पुरुषः चैतन्यमात्रवपुः कूटस्थो निर्विकारो नित्यमुक्तः। अतः सांसारिकसुखदुःखानुभवरूपभोगो न तस्य धर्मः। किं तु परिणामिन्या बुद्धेर्धर्मः। पुरुषस्य तु बुद्धिच्छायापत्त्या तदैक्यमिवापन्नस्य तद्दर्शनं भोगः। तेन तस्य विवेकाग्रहादाध्यासिकं भोक्तृत्वं विवेकख्यात्या भोक्तृत्वाध्यासमात्रनिवृत्तिर्मोक्षः। वस्तुतः पुरुषो न बद्धो नापि मोक्ष्यते । मोक्षोपायविधयोऽपि न स्वाभाविकबन्धनिवृत्त्यर्थाः इति। तदेतत् 'न नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावस्य तद्योगः' 'तद्योगादृते न स्वभा-

॥ सू ॥ विप्रतिषेधाच्चासमञ्जसम् ॥ ९ ॥

पुरुषस्य द्रष्टृत्वभोक्तृत्वनिर्विकारत्वादिविरुद्धधर्मसहस्राभ्युपगमश्च दृश्यते । अतोऽप्यसमञ्जसमेव कापिलं मतम् ॥ इति रचनानुपपत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥

वतो बद्धस्य मोक्षसाधनोपदेशः' 'स्वभावनाशात् स्वरूपनाशप्रसंगात्' इत्यादिकापिलसूत्रे 'वस्तुस्थित्या न बन्धोऽस्ति तदभावान्न मुक्तता। विकल्पघटितावेतावुभावपि न किञ्चन । आत्मनो न हि बन्धोऽस्ति वस्तुतो निर्गुणत्वतः । अविवेकाद्बन्ध इव तन्नाशः शास्त्रतो भवेत्' ॥ 'तस्मान्न बध्यतेऽद्धा न मुच्यते नापि संसरति कश्चित्। संसरति बध्यते मुच्यते च नानाश्रया प्रकृति' रित्यादिभिस्तदागमवृद्धवचनैश्च प्रतिपन्नम्। तदेतन्नोपपद्यते । भोगाश्रयबुद्ध्यैक्यदर्शनरूपस्य भोगस्य तद्विवेकानुसंधानरूपस्य मोक्षजनकज्ञानस्य च पुरुषे निर्विकारचैतन्यात्मन्युदयासंभवात् । न च तदप्युभयं बुद्धिधर्म एवेति वाच्यम् । तावता तस्याध्यामिकस्यापि भोक्तृत्वस्यानिर्वाहात् मोक्षोपायत्वानिर्वाहाच्च । तस्मात्प्रयोजनाभावादपि स्वतंत्रं प्रधानं न स्वीकरणीयमिति भावः ॥ स्यादेतत् । पुरुषस्य भोक्तृत्वं मोक्षोपायविवेकख्यात्यर्थश्रवणादिप्रवृत्तिमत्त्वञ्च सांख्यैरेव भोक्तृत्वमोक्षार्थप्रवृत्तिभ्यामचेतनेषु बुद्ध्यादिष्वसंभाविताभ्यां तदतिरिक्तं पुरुषं साधयद्भिरभ्युपगतम् । यदाहुः 'संघातपरार्थत्वात् त्रिगुणादिविपर्ययादधिष्ठानात् । पुरुषोऽस्ति भोक्तृभावात्कैवल्यार्थप्रवृत्तेश्चे'ति । अतो न प्रयोजनं प्रधानाभ्युपगम इत्याशंकानिराकरणार्थं सूत्रम्—**विप्रतिषेधाच्चासमञ्जसम्** ॥ ९ ॥ पुरुषस्येति । इत्थं पुरुषस्य द्रष्टृत्वभोक्तृत्वादिकमभ्युपगच्छंत एव तस्य निर्विकारत्वनित्यमुक्तत्वादिकमप्यभ्युपगच्छंतीति परस्परविरुद्धाभ्युपगमादसमञ्जसमेव सांख्यमतम् । न ह्यद्वैतवादिभिरिव तैराविद्यकं द्रष्टृत्वादिकं तात्त्विकनिर्विकारत्वाद्यविरोधीति समर्थयितुं शक्यमिति भावः ॥ इति रचनानुपपत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥

नयमणिमालायाम्

अथ द्वितीयस्याध्यायस्य द्वितीयः पादः ।

अथ रचनानुपपत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥

सू० ॥ रचनानुपपत्तेश्च नानुमानं प्रवृत्तेश्च ॥ १ ॥ पयोऽम्बुवच्चेत्तत्रापि ॥ २ ॥ व्यतिरेकानवस्थितेश्चानपेक्षत्वात् ॥ ३ ॥ अन्यत्राभावाच्च न तृणादिवत् ॥ ४ ॥ पुरुषाश्मवदिति चेत्तथापि ॥ ५ ॥ अङ्गित्वानुपपत्तेश्च ॥ ६ ॥ अन्यथानुमितौ च ज्ञशक्तिवियोगात् ॥ ७ ॥ अभ्युपगमेऽप्यर्थाभावात् ॥ ८ ॥ विप्रतिषेधाच्चासमञ्जसम् ॥ ९ ॥

त्रिगुणं प्रधानमस्योपपद्यते कारणं जगतः । सर्वत्रान्वयदृष्टेः कार्ये सुखदुःखमोहानाम् ॥ १०९ ॥

इह चेतनानधिष्ठितमचेतनं क्वापि न कुरुते कार्यम् । अन्तरतया सुखादेरस्ति न कार्येषु तदनुगतिः ॥ ११० ॥

इति रचनानुपपत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥

शिवाभ्यां नमः ।

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ द्वितीयस्याध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥

अथ रचनानुपपत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥

सू ॥ रचनानुपपत्तेश्च नानुमानं प्रवृत्तेश्च ॥१॥ पयोऽम्बुवच्चेत्तत्रापि ॥ २ ॥ व्यतिरेकानवस्थितेश्चानपेक्षत्वात् ॥३॥ अन्यत्राभावाच्च न तृणादिवत् ॥४॥ पुरुषाश्मवदिति चेत्तथापि ॥५॥ अङ्गित्वानुपपत्तेश्च ॥६॥ अन्यथानुमितौ च ज्ञशक्तिवियोगात् ॥७॥ अभ्युपगमेऽप्यर्थाभावात् ॥८॥ विप्रतिषेधाच्चासमञ्जसम् ॥९॥

भगवत्पादमते, इत्थं मुमुक्षोः सम्यग्ज्ञानोत्पादके वेदान्तसमन्वये परकल्पितदोषनिराकरणेन स्वपक्षं प्रतिष्ठाप्याधुना परपक्षदूषणाय पादान्तरमारभते। पूर्वपादान्ते 'सर्वधर्मोपपत्तेश्चे'त्यनेन ब्रह्मणि कारणधर्माणामुपपत्तिरुक्ता। तेषां प्रधान एवोपपत्तिः किं न स्यादित्याक्षेपसंगत्येदमधिकरणमारभ्यते—**रचनानुपपत्तेरित्यादि**। अस्मिन्मते आद्यं सूत्रं 'प्रवृत्तेश्चे'ति योगविभागेन सूत्रद्वयात्मकम्। अचेतनं प्रधानं जगदुपादानमिति सांख्यसिद्धान्तोऽत्र विषयः। स किं प्रमाणमूल उत भ्रान्तिमूल इति संदेहे जगत् सुखदुःखमोहात्मकवस्तूपादानकं तदन्वितत्वात् मृदन्वितघटादिवत् इत्यनुमानेन यत्सुखाद्यात्मकं सिद्धं तदेव त्रिगुणात्मकं प्रधानम्। अतः प्रामाणिकस्सांख्यसिद्धान्त इति **पूर्वपक्षः। सिद्धान्तस्तु, आनुमानम्**=अनुमानसिद्धं प्रधानम्। **न**=जगदुपादानं न भवति। कुतः। **रचनानुपपत्तेश्च**=लोके विचित्रप्रासादादिरचनाया बुद्धिकुशलशिल्प्यादिकार्यत्वदर्शनेन अचेतनात् स्रष्टव्यज्ञानशून्यात्प्रधानात् अनेकविधविचित्रजगद्रचनानुपपत्तेः, सुखादीनामांतरत्वप्रतिपत्तेर्जगतस्तदन्वितत्वासंभवेन स्वरूपासिद्धेश्च। तस्मान्न प्रामाणिकस्सांख्यसिद्धान्त इति।

सू॥ प्रवृत्तेश्च ॥ २॥ अचेतनरथादिप्रवृत्तेर्लोके चेतनाधीनत्वदर्शनात् चेतनप्रेरणमन्तरेणानुपपन्नायाः प्रधानस्य साम्यावस्थाप्रच्युतिरूपप्रवृत्तेरभ्युपगमाच्च न प्रधानकारणवादः प्रामाणिकः। इति॥

अन्यत्र व्यभिचारमाशंक्य परिहरति—**सू॥ पयोऽम्बुवच्चेत्तत्रापि ॥ ३॥ पयोऽम्बुवत्**=यथा अचेतनं क्षीरं वत्सविवृद्धये स्वयमेव प्रवर्तते यथा वा जलं स्वयमेव स्यन्दते तद्वत् प्रधानमपि स्वयमेव प्रवर्तत इति **चेत् तत्रापि** 'योऽप्सु तिष्ठ'न्नित्यादिना परमेश्वरः प्रेरकः श्रूयते। तथा च पयोऽम्बुनोः पक्षत्वान्न व्यभिचार इति भावः॥

सू॥ व्यतिरेकानवस्थितेश्चानपेक्षत्वात् ॥ ४॥ साम्येनावस्थिता गुणाः प्रधानमिति सांख्यमते **व्यतिरेकानवस्थितेः**=प्रधानव्यतिरेकेण सहकार्यन्तरस्यानवस्थितेः। **अनपेक्षत्वाच्च**=पुरुषस्यासंगोदासीनत्वेन प्रवृत्तौ निवृत्तौ वा अनपेक्षत्वाभ्युपगमाच्चेत्यर्थः॥

ननु सहकार्यभावेऽपि अचेतनस्य प्रवृत्तिरन्यत्र दृष्टेत्यत आह—**सू॥ अन्यत्राभावाच्च न तृणादिवत् ॥ ५॥** यथा **तृणादिकं** निमित्तान्तरनिरपेक्षमेव क्षीराकारेण परिणमते **तद्वत्** प्रधानमपीति चेत् **न**। कुतः। **अन्यत्र**=धेन्वादेरन्यत्र बलीवर्दादौ। **अभावाच्च**=तृणादेः क्षीरभावस्याभावाच्चेत्यर्थः। अतो नाचेतनस्य सहकार्यन्तरानपेक्षा प्रवृत्तिरिति सिद्धम्।

प्रधानस्य स्वतः प्रवृत्तिमभ्युपेत्यापि दूषयति—**सू॥ अभ्युपगमेऽप्यर्थाभावात् ॥ ६॥ अभ्युपगमेऽपि**=प्रधानस्य स्वतः प्रवृत्त्यभ्युपगमेऽपि। **अर्थाभावात्**=प्रधानमचेतनं चेतनस्य पुरुषार्थं साधयितुमेव प्रवर्तते इति स्वसिद्धांतविरोधेन पुरुषार्थस्यापेक्षाभावप्रसंगादित्यर्थः॥

सू॥ पुरुषाश्मवदिति चेत्तथापि ॥ ७॥ पुरुषाश्मवत्=लोके यथा पंगुः पुरुषः स्वयमप्रवर्तमानोऽप्यंधं प्रवर्तयति यथा अयस्कांतशिला संनिधिमात्रेणायः प्रवर्तयति तद्वत् पुरुषः प्रधानस्य प्रवर्तक **इति चेत् तथापि** प्रधानस्य पुरुषप्रेर्यत्वे स्वातन्त्र्याभ्युपगमविरोधः पुरुषस्य प्रवर्तकत्वे कौटस्थ्यहानिरित्यादिदोषप्रसंगः। ब्रह्मणस्त्वाविद्यकं प्रवर्तकत्वमिति न कौटस्थ्यहानिः॥

अपिच॥ **सू॥ अङ्गित्वानुपपत्तेश्च ॥ ८॥** गुणत्रयसाम्यावस्था प्रधानमिति सांख्यमते प्रधानस्य कूटस्थत्वाभ्युपगमे गुणानां साम्यावस्थाप्रच्युत्यभावेन परस्परानपेक्षतया अङ्गाङ्गिभावानुपपत्तेः कार्यानुत्पत्तिप्रसंगः। विकारित्वाभ्युपगमे च स्वतो विकारित्वे सदाकार्यप्रसंगः, परतो विकारित्वे पुरुषस्यौदासीन्यभंगप्रसंगः इत्यतः प्रच्युत्यभावेन अङ्गाङ्गिभावानुपपत्तेः कार्याभावप्रसंग इत्यर्थः॥

सू॥ अन्यथानुमितौ च ज्ञशक्तिवियोगात् ॥ ९॥ गुणा अनपेक्षस्वभावाः कूटस्थाश्च नानुमीयंते अपि तु कार्योत्पत्त्यानुगुण्येनान्योन्यापेक्षा एव। एवमनुमितौ न प्रागुक्तदोषप्रसक्तिरिति चेत् न। **ज्ञशक्तिवियोगात्**=गुणानां ज्ञानशक्तिराहित्यादित्यर्थः। अतः स्वतःप्रच्युत्यभावेनाङ्गाङ्गिभावानुपपत्तेः कार्यानुदयप्रसंगस्तदवस्थ एवेत्यर्थः॥

सू॥ विप्रतिषेधाच्चासमञ्जसम् ॥ १०॥ विप्रतिषेधाच्च=क्वचिन्महतस्तन्मात्रसृष्टिः क्वचिदहंकारात् क्वचिदेकादशेन्द्रियाणि क्वचित्सप्त क्वचित्त्रीण्यन्तःकरणानि क्वचिदेकमित्यादिपूर्वोत्तरविरोधवत्त्वाच्च सांख्यमतमसमंजसमित्यर्थः। तस्मात्सांख्यसिद्धान्तो भ्रान्तिमूल एवेति सिद्धम्॥ '**अभ्युपगमेऽप्यर्थाभावा**'दिति सूत्रस्यास्मिन्मते '**अन्यत्राभावाच्च न तृणादिव**'दिति सूत्रस्यानन्तरतया पाठ इति विशेषः॥

श्रीकण्ठमते तथा **रामानुजमते च** संदेहपूर्वपक्षसिद्धान्तादिकं प्रायः पूर्वस्मादविशिष्टम्। सूत्रार्थवर्णनप्रक्रिया तूभयोरनयोरविशिष्टापि केषुचित्सूत्रेषु पूर्वस्माद्वैलक्षण्यवतीत्यतस्तन्मात्रमिह प्रदर्श्यते—'**पयोऽम्बुव**'दित्यस्य अचेतनस्य पयसोऽम्बुनश्च यथा दध्यादिभावेन नारिकेलरसादिभावेन च परिणामो दृश्यते तद्वदिति व्याख्यानाद्विशेषः। तथा '**व्यतिरेकानवस्थितेश्चानपेक्षत्वात्**' इत्यस्य अन्यानपेक्षत्वात्प्रधानस्य सर्वदा सृष्टिप्रसंगात्सर्गव्यतिरेकेण प्रलयावस्थयानवस्थितिप्रसंगाच्च केवलं प्रधानं न जगत्कारणमिति, '**पुरुषाश्मवदिति चेत्तथापि**' इत्यत्र '**तथापि**' इत्यस्य तथापि

प्रधानस्य प्रवृत्तिर्नोपपद्यते पंग्वश्मादेरिवात्राविकृतपुरुषसंनिधानातिरेकेण तादृशः कश्चिद्विशेषो नास्त्येवेति, **'अभ्युपगमेऽप्यर्थाभावात्'** इत्यस्य पुरुषस्य निर्विकारत्वात् प्रधानदर्शनादिरूपविकारासंभवेन भोगापवर्गासिद्धेः प्रधानाभ्युपगमे प्रयोजनस्याभावाच्च प्रधानमनुमेयमिति, **'विप्रतिषेधा'** दित्यस्य पुरुषस्य द्रष्टृत्वभोक्तृत्वनिर्विकारत्व दिविरुद्धधर्मसहत्वाभ्युपगमादिति चार्थवर्णनात्पूर्वस्मादनयोरस्ति कियदिव वैलक्षण्यम् । अन्यच्च । **'प्रवृत्तेश्चे'**ति नानयोर्मतयोर्योगविभागः इत्यादिक वैशिष्ट्यमिहावधेयम् । इति ॥

आनन्दतीर्थमते, योगविभागसूत्रपाठक्रमादिकं शाकरमतवदेव । पूर्वं सामान्यतस्समयानां निराकरणं कृतम् इदानीं विशेषेण तन्निराकरणार्थमस्मिन्पादे समयाविरोधः प्रातिस्विकतया निरूपयिष्यते । तत्राद्येऽस्मिन्रचनानुपपत्त्यधिकरणे ईश्वरनिरपेक्षाचेतनप्रधानस्यैव महदादिकार्यकरणे प्रवृत्तिरिति यन्निरीश्वरसाङ्ख्यमत तन्निराक्रियते । इदं सूत्रदशकमस्मिन्मतेऽधिकरणपंचकात्मतया विभक्तमिति मतान्तरेभ्यो विशेषः । अचेतनस्य प्रधानस्य विनैव चेतनप्रेरणां पयसो दध्याकारपरिणामवदंबुनः गतिवच्च स्वत एव जगदाकारपरिणामसंभवात् किमीश्वरेण कर्त्रन्तरेणेति यन्निरीश्वरसांख्यमतं तद्युक्तं न वेति संदेहे युक्तमिति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** जडस्य स्वतः प्रवृत्त्यसंभवात् सर्वत्र कार्ये चेतनापेक्षानियमदर्शनात् पयोऽम्बुनोरपीश्वरप्रेरणयैव स्वस्वकार्यप्रवृत्तेः ईश्वरव्यतिरेकेण कस्यापि कर्मणोऽनवस्थितेरयस्कान्ताद्युदाहरणस्यापि कुण्ठनाच्च न युक्तमिति । **सूत्रार्थस्तु, सू ॥ रचनानुपपत्तेश्च नानुमानम् ॥ १ ॥** अनुमीयत **इत्यनुमानं** साङ्ख्यानुमानकल्पित प्रधानं **न** जगत्कर्तृ । कुत. । **रचनानुपपत्तेः**=प्रधानस्य जडत्वेन स्वतःप्रवृत्त्यनुपपत्ते । चशब्देन अचेतनस्य स्वतःप्रवृत्तौ प्रमाणाभावाच्चेत्यर्थ ॥ **सू ॥ प्रवृत्तेश्च ॥२॥** अहं करोमीति चेतनस्यैव प्रवृत्तेर्दर्शनाच्च न प्रधान जगत्कर्तृ इत्यथः ॥ **सू ॥ पयोऽम्बुवच्चेत्तत्रापि ॥३॥** अविशिष्टार्थमिदम् । 'एतस्य द्वा अक्षरस्य'त्यादिश्रुतिवशात्तत्रापीश्वरनिमित्तकप्रवृत्तिसिद्धेरित्यर्थः ॥ **सू ॥ व्यतिरेकानवस्थितेश्चानपेक्षत्वात् ॥ ४ ॥ व्यतिरेकानवस्थितेः**='न ऋते त्वत्क्रियते किंचनारे' इति श्रुत्या ईश्वरव्यतिरेकेण कस्यापि कर्मणोऽस्वावगमात न तत एवाचेतनस्यैव स्वत.प्रवृत्तिरिति निरीश्वरसाङ्ख्यमतस्याप्रामाणिकत्वात अत एव **अनपेक्षत्वात्** सद्भिरनादरणीयत्वात्र प्रधानं जगत्कर्तृ इत्यर्थः ॥ अतोऽनुपपन्नमचेतनकारणवादिनिरीश्वरसाङ्ख्यमतमिति सिद्धम् ॥ **इत्यानन्दतीर्थमते रचनानुपपत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥**

अथान्यत्राभावाधिकरणम् ॥ २ ॥

अथ सेश्वरसाङ्ख्यमतं निराकरोति—**सू ॥ अन्यत्राभावाच्च न तृणादिवत् ॥ ५ ॥** ईश्वरस्यास्तित्वाभ्युपगमेऽपि न तस्य स्वातंत्र्येण कर्तृत्व किं तु प्रधानाज्जगदुत्पत्तौ पृथिव्यास्तृणाद्युत्पत्तौ पर्जन्यस्येव केवलमनुग्राहकत्वं तस्येति यत्सेश्वरसाङ्ख्यमत तद्युक्तं न वेति संदेहे युक्तमिति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** 'यच्च किंचिज्जगत्सर्वं'मित्यादिश्रुतिस्मृतिभिः कार्यकारणात्मकसकलप्रपंचस्य तत्सत्तास्वभावशक्त्यादिनियन्तुरीश्वरादन्यत्राभावेन तस्य तृणादौ पर्जन्यवदनुग्राहकमात्रत्वायोगान न युक्तमिति । **सूत्रार्थस्तु, तृणादिवत्**=यथा पृथिवीजन्यतृणादिकार्ये पर्जन्यस्सहकारिमात्रं तथा प्रकृतिजन्यमहदादिकार्येऽपीश्वरोऽनुग्राहको न स्वतन्त्र इति सेश्वरसाङ्ख्यपक्षोऽपि न युक्तः । कुतः । **अन्यत्राभावात्**=ईश्वरादन्यत्र तत्प्रेरणां विना जगतोऽभावादीश्वरस्य प्रकृतिसत्तादिप्रदत्वाच्चेत्यर्थ. ॥ **इत्यन्यत्राभावाधिकरणम् ॥ २ ॥**

अथ अभ्युपगमाधिकरणम् ॥ ३ ॥

चार्वाकमतं निराकरोति—**सू ॥ अभ्युपगमेऽप्यर्थाभावात् ॥ ६ ॥** धर्माद्यतींद्रियपदार्थानां तत्साधकश्रुत्यादिप्रामाण्यस्य चानभ्युपगमात्प्रमाणाभावेनेश्वरस्यैवाभावादन्तरेणापीश्वरं पूर्वपूर्वस्मादुत्तरोत्तरवस्तूत्पत्तिसंभवाच्च तस्य जगत्कारणत्वं युक्तमिति **पूर्वपक्षः ।** तत्सिद्धान्तरीत्यापि विषयप्रयोजनयोरभावात्स्वव्याघातप्रसक्तेर्न तत्सिद्धान्तो युक्तः अतो नास्ति तद्विरोधो विष्णुजगत्कारणत्वस्येति सिद्धान्तः । **सूत्रार्थस्तु,** नेत्यनुवर्तते । चार्वाकैः स्वशास्त्रस्य सिद्धान्तत्वानभ्युपगमे सिद्धमस्मदिष्टम् । **अभ्युपगमेऽपि अर्थाभावात्**=सिद्धान्तत्वव्यापकयोरर्थशब्दितविषयप्रयोजनयोरसत्त्वाङ्गीकारात्स्वव्याघातः स्यादिति न तत्पक्षोऽपि युक्त इत्यर्थः ॥ इति ॥

इत्यभ्युपगमाधिकरणम् ॥ ३ ॥

अथ पुरुषाश्माधिकरणम् ॥ ४ ॥

निरीश्वरसांख्यैकदेशिनां चेतनोपसर्जनकाचेतनप्रधानकर्तृत्ववादिनां मतं निराकरोति—**सू ॥ पुरुषाश्मवदिति चेत्तथापि ॥ ७ ॥** यद्यप्यचेतनस्य प्रधानस्य स्वतः प्रवृत्तिर्न संभवति तथापि तदनुग्राहकत्वेन स्वतंत्रत्वेन वा ईश्वरोऽङ्गीकरणीयः । पुरुषसंबन्धादेव तस्याः प्रवृत्त्युपपत्तेः । अचेतनस्यापि शरीरस्याश्मादाने प्रवृत्तिदर्शनादिति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** इदमप्ययुक्तम् । **'न ऋते त्वत्क्रियते किंचनारे'** इति श्रुत्या शरीरप्रवृत्तेरपीश्वराधीनत्वेन दृष्टान्तासिद्धेः शरीरस्य पुरुषं प्रति प्रधानत्वानुपपत्तेश्चेति । **सूत्रार्थस्तु, पुरुषाश्मवत्**=यथा पुरुषसंबंधादचेतनं शरीरमश्मानयनादौ प्रवर्तते तथा अचेतन प्रधानं चेतनसंबन्धात् प्रवर्तत इति चेन्न । कुतः । तत्रापि शरीरप्रवृत्तावपि चेतनस्येश्वरस्यैव कर्तृत्वे सिद्धेः दृष्टान्ताभावात् इति ।

अथ वैशेषिकाधिकरणम् ॥ २ ॥

एवं प्रधानकारणवादो निष्प्रमाणक इति निरूपितम् । अतः परं परमाणुकारणवादनिरसनायाधिकरणमारभ्यते—

॥ सू ॥ महद्दीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम् ॥ १० ॥

अत्र वैशेषिकमतसिद्धः परमाणुकारणवादो युक्तो न वेति सन्देहः ।

प्रधानमते अधिष्ठातृपरमेश्वरानङ्गीकारात् तत्कारणवादे विरुद्धेऽपि परमाणुकारणवादो युज्यते । तथा हि—प्रलीने जगति परमेश्वरस्य सिसृक्षायां सत्यां प्राणिकर्मवशान्निश्चलेषु परमाणुषु आद्यं कर्मोत्पद्यते । तस्मात् कर्मणः एकः परमाणुः परमाण्वन्तरेण संयुज्यते । तस्माच्च संयोगाद् द्व्यणुकमारभ्यते । तेभ्यस्त्रिभ्यो द्व्यणुकेभ्यस्त्र्यणुकम्, इत्यादिक्रमेण सर्वं जगदुत्पद्यते । अतः परमाणुकारणवादे न विरोधः ॥

अथ वैशेषिकाधिकरणम् ॥ २ ॥

प्रधानवादवत्परमाणुवादोऽपि विप्रतिषेधादसमंजस इति दृष्टांतसंगतिमभिप्रेत्यावतारयति—**एवमिति** ॥ **सू ॥ महद्दीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम् ॥ १० ॥** संशयं प्रदर्श्य प्रत्युदाहरणरूपसङ्गत्यंतरमपि वर्णयन् पूर्वपक्षयति—**अत्रेत्यादिना** ॥ ननु, परमेश्वराङ्गीकाराद्यद्यपि रचनानुपपत्तिर्दूषणं न भवति । तथापि व्यतिरेकानवस्थितिदूषणं भवेदेव । प्रलयेऽपि सतां परमाणूनां सक्रियाणां क्रियाभिः परस्परसंयोगस्यावर्जनीयत्वेन द्व्यणुकोत्पत्तेर्द्व्यणुकादिभिस्त्र्यणुकाद्युत्पत्तेश्चानिवारणात् । न च तदानीं परमेश्वरस्य सिसृक्षाभावात्क्रियासंयोगद्व्यणुकाद्यनुत्पत्तिः । तदीयनित्यसर्वविषयेच्छायाः सर्वदा सिसृक्षारूपत्वादित्याशंक्य पूर्वपक्षमुपपादयति—**तथा हीति** ॥ 'प्राणिकर्मवशा' दित्येतत् काकाक्षिन्यायेनोभयत्रापि संबध्यते । ततश्च परमेश्वरेच्छायास्सिसृक्षात्वमपि सृष्ट्युन्मुखप्राण्यदृष्टोपहितत्वरूपमिति लभ्यते । एवं सांख्यमतापादितदूषणास्पर्शनात् परमाणुकारणवादो युक्त इति पूर्वपक्षमुपसंहरति—**अत इति** ॥ सूत्रे पूर्वसूत्रादसमञ्जसमित्यनुवर्तते । वाकारश्चार्थे वर्तमानोऽणु-

---

सू ॥ अङ्गित्वानुपपत्तेश्च ॥ ८ ॥ पुरुषस्याङ्गत्वेऽङ्गीकृते अङ्गमङ्गी समादाये'ति वाक्ये अङ्गित्वस्य प्राधान्यस्य उक्त्यनुपपत्तेश्च न पुरुषोपसर्जनकप्रकृतिकर्तृत्वपक्षे दृष्टान्तोऽस्तीत्यर्थः ॥ **इति पुरुषाश्माधिकरणम् ॥ ४ ॥**

अथ अन्यथानुमित्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

अथ प्रधानोपसर्जनकचेतनकर्तृत्ववादिनां निरीश्वरसांख्यैकदेशिनां मतं निराकरोति—**सू ॥ अन्यथानुमितौ च ज्ञशक्तिवियोगात् ॥ ९ ॥** एव तर्ह्यचेतनोपसर्जनकपुरुषकर्तृकं जगदनुमीयते तत्राश्मानयनदृष्टान्तसंभवात्किमीश्वरेणेति प्रधानोपसर्जनकपुरुषकर्तृत्ववाद एव युक्त इति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** पुरुषस्य शरीरप्रेरणक्रियायां शरीरस्य सहकारित्वप्रकृतित्वाद्यनुपपत्तेः स्वतः पुरुषस्यासामर्थ्ये प्रकृतिशरीरव्यतिरिक्तस्यापि सहकार्यन्तरस्यापेक्षणीयत्वेनानवस्थापरिहाराय स्वतंत्र एव सहकारी कश्चिदंगीकरणीयस्स एव सकलश्रुतिस्मृतिसिद्ध ईश्वर इत्यंगीकर्तुं युक्तमिति । **सूत्रार्थस्तु,** चशब्देनाङ्गित्वानुपपत्तेरित्यस्य समाकर्षः । **अन्यथा**=पुरुषाश्मवदित्युक्तपक्षाद्वैपरीत्येन पुरुषाश्मवदचेतनसंबन्धाच्चेतनं प्रवर्तत इत्येवंरूपेण । **अनुमितौ**=अनुमानेऽपि तथा साध्यवैकल्यम् । कुतः । **अङ्गित्वानुपपत्तेः**=जीवस्याङ्गपदोक्तशरीरसंबन्धित्वायोगात् । सोऽपि कुतः । **ज्ञशक्तिवियोगात्**=अङ्गसंबन्धेन ज्ञस्य ज्ञातुर्जीवस्य सामर्थ्यायोगात् इति ।

सू ॥ विप्रतिषेधाच्चासमञ्जसम् ॥ १० ॥ विप्रतिषेधात्=एवं सकलश्रुतिस्मृतियुक्तिविरुद्धत्वाच्चानीश्वरमतमसमञ्जसमित्यर्थः ॥

इत्यानन्दतीर्थमते अन्यथानुमित्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

इति पूर्वपक्षे सिद्धान्त उच्यते—ह्रस्वपरिमण्डलाभ्यां महत्त्वदीर्घत्वयुक्तत्र्यणुकाणुत्वह्रस्वत्वयुक्तद्व्यणुकोत्पत्तिरुच्यते काणादमते। कथमेतत् संभवति ?। तथा हि—परमाणवः पारिमाण्डल्यपरिमाणयुक्ताः, न त्वणुपरिमाणयुक्ताः। द्वाभ्यां परमाणुभ्यां अणुपरिमाणरहिताभ्यामणुपरिमाणोपेतं द्व्यणुकमुत्पद्यत इत्यभ्युपगम्यते। तथा—ह्रस्वपरिमाणोपेतादीर्घपरिमाणरहितं द्व्यणुकम्। तादृशेभ्यस्त्रिभ्यो द्व्यणुकेभ्यो दीर्घपरिमाणोपेतमणुपरिमाणरहितं त्र्यणुकमुत्पद्यत इत्य-

---

ह्रस्वद्व्यणुकवदिति दृष्टांतांतरसमुच्चयार्थः। एवं च ह्रस्वात्द्व्यणुकान्महतो दीर्घस्य त्र्यणुकस्योत्पत्तिवादवत् परिमण्डलात्परमाणोरणोर्ह्रस्वस्य द्व्यणुकस्योत्पत्तिवादवच्चान्यदपि वैशेषिकमतप्रक्रियासिद्धं सर्वमसमञ्जसमिति सूत्रार्थः।तत्र समुच्चयोपमया दृष्टान्तीकृतपरमाणुद्व्यणुकप्रक्रिययोरसामंजस्यमप्यत्रैवोपपादनीयं विवक्षितमित्यभिप्रेत्य तदुपपादयन्सिद्धान्तयति-ह्रस्वपरिमण्डलाभ्यामिति॥ महत्त्वदीर्घत्वयुक्तेति। नन्वेवं सति महद्दीर्घशब्दयोस्सामानाधिकरण्या'दान्महतस्समानाधिकरणजातीययो' रिति (पा०६.३.४६) सूत्रेण महादेव इत्यत्रेवात्वं स्यात्। न च वाच्यं महद्दीर्घशब्दौ 'द्व्येकयो'रितिवत् भावप्रधानौ, तथैव ह्रस्वपरिमण्डलशब्दावपि तथा च ह्रस्वत्वगुणान्महत्वदीर्घत्ववत् पारिमण्डल्यादणुत्वह्रस्वत्ववच्चेति महद्दीर्घवद्वेत्यस्यार्थो विवक्षितः।अतोऽत्र द्वन्द्वसमास इति सामानाधिकरण्याभावान्नात्वप्रसङ्ग इति।ह्रस्वत्वपारिमाण्डल्याभ्यां महत्त्वाणुत्वोत्पत्तेर्वैशेषिकैरनंगीकृतत्वात् 'कारणबहुत्वात् कारणमहत्त्वात् प्रचयविशेषाच्च मह'दिति कणादसूत्रे महत्वकारणानां परिगणितत्वात् समपरिमाणदृढसंयोगवत्तंत्वारब्धयोः पटयोर्मध्ये यदन्यतरस्मिन्महत्त्वमुत्कृष्टं तस्य कारणबहुत्वादुत्पत्तिः,समसंख्यदृढसंयोगवत्तन्त्वारब्धयोस्तु कारणमहत्त्वात्समपरिमाणसमसंख्यतन्त्वारब्धयोः प्रशिथिलावयवसंयोगरूपात्प्रचयादिति तैर्विभक्तत्वाच्च पारिमाण्डल्यस्य नित्यपरिमाणमात्रस्य चानारंभकताया मनःपरिमाणे गगनादिपरिमाणेषु च संप्रतिपन्नत्वेन क्वचित्पटादिपरिमाणे तंत्वादिसंख्याजन्यत्वस्य क्लृप्तत्वेन च द्व्यणुकपरिमाणे परमाणुद्वित्वं जनकं न तु पारिमाण्डल्यमिति तैर्व्यवस्थापितत्वाच्च। एवं तर्हि महत्वदीर्घत्वाधिकरणस्य त्र्यणुकस्यैकत्वेऽपि पदार्थतावच्छेदकभेदात् द्वन्द्वोऽस्त्विति चेन्न। पदार्थभेदं विना पदार्थतावच्छेदकमात्रभेदेन द्वंद्वस्य भाष्यकृता निराकृतत्वात्। 'चार्थे द्वन्द्वः'इति (पा०२.२.२९) सूत्रे हि भाष्यकृता 'याज्ञिकश्चायं वैयाकरणश्चे'त्यादिषु पदार्थतावच्छेदकभेदात् द्वंद्वमाशंक्य 'शेषो बहुव्रीहि'रिति (पा०२.२.२३) सूत्रतः शेष इत्यस्यानुवृत्तेः तस्य समानाधिकरणसमासविषयत्वेन शेषत्वाभावात्तदप्राप्तिरुपपादितेति चेदुच्यते।कानि चित् त्र्यणुकानि महांति कानिचिद्दीर्घाणीति त्र्यणुकव्यक्तिभेदविवक्षयेह द्वंद्वसमास आश्रीयते। यद्यपि सर्वाणि त्र्यणुकानि महान्ति दीर्घाणि च।महत्त्वदीर्घत्वयोः समनियतत्वात्। तथापि कानिचित्त्र्यणुकानि परितो द्व्यणुकसंयोगैरुत्पद्यन्ते कानिचित्तिर्यक्द्व्यणुकसंयोगैस्तत्राद्यानि द्वितीयापेक्षयामहान्ति द्वितीयान्याद्यापेक्षया दीर्घाणीति च प्रत्यययोग्यानि भवंतीति तथाभूतत्र्यणुकव्यक्तिद्वैविध्यापेक्षया द्वन्द्व उपपद्यते। यद्वा। महद्दीर्घशब्दौ महत्त्वदीर्घत्वपरौ। तदुपरि मतुप्प्रत्ययः न तु वतिप्रत्ययः। ततो 'महद्दीर्घव' दित्यनेन महत्वदीर्घत्वाधिकरणं त्र्यणुकमुच्यते। वाशब्देन चार्थेनाणुत्वह्रस्वत्वाधिकरणं द्व्यणुकमुच्यते।ततश्च ह्रस्वात्द्व्यणुकात् महद्दीर्घं त्र्यणुकमुत्पद्यते।

भ्युपगम्यते। इदं सर्वमसमञ्जसमेव। तदभ्युपगतकारणगुणप्रक्रियाविरोधात्। अवयवाश्च स्वीयैः षड्भिः पार्श्वैः संयुज्यमानाः पृथुतरमवयविनमारभन्ते। परमाणूनां पार्श्वाभावात् पृथुतरद्रव्यारम्भकास्ते न भवेयुः। अतः परमाणुकारणवादो न युक्तः॥

परिमण्डलात्परमाणोः अणु ह्रस्वं द्व्यणुकमुत्पद्यत इत्येतदसमंजसमित्येतावदुच्यते न तु तद्दृष्टांतेन वैशेषिकमतसिद्धस्य कस्यचिदन्यस्यासामंजस्यम्। भाष्यमप्यस्मिन्नेवार्थे स्वारस्यवद्दृश्यते। 'अवयवाश्चे' त्यादिभाष्येण परमाणोर्द्व्यणुकोत्पत्तौ सूत्रकृता विवक्षितमसामंजस्यांतरमुच्यते न तु पूर्वप्रतिपादितस्यासामंजस्यस्य दार्ष्टान्तिकमसामंजस्यमुच्यत इति तत्रत्येन किंचेत्यर्थेन चकारेणैव स्पष्टम्। तदभ्युपगतेति। ननु, 'कारणगुणाः कार्ये गुणानारभन्त' इति वैशेषिकमर्यादा विशेषगुणविषयेति चेन्न। विशेषगुणत्वानिर्वचनात्। स्वाश्रयसमानाधिकरणद्रव्यविभाजकधर्मात्यंताभावसमानाधिकरणगुणावृत्तिगुणत्वव्याप्यजातिमत्त्वं तदिति चेत्। न। रूपरसस्पर्शाव्याप्तेः। तेषां नीलरूपत्वादिना विशेषगुणत्वमिति चेन्न। पृथिव्यादित्रयसाधारणस्य धवलरूपस्य विशेषगुणत्वाभावप्रसंगात्। तस्य च पाकजापाकजभास्वराभास्वरत्वेन पृथिव्यादिविशेषगुणत्वमिति चेन्न। किंचिद्धवले धवलतरे च पार्थिवद्रव्ये संयोज्य पेषणेनोत्पादितस्यातिधवलरूपस्य पृथिवीविशेषगुणत्वाभावप्रसंगात्तस्यापाकजाभास्वरस्य जलसाधारणत्वात्। न च किंचिद्धवलं धवलतरं च रूपद्वयमेव स्वाश्रयसंवलनदोषात्तदुभयविजातीयतया प्रतीयते न तु तत्र रूपांतरमुत्पद्यत इति वाच्यम्। अबाधितरूपांतरप्रतीत्यनुसारेण हरिद्राचूर्णयोरिव जलभूतलयोरिव च तयोरपि संयोजनेन रूपांतरोत्पत्तेरभ्युपगंतव्यत्वात्। न च तत्पाकजमिति वक्तुं शक्यम्। हिमजलेन पेषणे विरूपान्तरोत्पत्तिदर्शनात् उद्भूतोष्णस्पर्शतेजस्साध्यत्वात्पाकस्य। एवं दृढतरावर्त्तितमृदुतरस्पर्शतंतुसूत्रगतकठिनस्पर्शे च विशेषगुणत्वाभावप्रसंगो द्रष्टव्यः। तत्र पृथिवीविशेषगुणत्वप्रयोजकस्य पाकप्रयोज्यजातिविशेषवत्त्वस्याभावात्। न च बहिरिंद्रियव्यवस्थापकगुणत्वं विशेषगुणत्वमिह विवक्षितं तच्च चक्षुस्तैजसं गंधाव्यंजकत्वे सति रूपव्यंजकत्वात् सौरालोकवदित्यादिप्रकारेण यद्गुणव्यंजकतया बहिरिन्द्रियाणां भूतप्रकृतिकत्वमनुमेयं तत्त्वमिति वाच्यम्। अनुमानानामप्रयोजकत्वेन तैजसत्वाद्यसाधकत्वात्। न च सौरालोकादिषु रूपगुणमात्रव्यंजकत्वं तेजस्त्वावच्छेदेन गृहीतमिति कार्यकारणभावमूलस्तर्कोऽऽस्तीति वाच्यम्। सौरालोके तस्य उद्भूतरूपतेजस्त्वावच्छेदेन गृहीततया चक्षुषोऽप्युद्भूतरूपत्वसिद्धिप्रसंगात्। तस्माल्लोकसिद्धस्य विशेषगुणत्वस्याभावात् पारिभाषिकस्याप्यनुगतस्य निर्वक्तुमशक्यत्वात् कारणगुणप्रक्रिया गुणमात्रघटितेति भावः। षड्भिः पार्श्वैरिति। यथा दशदिक्संबंधिदशप्रदेशवन्तोऽङ्गुल्यादयः परस्परं संश्लेष्यमाणाः एकया महादिशा विदिक्द्वयेन चावच्छिन्नैः प्रत्येकं त्रिभिस्त्रिभिः प्रदेशैः संयुज्यन्ते एवं तन्तवोऽपि संश्लेष्यमाणाः प्रत्येकं संयुक्तसप्तपार्श्वयुक्ताः स्वाधिकपरिमाणं पटादि कार्यमारभंते। तथा निरवयवेषु परमाणुषु संयुज्यमानेष्वसंयुक्तप्रदेशासंभवात्तेषां स्वाधिकपरिमाणकार्यारंभकत्वं न स्यादित्यर्थः। ननु परमाणुभिर्द्व्यणुकानामारंभ इष्यते। तेष्विष्ट एव महत्त्वरूपस्य पृथुत्वस्याभावः। त्र्यणुकप्रभृतिषु तदुपपद्यत एव। तदारंभकेषु द्व्यणुकादिष्वव्याप्यवृत्तिसंयोगसंभवादिति चेन्न।

तथापि द्व्यणुकपरमाण्वोरेवाणुत्वपारिमण्डल्यरूपपरिमाणविशेषाभावप्रसंगात् द्व्यणुकस्यापि परमाणुवदेव परिमण्डलत्वप्रसंगात् त्रिभिः परिमाणुभिरारब्धे त्र्यणुके महत्त्वाभावप्रसंगाच्च । न च द्व्यणुकैरेव त्र्यणुकमारभ्यते न परमाणुभिरिति नियन्तुं शक्यते । परमाणुषु द्वयोरिव त्रयाणामपि संयोगस्य संभवात्। नायं संभवति । तथा सत्येकैकस्मिन्परमाणावेकस्मिन्परमाणौ वा परमाणुद्वयसंयोगस्यांगीकर्त्तव्यत्वापत्तिः। निरंशपरमाणुसंयोगानां व्याप्यवृत्तितया मूर्त्तानां समानदेशताविरोधेन तदंगीकारायोगादिति चेन्न । द्व्यणुकत्रयेण त्र्यणुकोत्पत्त्यर्थमप्येकैकद्व्यणुकारंभकपरमाणुसंयोगवत्येव तदारंभकपरमाण्वंतरे तदनारंभकद्व्यणुकांतरांतर्गतपरमाण्वंतरसंयोगस्यांगीकर्त्तव्यत्वात् कारणाकारणसंयोगात् कार्याकार्यसंयोग इति त्वन्मते यदवयवावच्छेदेनात्रयविद्वयसंयोगस्तयोरवयवयोरपि संयोगावश्यंभावात्। ननु, त्रयाणां परमाणूनां संयोगसंभवेऽपि तेषां पुञ्जांतर्गततंतूनामिव संयोगमात्रं भवेत् न कार्यारंभक्षमसंयोगः। स तु तन्तूनां कुविंदव्यापारादिव परमेश्वरेच्छावशाद्द्वयोरेव भवति न त्रयाणामिति चेन्न । परमेश्वरेच्छा द्वयोर्भवति न त्रिष्वित्यत्र नियामकाभावात् । मन्तु तर्हि परमाण्वारब्धानि त्र्यणुकान्यणून्येवेति चेत्तथा सति कारणबहुत्वात्कार्ये महत्त्वमिति स्वाभ्युपगतप्रक्रियाविरोधापत्तेः । तर्हि परमाणुसंयोगानां व्याप्यवृत्तित्वेऽपि कारणबहुत्वादेव महत्त्वं स्यादिति चेन्न । कारणानां बहुत्वे समानेऽप्यसंयुक्तकारणप्रदेशपरिमाणतारतम्येन कार्येषु परिमाणतारतम्यस्य दृश्यमानतया तस्याप्यपेक्षितत्वात्। परस्परासंयुक्तकारणप्रदेशाभावे कार्ये कारणाधिकपरिमाणवत्त्वस्य दृष्टविरुद्धत्वात् । तस्मात् परमाणुजन्येषु त्र्यणुकेषु महत्त्वदीर्घत्वरूपः प्रथिमा नोपपद्यत इति दूषणं युक्तमेव। एवमेव द्व्यणुकजन्येष्वपि त्र्यणुकेषु प्रथिमा नोपपद्यते । द्व्यणुकानां परस्परसंयोगे तदवयवानामपि तदवश्यंभावेन षण्णामपि परमाणूनामेकपरमाणुमात्रत्वापत्तेः । तदाहुः--षट्केन युगपद्योगात्परमाणोष्षडंशता । षण्णां समानदेशत्वे पिण्डस्स्यादणुमात्रकः ॥ इति । परमाणुः प्रागाद्यूर्ध्वाधरदेशवर्त्तिभिः षड्भिः परमाणुभिस्संबध्यमानष्षडंशः प्राप्नोति । भिन्नदेशत्वात्संबंधानाम् । अथ समानदेशास्सर्वे संबंधाः, षण्णां परमाणूनां पिण्डः परमाणुमात्रः प्राप्नोतीत्यर्थः । समानमिदं दूषणं द्व्यणुकेभ्यः परमाणुभ्यश्च त्र्यणुकोत्पत्तौ । ननु, नानादिग्वर्तिनः परमाणवः मध्यगतेनैकेन परमाणुना कथं व्याप्यवृत्तिसंबंधं लभेरन् । न हि पूर्वापरपरमाण्वोस्तेन तदपरपूर्वभागावच्छेदेन संबंधः संभवतीति चेत् त्यज तर्हि परमाणोर्निरंशत्वाभिमानम् । सांशत्वमेवाभ्युपगम्य तत्संयोगस्याव्याप्यवृत्तित्वमुपपादय । तस्य सांशतायां तत्तदंशानामप्यारंभकत्वसिद्धये सांशत्वमित्यनवस्था प्रसज्येत । अतस्सांशत्वमपि तेषां स्वीकर्तुं न शक्यत इति चेत्तर्हि सांशत्वनिरंशत्वपक्षद्वयेऽपि समापतद्दोषं परमाणुकारणव्यसनमेव त्यक्त्वा सुखी भव । ननु, किमर्थं तत्त्यक्तव्यम् एकस्मिन्परमाणौ नानादिग्वर्त्तिपरमाणुसंयोगास्तत्तद्दिगवच्छेदेन उपपाद्यंत इति चेन्न । दिक्संयोगानामपि परमाणौ व्याप्यवृत्तित्वेन दिशां मूलाग्रवदव्याप्यवृत्तिसंयोगावच्छेदकत्वायोगात् । न च यथाकथंचिदवच्छेदकभेदसत्त्वमात्रेणाव्याप्यवृत्तित्वम् । तथा सति पृथिव्यां गन्धाधारत्वं पृथिवीत्वेनावच्छिद्यते स्पर्शाधारत्वमाकाशेतरभूतत्वेनेत्यवच्छेदकभेदसत्त्वेन गन्धादीनामप्यव्याप्यवृत्तितया संयोगाविशेषप्रसंगात् । ननु, तत्तत्परमाणुसंयोगावच्छेदेन दिक्संयोगा वर्त्तिष्यंत

पुनरनुपपत्तिमाह–

॥ सू ॥ उभयथाऽपि न कर्मातस्तदभावः ॥ ११ ॥

अणुगताद्यकर्माभावादेव तत्कृताणुगतसंयोगाभावः। जीवादृष्टानां विपाकानपेक्षत्वे प्रागप्यणुगता कर्मोत्पत्तिः स्यात्। तदपेक्षत्वे न तत्कृतकादाचित्काणु-

इति चेन्न। अन्योन्याश्रयापत्तेः। ननु, त्र्यणुकरूपकार्यलिंगेन द्व्यणुकपरमाण्वनुमानस्य प्रतिक्षेप्तुमशक्यतया त्र्यणुककारणत्वेन परमाणुद्व्यणुकेष्वव्याप्यवृत्तिषु तत्संयोगेषु चावश्यस्वीकर्त्तव्येषु कथंचिद्दिक्परमाणुसंयोगानामन्योन्यावच्छेदेनैव वृत्तिरभ्युपेयते इति चेत् यद्येवं किमित्यन्योन्याश्रयादत्रिभ्यदनवस्थाभयात् सांशत्वमत्याक्षीः। सांशत्वे हि वृक्षपक्षिसंयोगवदव्याप्यवृत्तित्वं दृष्टप्रकारेणैव सूपपादम्। निरंशत्वे त्वसंयुक्तप्रदेशावशेषमहिष्णवव्याप्यवृत्तित्वं कथंचिदप्युपपादयितुमशक्यमिति प्रथिमानुपपत्तिदूषणं तदवस्थमेव स्यात्। ननु, सांशत्वेऽप्यपर्यवसितानन्तावयवपरंपरया मेरुसिद्धार्थयोरनंतावयवारब्धत्वाविशेषात् समानपरिमाणत्वप्रसंग इति दूषणमस्तीति चेदुक्तमेवोत्तरम्। अत्र पक्षद्वयेऽपि दूषणसद्भावे परमाणुकारणवाद एव त्यक्तव्य इति। अपि च। सांशत्वे समापतद्दूषणमेवं परिहर्तुं शक्यम्। मेरुसिद्धार्थयोरनंतावयवारब्धत्वेऽप्यानंत्यविशेषात् परिमाणविशेष उपपद्यत इति। न हि पाद्मकल्पात्पूर्वं वाराहकल्पात्पूर्वं च कालानंत्ययोः पातालादूर्ध्वं ब्रह्मांडादूर्ध्वं च देशानंत्ययोश्च न तारतम्यम्। आनंत्ये विशेषसद्भावादेव चानंतक्षणघटितयोरवांतरकल्पमहाकल्पयोरनंतपरमाणुघटितयोरिक्षुक्षीरसमुद्रयोश्च तारतम्यम्। यदि तु परमाणोस्सावयवतायामनित्यत्वापत्त्या स्वाभ्युपगतमूलकारणत्वासिद्धिप्रसंगात् सांशत्वं नेष्यते तदा प्रथिमानुपपत्तिदूषणं वज्रलेपायत एवेति। अस्मिन्दूषणे सूत्रं चार्थेन वाकारेण कर्त्तव्यं ह्रस्वत्वाणुत्वद्व्यणुकसमुच्चयं नापेक्षते। किं तु ह्रस्वात् द्व्यणुकात् परिमण्डलात् परमाणोश्च द्व्यणुकपरमाण्वंतरासंयुक्तप्रदेशरहितान्महत्त्वेन दीर्घत्वेन च तदपेक्षयाधिकपरिमाणवत्त्र्यणुकमुत्पद्यत इत्येतद्यथैवासमञ्जसं तथान्यदपि वैशेषिककल्पितं सर्वमसमंजसमिति सूत्रार्थ इति तदर्थं वाकारः इवकारार्थो योजनीयः। किमन्यदसमञ्जसमित्याकांक्षायां तत्प्रपंचयितुमुत्तरसूत्राणि। पुनरनुपपत्तिमिति। दृष्टांतीकरणव्याजोद्घाटितानुपपत्तिव्यतिरेकेण दार्ष्टांतिकत्वेनापेक्षितामनुपपत्तिमाहेत्यर्थः॥ सू॥ **उभयथापि न कर्मातस्तदभावः॥११॥** परमाणुसंयोगोत्पत्तिसंभवमंगीकृत्य तत्संयोगस्याव्याप्यवृत्तित्वासंभवात् कार्ये प्रथिमासंभव उक्तः। इदानीं तस्या एवासंभव उच्यते। प्रलयकाले निश्चलाः परमाणवः संतिष्ठन्ते। सर्गाद्यकाले प्राणिनां भोजकादृष्टवशात् तेष्वाद्यं कर्म जायते। ततस्तेषां संयोगे सति द्व्यणुकादिक्रमेण जगदुत्पत्तिरिति हि वैशेषिकैरिष्यते। तददृष्टं विपाकानपेक्षमाद्यं कर्म जनयति तदपेक्षं वा। उभयथापि तत्ततो भवितुं नार्हति। ततः प्रलयकाल इव परमाणवस्सदा निश्चला एवावतिष्ठेरन्निति तेषां संयोगो न संभवतीति सूत्रार्थः। तत्रानपेक्षत्वपक्षे कर्मासंभवमुपपादयति–**जीवादृष्टानामिति।** यदि विपाकानपेक्षमदृष्टं कर्मोत्पादने समर्थं स्यात् तदा प्रलयेऽपि अदृष्टसत्वात् कर्मोत्पत्तिः स्यात्। न च तदा त्वया सेष्यते। अतो विपाकानपेक्षात्कर्मणः कालांतरेऽपि कर्म न स्यादिति भावः। द्वितीयपक्षे तदसंभवमुपपादयति—**तदपेक्षत्व इति।** हरीतक्यादेरौषधस्य धातुसाम्यादिकार्योपयोगिविपाक इवादृष्टस्य

गतकर्मसंभवः। विपाको नामादृष्टगतः कश्चिद्धर्मो न जायते। किंतु कर्मविधिना कालविशेषनियतफलदातृत्वं यस्य कर्मणश्चोदितं तस्य तत्कालागम एव विपाकः। अनियतकालविशेषाणां कर्मणां प्रबलकर्मान्तरप्रतिबन्धाभावो वा विपाकः। अदृष्टानि तत्तत्कर्मानुगुणफलदानस्वभावानि। अतोऽनन्तैरात्मभिर्विविधका-

शास्त्रीयफलोपयोगिविपाकः परिणतिविशेषरूपः बुद्ध्यन्यथाविशेषरूपमदृष्टद्रव्यमिति पक्ष इव परपक्षे न संभवतीति तत्पक्षे तस्यात्मगुणविशेषस्यापरिणामित्वादित्याह—विपाको नामेति। न जायत इति। परपक्ष इति शेषः।कस्तर्हि परपक्षे कर्मविपाकशब्दार्थो वक्तव्य इत्याकांक्षायामाह—किंत्विति॥ यस्य कर्मण इति। यथा ब्रह्महननस्य तद्देहपातानन्तरं कल्पपर्यंतो यातनानुभवः ततः परं सप्तसु जन्मसु क्षयरागादिरूपतच्चिह्नानुवृत्तिरिति चोदितं तस्य तत्कालागमः विपाक इत्यर्थः।अदृष्टानीति। यान्यदृष्टानि नियतकालफलकर्मजन्यानि तानि स्वकारणकर्मानुगुण्येन तत्कालागमं प्रतीक्ष्यैव फलदायकानि न तु ततः पूर्वम्। यान्यदृष्टानि प्रबलकर्मांतरप्रतिबद्धस्वभावकर्मजन्यानि तानि तदानुगुण्येन प्रतिबन्धकापायं प्रतीक्ष्यैव फलदायकानि न तु तत्सत्त्वेऽपीत्यर्थः। यद्यपि प्रतिबन्धकापायप्रतीक्षणं नियतकालफलकर्मजन्यादृष्टानामप्यविशिष्टं तद्विरोधिफलकप्रबलकर्मांतरप्रतिबन्धे सति फलकालागमे सत्यपि फलोदयासंभवात् अनियतकालफलानामेव प्रतिबंधककर्मांतरसंवलनमिति नियंतुमशक्यत्वात्। तथाप्यनियतकालफलानां प्रतिबन्धकापायमात्रस्य प्रतिक्षणं नियतकालफलानां तु फलकालागमस्यापीत्यभिप्रायेणेत्थं विभागः कृतः। अस्त्वेवं को दोष इत्याकांक्षायामाह—अतोऽनन्तैरिति। नानाकालानुष्ठितानां विचित्रप्रतिबन्धकप्रतिबद्धानां चानंतप्राणिकर्मणां फलकालागमयौगपद्यं प्रतिबन्धकापाययौगपद्यं च कदापि न मिलतीत्यर्थः। न च प्रतिप्राण्यनादिभवसंचितानामनंतानां कर्मणां सत्त्वात् तेष्वेकैकस्य कर्मणः फलकालागमरूपोऽप्रतिबन्धत्वरूपश्च विपाकस्सर्गाद्यकाले युगपन्मिलेदिति वाच्यम्। तथा कर्मानंत्यस्य प्रलयकालेऽप्यविशिष्टत्वेन तदानीमपि तन्मेलनप्रसंगात्। सिद्धांते तु बुद्धिवृत्तिभेदस्यादृष्टस्य कार्यानुकूलपरिणतिविशेषो विपाकः। स चेतनाधिष्ठानसाध्यसंस्काररूपो न स्वयमेव भवति। न च तेनैव द्रव्येण कर्तुं शक्यते। यथोक्तम्—'पाकार्हमपि तत्पक्तुं नेशत्यात्मानमात्मना। धर्मस्सामान्य एवायं सर्वस्य परिणामिनः॥' इति। स तु भिषग्व्यापारेणौषधानामिव परमेश्वरसंकल्पेनादृष्टानां क्रियते। यद्यपि प्रलयकालेऽपि प्रतिप्राणि कानिचिददृष्टानि प्राप्तफलकालानि भवेयुः तथापि सर्गकालरूपेऽहनि निरंतरगतागतखिन्नानां प्राणिनां तत्समानपरिमाणं कालं शर्वरीरूपं कृत्वा तस्मिन् तान् महासुषुप्तिं प्रापय्य विशिश्रमयिषोः परमेश्वरस्येच्छया तानि प्रतिबद्धशक्तिकानि अपक्वान्येव सन्ति। यथा सर्गाद्यकाले पक्वानि भवन्ति तथा परमेश्वरेण पाच्यमानान्यवतिष्ठंते। एवं च केषुचित् कर्मविधिषु नियतफलकालश्रवणमौत्सर्गिकं सर्गप्रलयकालमर्यादाश्रुत्यनुसारेण प्रतिबंधकरहितकालविषयमवतिष्ठते। प्रळयाव्यवहितपूर्वकाले कृताश्वमेधब्रह्महननादिकस्य प्रळयारंभे तद्देहपाते सत्यपि तदनंतरमेव तत्फलानुभवाभावेन सत्यपि किंचित्कर्मफलकालागमे तद्विरोधिफलकप्रबलकर्मान्तरप्रतिबन्धे सति तत्फलानुभवाभावेन च तथोत्सर्गापवादमर्यादाकल्पनस्यावश्यकत्वादिति सर्वमुपपद्यते। न चैवं परपक्षेऽप्युपपत्तिश्शंकनीया। तत्पक्षे हि प्रळये सूक्ष्मभावः

कस्य कारणस्य वैकल्येनोपपादनीयः।न तावददृष्टविपाकस्य।तत्पक्षे फलकालागमप्रतिबन्धकक-र्माभावसाहित्यस्य विपाकशब्दार्थत्वात् तस्य सर्गकाल इव प्रळयकालेऽपि अनंतप्राणिगतानं-तकर्ममध्ये केषुचित्कर्मस्ववर्जनीयत्वात् । नापि परमेश्वरसिसृक्षायाः । नित्यसर्वविषयायाः तदिच्छायाः कदापि सिसृक्षारूपत्वानपायात् सृष्ट्युपयोग्यदृष्टविपाकोपधानरूपस्य पा-रिभाषिकसिसृक्षात्वस्यापि तस्यां प्रळयसाधारणत्वात् । न च प्रळयकालांतर्गतिरहितः फल-कालागमः प्रतिबन्धकापायश्च विपाकः, अतोऽदृष्टविपाकस्य तदुपहितपरमेश्वरेच्छारूपसि-सृक्षायाश्च वैकल्यं वक्तुं शक्यमिति वाच्यम् । केषांचित् कर्मणां फलकालागमप्रतिबन्धका-भावयोस्सदातनत्वेन परपक्षे सर्वदा सृष्टिप्रसक्त्या प्रलयस्यैवानवकाशात् । न च सिद्धान्त इव परपक्षे परमेश्वरेच्छया प्रलय इति वक्तुं शक्यते । वैषम्यात् । सिद्धान्ते पारमेश्वरी जगत्प्रविलिलापयिषारूपेच्छा चिच्छक्तिपरिणतिविशेषत्वात्कादाचित्की तदाविर्भावदशायां तद्विरोधिनी तदीया प्राण्यदृष्टविपाचयिषा न प्रवर्तत इति तदानीमदृष्टानां विपाकोऽपि न भवति । अतस्तदानीं प्रलयः प्रवर्तत इति युज्यते । न तु परपक्षे । तत्पक्षे हि नित्यस-र्वविषया परमेश्वरेच्छा सर्वदा प्रविलिलापयिषैव । न च तया कर्मणां फलकालागमो वा भोगादिना कर्मरूपप्रतिबन्धकाभावो वा भवन्निरोद्धुं शक्यते । न च सिसृक्षायामदृष्टविपा-कोपहितत्वं तत्प्रविलिलापयिषायां तदनुपहितत्वं विशेषणं वक्तुं शक्यते ।केवलफलकालागमप्र-तिबन्धकाभावरूपविपाकोपहितत्वस्य सर्वदा सत्त्वेन तदनुपहितस्य कदाप्यसंभवात् प्रलयका-लांतर्गतिराहित्यविशेषिततदनुपहितत्वस्यान्योन्याश्रयेण निवेशयितुमशक्यत्वात् । न च यस्मिन्कालविशेषे वस्तुतः प्रळयोऽनुवर्तते तदंतर्गतिराहित्यं स्वरूपतो विशेषणम् । प्रळया-धिकरणत्वातिरेकेण तत्काले कालांतरव्यावृत्तविशेषाभावात् । न च सूर्यास्तमयादिस्तदुदयाव-सानः कालो रात्रिरिति मध्यगतां प्राणिनां सुषुप्तिमनपेक्ष्य तदाद्यंतगतधर्मद्वयावलंबनेन रा-त्रेरिव प्रलयमनपेक्ष्य तदाद्यन्तगतयत्किंचिद्धर्मद्वयावलम्बनेन तस्य कालस्य कालांतरव्यावृत्तं निर्वचनं संभवति । पारमेश्वरसकलसंजिहीर्षासिसृक्षावलंबनं तु निरस्तप्रायम् । एतेन यदक्षपादसूत्रेषु 'ईश्वरः कारणं पुरुषकर्माफल्यदर्शना' दिति ईश्वरस्य कारणत्वं प्रतिज्ञाय 'न पुरुषकर्माभावे फलानिष्पत्ते' रिति तत्र बाधकहेतुमाशंक्य 'तत्कारितत्वादहेतु' रिति सूत्रेण तस्य हेतुत्वं निरस्तम् । यच्च तन्न्यायवार्त्तिकादिषूपपादितं'न ब्रूमः कर्मानपेक्ष ईश्वरः कारण-मिति अपि तु कर्म पुरुषस्येश्वरोऽनुगृह्णाति कोऽनुग्रहार्थः यद्यथाभूतं यस्य च यदा परि-पाककालः तत्तथा च तदा च विनियुंक्ते'इत्यादिना तत्सर्वं प्रत्याख्यातम् । ईश्वरस्य फलका-लागमादिरूपं कर्मपरिपाकं प्रतीक्ष्य कर्मविनियोक्तृत्वे प्रळयेऽपि केषांचित् कर्मणां परिपाकस्यावर्जनीत्वेन तदानीमपि सृष्टिप्रसंग इत्यादिपूर्वोक्तदूषणानतिवृत्तेः । स्यादे-तत् । प्रळये सर्गव्यतिरेकः तदानीं सर्गोपयोगिन्यास्सिसृक्षाया व्यतिरेकादुपपद्यते । न हि कार्येच्छा स्वयं यदायदा वर्त्तते तदातदा कार्यं जनयितुमीष्टे । किं तु यत्कालावच्छिन्नकार्य-विषया सा तस्मिन्नेव काले । अत एव यौवनकालमारभ्यानुवृत्तापि वार्धके तीर्थान्यटानी-तीच्छा वार्धक एव तीर्थाटनं जनयति । ईश्वरेच्छा च कालविशेषावच्छिन्नसर्गविषया अस्मिन्काले सृजेयमिति । अतः प्रळयेऽनुवर्त्तमानापि सा न तदानीं सर्गं जनयतीति चेदुच्यते । ईश्वरस्य कस्मिन्काले सृजेयमितीच्छा।न खल्वखण्डकालस्तत्र विशेषणम्।प्रळयेऽपि

लफलदायित्वेनानुष्ठितानामेकदैकरूपविपाको न संभवति । अतः परमाणुकारणवादो न युक्त एव ॥

सर्गानुवृत्तिप्रसंगात् । न च नित्यकालपरिणतिभेदाः क्षणलवनिमेषादयः कालविशेषा इति सिद्धांतपक्ष इव परपक्षे स्वाभाविकः कालविशेषोऽस्ति । न च सर्गाद्यकाले सूर्यक्रियादयः सन्ति, यदुपाधिकस्तस्मिन्काले विशेषस्तदिच्छाविषयो भवेत् । ननु, पूर्वसर्गकालसमानपरिमाणत्वरूपः पुनस्सर्गकाले विशेषस्तदिच्छाविषयोऽस्तु । ततश्च पूर्वसर्गो यावत्कालमनुवृत्तः तावत्कालसमानपरिमाणं कालं प्राणिनो विश्रमय्य पुनस्तावत्कालसमानपरिमाणं कालं सृजेयमिति सिसृक्षाशरीरं भवति । न च सर्गेच्छ कर्मविपाकयोस्सर्वदा सत्त्वेन पूर्वसर्गानुवृत्त्यविराम एव प्रसज्यते, अतः पूर्वसर्गो यावत्पर्यंतमनुवृत्त इत्यवधिक्रोडीकारो न संभवतीति वाच्यम् । पूर्वसर्गप्रवाहस्यानादित्वेन तदानीमपि स्वपूर्वसर्गसमानपरिमाणं कालं सृजेयमिति तदिच्छावशादेव सर्गकालनियमोपपत्तेः । न च तत्तत्सर्गाद्यकाले तत्तत्पूर्वकल्पकालपरिमाणविषयत्वं क्रमिकं सदा सर्वविषयायामिच्छायां न संभवतीति वाच्यम् । सामान्यतः पूर्वकल्पसमानपरिमाणं कालं पुनस्सृजेयमित्येकरूपाया एव सिसृक्षायास्सर्वकल्पानुयायित्वसंभवात् इति चेन्नैवम् ! किं पारमेश्वरी सिसृक्षा पूर्वकल्पसमानपरिमाणं कालं सृजेयमित्येकेनैव रूपेण द्विपरार्द्धात्मककल्पमध्यसृज्यसर्ववस्तुसृष्टौ कारणमुत प्रतिवस्त्विदमिदानीं सृजेयमिदमिदानीमिति व्यवस्थितेन रूपांतरेणापि तत्तद्वस्तुसृष्टौ कारणम् । आद्ये प्रतिकल्पमेक एव हिरण्यगर्भः एक एवेंद्रः अष्टावेव वसवः एकादशैव रुद्रा इत्यादिव्यवस्था न स्यात् । न ह्यसंख्येषु ब्रह्मेंद्रवसुरुद्रमरुत्साध्यादिपदप्रापकादृष्टवत्सु नियतसंख्यानामेव तत्तत्पदप्रापकादृष्टस्य फलकालागमरूपः प्रतिबन्धकाभावरूपो वा विपाको भवतीति नियंतुं शक्यते । द्वितीयकालोपाधीनां सृष्टिर्न सिध्येत् । अस्मिन्कालविशेषे इदं सृजेयमिति तत्र सिसृक्षाशरीरनिरूपणार्थस्य सृज्यव्यतिरिक्तस्य काले विशेषकान्तरस्याभावात् । न च कालोपाधिव्यतिरिक्तेष्वेव निरुक्तेन रूपांतरेणापि सिसृक्षा कारणम् । कालोपाधिषु तु पूर्वकल्पसमानपरिमाणं कालं सृजेयमिति सामान्यरूपेणैव सा कारणमिति वाच्यम् । सर्वेषामपि सृज्यानां स्वस्वकालपरिच्छेदकत्वेन कालोपाधिव्यतिरिक्तस्य सृज्यस्याप्रसिद्धेः । न हि तपनपरिस्पन्द एव स्वकालस्यावच्छेदको नान्य इति नियंतुं शक्यते । 'हिरण्यगर्भस्य कालो महाकल्पः मनोः कालो मन्वंतर'मित्यादिपौराणिकप्रसिद्ध्या च हिरण्यगर्भादीनां कालावच्छेदकत्वमवश्याभ्युपगंतव्यम् । तपनपरिस्पन्दमात्रस्य कालावच्छेदकत्वे च कस्मिन्काले तपनं सृजेयमिति तन्सिसृक्षा भवेत् । तत्रापि सिसृक्षायास्सामान्यरूपेणैव कारणत्वे तत्पदप्रापकानेकादृष्टविपाकयौगपद्ये च युगपदनेकतपनसृष्टिप्रसंगो दुर्वार इत्येषा दिक् ॥ तस्मात् सिसृक्षायां विशेषकल्पनया सृष्टिनियमोपपादनासंभवात् कर्मविपाकव्यवस्थयैव सृष्टिप्रळयव्यवस्था वक्तव्या । तत्र यदि प्रतिप्राणि कर्मानंत्यात् सर्गाद्यकाले सर्वप्राणिकर्मविपाकयौगपद्यं समर्थ्येत प्रळयेऽपि तत एव तत्प्रसज्येतेति तत्परिहाराय प्रलये तदसंभवस्य समर्थनीयत्वात् । तथैव सर्गाद्यकालेऽपि तदसंभवः स्यादिति सर्वप्राण्युपभोगार्थमहाभूतसृष्ट्युपयोगिपरमाणुष्वाद्यं कर्म न स्यादिति भावः । ननु, परमाणुकारणत्वानुपपत्तिप्रदर्शनप्रस्तावे समवायाभ्युपगमप्रयुक्तदोषवर्णनमसंगतमित्याशंक्य तदपि तदनुपपत्तिपर्यवसायीत्यवतारयति—

इयं चात्रानुपपत्तिरित्याह—

॥ सू ॥ समवायाभ्युपगमाच्च साम्यादनवस्थितेः ॥१२॥

समवाय इति संबन्धोऽभ्युपगम्यते । अत एवासमञ्जसमेतत् । कथम् ? समवायस्यापि जातिगुणादेरिवापृथक्सिद्धहेत्वपेक्षासाम्यादनवस्थानात् । अतः काणादमतमसमञ्जसम् ॥

इयं चेति ॥ अत्र पूर्ववाक्यनिर्दिष्टे परमाणुकारणवादे ॥ सू ॥ **समवायाभ्युपगमाच्च साम्यादनवस्थितेः॥१२॥**एतत्परमाणुकारणत्वम् । ननु, समवायाभ्युपगमेन परमाणुकारणत्वे किं हीयते इति पृच्छति—**कथमिति** ॥ **समवायस्यापीति** । अयमाशयः । परमाणुद्व्यणुकादिसमवायिकारणत्वेन जगन्मूलकारणमभ्युपगम्यते । समवायिकारणस्य च यत्समवेतं कार्यमुत्पद्यते तत्त्वमिति लक्षणमुच्यते। तत्र समवायः कार्यस्य विशेषणम् । अयुतसिद्धविशेषणेषु जातिगुणादिष्वयुतसिद्ध्युपपादकस्समवायोऽभ्युपगम्यत इति सवमायस्याप्ययुतसिद्ध्युपपादकस्समवायोऽभ्युपगम्यत इति समवायस्याप्ययुतसिद्ध्युपपादकसंबधापेक्षा समाना । तत्साम्ये सत्यपि संबन्धान्तरं नाभ्युपगम्यते । अतः संबंधरहितस्य समवायस्य कार्येऽवस्थितिर्न संभवतीति परप्रक्रिययैव द्व्यणुकस्य परमाणुसमवायवत्त्वाभावात् न तस्य समवायिकारणमिति तन्मतमसमंजसमिति । ननु, कार्यस्वरूपमेव कारणसमवायस्य संबंधः स्यादिति चेत् किं संबंधिस्वरूपमपि संबन्धो भवितुमर्हति । अर्हत्येवाभावादिष्वभ्युपगम्यते चेति चेत् किमर्थं तर्ह्यवयवगुणक्रियाजातीनां तद्वत्सु समवायः कल्प्यते । तेषामपि हि संबंधस्तद्वतां स्वरूपमेवेति वक्तुं शक्यते । संबंधिस्वरूपाणामनंतत्वा लाघवेन सर्वानुगत एकः समवायः कल्प्यत इति चेन्न । एकस्य अनेकेषां वा कल्पनीयत्वे खलु लाघवादेकस्य कल्पनम् । इहानेकेषां क्लृप्तत्वात् तैरुपपन्ने प्रयोजने किमर्थमेकस्यापि कल्पनम् । नन्ववयव्यादीनां क्लृप्तत्वेऽपि तेषु संबधत्वं कल्पनीयम् । यद्यपि समवायेऽपि तत्कल्पनीयम् । तथापि समवायपक्षे समवायस्तद्गतं संबंधत्वं चेति द्वयमेव कल्पनीयम् । स्वरूपसंबंधपक्षे तु अवयव्यादिस्वरूपानुगतस्य एकस्य संबन्धत्वस्यासंभवादनन्तानि संबंधत्वानि कल्पनीयानीत्यस्ति समवायपक्षे लाघवमिति चेन्न । अवयव्यादिषु तत्तदभावं प्रति संबंधत्वस्यापि क्लृप्तत्वात् । तेष्ववयवादिनिरूपितसंबन्धत्वक्लृप्तिर्नास्तीति तान्यनंतानि कल्पनीयानीति चेत् किं निरूपकभेदेनापि संबधत्वं भिद्यते? भिद्यत इति चेत् एवं तर्हि समवायेऽपि तान्यनंतानि कल्पनीयानि समवायश्च कल्पनीय इति समवायपक्ष एव गौरवं स्यात् । ननु, अवयवगुणक्रियाजातीस्तद्वतश्चायुतसिद्धत्वेन क्रोडीकृत्यायुतसिद्धनिरूपितसंबंधत्वमेकमेव समवाये कल्प्यत इति चेत् तर्हि तेन ताः क्रोडीकृत्य तत्स्वरूपेष्वेव संबंधत्वमेकमंगीकुर्वन् समवायकल्पनागौरवं परिहृत्य सुखमास्व । पक्षद्वयेऽपि हि प्रतियोगिनामनुयोगिनां चायुतसिद्धत्वेन क्रोडीकारस्तुल्यः । समवायपक्षे तत्कल्पनागौरवमतिरिच्यते । एतेन स्वरूपसंबन्धस्थले संबन्धिनोर्मध्ये नैकस्य संबंधत्वम् । विनिगमनाविरहात् । नापि द्वयोरपि प्रत्येकम् । गौरवात् । किं तु तदुभयसमुदायस्य व्यासज्यवृत्ति परस्परप्रतियोगिकमेकमेव तत् । एवं चाभावाधिकरणादिस्वरूपद्वये संबन्धत्वस्य क्लृप्तत्वेऽप्यवयवावयव्यादिस्वरूपद्वये तन्न क्लृप्तमित्यपि शंका निरस्ता। अक्लृप्तत्वस्य क्लृप्तयोस्समवायतद्गतसंबन्धत्वयोः कल्पनादेकस्यावयवावयव्यादि-

स्वरूपद्वयगतस्य संबंधत्वस्य कल्पने लाघवस्य प्रतिष्ठितत्वात्। वस्तुतस्तु, स्वरूपद्वयगतमेकं संबंधत्वमिति न युज्यते आधाराधेयव्यवस्थित्यसिद्धिप्रसंगात्। किं तु भूतलादिष्वभावादिनिरूपितमाधारत्वरूपं संबधत्वमन्यदभावादिषु भूतलादिनिरूपितमाधेयत्वरूपं तदन्यदित्येवास्थेयम्। एवं तर्ह्यवयवावयव्यादिस्वरूपेषु संबन्धत्वकल्पने गतमयुतसिद्धतया क्रोडीकारेणावयवादिष्ववयव्यादिनिरूपितमाधारत्वरूपमवयव्यादिष्ववयवादिनिरूपितमाधेयत्वरूपमिति सर्वत्र निरूपकभेदेन भिन्नभिन्नस्यैव संबंधत्वस्य वक्तव्यत्वादिति चेत्सत्यम्। समवायपक्षेऽपि ते न गतमेव। समवायेऽपि हि अवयवादिनिरूपितमाधारत्वरूपं संबन्धत्वमन्यदन्यच्चावयव्यादिनिरूपिताधेयत्वरूपमित्यंगीकर्त्तव्यत्वात्। न ह्याधाराधेयव्यवस्थितिस्समवायपक्षेणोपपादनीया। यद्युच्येतायुतसिद्धमात्रनिरूपितं समवाये संबन्धत्वमेकमेव। आधाराधेयव्यवस्थितिस्तु भूतलाभावादिष्विव स्वरूपसंबधेनोपपाद्यते। एवं च वायो रूपसमवायसत्त्वेऽपि रूपाधारत्वलक्षणस्वरूपसंबंधाभावादेव तत्र रूपवत्त्वप्रतीत्यभावः न तु समवायस्य वायुवृत्तित्वावच्छेदेन रूपाधारत्वात्मकरूपसंबंधत्वानधिकरणत्वादिति तदा समवायसिद्धिप्रत्याशा समूलकाषं कषिता स्यात्। अवयवावयव्यादीनामाधाराधेयभावप्रत्ययनिर्वाहकत्वेन हि तत्सिद्धिरुक्ता काणादसूत्रे। 'इहेदमिति यतः कार्यकारणयोस्समवाय' इति। तस्य चेत् स्वरूपसंबंधेन निर्वाहः का तत्सिद्धिप्रत्याशा। स्यादेतत्। इह सूत्रे वर्णितप्रत्ययनिर्वाहकत्वेन समवायसिद्धिरुक्तेति सत्यम्। न तु तन्निर्वाहकत्वं विषयतया विवक्षितम्। तन्मते समवायस्याप्रत्यक्षत्वात्। किं तु कारणतया। अवयवगुणक्रियादिविशिष्टबुद्धीनामनुगतकारणापेक्षायामनुगतं किंचित्तत्कारणं सिध्यति स समवाय इति। मैवम्। अवयवादिविशिष्टबुद्धीनां स्वयमननुगतत्वेनानुगतकारणापेक्षत्वाभावात् विशिष्टबुद्धित्वेनानुगमोऽस्तीति चेत् न। दण्डी पुरुषः घटस्य ज्ञानं घटस्याभावः इत्यादिषु द्रव्यविषयप्रतियोग्यादिविशिष्टबुद्धिषु तस्यातिप्रसक्तत्वात्। ननु, स्फुटतरविवेकरहितसंबन्धिद्वयगोचरविशिष्टप्रत्यक्षत्वेन तासामनुगमोऽस्तीति चेत्। तर्हि स्फुटतरविवेकरतित्वेनानुगतीकृतानामवयवावयव्यादीनामेव तत्र कारणत्वमस्तु। कृतमतिरिक्तसमवायकल्पनया। अभावाधिकरणयोर्विशिष्टबुद्धावतिप्रसक्तश्चेदमवच्छेदकं तथा पीतं सुवर्णमिति सुवर्णतदुपष्टंभकविशिष्टबुद्धावपि। ननु, द्रव्यादिविषयविशिष्टबुद्धिसाधारण्येन प्रत्यक्षविशिष्टबुद्धित्वमात्रावच्छेदेनानुगतं कारणमन्विष्यते अनुगतकार्यस्यानुगतकारणनियम्यत्वात्। तत्तु नित्यत्वादेकत्वाच्च सर्वत्र संभवन् समवाय एव कल्प्यते। विषयभावं विनापि सर्वासु तासु कारणत्वसंभवात्। न च प्रमेयत्वादयः सन्ति परश्शतं धर्माः तेषामन्यतमस्यात्रानुगतकारणत्वसंभवे कुतस्तदतिरिक्तस्य समवायस्य सिद्धिः स्यादिति वाच्यम्। प्रत्यक्षविशिष्टबुद्धित्वावच्छेदेन लाघवादेकस्य कारणस्यानुमानतस्सिद्धौ प्रमेयत्वादिषु विनिगमकाभावेन तदतिरिक्तस्य तस्य सिद्धेः फलमुखगौरवस्यादोषत्वादिति चेन्न। लाघवादैक्यसिद्धेरीश्वरानुमाननिरासे प्रतिक्षिप्तत्वादिह संयोगस्यानुगतकारणस्य संभवाच्च। सन्ति हि चाक्षुषादिविशिष्टप्रत्यक्षेषु ग्राह्यगुणाश्रयतत्तद्द्रव्येन्द्रियसंयोगाः कारणत्वेन क्लृप्ताः। शब्दप्रत्यक्षेऽप्यस्ति श्रोत्रमनस्संयोगः तथाभूतः। तेषामेव संयोगत्वेनास्तु तत्रानुगतकारणता। क्लृप्तकारणेष्वेवावच्छेदकांतरेणापेक्षितकारणत्वांतरकल्पने लाघवात्। अत एव विनिगमनाविरहोऽपि

निरस्तः। निर्विकल्पकसाधारणास्ते विशिष्टप्रत्यक्षत्वावच्छेदेन न कारणमिति चेत् तर्हि तत एव समवायोऽपि न भवेत्। यदि समवायनिष्ठकारणता निर्विकल्पकव्यावृत्ता कल्प्यते तदा तेषु संयोगत्वावच्छिन्नकारणतापि तथैव कल्प्यताम्। वस्तुतस्तु, विशिष्टज्ञानत्वं विशेषणज्ञानकार्यतावच्छेदकं जन्यप्रत्यक्षत्वमिन्द्रियकार्यतावच्छेदकमित्यवच्छेदकांतरोपपन्नकार्यताधिकरणवृत्तित्वान्नीलघटत्ववदर्थवशसम्पन्नं जन्यविशिष्टप्रत्यक्षत्वं न कार्यतावच्छेदकमिति न तदवच्छेदेनानुगतकारणापेक्षास्ति। एतेन तन्तुकपालादिनाशे तन्निष्ठावयविगुणक्रियादिकं यन्नश्यति तत्र तन्निष्ठावयव्यादिनाशत्वेन कार्यतावच्छेदेऽननुगमः तत्संबंधिनाशत्वेन तदवच्छेदे तत्संयुक्तस्य तृणादेरपि नाशप्रसंग इति तावदनुगमकसंबन्धविशेषापेक्षायां यस्य संबन्धविशेषस्य तत्र कार्यतावच्छेदके प्रवेशस्स समवाय इत्यपि निरस्तम्। समवायांगीकारेऽपि तन्तुनाशे तंतुसमवायवतामंशूनां नाशप्रसंगानिवारणात्। न च तंतुसमवायवत्त्वे सति तदाधेयत्वरूपं तन्तुसमवेतत्वमवच्छेदके निवेशनीयम्। तथापि तंत्वाश्रिततृणादिनाशप्रसंग इत्यतिप्रसंगतादवस्थ्यात् समवायस्यैकत्वेन तन्तुसमवायस्य तृणेऽपि सत्त्वात्समवायसंबन्धेनाधेयत्वं विवक्षितम्। तृणादिकं तु संयोगसंबंधेन तन्त्वाधेयमिति चेन्न। संयोगस्य समवायस्य वा तृणादिस्वरूपात्मकाधेयत्वसबंधाप्रयोजकत्वात् अयुतसिद्धाधेयत्वस्यैवाक्लिष्टस्य कार्यतावच्छेदके निवेशयितुं युक्तत्वाच्च। न च तथा सति तंतुनाशे तदयुतसिद्धाधेयस्य पटध्वंसादेर्नाशप्रसंगः। परपक्षेऽपि तन्तुसमवेतजात्यादिनाशप्रसंगतौल्यात्। तन्तुनाशे तत्समवेतस्य कार्यस्य नाश इति नियम इति चेत्तर्हि तन्नाशे तदयुतसिद्धाधेयस्यानित्यस्य नाश इति नियमोऽस्तु। न च ध्वंसनाशेनापि किंचिदनिष्टमापद्यते। प्रागभावध्वंसस्य घटस्येव तद्ध्वंसस्यापि ध्वंसोपपत्तेः। घटतद्ध्वंसयोरुभयोरपि प्रागभावध्वंसत्वांगीकारेण प्रागभावस्यानुन्मज्जनसमर्थने घटतद्ध्वंसतद्ध्वंसपरंपराया घटध्वंसत्वांगीकारेण घटानुन्मज्जनं समर्थयेमहि। तस्मात् स्वरूपसंबधांगीकारे समवायापलापप्रसंगात् समवायमभ्युपगच्छता स्वरूपसंबन्धस्त्यक्तव्य इति समवायस्य कार्ये वृत्त्यभावेन यत्समवेतं कार्यमुत्पद्यत इति लक्षणासंभवात्तदनुसारेण परमाणुद्व्यणुकादि कारणमित्येतदसमंजसम्। यदि चैवमपि लाघवलोभादेकस्समवायोऽवयवगुणक्रियादीनां संबंध इत्यभ्युपगम्यते तदा तत एव त्र्यणुकप्रभृतीनां कार्याणामेकमेव ब्रह्म प्रधानं वा कारणमभ्युपगन्तव्यं स्यात्। एकत्वलाघवस्योभयत्राप्यादरणीयत्वसाम्यात्। अन्यथा क्वचिल्लाघवादरोऽन्यत्र तदनादर इत्यव्यवस्थाप्रसंगात्। न हि क्लृप्तेषु स्वरूपसंबंधेषु सत्स्वपि लाघवलोभादधिकं समवायमभ्युपगच्छता त्र्यणुकादीनामेकस्मिन्ननेकस्मिन्नप्यक्लृप्ते कारणे लाघवलोभादेकमेव कारणमिति न कल्पनीयम्। यदि त्वल्पपरिमाणानेकद्रव्यमेलने सत्येव तदधिकपरिमाणद्रव्यारंभ इति लोके दृष्टत्वात् त्र्यणुकाद्यारंभार्थमनंतपरमाण्वभ्युपगमस्तदा बहूनां शिल्पिनां समवाये सत्येव रथगोपुरप्रासादादिनिर्माणमिति लोके दृष्टत्वात् कार्यद्रव्येषु अनेकारभ्यत्वनियमस्य दध्यादिष्विव महाकार्येष्वनेककर्तृकत्वनियमस्य क्वचिदपि भंगादर्शनेन सर्वाभ्युपगतत्वात् भूधरादेः महाकार्यत्वेन तत्साम्याच्चानन्तेश्वराभ्युपगमोऽपि कार्यः स्यात्। अन्यथा क्वचित् दृष्टनियमानुसरणमन्यत्र नेत्यव्यवस्थापत्तेः। न चानंतेश्वराभ्युपगमोऽस्ति। तस्माल्लाघवलोभेन दृष्टनियममप्रयोजकीकृत्य ईश्वरैक्यमभ्युपगच्छतस्तथैव जगदुपादानैक्यमप्यभ्युपगन्तव्यम्।

॥ सू ॥ नित्यमेव च भावात् ॥ १३ ॥

समवायस्य नित्यत्वाङ्गीकारात् संबन्धिनित्यत्वमन्तरेण तदनुपपत्तेरवयवाव-

तस्मादसमंजसः सर्वथा परमाणुकारणवादः।सर्वेष्वेतेषु दूषणप्रकारेषु सूत्रमावृत्त्या योजनीयम्। अनंतरप्रकारे समवायशब्दः एककार्यार्थबहुपुरुषमेलनपरः । 'समाजेषु समांशेषु समवायेषु चोच्यते' इत्यादिप्रयोगेषु तस्य तादर्थ्ये प्रसिद्धम् । यद्यन्यत्र लाघवलोभेन दृष्टनियममना-द्रियमाणोऽपि परः त्र्यणुककारणप्रक्रियायां तन्न परित्यजेत् तत्रेदमुपरितनं सूत्रम्—सू ॥ नित्यमेव च भावात् ॥ १३ ॥ यत्किंचित्संबंधिनाशेऽपि संबंधनाश इति नियमस्संयोगे दृष्टः । ततश्च त्र्यणुकादिनाशे समवायनाशप्रसंगेन तन्नित्यत्वमभ्युपगच्छता त्र्यणुकादीना-मपि नित्यत्वं स्वीकरणीयमिति त्र्यणुकादिकारणत्वेन परमाणुसाधनमप्यसमंजसमित्यर्थः । यदि चाश्रयनाशनाश्यत्वे संयोगत्वं प्रयोजकं लाघवान्न संबंधत्वमुपाधिरूपमित्युच्येत तदे-त्थमत्रैव लाघवमनुसरता जगन्मूलकारणानुमानेऽप्यैक्यलाघवमनुसरणीयमिति न तेन परमाणवस्सिद्ध्येयुः । न च कार्यद्रव्याणामवयवसंयोगारभ्यत्वनियमान्नैकस्माद्द्रव्योत्पत्तिः संभवतीत्यत्र लाघवमकिंचित्करमिति वाच्यम् । उक्तनियमासंप्रतिपत्तेः । न च पटादीनां तन्तुसंयोगाद्यारभ्यत्वदर्शनात् नियमोऽङ्गीकरणीय इति वाच्यम् । एकावयविरूपेण क्षीरेण दध्यारंभे नियमभंगात् क्षीरारंभकावयवाः परस्परं वियुज्य पुनस्संयोगांतरं लब्ध्वा दध्यारभन्ते न तु क्षीरं दध्यारभत इति कल्पनायां प्रमाणाभावात् ।'क्षीरविनाशे कारणानुपलब्धिवद्दध्यु-त्पत्तिवच्च तदुपपत्तिः । 'न पयसः परिणामो गुणांतरप्रादुर्भावा' दित्यक्षपादसूत्रयोः प्रमा-णमूलकत्वाभावात् । न च 'व्यूहांतरात् द्रव्यांतरोत्पत्तिदर्शनं पूर्वद्रव्यनिवृत्तेरनुमान'मिति तदनंतर (न्याय०अ-३-आ-२-सू०१७) सूत्रदर्शितमनुमानं तत्र प्रमाणम् । क्षीरमेव दध्यव-स्थामापद्यत इति परिणामवादाभ्युपगमे द्रव्यान्तरोत्पत्तेरसिद्धेः द्रव्यांतरस्यावयवसंयोगांत-ररूपव्यूहांतरजन्यत्वनियमस्यापि महापटध्वंसजन्ये खण्डपटे व्यभिचारेणासिद्धेश्च त-न्तुसंयोगपटयोस्समानसामग्रीकत्वेन तुलान्तनमनोन्नमनरीत्या समकालोत्पत्तिकतया पटस्य तन्तुसंयोगारभ्यत्वासंप्रतिपत्तेश्च । न च तंतुसंयोगनाशस्य पटनाशकारणतया तयोः कार्यकारणभावो वक्तव्यः अकारणनाशेनाकार्यनाशासंभवादिति वाच्यम् । नाशयोरपि समानसामग्रीकत्वेन समकालत्वोपपत्तेः । अपिच । पटस्य तंतुसंयोगार-भ्यत्वसंप्रतिपत्तावपि न त्र्यणुकस्यावयवसंयोगारभ्यत्वं सिद्ध्यति । यदि तत्र पटत्वेन तं-तुसंयोगत्वेन च कार्यकारणभावग्रहः न तेन प्रकृतार्थसिद्धिरिति स्पष्टम् । यदि कार्य-द्रव्यत्वेन संयोगत्वेन च तद्ग्रहः तदापि नास्ति प्रकृतार्थसिद्धिः । एकेन समवायिकारणेन यत्किंचिदाश्रितसंयोगेन च त्र्यणुकोत्पत्त्युपपत्तेः।कार्यद्रव्यत्वेन समवायिकारणसंयोगत्वेन च तद्ग्रहेऽपि स एव दोषः । स्वसमवायिकारणत्वप्रवेशने त्वननुगमः स्वसमवायिकारणस्यै-कस्यैव यत्किंचिद्द्रव्यांतरसंयोगेनापि त्र्यणुकोत्पत्तिरुपपद्यत इति प्रकृतार्थसिद्धिश्च । समवा-यिकारणमात्रगतत्वप्रवेशने त्वप्रयोजकत्वम् । भेर्याकाशसंयोगात् शब्दस्येव समवायिकारणत-दितरसंयोगादपि त्र्यणुकोत्पत्त्युपपत्तेः । तस्मात् त्र्यणुकसमवायिकारणसाधनप्रक्रियायां क्वचिल्लाघवमनुसरतान्यत्रापि तदनुसरणीयमित्यप्रतिबंधेनोक्तलाघवेन तदैक्यसिद्धिरप्र-त्यूहेति भावः । एवं त्र्यणुकादिकारणानुमानमनेकविषयत्वान्नच्यावितम् । अथ रूपादिम-

यविनोरपि नित्यत्वप्रसङ्गादसमञ्जसमेव तत् ॥

॥ सू ॥ रूपादिमत्त्वाच्च विपर्ययो दर्शनात् ॥ १४ ॥

द्विषयत्वात्प्रच्यावयितुं सूत्रम्–रूपादिमत्वाच्च विपर्ययो दर्शनात् ॥ १४ ॥ जालसूर्यमरीचिदृश्यात्यन्तसूक्ष्मभागरूपं त्र्यणुकं समवायिकारणारभ्यं महत्त्वे सति चाक्षुषत्वात् । तदपि त्र्यणुकसमवायिकारणं समवायिकारणारभ्यं महदारंभकत्वादित्यनुमानसिद्धतया परस्याभिमतं सिद्धांतिनोऽपि संप्रतिपन्नम् । सकलजगन्मूलकारणमिह पक्षः । तत्र रूपादिमत्त्वहेतुना नानित्यत्वसावयवत्वे प्रसाध्येते । सिद्धांतिनोऽप्यनिष्टत्वात् । किंतु तत्र रूपादिकांगीकारे परं प्रत्यनिष्टापादनार्थं तदभ्युपगमोपपादकं रूपादिमत्त्वमित्यनूद्यते । तथा च यदि जगन्मूलकारणं रूपादिमत्स्यात् तदा तस्मिन् सम्प्रतिपन्नयोर्नित्यत्वनिरवयवत्वयोर्विपर्ययस्स्यादिति तस्य रूपादिमत्त्वे बाधकस्तर्कोऽत्र विवक्षितः । न च तर्कमूलव्याप्तौ विपक्षबाधकाभावात् प्रशिथिलमूलत्वं शङ्कनीयम् । रूपादीनां जन्यत्वे हि रूपत्वादिकं प्रयोजकमेष्टव्यम् । अनुगतत्वाल्लघुत्वाच्च । तथा च परमाणुष्वपि रूपादिकांगीकारे अग्निसंयोगजन्या रूपादयः स्वोत्पत्तौ स्वाश्रयकारणगतरूपाद्यपेक्षा इति पराभ्युपगतरीत्यैव जलपरमाणुगतरूपादीनां पार्थिवपरमाणुगतश्यामरूपस्य चोत्पत्तावपेक्षितानां रूपादीनामाश्रयत्वेन परमाणूनां कारणीभूता अवयवास्सिध्यंतो न निवारयितुं शक्यन्ते । सावयवत्वे चानित्यत्वमप्यनिवार्यमेव । यदि चेदृग्विधं विपक्षबाधकमिह रूपादिमत्त्वसिद्धिलोभात् नाद्रियते तदा परमाणुसाधकानुमानं तेषु रूपादिसाधकानुमानञ्च विपक्षबाधकाभावान्न प्रवर्तेतेति वृद्धिमिच्छतो मूलमपि हीयेत । तथा हि—त्र्यणुककारणसाधकानुमाने तावद्विपक्षबाधकमित्थं परैरुच्यते—महत्त्वपरिमाणस्य जन्यत्वे महत्त्वावांतरजातिरूपापकर्षमात्रं प्रयोजकम् । न तु तदुत्कर्षापकर्षरूपतदवांतरजातिद्वयम् । गौरवात् । तथा च त्र्यणुकमहत्त्वस्यापकृष्टमहत्त्वरूपतया जन्यत्वेन कारणापेक्षायां तत्र स्वाश्रयसमवायिकारणगतसंख्यापरिमाणसंयोगविशेषाणामेव कारणत्वेन त्र्यणुकस्य समवायिकारणमवश्यमभ्युपगंतव्यमिति त्र्यणुककारणेषु रूपादिमत्समवायिकारणत्वेन रूपादिमत्त्वानुमाने च रूपादीनां कारणगुणपूर्वकत्वमेव विपक्षबाधकमुच्यते । तत्र यदि रूपस्य जन्यत्वे रूपत्वं प्रयोजकं नेष्यते तदा महत्त्वस्य जन्यत्वेऽपि किंचित्प्रयोजकं नान्विष्येत । तत्र प्रयोजकापेक्षायामत्रापि तदपेक्षा तुल्या । किञ्च । महत्त्वस्य जन्यत्वे प्रयोजकमुत्कर्षापकर्षरूपजातिद्वयरूपमन्यल्लभ्यतेऽपि । न च रूपस्य जन्यत्वे रूपत्वातिरेकेण गुर्वप्यवच्छेदकान्तरं लभ्यते । न च कार्यगतरूपत्वम् । तथा पार्थिवपरमाणुरूपाननुगतत्वात् । वस्तुतस्तु, महत्त्वस्य जन्यत्वे परिमाणापकर्षः प्रयोजको युक्तः न तु महत्त्वापकर्षः । विशेषरूपत्वात् दैर्घ्याननुगतत्वाच्च । ततश्च त्र्यणुकावयवकारणे यद्यपकृष्टपरिमाणमभ्युपगम्येत तदा तस्य जन्यत्वेन कारणपरिमाणापेक्षायां तस्य सावयवत्वं प्रसज्येतेति तत्परिहाराय तत्र परममहत्त्वस्याभ्युपगन्तव्यत्वात् । परिमाणगतजन्यताप्रयोजकरूपापेक्षया जगन्मूलकारणानुमाने प्रवृत्तौ तेन परममहद्द्रव्यमेव तथात्वेनानुमितं भवेत् । न च कार्यद्रव्यस्य स्वन्यूनपरिमाणद्रव्यारभ्यत्वनियमः । दीर्घैस्तंतुभिः दृढतरावर्त्तितैस्तन्न्यूनपरिमाणस्य विशालैः पटैरावर्तितैस्तन्न्यूनपरिमाणस्य च सूत्रस्यारंभदर्शनात् । एतेन त्र्यणुकद्व्यणुककारणमनुमीयमानं तद्गतपरिमाणहेतुबहुत्वद्वित्वसंख्याश्रयतयानेकमेव सिद्ध्येन्न तु लाघवादेकमित्यपि

परमाणूनामत्र रूपादिमत्त्वमङ्गीक्रियते । ततस्तन्नित्यत्वादिविपर्ययः । तथा घटादिषु दर्शनात् । तस्मादप्यसमञ्जसम् ॥

॥ सू ॥ उभयथा च दोषात् ॥ १५ ॥

अनित्यत्वादिपरिहाराय रूपादिशून्यत्वाङ्गीकारे कारणगुणपूर्वकत्वासिद्धिः । तत्सिद्धये पुनरपि रूपादिमत्वाङ्गीकारे च अनित्यत्वाद्यनर्थापत्तिरित्युभयथाऽपि दोषादसमञ्जसमेव कणादमतम् ॥

॥ सू ॥ अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा ॥ १६ ॥

साङ्ख्यपक्षस्य श्रुतिन्यायविरुद्धस्यापि सत्कार्यवादादौ क्वचिदंशे वैदिकपरिग्रहोऽस्ति । कणादपक्षस्य तु केनाप्यंशेनापरिग्रहादत्यन्तमनपेक्षैव निःश्रेयसार्थिभिः कार्या ॥

शङ्का निरस्ता । विपक्षबाधकानादरे तत्कारणानुमानस्यैवाप्रवृत्तेः तदादरे परममहतः परब्रह्मण एव तत्कारणत्वेन सिद्धेः। तथा रूपादीनां कारणगुणपूर्वकत्वनियमो यदि नेष्येत तदा परमाणूनां रूपादिमत्कारणत्वेन रूपादिमत्त्वानुमानं न प्रवर्तेत। न च कार्यगतरूपाणामेव कारणगुणपूर्वकत्वनियम आद्रियत इति वाच्यम् । कार्यगतत्वविशेषणानादरेण रूपमात्रस्य जन्यत्वसिद्धावग्निसंयोगाजन्यरूपादिमात्रस्य कारणगुणापेक्षत्वात् । तस्मात् पराभिमतरीत्यैव उपन्यस्ततर्कस्य दृढव्याप्तिमूलत्वात् प्रतिकूलतर्कपराहतं मूलकारणस्य रूपादिमत्त्वानुमानं न प्रवर्तत इति न तत्र रूपादिमत्वसिद्धिरिति भावः । अथ माभूद्रूपादिमत्वसिद्धिः परमाणुरूपधर्मिसिद्धिरविकलेति तावतापि सन्तोषो माभूदित्याह—सू॥ उभयथा च दोषात्॥१५॥ कारणगुणपूर्वकत्वासिद्धिरिति । रूपादिमत्त्वाभावे कार्यपृथिव्यादिषु पराभिमतरूपकारणानुपपादनात् स्वरूपमात्रकारणोपपादनेन नाभिमतसिद्धिरिति भावः । तत्सिद्धय इति। एतद्दूषणं पूर्वसूत्रोक्तमेव । तृतीयप्रकारासंभवज्ञापनार्थं तु सूत्रभाष्ययोरुक्तदूषणावर्तनम् । यद्यपि सांख्याभिमतः प्रधानकारणवादः तार्किकाभिमतः परमाणुकारणवादश्च प्रत्याख्यातः तथाप्ययमेवात्यंतं पापीयानित्याह—सू ॥ अपरिग्रहाच्चात्यंतमनपेक्षा ॥१६॥ प्रधानरूपकारणात्मना सदेवाकाशादि कार्यं सर्गादावभिव्यज्यत इति वैदिकानामप्यभ्युपगमोऽस्त्येव। तस्य स्वातन्त्र्यं परं नेष्यते। अतोऽस्ति प्रधानकारणवादस्य कथंचिद्वैदिकपरिग्रहः। अस्य तु न कथंचिदप्यस्ति परमाणूनां स्वरूपत एव वैदिकैरनभ्युपगतत्वात् । न च वैदिकप्रसिद्धपरमाणुशब्दार्थतया तदभ्युपगम आवश्यकः । त्र्यणुकेष्वेव तस्य शब्दस्य विश्रांतेः । 'जालांतरगते भानुभानौ यो दृश्यते रजः।परमं तत्परं सूक्ष्मं परमाणुं प्रचक्षते॥' इति पौराणिकवचनात्। न च तथापि कथं न्यायशास्त्रस्यात्यन्तानादरणीयत्वं चतुर्दशविद्यास्थानांतर्गतत्वादिति शङ्कनीयम् । वैशेषिकशास्त्रस्य सर्वथैवानादरणीयत्वोपपत्तेर्न्यायशास्त्रस्यापि परमाणुकारणवादाभ्युपगमांशे योगशास्त्रस्य प्रधानस्वातंत्र्याभ्युपगमांश इव उपेक्षणीयत्वोपपत्तेः ॥

इति वैशेषिकाधिकरणम् ॥ २ ॥

---

(१) जालान्तरगते भानौ योऽणीयो दृश्यते रजः । परं तत्परमाणूनां परमाणुं प्रचक्षते ॥ इति पाठान्तरम् ।

नयमणिमालायाम् ।

अथ वैशेषिकाधिकरणम् ॥ २ ॥

सू ॥ महद्दीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम् ॥ १० ॥ उभयथापि न कर्मातस्तदभावः ॥ ११ ॥ समवायाभ्युपगमाच्च साम्यादनवस्थितेः ॥ १२ ॥ नित्यमेव च भावात् ॥ १३ ॥ रूपादिमत्त्वाच्च विपर्ययो दर्शनात् ॥ १४ ॥ उभयथा च दोषात् ॥ १५ ॥ अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा ॥ १६ ॥

तर्यस्तु कारणत्व परमाणूना परस्पर योगात् । परमेश्वरेण ते खल्वधिष्ठिताः कणभुजा कथिताः ॥ १११ ॥

मतमिदमप्यसमञ्जसमणुन परिमण्डलादनुत्पत्तेः । आद्यस्य कर्मणोऽणुषु तत्संयोगस्य चायोगात् ॥ ११२ ॥

इति वैशेषिकाधिकरणम् ॥ २ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ महद्दीर्घाधिकरणम् ॥ २ ॥

सू ॥ महद्दीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम् ॥ १० ॥ उभयथापि न कर्मातस्तदभावः ॥ ११ ॥ समवायाभ्युपगमाच्च साम्यादनवस्थितेः ॥ १२ ॥ नित्यमेव च भावात् ॥ १३ ॥ रूपादिमत्त्वाच्च विपर्ययो दर्शनात् ॥ १४ ॥ उभयथा च दोषात् ॥ १५ ॥ अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा ॥ १६ ॥

भगवत्पादमते, पूर्वं प्रपञ्चस्य प्रधाननिष्ठाशब्दत्वादिगुणानन्वयात्प्रधानानुपादानकत्वं साधितं तद्वद्ब्रह्मगुणचेतनत्वानन्वयाद्ब्रह्मोपादानकत्वं न स्यादिति दृष्टांतसंगत्येदमारभ्यते । इदमधिकरणमेकसूत्रात्मक **'मुभयथापी'** त्यादिकं सूत्रषट्कमधिकरणान्तरम् । तच्च **परमाणुजगदकारणत्वाधिकरण**मुभयथाधिकरणमिति च व्यपदिश्यते । अस्याधिकरणस्य चेतनाद्ब्रह्मणो जगत्सर्गं ब्रुवन्वैदिकसमन्वयो विषयः । स किं 'कारणगुणाः कार्ये स्वसमानजातीयगुणारंभकाः' इति वैशेषिकाभिमतेन न्यायेन विरुध्यते न वेति संदेहः । विरुध्यत इति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** ह्रस्वत्वाणुत्वयुक्तात् द्व्यणुकान्महत्वदीर्घत्वयुक्तस्य त्र्यणुकस्योत्पत्तिं द्व्यणुकनिष्ठह्रस्वत्वाणुत्वयोस्त्र्यणुके स्वसमानजातीयह्रस्वत्वाणुत्वानारंभकत्वं द्व्यणुकगतत्रित्वसंख्यायास्तु त्र्यणुके महत्वदीर्घत्वारंभकत्व तथा पारिमाण्डल्ययुक्तात्परमाणोः ह्रस्वत्वाणुत्वयुक्तस्य द्व्यणुकस्योत्पत्ति परमाणुगतपारिमाण्डल्यपरिमाणस्य द्व्यणुके तादृशपारिमण्डल्यानारंभकत्वं परमाणुगतद्वित्वसंख्यायास्तु द्व्यणुके ह्रस्वत्वाणुत्वारंभकत्वं च स्वन्यायविरुद्धमभ्युपगच्छतां तेषा मते ह्रस्वपरिमण्डलाभ्यां द्व्यणुकपरमाणुभ्या महद्दीर्घवत् चशब्दार्थकवाशब्दात् ह्रस्वाणुवच्च चेतनाद्ब्रह्मणोऽचेतनं जगद्भवतीति योजनया तदुपपत्तेर्नायं समन्वयस्तेन विरुध्यत इति । सूत्रार्थोऽपि व्याख्यातः ॥

इति भगवत्पादमते महद्दीर्घाधिकरणम् ॥ २ ॥

अथ परमाणुजगदकारणत्वाधिकरणमुतोभयथाधिकरणम् ॥ ३ ॥ स्मृतिपादसंबन्धिनाऽयवान्तरदृष्टांतसंगत्या प्रासंगिकेनाव्यवहितेनाधिकरणेन नास्य संगत्यपेक्षा । व्यवहितेन तु चेतनानधिष्ठितत्वात्प्रधानस्य कारणत्वाभावे उक्ते तर्हि चेतनाधिष्ठिताः परमाणवः कारणं जगतः स्युरिति प्रत्युदाहरणसंगत्येदमारभ्यते—**उभयथापीत्यादि ।** परमाणुप्रक्रियया जगदुत्पत्तिरिति वैशेषिकराद्धांतोऽत्र विषयः । स किं प्रमाणमूल उत भ्रान्तिमूलो वेति संदेहे प्रमाणमूल **इति पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** सृष्टेः प्राक् निश्चलयोः परमाण्वोः कर्मणा संयोगे द्व्यणुकाद्युत्पत्तिरिति हि वैशेषिकमतप्रक्रिया । तस्य कर्मणः किंचिन्निमित्तमभ्युपेयम् । तच्च किंरूपमिति विचारे जीवगतप्रयत्नाभिघातादिरूप न भवति । सृष्ट्युत्तरकालिकस्य तस्य सृष्टेः प्रागसंभवात् । तस्य निर्निमित्तत्वाभ्युपगमे कर्मैव नोत्पद्येत । **अत उभयथापि न कर्म** अदृष्टस्याचेतनस्य स्वतः कर्माभिमुख्यायोगात् । **अतः**—कर्माभावात्**तदभावः**=द्व्यणुकादिक्रमेण सृष्ट्युत्पादस्याभावः । तस्माद्वैशेषिकसिद्धान्तो भ्रान्तिमूल **इति**॥

किं च ॥ **सू ॥ समवायाभ्युपगमाच्च साम्यादनवस्थितेः ॥ १२ ॥** तदभाव इत्यनुवर्तते । **तदभावः**=तस्य द्व्यणुकादिसृष्ट्युत्पादस्याभावः । कुतः । परमाणुद्व्यणुकानां समवायाभ्युपगमात् । अस्त्वभ्युपगमः किं तेन । **साम्यादनवस्थितेः**=यथैव हि अणुभ्यामत्यन्तभिन्नं सत् द्व्यणुकं समवायेन ताभ्यां संबध्यते एवं समवायोऽपि समवायिभ्योऽत्यन्तभिन्नस्सन् अत्यन्तभेदसाम्यात् अन्येन समवायेन समवायिभिस्संबध्येत । ततश्च तस्यान्योऽन्यस्समवायः कल्पनीय इत्यनवस्थादोषप्रसंगात् । एवं च समवायासिद्ध्या समवेतद्व्यणुकादिसृष्ट्यसिद्धिः स्यादित्यर्थः ॥

अपिच । **सू ॥ नित्यमेव च भावात् ॥ १३ ॥** परमाणूनां प्रवृत्तिस्वभावत्वाङ्गीकारे प्रवृत्तेर्नित्यमेव भावात्प्रलयाभावः प्रसज्येत । निवृत्तिस्वभावत्वाङ्गीकारे निवृत्तेर्नित्यमेव सत्त्वात्सृष्ट्यभावः प्रसज्येत । तस्मात्परमाणुकारणवादो भ्रान्तिमूल एवेति ॥

इत्थं परमाणूनां कारणत्वं निराकृत्य तेषां निरवयवत्वादिकं निराकरोति-**सू ॥ रूपादिमत्त्वाच्च विपर्ययो दर्शनात् ॥ १४ ॥ दर्शनात्**=लोके रूपादिमतः पटादेः सावयवत्वादिदर्शनात् । **रूपादिमत्त्वाच्च**=वैशेषिकमते जगत्कारणपरमाणूनां रूपादिमत्त्वांगीकाराच्च । **विपर्ययः**=निरवयवत्वाणुत्वनित्यत्वविपर्ययः सावयवत्वादिः प्रसज्येत ॥

किंच । **सू ॥ उभयथा च दोषात्** ॥ १५ ॥ **उभयथा च**= वैशेषिकमते परमाणूनामुपचितानुपचितगुणात्मकत्व-कल्पने लोके उपचितानुपचितगुणात्मकपृथिव्यादेः स्वरूपोपचयदर्शनात् अणुत्वं व्याहन्येत । तदकल्पने तत्कार्यपृथिव्यादिषु रूपादिकं नोपलभ्येतेति उभयथापि **दोषात्** अनुपपन्नः परमाणुकारणवादः ॥

अपिच । **सू ॥ अपरिग्रहाच्चात्यंतमनपेक्षा ॥ १६ ॥** परमाणुकारणवादस्य केनचिदप्यंशेन कैश्चिदपिशिष्टैरपरिग्रहाच्च तत्रात्यन्तमनपेक्षा श्रेयोऽर्थिभिः कार्या । तस्माद्वैशेषिकराद्धान्तो भ्रान्तिमूल एवेति सिद्धम् ॥

इति भगवत्पादमते परमाणुजगदकारणत्वाधिकरणमुतोभयथाधिकरणम् ॥ ३ ॥

श्रीकण्ठरामानुजमतयोरिदं सप्तसूत्र्यात्मकमधिकरणं **महद्दीर्घाधिकरण**मथवा **वैशेषिकाधिकरणमिति** व्यपदिश्यते । **पूर्वपक्षसिद्धान्तादिकं** पूर्वस्मादविशिष्टम् । सूत्रार्थनिरूपणप्रकारमात्रेऽस्ति किंचिदिव वैशिष्ट्यम् । परस्परमनयोर्नास्ति वैलक्षण्यकणिकापि । आद्यं सूत्रं पूर्वसूत्रादसमञ्जसशब्दानुवृत्त्या ह्रस्वपरिमण्डलाभ्यां **महद्दीर्घाणुह्रस्वोत्पत्तिवदन्यच्च** तदभ्युपगतं सर्वमसमञ्जसमित्यर्थपरतया व्याख्यातम् । अत्र परमाणुकारणवादिवैशेषिकमतं **समञ्जसमसमञ्जसं वेति संदेहे** समञ्जसमिति **पूर्वपक्ष**मापाद्य असमञ्जसमिति च राद्धान्तनम् ।

सू ॥ उभयथापि न कर्मातस्तदभावः ॥ ११ ॥ परमाणुकारणवादे जगदुत्पत्तिकारणीभूतपरमाणुगतं किंचिदाद्यं कर्मादृष्टकारितमभ्युपगम्यते । तच्च कर्म परमाणुगतादृष्टकारितं वा जीवगतादृष्टकारितं वेति विचारे **उभयथापि अदृष्टस्य** सदोत्पादकत्वप्रसंगात्**कर्म न** संभवति । **अतो** जगदुत्पत्तेः **तदभावः**=अणुगतकर्मपूर्वकत्वाभावः ॥

सू ॥ समवायाभ्युपगमाच्च साम्यादनवस्थितेः ॥ १२ ॥ वैशेषिकमते समवायाख्यसंबन्धाभ्युपगमाच्च तन्मतमसमञ्जसम् । कुतः । **साम्यादनवस्थितेः**=समवायस्यापि अवयवविजातिगुणत्वादिसंबन्धत्वांशसद्भावेन संबन्धापेक्षासाम्यात्तस्यापि तथा संबन्धान्तरापेक्षेत्यनवस्थाप्रसंगादित्यर्थः ॥

सू ॥ नित्यमेव च भावात् ॥ १३ ॥ समवायसंबन्धस्य नित्यत्वाभ्युपगमात् संबन्धिनित्यत्वमन्तरेण तदनुपपत्तेरवयवावयविनोरुभयोरपि **नित्यमेव च भावात्**=नित्यत्वप्रसंगादसमञ्जसम् ॥

सू ॥ रूपादिमत्त्वाच्चेत्यादि ॥ १४ ॥ आचार्यशाङ्करार्थमिदम् । तस्मादसमञ्जसमित्यर्थः ।

सू ॥ उभयथाच दोषात् ॥ १५ ॥ अनित्यत्वादिभयात्परमाणूनां रूपादिशून्यत्वाङ्गीकारे **कार्यगुणस्य कारणगुणपूर्वक**त्वासिद्धिः । तत्सिद्धये पुनरपि रूपादिमत्त्वाङ्गीकारे चानित्यत्वाद्यनर्थापत्तिरित्युभयथापि दोषसंभवादसमञ्जसं काणादमतमित्यर्थः ॥

सू ॥ अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा ॥ १६ ॥ प्रधानकारणवादस्य श्रुतिन्यायविरुद्धस्यापि सत्कार्यवादादौ **कश्चिदंशे** वैदिकपरिग्रहोऽस्ति । परमाणुवादस्य तु केनाप्यंशेन कैश्चिदपि शिष्टैरपरिग्रहान्निःश्रेयसार्थिभिरत्यन्तमनपेक्षा **कार्या ॥**

इति श्रीकण्ठरामानुजमतयोर्महद्दीर्घाधिकरणमथवा वैशेषिकाधिकरणम् ॥ २ ॥

अथानन्दतीर्थमते वैशेषिकाधिकरणम् ॥ २ ॥

आनन्दतीर्थमते अस्यैव महद्दीर्घाधिकरणस्य वैशेषिकाधिकरणत्वेन व्यवहारः । ये तु जगत्कर्तारमीश्वरमभ्युपगच्छन्तोऽपि अनन्तगुणमष्टगुणं वदन्ति तेषां, वैशेषिकादीनां तत्कल्पना सर्वाप्यनुपपन्ना । अतो वैशेषिकप्रक्रियाया अनुपपन्नत्वात्तद्विरोध ईश्वरानन्तगुणत्वस्येति वैशेषिकमतनिराकरणमनेन क्रियते । आद्यसूत्रेण वैशेषिकाभिमता समवायिकारणप्रक्रिया दूष्यते । **'उभयथापी'** त्यादिसूत्रैस्तु तदभिमतनिमित्तकारणप्रक्रियादिदूषणमुपपाद्यते । सूत्रार्थवर्णनादिप्रकारस्तु प्रायोऽविशिष्टश्शांकरमतात् । अतो यत्रास्ति वैलक्षण्यं तन्मात्रमिह प्रदर्श्यते । **सू ॥ महद्दीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम् ॥ १० ॥ महद्दीर्घवत्**=वैशेषिकमते त्र्यणुकादिगतान्महत्त्वाद्दीर्घत्वाच्च यथा चतुरणुकादिगतपरिमाणमुत्पद्यते तथा **ह्रस्वपरिमण्डलाभ्यामपि**=द्व्यणुकपरमाणूभयगतह्रस्वत्वपारिमाण्डल्यपरिमाणाभ्यामपि त्र्यणुकद्व्यणुकगतपरिमाणोत्पत्तिः स्यात् । अन्यथा महत्त्वदीर्घत्वाभ्यामपि कार्योत्पत्तिर्न स्यादिति वाशब्दार्थः । तस्माद्वैशेषिकमतमनुपपन्नमित्यर्थः ॥

सू ॥ उभयथापि न कर्मातस्तदभावः ॥ १२ ॥ यतः **उभयथापि**=ईश्वरेच्छाया नित्यत्वानित्यत्वपक्षद्वयेऽपि । **न कर्म**=न परमाणुषु क्रियोत्पत्तिसंभवः । **अतः तदभावः**=तस्मिन्द्व्यणुकादिकार्याभावः स्यादित्यर्थः ॥

सू ॥ समवायाभ्युपगमाच्च साम्यादनवस्थितेः ॥ १३ ॥ इदमविशिष्टार्थं शांकरमतात् ॥

सू ॥ नित्यमेव च भावात् ॥ १४ ॥ ईशेच्छापरमाण्वादिकारणानां सदात्वात् वैशेषिकमते नित्यमेव **सर्वदैवं कार्यो**त्पत्तिः स्यात् । न तु कदाचिदित्यर्थः ॥

सू ॥ उभयथा च दोषात् ॥ १५ ॥ वैशेषिकमते **उभयथा च**=परमाणुनित्यत्वानित्यत्वरूपपक्षद्वयेऽपि **दोषात्**=तद्वत्सर्वनित्यत्वकारणाभावनिमित्तकतदुत्पत्त्यभावस्य दोषस्य सत्त्वात् न तत्पक्षो युक्त इत्यर्थः ॥

सू ॥ अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा ॥ १६ ॥ अपरिग्रहाच्च=वैशेषिकमतस्य श्रुत्यादिपरिग्रहशून्यत्वात् तद्विरुद्धत्वाच्च **तत्र अत्यन्तमनपेक्षा**=अनादरः कार्य इत्यर्थः ॥ **इत्यानन्दतीर्थमते वैशेषिकाधिकरणम् ॥ २ ॥**

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां महद्दीर्घाधिकरणम् ॥२॥

अथ समुदायाधिकरणम् ॥ ३ ॥

॥ सू ॥ समुदाय उभयहेतुकेऽपि तदप्राप्तिः ॥ १७ ॥

वैदिकैकदेशिनां मतं निराकृतम् । इदानीं वेदबाह्यानां मतं निरस्यते ।

अथ समुदायाधिकरणम् ॥ ३ ॥

सू० ॥ समुदाय उभयहेतुकेऽपि तदप्राप्तिः ॥ १७ ॥ माध्यमिकयोगाचारसौत्रांतिकवैभाषिकसंज्ञाश्चतुर्विधा बौद्धाः । ते सर्वेऽप्यादिबुद्धस्य शिष्याः क्रमेण सर्वशून्यत्वबाह्यार्थशून्यत्वबाह्यार्थानुमेयत्वबाह्यार्थप्रत्यक्षत्ववादिनः । तत्र 'बुद्ध्या विविच्यमानानां स्वभावो नावधार्यते। अतो निरभिलप्यास्ते निःस्वभावाश्च देशिकाः। यथा यथा विचार्यंते विशीर्यन्ते तथा तथे' त्यादिन्यायैर्गुरुणा सर्वशून्यत्वं बोधितेषु शिष्येषु ये गुरूक्तं तथैवाङ्गीकृत्य पर्यनुयोगं नाकुर्वन् ते गुरूक्तस्य श्रद्धयाङ्गीकरणादुत्तमाः, तत उपरि पर्यनुयोगाकरणाद्धमाश्चेति उत्तमाधमत्वयोगान्मध्यमां स्थितिमास्थिता माध्यमिकाः । ये तु बाह्यार्थानां शून्यत्वमङ्गीकृत्य कथं विज्ञानस्यापि शून्यत्वं जगदान्ध्यप्रसङ्गादिति पर्यनुयोगमकुर्वन् ते गुरूक्ताङ्गीकरणस्याचारसंज्ञया बौद्धमते परिभाषितस्य तत उपरि पर्यनुयोगस्य योगसंज्ञया तन्मते परिभाषितस्य च सद्भावाद्योगाचाराः । गुरुणा तान्प्र 'त्यान्तरं विज्ञानमात्रमस्ति, तदेव नीलाद्याकारं न तु तद्व्यतिरेकेण बाह्यं नीलादिकमस्ति,सहोपलम्भनियमेन नीलादीनां तत्तद्विज्ञानानां चाभेदसिद्धेः, भेदे गवाश्ववत्तन्नियमाभावप्रसङ्गात्, तदेव विज्ञानाकारात्मकं नीलादिकमनादिवासनावशात् बहिर्वदवभासत, इति बोधिते कथं सर्वथैव बाह्यार्थस्य शून्यत्वं बाह्यस्य नीलादेरवभासात् अहमुल्लेखेन विज्ञानस्यान्तरतया इदमुल्लेखेन नीलादेर्बाह्यतया च भेदेऽवभासमाने सहोपलम्भनियममात्रस्याप्रयोजकस्याभेदसाधनाक्षमत्वात् 'सहत्वोक्त्यैव भेदानुमतेश्चे' ति यैः पर्यनुयुक्तं तान्प्रति 'सत्यमस्ति बाह्यं नीलादिकम् । न तु तत्प्रत्यक्षम् । अनुत्पन्नस्याविद्यमानस्य प्रत्यक्षत्वायोगात् उत्पन्नस्य क्षणिकस्य स्थित्यभावात् । किंतूत्पद्यमानं नीलादिकं विज्ञाने स्वाकारमर्पयित्वा नश्यति । ततो विज्ञानगतेनाकारेणातीतं नीलादिकमनुमीयत'इति बोधिते सति तै 'रित्थं शिष्यप्रश्नानुरोधेन कियत्पर्यन्तमुपदेशसूत्रं प्रवर्तिष्यत' इति सूत्रस्यांते पृष्टे गुरुणाभिहितं'भवन्तःसूत्रस्यान्तं पृष्टवन्तःसौत्रांतिका भवंत्विति।अतस्ते सौत्रांतिकाः।ततो'विज्ञानेनानुमेयं बाह्यमितीयं विरुद्धा भाषा,तस्यैव विज्ञानस्य तद्विषयप्रत्यक्षत्वात् प्रत्यक्षस्य कस्यचिदर्थस्याभावे व्याप्तिसंवेदनस्थानाभावेनानुमानाप्रवृत्तेश्चे' ति यैः पर्यनुयुक्तं ते वैभाषिकाः । तान्प्रति बाह्यप्रत्यक्षत्वमप्युपदिष्टम् । एवं विनेयबुद्ध्यनुसारेण चतुर्धोपदेशेऽपि क्षणिकत्वादिभावनया सर्वेऽपि क्रमेण सर्वशून्यत्वं प्रतिपत्स्यंत इति गुरोरभिप्रायः । तथाऽपि पर्यनुयोक्तारो यथाश्रुतं गुरोरुत्तरवाक्यस्यार्थं श्रद्धाना मतांतराण्यास्थिपत । तत्र वैभाषिकादिक्रमेण चतुर्विधानपि बौद्धान्निरसितुं चत्वार्यधिकरणानि । ततः क्षपणकान्निरसितुमेकमधिकरणम् । एतेषामधिकरणानां पूर्वाधिकरणाभ्यां पेटिकासंगतिमाह—वैदिकेति । वैदिकत्वेन सिद्धांतप्रत्यासन्नतया बुद्धिस्थाः कापिलकाणभुजाक्षचरणाः पूर्वं निराकृताः । इदानीमवैदिका निरस्यन्त इति पेटिकासङ्गतिः । अर्धवैनाशिकनिरासानंतरं सर्ववैनाशिका निरस्यंत इति अवांतरसङ्गतिः । केषाञ्चित्क्षणि-

प्रथममिह बौद्धसिद्धान्तमिद्धः समुदायकारणवादो युक्तो न वेति संदेहः । युक्त इति पूर्वः पक्षः । तथा ह्यामनन्ति—द्वौ समुदायौ बाह्याभ्यन्तरौ । बाह्यः पृथिव्यादिः । आन्तरश्चित्तचैत्त्यात्मकः । समुदायद्वयमेव सर्वं जगत् । तथा हि—बाह्यसमुदायस्य परमाणवः कारणम् । ते च चतुर्विधाः । पार्थिवाप्यतैजसवायव्याः । तेभ्यो युगपत्पुञ्जीभूतेभ्यः समुदायो बाह्यो जायते । आन्तरस्य समुदायस्य स्कन्धपञ्चकं कारणम् । रूपवेदनाविज्ञानसंज्ञासंस्काररूपाः पञ्च स्कन्धाः । चित्तेन निरूप्यमाणाः शब्दस्पर्शरूपादयो रूपस्कन्धः । तदभिव्यक्ति-

कत्वमभ्युपगच्छन्तस्तार्किकाः अर्धवैनाशिकाः । ते हि जाठराग्निना पच्यमानानां भुक्तपीताहारौषधरसद्रव्यरूपेणावयवानां प्रतिक्षणमुपचयापचयवैषम्यादवयवि शरीरमपि प्रतिक्षणमुपचयापचयवदन्यदन्यद्भवति । यद्यपि शरीरस्य प्रतिक्षणमुपचयापचयदर्शनं नास्ति, तथाऽपि वर्षधारानिपातैस्तटाकजलस्येव घटीयन्त्रोत्क्षेपणैः कूपजलस्येव चान्ते दर्शनाद्यौक्तिकं प्रतिक्षणं किञ्चित्किञ्चिदुपचयापचयज्ञानमस्त्येव. चन्द्रतारकादीनां मुहूर्तादिकालव्यवधानेन बहुदेशान्तरप्राप्तिदर्शनात् प्रतिक्षणं स्वल्पदेशान्तरप्राप्तिज्ञानवदित्यभ्युपगच्छन्ति । एवं प्रतिक्षणमवश्यंभाविभिः खननपूरणादिभिः भूगोलकस्य नदीजलसंसर्गशीकरोत्पतनैः समुद्रस्य चोपचयापचयवतः क्षणिकत्वमभ्युपगच्छंति। अतस्तेऽर्धवैनाशिकाः। बौद्धास्तु सर्वस्य प्रपञ्चस्य क्षणिकत्वमभ्युपगच्छन्तस्सर्ववैनाशिकाः। बौद्धेष्वपि वैभाषिकसौत्रांतिकाः परमाणुकारणवादिन इति तत्प्रत्यासत्त्या तदुभयसाधारणदूषणोक्त्या तेषामुभयेषां प्रथमाधिकरणे निरासः। द्वितीयाधिकरणे बाह्यार्थानुमेयत्ववादेन किञ्चिद्वैषम्यवतां सौत्रांतिकानामसाधारणदूषणोक्त्या निरासः। ततः क्षणिकत्वाभ्युपगमसाम्यात् योगाचाराणां ततो बौद्धत्वसाम्यात् माध्यमिकानां तदनंतरमवैदिकत्वसाम्यात् क्षपणकानामिति विवेकः। यद्यपि क्षपणका अपि परमाणुवादिनः। तथा वैभाषिकसौत्रांतिकैः खरस्नेहोष्णेरणस्वभावाश्चतुर्विधाः परमाणव इति परमाणुचातुर्विध्यं तार्किकवदभ्युपगम्यते। परमाणूनां तार्किकैः स्थिरत्वैकान्त्यवत्तैः क्षणिकत्वैकांत्यमुच्यते। क्षपणकास्तु परमाण्वेकविध्यवादिनः स्थैर्यास्थैर्याद्यनैकान्त्यवादिनश्चेति वैभाषिकसौत्रांतिकानां तार्किकप्रत्यासत्त्यतिशयो द्रष्टव्यः। इत्थमवांतरसंगतिं सूचयन् संशयं दर्शयति—**प्रथममिहेति**। सूत्रोक्तदूषणं विशदयितुं परमते दूषणीयांशमनुवदति-**तथा हीति**। **पृथिव्यादिरिति**। भूभूधरसमुद्रादिर्विषय इत्यर्थः। **चित्तेति**। चित्तविज्ञानचैत्यानि स्कंधांतराणि । **समुदायद्वयमेवेति**। परमाणव एव द्व्यणुकादिभूतभौतिकपर्यंतं बाह्यसमुदायरूपेण संहन्यंते नावयविनमारभन्ते। एवं पञ्च स्कंधाः आंतरसमुदायरूपेण संहन्यंत इत्यनेन प्रकारेण सर्वं जगत्समुदायद्वयात्मकमित्यर्थः। तदेव प्रपञ्चयति—**तथा हीति**। **चित्तेन निरूप्यमाणा इति**। रूपादीनां बाह्यत्वेऽपि आन्तरेण चित्तेन निरूप्यमाणत्वात् आंतरसमुदायमध्ये परिगणनमित्यभिप्रायेणेदं विशेषणम्। यद्वा। अत्र शब्दस्पर्शादय इत्यनेनांतरसमुदायांतर्गतशरीरेंद्रियादिरूपेण संहन्यमानानि भूतानि विवक्षितानि। तेषु चैत्त्यशब्दप्रवृत्त्यर्थमिदं विशेषणम्। **तदभिव्यक्तिरिति**। रूपाद्युपलब्धिरित्यर्थः। केचित्तु 'तत्स्यादालयविज्ञानं यद्भवेदहमास्पदम्। तत्स्यात्प्रवृत्तिविज्ञानं यन्नीलादेकमुल्लिखे'दिति बौद्धैर्विभक्तं द्विविधमपि ज्ञानं प्रवाहापन्नं विज्ञानस्कंध इत्याहुः। तन्नन्यं

र्विज्ञानस्कन्धः । तज्जन्यं दुःखं वेदनास्कन्धः । देवदत्तादिनाम संज्ञास्कन्धः । तेषां वासना संस्कारस्कन्धः । तेभ्यः पुञ्जीभूतेभ्य आन्तरः समुदायो जायते । अतः समुदायद्वयकारणवादे न कोऽपि विरोध इति ॥

एवं प्राप्ते निरूप्यते—न युक्तः समुदायद्वयकारणवाद इति । ते हि क्षणिकत्ववादिनः । कथमेतेषां समुदायः संभवति ? कारणानां क्षणिकत्वेन तदानीमेव नष्टत्वात् कार्योत्पादनासमर्थत्वात् ॥

॥ सू ॥ इतरेतरप्रत्ययत्वादुपपन्नमिति चेन्न संघातभावानिमित्तत्वात् ॥१८॥

दुःखमिति । दुःखग्रहणं सुखोपेक्षावस्थयोरप्युपलक्षणम् । देवदत्तादिनामेति । केचित्तु देवदत्तादिनामोल्लेखी सविकल्पकप्रत्ययस्संज्ञास्कंध इत्याहुः । तन्मते निर्विकल्पकमेव विज्ञानस्कन्धः । तेभ्य इति । उक्तेभ्यः पञ्चभ्यः स्कंधेभ्य इत्यर्थः । केचित्तु रूपस्कंधो बाह्यः तद्व्यतिरिक्तमेव स्कन्धचतुष्टयं चित्तचैत्यात्मकमित्याहुः । सूत्रस्याणुस्कन्धहेतुके द्विविधेऽपि समुदाये समुदायभावाप्राप्तिरित्यर्थमाविष्कुर्वन्नस्मिन्साध्ये सूत्रकारस्याशयस्थितं हेतुमुत्तरसूत्रपर्यालोचनोन्नेयं दर्शयति—ते हीत्यादिना । समुदाययोरेकैकाणुस्कंधहेतुकत्वे मेलनार्थव्यापाररहिततद्धेतुकत्वे वा सदातनत्वापत्तेः मेलनहेतुव्यापाराविष्टानेकहेतुकत्वं वक्तव्यम् । न च तत्क्षणिकत्ववादिभिरुपपादयितुं शक्यम् । येषां व्यापारावेशस्तेषां मेलनक्षणे नष्टत्वात् येषां मेलनं तेषां व्यापारक्षणेऽनुत्पन्नत्वात् केषांचिन्मेलनहेतुव्यापारेणान्येषां मेलनाभ्युपगमेऽतिप्रसंगात् । न च व्यापारवतां मेलनवतां चैकसंतानवर्त्तित्वादनतिप्रसंगः । क्षणिकसंतानिव्यतिरिक्तस्य तावदनुयायिनः स्थिरस्य संतानस्य सर्वक्षणिकत्ववादिभिरनभ्युपगतत्वादिति भावः ॥ सू० ॥ इतरेतरप्रत्ययत्वादुपपन्नमिति चेन्न संघातभावानिमित्तत्वात् ॥ १९ ॥ अस्थिरेषु स्थिरत्वभ्रांतिरूपाविद्या रागादिहेतुः, रागादिपारवश्यं च तद्धेतुरित्यनुभवसिद्धम् । एवमितरेतरहेतुत्वेनानुभवसिद्धस्याविद्यारागादिरूपस्य संसारचक्रस्य शरीरेंद्रियविषयादिरूपसमुदायाभावेऽनुपपत्तेः तदाक्षिप्तस्समुदायः सिध्यन्प्रतिक्षेप्तुं न शक्यत इति शंकार्थः । सूत्रे प्रत्ययशब्दस्तन्मतपरिभाषया हेतुवाची । भाष्ये रागादिशब्दस्तन्मते अविद्याकार्यत्वेन परिगणितानां संस्कारादीनां संग्राहकः । ते हि परिगणयंति—अविद्या, संस्कारः, विज्ञानं, नामरूपं, षडायतनं, स्पर्शः, वेदना, तृष्णा, उपादानं, भवः, जातिः, जरा, मरणं, शोकः, परिदेवना, दुःखं, दुर्मनस्ता, इत्येवंजातीयकान् । तत्र क्षणिककार्यदुःखशून्येषु स्थायिनित्यसुखवस्तुबुद्धिरविद्या । ततो रागद्वेषमोहास्ततो धर्माधर्मसंस्कारा इत्येतत्सर्वं संस्कारः । संस्कारवशाज्जीवस्य गर्भाशयद्रव्ये वृत्तिलाभो विज्ञानम् । विज्ञानसंसर्गाद्गर्भद्रव्यस्य कललपेश्याद्याकारेणाभिव्यक्तिर्नामरूपम् । तदभिव्यक्तिक्रमेण षडिन्द्रियायतनशरीरनिर्वृत्तिष्षडायतनम् । निर्वृत्तशरीरेंद्रियस्य गर्भगतविषयेन्द्रियसंसर्गजं ज्ञानं स्पर्शः । तन्निमित्ते सुखदुःखे वेदना । सुखप्राप्तिदुःखपरिहारार्था विषयोपादानेच्छा तृष्णा । तया विषयेषु प्रवृत्तिरुपादानम् । ततः क्रमेण गर्भान्निष्क्रमणं भवः । निर्गतस्य मनुष्यत्वादिजात्यभिमानो जातिः । क्रमभाविनी जरामरणे प्रसिद्धे । म्रियमाणस्य पुत्रकलत्रा-

अस्थिरेषु स्थिरत्वबुद्धिरूपाया अविद्याया रागादीनां चान्योन्यकारणत्वात् संघातभावादिकमुपपन्नमिति चेत्–न, अविद्यायाः संघातभावानिमित्तत्वात्। न हि शुक्तिकादिषु रजतादिबुद्धिरूपाविद्यया शुक्तिकादिर्वस्तुतो रजतादिकार्यं करोति। विदुषस्तदानीमेव तत्र नष्टत्वात् तन्निमित्तरागादयोऽपि न संभवन्ति। तस्मादयुक्तः समुदायकारणवादः ॥

युक्त्यन्तरमाह—

॥ सू ॥ उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरोधात् ॥ १९ ॥

द्यभिषंगादन्तर्दाहः शोकः । तदुत्थः प्रलाप परिदेवना। मरणक्लेशो दुःखम्। मानसं दुःखं दौमनस्यमित्यादि व्याचक्षते । 'न सङ्घानभावानिमित्तत्वा' दिति परिहारसूत्रांशं व्याचष्टे–नेत्यादिना। कारणाभावेन समुदायभावानुपपत्त्याशङ्कायां कारणप्रदर्शनेन हि तदुपपत्तिस्समर्थनीया। तत्र किमविद्याकार्यरागादिमध्ये समुदायद्वयमप्यंतर्भूतमित्यविद्यैव कारणमिति शङ्क्यते। उताविद्यारागद्वेषादिप्रवाहस्यानुभवसिद्धस्य उपपादनार्थमवश्यांगीकरणीये शरीरेंद्रियविषयादिरूपबाह्याभ्यन्तरसमुदायभावे तत्कारणं किंचिदवश्यं कल्पनीयमिति। आद्य आह–अविद्याया इति। यद्यविद्यैव केवला परमाण्वादिव्यापारनिरपेक्षा समुदायहेतुः स्यात् तदा शुक्तिरजतभ्रांतिरूपयाप्यविद्यया शुक्तेश्शुक्तिरूपसमुदायताप्रहाणेन रजतरूपसमुदायतापत्तिः स्यादित्यर्थः । अविद्यादीनामितरेतरप्रत्ययत्वमनुपपन्नमित्याह–विदुष इति। अन्यस्याविद्ययान्यस्य रागादिजननेऽतिप्रसंग इति भावः। द्वितीये तु क्षणिकवादे परमाण्वादिव्यापाररूपकारणासंभव उक्त एवेति भावः ॥ स्यादेतत्। नायं कारणासंभवदोषः प्रसरति । विरलपरमाणुभ्यः सन्निकृष्टाः परमाणवो जायन्ते । परस्परसंनिकर्ष एव तेषां समुदायभाव इत्यभ्युपगमात्। न चैवमभ्युपगमेऽन्येषां कर्मणान्येषु संयोगजननेऽतिप्रसंग इति दोषः प्रसरति। न हि बौद्धमते क्षणिकेषु परमाण्वादिषु कर्मसंयोगो वा जायते। किं तु देशांतरस्थेन देशांतरस्थस्योत्पादः कर्मप्रत्ययस्यालम्बनं विप्रकृष्टदेशेन सन्निकृष्टदेशे तदुत्पादस्संयोगप्रत्ययस्य। ततश्च यथा न्यायमते नानादिक्प्रभवशब्दमूलकशब्दपरंपराजननक्रमेण बहूनां शब्दानां मेलने सति कोलाहलप्रत्ययः। एवं बहूनां परमाणूनां तथा तथा मेलने सति घटोऽयं पटोऽयमित्यादि प्रत्यक्षमुपपद्यते। दृष्टं हि एकैकस्य केशस्य दूरे दृश्यत्वाभावेऽपि बहूनां केशानां कबर्यादिरूपेण पुंजीभावे सति तत्समुदायस्य दृश्यत्वम्। न चादृश्यसमुदायस्यादृश्यत्वनियमः । अप्रयोजकत्वात्। एकैकस्य तंतोः स्यंदनाकर्षणशक्त्यभावेऽपि तत्समुदायस्य तदाकर्षणशक्तिवदेकैकस्य परमाणोरदृश्यत्वेऽपि तत्समुदायस्य दृश्यत्वोपपत्तेः। यदाहुः–'प्रत्येकं दृश्ययोग्यत्वेऽप्यणूनां दृश्यता भवेत्। सामग्र्ये सति तंतूनां नौकाद्याकर्षशक्तिवत् ॥' इति। तस्मान्न कारणासंभवेन समुदायभावानुपपत्तिः इत्येवमाशङ्कानिराकरणार्थं युक्त्यंतरपरत्वेनोत्तरसूत्रमवतारयति–युक्त्यंतरमाहेति।

॥ उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरोधात् ॥१९॥ घट एव क्षणो घटक्षणः। बौद्धमते वस्तुतः [क्षण]ो नास्ति। उद्यन्नेव स्वरसभंगुरो घटादिः क्षणपरिकल्पनामात्रनिमित्तं भवति। स च [घटा]दिः स्वोदयविनाशपरिकल्पितक्षणवत्त्वात् क्षणिकोऽपि भवति। वपुष्मान् शिलापुत्रक[शरीर]वत्। वस्तुतः स्वव्यतिरिक्तक्षणाभावात् स्वयमेव क्षणोऽपि भवतीत्येषां प्रक्रिया। ननु,

उत्तरघटक्षणोत्पत्तौ पूर्वघटक्षणस्य नष्टत्वात् अभावस्यैवोत्पादकत्वाविशेषात् सर्वदा सर्वत्र सर्वोत्पत्तिरपि स्यात् ॥

॥ सू ॥ असति प्रतिज्ञोपरोधो यौगपद्यमन्यथा ॥ २० ॥

असति हेतावुत्पत्तौ अधिपतिसहकार्यादीनां ज्ञानहेतुत्वप्रतिज्ञाविरोधः स्यात् । तस्यापि स्थित्यभ्युपगमे युगपत् घटद्वयोपलब्धिप्रसक्तिः । अस्थितौ संप्रयोगज्ञानादेः यौगपद्यम् ॥

नष्टस्य न कारणत्वासंभवः । उक्तं हि तत्वसंग्रहे—'भावानां कारणत्वं नानष्टतया न स्थिततया वा अपि तु भूततया । भूतश्च स्थितो वा भवतु नष्टो वा कारणान्तरपौष्कल्ये सति स्वकार्यमविलंबेन करोति । न च नष्टस्यात्यंतासत्त्वम् । येन न ह्यसतः सतः कार्यक्रिया युज्यत इति चोद्येत । स्ववर्तमानक्षणे सत्त्वात् । सतश्चासद्रूपता नास्ति । तस्मात् स्वकीयेन सद्रूपेणेह वा जन्मांतरे वा फलदायको भवति । यथा बीजे कृतसंस्कारात् पुष्पफलादिषु वर्णरसविशेषा मध्यावस्थास्वदृष्टास्समुत्पद्यन्त' इति । तस्मान्नष्टत्वेन न कारणत्वे किञ्चिदपराध्यते इत्याशङ्क्याह—**अभावस्येति** । भावरहितस्य कार्यकाले असत इति यावत् । ततश्च यदि कार्यदशायामसदपि यदा कदाचित्पूर्वं सत्त्वमात्रेण कारणं स्यात् तदा सर्वदा सर्वत्र सर्वस्याप्युत्पत्तिः स्यात् । घटोत्पत्तिदशायामंकुरादेरप्युत्पत्तिः स्यात् । अनादौ कालप्रवाहे नष्टस्य बीजादेस्सत्त्वात् । न च क्षेत्रतत्कर्षणादिसहकारिपौष्कल्याभावश्शङ्कनीयः । तस्याऽपि नष्टस्य सत्त्वाविशेषादित्यर्थः । अतो नष्टस्य कारणत्वायोगात् दोहळद्रव्याणामपि यावत्कार्योत्पत्ति सूक्ष्मरूपेणानुवृत्तिरङ्गीकरणीयेति भावः ॥ स्यादेतत् । चिरनष्टस्य निर्व्यापारस्य माभूत्कारणत्वम् । स्वरूपेण स्वव्यापाररूपेण वा पूर्वक्षणवर्त्तिनस्तु स्यात् । अवश्यं च कारणस्य पूर्ववर्त्तित्वं वाच्यम् । तेनैव कारणत्वोपपत्तौ किं कार्यकालवर्त्तित्वेन । लोके च विनष्टस्यैव बीजस्याङ्कुरे क्षीरस्य दध्नि मृत्पिण्डस्य घटे च कारणत्वं सम्प्रतिपन्नं दृश्यते । यदि तु कारणस्य कार्यकालवर्तित्वमपेक्ष्यते तदा बीजादिविनाशोऽङ्कुरादिकारणं पूर्वघटक्षणादिविनाशः उत्तरघटक्षणादिकारणमित्यस्त्वित्याशंकानिराकरणार्थमग्रिमं सूत्रत्रयम् । तत्राद्यशंकानिराकरणार्थमिदं सूत्रम्—**असति प्रतिज्ञोपरोधो यौगपद्यमन्यथा ॥ २० ॥ असतीति** । कार्यदशायामिति शेषः । **अधिपतीति** । अधिपतिसहकार्यालम्बनसमनंतरप्रत्ययाः चत्वारः चित्तचैत्त्योत्पत्तिहेतव इति बौद्धानां प्रतिज्ञा । तथा हि—बुद्धसूत्रम्—'चतुर्विधान्हेतून्प्रतीत्य चित्तचैत्त्या उत्पद्यंत' इति । अधिपतिरिंद्रियम् । तद्धि ज्ञानस्य रूपादिषु पंचस्वेकैकमात्रविषयत्वनियामकम् । नियामकश्च लोके अधिपतिरुच्यते । सहकारिआलोकादिकम् । आलंबनं घटादिर्विषयः । समनन्तरप्रत्ययः पूर्वज्ञानम् । एतांश्चतुर्विधान् हेतून्प्राप्य चित्तं ज्ञानं चेत्त्याः तदभिन्नाः सुखादयश्च जायन्त इति प्रतिज्ञार्थः । इयं प्रतिज्ञा हीयेत यदि पूर्वोत्तरक्षणवर्त्तित्वं विषयस्य न स्यात् । पूर्वक्षणवर्त्तित्वाभावे हि कारणत्वं भज्येत उत्तरक्षणवर्त्तित्वाभावे वर्तमानत्वग्राहिप्रत्यक्षविषयत्वम् । अन्यथा एतद्दोषसमाधानाय कारणस्य विषयतासिद्ध्यर्थं तस्याऽपि कार्योत्पत्तिक्षणे स्थित्यभ्युपगमे घटद्वययौगपद्यं प्रसज्येत । क्षणिकत्वहानिश्च स्यात् । अथैतद्दोषद्वयपरिजिहीर्षया कारणस्य कार्योत्पत्तिक्षणे स्थितिमनभ्युपगम्य कारणक्षण एव तस्य विषयत्वमभ्युपगम्येत तदा सम्प्रयोगज्ञानयोर्हेतुहेतुमतोर्यौगपद्यं स्यादित्यर्थः ।

॥ सू ॥ प्रतिसंख्याऽप्रतिसंख्यानिरोधाप्राप्तिरविच्छेदात् ॥ २१ ॥

निरोधो निरन्वयविनाशः। स स्थूलः सूक्ष्मश्च न संभवति। कपालादिभावरूपावस्थाप्राप्तेरेव विनाशशब्दवाच्यत्वात् सतो द्रव्यस्याविच्छेदात्। ततो न क्षणिकत्वसिद्धिः ॥

सू० ॥ प्रतिसंख्याऽप्रतिसंख्यानिरोधाप्राप्तिरविच्छेदात् ॥ २१ ॥ यद्यपि प्रतिज्ञोपरोधादेव विनाशकारणत्वशङ्कानिरासोऽपि सिद्ध्यति, तथापि तत्र हेत्वंतरप्रदर्शनार्थमिदं सूत्रम्। निरोध इति। असत्कार्यवादिनां बौद्धानां नानुवर्तमानस्य द्रव्यस्यावस्थांतरप्राप्तिर्विनाशः किंतु निरन्वयो निरनुवृत्तिको विनाशः। स तैर्निरोधशब्देन परिभाष्यते। स द्विविधः। स्थूलः सूक्ष्मश्च। मुद्गरपाताद्यनंतरं सर्वरुपलभ्यमानो घटादीनां विनाशः स्थूलः प्रतिसंख्यानिरोध इत्युच्यते। प्रतिसंख्या विपयसत्त्वप्रतिकूला तदसत्त्वग्राहिणी लौकिकानां बुद्धिस्तद्विषयो निरोधः इत्यवयवार्थान्वयात्। तद्विपरीतो निरोधः अप्रतिसंख्यानिरोधः सूक्ष्मः लौकिकोपलब्ध्ययोग्यो बौद्धैर्युक्त्या साध्यमानः प्रतिक्षणविनाशः। तयोरुभयोरप्यप्राप्तिरसंभवः। कुतः। अविच्छेदात्। घटादिरूपेण स्थितस्य द्रव्यस्य स्वरूपतो विच्छेदाभावात्। न च द्रव्यानुवृत्तौ विनष्टो घट इत्यादिप्रतीतिव्यवहारयोर्निर्विषयत्वापत्तिः। अवस्थातरापत्तेस्तद्विषयत्वादित्यर्थः। अत्रायमाशयः। तंतूनां वियोजने सति पटनाशः तंतुसमुदायात्मकस्य पटस्य तंतूनां विप्रकर्षेण नाश इति वा तन्तुसमुदायारब्धस्य पटस्य तंतुसंयोगरूपासमवायिकारणनाशे नाश इति वा यथाकथञ्चिदुत्प्रेक्ष्येत। नैवं घटनाशः कपालसमुदायनाश इति वा कपालसंयोगरूपासमवायिकारणनाशजन्यनाश इति वोत्प्रेक्षितुं शक्यते। घटोत्पत्तिसमये कपालानां मेलनाभावात् घटोत्पत्तेः पूर्वं मृत्पिण्डस्यैव घटनाशानंतरं कपालानामेव च व्यवस्थया दर्शनात्। तस्मादेकस्यैव मृद्द्रव्यस्य क्रमभाविपिण्डघटकपालचूर्णाद्यवस्थाशालित्वमित्येवाभ्युपगन्तव्यम्। एवञ्च स एव मृत्पिण्डो घटरूपापन्नो दृश्यते स एव घटः कपालरूपापन्न इति प्रत्यभिज्ञाप्यनुगृहीता भवति। अतः पटादिष्वप्यवस्थान्तरापत्तिरेव विनाशः न तु निरन्वयविनाशः। अयःपीतजलादिष्ववस्थान्तरापत्त्यदर्शनेऽपि सूक्ष्मावस्थान्तरापत्तिरनुमातव्या। एवं प्रतिसंख्यानिरोधस्याप्यसम्भावनायामप्रतिसङ्ख्यानिरोधो दूरापास्तः। एवं च बीजादिषु प्रतिसङ्ख्यानिरोधरूपस्य पूर्वघटक्षणादिष्वप्रतिसङ्ख्यानिरोधरूपस्य चानेकक्षणानुयायिनो विनाशस्याप्रामाणिकत्वात् बीजादिविनाशः कार्यसहभावेन कारणमित्येतदयुक्तमिति। इदं च निरोधाभावसाधनं कार्यसहभाविकारणनिरास इव क्षणिकत्वनिरासेऽप्युपयुज्यत इति तेन क्षणिकत्वाभावोऽपि सिद्ध्यतीत्याह—तत इति। प्रतिसङ्ख्याप्रतिसङ्ख्यानिरोधयोः अप्राप्तिः कारणत्वासम्भवः। 'आकाशं द्वौ निरोधौ च नित्यं त्रयमसंस्कृत' मिति बौद्धैर्नित्यत्वेनाङ्गीकृतयोः तयोः क्वचिदपि कदापि विच्छेदाभावेन सर्वदा सर्वत्र सर्वकार्योत्पत्तिप्रसङ्गात्। न च सहकारिसमवधानवशात् देशकालनियमः। समानन्यायतया सहकारि[ण्य]पि निरोधयोरेव कारणत्वप्राप्तेः। न चोपादानत्वाभिमतकारणत्वविषय एव विनाशका[र]णनियमः। नियामकाभावात्। वस्तुतस्तु मृत्तन्तुसुवर्णाद्युपादानत्वाभिमतगतरूपस्प[र्शा]देस्वभावानां कार्येऽनुवृत्तिदर्शनात् स्वभाववन्तं विहाय स्वभावस्यानुवृत्त्यसंभवाच्च [उपा]दानकारणत्वमेव विनाशकारणत्वप्रतिक्षेपकम्। उत्तरघटक्षणादिषु पूर्वघटक्षणादिसादृश्य-

॥ सू ॥ उभयथा च दोषात् ॥ २२ ॥

उत्पन्नस्य तुच्छतापत्तौ तुच्छादुत्पत्तौ चाभावादुत्पत्त्यसंभवात् । अभावात्मककार्योत्पत्तिरूपाद्दोषादसमञ्जसमिदं दर्शनम् ॥

॥ सू ॥ आकाशे चाविशेषात् ॥ २३ ॥

आकाशे च न तुच्छत्वमुपपद्यते। अबाधितप्रतीतिसिद्धत्वादस्य श्येनादिपतनदेशत्वेन ॥

मात्रं न तु तत्स्वभावानुवृत्तिरिति चेत् , अस्तु नामैवम् । तथाऽपि मृदादीनां घटरूपादत्यन्तसदृशरूपादिमत्त्वे लोकप्रसिद्ध्यनुसारिकार्यानुगतकारणत्वरूपं प्रयोजकं कल्पयितुं युक्तम् । कारणत्वमात्रस्य दण्डचक्रादावतिप्रसक्तत्वात् मृत्त्वादेरननुगतत्वात् उपादानत्वस्यायुतसिद्धिगर्भत्वेन उक्तरूपानतिरेकात् । तस्मादयुक्तं निरोधयोः कारणत्वमिति सूत्रस्यार्थांतरमुपन्यस्तरीतिभिरुन्नेतुं शक्यमिति भाष्ये न प्रदर्शितम् । निरोधयोः कारणत्वनिरासे हेत्वंतरप्रदर्शनार्थं सूत्रम्—सू ॥ उभयथा च दोषात् ॥ २२॥ चकारो भिन्नक्रमः । प्रकारद्वयेन दोषप्रसंगाच्चेत्यर्थः । बौद्धाः किल कल्पयंति 'बुद्धिबोध्यं त्रयादन्यत्संस्कृतं क्षणिकं चे' ति । संस्कृतमुत्पाद्यं किं तत्त्रयं यस्मादन्यद्बुद्धिबोध्यमुत्पाद्यं क्षणिकं चेत्याकांक्षायां तदपि त्रयं ते परिगणयन्ति, 'प्रतिसंख्याप्रतिसंख्यानिरोधावाकाशं च ' ति । तत्त्रयमवस्तु अभावात्मकं निरूपाख्यं तुच्छमिति मन्यंते । तत्र पूर्वोत्पन्नस्य घटक्षणस्य तदानीमेव निरुद्धत्वप्राप्त्या तुच्छान्निरोधादेव कार्यघटक्षणस्योत्पत्तिरिति यदप्यभ्युपगम्यते तत्र तुच्छादुत्पत्त्यसंभवस्तावदेको दोषः। तुच्छादुत्पत्त्यभ्युपगमे हि तुच्छस्य निर्विशेषत्वेन कारणविशेषकृतः कार्यविशेष इति व्यवस्थोपपादनासंभवात् घटक्षणानंतरं सर्वस्य जगत उत्पत्तिः स्यात् । तथा तुच्छादुत्पत्तावुत्पद्यमानं कार्यमपि तुच्छमेवोत्पद्येत न तु सद्रूपं कारणानुसारित्वात् कार्यस्येत्यपरो दोषः इति । सू ॥ आकाशे चाविशेषात् ॥२३॥ यद्यप्याकाशस्य तुच्छत्वनिरासः प्रकृते क्षणिकत्वप्रतिक्षेपे नोपयुज्यते तथाऽपि निरोधप्रसंगात् तत्सहपरिगणितस्याकाशस्य बुद्धिस्थतया प्रासंगिकस्तस्य तन्निरासः । 'अविशेषा' दित्यस्य तात्पर्यतो व्याख्यानमबाधितेति । अबाधितप्रतीतिसिद्धत्वेन पृथिव्याद्यविशेषादित्यर्थः । अन्यथा पृथिव्यादिकमप्यपह्नूयेतेति भावः। श्येनादीति । ननु 'इह श्येनः पतती'त्यादिप्रतीतिषु यः श्येनादिपतनदेशत्वेन विषयस्स आकाश इति प्रत्यक्षप्रमाणमनेनोपन्यस्यते? । उत श्येनादिपतनेनावकाशसाध्येन लिंगेनानुमीयमानोऽवकाश आकाश इति अनुमानप्रमाणमुपन्यस्यते? । नाद्यः । आलोकस्यैव श्येनपतनाधारतया प्रत्यक्षविषयत्वोपपत्तेः महान्धकारे तस्यैव खद्योतपतनाधारतया प्रत्यक्षविषयत्वोपपत्तेश्च । इह चन्द्र इह सूर्यः इत्यादिप्रत्यक्षे चंद्रसूर्याद्याश्रितस्यालोकस्य तदाधारतया विषयत्वं न संभवतीति चेन्न । 'वने तिलक' इत्यादि प्रतीतौ वृक्षसमुदायरूपस्य वनस्य तिलकाद्याधारत्वेनेव तदाश्रितस्यालोकस्य स्वरूपसंबन्धविशेषेणोक्तप्रतीतौ तदाधारतया विषयत्वोपपत्तेः । आकाशस्याऽपि हि श्येनता स्वरूपसंबंधविशेषेणैवोपपादनीया । निबिडमूर्त्तद्रव्यस्य भूतलादेरिव तस्य मुख्याधारासंभवात् नीरूपद्रव्यस्याकाशस्य प्रत्यक्षविषयत्वं न संभवतीति तु विशेषः । न च पञ्चीकरणेनाकाशेऽपि रूपमस्तीति वाच्यम् । स्पर्शादेरपि सत्त्वप्रसंगात् त्रिवृत्करणस्यैव श्रुतिसूद्ध-

त्वाच्च । आकाशादिवत् प्रदीपालोकोऽप्यप्रत्यक्षः । विनिगमनाविरहेण उद्भूतरूपवदुद्भूतस्पर्शस्यापि वहिर्द्रव्यप्रत्यक्षताप्रयोजकत्वात् इति चेन्न। आत्मभिन्नद्रव्यप्रत्यक्षत्वरूपस्य वहिर्द्रव्यप्रत्यक्षत्वस्य प्रत्यक्षसामान्यसामग्र्यां सत्यां तत्तदिंद्रिययोग्यविषयविशेषरूपविशेषकारणयोगादर्थवशसम्पन्नस्य घटभिन्नद्रव्यप्रत्यक्षत्वस्येव वहिर्गुणप्रत्यक्षत्वस्येव च कार्यतानवच्छेदकत्वात् । तस्य कार्यतावच्छेदकत्वेऽपि द्रव्यचाक्षुषप्रयोजकस्य उद्भूतरूपस्य तत्स्पार्शनत्वप्रयोजकोद्भूतस्पर्शस्य च द्रव्यग्राहकवहिरिंद्रियव्यवस्थापकोद्भूतगुणत्वेनानुगतेन रूपेण तत्प्रयोजकत्वोपपत्तेः लोकसिद्धप्रभाप्रत्यक्षसंग्राहकत्वेनास्यैव तत्प्रयोजकत्वौचित्यात् प्रभाप्रत्यक्षत्वानंगीकारेऽपि प्रत्यक्षस्य तदीयरूपस्यैव श्येनादिपतनाधारत्वप्रतीतिविषयत्वोपपत्तेश्च । स्वरूपसंबंधविशेषमात्रेण द्रव्याद्याधारताया निरवयवद्रव्य इव गुणेऽप्यविरोधात् । यदि तु नीरूपद्रव्यस्याप्याधारतया प्रत्यक्षविषयत्वमुपपाद्यते तदा दिशामेव तथात्वोपपादनं युक्तम् । इह प्राग्भागे श्येनः प्रत्यग्भागे कपोत इत्यादिप्रतीत्यनुसारात् । अपि च । आकाशस्य इह पक्षी नेह पक्षीति आधारत्वानाधारत्वप्रतीतिद्वयं न स्वावयवभेदावच्छेदेन उपपादयितुं शक्यम्।तस्य निरवयवत्वात्।किं तु तत्प्रसृतालोकान्धकारान्यतरावयवावच्छेदेन दिग्भेदावच्छेदेन वोपपादनीयम् । ततो वरमालोकांधकारयोरेव स्वस्वावयवविशेषावच्छेदेनाधारत्वानाधारत्वव्यवस्था दिग्विशेषाणामेव वा । न च तत्तदधःक्षितिभागभेद एवावच्छेदकभेदः स्यादिति वाच्यम् । ऊर्ध्वाधरदेशयोरिह पक्षी नेह पक्षीत्याधारत्वानाधारत्वव्यवस्थायां तद्भेदाभावात् । तस्मान्नेदं भाष्यमाकाशसद्भावे प्रत्यक्षप्रमाणोपन्यासपरं नाप्यनुमानोपन्यासपरमिति युक्तम्। आवश्यकस्य निविडमूर्तद्रव्याभावस्यैवावकाशरूपत्वोपपत्तेः। आकाशांगीकारेऽपि हि तदभावोऽपेक्षितः । अन्यथा कुड्याद्यावरणेऽप्यप्रतिघातश्येनादिपतनापत्तेः । न च यत्र कुड्याद्यावरणं तत्राकाश एव नास्तीति शंक्यम् । तस्यासर्वगतत्वप्रसंगादावरणापाये तत्रावकाशदर्शनाच्च । न ह्याकाशस्तत्रासन्नावरणापाये समुत्पद्यते । अपि चावकाशः प्रत्यक्षः । चक्षुरुन्मीलनानंतरमिहावकाशोऽस्ति इह नास्तीत्यसंदिग्धाविपर्यस्तानुभवदर्शनात् । न च नीरूपद्रव्यस्याकाशस्य प्रत्यक्षत्वं युक्तम् । युक्तं तु निबिडमूर्त्तद्रव्याभावस्य प्रत्यक्षघटकुड्यादिप्रतियोगिकस्य। मूर्त्तद्रव्यस्य अभावः प्रागभावः प्रध्वंसो वेत्यादिविकल्पस्त्वत्र न प्रसरति। प्रत्यक्षयावन्निबिडमूर्तद्रव्यसंसर्गाभावकूटस्स इत्युपपत्तेः। आकाशांगीकारेऽपि श्येनादिपतनार्थमपेक्षितस्य मूर्त्तद्रव्याभावस्यैवंरूपस्यैव वक्तव्यत्वात् । ननु, भावांतरमभावो नातिरिक्त इत्यभ्युपगम्यते, ततश्च सर्वतः श्येनादिपतनार्थं मूर्तद्रव्याभावात्मा व्यापको योऽभावोऽभ्युपगम्यते स एवाकाशः स्यादिति चेन्न । तत्र तत्र प्रसृतालोकस्यान्धकारस्य वा तथात्वोपपत्तावतिरिक्तभावकल्पनानपेक्षणात् । तस्मादनुपपन्नमेवेदं भाष्यमाभाति । अत्रोच्यते । प्राग्भागे श्येनः पततीत्यादिप्रतीतिषु प्रागादिदेशरूपो श्येनाद्याधारो भासते स एवाकाशः। तद्व्यतिरेकेण दिशोऽनंगीकारात्।स च नीरूपद्रव्यऽपि इदानीं श्येन इत्यादिप्रतीतिषु काल इव श्येनाद्यधिकरणतया प्रत्यक्षविषय इत्युपप। न च आलोकादिरेव देशोऽस्तु यदुपाधिसंबन्धेनाकाशे प्रागादिविभागः कार्यः तदुपासम्बन्धस्य तत्राऽपि सम्भवादिति वाच्यम् । प्राग्भागे चंद्रालोकस्समुन्मिषति प्रत्यग्भागे ोऽनुवर्तत इत्यादिप्रतीतिषु आलोकादेरप्याधारत्वेन प्रागादिदेशप्रतिभासात् । एतेना-

काशेऽप्याधारत्वानाधारत्वव्यवस्थार्थमवच्छेदकत्वेनालोकप्रदेशापेक्षणमावश्यकमित्यपि शङ्का निरस्ता । कुतः प्रागाद्युपाधिभिस्तदवच्छेदोपपत्तेः। न च प्राग्भागेऽवकाशोऽस्तीत्यादिव्यवहारदर्शनेनावकाशात्मकादाकाशादप्यन्यस्तदाधारो देशः स्यादिति वाच्यम्। तत्रावकाशशब्दस्याभिमतमूर्त्तद्रव्यावस्थानविरोधिमूर्तद्रव्यांतरनिरोधाभावपरत्वात्।अत एव प्राग्भागेऽवकाशोऽस्ति न प्रत्यग्भागे भुञ्जानैर्ब्राह्मणैर्निबिड इति क्वचिद्देशभेदेऽवकाशनिषेधोऽपि दृश्यते । एवं च मूर्त्तद्रव्याभावरूप एवावकाशस्तत्तदुपाध्यवच्छिन्नः प्रागादिव्यवहारालम्बनं स्यादित्यपि शङ्का निरवकाशा । तस्य देशाधेयत्वेन प्रतीतेः प्राग्भागेऽवकाशो नास्ति तत्र 'नीरंध्रमासते द्विजा' इत्यावरणाभावरूपावकाशप्रतिषेधेऽपि प्रागादिदेशसत्त्वव्यवहाराच्च । न चैवमावरणाभावरूपावकाशस्येव प्राग्भागादिरूपदेशस्यापि देशाधेयत्वेन प्रतीतिरस्ति येन ततोऽपि व्यतिरिक्तो देशः सिद्ध्येत् । अयं प्राग्देशः अयं प्रत्यग्देशः इत्यादिरेव हि व्यवहारः न त्वस्मिन्देशे प्राग्देशः इत्यादिरूपः । इहाकाश इति प्रतीतेस्तद्व्यतिरिक्तो देशः स्यादिति चेन्न । लौकिकानामाकाशप्रतीतेरुपरितलवद्दृश्यमाने परितश्चावाङ्मुखेन्द्रनीलमहाकटाहवदवभासमाने मेरुशिखरप्रभाविशेषत्वेनागमसिद्धे नीलद्रव्य एव व्यवस्थि . तस्य देशविशेषाधेयत्वेन प्रतीतावपि विरोधाभावात् देशरूपस्याकाशस्य व्याप्तस्येदानीमि इत्यादिप्रतीतिषु कालवत्पदार्थविशेषणत्वेन विषयत्वं विना क्वचिदपि लौकिकप्रतीतौ स्वातंत्र्येण विषयत्वाभावात् । तांत्रिकैः स्वस्वकल्पितमर्यादानुसारेण नियमितायाः प्रतीतेरर्थतत्वाव्यवस्थापकत्वात्।तस्मादिदं भाष्यमाकाशे श्येनादिपतनाद्याधारदेशावगाहिप्रत्यक्षप्रमाणोपन्यासपरमिति तावदुपपद्यते । अत एव भाष्ये 'श्येनादिपतनदेशत्वेन' ति देशग्रहणम्। एवमनुमानप्रमाणोपन्यासपरमिदं भाष्यमित्यप्युपपद्यते । न च निबिडमूर्त्तद्रव्याभावेनार्थांतरम् । तदतिरिक्तदेशानंगीकारे यत्रैकः श्येनः पतति तत्रैव श्येनांतरस्यापि पतनप्रसंगात् । समीपे मूर्त्तद्रव्याभावसत्त्वात् तत्र स नास्तीति चेत् सत्यम् । यत्र नास्तीत्युच्यते स एवाकाशाख्यो देशः सिद्ध्येत् । आलोकोऽन्धकारो वा स देशः स्यादिति चेन्न । तदुभयातिरिक्तस्यापि देशस्यानंगीकारे यत्र प्रदीपालोकमण्डलमवतिष्ठते तत्राऽपि तमःप्रसरणप्रसंगात्। आलोकाभावमपेक्ष्य तमः प्रसरति स नास्तीति चेद्यत्र नास्तीत्युच्यते स ताभ्यामप्यन्यो देशः सिद्ध्यन् आकाशः पर्यवस्येदित्येषा दिक् । तस्माद्युक्तमिदं भाष्य 'मबाधितप्रतीतिसिद्धत्वादस्य श्येनादिपतनदेशत्वेने' ति । प्रसंगागतमाकाशस्यावस्तुत्वनिराकरणमवसितम् । प्रकृतं क्षणिकत्वनिराकरणमनुवर्तते । अत्रेयं शंका समुन्मिषति । प्रत्यक्षानुमानसिद्धं भावानां क्षणिकत्वं प्रतिक्षेप्तुमशक्यम् । प्रत्यक्षं तावद्वर्तमानवस्तुविषयमवर्तमानादतीतात् पूर्वक्षणवर्त्तिनोऽनागताच्चोत्तरक्षणवर्त्तिनः स्वविषयं व्यावृत्तमवगमयति यथा नीलो घट इति ज्ञानं स्वविषयमरुणादिव्यावृत्तम्।तथानुमानमपि घटादिः क्षणिकः अर्थक्रियाकारित्वात् शरीरादिवत् व्यतिरेकेण तुच्छवत् । न चान्वयदृष्टांतासिद्धिः । शीर्यते हि प्रतिक्षणं शरीरम्। तथाहि—जातमात्रस्य शिशोः शरीरं प्रतिदिवसमुपचितपरिमाणमनुभूयते। तदनुभवो वर्षधारापूर्यमाणतटाकस्येव सूक्ष्मतमसूक्ष्मतरादिप्रणाडिकया क्रमोपचितदर्शनयोग्यपूर्वपरिमाणवैलक्षण्यस्थूलपरिमाणविषयतयैव समर्थनीयः । न तु झटिति मृत्पिण्डद्वयसंयोजनेन जातस्य महामृत्पिण्डस्येव उक्तप्रणाडीनिरपेक्षोत्पत्तिकमहापरिमाणविषयतया ।

॥ सू ॥ अनुस्मृतेश्च ॥ २४ ॥

शरीरे तथा महापरिमाणोत्पत्तेरदर्शनात् । क्रमोपचीयमानपरिमाणभेदाश्च मुहूर्तनाडिकादिव्यवधानेन लवनिमेषादिव्यवधानेन वा विलंब्य विलंब्य जायंत इत्यत्र न किञ्चिद्विनिगमकमस्ति । ततः क्रमिकेषु क्षणेषु प्रतिक्षणं जायन्त इत्यभ्युपगन्तव्यम् । एकस्मिन्क्षणे परिमाणद्वयादर्शनेन क्षणभेदमात्रस्यापेक्षितत्वादिति देहपरिमाणस्य तावत्सिद्धं क्षणिकत्वम् । अयं न्यायः क्रमसंवर्धमानतृणतरुगुल्मलतादिपरिमाणेषु क्रमिकोच्छूनतापत्तिमज्जीरनिक्षिप्तव्रीहिबीजादिपरिमाणेषु च योजनीयः । परिमाणभेदश्च द्रव्यभेदनियतः तद्भेदमवगमयति । न चाप्रयोजकत्वम् । प्रागवस्थापेक्षयावयवसङ्ख्योत्कर्षं प्रशिथिलावयवसंयोगं वा विना तदसंभवात् । आगंतुकानामवयवांतराणां पूर्वसिद्धं प्रति कारणत्वायोगेन द्रव्यांतरोत्पत्तेः पूर्वद्रव्यनाशस्य चाप्यभ्युपगंतव्यत्वात् निबिडतरसंयोगविनाशं विना प्रशिथिलावयवसंयोगोत्पत्त्यसंभवेन पूर्वसंयोगनाशे सत्यसमवायिकारणनाशेन पूर्वद्रव्यनाशस्य द्रव्यांतरोत्पत्तेश्चाभ्युपगन्तव्यत्वाच्च । एवञ्च परिमाणभेदादर्शनेऽपि समुद्रादीनां प्रतिक्षणसमाप- ... गादिरूपावयवान्तरान्वयात् भेदः क्षयरोगग्रस्तशरीरादिषु प्रतिक्षणमवयवापचयात् भेदः । समवायिकारणनाशस्य द्रव्यनाशकत्वात् । तस्मान्नान्वयदृष्टांतासिद्धिः । न चापि व्यतिरेकदृष्टांतासिद्धिः । अर्थक्रियाकारित्वमेव सत्त्वमिति 'तुच्छमसन्नार्थक्रियाकारि, नापि क्षणिकम्, किं तु नित्य'मिति बौद्धसिद्धांतादित्येवमाशङ्कानिराकरणार्थं सूत्रम्—सू ॥ अनुस्मृतेश्च ॥ २४ ॥ यथा खल्वभिज्ञानं विषयस्य वर्तमानकालसम्बंधं विषयीकरोति तथा प्रत्यभिज्ञानं वर्तमानकालसम्बंधमपि विषयीकरोति । तथा च द्विविधज्ञानप्रामाण्यादेकस्य वर्तमानावर्तमानकालद्वयसम्बंधसिद्धौ द्वयोरपि क्रमिकत्वेनाविरोधावगमाद्वर्तमानकालसंबंधविषयं ज्ञानं तदयोगव्यवच्छेदमात्रमवगमयेत् । नान्ययोगव्यवच्छेदम् । स्वावच्छेदेन वान्ययोगव्यवच्छेदमवगमयेत् । न तु सर्वात्मना । अत एव चित्रपटे नीलोऽयमिति ज्ञानं नानीलव्यावृत्तिं गमयति प्रदेशविशेषावच्छेदेन वा तां गमयति इत्यभ्युपगम्यते । न हि धर्मयोर्विरोधो भिन्नत्वादेव कल्पनीयः । अपि तु सामानाधिकरण्यप्रमित्यनुदयेन । तदुदये तु स्वमनीषिकामात्रकल्पितो विरोधो न प्रमाणशरणानां हृदयंगमः । अनुमानमपि प्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षविरुद्धं कालात्ययापदिष्टं न क्षणिकत्वं साधयितुं क्षमते । ननु प्रत्यभिज्ञेति नैकं ज्ञानं संभवति । तद्धि न तावदैंद्रियकानुभवरूपमिंद्रियाणामतीततत्तांशे सामर्थ्याभावात् । नाऽपि स्मृतिरूपं संस्कारस्याननुभूतेदन्तांशे सामर्थ्याभावात् । न च संस्कारेंद्रिययोः परोक्षापरोक्षज्ञानजनकयोः प्रत्यक्षानुमितिसामग्र्योरिवैकज्ञानजनकत्वं संभवति । येन कालद्वयविशिष्टाभेदविषयं तदेकं ज्ञानं स्यात् । तस्मान्निरंतरोत्पन्नस्मृत्यनुभवरूपज्ञानद्वयात्मिका सा । ततस्सोऽयं देवदत्त इत्यादिव्यवहारमात्रमिति युक्तम् । अभेदज्ञानाभावेऽपि हि सामानाधिकरण्यव्यवहारमात्रमस्ति । यथा शैशवावस्थां परामृश्य वार्धकेऽपि स एवायं चैत्र इति व्यवहरंति । न खलु शिशुवृद्धदेहयोरत्यन्तविलक्षणयोरैक्यप्रत्यभिज्ञा कस्यापि भवितुमर्हति । तदाहुः—'स्मृतिः पूर्वानुभूतेऽर्थे दर्शनं वार्तमानिके । तयोरत्यन्तभेदे च कस्याभेदः प्रतीयताम् । रूपशक्त्यादिभेदेन बालाद्वृद्धोऽस्ति भेदवान् । दर्शनस्मरणे चापि यथास्वं समवस्थिते । परस्मिन्पूर्वरूपस्य न लेशोऽप्युपलभ्यते । पर-

प्रत्यभिज्ञानादपि न क्षणिकत्वसिद्धिः । तदेवेदमिति सामानाधिकरण्येनातीतवर्तमानकालविशिष्टं वस्त्वेकमिति हि विज्ञायते । सामग्री च तस्याः पूर्वोस्याऽपि न पूर्वत्र कथमेकं तु तद्भवेत् । सामानाधिकरण्यं च दृष्टं भेदेऽपि वस्तुनोः । तावन्मात्रादभेदे तु भेदः स्यान्नैव कस्यचित्॥' इति । अस्तु वा यथाकथंचित् एकज्ञानरूपा कालद्वयविशिष्टाभेदविषया प्रत्यभिज्ञा। भ्रांतिरूपैव सा दृश्यते। क्रमसंवर्धमानेषु शरीरतरुगुल्मादिषु संततसंतन्यमानावयवोपचयापचयवत्सु भूगोलकगिरिनदीसमुद्रादिषु च घटकुड्यादिषु कदाचिदवयवापचयं प्राप्तेष्वपि तथैव प्रत्यभिज्ञा दृश्यते। यत्रावयवापचयो न दृष्टः तत्रापि कियताप्यवयवेनान्ततः परमाणुमात्रेण कदाचिदपचयो भवन् नास्तीति न केनाऽपि निश्चेतुं शक्यते । अतः कूटसाक्षिणी प्रत्यभिज्ञा कुत्रापि न विश्वसनीयेति कथं तद्बलेन प्रत्यक्षस्य विषयव्यवस्थानुमानस्य बाधश्च सिद्ध्येत् इत्याशङ्क्याह—तदेवेदमिति । अयमाशयः । कालद्वयविशिष्टाभेदावगाहि सर्वानुभवसिद्धं तदिदमित्येकं ज्ञानं तावन्नापह्नवार्हम्। तदनंतरं तदर्थिन इदमर्थे पुरोवर्त्तिनि प्रवृत्तिदर्शनात् । तस्य ज्ञानद्वयरूपत्वेन पुरोवर्त्तिनि तत्तावैशिष्ट्यावगाहिनः कस्यापि ज्ञानस्याभावे तदर्थिनः पुरोवर्त्तिनि प्रवृत्त्यसंभवात् । लाघवेन विशिष्टज्ञानस्यैव प्रवर्तकतया भेदाग्रहात् प्रवृत्तेरनुपपत्तेः । तच्च ज्ञानं प्रत्यक्षम् । 'तमिमं साक्षात्करोमी' त्यनुभवात् । अतः कार्यबलात् तत्र संस्कारसहितमिंद्रियं कारणमिति कल्प्यते। यदि तत्तांशे नेंद्रियसन्निकर्षः, तदा तदंशे परोक्षत्वमस्तु। शुक्तिरजतज्ञानस्य धर्म्यंशे प्रमात्ववत् संयुक्तविशेषणतायाः सन्निकर्षत्वकल्पने तु नापरोक्षत्वस्याप्यनुपपत्तिः। तस्य च शरीरादिषु बाल्ययौवनाद्यवस्थाभेदेऽपि न भ्रमत्वम् । अवस्थावद्द्रव्यैक्यविषयत्वात् । न हि बाल्यवार्धकावस्थाद्वयैक्यं प्रत्यभिज्ञाविषयः । किंत्ववस्थावद्द्रव्यैक्यमेव । तदप्यंततः प्रदर्शितप्रत्यभिज्ञाबलादेव सिद्ध्यति । अवस्थानामागमापायित्वेनानुयाय्यवस्थावदनङ्गीकारे प्रत्यभिज्ञाया निर्विषयत्वापत्तेः । एतेनागमापाय्यवस्थातिरेकेणावस्थावदनुयायि द्रव्यं क्वचिदपि नास्ति । परमाणवोऽपि केवलं गन्धरसरूपस्पर्शात्मका इत्यङ्गीकृत्य यद्बौद्धाः प्रत्यभिज्ञायाः विषयाभावमुपपादयंति 'अवस्थानामयं भेदो नावस्थातुर्मतो यदि । अवस्था एव दृश्यंते न स्वप्नेऽपि ततोऽपरमि'ति तन्निरस्तम् । अनुयाय्यर्थविषये प्रमाणे जाग्रति तदनंगीकारायोगात् । ननु, अवस्थावद्द्रव्यांगीकारेऽपि तदभेदः प्रत्यभिज्ञाविषय इति न शक्यमुपपादयितुम् । परिमाणरूपावस्थाभेदे तन्निर्वाहकावयवोपचयापचयकृतद्रव्यभेदावश्यंभावादिति चेत्स्यादयं दोषस्तार्किकाणामारंभवादे नास्माकं परिणामवादे । अवयवोपचये पूर्वसिद्धमेव द्रव्यमनेकत्वावस्थामपहाय एकत्वावस्थामापद्यते तदपचये पुनरप्यनेकत्वावस्थामिति हि परिणामवादप्रक्रिया प्रागारंभणाधिकरणे प्रतिपादिता । तस्मादबाधितार्थविषयया प्रत्यभिज्ञया घटादिद्रव्यस्थैर्यसिद्धिरप्रत्यूहा। आत्मविषयया योऽहं बाल्य इत्यादिरूपया तयात्मस्थैर्यसिद्धिरतितरामप्रत्यूहा । किञ्च । 'तस्माद्भ्रांतिरियं भिन्नेष्वभेदाध्यवसायतः । प्रत्यभिज्ञा सदृक्षेषु ज्वालादिविषया यथे'ति ज्वालालूनपुनर्जातकेशनखादिप्रत्यभिज्ञादृष्टांतेन घटादिप्रत्यभिज्ञानामपि सादृश्यनिबन्धनभ्रांतित्वमुपपादयद्भिरप्यात्मप्रत्यभिज्ञायाः प्रमात्वमास्थेयमेव । पूर्वापरानुसंधातरि तदनुयायिसादृश्यानुसंधातरि च स्थिरात्मन्यसति भ्रमरूपाया अपि प्रत्यभिज्ञाया उत्प-

नुभवजनितसंस्कारवतः पुरुषस्येन्द्रियसंयोगः । ततः क्षणिकत्वाद्यनुपपन्नार्थाभिधानात् असंबद्ध एव समुदायकारणवादः ॥

इति समुदायाधिकरणम् ॥ ३ ॥

अथ दृष्टत्वाधिकरणम् ॥ ४ ॥

बाह्यार्थास्तित्ववादिषु गोघटादीनां प्रत्यक्षत्ववादिनो बौद्धा निरस्ताः । ज्ञानानुमेयत्ववादिनो निरस्यन्ते–

त्यसंभवात् । तथा क्षणिकत्वानुमानमुपपादयद्भिरपि तत्स्थैर्यमास्थेयम् । साध्यसाधनभूयस्सहचारदर्शनव्याप्तिग्रहपक्षगतलिंगदर्शनव्याप्तिस्मरणानुमितीनां व्यधिकरणानां हेतुहेतुमद्भावेऽतिप्रसंगात् । अतः प्रत्यभिज्ञाभ्रांतित्वानुमानस्यात्मप्रत्यभिज्ञायां घटादिक्षणिकत्वानुमानस्यात्मनि चापरिहार्यो व्यभिचारः । प्रतिकूलतर्कपराहतं च क्षणिकत्वानुमानम् । न हि क्षणिकत्वे ज्ञानेच्छाकृतिफलव्यवस्था, अनुभवस्मरणव्यवस्था, संशयनिर्णयव्यवस्था, किञ्चिदर्थनिधानतत्प्रत्यनुमार्गणव्यवस्था, किञ्चिदर्थदर्शनतत्कुतूहलविरमणव्यवस्था, कर्मफलभोगव्यवस्था, बंधमोक्षव्यवस्था चेति संभवति । अन्यस्य ज्ञानं ततोऽन्यस्येच्छेत्याद्यव्यवस्थाप्रसंगादिति ॥ इति समुदायाधिकरणम् ॥ ३ ॥

अथ दृष्टत्वाधिकरणम् ॥ ४ ॥

एवं वैभाषिकमतं, निराकृत्य तत्संगत्या सौत्रांतिकमतनिराकरणार्थमधिकरणांतरमवतारयति–बाह्यार्थेति । यद्यपि समुदायभावनिराकरणं क्षणिकत्वनिराकरणञ्च सौत्रांतिकानामपि समानं तथापि प्रागुक्तः समुदायभावनिराकरणहेतुर्न सौत्रांतिकमते प्रवर्तते । तथाहि–कारणाभावेन तन्निराकरणं कृतम् । असिद्धः कारणाभावः । पूर्वपूर्वकारणक्षणानामुत्तरोत्तरकार्यक्षणान्प्रति पूर्ववर्तनमात्रेण कारणत्वसंभवात् । तत्र हि पक्षे वर्तमानत्वग्राहिप्रत्यक्षविषयस्य तत्कारणत्वं न स्यादिति प्रत्यभिज्ञाविरोधमात्रमुक्तम् । सा प्रत्यभिज्ञा बाह्यार्थप्रत्यक्षवादिनामेव न तदनुमेयत्ववादिनाम् । यत्तु कारणस्य कार्यात्यन्तसदृशरूपादिमत्त्वे तदनुगतकारणत्वमनुगतं प्रयोजकं कल्प्यमित्युक्तम् । तत्कल्पनापि न प्रवर्तते । क्षणिकत्वानुमानविरोधात् । बाधकाभावे ह्यनुगतप्रयोजककल्पनम् । तथा क्षणिकत्वानुमाने प्रत्यभिज्ञया बाध उक्तः सोऽपि न प्रवर्तते । बाह्यार्थेषु प्रत्यक्षप्रत्यभिज्ञाया असिद्धेः । अनुमितिरूपायाः विपक्षबाधकतर्कसहकृतप्रबलक्षणिकत्वानुमानविरोधेनानुत्थानात् । विपक्षे बाधकतर्कश्चात्र सत्त्वोच्छित्तिप्रसंगः । अर्थक्रियाकारित्वमेव हि सत्त्वम् । न ततोऽन्यज्जात्यादिरूपम् । प्रमाणाभावात् । तच्च स्थायित्वपक्षे

नयमणिमालायाम्

अथ समुदायाधिकरणम् ॥ ३ ॥

सू० ॥ समुदाय उभयहेतुकेऽपि तदप्राप्तिः ॥ १७ ॥ इतरेतरप्रत्ययत्वादुपपन्नमिति चेन्न संघातभावानिमित्तत्वात् ॥ १८ ॥ उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरोधात् ॥ १९ ॥ असति प्रतिज्ञोपरोधो यौगपद्यमन्यथा ॥ २० ॥ प्रतिसंख्याप्रतिसंख्यानिरोधाप्राप्तिरविच्छेदात् ॥ २१ ॥ उभयथा च दोषात् ॥ २२ ॥ आकाशे चाविशेषात् ॥ २३ ॥ अनुस्मृतेश्च ॥ २४ ॥

स्कंधाणुहेतुकौ द्वावान्तरबाह्यौ वदन्ति समुदायौ । क्षणिकत्वतत्ववादिषु वैभाषिकसंज्ञकाः केचित् ॥ ११३ ॥

तत्र यदि कर्तुरिष्टिः सोऽपि क्षणिक इति कर्तृतास्य कथम् । तदनिष्टौ च न कार्यं न संप्रयुक्तस्य चेक्ष्यमाणत्वम् ॥११४॥

इति समुदायाधिकरणम् ॥ ३ ॥

॥ सू ॥ नासतोऽदृष्टत्वात् ॥ २५ ॥

इह बौद्धैकदेशिनो ज्ञानानुमेयत्ववादो युक्तो न वा ॥

इति संशये पूर्वपक्षप्रसङ्गः—ज्ञाने स्वाकारं समर्प्य विनष्टमर्थं ज्ञानाकारवैचित्र्येणानुमिनोति ज्ञाता, ततो ज्ञानवैचित्र्येण बाह्यार्थवैचित्र्यमनुमीयत इति ॥

तदेतन्न संभवति, अर्थस्य क्षणिकत्वादसतो विनष्टस्य धर्मिणो धर्मसंक्रमणस्यादृष्टत्वात् ॥

न संभवति । तथाहि स्थायी भावः स्वीयामर्थक्रियां किं क्रमेण कुर्यात् युगपद्वा । आद्ये कालान्तरभाविनीं प्रत्यपि इदानीं समर्थो न वा । प्रथमे तामपीदानीमेव कुर्यात् । समर्थस्य क्षेपायोगात् । द्वितीये कालान्तरेऽपि न कुर्यात् । इदानीमसमर्थः कालान्तरे समर्थ इत्येकस्मिन्विरुद्धधर्माध्यासस्तु न संभवति । द्वितीये त्विदानीमेव कर्तव्यस्य सर्वस्य कृतत्वात् कालांतरे तस्यासत्त्वं भवेदिति । ननु, क्षणिकत्वे बहवः प्रतिकूलतर्काः प्राग्दर्शिताः । किं बहुना । अयमपि विपक्षबाधकतर्कः क्षणिकत्वपक्षे न प्रवर्तते । तदुपयोग्यापाद्यापादकभूयस्सहचारदर्शनोपाध्यभावावधारणव्याप्तिग्रहणादीनामैकाधिकरण्यनियमात् । मैवम् । एवमादीनामैकाधिकरण्यनियमे क्षणिकत्ववादिनामसंप्रतिपत्तेः । अतिप्रसंगशंका तु कार्यकारणभावस्य नियामकत्वाभ्युपगमेन निवारणीया । चैत्रमैत्रादयो हि प्रत्येकं कार्यकारणभावापन्ननिरंतरसन्तन्यमानालय(विज्ञानाश्रितप्रवृत्ति)विज्ञानक्षणनिचयात्मकाः यथा चैत्रादिमासाः प्रत्येकं पूर्वापरभावापन्ननिरन्तरसन्तन्यमानदिवसनिचयात्मकाः । ततश्च यथा तत्तन्मासव्रतानामनेकदिवसाश्रयाणामपि तत्तन्मासान्तर्गतेष्वेव दिवसेषु व्यवस्थितिः नान्यमासांतर्गतदिवसाश्रयव्रतविशेषस्य मासान्तरदिवससंबंधः तथा चैत्रमैत्रादिगतज्ञानेच्छानुभवस्मरणादीनामनेकालयविज्ञानाश्रितानामपि चैत्रमैत्राद्यन्तर्गतेष्वेव तेषु व्यवस्थितिः । नान्यपुरुषांतर्गतालयविज्ञानाश्रितप्रवृत्तिविज्ञानादिकार्येच्छादीनां पुरुषान्तरान्तर्गतालयविज्ञानसंबंध इति युक्तैव व्यवस्था । तस्मान्न क्वाप्यतिप्रसंग इति । एवमधिकाशंकानिराकरणार्थमधिकरणांतरम्—सू ॥ नासतोऽदृष्टत्वात् । अत्रेदं सौत्रांतिकमतम् । ज्ञानगतैर्नीलाद्याकारैर्बाह्यार्थगतास्तेऽनुमीयंते । यद्यपि नीलादिज्ञानमपरोक्षतयानुभूयते इंद्रियव्यापारान्वयव्यतिरेकानुविधायि च भवति । तथापि इंद्रियसन्निकृष्टेन येनार्थेन यत् ज्ञानं जायते न तज्ज्ञानं तद्विषयकम् । किं तु स्वयमप्यर्थवन्नीलाद्याकारं भवति । तज्ज्ञानं स्वप्रकाशतया स्वात्मानं विषयीकुर्वत् स्वगतं नीलाद्याकारमपि विषयीकरोति । अतो नीलादिज्ञानस्य नापरोक्ष्यानुभवविरोधः । न वा इंद्रियव्यापारानुविधानविरोधः । नीलाद्यर्थिनो बहिःप्रवृत्तिस्तु नापरोक्षज्ञानात् किं तु तदनंतरभाविन अनुमानिकज्ञानात् । यथा वायुनिषेवणार्थिनः शाखाचलनं दृष्ट्वा वृक्षमूले प्रवृत्तिर्न चाक्षुषशाखाचलनज्ञानात् किं तु तल्लिंगकवायुसंचारविषयानुमानिकज्ञानादिति । अत्रेदं दूषणम् । इंद्रियसन्निकृष्टभावक्षणानंतरक्षणे हि ज्ञानं जायते । तत्र यथा वर्त्तमानत्वग्राहिण्यतीतस्य तस्य भावस्य विषयत्वं न युज्यते । एवं स्वधर्मसंक्रमणनिमित्तत्वमपि न युज्यते । विद्यमानस्यैव जपाकुसुमादेः स्फटिकादिषु स्वधर्मसंक्रमणस्य दृष्टत्वात् । तथापि नीलादिसंक्रमणाभ्युपगमे

(१) एतद्रेखांकितं ख. ग. पुस्तकयोर्नास्ति ।

॥ सू ॥ उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः ॥ २६ ॥

क्षणिकत्वाभ्युपगमादन्य एवानुष्ठातान्य एव फलस्वामी । अतो निष्प्रयत्नानामपि सर्वार्थसिद्धिः स्यादिति दुरुपपादोऽयं वाद इति ॥

इति दृष्टत्वाधिकरणम् ॥ ४ ॥

तद्गतं पुरोवर्त्तित्वनेदीयस्त्वदवीयस्त्वजडत्वादिकमपि संक्रामति । न वा संक्रामति चेदान्तरत्वज्ञानत्वादेस्तद्विरोधिनोऽवभासो न स्यात् स्फटिके लौहित्यसंक्रांतौ तद्विरोधिनश्शौक्ल्यस्येव । अथ न संक्रामति दर्पणे मुखगतप्राङ्मुखत्वनेदीयस्त्वादिवत्तदा लिंगाभावेन तदवभासो न स्यात् । अतः क्षणिकवादे बाह्यार्थप्रत्यक्षत्वस्येव तदनुमेयत्वस्याप्यसंभवात् बाह्यार्थव्यवहारसिद्ध्यर्थं तेषां स्थायित्वमेवांगीकरणीयमिति वैभाषिकसौत्रांतिकसाधारणं क्षणिकवादे दूषणमाह–सू ॥ उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः ॥ २६ ॥ ननूदासीनानां सिद्धिरापादयितुं न शक्यते तेषां तत्कारणकर्मतज्जन्यव्यापाररहितत्वात् । न च क्षणिकपक्षे यागाद्यनुष्ठानानंतरं स्वर्गादिफलभाजामपि तद्राहित्यं तुल्यमिति वाच्यम् । तेषां स्थायिव्यापाररहितत्वेऽपि यावत्फलप्राप्तिमन्तन्यमानक्षणिकव्यापारशालित्वादित्याशंक्य कर्मतद्व्यापारक्षणिकत्वप्रयुक्तं नेदमापादनं किंत्वनुष्ठातृभोक्तृभेदप्रयुक्तमिति सूत्रतात्पर्यमाह–क्षणिकत्वेति । ननु कार्यकारणभावेनैकप्रवाहान्तर्गतौ सत्यामिहान्यकृतकर्मफलमन्यो भुंक्ते इति नियमान्नातिप्रसंग इति चेत् । सत्यपि कार्यकारणभावेऽन्यस्य फलभोगार्थमन्यस्य बहुवित्तव्ययायाससाध्येषु कर्मसु प्रवृत्त्यनुपपत्तेः । ऐक्यभ्रमात्प्रवृत्तिः स्यादिति चेन्न । क्षणिकत्वनिश्चयवतः प्रवृत्त्यनुपपत्तेः । ननु सत्यपि भेदग्रहे पुत्रपौत्रादिपरंपरानुभाव्यफलेच्छया कर्मसु प्रवृत्तिर्दृष्टेति तद्वदिहापि स्यात् तत्र कार्यकारणभावनियामकस्य क्लृप्तेरिति चेत्तर्हि पितृकृतानामन्येषामपि कर्मणां फलं पित्रनुभवादिकार्यस्मरणादिकं च पुत्रपौत्रादिपरंपरायां भवेत् । कार्यकारणभावसंबन्धस्य स्वकीयविज्ञानसंतान इव पुत्रपौत्रादिसंतानेऽपि सत्त्वाविशेषात् । तस्मात् कार्यकारणभावस्यानियामकत्वात् कर्मतत्फलादिव्यवस्थासिद्धये प्रत्यभिज्ञाप्रामाण्यनिर्वाहाय चात्मनोऽन्येषां च स्थैर्यमेवांगीकरणीयम् । क्षणिकत्वानुमानस्य विपक्षबाधकतर्कस्तु न प्रवर्तते । समर्थस्यापि सहकारिसमवधानक्रमात् क्रमिककार्यजनकत्वोपपत्तेरित्यादिः क्षणिकवादिनिराकरणप्रपंचस्तत्रतत्र ग्रंथांतरे द्रष्टव्यः । ननु तथापि कथं सर्वात्मना क्षणिकत्वनिराकरणं शरीरभूगोलकगिरिनदीसमुद्रादिषु द्रव्यस्थैर्येऽपि तदीयपरिमाणादिरूपावस्थाविशेषाणां क्षणिकत्वस्यानिवार्यत्वादिति चेन्मैवम् । तद्भेदस्यावयवोपचयाद्यागन्तुकहेत्वधीनत्वांगीकारेण वैनाशिकमत इव हेत्वंतरनिरपेक्षप्रतिक्षणनियतस्वरसभंगवत्वरूपक्षणिकत्वाप्राप्तेः । तर्हि तार्किकैश्शरीरादिद्रव्यनाशोऽपि सहेतुक एवांगीकृत इति कथं तेऽर्धवैनाशिकपरिभाषया वैनाशिककोटौ निक्षिप्यन्ते ? । उच्यते । द्रव्यभेदांगीकारे अतिस्थिरत्वेन प्रसिद्धेष्वप्यर्थेषु व्यक्तयभेदप्रत्यभिज्ञा भ्रांता स्यादिति कूटसाक्षिण्याः प्रत्यभिज्ञायाः क्वचिदपि व्यक्तिस्थैर्ये प्रमाणयितुमशक्यत्वात् द्रव्यभेदवादिनः सर्ववैनाशिकपक्ष एव पतिताः स्युः । प्रत्यभिज्ञैव हि सारमवलम्बनं व्यक्तिस्थैर्यसिद्धौ । अनेन विशेषेणोच्यन्ते अर्धवैनाशिकास्तार्किका इति ॥

इति दृष्टत्वाधिकरणम् ॥ ४ ॥

नयमणिमालायाम्

अथ दृष्टत्वाधिकरणम् ॥ ४ ॥

सू० ॥ **नासतोऽदृष्टत्वात्** ॥ २५ ॥ **उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः** ॥ २६ ॥

स्वाकारमर्पयित्वा ज्ञाने विषये विनष्टेऽपि । ज्ञानाकृतिवैचित्र्याद्वदन्ति सौत्रांतिकास्तदनुमेयम् ॥

तदपि न युक्तं धर्मिणि नष्टे तद्धर्मसंक्रमणम् । प्रतिबिंबनानुवृत्तेः बिम्बे स्थित एव दृष्टत्वात् ॥

इति दृष्टत्वाधिकरणम् ॥ ४ ॥

सूत्रार्थचंद्रिकायाम्

अथ समुदायाधिकरणम् ॥ ४ ॥

सू ॥ **समुदाय उभयहेतुकेऽपि तदप्राप्तिः ॥ १७ ॥ इतरेतरप्रत्ययत्वादिति *चेन्नोत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वात् ॥ १८ ॥ उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरोधात् ॥ १९ ॥ असति प्रतिज्ञोपरोधो यौगपद्यमन्यथा ॥२०॥ प्रतिसंख्याप्रतिसंख्याप्राप्तिरविच्छेदात् ॥ २१ ॥ उभयथा च दोषात् ॥ २२ ॥ आकाशे चाविशेषात् ॥ २३ ॥ अनुस्मृतेश्च ॥ २४ ॥ नासतोऽदृष्टत्वात् ॥ २५ ॥ उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः ॥ २६ ॥**

भगवत्पादमते पूर्वमर्धवैनाशिकवैशेषिकमतनिराकरणानन्तरं पूर्णवैनाशिकमतं बुद्धिस्थं निराकरणीयमित्यवान्तरसंगत्येदमारभते–सू ॥ **समुदाय उभयहेतुकेऽपि तदप्राप्तिः ॥ १८ ॥** वैभाषिकसौत्रान्तिकविज्ञानवादिमध्यशून्यवाद्याख्याश्चत्वारो बुद्धमुनेश्शिष्याः । तत्रादौ वैभाषिकसौत्रान्तिकयोर्बाह्यार्थास्तित्वाविशेषात्तन्मतमेकीकृत्य निराक्रियतेऽस्मिन्नधिकरणे । अत्र वैभाषिकसौत्रान्तिकयोर्मतं प्रमाणमूलं वा भ्रान्तिमूलं वेति संदेहः । पृथिव्यादीनि चत्वारि भूतानि भौतिकानि विषयेन्द्रियाणि च परमाणुपुञ्जस्वरूपाणि । तत्र बाह्यः पृथिव्यादिसमुदायः परमाणुहेतुक एव । आध्यात्मिको रूपादिसमुदायो रूपविज्ञानवेदनासंज्ञासंस्कारलक्षणपञ्चस्कधहेतुकः । इति तन्मतं प्रामाणिकमिति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु, उभयहेतुकेऽपि समुदाये**=परमाणुहेतुके बाह्यसमुदाये स्कंधहेतुके अध्यात्मिकसमुदाये च । **तदप्राप्तिः**–तस्य समुदायस्यासिद्धिः । अचेतनानां परमाणूनां स्कंधानां च स्वतः समुदायायोगात् अन्यस्य च स्थिरस्य समुदायकर्तुश्चेतनस्यानभ्युपगमात् । अतस्तयोर्मतं भ्रान्तिमूलमेवेति सिद्धम् । इति ॥

सू ॥ **इतरेतरप्रत्ययत्वादिति चेन्नोत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वात्** ॥ १९ ॥ **इतरेतरप्रत्ययत्वात्**=अविद्याहेतुका जन्मादयो जन्मादिहेतुकाश्चाविद्यादय इति मिथो हेतुहेतुमद्भावात् । **इति चेत्=अर्थात्संघातसिद्धिरिति चेत् । न**=तथा संघातो न सिद्ध्यति । कुतः । **उत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वात्**–अविद्यादीनामितरेतरोत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वात् क्षणिकत्वाभ्युपगमेन भोक्तुरभावाच्च न हि संघातः सिद्ध्येदिति भावः ॥

अविद्यादीनामितरेतरोत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वान्न संघातसिद्धिरित्युक्तम् । तदपि न संभवतीत्याह–सू ॥ **उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरोधात्** ॥ २० ॥ कार्यकाले विद्यमानस्यैव मृदादेः कारणत्वं दृश्यते न तु नष्टस्य । भवन्मते तु उत्तरस्य कार्यक्षणस्य उत्पादे पूर्वस्य कारणक्षणस्य निरोधात् विनाशांगीकारात्तदितरेतरोत्पत्तिकारणत्वमपि अनुपपन्नमित्यर्थः ॥

ननु निर्हेतुक एव कार्योत्पादोऽस्तु तथा च नोक्तदोष इत्याशंक्याह—सू ॥ **असति प्रतिज्ञोपरोधो यौगपद्यमन्यथा ॥ २१ ॥** असति हेतौ कार्योत्पत्तिरित्यङ्गीकारे **प्रतिज्ञोपरोधः**=पूर्वं ज्ञानचक्षुरालोकविषयेषु चतुर्षु हेतुषु सत्सु नीलादिज्ञानं जायते इत्यस्याः प्रतिज्ञाया उपरोधो विरोधः स्यात् । **अन्यथा**=कार्यस्य सहेतुकत्वाङ्गीकारेण कारणस्य कार्यपर्यन्तं स्थित्यंगीकारे । हेतुफलयोः **यौगपद्यम्**–एकस्मिन्काले स्थितिः प्रसज्येत । एवं च क्षणिकत्वप्रतिज्ञा विरुध्येतेति भावः ॥

इत्थं तन्मते समुदायकार्यकारणभावक्षणिकत्वानुपपत्तिमुपपाद्य अधुना तदभ्युपगतं द्विविधं विनाशं निराचष्टे—सू । **प्रतिसंख्याऽप्रतिसंख्यानिरोधाप्राप्तिरविच्छेदात् ॥ २२ ॥** वैनाशिकाः किल कल्पयन्ति 'भावानां बुद्धिपूर्वकनाशः अबुद्धिपूर्वकनाशः आकाशश्चेति । त्रयमपि चैतदभावमात्रं निःस्वरूपमित्याचक्षते । आकाशं परस्तात्प्रत्याख्यास्यति भावानां बुद्धिपूर्वको विनाशः प्रतिसंख्यानिरोधः अबुद्धिपूर्वकविनाशोऽप्रतिसंख्यानिरोधः आवरणाभावमात्रमाकाशमिति च परिभाष्यते । **प्रतिसंख्याऽप्रतिसंख्यानिरोधाप्राप्तिः**=भावानां बुद्धिपूर्वकाबुद्धिपूर्वकनाशयोः संतानसंतानि असंभवः । कुतः । **अविच्छेदात्**=न तावन्निरोधद्वयस्य संतानगोचरत्वं संतानस्याविच्छेदात् । नापि संतानिगोचरत्वं संतानिनां घटादीनां क्षणिकत्वेन बुद्धिपूर्वकनाशायोगात् । नाप्यबुद्धिपूर्वकसमूलनाशस्त्वदभ्युपगतस्संभवति । मूलस्य मृदादेः प्रत्यभिज्ञायमानत्वात् । तस्मान्निरोधद्वयस्यानुपपत्तिरित्यर्थः ॥

---

* 'न संघातभावानिमित्तत्वात्' इति श्रीकण्ठरामानुजभाष्यानुसारी पाठः ।

प्रतिसंख्यानिरोधान्तर्भूतमविद्यानाशं निराचष्टे–**सू ॥ उभयथा च दोषात् ॥ २३ ॥** क्षणिकेषु स्थिरत्वादिभ्रान्तिरविद्या । तस्याः किं सम्यग्ज्ञानान्नाशः स्वतो वा । पूर्वस्मिन्विकल्पे निर्हेतुकविनाशाभ्युपगमहानिप्रसंगः । द्वितीये तु सम्यग्ज्ञानोपदेशानर्थक्यमित्युभयथा च दोषप्रसंगादसमंजसमिदं सौगतमतमित्यर्थः ॥

इत्थं निरोधद्वयं निरस्याकाशस्य निरुपाख्यत्वं निरस्यति—**सू ॥ आकाशे चाविशेषात् ॥ २४ ॥** 'आत्मन आकाशः संभूतः' इति श्रुत्या शब्दगुणत्वेन चाकाशेऽपि पृथिव्यादिवद्वस्तुत्वप्रतिपत्तेरविशेषान्न निरुपाख्यत्वमित्यर्थः ॥

अधुना आत्मनः क्षणिकत्वं निराचष्टे– **सू ॥ अनुस्मृतेश्च ॥ २५ ॥** अनुभवमनु उत्पद्यमाना स्मृतिः अनुस्मृतिः । तद्बलादात्मनोऽनुभवितुः न क्षणिकत्वमित्यर्थः। अन्यानुभूते विषयेऽन्यस्य स्मरणायोगादित्यर्थः ॥ कारणाभावात्कार्योत्पत्तिरिति तन्मतं निराचष्टे—**सू ॥ नासतोऽदृष्टत्वात् ॥ २६ ॥** **असतः**=अभावात्कार्योत्पत्तिर्न युक्ता । कुतः । **अदृष्टत्वात्**-निरुपाख्याश्वविषाणादेः कार्योत्पत्तेरदृष्टत्वात् । दृष्टत्वाभिमत पदच्छेदे गत एव मृदादेः घटादिकार्योत्पत्तेर्दृष्टत्वादित्यर्थः ॥

अधुना प्रवृत्तिमात्रमपि न युक्तमित्याह–**सू ॥ उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः ॥ २७ ॥** **एवम्**=अभावाद्भावोत्पत्तिरित्यंगीकारे **उदासीनानां**-तत्तत्कार्यसाधनेष्वप्रवर्तमानानाम**पि च** एषाम् । **सिद्धिः**=स्वस्वाभिमतकार्यसिद्धिः स्यात् । अतो वैभाषिकसौत्रान्तिकयोर्मतं भ्रान्तिमूलत्वेनोपेक्ष्यम् ॥

इति भगवत्पादमते समुदायाधिकरणम् ॥ ४ ॥

श्रीकण्ठमते, वैदिकैकदेशिमतनिराकरणानन्तरं प्रसंगात् वेदबाह्यमतनिराकरणे प्रथममिह बौद्धसिद्धान्तसिद्धं समुदायकारणवादं निराकरोति—**समुदाय इत्यादिना** ॥ बौद्धाभ्युपगतस्समुदायकारणवादो युक्तो न वेति संदेहे युक्त इति **पूर्वपक्षः ।** क्षणिकत्ववादिनां तेषां मते कारणानां क्षणिकत्वेन कार्योत्पादनासमर्थत्वात् अविद्यायास्संघातभावानिमित्तत्वात् क्षणिकत्वाद्यनुपपन्नार्थाभिधानाच्च असंबद्ध एव समुदायकारणवाद इति **सिद्धान्तः । सूत्रार्थस्तु,** प्रायः पूर्वस्मादविशिष्टः ॥**सू॥ उभयथा च दोषात् ॥** उत्पन्नस्य तुच्छतापत्तौ तुच्छादुत्पत्तौ च अभावादुत्पत्त्यसंभवादभावात्मककार्योत्पत्तिरूपाद्दोषाच्चासमञ्जसमिदं मतमित्यर्थः । इति विशेषः । अन्यत्समानम् ॥ **'अनुस्मृते'** रित्यन्तमेवेदमधिकरणम् । **'नासत'** इत्यादिसूत्रद्वयमधिकरणान्तरमित्ययपरो विशेषः पूर्वस्मात् ॥ **इति श्रीकण्ठमते समुदायाधिकरणम् ॥ ३ ॥**

अथ दृष्टत्वाधिकरणम् ॥ ४ ॥

एवं बाह्यार्थास्तित्ववादिषु वैभाषिकमतं निराकृत्य ज्ञानानुमेयत्ववादिसौत्रान्तिकमतं निराकरोति–**सू ॥ नासतोऽदृष्टत्वात् ॥ २६ ॥** सौत्रान्तिकाभ्युपगतो ज्ञानानुमेयत्ववादो युक्तो न वेति संदेहे ज्ञाने स्वाकारं समर्प्य विनष्टोऽर्थो ज्ञानाकारवैचित्र्येणानुमीयते इति युक्तो ज्ञानानुमेयत्ववाद इति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** अर्थस्य क्षणिकत्वादसतो विनष्टस्य धर्मिणो धर्मसंक्रमणस्यादृष्टत्वात् क्षणिकत्वाभ्युपगमान्निष्प्रयत्नानामपि सर्वार्थसिद्धिसंभवाच्चायुक्तो ज्ञानानुमेयत्ववाद इति ॥

इति श्रीकण्ठमते दृष्टत्वाधिकरणम् ॥ ४ ॥

रामानुजमते, बाह्यार्थास्तित्ववादिनोर्वैभाषिकसौत्रान्तिकयोर्मते जगदुत्पत्त्यादिकं सूपपादं दुरुपपादं वेति संशयः । सूपपादमिति **पूर्वपक्षः** । दुरुपपादमिति सिद्धान्तः । सूत्रार्थवर्णनादिकं सर्वं श्रीकण्ठमतवदेव । अधिकरणरचना परं शांकरमतमेवानुकरोतीति विशेषः ॥ अन्यत्समानं श्रीकण्ठमतेन ॥ **इति समुदायाधिकरणम् ॥ ३ ॥**

आनंदतीर्थमतं, घटादीनामीश्वरनिरपेक्षकालकर्मनिमित्तक्षणिकपरमाणुसमुदायरूपत्ववादिनोर्वैभाषिकसौत्रान्तिकयोर्मतं युक्तं नवेति संदेहे युक्तमिति **पूर्वपक्षः** । न युक्तमिति **सिद्धान्तः । सूत्रार्थस्तु, सू ॥ समुदाय उभयहेतुकेऽपि तदप्राप्तिः ॥ १८ ॥ समुदाये**=परमाणुसमुदाये अनेकत्वसंख्यारूपे । **उभयहेतुकेऽपि**-मिलितानेकपरमाणुनिमित्तके अङ्गीकृते सत्यपि विरलानेकहेतुके वाङ्गीकृते सति । **तदप्राप्तिः**=तस्य समुदायस्य विरलानेकहेतुकस्य अप्राप्तिः अनुपपत्तिः । कुतः । अन्योन्याश्रयादिदोषादिति शेषः। **सू ॥ इतरेतरप्रत्ययत्वादित्यादि ॥ इतरेतरप्रत्ययत्वात्**=परमाणुपरस्परापेक्षाबुद्धिनिमित्तकत्वात् । तथा च तादृशबुद्ध्यभावकाले समुदायव्यवहारादेरसत्त्वात्प्रलयोपपत्तिरिति चेन्न । **उत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वात्**=परमाणूनां स्वसमुदायोत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वात् । न तेभ्योऽपेक्षाबुद्ध्यादेरप्युत्पत्तिः संभवतीति मात्रशब्दार्थः । तथा च तन्निमित्तकव्यवहारादिः क्षणिकमते न कदापि संभवतीत्यर्थः ॥ **सू ॥ उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरोधात् ॥ २० ॥** चोऽवधारणे समुच्चये च । नेत्यनुवर्तते । सामर्थ्यादिति शेषः । तथा च न केवलं क्षणिकमते समुदायव्यवहारानुपपत्तिः । किं तु विशेषकार्योत्पत्तिश्च न युक्ता । कुतः **उत्तरोत्पादे च**=कारणस्य सदृशकार्यजननसामर्थ्यात् उत्तरस्य स्वसदृशकार्यस्योत्पादे उत्पत्तौ सत्यामेव । **पूर्वनिरोधात्**=पूर्वस्य कारणस्य नाशात् पुनर्विसदृशकार्यजनकत्वासंभव इत्यर्थः । **सू ॥ असति प्रतिज्ञोपरोधो यौगपद्यमन्यथा ॥२१॥ असति** असति कारणे कार्यमुत्पद्यते इत्यङ्गीकारे **प्रतिज्ञोपरोधः**='तत्तस्य कार्य'मिति सिद्धान्तव्यवहारस्य हानिः स्यात् । **अन्यथा**=कारणे सति कार्यमुत्पद्यत इत्यङ्गीकारे । **यौगपद्यम्**=कारणेन सह कार्याणामेकदावस्था प्रसज्येतेति भावः ॥

अथ उपलब्ध्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

॥ सू ॥ नाभाव उपलब्धेः ॥ २७ ॥

इह बौद्धानां केवलविज्ञानवादो युक्तो न वा ॥

इति संशये युक्त इति पूर्वः पक्षः। तथा हि—साकारं विज्ञानमेव तत्त्वमान्त-

अथ उपलब्ध्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

सू० ॥ नाभाव उपलब्धेः ॥ २७ ॥ क्षणिकत्वे नीलाद्यर्थानां प्रत्यक्षत्वमनुमेयत्वं वा नोपपद्यत इति बाह्यार्थव्यवहारार्थं तेषां स्थैर्यमास्थेयमिति वैभाषिकसौत्रांतिकमतयोः दूषणमुक्तम्। तदयुक्तम्। नीलाद्यर्थानामांतरविज्ञानरूपत्वेन स्वप्रकाशैस्तैरेव विज्ञानैस्तत्प्रत्यक्षीकरणसंभवात् विज्ञानरूपाणामेव तेषां बहिर्वदवभासो भ्रम इति तद्व्यतिरिक्तानां बाह्यार्थानामभावादिति योगाचारप्रत्यवस्थानेन संगतिमभिप्रेत्य संशयं दर्शयति—इहेति। नन्वहमिदं जानामीति ज्ञातृज्ञेयज्ञानरूपांशत्रये भासमाने कथञ्च विज्ञानमात्रमेव तत्त्वमिति वादः प्रवृत्त इत्याशंक्य तन्मतमुपपादयति—तथाहीति। विज्ञानमेव तत्त्वं नान्यत्परमाणुसमुदायरूपं तदारब्धावयविरूपं वा किंचिदस्ति। परमाणूनामप्रामाणिकत्वात्। तेषां क्षणिकानां समुदायभावासंभवात् परमाणुषु संयोगस्य व्याप्यवृत्तित्वाव्याप्यवृत्तित्वविकल्पदुःस्थत्वेनावयवेष्ववयविनः कृत्स्नैकदेशवृत्तिविकल्पदुःस्थत्वेन च परस्परसंयुक्तावयवजन्यतदाश्रितावयव्यसंभवात् बाह्यार्थानामांतरविज्ञानसंबंधानिरूपणेन तद्विषयत्वासंभवाच्च। संबंधं विना विषयत्वे सर्वविषयाणामेकस्मिन्नेव ज्ञानेऽवभासप्रसंगात्। न च बाह्यार्थाभावे नीलपीतादिज्ञानानां निरालंबनत्वापातः। ज्ञानानामेव नीलपीताद्याकारत्वात् नीलपीतादिकं ज्ञानाभिन्नं भासमानत्वात् ज्ञानाज्ञानसहोपलंभनियतत्वात् ज्ञानवदित्यनुमानात्। न च सहत्वस्य भेदगर्भत्वात् द्वितीयहेतुर्विरुद्ध इति शंकनीयम्। ज्ञानोपलंभव्याप्योपलंभविषयत्वस्य तदर्थत्वात् तदविनाभावरूपस्य तद्व्याप्यत्वस्याभेदेऽपि संभवात्। न च नीलतद्विज्ञानयोरभेदे इदं जनामीति क्रियाकर्मभावरूपभेदावभासविरोधः। तस्य द्विचं-

---

सू ॥ **प्रतिसंख्येत्यादि**॥ इदमविशिष्टार्थं पूर्वस्मात् ॥ सू ॥ **उभयथा चदोषात्** ॥ २३ ॥ **उभयथा च**=कारणे सति कार्यं भवत्येवेति नियमपक्षे तदभावपक्षे च। **दोषात्**=कार्यकारणविशेषकार्यानुत्पत्त्याद्यदोषसत्त्वात् क्षणिकपक्षो न युक्त इत्यर्थः।

सू ॥ **आकाशे चाविशेषात्** ॥ २४ ॥ **आकाशे अविशेषात्**=क्षणिकत्वसाधकत्वेन परोक्तपरिमाणविशेषादर्शनादित्यर्थः। तथा च सत्प्रतिपक्षोऽयं हेतुरिति न तेन क्षणिकत्वसिद्धिरिति भावः ॥ सू ॥ **अनुस्मृतेश्च** ॥ २५ ॥ **अनुस्मृतेश्च**='तदेवेद'मिति प्रत्यभिज्ञानाच्च क्षणिकत्वसाधनं न युक्तमित्यर्थः ॥ अस्मिन्मते अधिकरणरचना श्रीकण्ठमतवदिति विशेषः ॥ **इति समुदायाधिकरणम् ॥ ७ ॥**

अथादृष्टत्वाधिकरणम् ॥ ८ ॥

सू ॥ **नासतोऽदृष्टत्वात्** ॥ २६ ॥ जगतश्शून्यविवर्तत्ववादिनो माध्यमिकस्य मतं युक्तं न वेति संदेहे युक्तमिति **पूर्वपक्षः। असतः**=शून्यस्य जगत्कर्तृत्वं न युक्तम्। कुतः। प्रमाणाभावादिति शेषः। तत्कुतः। **अदृष्टत्वात्**=क्वाप्यसतः कारणत्वादर्शनात् अत एवानुमानागमयोरप्यभावादित्यर्थः। **उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः ॥२७॥ एवं सति**=असतः कार्योत्पादकत्वेऽङ्गीकृते सति। **उदासीनानाम्**—हेयोपादेयत्वबुद्ध्यविषयाणां गगनकुसुमादीनां सकाशादपि। **सिद्धिः**=सौरभ्यादिकार्यसिद्धिः स्यादित्यर्थः। अतो माध्यमिकमतमयुक्तमित्यर्थः ॥

इत्यानन्दतीर्थमते अदृष्टत्वाधिकरणम् ॥ ८ ॥

रम्, न बाह्याः पदार्थाः, स्वप्ने बाह्यपदार्थाननपेक्ष्य केवलया बुद्ध्या व्यवहारदर्शनात्। तद्वत् जाग्रद्व्यवहारस्यापि व्यवस्था युज्यते। ततो विज्ञानमात्रं तत्त्वमिति ॥

एवं प्राप्तेऽभिधीयते–घटं जानामीति कर्तुः कर्मतयार्थस्योपलब्धेस्तदभावो न शक्यते वक्तुम्। पुरुषस्यार्थविशेषव्यवहारानुगुण्यापादनमेव हि ज्ञानस्याकारः ॥

यदुक्तम्, स्वप्नदृष्टान्तेन जाग्रद्व्यवहारस्यापि शून्यत्वं, तत्राह–

॥ सू ॥ वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत् ॥ २८ ॥

कारणदोषबाधराहित्यरूपवैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवज्जागरितज्ञानस्य मिथ्यात्वम्। अतो न विज्ञानमात्रं तत्त्वम् ॥

युक्त्यन्तरमाह–

॥ सू ॥ न भावोऽनुपलब्धेः ॥ २९. ॥

अर्थशून्यस्य ज्ञानस्य सद्भावो न संभवति, तस्य कुत्राप्यनुपलम्भात् । स्वप्न-

द्रज्ञानवत् भ्रांतत्वात् । तदाहुः–'सहोपलंभनियमादभेदो नीलतद्धियोः । भेदस्तु भ्रांतिविज्ञाने दृश्येतेन्दाविवाद्वये' ॥ इति । बाह्यस्य नीलादेः कथमान्तरज्ञानभेदावभासो भ्रम इति चेत्। बाह्यत्वावभासोऽपि भ्रम एव । उपरि स्थितानां नक्षत्रादीनामुद्यतां भूमिस्थत्वावभासवत्। एतेनाहं जानामीति क्रियाकर्तृभावेन भेदावभासोऽपि व्याख्यातः। तदप्याहुः–'अविभागोऽपि बुद्ध्यात्मा विपर्यासितदर्शनैः । ग्राह्यग्राहकसंवित्तिभेदवानिव लक्ष्यते ॥' इति । इत्थं प्रवृत्तो विज्ञानवादः । ननु बाह्यार्थतदवभासयोरभावे कथं बाह्यार्थव्यवहारः इत्याशंक्य दृष्टांतेनोपपादयति–स्वप्न इति । ज्ञानातिरिक्तस्यार्थस्य नाभावः उपलब्धेः प्रत्यक्षोपलब्धिविरोधेन ज्ञानाभेदानुमानानुत्थानादिति सूत्रार्थं दर्शयन् सिद्धांतयति–घटं जानामीति । न च दृढविपक्षबाधकतर्कानुगृहीतानुमानविरोधात् प्रत्यक्षोपलब्धिरेव भ्रांतिरिति शंकनीयम् । विपक्षबाधकतर्काणां प्रशिथिलत्वात् समुदायारंभवादोक्तदोषाणां श्रुतिपरिगृहीते परिणामवादे प्रसराभावात् चिच्छक्तिपरिणामरूपस्य प्रदीपप्रभावद्द्रव्यस्य ज्ञानस्य चक्षुरादिगोलकद्वारा वहिर्दीर्घप्रभाकारेण निर्गतस्य विषयैः संयोगसंभवेन ज्ञानविषयसंबंधानिरूपणासिद्धेश्चेति भावः। स्यादेतत्। बाह्यं नीलादिकमभ्युपयद्भिरपि ज्ञानानां नीलाद्याकारत्वमनुभवसिद्धमवश्यमंगीकरणीयम्, तेनैव सर्वव्यवहारोपपत्तौ किं बाह्यार्थकल्पनया, न हि नीलाद्याकारद्वयमुपलभ्यत इत्याशंक्याह–पुरुषस्येति । पुरुषस्य नीलाद्यर्थविशेषेषु यो व्यवहार इच्छाप्रवृत्त्यादिरूपः तदानुगुण्यमेव ज्ञानस्य नीलाद्याकारः, न तु बाह्यार्थस्येव मुख्यं नीलाद्याकारत्वमस्ति । नीलपीतशीतोष्णादिसमूहालंबनानां परस्परविरुद्धानेकरूपत्वापत्तेरिति भावः । स्वप्नदृष्टांतेन नीलादिज्ञानानां बाह्यार्थशून्यत्वं यदुच्यते तत्स्वप्नमायादीनां बाह्यार्थशून्यत्वं परमतानुसारेणाभ्युपगम्यैव दृष्टांतवैधर्म्यप्रदर्शनार्थम् । उत्तरसूत्रमवतारयति–यदुक्तमिति । सू० ॥ वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत् ॥ १८ ॥ स्वप्नादिषु हि निद्रादिदोषोपप्लुतानि करणानि अनंतरं बाधश्च दृश्यते नैतदुभयं नीलादिज्ञानेष्वस्तीति वैधर्म्यमुपपादयति–कारणेति । वस्तुतः क्वचिदपि ज्ञानानामर्थशून्यत्वं संप्रतिपन्नं नास्तीति स्वमतप्रदर्शनार्थं सूत्रम्–सू० ॥ न भावोऽनुपल-

ज्ञानस्याप्यर्थवत्ता संभवत्येव ॥ ततो विज्ञानमात्रवादोऽनुपपन्न एव ॥

इत्युपलब्ध्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

ब्धेः ॥ २९ ॥ संभवत्येवेति । सन्ध्याधिकरणे तथा समर्थयिष्यत इति भावः ॥

इत्युपलब्ध्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

नयमाणमालायाम्

अथोपलब्ध्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

सू० ॥ नाभाव उपलब्धेः ॥ २७ ॥ वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत् ॥ २८ ॥ न भावोऽनुपलब्धेः ॥ २९ ॥

बाह्यार्थ एव नास्ति प्रत्यक्षो वानुमानगम्यो वा । विज्ञानमेव तच्चं स्वप्नवदाकारवदिति योगाचारः ॥११७॥

बाह्यमुपलभ्यमानं कथमर्थमपह्नवीत साहसिकः । कारणदोषो नास्ति स्वप्नेष्विव नापि दृश्यते बाधः ॥ ११८ ॥

इति उपलब्ध्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथोपलब्ध्यधिकरणमथवा अभावाधिकरणम् ॥

सू ॥ नाभाव उपलब्धेः ॥ २७ ॥ वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत् ॥ २८ ॥ न भावोऽनुपलब्धेः ॥ २९ ॥ *क्षणिकत्वाच्च ॥ ३० ॥ सर्वथानुपपत्तेश्च ॥ ३१ ॥

भगवत्पादमते अनेनाधिकरणेन, योगाचाराणां विज्ञानवादिनां तथा सर्वशून्यवादिनां माध्यमिकानां च मतं निराक्रियते। विज्ञानातिरिक्तबाह्यपदार्थस्याभाव इति विज्ञानवादिनां योगाचाराणां सिद्धान्तोऽत्र विषयः । स किं प्रमाणमूलः उत भ्रान्तिमूल इति संशयः । आन्तरं विज्ञानमात्रमस्ति । तदेव नीलाद्याकारं न तु तद्व्यतिरेकेण बाह्यं नीलादिकमस्ति । तदेव विज्ञानाकारात्मकं नीलादिकमनादिवासनावशाद्बहिर्वदवभासते। इतीदं मतं प्रामाणिकमिति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** विज्ञानातिरिक्तघटपटादिपदार्थानामुपलभ्यमानत्वात्तदभावे ज्ञानवैचित्र्यानुपपत्तेः आलयविज्ञानस्य क्षणिकत्वेन वासनानां निराश्रयतापत्त्या तद्बलादपि ज्ञानवैचित्र्यस्य दुरुपपादत्वात् 'पश्यति' 'तिष्ठति' त्याद्युपशब्दप्रयोगादन्यत उक्तक्रमेणार्थतश्च सर्वथास्य मतस्यानुपपत्तेश्च भ्रान्तिमूलमेवेति । सर्वशून्यवादिमाध्यमिकमतनिरासपरत्वेनैतान्येव सूत्राणि योजनीयानि । अतो न पृथक्सूत्रारंभः । सूत्रार्थवर्णनप्रकार इत्थम्—**सू ॥ नाभाव उपलब्धेः ॥ २७ ॥ अभावः**= विज्ञानातिरिक्तबाह्यपदार्थाभावः । **न**= न संभवति । कुतः । **उपलब्धेः** घटपटादिपदार्थानामनुभवसिद्धत्वात् ॥ माध्यमिकनिराकरणपक्षे ज्ञानार्थयोरभावो न युक्तः । प्रमाणतस्तयोरुपलब्धेरित्यादिरीत्या तन्मतप्रक्रियानुसारेण व्याख्येयम् । **सू ॥ वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत् ॥२८॥ वैधर्म्याच्च**- स्वप्नजागरितप्रत्यययोरन्योन्यं बाधितविषयत्वाबाधितविषयत्वरूपवैधर्म्यात् स्वप्ने प्रातिभासिकविषयसत्त्वेन साध्यवैकल्याच्च। **स्वप्नादिवत्** स्वप्नादिदृष्टान्तेन । **न**– जागरितज्ञानस्य निरालंबनत्वं न युक्तम् । इति ॥ माध्यमिकपक्षे **स्वप्नादिवत्**– स्वप्न आदिर्यस्यास्सुषुप्तेस्तद्वत् । **वैधर्म्याच्च**- उपलब्ध्यनुपलब्धिवैधर्म्यलक्षणाबाधितज्ञानार्थोपलब्धिबाधात् तत्राप्यात्मज्ञानसत्त्वेन साध्यवैकल्याच्च जाग्रत्स्वप्नयोर्ज्ञानार्थशून्यत्वं नानुमेयमित्यर्थः ॥

अर्थानामभावेऽपि वासनावशात् ज्ञानवैचित्र्यं स्यादित्यत आह– **सू ॥ नभावोऽनुपलब्धेः ॥ २९ ॥ भावः**= वासनानां सद्भावः । **न**= न भवति । कस्मात् । **अनुपलब्धेः**= त्वत्पक्षे बाह्यार्थानामनुपलब्धेरित्यर्थः । तथा च बाह्यार्थानुभवस्य वासनां प्रति कारणत्वात् कारणाभावे कार्याभावात् आश्रयाभावाच्च वासनानुपपत्तिरिति भावः । माध्यमिकपक्षे निरधिष्ठाननिषेधायोगात्तन्मतेऽधिष्ठानभूतस्य तत्वस्य मानतोऽनुपलब्धेर्न सद्भाव इति ॥

तर्हि अहमित्यालयप्रत्यय एव वासनाश्रयोऽस्त्वित्यत आह– **सू ॥ क्षणिकत्वाच्च ॥ ३० ॥** आलयविज्ञानस्य क्षणिकत्वाङ्गीकारान्नाश्रयत्वमित्यर्थः । अन्यत्र पक्षे शून्यत्वविरोधिक्षणिकत्वोपदेशाच्चेत्यर्थः ॥

सू ॥ सर्वथानुपपत्तेश्च ॥ ३१ ॥ 'पश्यति' 'तिष्ठति' त्याद्युपशब्दप्रयोगात् ग्रन्थत उक्तक्रमेणार्थतश्चानुपपत्तेर्नादरणीयं भ्रान्तिमूलं सौगतमतमित्यर्थः ॥ **श्रीकण्ठमते** तथा **रामानुजमते च 'नाभाव उपलब्धे'** इत्यादीनि त्रीणि सूत्राणि विज्ञानवादि**योगाचार**मतनिरासक**मुपलब्ध्येधिकरणमिति** व्यपदिश्यते । '**क्षणिकत्वाच्च**' इति सूत्रमनयोर्मतयोर्नास्ति । '**सर्वथानुपपत्तेश्च**' इति सूत्रं तु सर्वशून्यवादिमाध्यामिकमतनिरासकमधिकरणान्तरमिति च शांकरमताद्विशेषः। प्रतिपक्षिमतनिराकरणप्रक्रिया यद्यपि सर्वमतसाधारणा तथापि सूत्रार्थनिरूपणे परमनयोरन्योन्यसलक्षण-

---

* **इदं सूत्रं** शांकरानन्दतीर्थीयभाष्ययोरेव दृश्यते न श्रीकण्ठरामानुजभाष्ययोरिति वेद्यम् ॥

अथ सर्वथानुपपत्त्यधिकरणम् ॥ ६ ॥

॥ सू ॥ सर्वथानुपपत्तेश्च ॥ ३० ॥

इहाधिकरणे सर्वशून्यवादो युक्तो न वेति संदेहः ॥

युक्त इति पूर्वः पक्षः। तथा हि–सर्वं जगन्न सत्, बाधितत्वात्। नासत्, प्रतीयमानत्वात्। नोभयात्मकं, विरोधात्। नानुभयात्मकम्, असंभवात्। किंतु चतुष्कोटिविनिर्मुक्तं सर्वं शून्यमेव। प्रत्यक्षावभासस्तु संवृतिमूलः। तस्माच्छून्यवादः समीचीन इति ॥

एवं प्राप्ते सिद्धान्त उच्यते–न संभवति सर्वशून्यवादः। कुतः? सदिति प्रतिज्ञायामिव असदिति प्रतिज्ञायामन्यथा प्रतिज्ञायां च तुच्छत्वानुपपत्तेः सदसद्बुद्धितच्छब्दानां वस्तुगतान्योन्यविरुद्धभावाभावरूपावस्थाविशेषविषय-

अथ सर्वथानुपपत्त्यधिकरणम् ॥ ६ ॥

निराकृतो विज्ञानवादः। अथ बौद्धसिद्धांतरहस्यभूतशून्यवादनिराकरणार्थमधिकरणांतरम्। सू ॥ सर्वथानुपपत्तेश्च ॥३०॥ माध्यमिकाः किल कल्पयंति शून्यमेव तत्वं सुगतस्याभिमतम्। शिष्ययोग्यतानुसारेण तत्तदर्थास्तित्वोपदेशः। वस्तुतः विज्ञानमात्रमपि न निरूपयितुं शक्यम्। तथा हि–न तावद्विज्ञानं सत् नीलपीतशीतोष्णाद्येकानेकस्वभावत्वविकल्पदोःस्थ्यात्। असत्त्वादिपक्षाश्चापरोक्षावभासादिविरुद्धाः। ततः शून्यमेव तत्वमिति। तदाहुः'–नेष्टं तदपि धीराणां विज्ञानं पारमार्थिकम्। एकानेकस्वभावेन [1]वियोगाद्वियदब्जवत्। न सन्नासन्न सदसत् न वाप्यनुभयात्मकम्। चतुष्कोटिविनिर्मुक्तं तत्वं माध्यमिका विदु'रिति। शून्यस्य सत्त्वेन प्रत्यक्षावभासः सद्व्यवहारविषयत्वादिकं च संवृतिमहिम्ना। यया शून्यतत्वं संमीयते सा संवृतिः भ्रांतिवासनारूपेत्याद्यपि कल्पयन्ति। अत्र दूषणमुक्तं सूत्रकृता सर्वथानुपपत्तेश्चे' ति। चकारो भिन्नक्रमः। सर्वप्रकारेण च इत्यन्वयः। सत्त्वादिप्रकारचतुष्टयेन हि निषेधः शून्यवादिना प्रतिज्ञायते 'चतुष्कोटिविनिर्मुक्त'मिति। तेन सर्वेणापि प्रकारेण निषेधप्रतिज्ञायां सर्वशून्यत्वरूपं तुच्छत्वं नोपपद्यते किंत्ववश्यं सद्वस्तुपरिशेषस्संपद्यत इत्यतो न युक्तः शून्यवाद इति सूत्रार्थः। अमुं सूत्रार्थमाविष्कुर्वन् सिद्धांतमाह–न संभवतीति। सदिति प्रतिज्ञायामिति। दृष्टांतोक्तिः। **असदिति प्रतिज्ञायामिति**। सन्न भवतीति प्रतिज्ञायामित्यर्थः। **अन्यथा प्रतिज्ञायामिति**। असन्नभवति सन्न भवति सदसद्विलक्षणं न भवतीत्यवशिष्टत्रिविधप्रतिज्ञायामित्यर्थः। नन्वासु चतसृषु प्रतिज्ञासु तावद्विलक्षणत्वरूपं तुच्छत्वं संपद्यत एव कुतस्तुच्छत्वानुपपत्तिरुक्तेत्याकांक्षायां तत्र सूत्रकाराशयस्थं हेतुमाह–सदसदिति। यथा सद्बुद्धिशब्दौ देशकालवस्तुस्वरूपान्यतमवस्तुगतभावरूपावस्थाविशेषविषयौ। एवं सत्त्वनिषेधादियोरस्ति किंचिदिव वैलक्षण्यं शाकरमतात्। तच्च दिक्प्रदर्शनन्यायेनेह किंचिदिव प्रदर्श्यते। यथा–सू ॥ **नाभाव उपलब्धेः** ॥ २७ ॥ विज्ञानातिरिक्तबाह्यपदार्थस्याभावो न शक्यते वक्तुम्। घटमहं जानामीति जानातेः कर्मतया कर्तृतया चार्थस्योपलब्धेरित्यर्थः ॥ सू ॥ **वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत्** ॥ २८ ॥ करणदोषबाधराहित्यरूपवैधर्म्याच्च स्वप्नज्ञानादिवन्न जागरितज्ञानस्य मिथ्यात्वं भवतीत्यर्थः ॥ सू ॥ **न भावोऽनुपलब्धेः** ॥ २९ ॥ अर्थशून्यस्य ज्ञानस्य सद्भावो न संभवति। तस्य कुत्राप्यनुपलंभात्। इत्यर्थः ॥**इति श्रीकण्ठरामानुजयोर्मते उपलब्ध्यधिकरणम्** ॥ ५ ॥

(१) 'विरोधाद्वियदब्जवत् इति' क पाठः।

त्वात्। यत्तु संवृतिमूलः प्रत्यक्षावभास इति, तदप्यपहास्यम्। सर्वस्य शून्यत्वे कः संवृतेराश्रयः? यस्यैवमवभासः। ततः सर्वशून्यवादः सर्वविरुद्ध एव॥

इति सर्वथानुपपत्त्यधिकरणम्॥ ६॥

बुद्धिशब्दावपि तद्गताभावरूपावस्थाविशेषविषयौ। तद्यथा—इदमिहास्ति इदमिदानीमस्ति, इदमेवंरूपं भवतीति सत्त्वबुद्धिशब्दौ देशकालवस्तुपरिच्छिन्नसत्त्वविषयौ। एवमिदमिह नास्ति इदमिदानीं नास्ति इदमेवंरूपं न भवतीत्यसत्त्वबुद्धिशब्दौ देशकालवस्तुपरिच्छिन्नासत्त्वविषयावेव लोके प्रसिद्धौ। निरुपाधिकस्तु सत्त्वनिषेधः क्वचिदपि न प्रसिद्धः। असत्त्वनिषेधादिष्वप्येषैव रीतिः। तस्मात्सर्वात्मना जगतस्सत्त्वासत्त्वादिनिषेधो नोपपद्यत इति भावः। **सर्वस्य शून्यत्व इति।** संवृतिर्हि संवरणीयमाश्रयति। सर्वस्य शून्यत्वे संवृतेः कश्चिदाश्रय एव नास्ति यन्निष्ठा सती तदाच्छाद्यासत्यं प्रपंचं सत्यतयावभासयेदित्यर्थः। **यस्यैवमवभास इति।** यस्य वस्तुतो निष्प्रपंचस्य सत्यस्यासत्यप्रपंचात्मनावभासो भवेत् तादृशं किंचित्संवृतिशब्दिताविद्याश्रयभूतमधिष्ठानं नास्तीत्यर्थः।

इति सर्वथानुपपत्त्यधिकरणम्॥ ६॥

नयमणिमालायाम्

अथ सर्वथानुपपत्त्यधिकरणम्॥ ६॥

सू० ॥ **सर्वथानुपपत्तेश्च** ॥ ३०॥

नो बाह्यमातरं वा किमप्यतश्शून्यमेव परमार्थः। प्रत्यक्षाद्यवभासस्संवृतिमूल इति माध्यमिकः॥ ११९॥

कस्संवृतिमान्पुरुषस्सर्वस्यैवास्य शून्यत्वे। यस्य प्रतिनियतमहाप्रपंचविषयोऽयमवभासः॥ १२०॥

इति सर्वथानुपपत्त्यधिकरणम्॥ ६॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ सर्वथानुपपत्त्यधिकरणम्॥ ६॥

सू॥ सर्वथानुपपत्तेश्च॥ ३०॥ इहाधिकरणे माध्यमिकोक्तसर्वशून्यवादो निराक्रियते। स युक्तो न वेति संदेहः। स युक्त इति पूर्वपक्षः। सदसद्भावयोर्विद्यमानवस्तुधर्मत्वोपपादनात् सदिति प्रतिज्ञायामिवासदिति प्रतिज्ञायामन्यथाप्रतिज्ञायांच सर्वथापि सर्वशून्यत्वानुपपत्तेर्न युक्त इति सिद्धान्तः। इदमप्यधिकरणमविशिष्टमन्योन्यं श्रीकण्ठरामानुजमतयोरिति वेद्यम्॥

इति श्रीकण्ठरामानुजमतयोस्सर्वथानुपपत्त्यधिकरणम्॥ ६॥

आनन्दतीर्थमते, 'नाभाव उपलब्धेः' 'वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत्' इतीदं, सूत्रद्वयं, पूर्वाधिकरणशेषतया व्याख्यातम्। जगतश्शून्यविवर्तत्ववादिमाध्यमिकमतनिरासके पूर्वस्मिन्नधिकरणे पूर्वसूत्राभ्यां जगतश्शून्यपरिणामत्वं निरस्तं तर्हि शून्यविवर्तत्वं जगतोऽस्त्वित्याशक्य परिहरति— **सू॥ नाभाव उपलब्धेः॥ २९॥** जगत् **अभावः**= असत्। **न**= न भवति। कुतः। **उपलब्धेः**= सदिति प्रतीयमानत्वादित्यर्थः॥ **सू॥ वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत्॥ २९॥** जगत् **स्वप्नादिवत्**= स्वप्नवत् स्वाप्नवस्तुन्यारोपितजाग्रत्त्वादिवदपि असत् **न** भवति। कुतः। **वैधर्म्यात्**— स्वाप्नजाग्रत्त्वस्य बाध्यत्वाख्यविलक्षणधर्मवत्त्वात् जगति च तदभवादित्यर्थः। अतो माध्यमिकमतोक्तो-जगतश्शून्यविवर्तत्ववादोऽयुक्त इति॥ **इत्यानन्दतीर्थमते अदृष्टत्वाधिकरणम्॥ ८॥**

अथानुपलब्ध्यधिकरणम्॥ ९॥

सू॥ न भावोऽनुपलब्धेः॥ ३०॥ नित्यं निरंजनं विज्ञानमेकमेव तत्त्वं न तद्भिन्नः प्रपञ्चोऽस्तीति वादिनो योगाचारस्य मतं युक्त न वेति संदिह्य युक्तमिति पूर्वपक्षे प्राप्ते न युक्तमिति सिद्धान्त उच्यते। यथा—जगत् **भावः**= ज्ञानात्मकमपि, **न** भवति। कुतः। **अनुपलब्धेः**= ज्ञानज्ञेययोरभेदाननुभवादित्यर्थः॥

सू॥ क्षणिकत्वाच्च॥ ३१॥ ज्ञानस्यैकक्षणावस्थायित्वात् जगतः स्थायित्वात्तद्विरोधान्न तयोरैक्यमित्यर्थः॥

सू॥ सर्वथानुपपत्तेश्च॥ ३२॥ सर्वथा= सर्वप्रकारेण **अनुपपत्तेश्च**= बौद्धराद्धान्तस्य युक्तिशून्यत्वात् युक्तिविरुद्धत्वाच्च न ग्राह्यत्वमित्यर्थः॥

इत्यानन्दतीर्थमतेऽनुपलब्ध्यधिकरणम्॥ ९॥

अथ एकस्मिन्नसंभवाधिकरणम् ॥ ७ ॥

॥ सू ॥ नैकस्मिन्नसंभवात् ॥ ३१ ॥

गता हि बौद्धाः । जैनमतं निरस्यते—

जैना हि सप्तभङ्गीन्यायेनैकस्मिन्नपि वस्तुनि नानाभावमुपपादयन्ति । तदेतेषां मतं युक्तं न वेति विचारः ॥

एवं तेषां प्रक्रिया—जीवोऽजीवश्चेति द्वौ पदार्थौ । जीवश्चेतनः शरीरपरिमाणः सावयवः । अजीवः षड्विधः । वनमहीधरादिरेकः । आस्रवसंवरनिर्जरबन्धमोक्षाख्याः पञ्च । आस्रवत्यनेन जीवो विषयेष्विव्यास्रव इन्द्रियसंघातः । संवृणोति विवेकमित्यविवेकादि संवरः । निश्शेषं जीर्यत्यनेन कामक्रोधादिरिति केशोल्लुञ्छनतप्तशिलारोहणादि तपो निर्जरः । कर्माष्टकेनापादिता जन्मपरंपरा बन्धः । चत्वारि घातिकर्माणि पापरूपाणि । चत्वार्यघातिकर्माणि पुण्यरूपाणि । तेभ्यो मुक्तस्य जीवस्य सततोर्ध्वगमनं मोक्षः । एते सप्त पदार्थाः

अथ एकस्मिन्नसंभवाधिकरणम् ॥ ७ ॥

सू० ॥ नैकस्मिन्नसंभवात् ॥ ३१ ॥ बौद्धमतनिरासानंतरमवशिष्टावैदिकमतनिरास इति संगतिमाह—गता इति । 'स्यादस्ती' त्यादिना वक्ष्यमाणः सप्तभंगीन्यायः । तस्य प्रथमसूत्रेण दूषणं क्रियते । द्वितीयादिसूत्रैर्जीवानां जैनाभिमतस्य देहपरिमाणत्वस्य । तद्दूषणं जैनपरिगणितानां जीवादीनां सर्वेषामपि पदार्थानां तदभिमतप्रकारदूषणस्योपलक्षणम् । तत्तु शिष्यैरूहनीयमिति सूत्रकृता न प्रदर्शितम् । तत्स्वरूपावगतौ तत्र दूषणं शिष्यैः स्वयमेवोहितुं शक्यमिति तत्परिगणितान् जीवादिपदार्थान् संग्रहेण उपन्यस्यति—एवं तेषामिति । वनमहीधरादिरिति । जीवभोग्यस्य सर्वस्य वस्तुजातस्य उपलक्षणम् । आस्रवतीति । विषयेन्द्रियसंबंधवशात् जीवस्य रूपादिज्ञानपरिणामित्वमास्रवणम् । केचित्तु आस्रवति जीवे गच्छति स्वयमपि सर्वत्रानुगच्छतीति कर्मबन्ध आस्रव इत्याहुः । तदाह जिनदत्तः—'आस्रवः कर्मणा बन्धो निर्जरस्तद्विमोचनम्' । इति । संवृणोति विवेकमिति । अन्ये तु संवृणोतींद्रियप्रवृत्तिमिति गुप्तिसमित्यादिकं मोक्षकारणं संवर इत्याचक्षते । यदाहुः—'आस्रवः स्रोतसां द्वारं संवृणोतीति संवरः । आस्रवो भवहेतुः स्यात् संवरो मोक्षकारण' मिति कायवाङ्मनोनिग्रहो गुप्तिरिति जैनैः परिभाष्यते । भूमिगतजंतुहिंसापरिहाराय प्रहते मार्गे सम्यगादित्यरश्मिप्रकाशिते निरीक्ष्य संचरणं मितभाषणं नियताहारनिषेवणमित्यादिकं समितिरिति परिभाष्यते । कामक्रोधादिरिति । आदिशब्देन तन्मूलयोः पुण्यपापयोः ग्रहणम् । चत्वारीति । ज्ञानदर्शनसुखवीर्यगुणकस्य जीवस्य ज्ञानादीनां चतुर्णां गुणानां मोक्षदशायामाविर्भविष्यतां संसारदशायां प्रतिघातकानि प्रवाहानादीनि चत्वारि पापरूपाणि घातिकर्माणि शरीरसंस्थानतदभिमानतत्स्थितितत्प्रयुक्तसुखादिनिमित्तानि चत्वार्यघातिकर्माणि पुण्यमिश्रित्वात्पुण्यरूपाणि । सततोर्ध्वगमनमिति । बन्धमुक्तस्य ह्यूर्ध्वगमनं स्वभावः । यथा पंजरमुक्तस्य शुकस्य । यथा वा निर्भिण्णस्य परिणतैरण्डबीजस्य । यथा वा दृढपंकलिप्तस्य जलनिमज्जनप्रक्षीणपंकलेपस्य शुष्कालाबुनः । इह त्वनादिकालप्रवृत्तबन्धवि-

सप्तभङ्गीन्यायेन व्यवस्थाप्याः । स्यादस्ति, स्यान्नास्ति, स्यादस्ति च नास्ति च, स्यादवक्तव्यं, स्यादस्ति चावक्तव्यं, स्यान्नास्ति चावक्तव्यं, स्यादस्ति च नास्ति चावक्तव्यम्, इति सप्तभङ्गीन्यायः । स्याच्छब्द ईषदर्थः । अतः सप्तभङ्गीन्यायात् सप्तपदार्थसिद्धिरिति ॥

एतदयुक्तम् । कुतः ? एकस्मिन् वस्तुनि सत्त्वासत्त्वनित्यत्वानित्यत्वभेदाभेदादीनामसंभवात् । पर्यायभाविनश्च द्रव्यस्यास्तित्वनास्तित्वादिशब्दबुद्धिविषयाः परस्परविरुद्धाः पिण्डत्वघटत्वकपालत्वाद्यवस्थावत् युगपन्न संभवन्ति । अतो विरुद्ध एव जैनवादः ॥

गमात्सततोर्ध्वगमनम् । तन्मते लोकाकाशस्योपर्युपरि स्थितानां लोकानामंतर्वर्तित्वेऽपि तेषामुपरि स्थितो निरवधिः अलोकाकाशः सततोर्ध्वगमनस्यावकाशः । तथा पठन्ति—'गत्वा गत्वा निवर्तंते चंद्रसूर्यादयो ग्रहाः । अद्यापि न निवर्तंते त्वलोकाकाशमार्गगाः ।' इति । अन्ये तु विगतसमस्तक्लेशतद्वासनस्यानावरणज्ञानदर्शनसुखवीर्यस्यात्मन उपरिदेशावस्थानं मुक्तिरित्याहुः। सप्तभंगीन्यायेनेति । सप्तानां भंगानां प्रकाराणां सत्त्वादिनियमभंगानां वा समाहारः सप्तभंगी । के ते सप्त भंगाः तानाह—स्यादस्तीति । सत्त्वासत्त्वसदसत्त्वसदसद्विलक्षणत्वरूपानिर्वचनीयत्वविषयाश्चत्वारः पक्षाः । पुनश्चानिर्वचनीयत्वे सत्त्वासत्त्वसदसत्त्वमेलनैस्त्रयः पक्षा इत्येवं सप्त पक्षा वादिभिरुत्प्रेक्षितुं शक्याः । सर्वेऽपि ते पक्षाः जैनैरीषदीषत् स्वांगीकृतेषु सर्वेष्वपि पदार्थेषु अंगीक्रियन्ते । अत्र स्याच्छब्दस्यार्थमाह—स्यादिति।अनेकान्त्यार्थ इति केचित् । उभयथापि तिङन्तप्रतिरूपकोयमव्ययशब्दः फलतस्त्वेकार्थः । सत्त्वे प्रदर्शितस्य सप्तभंगीन्यायस्य नित्यत्वभिन्नत्वादिधर्मान्तरेष्वपि योजनमभिप्रेत्योपसंहरति—अत इति । सप्तभंगीन्यायो न युक्तः । एकस्मिन्वस्तुनि विरुद्धानेकधर्मसमावेशासंभवादिति सूत्रार्थमाविष्कुर्वन् सिद्धांतयति—एतदयुक्तमिति । नन्वेकस्मिन्नपि देशकालाद्युपाधिभेदेन यथा सत्त्वासत्त्वादिविरुद्धधर्मसमावेशः तथोपाधिभेदं विनाप्यस्तु । तत्र लोकसिद्धानि प्रमाणानि सन्तीति चेदिहापि सन्त्येव प्रपञ्चसत्यत्वासत्यत्वादिकं व्यवस्थापयद्भिस्तैस्तैर्वादिभिरुपपादितानि प्रमाणानीत्याशंक्याह—पर्यायभाविनश्चेति । सत्त्वासत्त्वादयः पिंडत्वघटत्वादिवत् पर्यायभाविन एव लोकानुभवसिद्धाः । यानि तु वादिभिरुपन्यस्तान्यपर्यायेण सत्त्वासत्त्वादिकमुपनयन्ति तानि सर्वाण्यपि प्रमाणानीत्येतन्न संभवति । परस्परविरोधेन केषांचिदाभासत्वावश्यंभावात् । अन्यथा प्रपञ्चसत्यत्वादिवादिभिस्तदसत्यत्वाभ्युपगमे दोषाणामप्युच्यमानत्वेन तेषामप्यनुरोध्यत्वापत्त्या अनेकान्तवादिनः तत्तद्वाद्युक्तदोषभाक्त्वस्यापि प्रसंगादिति भावः । एतेन यदुक्तं स्याद्वादमञ्जर्याम्—'अन्योन्यपक्षप्रतिपक्षभावाद्यथा परे मत्सरिणः प्रवादाः । नयानशेषानविशेषमिच्छन्न पक्षपाती समयस्तथा नः ॥' इति तन्निरस्तम् । अपक्षपातेन समस्तसमयोक्तसत्त्वादिविशेषाभ्युपगमे तत्तदुद्भावितासत्त्वादिपक्षदोषाणामप्यभ्युपगन्तव्यत्वापत्तेः । अर्धजरतीये नियामकाभावात् । ननु तर्हि लोकाविरोधेनैव सप्तभंगीनयं समर्थयामहे । सर्वसंप्रतिपन्ने तावदेकस्य कालभेदेन सत्त्वासत्त्वे । अतस्तयोः स्वस्वकालविवक्षया अस्ति नास्तीति भंगद्वयमुपपद्यते । क्रमविवक्षया सदसदिदमिति तृतीयभंगो युज्यते ।

युगपत्सत्त्वासत्त्वविवक्षयाऽनिर्वचनीयमिति चतुर्थभंगो घटते । न हि युगपदेकस्य सत्त्वमसत्त्वं च निर्वक्तुं शक्यम् । युगपत्सत्त्वासत्त्वयोरनिर्वचनीयत्वेन सहसत्त्वस्यासत्त्वस्य क्रमिकोभयस्य च मेलने अवशिष्टं भंगत्रयं संपद्यते । तदाहानन्तवीर्यः—'तद्विधानविवक्षायां स्यादस्तीति गतिर्भवेत् । स्यान्नास्तीति प्रयोगः स्यात्तन्निषेधे विवक्षिते ॥ क्रमेणोभयवांछायां प्रयोगस्समुदायभाक् । युगपत्तद्विवक्षायां स्यादवाच्यमशक्तितः ॥ आद्यावाच्यविवक्षायां पञ्चमो भंग इष्यते । अंत्यावाच्यविवक्षायां षष्ठभंगसमुद्भवः ॥ समुच्चयेन युक्तश्च सप्तमो भंग उच्यते' । इति । यद्यत्र प्रागभाविकोऽयं सप्तभंगीनयः स्वीक्रियत एव । घटादिः स्वदेशेऽस्ति अन्यदेशे नास्ति स्वकालेऽस्ति अन्यकाले नास्ति स्वात्मनास्ति अन्यात्मना नास्तीति देशकालप्रतियोगिरूपोपाधिभेदेन सत्त्वासत्त्वसमावेशे लौकिकपरीक्षकाणां विसंप्रतिपत्त्यभावात् । न चैतावता पराभिमतं वस्त्वनैकान्त्यमापद्यते । स्वकाले सदेव अन्यकाले असदेव इत्यादिनियमस्य भंगाभावात् । ननु, वस्तुतो देशकालाद्युपाधिभेदो नापेक्ष्यते । स देश इह नास्ति स काल इदानीं नास्तीत्यादिप्रतीतौ देशकालाद्युपाध्यंतराभावात् । तत्राप्युपाध्यंतरान्वेषणेऽनवस्थानात् । इतरानंगीकारयितुं परं गुडजिह्विकान्यायेन देशकालाद्युपाधिभेदमंतर्भाव्य सत्त्वासत्त्वप्रतीतिरुपन्यस्यते । वस्तुतो विमृश्यमाना सा निरुपाधिकैव सत्त्वासत्त्वादिसंकरे प्रमाणम् । अत एव स्याद्वादिनो 'घटोऽस्ति घटो नास्ति पटस्सन् पटोऽसन्' इत्यादिप्रत्यक्षप्रतीतिमेव सत्त्वासत्त्वाद्यनैकान्त्ये प्रमाणमुपगच्छंति । सर्वमनैकांतिकं वस्तुत्वात् चित्रपटवदित्यनुमानमपि प्रमाणयन्ति । न हि चित्रपटे नीलपीताद्यसंकरार्थं प्रदेशभेद आश्रयितव्यः । प्रदेशभेदासंकरार्थमुपाध्यंतरान्वेषणे अनवस्थानात् । एतेन संयोगतदभावाद्यसंकरोऽपि प्रत्याख्यातः । तस्मात्सर्वं वस्त्वनैकांतिकमेवेति स्याद्वादरहस्यमिति चेत् उच्यते । परस्परविरुद्धधर्मसमावेशे सर्वानुभवसिद्धस्तावदुपाधिभेदो नापह्नोतुं शक्यते । लोकमर्यादामनतिक्रममाणेन देशकालादिसत्त्वनिषेधेऽपि देशकालाद्युपाध्यवच्छेदः अनुभूयत एव । इहात्माश्रयः परस्पराश्रयः अनवस्था वा न दोषः । यथा प्रमेयत्वाभिधेयत्वादिवृत्तौ यथा च बीजांकुरादिकार्यकारणभावे विरुद्धधर्मसमावेशे । सर्वथोपाधिभेदं प्रत्याचक्षाणस्य चायमस्याः पुत्रः अस्याः पतिः अस्याः पिता अस्याश्श्वशुर इत्यादिव्यवस्थापि न सिद्ध्येदिति कथं तत्र तत्र स्याद्वादे मातृत्वाद्युचितव्यवहारान् व्यवस्थयानुतिष्ठेत् । तस्मात्सर्वबहिष्कार्योऽयमनेकान्तवाद इत्यलं विस्तरेण । इत्थं जैनाभिमतः स्याद्वादो दूषितः । अथ तदभिमतेषु पदार्थेषु प्रथमपरिगणितस्य जीवस्य देहपरिमाणत्वं तदुक्तमुत्तरसूत्रैर्दूष्यते । तद्धि सर्वांगीणसुखादियुक्त्याभासोपनीतम् । तस्मिन्दूषिते प्रक्रियामात्रसिद्धमन्यत्सर्वं स्वयमेव दूषितं भवतीति । न हि जीवधर्माधर्मपुद्गलकालाकाशादीनि षड्द्रव्याणि; एतेषु पुद्गलांतर्गतान् परमाणून् कालं चाणुमपहाय जीवो धर्माधर्मौ परमाणुव्यतिरिक्ता महाभूतचतुष्टयस्थिरत्रसरूपेण षड्विधाः पुद्गला आकाशश्चेत्येते पंचास्तिकायाः । जीवाजीवास्रवादयस्सप्त मोक्षोपायत्वेनाधिगन्तव्या' इत्यादिविभागे सिद्धांत्यभिमतपशुपाशादिविभागे श्वेताश्वतरोपनिषदादिवत् किमपि श्रद्धेयं प्रमाणमस्ति । सर्वज्ञप्रणीतागममूलकत्वकल्पनायाः 'कपिलो यदि सर्वज्ञः कणादो नेति का प्रमा । तावुभौ यदि सर्वज्ञौ मतभेदः कथं भवे'

॥ सू ॥ एवं चात्माकार्त्स्न्यम् ॥ ३२ ॥

एवं च आत्माकार्त्स्न्ये चानुपपन्नम् । आत्मनः शरीरपरिमाणत्वे हि बृहत्शरीरादल्पीयसि प्रविशतो विकलत्वं प्रसज्येत । अत आत्मनः शरीरपरिमाणत्वमयुक्तमेव ॥

॥ सू ॥ न च पर्यायादप्यविरोधो विकारादिभ्यः ॥ ३३ ॥

तथाविधाल्पत्वावस्थान्तरयोगादप्यविरोधो न संभवति; घटादिवद्विकारादिदोषप्रसङ्गात् ॥

॥ सू ॥ अन्त्यावस्थितेश्चोभयनित्यत्वादविशेषः ॥ ३४ ॥

अन्त्यस्य मोक्षदशापरिमाणस्यैकरूपावस्थितेस्तस्य स्वाभाविकत्वेनात्मतत्परिमाणयोरुभयोरपि नित्यतया पूर्वावस्थायामप्यविशेषः । विविधदेहपरिमा-

दिति न्यायेनानादरणीयत्वात् । नाप्येवंभूता विभागाः तप्तशिलारोहणादिव्रतानि च कयाचन युक्त्योपनेतुं शक्यन्ते । तस्माद्युक्त्याभासावलंबनमात्मनो देहपरिमाणत्वमात्रमिह दूष्यते–सू ॥ एवं चात्माकार्त्स्न्यम् ॥ ३२ ॥ यथैकस्मिन्सत्त्वासत्त्वादिविरुद्धधर्मसंकरोऽनुपपन्नः एवमात्माकार्त्स्न्यमप्यनुपपन्नमिति सूत्रार्थं दर्शयति–एवमिति । एवंशब्देन सत्त्वासत्त्वादिसंकरवत्सूत्रकण्ठोक्तिगृहीतात्माकार्त्स्न्यव्यतिरिक्तमन्यदप्येवंप्रकारं जिनमतकल्पितमनुपपन्नमिति सूच्यते । किं तदकार्त्स्न्यं यदनुपपन्नमिति प्रतिज्ञायते कुतश्च तदनुपपन्नमित्याकांक्षायामाह–आत्मनश्शरीरपरिमाणत्वे हीति । अनेन शरीरपरिमाणत्वमकार्त्स्न्यं विवक्षितम् । तदनुपपत्तौ च मातंगदेहान्मशकदेहं प्रविशतस्तत्रामांतमंशं विहाय प्रवेशः स्यादिति जीवस्य पूर्वावस्थातो विकलत्वं प्रसज्येत । एवं मशकदेहान्मातंगदेहं प्रविशतस्तद्व्यापनसमर्थपरिमाणं नास्तीति तत्र तस्य सर्वांगीणसुखादिकं न स्यादित्येवंरूपो हेतुर्विवक्षित इति दर्शितं भवति । अकार्त्स्न्यशब्देन देहपरिमाणत्वमुपाददानेन दूषणांतरमपि विवक्षितम् । यदि तत्तद्देहपरिमाणो जीवस्तदा योगसिद्धस्य कायव्यूहपरिग्रहे कृत्स्नदेहव्यापित्वं नास्तीति तस्यानेककायाधिष्ठातृत्वं न स्यादिति घटमणिकगृहोदरादिगतप्रदीपप्रभावत् जीवस्य संकोचविकासरूपावस्थाविशेषशालित्वं स्यादित्याशंकापरिहारार्थं सूत्रम्–सू० ॥ न च पर्यायादप्यविरोधो विकारादिभ्यः ॥ ३३ ॥ परमते पर्यायशब्दोऽवस्थासु पारिभाषिकः । अल्पत्वेति । गजशरीरान्मशकशरीरप्रवेशे इदमुक्तम् । वैपरीत्ये तु महत्त्वमवस्थांतरं द्रष्टव्यम् । विकारादीति । विकारो जन्म विनाशश्च । आदिशब्देन सावयवत्वादिकं गृह्यते । जीवस्य देहपरिमाणत्वाभावे युक्त्यंतरमुच्यते–सू० ॥ अन्त्यावस्थितेश्चोभयनित्यत्वादविशेषः ॥ ३४ ॥ मोक्षदशायां यज्जीवस्य परिमाणं तदन्त्यम् । तस्य तथैवावस्थानं भवति । तदनंतरं देहान्तराभावेन देहान्तरोचितपरिमाणान्तराप्रसक्तेः । अतो यथा मोक्षदशावस्थितमेव जीवस्वरूपं पूर्वमप्येवं तत्परिमाणमपि तदेव इत्यविशेषोंऽगीकर्त्तुं युक्तः । जीववत्तत्परिमाणस्यापि मोक्षदशापन्नस्यादेहोपाधिकस्य नित्यत्वादिति सूत्रार्थमाह–अन्त्यस्येति । सिद्धान्ते चिच्छक्तेस्संसारदशायां संकोचविकासशालित्वेऽपि न स्वरूपतो जन्मविनाशौ न वा सावयवत्वादिकम् । मोक्षदशायां

णत्वे हि वैकल्यं भवेदेव । अत एकस्मिन् सत्त्वासत्त्वादिवादात् आत्मनः शरीरपरिमाणवादाच्च जैनमतमपि विरुद्धमेव ॥ इत्येकस्मिन्नसंभवाधिकरणम् ॥ ७ ॥

व्यापित्वेऽपि न पूर्वं तत्परिमाणमिति व्यवस्थायां जैनाभिमतजीवोक्तदोषो न भविष्यति । 'श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वा' दिति न्यायात् । जैनानां तु दृष्टानुसारेण कल्पयतां जीवस्य तथैव सावयवत्वादिकमपि स्यात् । तथाभूतानामेव प्रभादीनां संकोचविकासदर्शनात् । तथा मोक्षदशापन्नपरिमाणमेव प्रागपि स्वाभाविकं स्यात् । जीवस्वरूपे तथादर्शनात् इति दोषः प्रसज्यते । एवमेव ह्यग्रिमाधिकरणे स्वाभिमतस्यैव श्रुतिसिद्धस्य परमेश्वरस्यानुमानिकत्वांगीकारेऽधिष्ठातृत्वानुपपत्तिर्वक्ष्यते ॥ इत्येकस्मिन्नसंभवाधिकरणम् ॥ ७ ॥

नयमणिमालायाम् अथैकस्मिन्नसंभवाधिकरणम् ॥ ७ ॥

सू ॥ नैकस्मिन्नसंभवात् ॥ ३१ ॥ एवं चात्माकार्त्स्न्यम् ॥ ३२ ॥ न च पर्यायादप्यविरोधो विकारादिभ्यः ॥ ३३ ॥ अन्त्यावस्थितेश्चोभयनित्यत्वादविशेषः ॥ ३४ ॥

जीवाजीवास्रवमुखसप्तपदार्थात्मकं विश्वम् । स्यादस्तिप्रक्रियया सप्ताकारं वदंति जैनास्तु ॥ १२१ ॥
सदसत्त्वाद्येकस्मिन्वस्तुनि युगपत्कथं घटते । तनुमानता च जीवे नानातनुभेदभाजि कथम् ॥ १२२ ॥

इत्येकस्मिन्नसंभवाधिकरणम् ॥ ७ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम् अथ एकस्मिन्नसंभवाधिकरणम् ॥ ६ ॥

सू ॥ नैकस्मिन्नसंभवात् ॥ ३२ ॥ एवं चात्माकार्त्स्न्यम् ॥ ३३ ॥ न च पर्यायादप्यविरोधो विकारादिभ्यः ॥ ३४ ॥ अन्त्यावस्थितेश्चोभयनित्यत्वादविशेषः ॥ ३५ ॥

भगवत्पादमते, पूर्वं मुक्तकच्छानां बौद्धानां मते निरस्ते मुक्तांबरजैनमतस्य बुद्धिस्थत्वेनानन्तरोपस्थितिकत्वात्तन्मतमिह निराक्रियते । दिगंबरमतं प्रमाणमूलमुत भ्रान्तिमूलमिति संशयः । 'स्यादस्ति स्यान्नास्ति' इत्यादिसप्तभंगीनयमस्तित्वनास्तित्वादिविरुद्धधर्मद्वयमादाय सर्वेषु पदार्थेषु योजयंतो दिगंबराः पदार्थमात्रस्यानेकरूपत्वमाचक्षत इति तन्मतं प्रामाणिकमिति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** एकस्मिन्वस्तुनि विरुद्धधर्माणामसंभवेन वस्तुनोऽनेकरूपत्वाभावात् जीवस्य देहपरिमाणत्वे परिच्छिन्नत्वविकारित्वादिदोषप्रसक्तेश्चार्हतं मतमपि सौगतमतवदप्रामाणिकमेवेति ॥ **सूत्रार्थस्तु, सू ॥ नैकस्मिन्नसंभवात् ॥ ३२ ॥ एकस्मिन्**=परमात्मरूपे वस्तुनि । **असंभवात्**= विरुद्धधर्माणामसंभवात् । **न**= अनेकरूपत्वं नास्तीत्यर्थः ।

देहपरिमाण एवात्मेति यत्तेषां मत तद्दूषयति– **एवं चात्माकार्त्स्न्यम् ॥ ३४ ॥** यथा स्याद्वादे एकत्र विरुद्धधर्मासंभवो दोषः प्रसक्तः **एवम् आत्माकार्त्स्न्यं च**= आत्मनो जीवस्याकार्त्स्न्यं परिच्छिन्नत्वमपि प्रसज्येतेत्यर्थः । ततश्च परिच्छिन्नत्वादनित्यत्वं स्यात् । किं च जीवस्य देहपरिमाणत्वांगीकारे मनुष्यात्मनो गजशरीरे कृत्स्नस्यात्मनो मशकादिशरीरे च प्रवेशो न स्यादिति भावः ।

आत्मनस्सावयवत्वांगीकारेणावयवानां वृद्धिह्रासवत्त्वाङ्गीकारात्क्रमेण प्रवेशोऽस्त्वित्यत आह– **सू ॥ न च पर्यायादप्यविरोधो विकारादिभ्यः ॥ ३६ ॥** पर्यायेणापि अवयववृद्धिह्रासाभ्यां तत्तच्छरीरपरिमाणत्वस्यात्मन्यविरोध इत्येतदपि । **न च**= न भवति । कुतः । **विकारादिभ्यः**= विकारादिदोषप्रसंगादित्यर्थः ॥

किं च ॥ **सू ॥ अन्त्यावस्थितेश्चोभयनित्यत्वादविशेषः ॥ ३६ ॥ अंत्यावस्थितेः**= मोक्षावस्थाभाविनो जीवपरिमाणस्य नित्यत्वेनावस्थितेः । **उभयनित्यत्वात्**= तत्पूर्वयोराद्यमध्यमपरिमाणयोर्नित्यत्वप्रसंगात् । **अविशेषः**= त्रयाणामपि परिमाणानां साम्यं प्रसज्येत । अतः सौगतमतवदार्हतमतमप्यप्रामाणिकमेवेति सिद्धम् ॥

श्रीकण्ठमते, रामानुजमते, तथा **नन्दतीर्थमते** चेदमधिकरणं जैनमतनिराकरणार्थमेव प्रवृत्तमिति यद्यपि संदेहपूर्वपक्षादिषु नास्ति विशेषः तथापि **आनन्दतीर्थमते 'अन्त्यावस्थिते'** रिति सूत्रे **'अविशेषात्'** इति पञ्चम्यन्ततया पाठ आदृतः । तस्मिन्नेव सूत्रे **श्रीकण्ठरामानुजमतयोः 'उभयनित्यत्वात्'** इत्यस्य आत्मतत्परिमाणयोरुभयोरपि नित्यत्वात्पूर्वावस्थायामपि न विशेष इत्यर्थः इति व्याख्यातम् । **आनन्दतीर्थमते तु** मुक्तिगतात्मपरिमाणस्यावस्थितेस्तदवच्छेदकतया नित्यदेहावश्यंभावेनोभयस्य मुक्तावात्मतद्देहयोर्नित्यत्वादद्यतनदेहानामपि नित्यत्वं स्याद्देहत्वाविशेषादिति सूत्रार्थो विवृत इत्यपि विशेषः । अन्यदविशिष्टम् ॥ **इति सूत्रार्थचन्द्रिकायामेकस्मिन्नसंभवाधिकरणम् ।**

अथ पाशुपताधिकरणम् ॥ ८ ॥

॥ सू ॥ पत्युरसामञ्जस्यात् ॥ ३५ ॥

पत्युः परमेश्वरस्य श्रुतिसिद्धजगदुभयकारणत्वस्यापि तदागमनिष्ठास्तन्मताभिप्रायानभिज्ञा एकदेशिनस्तान्त्रिकाः केवलनिमित्तत्वं वदन्ति । तद्युक्तं न वेति संदेहः ॥

तत्रैवं पूर्वः पक्षः—कुलालादिरनुपादानभूत एव दण्डादिकं नियच्छन् कर्ता

अथ पाशुपताधिकरणम् ॥ ८ ॥

सू० ॥ पत्युरसामञ्जस्यात् ॥ ३५ ॥ इहाधिकरणे परमेश्वरस्यानुमानात्सिद्धिस्तस्यानुमानतस्सिद्धं निमित्तत्वमेव केवलं नोपादानत्वमपीति मतं निराक्रियते । अत्रेऽयं शंका समुन्मिषति । शास्त्रयोनित्वाधिकरणे शास्त्रमेव परमेश्वरे प्रमाणं नानुमानमिति व्यवस्थापितम् । शास्त्रतश्च तस्योपादानत्वस्यापि सिद्धिः प्रकृत्यधिकरणे प्रतिपादिता । अनुमानिकेश्वरवादिनां काणभुजाक्षचरणानां मतं च पूर्वमेव तर्काप्रतिष्ठानवैदिकापरिग्रहाभ्यां निराकृतम् । किमत्र निराकरणीयमवशिष्यते यदर्थोऽयमधिकरणान्तरारंभ इतीमां शङ्कां निरसनीयमतविशेषोपन्यासेन परिहरति—पत्युरिति । अयमत्र परिहाराभिप्रायः । परमेश्वरस्यानुमानिकत्वं केवलं निमित्तत्वं च वैशेषिकादिशास्त्रेष्वेव नोच्यते सकलवेदसामरस्यरहस्यनिधानभूतेषु शिवागमेष्वपि प्रतिष्ठाप्यते । तत्कथं प्रत्याख्येयम् । न हि वेदसमानैः शिववाक्यैः पूर्वपूर्वशैवाचार्यप्रणीतैस्तद्व्याख्यानैश्च महता प्रबंधेन प्रतिष्ठापितं परमेश्वरसाधकानुमानं तस्य केवलनिमित्तत्वं च कतिपयवेदवाक्यविरोधेन पुरुषबुद्धिप्रभवतर्कविरोधेन च प्रत्याख्यातुं युक्तम् । बहुवाक्यानुरोधेन कतिपयवाक्यानामर्थान्तरवर्णनस्योचितत्वात् वेदविरोधेनेव शिवागमविरोधेनापि किंपचानपुरुषबुद्धिप्रभवतर्काणामाभासीकरणस्योचितत्वाच्चेति शङ्कांतरनिराकरणार्थमिदमधिकरणम् । तन्निराकरणं त्वित्थम्—शिवागमानां परमेश्वरस्य स्वतंत्रानुमानतस्सिद्धौ तस्य केवलनिमित्तत्वे च न तात्पर्यम् । तथाप्युत्तानहृदयाः यथाश्रुतार्थग्राहिणस्तत्तात्पर्यसारानभिज्ञाः केचन तान्त्रिकास्तद्व्याख्यातारः तथा मतं प्रत्यतिष्ठिपन् । अनादिव्याख्यानपरंपराप्राप्तं तन्मतं शृण्वतां तत्रैव शिवागमानामपि तात्पर्यमिति भ्रांतिः स्यात्, तन्निराकरणार्थोऽयमधिकरणांतरारंभयत्न इति । यद्येवं शैवानामपि प्रधानकारणवादित्वात् सांख्याधिकरणानंतरमनेनाधिकरणेन भाव्यम् । सत्यम् । अवांतरसङ्गतिवशादिह कृतम् । पूर्वाधिकरणे हि सत्त्वासत्त्वयोर्विरोधादेकत्रासंभव उक्तः । एवमेवाधिष्ठातृत्वोपादानत्वयोरप्येकत्रासंभव इत्यत्र प्रत्यवस्थानमिति । तथैव पूर्वपक्षमुपपादयति—कुलालादिरिति । यद्यपि प्रकृत्यधिकरणेऽप्ययं पूर्वपक्ष उपन्यस्तः तथापि तत्रोपादानत्वविषयश्रुतीनां केवलनिमित्तविषयत्वे पूर्वपक्ष्युन्नीतन्यायाभासो निर्विकारत्वश्रुतिविरोधोत्प्रेक्षा च मुख्यं पूर्वपक्षावलंबनम् । अत एव श्रुत्यवष्टंभान्येव तत्र सिद्धांतसूत्राणि । तदुपष्टंभकतया परं भाष्यकृतात्रत्या कुलालमृत्पिंडादिदृष्टांतमूला युक्तिस्तत्रोपन्यस्ता । अत्र तु सैव मुख्यं पूर्वपक्षावलंबनमिति न पौनरुक्त्यम् । चिच्छक्तिरपि नोपादानं चेतनत्वात् परमेश्वरवत् । अतश्शक्तिर्जगत्कर्तुः परमेश्वरस्य

भवति । तथा तटस्थ ईश्वरोऽपि निमित्तमात्रम् । (माया उपादानम् ।) शक्तिः करणम् । अन्यथा मृदादिवदीश्वरस्योपादानत्वे विकारादिप्रसक्तिः । अतो निमित्तमेव परमेश्वर इति ॥

अत्रोच्यते—पत्युरीश्वरस्य केवलनिमित्तत्वमपि न युक्तम्, श्रुतिविरोधेनासामञ्जस्यात् ॥

न्यायविरोधमाह—

॥ सू ॥ अधिष्ठानानुपपत्तेश्च ॥ ३६ ॥

अशरीरस्य परमेश्वरस्य मायोपादानाधिष्ठानं नोपपन्नम् । लोके शरीरिण एव कुलालादेर्मृत्पिण्डाद्युपादानाधिष्ठानं दृष्टम् । अतः कुलालादिदृष्टान्तो विरुद्धः । अनधिष्ठाने मायायाः ईश्वरस्यानङ्गीकारात् सांख्यमतमेव युक्तम्, ईश्वरेण प्रयोजनाभावात् । अतः परमेश्वरस्य निमित्तत्वं न संभवति ॥

करणापेक्षायां करणतयावतिष्ठते । उपादानं तु जडाश्शुद्धाशुद्धमायाप्रकृतय इत्यभिप्रेत्याह—**शक्तिः करणमिति** । शक्तय इति पाठश्चेदौपाधिकभेदाभिप्रायं बहुवचनम् । **श्रुतिविरोधेनेति** । प्रकृत्यधिकरणनिर्णीततात्पर्योपादानत्वप्रतिपादकश्रुतिनिकुरुंबविरोधेनेत्यर्थः । काणभुजादिरीत्या युक्तिप्राधान्यं मन्यमानः पूर्वपक्षयुक्तिभिर्व्यवस्थापितेऽर्थे श्रुतयस्तदनुसारेण नेतव्या इति श्रुतिविरोधं नाद्रियेत । अतस्तद्युक्तीनां प्रतियुक्तिपराहतिप्रदर्शनेन सोऽपि स्वमतव्यवस्थापनार्थं श्रुतिशरणतां प्रापणीय इत्यभिप्रेत्य तदभिमतेश्वरानुमानस्य प्रतियुक्तिपराहतिप्रदर्शकान्युत्तरसूत्राणि तान्यवतारयति—**न्यायविरोधमाहेति । सू० ॥ अधिष्ठानानुपपत्तेश्च ॥ ३६ ॥ मायोपादानेति** । मायाशब्दोऽत्र शुद्धमायापरः । अशुद्धमायाप्रकृतिरूपोपादानाधिष्ठाने परमेश्वरस्यानंतेशश्रीकण्ठशरीराभ्यां शरीरवत्वस्य पूर्वपक्षिणाङ्गीकृतत्वात् । **दृष्टमिति** । कुलालमृत्पिण्डादिषु निमित्तोपादानभेदो दृष्ट इति दृष्टांतमात्रमवलंब्य हि पूर्वपक्षिणा परमेश्वरादन्यदेवोपादानमिति व्यवस्थाप्यते । तस्य शरीरवानेव कुलालादिरूपाधिष्ठाता दृष्ट इति पूर्वपक्ष्यभिमतानुमानात् जगत्कर्तृत्वेन सिध्यन् परमेश्वरस्तेनैव कुलालादिदृष्टांतेन शरीरी सिद्ध्येत् । अतः परमेश्वरः शरीररहितः शुद्धमायाधिष्ठातेति तथाभूतमीश्वरमनुमानेन सिसाधयिषतः कुलालादिदृष्टांतो विरुद्धः । तद्विपरीतशरीरवदधिष्ठातृपनायकत्वादित्यर्थः । तर्ह्युदासीन एवेश्वरस्साध्यत इति मन्दशङ्कां निराचष्टे—**अनधिष्ठान इति** । **प्रयोजनाभावादिति** । क्षित्यादिकार्यकर्तृत्वेन खल्वनुमानादीश्वरस्साधनीयः । तत्कर्तृत्वानंगीकारे स साधयितुं न शक्यते लिंगाभावादिति भावः । यदि त्वधिष्ठातृत्वे शरीरित्वमप्रयोजकं किंत्वपरोक्षज्ञानादिमात्रमतो जगत्कर्तृत्वेनानुमानादशरीरस्य परमेश्वरस्य सिद्धिरुपपद्यत इत्युच्येत तदा तथैव तत्र उपादानभिन्नत्वमप्यप्रयोजकमिति तस्य श्रुतिबलादुपादानत्वेनापि सिद्धिरुपपद्यत इति तुल्यम् । वस्तुतस्त्वपरोक्षज्ञानादिकमधिष्ठातृत्वे प्रयोजकमभ्युपगच्छता शरीरित्वमपि तत्प्रयोजकमिति पर्यायेणाभ्युपगतं भवत्येव । अपरोक्षज्ञानत्वाव-

(१) ( ) इदं रेखान्तर्गतं वाक्यं केषुचित्पुस्तकेषु नास्ति । शिवार्कमणिदीपिकारीत्यापि इदं वाक्यमधिकपाठ इत्युन्नीयते ।

आशङ्क्याह–

॥ सू ॥ करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः ॥ ३७ ॥

अधिष्ठाने शरीरापेक्षा नास्ति। यथा करणमिन्द्रियं शरीरमपि अशरीरोऽधितिष्ठति तद्वत् प्रधानमपीश्वर इति चेत्—न, तद्गतानर्थभोगादिभ्यः। यथाऽऽत्मनोऽशरीरस्य शरीराधिष्ठाने शरीरगतसुखदुःखभोगादिः तथा परमेश्वरस्यापि तदधिष्ठाने तद्गतभोगादिप्रसक्तिः। अतो न निमित्तमात्रमीश्वरः॥

॥ सू ॥ अन्तवत्त्वमसर्वज्ञता वा ॥ ३८ ॥

वाशब्दश्चार्थे। सशरीर एव परमेश्वरः कुलाल इव मृत्पिण्डं पार्थक्येनोपादा-

च्छेदेनेंद्रियस्य कारणतया तदाश्रयत्वेन शरीरस्यापि प्राप्तेः । न च तत्र कार्यतावच्छेदके जन्यत्वं विशेषणम्। गौरवात् । न च लाघवादेकस्य नित्यस्येश्वरज्ञानस्यानुमानात्सिद्धौ तत्र जन्यत्वविशेषणगौरवं प्रामाणिकमिति वाच्यम्। ईश्वरानुमानस्य प्रथमप्रवृत्तौ(नियामका)प्रमाणाभावात्। किञ्च । कर्तृजन्यत्वे कार्यत्वमवच्छेदकं लाघवात्, न तु घटत्वपटत्वादिकमनंतं गौरवात् । इति विपक्षबाधकबलाद्धि कार्यत्वलिंगेन कर्तृजन्यत्वं क्षित्यादीनां साध्यते । एवं शरीरजन्यत्वेऽपि तदेव कार्यत्वमवच्छेदकं लाघवादिति नित्यज्ञानादिमत्त्वेनेव नित्यशरीरवत्त्वेनापि कर्तृसिद्धिः केन वार्यते । तस्मादशरीरस्याधिष्ठानानुपपत्तेः शरीरिण एव कर्तुरनुमानतस्सिद्धिः स्यात्। न तु पूर्वपक्ष्यभिमतस्याशरीरस्य कर्तुरित्याशयः। स्यादेतत्। अनुप्रविश्य नियम्यत्वं साक्षात्प्रयत्नाधिष्ठेयत्वं वा शरीरत्वम्। लौकिकवैदिकशरीरव्यवहारास्पदसकलानुगतस्य जातिरूपस्योपाधिरूपस्य वान्यादृशस्य तस्यासंभवात् । तच्च परमेश्वरं प्रति मायादीनां सर्वेषामप्यविशिष्टम्। तथा च यन्नियम्यं तेनैव शरीरवान् परमेश्वरस्तस्याधिष्ठातेत्युपपद्यत इति न तस्य करचरणादिमच्छरीरांतरसिद्धिः प्रसज्यते । न च नियम्यातिरिक्तशरीरेण शरीरवत एव तदधिष्ठातृत्वमिति नियमोस्ति। जीवानां स्वस्वशरीराधिष्ठाने तदभावादित्याशंकानिराकरणार्थमुत्तरसूत्रमित्यवतारयति–आशंक्याहेति । सू० ॥ करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः ॥ ३७ ॥ करणग्रहणं शरीरस्याप्युपलक्षणमिति व्याचष्टे–शरीरमपीति। अशरीर इति। नियम्यातिरिक्तशरीररहित इत्यर्थः। तद्गतभोगादिप्रसक्तिरिति। अयमाशयः । अधिष्ठातृत्वशरीरित्वव्याप्तौ नोक्तलक्षणं शरीरत्वं निवेशयामः। किं तु भोगाश्रयत्वरूपम् । तत्रैव विपक्षबाधकसत्त्वात्। भोगार्थं शरीरमधितिष्ठतो हि सुखार्थं दुःखपरिहारार्थं वा क्वचित् कर्तृत्वं दृष्टम्। तथा च नियम्यमेव मायादिकं यदि परमेश्वरस्य भोगाश्रयरूपं शरीरं यदि वा तदतिरिक्तं करचरणादिमदन्यच्छरीरमिष्यते उभयथापि तस्य सुखदुःखभोगस्तन्मूलपुण्यपापवत्त्वं च प्रसज्यत इति करचरणादिमच्छरीरांगीकारे दोषांतरसमुच्चयार्थं सूत्रम्–अंतवत्त्वमसर्वज्ञता वा ॥ ३८ ॥ अंतवत्त्वं करचरणादिमतश्शरीरस्यानित्यत्वनियमदृष्टेः असर्वज्ञता च जननमरणावृत्तिमतां किंचिज्ज्ञत्वदृष्टेः। योगाभ्यासात् सार्वज्ञ्यसमर्थनेऽपि ततः प्रागनिवार्यमसार्वज्ञ्यमिति सूत्रार्थमभिप्रेत्य व्याचष्टे–वाशब्द इत्या-

(१) अयं क्व पाठः।

नमधितिष्ठतीति चेत्—न, तथा सति पत्युरीश्वरस्य संसारिण इवान्तवत्त्वमसर्वज्ञत्वं च भवति। अतो भोगादिप्रसक्तेः प्रधानाधिष्ठानमीश्वरस्य न संभवति। प्रधानाधिष्ठातृत्वेऽपि परमेश्वरस्य 'अनश्नन्नन्यो अभिचाकशीति' इति श्रुतेस्तद्गतभोगादिप्रसक्तिर्न भवतीति चेत्—तथा सति तर्कबलमपहाय श्रुतिरेवावलम्बनीयेति 'तदात्मानं स्वयमकुरुत' 'बहु स्यां प्रजायेय' 'सर्वो वै रुद्रः' इत्यादिश्रुतिभिरुपादानमपि परमेश्वर इत्यभ्युपेयम्। जगदुपादाननिमित्तभूतस्यापि परमेश्वरस्य 'निष्कलं निष्क्रियम्' इत्यादिश्रुतिभिर्निर्विकारत्वमप्युपपद्यते ॥

'शक्तिः प्रथमसंभूता शान्त्यतीतपदोत्तरा ;

दिना। एवमनुमानादीश्वरस्सिद्ध्यति चेत् कुलालादिरिव शरीरसुखदुःखभोक्ता पुण्यपापवश्यो जननमरणवानसर्वज्ञश्च सिद्ध्येत्, न तु यथाभिमतरूपविशिष्ट इति सूत्रैः प्रतिपादितं भवति। शास्त्रयोनित्वाधिकरणोपन्यस्तमीश्वरानेकत्वापत्त्यादिदूषणमप्यत्रत्यमेव। अत्रैव सूत्रकारस्यानुमानदूषणकण्ठोक्तिदर्शनात्। तत्र सूत्रकृता 'तन्त्वौपनिषद' मित्यादिश्रुतितात्पर्यविचारेणैव परमेश्वरस्य शास्त्रयोनित्वं व्यवस्थापितम्। भाष्यकृता परं शिष्याकांक्षोपशांत्यर्थमत्रत्यमेव किंचिद्दूषणं तत्रोद्भावितम्। तद्व्याख्यानप्रसङ्गादस्माभिरपि तत्र प्रपंचितमतो न पौनरुक्त्यम्। 'रचनानुपपत्ते' श्चेति सांख्याधिकरणे मृद्घटादिषु दृष्टं कार्यानुसारिणा कारणेन भाव्यमिति नियममवलम्ब्य सुखदुःखमोहात्मकस्य जगतस्तथाभूतं कारणमनुमिमानं सांख्यं प्रति मृदादिदृष्टांतैरेवाचेतनस्य जगत्कारणस्य तादृशेन चेतनेनाधिष्ठानमपि सिद्ध्येत, स्वतंत्रं प्रधानं जगत्कारणमिति सांख्याभिमतं न सिद्ध्येत्। इत्येतावन्मात्रमुक्तं, न तु स्वतंत्रमीश्वरानुमानमनवद्यमिति। तेनेश्वरः प्रसाधितः। अतः क्वचिदीश्वरानुमानमनुमोदितं क्वचिद्दूषितमिति न विरोधः। तदेवं युक्त्या केवलनिमित्तमीश्वरं साधयन्तं प्रति स्वतंत्रयुक्त्याश्रयणे परमेश्वरस्यानभिमतमपि शारीरित्वभोक्तृत्वादिकं सिद्ध्येदिति दोषे सूत्रैरुद्भाविते तेषां सूत्राणां, स्वतन्त्रयुक्तिभिः श्रुतिविरुद्धोऽर्थो न सिद्ध्यति, पुरुषबुद्धिकल्पितयुक्तिभ्यः श्रुतीनां प्रबलत्वादित्यस्मिन्नर्थे तात्पर्यमाविष्कर्तुं परमुखेन शङ्कामुद्भावयति–**प्रधानेति**। **तद्गतभोगादीति**। आदिशब्देन पुण्यपापवत्त्वमनेकत्वमभवत्वमसर्वज्ञत्वमित्येतानि गृह्यंते। अधिष्ठानानुपपत्तिसूत्रापादितं शरीरित्वं तु नोपात्तम्। श्रुत्यवलम्बनेऽपि कैवल्योपनिषदादिसिद्धस्य तस्याप्रत्याख्येयत्वात्। तर्हि प्राप्तोऽसि पंथानमिति परिहरति–**तथा सतीति**। **श्रुतिरेवेति**। 'अनश्नन्नन्यः' 'न कर्मणा वर्धते नो कनीयान्' 'द्यावाभूमी जनयन्देव एकः' 'यः सर्वज्ञः सर्ववित्' इत्यादिश्रुतिरित्यर्थः। **परमेश्वर इति**। शक्तेरप्युपलक्षणम्। **निर्विकारत्वमपीति**। प्रकृत्यधिकरणे तथोपपादितत्वादिति भावः। एवमनेनाधिकरणेन निराकरणीयः शिवस्य केवलनिमित्तत्ववादो नागममूलः किं तु तदभिप्रायानभिज्ञव्याख्यातृपरंपरामूलः इत्येतदाविष्कर्तुं शिवस्योपादानत्वसंप्रतिपत्तौ सर्वज्ञानोत्तरागममूलं वायुसंहितावचनजातमुदाहरति–**शक्तिरिति**। सूक्ष्मचिदचिद्रूपापन्नचिच्छक्तिविशिष्टः सकलतत्वातीतश्शिव एक एव सर्गाद्यसमयेऽवतिष्ठते। सिसृक्षोस्ततः प्रथमं शिवतत्वपरबिंदुपरमायाशुद्धमायामहामायाकुटिलाकुण्डलिन्यादिशब्दालंबनत्वेन प्रसिद्धा शुद्धाध्वगतसकल-

ततो माया ततोऽव्यक्तं शिवाच्छक्तिमतः प्रभोः ॥
शान्त्यतीतपदं जज्ञे ततः शान्तिपदं क्रमात् ।'

इत्यादिना मायादिप्रपञ्चे शक्तिमतः शिवस्यैवोपादानत्वमवगम्यते वायुसंहितायाम् । पुनश्च—

' शक्त्यादि च पृथिव्यन्तं शिवतत्त्वसमुद्भवम् ।
तेनैकेन तु तद्व्याप्तं मृदा कुम्भादिकं यथा ॥ '

इत्यादिना तत्रैव शिवेनोपादानभूतेन जगद्व्याप्तं मृद्घटादिन्यायेनावगम्यते ॥

तनुभुवनभोगस्थानभोगोपकरणानामुपादानभूता पराशक्तिरुत्पद्यते । ततश्शक्तिः सदाशिवो महेश्वरः शुद्धविद्येति चत्वारि तत्वान्युत्पद्यन्ते । तदनन्तरमपरमाया मिश्राध्वगतसकलतनुभुवनाद्युपादानभूता जायते । ततः कालो नियतिः कला विद्या रागः पुरुष इति षट्तत्त्वानि जायन्ते । तदनंतरमशुद्धाध्वगततनुभुवनाद्युपादानभूतमव्यक्तमाविर्भवति । ततो बुद्धिरहंकारो मनः पञ्च ज्ञानेंद्रियाणि पञ्च कर्मेंद्रियाणि पंच शब्दादीनि तन्मात्राणि पंच वियदादीनि भूतानीति त्रयोविंशतिस्तत्वान्याविर्भवंति । एवमेतानि परशक्त्यादीनि पृथिव्यंतानि जडानि षट्त्रिंशत्तत्वानि शिवशास्त्रेषु प्रसिद्धानि तत्र तत्र श्रुतिन्यायैर्व्यवस्थापितानि । एतेषां परशक्तिव्यतिरिक्तानां तत्वानां तत्तत्तत्वप्रतिष्ठितभुवनानां चाधारभूताः निवृत्तिः प्रतिष्ठा विद्या शांतिश्शांत्यतीतेति संज्ञाभिः प्रसिद्धाः उपर्युपरि अवस्थिताः पञ्च कलाः परशक्तिप्रभवाः । तत्र शतकोटियोजनमितब्रह्माण्डरूपं पृथिवीतत्वं निवृत्तिकलायामवतिष्ठते । जलाद्यव्यक्तांतानि त्रयोविंशतिस्तत्वानि प्रतिष्ठायाम् । पुरुषादीनि मायान्तानि सप्त तत्वानि विद्यायाम् । शुद्धविद्या महेश्वरश्च शांतिकलायाम् । सदाशिवश्शक्तिश्च शांत्यतीतायाम् । परशक्तिस्तु तत्वांतराणां तत्तत्प्रतिष्ठितभुवनानां च भेदोपभेदैर्विना षष्टिसंख्यानां तैस्सह चतुर्विंशत्युत्तरद्विशतसंख्यानामाधारभूताः पञ्चापि कलाः कारणत्वेन व्याप्यं तत उपर्युपरिस्थिता शांत्यतीतपदोत्तरा भवति । तदेतत्सर्वं संक्षिप्योच्यते—'शक्तिः प्रथमसंभूते'त्यादिभिः श्लोकैः । अत्र शक्तिशब्दश्शिवत्तत्वरूपपरशक्तिपरः । स तत्कार्याणां शक्त्यादीनां चतुर्णां तत्त्वानामप्युपलक्षकः । ततो मायेति । मायाशब्दस्त्वपरमायापरः । स तत्कार्याणां कालादीनां पुरुषांतानां मिश्रतत्वानामप्युपलक्षकः । अव्यक्तशब्दस्तु तत्कार्याणां बुद्ध्यादीनां पृथिव्यंतानां त्रयोविंशतिसंख्यानामशुद्धतत्वानामप्युपलक्षकः । एवमनेन श्लोकेन संक्षिप्य शिवात् षट्त्रिंशत्तत्वोत्पत्तिर्व्याख्याता । 'शांत्यतीतपदं शक्तेस्ततः शांतिपदं क्रमात् । ततो विद्यापदं तस्मात्प्रतिष्ठापदसंभवः । निवृत्तिपदमुद्भिन्नं प्रतिष्ठापदतः क्रमात् ' । इति गाथया परशक्तितः कलापञ्चकोत्पत्तिर्वर्णिता । अत्र 'शिवा'दिति पंचम्योपादानत्वप्रतिपादनं नातिस्फुटमिति तत्रत्यमेव श्लोकांतरमुदाहरति—पुनश्चेति । शक्त्यादीति । शक्तिशब्देन शिवतत्त्वरूपा परा शक्तिरुच्यते । शिवतत्वशब्देन तु शिव एवोच्यते । न त्वत्र शिवतत्त्वशब्दः परशक्तिपरः । शक्तिशब्दस्तत्कार्यद्वितीयतत्त्वरूपशक्तिपरः। 'शिवतत्वादि भूम्यन्तं शरीरादि घटादि च । व्याप्याधितिष्ठति शिवस्ततो विष्णुरुदाहृतः' इति तत्रत्यनामाष्टकनिर्वचनप्रस्तावपठितश्लोकैकार्थ्यात् । शिवतत्वशब्दस्तु वायुसंहितायामेव शिवेऽपि प्रयुक्तः।'आदिमध्यान्तरहितं भेषजं भवरोगिणाम्।शिवतत्वमिति

'चिदात्मैव हि देवोऽन्तः स्थितमिच्छावशाद्बहिः ।
योगीव निरुपादानमर्थजातं प्रकाशयेत् ॥'

इत्याद्यागमप्रामाण्याच्च परमेश्वरस्य जगदुभयकारणत्वमित्यनवद्यमिति ॥

शिवागमैकदेशे शिवस्य परब्रह्मणः केवलनिमित्तत्वमुपपादितम् । तत्परिहारार्थमिदमधिकरणमिति पूर्वाचार्याणां व्याख्या । वयं तु वेदशिवागमयोर्भेदं न पश्यामः । वेदेऽपि शिवागम इति व्यवहारो युक्तः, तस्य तत्कर्तृकत्वात् । अतः शिवागमो द्विविधः त्रैवर्णिकविषयस्सर्वविषयश्चेति । वेदः त्रैवर्णिकविषयः । सर्वविषयश्चान्यः । उभयोरेक एव शिवः कर्ता । 'ईशानः सर्वविद्यानाम्' 'अस्य महतो भूतस्य निःश्वसितम्' इत्यादिश्रुत्या

'अष्टादशानामेतासां विद्यानां भिन्नवर्त्मनाम् ।
आदिकर्ता कविः साक्षाच्छूलपाणिरिति श्रुतिः ॥'

इति स्मृत्या च वेदे तस्य कर्तृत्वमवगतम् । अन्यत्रापि तस्यैव परमेश्वरस्य । अतः कर्तृसामान्यादुभयमप्येकार्थपरं प्रमाणमेव । यद्वा—पञ्चब्रह्मप्रणवपञ्चाक्षरीप्रासादादिमन्त्राणां पशुपतिपाशादिवस्तुव्यवहाराणां भस्मोद्धूलनत्रिपुण्ड्रधारण-

ख्यातं शिवार्थं जगतः स्थितम् ॥ पञ्चोपचारवद्भक्त्या पूजयेल्लिंगमूर्धनी'ति । आगमांतरश्लोके 'अंतःस्थित'मित्यस्य स्वात्मनि सूक्ष्मरूपेण स्थितमित्यर्थः। अतस्तस्योपादानत्वे प्रामाण्यसिद्धिः।एवमागमानां शिवस्योपादानत्वेऽपि तात्पर्यसद्भावात् तन्निराकरणार्थं नेदमधिकरणं किं तु तदभिप्रायानभिज्ञव्याख्यातृमतनिराकरणार्थमित्येकं मतं प्रदर्शितम्। मतांतरमाह—शिवागमैकदेश इति । यद्यपि वायुसंहितैकार्थे सर्वज्ञानोत्तराख्ये वैदिकशिवागमे ततोऽन्यत्रापि क्वचित्क्वचिदागमे शिवस्य उपादानत्वमपि प्रतिपादितम् । तथापि कामिककारणादिषु सिद्धांततंत्राख्येषु शिवागमेषु कण्ठोक्त्या तत्प्रत्याख्यातमतस्तद्विषयमिदमधिकरणमिति केषांचिदाचार्यदेशीयानां व्याख्यानमित्यर्थः । किमत्र तत्त्वमित्याकांक्षायामाचार्यः स्वयं निर्धारयति—वयंत्विति । ननु कर्त्रैक्येऽपि बृहस्पतिप्रणीतायाः स्मृतेर्लोकायतसूत्राणाञ्च प्रामाण्याप्रामाण्यवैषम्यं दृष्टमित्याशङ्क्याह—एकार्थपरमिति । ऐकार्थ्यमुपपादयति—पञ्चब्रह्मेति । 'ईशानस्सर्वविद्याना'मित्यादयो यजुर्वेदारण्यके समाम्नाताः पञ्चब्रह्ममन्त्राः । प्रणव 'ओमिति ब्रह्मे' त्यादिप्रदेशेष्वाम्नातः । पञ्चाक्षरी यजुस्संहितायामाम्नाता। एवं प्रासादस्याम्नानप्रदेशोऽन्वेष्यः । ह्रींकारादिसंग्रहार्थमादिपदम् । पशुपाशपतिव्यवहारः श्वेताश्वतराणां मन्त्रोपनिषदि प्रसिद्धः। आदिशब्देन 'कालः स्वभावो नियतिर्यदृच्छा भूतानि योनिः पुरुष इति चिंत्य' मित्यादिप्रदेशगतो नियतिपुरुषतत्त्वादिव्यवहारस्संगृहीतः । भस्मोद्धूलनत्रिपुण्ड्ररुद्राक्षधारणान्यथर्वशिरःकालाग्निरुद्रबृहज्जाबालोपनिषत्सु प्रसिद्धानि । लिंगार्चनं 'तव श्रिये मरुतो मर्जयंते' त्यादिमंत्रे प्रसिद्धम् । उपबृंहितश्च स मन्त्रः पौराणिकैः 'रौद्रं लिंगं महाविष्णुर्भक्त्या शुद्धं शिलामयम् । चारु चित्रं समभ्यर्च्य लब्धवान्परमं पद'मिति ।

(१) श्रुतिष्वन्वेष्टव्य इत्यर्थः । कालिकापुराणे तदाम्नानं दृश्यते—यथा 'क्रमात्सम्मदसन्दोहमादगौरवसंज्ञकाः । प्रासादस्तु भवेच्छेषः पञ्च मन्त्राः प्रकीर्तिताः ॥ एकैकेन तथैवैकं वक्त्रं मन्त्रेण पूजयेत् । एकं समुदितं कृत्वा पञ्चभिर्वा प्रपूजयेत् । प्रासादेनाथवा पञ्चवक्त्रं देवं प्रपूजयेत् । संमदादिषु मंत्रेषु प्रासादस्तु प्रशस्यते । शम्भोः प्रसादनेनैव यस्माद्वृत्तस्तु मंत्रकः । तेन प्रासादसंज्ञोऽयं कथ्यते मुनिपुंगवैः । तस्मात्सर्वेषु मंत्रेषु प्रासादः प्रीतिदः प्रभोः ॥' इति वैतालभैरवौ प्रति वसिष्ठवचनम् ।

लिङ्गार्चनरुद्राक्षधारणादिपरधर्माणामन्येषां च सर्वेषां व्यवहाराणामुभयत्रापि सममेव दर्शनादुभावपि प्रमाणभूतौ वेदागमौ । कर्तृसामान्यादेकार्थपरत्वेन च अन्येषां च सर्वेषामिति । शिवागमेषु श्रुत्यवगतपरब्रह्मभावस्यैव हि शिवस्य भूयान्महिमा प्रतिपाद्यते तदवगतकर्तव्यताकस्यैव तत्पूजनस्य भूयानङ्गकलापः प्रतिपाद्यते । अतः प्रत्यक्षश्रुत्यवगतकतिपयेतिकर्तव्यताकक्रत्वनुष्ठानापेक्षितांगकलापप्रपञ्चनपराणां कल्पसूत्राणां प्रत्यक्षश्रुत्यदृष्टांगविशेषेष्विव तेषां प्रत्यक्षश्रुत्यनवगतशिवमहिमतत्पूजनप्रकारविशेषेष्वपि श्रुत्यनुसारित्वमवसीयते । अतो वेदशिवागमयोः प्रतिपाद्यानि सर्वाणि समानान्येव । इयांस्तु विशेषः । कल्पसूत्रेषु प्रत्यक्षश्रुतिविरुद्धांशे प्रणेतृभ्रांतिमूलत्वमाशंकास्पदं न तु शिवकर्तृकेष्वागमेष्विति । शिवस्य उपादानत्वनिराकरणं तेषु श्रूयत इति चेत् वेदेषु निर्विकारत्वं किं न श्रूयते । तस्यैव प्रपञ्चनपरं तत् । अत एव एतेषु निराकार्यस्य उपादानत्वस्य विकारित्वरूपतयैवानभिमतत्वं प्रदर्शितं 'परिणामो हि वस्तूनां पूर्वावस्थापरिच्युतिः । अवस्थांतरसम्प्राप्तिः क्षीरस्य दधिभाववदि'त्यादिना । यत्तु 'नात्र शक्तिरुपादानं चिद्रूपत्वाद्यथा शिवः । परिणामोचितः प्रोक्तश्चेतनस्य न युज्यते'इत्यादिना शक्तेः परिणामित्वनिराकरणं तच्छक्तेश्चेतनत्वेऽपि परिणामित्वे तद्वच्छिवस्याऽपि तदस्त्विवति शंकावकाशनैराश्यसिद्ध्यर्थं प्रौढिवादमात्रम् । तेष्वपि सिसृक्षासंजिहीर्षादिव्यवहारेण शिवचिच्छक्तेः 'चिच्छक्तिरर्थसंयोगोऽध्यक्षमिंद्रियमार्गत' इति चिच्छक्तिवृत्तिनिर्गमव्यवहारेण जीवचिच्छक्तेश्च परिणामित्वमाविष्कृतमेवेति भावः । नन्वस्तु वेदागमयोः कर्तृसामान्यं क्वचित्क्वचिदैकार्थ्यं च । तावन्मात्रेण सर्वात्मना न तयोरैकार्थ्यमुपपादयितुं युक्तम् । अवैदिकत्वमोहशास्त्रत्वादिप्रसिद्धिविरोधापत्तेः । तथाहि–महाभारते–'सांख्यं योगः पाञ्चरात्रं वेदाः पाशुपतं तथा । ज्ञानान्येतानि राजर्षे विद्धि नानामतानि वै'इति शैवागमस्य सांख्ययोगादिवद्वैदिकप्रस्थानात्प्रस्थानांतरत्वं तावत्प्रतिपादितम् । तथाभूतस्य च तस्य मोहशास्त्रत्वं कूर्मपुराणे प्रतिपादितम् । 'एवं संचोदितो रुद्रो माधवेन मुरारिणा । चकार मोहशास्त्राणि केशवोऽपि शिवेरितः । कापालं लागुडं शाक्तं भैरवं पूर्वपश्चिमम् । पाञ्चरात्रं पाशुपतं तथान्यानि सहस्रशः' ॥ इति । तन्निष्ठानां वैदिकापरिग्राह्यत्वञ्च तत्रैव प्रतिपादितम् । 'बुद्धश्रावकनिर्गन्धाः पाञ्चरात्रविदो जनाः । कापालिकाः पाशुपताः पाषण्डा ये च तद्विधाः । यस्याश्नंति हवींष्येते दुरात्मानस्तु तामसाः । न तस्य तद्भवेत् श्राद्धं प्रेत्येह च न तत्फल'मिति । प्रमाणभूतेनापि मोहशास्त्रं कृतमिति युज्यते । तत्र च विप्रलंभार्थं वैदिकार्थस्पर्शोऽपि संभवति । तस्मात्तावन्मात्रेण वेदैकार्थ्यमुपपादयितुमयुक्तमित्याशंक्याह–**एकार्थपरत्वेन च विरोधाभावादिति** । कल्पसूत्रादिवदेकार्थपरत्वकल्पनेन यो मोहशास्त्रत्वादिप्रसिद्धिविरोध आपादितः तस्याभावादित्यर्थः । मोहशास्त्रत्वादिप्रसिद्धिः वामपाशुपतादिविषयेति भावः । तथाहि–कूर्मपुराण एव 'निर्मितं हि मया पूर्वं व्रतं पाशुपतं शुभम् । गुह्याद्गुह्यतमं सूक्ष्मं वेदसारं विमुक्तये' इत्यारभ्य 'एष पाशुपतो योगस्सेवनीयो मुमुक्षुभिः । भस्मच्छन्नैर्हि सततं निष्कामैरिति हि श्रुति' रित्यंतेन प्रमाणभूतं वैदिकं पाशुपतमुक्त्वा 'वामं पाशुपतं सोमं लागुडं चैव भैरवम् । न सेव्यमेतत्कथितं वेदबाह्यं तथेतर'दिति मोहशास्त्ररूपमवैदिकं पाशुपतमन्यत्संकीर्तितम् । नन्वेतावता कामिकाद्यष्टाविंशतिप्रभेदस्य सिद्धांतत-

विरोधाभावादिदमधिकरणं केवलेश्वरनिमित्तत्ववादिहिरण्यगर्भोक्तयोगस्मृतिविषयमिति वयं वदामः । अतो हिरण्यगर्भागमनिरसनपरमिदमधिकरणमिति युक्तम् ॥

अथवा वियदाद्युत्पत्तिशङ्कापरिहारवदवान्तरशङ्कापरिहारप्रवृत्तौ न दोष इति कश्चित् । सर्वथा न केवलमीश्वरो निमित्तमित्यस्माकं राद्धान्तः ॥

इति पाशुपताधिकरणम् ॥ ८ ॥

न्त्रस्य वैदिकत्वं नोपपादितं भवति । वायुसंहितायां–शैवागमोऽपि द्विविधः श्रौतोऽश्रौतश्च स स्मृतः । श्रुतिसारमयः श्रौतः स्वतंत्र इतरो मतः । स्वतंत्रो दशधा पूर्वं तथाष्टादशधा पुनः । कामिकादिप्रभेदेन बहुधा स व्यवस्थितः । श्रुतिसारमयोऽन्यस्तु शतकोटिप्रविस्तरः । परं पाशुपतं यत्र व्रतं ज्ञानं च कथ्यते' इति शैवागमस्य वैदिकावैदिकविभागपूर्वकं कामिकादेरवैदिकत्वस्य वायुसंहितकार्थसर्वज्ञानोत्तरादेर्वैदिकत्वस्य च विभज्य प्रतिपादनात् इति चेत् सत्यम् । तत्र कामिकादेरवैदिकत्वोक्तिस्सर्वथैवावैदिकत्वाभिप्रायेण न भवति किं तु वेदानुक्तमपि तत्र वेदोक्तपूजाद्यपेक्षितं कर्षणादिप्रतिष्ठांतप्रभृति प्रमेयरूपं प्रतिपादितमस्तीत्येतदभिप्रायेण । वराहपुराणे निश्वाससंहितायां हि–'लक्षमात्राप्रमाणतः । सैव पाशुपती दीक्षा योगः पाशुपतश्च सः । एतस्माद्वेदमार्गाद्धि यदन्यदिह जायते तच्छूद्रकर्म विज्ञेयं रौद्रं शौचविवर्जित' मिति निश्वाससंहितोपलक्षितसकलसिद्धांततंत्रव्यतिरिक्तस्य वामाचारयुक्ततया शौचवर्जितस्य लागुडपाशुपतकापालिकालामुखादेरेव रौद्रागमस्यावैदिकत्वप्रतिपादनात् । न च तेषामपि सर्वथैवाप्रामाण्यम् । वैदिकाधिकारिप्रवर्तनाद्यंशेषु मोहशास्त्रत्वेऽप्यवैदिकाधिकारिविषये प्रामाण्यसद्भावादिति । तेषामधिकारिभेदमुत्तराधिकरणे विवेचयिष्यामः । एवमुपादानत्वनिराकरणस्याप्यभिप्रायांतरकल्पनेन सिद्धांततंत्रस्यापि प्रामाण्यव्यवस्थापने तद्व्याख्यानानामपि तथैव प्रामाण्यं भवेदिति किंविषयमिदमधिकरणं स्यात् इत्याकांक्षायामाह–**इदमधिकरणमिति** । आचार्यांतरोक्तमधिकरणस्य विषयमाह–**अथवेति** । तंत्रान्तरनिराकरणार्थं नेदमधिकरणं किं तु यथा वियदाद्युत्पत्तिशंकापरिहारार्थानि वियदधिकरणादीनि एवमिदं केवलनिमित्तत्वशंकापरिहारार्थमधिकरणम् । न चैवं सति तंत्रांतरनिराकरणार्थेऽस्मिन्पादे संगत्यभावो दोषः स्यादिति वाच्यम् । पादसंगत्यभावेऽपि पूर्वाधिकरणन्यायप्रसक्तावान्तरशंकापरिहारार्थत्वेन प्रासंगिकत्वोपपत्तेरित्यर्थः । किमत्र मतं ग्राह्यमित्याकांक्षायामाह—**सर्वथेति** । केवलनिमित्तेश्वरवादनिराकरणस्योभयथापि सिद्धेर्नैकत्राभिनिवेशे किंचित्फलमस्तीति भावः । पादसंगतेरपि लाभाद्धैरण्यगर्भविषयमिति मतं ज्याय इति स्पष्टमेव ॥

इति पाशुपताधिकरणम् ॥ ८ ॥

नयमणिमालायाम्

अथ पाशुपताधिकरणम् ॥ ८ ॥

सू ॥ **पत्युरसामञ्जस्यात्** ॥ ३५ ॥ **अधिष्ठानानुपपत्तेश्च** ॥ ३६ ॥ **करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः** ॥ ३७ ॥ **अंतवत्त्वमसर्वज्ञता वा** ॥ ३८ ॥

कुलालादिर्लोके दृष्टः कर्ता यथानुपादानम् । दण्डादिकं नियच्छन् तथायमीशो निमित्तमात्रं स्यात् ॥ १२३ ॥

श्रुतिनयविरोधवशतोऽसामञ्जस्यान्निमित्तता न स्यात् । अशरीरस्य तथोपादानाधिष्ठानसाधनायोगात् ॥१२४॥

वैफल्ये युक्तिस्तैरश्रुतिशरणेन त्वयापि भाव्यमिह।*(१) श्रुत्या तु समाधाने तस्य तथा प्रकृतितापि स्यात् ॥१२५॥

इति पाशुपताधिकरणम् ॥ ८ ॥

(१) अत्र नयमणिमालायाम् ' इदमङ्कितमन्त्यमर्धमेव मातृकयोरुपलब्धम्। पूर्वतन इदमधिकरणीयो ग्रन्थोऽशेषस्त्रुटितः। मातृकान्तरालाभाद्दुर्लभश्च। तथापि मयाधिकरणपूर्वपक्षादिपर्यालोचनया यथामति स्वयं परिपूर्य संयोजितः॥ तदत्र सहृदयैर्गुणैकग्रहयालुभिर्मातृकान्तरलाभेन त्रुटितांशोपलब्धौ तत्प्रेषणेनाहमप्यनुग्राह्य इत्यर्थये सविनयम् ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ पत्यधिकरणमथवा पाशुपताधिकरणम् ॥ ७ ॥

सू ॥ पत्युरसामञ्जस्यात् ॥ *संबन्धानुपपत्तेश्च ॥ ३७ ॥ अधिष्ठानानुपपत्तेश्च ॥ ३८ ॥ करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः ॥ ३९ ॥ अन्तवत्त्वमसर्वज्ञता वा ॥ ४० ॥

भगवत्पादमते, पूर्वं रास्वामस्वगोरेकत्र विरोधादसंभव इत्युक्तम्। तद्वदुपादानत्वकर्तृत्वयोरेकत्र विरोधादसंभवः स्यादिति दृष्टान्तसंगत्येदमारभ्यते **सू ॥ पत्युरसामंजस्यात् ॥ ३७ ॥** अत्र केवलमधिष्ठाता ईश्वरो जगतो नोपादानमिति माहेश्वरसिद्धान्तः प्रमाणमूल उत भ्रान्तिमूल इति संशयः। प्रामाणिक इति **पूर्वपक्षः। सिद्धान्तस्तु,** ईश्वरस्य जगदुपादानप्रधानादिप्रेरकत्वेन जगत्सर्जने प्रवृत्तौ रागादिदोषप्रसक्तेरसामञ्जस्यापातात्, प्रेर्यप्रधानादिभिः प्रेरकेश्वरस्य निरवयवत्वेन संबन्धानुपपत्तेः अप्रत्यक्षप्रधानविषयकप्रेरणाया ईश्वरेऽनुपपत्तेः जीवेन्द्रिययोरिव प्रधानेश्वरयोः प्रेर्यप्रेरकत्वाभ्युपगमे ईश्वरस्य भोगादिप्रसक्तेः प्रधानजीवेश्वराणां विनाशित्वस्येश्वरस्यासार्वज्ञ्यस्य च प्रसक्तेश्च ईश्वरस्य जगन्निमित्तत्वमात्रवादी माहेश्वरसिद्धान्तो भ्रान्तिमूल इति ॥ **सूत्रार्थस्तु, पत्युः**– ईश्वरस्य जगन्निमित्तमात्रत्वं न संभवति। कुतः। **असामञ्जस्यात्** जगत्सर्जने प्रवृत्तौ प्रवृत्ते रागादिपूर्वकत्वेनेश्वरस्य रागादिदोषप्रसक्त्या असामञ्जस्यसंभवात्। इति ॥

अपिच ॥ **सू ॥ संबन्धानुपपत्तेश्च ॥ ३८ ॥** असंबद्धस्य प्रेरकत्वायोगात् प्रेर्यप्रधानादिभिः प्रेरकस्येश्वरस्य संबन्धानुपपत्तेश्च माहेश्वरसिद्धान्तो भ्रान्तिमूल इति ॥

किंच ॥ **सू ॥ अधिष्ठानानुपपत्तेश्च ॥ ३९ ॥** प्रधानस्य रूपादिहीनत्वेन तद्विषयकाधिष्ठानस्येश्वरेऽनुपपत्तेश्चेत्यर्थः ॥

प्रकारान्तरेणाक्षिप्य परिहरति– **सू ॥ करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः ॥ ४० ॥ करणवच्चेत्**– इंद्रियाण्यप्रत्यक्षाण्यपि यथा जीवेन प्रेर्यन्ते एव प्रधानमप्रत्यक्षमपि ईश्वरेण प्रेर्यत इति चेत्। **न**। कुतः। **भोगादिभ्यः**= भोगादिभ्यो दोषेभ्यः इत्यर्थः ॥

किंच। **सू ॥ अन्तवत्त्वमसर्वज्ञता वा ॥ ४१ ॥** प्रधानजीवेश्वराणां परिच्छिन्नसंख्यापरिमाणवत्त्वात् त्रयाणां घटवदन्तवत्त्वं विनाशित्वं स्यात्। अपरिच्छिन्नत्वे ईश्वरस्यासर्वज्ञत्वं स्यात् इत्यर्थः ॥ अतो माहेश्वरसिद्धान्तो भ्रान्तिमूल इति ॥

श्रीकण्ठमते, श्रुतिसिद्धजगदुभयकारणत्वस्यापि परमेश्वरस्य शैवागमनिष्ठैस्तदभिप्रायानभिज्ञैस्तांत्रिकैरेकदेशिभिरुच्यमानं केवलनिमित्तत्वं युक्तं न वेति संदेहे कुलालादिदृष्टान्तेनेश्वरस्य केवलनिमित्तमात्रत्वं युक्तमिति पूर्वपक्षः। श्रुतिन्यायविरोधेनासामञ्जस्यात्परमेश्वरस्य केवलनिमित्तमात्रत्वमयुक्तमिति सिद्धान्तः। शिवागमैकदेशे परब्रह्मणश्शिवस्य केवलनिमित्तत्वमुपपादितं तत्परिहारार्थमिदमधिकरणमिति केषांचित्पूर्वाचार्याणामाशयः। वेदागमयोः कर्तृसामान्यादेकार्थपरत्वेन विरोधाभावादिदमधिकरणं केवलेश्वरनिमित्तत्ववादिहिरण्यगर्भोक्तयोगस्मृतिविषयम्। आगमेषु परमेश्वरस्य जगदुभयकारणत्वमेव प्रतिपादितम्। केवलनिमित्तमात्रत्वमागमेषूक्तमिति प्रतिपादनमागमार्थानभिज्ञतांत्रिकैकदेशिव्याख्यानमात्रमूलतया न प्रामाण्यमर्हतीति च श्रीकण्ठाचार्याणां स्वाभिप्रायः। **सूत्रार्थस्तु पत्युरसामञ्जस्यात् ॥३५॥ पत्युः**= ईश्वरस्य केवलनिमित्तत्वं न युक्तम्। कुतः। **असामञ्जस्यात्**= श्रुतिन्यायविरोधेनासामञ्जस्यात्। इति। **सू ॥ अधिष्ठानानुपपत्तेश्च ॥ ३६ ॥** अशरीरस्य परमेश्वरस्य मायोपादानाधिष्ठानानुपपत्तेः शरीरिण एव कुलालादेर्मृत्पिण्डाद्युपादानाधिष्ठानस्य लोके दर्शनाच्च परमेश्वरस्य केवलनिमित्तत्वं न संभवति इति ॥

सू ॥ करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः ॥ ३७ ॥ अत्र करणपदं शरीरोपलक्षकम्। यथा शरीरमशरीर आत्माधितिष्ठति तद्वत्प्रधानमपीश्वरोऽधितिष्ठतीति चेन्न। यथात्मनोऽशरीरस्य शरीराधिष्ठाने तद्गतसुखदुःखादिः प्राप्नोति तथा परमेश्वरस्यापि मायाधिष्ठाने तद्गतभोगादिः प्रसज्येत। अतो न निमित्तमात्रत्वमीश्वरस्येति भावः। **सू ॥ अन्तवत्त्वमसर्वज्ञता वा ॥ ३८ ॥** वाशब्दश्चार्थे। तथा सति पत्युरीश्वरस्य संसारिण इव नाशवत्त्वमसर्वज्ञत्वं च भवति। अतो न निमित्तमात्रत्वमीश्वरस्याभ्युपेयमिति सिद्धम् ॥

---

* इदं सूत्रं शांकरानन्दतीर्थीयभाष्यपाठयोरेव दृश्यते न श्रीकण्ठरामानुजभाष्यपाठयोरित्यवगन्तव्यम् ॥

अथ पाञ्चरात्राधिकरणम् ॥ ९ ॥

॥ सू ॥ उत्पत्त्यसंभवात् ॥ ३९ ॥

पञ्चरात्रमतं वासुदेवोक्तम् । तत्र जीवोत्पत्त्यादिकमुच्यते । तत् संभवति न वेति संदेहः ॥

संभवतीति पूर्वः पक्षः । कुतः ? भगवता वासुदेवेन प्रोक्तस्य प्रमाणत्वात् । तथा ह्यत्र प्रक्रिया–भगवानेको वासुदेवः परमात्मा । तस्मात् संकर्षणाख्यो जीवो जायते । जीवाच्च प्रद्युम्नाख्यं मनः । मनसश्चानिरुद्धाख्योऽहंकारः । एते चत्वारो व्यूहा सर्वात्मान इति । अतो वासुदेवस्य हिरण्यगर्भादिभ्योऽपि परत्वेन तदुक्तस्य प्रामाण्यादिदं सर्वमुपपन्नम् ॥

इति प्राप्ते ब्रूमः । जीवोत्पत्त्यभिधायकमिदं शास्त्रमप्रमाणम् ; कृतनाशाकृता-

अथ पाञ्चरात्राधिकरणम् ॥ ९ ॥

हैरण्यगर्भमतनिराकरणानंतरं वैष्णवमतनिराकरणार्थमधिकरणम्–**सू ॥ उत्पत्त्यसंभवात् ॥ ३९ ॥ जीवोत्पत्त्यादिकमिति ।** आदिशब्देन जीवान्मनउत्पत्तिर्वासुदेवस्य परमकारणत्वमित्यादि गृह्यते । यद्यपि जीवविशेषे हिरण्यगर्भे भ्रांतिसंभवात्तदुक्तमीश्वरस्य केवलनिमित्तत्वं न ग्राह्यम् । तथाऽपि पारमेश्वरपरशक्त्यंशतया परमेश्वरस्यैवावस्थाविशेषरूपे भगवति वासुदेवे भ्रांतिलेशस्याप्यसंभवात् तदुक्तं जीवोत्पत्त्यादिकं तथैव ग्राह्यमिति पूर्वपक्षयति–**संभवतीति ।** ननु शरीराद्युपाधिका जीवोत्पत्तिः सिद्धांतेऽपि संमता कथं पूर्वपक्षतया निवेश्यते इत्याशङ्क्य पाञ्चरात्रे जीवस्योच्यमानोत्पत्तिर्न शरीराद्युपाधिका । मनोहंकारयोरपि सृष्टेः प्रागुच्यमानत्वादिति दर्शयितुं तत्प्रक्रियामुपन्यस्यति–**तथा हीति । एते चत्वार इति ।** भगवद्व्यूहचतुष्टयात्मकः सर्वः प्रपञ्च इत्यर्थः । जीवोत्पत्तिवादे 'न जायते म्रियते वा विपश्चि' दित्यादिश्रुतिविरोधो 'नात्माश्रुते' रि(ब्र-२-३-१४-सू) त्यधिकरणे

रामानुजमते, पशुपतिमतमादरणीयं न वेति संदेहे परमपुरुषार्थसाधनाववोधित्वेन निखिलवस्तुसाक्षात्कारसमर्थपशुपतिप्रणीतत्वादादरणीयमिति पूर्वपक्षः । वेदविरुद्धार्थप्रतिपादनात् निमित्तोपादानभेदाभिधानात् सुराकुंभस्थापनतत्स्थदेवतार्चनमुद्रिकाषट्कविज्ञानतद्धारणादिवेदविरुद्धाचारप्रतिपादनपरत्वाच्चासामंजस्यात्पत्युः पशुपतेर्मतं नादरणीयमिति । सूत्रार्थवर्णने **श्रीकण्ठमता**न्नास्ति वैलक्षण्यमिति बोध्यम् ॥ अनयोर्मतयोः ' **संबन्धानुपपत्तेश्च** ' इति सूत्रस्य पाठ एव नास्तीति **शांकरमता**द्विशेषः ॥

आनन्दतीर्थमते, सौरकौमारशाक्तादिमतोपलक्षणत्वेन **शैवपाशुपतकालामुखमहाव्रतानां** मतं निरस्यते । शैवपाशुपतादिमतसिद्ध पशुपतेर्जगत्कर्तृत्वं युक्तं न वेति **संदेहे** युक्तमिति **पूर्वपक्षः** । ' एको नारायण आसीन्न ब्रह्मा न च शंकर ' इत्यादिश्रुतिभिः पशुपतेर्जननादिदोषवत्त्वात् न युक्तमिति **सिद्धान्तः । सूत्रार्थस्तु, ॥ सू ॥ पत्युरसामञ्जस्यात् ॥ ३७ ॥ पत्युः**=पशुपतेः जगत्कारणत्वं न युक्तम् । कुतः । **असामञ्जस्यात्**– पारतंत्र्योत्पत्त्यादिदोषवत्त्वादित्यर्थः ॥ **सू ॥ संबंधानुपपत्तेश्च ॥ ३८ ॥** शिवस्याशरीरत्वेन जगता संबन्धानुपपत्तेः न तस्य कर्तृत्वमित्यर्थः ॥ **सू ॥ अधिष्ठानानुपपत्तेश्च ॥ ३९ ॥** प्रलये सर्वेषां नष्टत्वात् पुनस्सृष्टिसमये पशुपतेः पृथिव्याद्याश्रयानुपपत्तेश्च न तस्य जगत्कर्तृत्वमित्यर्थः ॥ **सू ॥ करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः ॥ ४० ॥ करणवच्चेत्**– यतः साधनजातं पशुपतेः करणवत् शरीरेण तुल्यम् अधिष्ठानतुल्यं च अतो नोक्तदोष इति चेत् **न** । कुतः । **भोगादिभ्यः**= शरीरकृतसुखदुःखभोगोत्पत्तिमरणादिदोषेभ्य इत्यर्थः ॥ **सू ॥ अन्तवत्त्वमसर्वज्ञता वा ॥ ४१ ॥** वाशब्दो विकल्पार्थः । यतः शिवस्य देहित्वतदभावपक्षयोः क्रमेणान्तवत्त्वं नाशवत्त्वमसर्वज्ञता वा स्यात् अतो न युक्तं पशुपतेर्जगत्कारणत्वमित्यर्थः ॥

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां पाशुपताधिकरणम् ॥ ७ ॥

भ्यागमप्रसङ्गेन जीवोत्पत्त्यसंभवात् । एकस्मिन् किंचित् पुण्यापुण्यात्मकं कर्म कृत्वा प्रलये नष्टे तदन्यः कश्चिज्जीवः प्राप्नोतीत्यकृताभ्यागमः । पूर्वस्य कृतस्य नाश इत्यादिर्दोषः । ततो जीवोत्पत्त्यभिधायकं शास्त्रमप्रमाणम् ॥

इयं चान्यानुपपत्तिरित्याह–

॥ सू ॥ न च कर्तुः करणम् ॥ ४० ॥

संकर्षणाख्याज्जीवात् प्रद्युम्नाख्यं मनो जायत इत्युच्यते । कर्तुर्जीवाच्च करणोत्पत्तिर्न संभवति, तस्य प्रकृतिकार्यत्वेन चेतनकार्यत्वानुपपत्तेः ॥

॥ सू ॥ विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः ॥ ४१ ॥

विज्ञानशब्दो जीववाचकः । अत्र जीवादीनामुत्पत्तिर्नाभिधीयते । किंतु संकर्षणादीनां जीवादिभाव उच्यते । जीवाद्यधिष्ठातृत्वं जीवादिभाव इति ततस्तच्छास्त्रप्रामाण्यप्रतिषेधो मा भूदिति शङ्कार्थः ॥

॥ सू ॥ विप्रतिषेधाच्च ॥ ४२ ॥

एवं जीवोत्पत्त्यभिधाने परिहृतेऽपि पाञ्चरात्रमतस्य नाभ्युपगमः, श्रुतिविरु-

व्यक्तो भविष्यतीति युक्तिविरोधमाह–एकस्मिन्निति । जीवोत्पत्तिरिव जीवात्मन उत्पत्तिरपि नोपपद्यत इत्येतदर्थमुत्तरसूत्रमित्याह–इयञ्चेति । सू ॥ न च कर्तुः करणम् ॥४०॥ चेतनकार्यत्वानुपपत्तेरिति । पंचम्योच्यमानं जीवोपादानकत्वं नैवोपपद्यत इत्यर्थः । सू ॥ विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः ॥ ४१ ॥ वाशब्दात् पक्षविपरिवृत्तेरिदं पूर्वपक्षसूत्रम्–जीववाचक इति । 'विज्ञानं यज्ञं तनुते' इत्यादिश्रुतिप्रयोगादित्यर्थः । परमकारणात् परब्रह्मभूतात् वासुदेवात्संकर्षणो नाम जीवो जायते । संकर्षणात् प्रद्युम्नसंज्ञं मनो जायते । तस्मादनिरुद्धसंज्ञोऽहंकारो जायत इति पाञ्चरात्रग्रंथे जीवाद्युत्पत्त्यभिधानमनभ्युपगम्य तेषु संकर्षणप्रद्युम्नानिरुद्धानां भावे अधिष्ठातृत्वेन सद्भावेऽभिधेयेऽभ्युपगम्यमाने तस्य ग्रंथस्याप्रतिषेधः प्रामाण्यनिषेधो न भवति । परिपूर्णषाड्गुण्यशालिनो वासुदेवस्य एकैकगुणयुगलाभिव्यक्तिमज्जीवाद्यधिष्ठातृसंकर्षणादिव्यूहरूपेण प्रादुर्भावे तात्पर्योपपत्तेरिति सूत्रस्यार्थं दर्शयति–अत्र जीवादीनामिति ॥ सू ॥ विप्रतिषेधाच्च ॥ ४२ ॥ परिहृतेऽपीत्यपिशब्देन परिहारस्याभासतां सौत्रचकारसमुच्चितयुक्तिसिद्धां द्योतयति । तत्रायमभिप्रायः । जीवादिशब्दानां प्रसिद्धार्थमपहायाप्रसिद्धजीवाद्यधिष्ठातृत्वरूपार्थांतरकल्पनायां किं प्रमाणम् । उदाहृतग्रंथे तेषां संकर्षणादिविशेषणत्वमिति चेत् भ्रांतोऽसि । संकर्षणादिशब्दाः खल्वत्र संज्ञात्वेन जीवादिविशेषणतया निर्दिष्टाः । तेन प्रसिद्धानामेव जीवमनोऽहंकाराणां पाञ्चरात्रपरिभाषया संकर्षणप्रद्युम्नानिरुद्धनामानि भवन्ति । संकर्षणादिनामभिरनूद्य तस्मिन् शास्त्रे विग्रहायुधादिविधानं तेषामेव ध्यानार्थं भवति । ककाराद्यक्षराणां वर्णविशेषविधानवत् संकर्षणाद्यर्चनविधानञ्च जीवादिविषयमेव भवति । यत्र शास्त्रे यश्शब्दो यत्रार्थे परिभाषितः, तत्र तस्य शब्दस्य स एव खल्वर्थो ग्राह्यः। शब्दशास्त्रगतनदीवृद्ध्यादिसंज्ञार्थवत् । ननु, पांचरात्र एव जीवं प्रकृत्य 'स ह्यनादिरनंतश्च परमार्थेन निश्चित' इत्युक्तम् । एवं तर्हि वक्ष्यमाणो वेदविरोध इव परस्परविरोधोऽपि कश्चन सूत्रार्थभूतो विप्रतिषेधो भविष्यति । ननु यत्र भ्रांतिलेशस्यापि शङ्का न प्रवर्तते स

कथं भगवान् वासुदेवः श्रुतियुक्तिस्ववचनविरुद्धां जीवोत्पत्तिं ब्रूयात् ? सत्यम् । भ्रान्त्या न ब्रूयादिति। विप्रलिप्सया तु ब्रूयादेव। दृष्टो हि तस्यावतारविशेषे विप्रलंभः। छ्लश्च पांचरात्रेऽपि सः । मोहशास्त्रत्वप्रसिद्धेः । ननु भारतादिषु पाञ्चरात्रस्य प्रामण्यमपि प्रतिपादितं तर्हि अयमपि कश्चन विप्रतिषेधः सूत्रोक्तो भविष्यति । वस्तुतस्तु नायं विप्रतिषेधोऽस्ति । अननुष्ठेयांशेषु कुण्डगोलकस्त्रीशूद्रादिवेदानधिकृतविषयतया प्रामाण्यं तत्र वैदिकाधिकारवर्णनविषये जीवोत्पत्त्यादिश्रुतियुक्तिस्ववचनविरुद्धविषये चाप्रामाण्यमिति व्यवस्थोपपत्तेः। इयं व्यवस्था कौर्मे दर्शिता । तत्र हि 'भ तषां मायया ज्ञातं गोवधं गौतमो मुनिः। केनापि हेतुना ज्ञात्वा शशापातीव कोपनः । भविष्यथ त्रयीबाह्याः महापातकिभिः समाः'। इत्यादिना वेदबाह्यत्वेन गौतमशप्तान्प्रस्तुत्य 'सर्वे संप्राप्य देवेशं शंकरं विष्णुमव्ययम् । अस्तुवन् लौकिकैः स्तोत्रैरुच्छिष्टा इव सेवकाः ॥' इत्यादिना शिवकेशवसन्निधौ तेषां वैदिकमन्त्रैः स्तोत्रेऽनधिकारात् भाषाप्रबंधैः स्तुतिपूर्वकं गतिप्रार्थनामुपन्यस्य 'तस्माद्वै वेदबाह्यानां रक्षणार्थं तु पापिनाम् । संमोहनाय शास्त्राणि करिष्यावो वृषध्वज।एवं संचोदितो रुद्रो माधवेन मुरारिणा । चकार मोहशास्त्राणि केशवोऽपि शिवरितः।' इत्यादिना वेदबाह्यत्वेऽप्यन्तःकरणशुद्धिमतां रक्षणार्थं वैदिकत्वेऽपि मलिनचित्तानां विमोहनार्थं च शिवकेशवाभ्यां पाशुपतपाञ्चरात्रादीनि निर्मितानीति श्रुतम्। कुण्डगोलकादीनां पांचरात्रेऽधिकारोऽपि कौर्मे दर्शितः।अथांशोस्मात्वतो नाम विष्णुभक्तः प्रतापवान्।महात्मा दाननिरतो धनुर्वेदविदां वरः । स नारदस्य वचनात् वासुदेवार्चने रतः । शास्त्रं प्रवर्तयामास कुण्डगोलादिभिः श्रितम्। तस्य नाम्ना तु विख्यातं सात्वतं नाम शोभनम् । प्रवर्तते महाशास्त्रं कुण्डादीनां हितावह'मिति । पांचरात्रे स्त्रीशूद्राधिकारस्त्रिवक्रापुत्रमुपश्लोकं प्रस्तुत्य भागवते वर्णितः । 'तेनात्तं सात्वतं तन्त्रं यज्ज्ञात्वा मुक्तिभाग्भवेत् । यत्र स्त्रीशूद्रदासानामधिकारः परः स्मृतः। संस्कारो वैष्णवः' इति। पाञ्चरात्रप्रविष्टस्य च क्रमेण वैदिकमार्गावाप्तिद्वारा श्रेयःप्राप्तिरित्युक्तम्। वाप्तिस्थलेंगे तत्र हि शांडिल्यं प्रति भगवद्वचनम्–'मत्तंत्राश्रयणेनैव मत्पूजा च कृता त्वया । तया न प्रीतवानस्मि तव शाण्डिल्य दुर्मते । कुमार्गेणापि शांडिल्य कृता पूजा मम त्वया। अतः कालेन महता वेदमार्गं गमिष्यसि' ।इति। ये तु पांचरात्रमार्गेण विष्णुं प्रपन्ना अपि प्राचीनदधीच्यादिशापदोषेण शिवनिंदादिषु प्रवर्तंते तेषामाकल्पं निरय एव न तु भवांतरेऽपि वेदमार्गप्राप्तिः। तदुक्तं कौर्मे–'एवमुक्त्वा तु विप्रर्षिरशशापेश्वरविद्विषः। समागतान्ब्राह्मणांस्तान् दक्षसाहाय्यकारिणः । यस्माद्बहिष्कृता वेदा भवद्भिः परमेश्वरः । विनिंदितो महादेवः शंकरो लोकवंदितः । भविष्यथ त्रयीबाह्यास्सर्वेऽपीश्वरविद्विषः । निन्दन्तो ह्यैश्वरं मार्गं कुशास्त्रासक्तमानसाः । मिथ्याधीतसमाचारा मिथ्याज्ञानप्रलोभिनः । प्राप्य घोरं कलियुगं कलहैः कलिपीडिताः। त्यक्त्वा तपोवनं कृत्स्नान् गच्छध्वं नरकान्पुनः। भविष्यति हृषीकेशः स्वाश्रितोऽपि पराङ्मुखः।' इति। तानधिकृत्य सौरपुराणे पठ्यते–'पुरुषोत्तममाश्रित्य शिवनिंदापरा द्विजाः। कलौ युगे भविष्यंति त्राता तेषां न माधवः'। स्कान्दे शंकरसंहितायां शिवपूजाविधौ–'नेक्षेत पूजावेलायां नरं वत्स बहिष्कृतम्।' इत्युक्त्वा 'कोऽसौ बहिष्कृत' इति जिज्ञासायामुक्तं 'दधीचिना गौतमेन ये शप्ता ब्राह्मणाधमाः। कलावतरिष्यन्ति निन्दकास्ते बहिष्कृताः ॥' इति । दुष्करप्रायश्चित्तपापापादितवैदिकमार्गबहि-

भावानामपि तंत्रेष्वधिकारस्सावपुराणे दर्शितः 'श्रुतिभ्रष्टः श्रुतिप्रोक्तप्रायश्चित्ते भयं गतः । क्रमेण श्रुतिसिद्ध्यर्थं मनुष्यस्तंत्रमाश्रयेत् । धर्मशास्त्रे पुराणे च प्रोक्तं हि मरणांतिकम् । प्रायश्चित्तं मनुष्याणां पापिष्ठानां सुदारुणम् । कलौ दुर्बलचित्तानां मरणे जायते भयम् । तेषामेव हि रक्षार्थं तान्त्रिकं मार्गमुक्तवा'निति । 'पांचरात्रं भागवतं तन्त्रं वैखानसाभिधम् । वेदभ्रष्टान् समुद्दिश्य कमलापतिरुक्तवा'निति च । तानेव कृतमहापातकान् धर्मशास्त्रोक्तप्रायश्चित्ताशक्ततया तंत्राण्याश्रितानधिकृत्योक्तमापस्तंबेन—'अथाभिशस्ताः समवसाय चरेयुर्धार्म्यमिति सांशित्येतरेतरयाजका इतरेतराध्यापका मिथो विवहमानाः' (प्र. १. प० १. ख० २८. सू. ९.) इति । अत्राभिशस्तशब्दोक्तानां पतितानामितरेतरयाजनाध्यापनोक्तिः तांत्रिकविषयैवेति लभ्यते । पतितानां वेदमार्गेऽनधिकारात् उदाहृतपुराणवचनैस्तेषां तंत्रमार्गेऽधिकारसद्भावावगमाच्च । न चात्राभिशस्तशब्दः पतितविषयो न भवतीति शंकनीयम् । 'पुत्रान्सन्निष्पाद्य ब्रूयुः विप्रव्रजतास्मदेवं ह्यस्मत्स्वार्योस्संप्रत्यपत्स्यतेति । (प्र० १. प० १. ख० २६. सू० १०) अथापि न सेंद्रियः पतति (सू ११.) तदेतेन वेदितव्यमंगहीनो हि सांगं जनयति । (सू० १२) मिथ्यैतदिति हारीतः । (सू० १३.) दधिधानीसधर्मा स्त्री भवति । (सू० १४.) यो हि दधिधान्यामप्रयतं पय आतच्य मन्थति न तेन धर्मकृत्यं क्रियत एवमशुद्धि शुक्लं यन्निवर्तते न तेन सह संप्रयोगो विद्यते (सू० १५) इत्यग्रिमसूत्रैः अभिशस्तशब्दसंकीर्तनपूर्वकं पूर्वपक्षसिद्धांताभ्यां तत्पुत्राणामपि अमंव्यवहार्यत्वप्रतिपादनात् । एवं चोदाहृतनानापुराणवचनानुसारेण भारतादिषु पांचरात्रप्राशस्त्यवचनान्यधिकारिविशेषविषयतया तत्प्रामाण्यव्यवस्थापनपराणीत्युपपादनीयम् । भारतेऽपि हि—'सांख्यं योगः पांचरात्रं वेदाः पाशुपतं तथा । किमेतान्येकनिष्ठानि पृथङ्गनिष्ठानि वा मुने' । इति प्रश्ने 'ज्ञानान्येतानि राजर्षे विद्धि नानामतानि वै ।' इति पांचरात्रादीनां वैदिकमार्गान्मार्गांतरत्वोक्त्यैवावैदिकत्वमाविष्कृतम् । अवैदिकेषु च न वैदिकानामधिकारः । 'या वेदबाह्याः स्मृतयो याश्च काश्च कुदृष्टयः । सर्वास्ता निष्फलाः प्रोक्ता निष्ठा तेषां हि तामसी' इति मनुस्मरणात् । वराहपुराणे च बहुधा पांचरात्रप्रशंसां प्रस्तुत्यापि अवैदिकाधिकारित्वमाविष्कृतम् । 'अभावे वेदमन्त्राणां पांचरात्रोदितेन च । मार्गेण मां प्रपद्यंते ते मां प्राप्स्यंति मानवाः' इति । अत्र हि नित्यानां वेदमंत्राणां स्वरूपेणाभावो न विवक्षितः । किं तु तेष्वधिकाराभाव एव । न च पाशुपत इव पांचरात्रे वैदिकावैदिकविभागः कृतो दृश्यते । येन 'ज्ञानान्येतानि राजर्षे' इत्यादिषु पाशुपतस्येव पांचरात्रस्याप्यवैदिकस्य ग्रहणमिति नीयेतेत्यलं प्रसक्तानुप्रसक्त्या । विस्तरोऽन्यत्रानुसन्धेयः । तस्मात्स्थितमेतत्पाञ्चरात्रस्यानुष्ठेयभागेष्वधिकारिविशेषविषयतया प्रामाण्यमस्तीति तत्प्ररोचनार्थं भारतादिषु बहुधा तत्प्रशंसनम् । जीवोत्पत्त्यादिवचनं त्वप्रमाणमेव । मोहशास्त्रत्वेन प्रसिद्धे प्रतीताप्रामाण्यनिरासहेत्वभावात् । तत्प्रसिद्धिरहितेष्वपि हि सर्ववेष्टनादिस्मरणेषु श्रुतिविरोधमात्रेणाप्रामाण्यमभ्युपगम्यते । यत्रापि श्रुतिविरोधो नास्ति तत्रापि हेतुदर्शनमात्रेणाप्रामाण्यमभ्युपगम्यते । उक्तं चापस्तंबेन—'ब्राह्मणोक्ता विधयः । तेषामुत्सन्नाः पाठाः प्रयोगादनुमीयन्ते । यत्र तु प्रीत्युपलब्धितः प्रवृत्तिः न तत्र शास्त्रमस्ति । तदनुवर्तमानो नरकाय राध्यती'ति । किमु वक्तव्यं मोहशास्त्रे प्रतिपाद्यमानं श्रुतिन्यायस्ववचनविरुद्धमप्रमाणमिति । यत्तु भारते

द्धेश्वरकारणवादमुक्तिहेतुत्वतप्तमुद्राधारणादिधर्मपरत्वादिना विप्रतिषेधात् । अतः पाञ्चरात्रमनमसमञ्जसम् ॥

'पाञ्चरात्रे च बौद्धे च तथा कालामुखेऽपि च ।
श्रद्धया दीक्षिता यूयं भवत ब्राह्मणाधमाः ॥'

इत्यादिषु च विशेषेणास्य प्रतिषेधो दृश्यते । अतो विप्रतिषेधात् अप्रमाणं पाञ्चरात्रं मतम् ॥

ननु 'पुरुषो वै रुद्रः' इत्यादिश्रुत्या परमेश्वर एव पुरुषो वासुदेवः, तज्ज्ञानाराधनादिकमपि क्रमेण परमेश्वरपदप्राप्तिसाधनमिति श्रूयते । तदाराधनप्रतिपादकस्य पाञ्चरात्रस्याप्रामाण्ये तस्यानाराध्यत्वप्रसङ्ग इति चेत्—न । श्रुतिविरोधात् पाञ्चरात्रस्याप्रामाण्येऽपि तस्य का हानिः। श्रुतिप्रसिद्धमार्गेण तदाराधनसंभवात्। अतो न विरोधः ॥ इति पाञ्चरात्राधिकरणम् ॥ ९ ॥

'भविष्यति प्रमाणं वै एतदेवानुशासनम्' । इति पांचरात्रं प्रस्तुत्य वचनं तत्तु कूर्मपुराणादिगतकलिदोषकीर्तनप्रकरणेषु 'कुर्वंति चावताराणि ब्राह्मणानां कुलेषु वै । दधीचिशापनिर्दग्धा पुरा दक्षाध्वरे द्विजाः । निंदंति च महादेवं तमसाविष्टचेतसः' । इत्यादिवचनैः येषां कलौ प्राचुर्यमुक्तं ते सर्वेऽपि वैदिकान्प्रति वस्तुतोऽप्रमाणमपि प्रमाणत्वेन ग्रहीष्यंति । तस्मिन्युगे वैदिकमार्गप्रच्युतिप्राचुर्यात् तेऽपि तद्ग्रहीष्यंतीत्येतत्परं न तु बदरफलरक्तत्वादिवद्भाविप्रामाण्यपरम् । पूर्वमप्रमाणस्य पश्चात्प्रमाणत्वायोगात् इति न कश्चिद्विरोधः। श्रुतिविरुद्धेति । श्रुतिविरुद्धेश्वरकारणवादः शिवादन्यो वासुदेवः परमकारणमिति वादः । स तावत्समन्वयाध्यायोदाहृतसकलश्रुतिविप्रतिषिद्धः । तस्य मुक्तिहेतुत्वं 'यदा चर्मवदाकाश' मित्यादिश्रुतिविप्रतिषिद्धम् । तप्तमुद्राधारणस्य श्रुतिस्मृतिपुराणादिप्रतिषिद्धत्वमन्यत्र प्रपंचितमनुसंधेयम् । आदिशब्देन सकलवैदिकदेवतापरित्यागः सकलत्रयीधर्मपरित्यागः इत्यादि पांचरात्रोक्तं श्रुतिविप्रतिषिद्धं गृह्यते । 'किं भोस्त्रयीधर्मेणासंयुक्त इमं धर्मं जिज्ञासीत ओं भोः जिज्ञासीते' त्यादिप्रश्नप्रतिवचनरूपमेकायनशाखागतं श्रुतिवचनं पांचरात्रोक्तसकलवैदिककर्मपरित्यागे मूलमिति कल्पना त्वेकायनशाखां कल्पयतामेव शोभते । 'विप्रतिषेधादि'ति सूत्रस्य निषेधादित्यर्थमभिप्रेत्य पांचरात्रदीक्षानिषेधोन्नायकं स्कांदवचनमुदाहरति—पांचरात्रे चेति । नन्वित्याशंकापरिहारस्यायमभिप्रायः । सत्यं नारायणः परमेश्वरशक्त्यवस्थाविशेषत्वात् तदनन्यः तदाराधनादिकञ्च क्रमेण परमेश्वरप्राप्तिसाधनमिति । तथापि वैदिकानां तदाराधनार्थं पांचरात्रं नादरणीयम् । वैदिकेष्वेव बोधायनवैखानसादिसूत्रेषु तत्प्रतिष्ठोत्सवादिप्रपञ्चनादिति ॥ इति पांञ्चराञाधिकरणम् ॥९॥

इति शिवातिवादिमूर्धन्यशिवदर्शनस्थापनधुरन्धरसकलदेवभूदेवप्रतिष्ठापक-
श्रीमच्चिन्नबोम्मभूपालहृदयकमलकुहरविहरमाणश्रीसांबशिवप्रेरितस्य
श्रीमद्भरद्वाजकुलजलधिकौस्तुभश्रीविश्वविद्याजिश्रीरंगराजाध्व-
रिवरसूनोरप्पय्यदीक्षितस्य कृतौ श्रीकण्ठाचार्यविरचित-
ब्रह्ममीमांसाभाष्यव्याख्यायां शिवार्कमणिदीपि-

इति श्रीकण्ठशिवाचार्यविरचिते ब्रह्ममीमांसाभाष्ये द्वितीयस्याध्यायस्य द्वितीयः पादः. ॥ २ ॥

काख्यायां द्वितीयस्याध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥

नयमणिमालायाम्

अथ पांचरात्राधिकरणम् ॥ ९ ॥

सू ॥ उत्पत्त्यसंभवात् ॥ ३९. ॥ न च कर्तुः करणम् ॥४०॥ विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः ॥ ४१ ॥ विप्रतिषेधाच्च ॥ ४२ ॥

जीवस्य वासुदेवाज्जनिराचाराश्च तप्तमुद्राद्याः । तन्त्रे सात्वतसंज्ञे कथिता नारायणेनैव ॥ १२६ ॥

मैवं न्यायाम्नायस्मरणविरुद्धार्थसंकलनात् । प्रतिषेधाच्च विशिष्य तदनपेक्ष्य वक्तृगौरवेऽपि सति ॥ १२७ ॥

इति पाञ्चरात्राधिकरणम् ॥ ९ ॥

इति श्रीमदप्पय्यदीक्षितकृतौ चतुर्मतसारसंग्रहे नयमणिमालाख्ये तृतीयपरिच्छेदे द्वितीयस्याध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ उत्पत्त्यसंभवाधिकरणमथवा पाञ्चरात्राधिकरणम् ॥ ८ ॥

सू ॥ उत्पत्त्यसंभवात् ॥४१॥ न च कर्तुः करणम् ॥ ४२ ॥ विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषे . ॥ ४३ ॥ विप्रतिषेधाच्च ॥ ४४ ॥

भगवत्पादमते, एवं केवलनिमित्तमेवेश्वर इति वेदासंगते मते निरस्ते निमित्तं प्रकृतिश्चेति भागवतमतस्य वेदसंगतत्वात् तदुक्ते जीवोत्पत्त्यंशेऽपि प्रामाण्यं स्यादिति प्रत्युदाहरणसंगत्येदमारभते-**सू ॥ उत्पत्त्यसंभवात् ॥ ४२ ॥** अत्र वासुदेवः खलु परमात्मा जगत उपादानं निमित्तं च भवति । तस्मात्संकर्षणाख्यो जीव उदेति । तस्मात् प्रद्युम्नाख्यं मनो जायते । तस्मादनिरुद्धाख्योऽहंकारो जायते । इति भागवतसिद्धान्तः. किं प्रमाणमूलः उत भ्रान्तिमूलः इति संशये प्रमाणमूल इति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु** वेदाविरुद्धांशे प्रमाणमूलत्वेऽपि वेदविरुद्धजीवोत्पत्त्यंशे प्रामाण्यं न भवति वासुदेवाज्जीवोत्पत्त्यंगीकारे तस्य घटवदनित्यत्वापत्त्या भगवत्प्राप्तिरूपमोक्षः कस्य स्यात् । अत उत्पत्त्यसंभवात् भ्रान्तिमूलो भागवतसिद्धान्त इति । इत्थं जीवजन्म निरस्य ततो मनोजन्म निराचष्टे- **सू ॥ न च कर्तुः करणम् ॥४३॥** कर्तुर्देवदत्तादेस्सकाशात्करणस्य कुठारादेरुत्पत्त्यदर्शनात् जीवात्कर्तुः करणं मनो जायत इत्येतदसंगतमित्यर्थः ॥

सू ॥ विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः ॥ ४४ ॥ विज्ञानादिभावे वा- संकर्षणादीनां त्रयाणां विज्ञानैश्वर्यादिरूपत्वेऽपि। **तदप्रतिषेधः**=तस्योत्पत्त्यसंभवसंपदोषस्य प्रकारान्तरेण प्राप्तिरित्यर्थः। वासुदेवादयश्चत्वारोऽपीश्वरा इति पक्षे भगवानेको वासुदेव इति स्वसिद्धान्तहानिः।संकर्षणादयस्त्रयो वासुदेवतुल्या इति पक्षे उत्पत्त्यसंभवदोषस्तदवस्थ एवेत्यर्थः ॥

अपिच ॥ **सू ॥ विप्रतिषेधाच्च ॥ ४५ ॥** क्वचित् ज्ञानैश्वर्यादीनि वासुदेवस्य गुणा इति क्वचिच्चोक्तगुणा एव वासुदेव इति च गुणगुणिनोर्भेदमभेदं च वर्णयन्ति । तस्मात्परस्परं विप्रतिषेधादप्रामाणिकमिदं भागवतमतमित्यर्थः ॥ तस्मादेव **सांख्यवैशेषिकसौगतार्हतमाहेश्वरभागवतमतानां** भ्रान्तिमूलत्वेन तैर्मतैर्निरवद्यादद्वैताद्ब्रह्मणो जगत्सर्गं ब्रुवन्समन्वयो न विरुध्यत इति सिद्धम् । अत्र पादे अस्मिन्मतेऽष्टाधिकरणानि । सूत्राणि **पंचचत्वारिंशत्** ॥

श्रीकण्ठमते, वासुदेवप्रोक्ते पाञ्चरात्रे जीवोत्पत्त्यादिकमुच्यते तत्संभवति न वेति **संदेहः**। भगवता वासुदेवेन प्रोक्तस्य प्रमाणत्वात्संभवतीति **पूर्वपक्षः**।जीवोत्पत्त्यभिधायकमिदं पाञ्चरात्रं कृतनाशाकृताभ्यागमप्रसंगेन जीवोत्पत्त्यसंभवात् श्रुतिविरुद्धेश्वरकारणवादमुक्तिहेतुत्वतप्तमुद्राधारणादिधर्मपरत्वादिना विप्रतिषेधाच्चाप्रमाणमिति **सिद्धान्तः**। आद्यं सूत्रं व्याख्यातम् । **सू ॥ न च कर्तुः करणम् ॥ ४० ॥** कर्तुर्जीवाच्च करणोत्पत्तिर्न संभवति । तस्य प्रकृतिकार्यत्वेन चेतनकार्यत्वानुपपत्तेरित्यर्थः ॥ **सू ॥ विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः ॥ ४१ ॥** वाशब्दस्य पक्षविपरिवृत्त्यर्थत्वादिदं पूर्वपक्षसूत्रम् । विज्ञानशब्दो जीववाचकः । अत्र जीवादीनामुत्पत्तिर्नाभिधीयते । किं तु संकर्षणादीनां जीवादिभाव उच्यते । जीवाद्यधिष्ठातृत्वं जीवादिभाव इति । ततः **तदप्रतिषेधः**= तस्य पाञ्चरात्रग्रंथस्य प्रामाण्यनिषेधो न भवतीत्यर्थः । **सू ॥ विप्रतिषेधाच्च ॥ ४२ ॥** एवं जीवोत्पत्त्यभिधानदोषपरिहारेऽपि पाञ्चरात्रमतस्य नाभ्युपगमः । कुतः । **विप्रतिषेधाच्च**=

[illegible]तिविरुद्धेश्वरकारणवादमुक्तिहेतुत्वतप्तमुद्राधारणादिधर्मपरत्वादिना विप्रतिषेधात् ' पांच[illegible]त्रे [illegible] [illegible]द्वे च ' इत्यादिनास्य [illegible]तस्य विशेषेण निषेधाच्चासमञ्जसमिदं पाञ्चरात्रमतमित्यर्थः॥ **अस्मिन्मते अस्मिन्पादे** सूत्राणि **द्विचत्वारिंशत्** । अ-[illegible]धिकरणानि **नव** ॥

रामानुजमते, इदमुत्पत्त्यसंभवाधिकरणमिति व्यपदिश्यते । अस्मिन्मते [illegible] सूत्रद्वयं पूर्वपक्षप्रतिपादकमि[illegible] [illegible]त्सूत्रद्वयं सिद्धान्तप्रतिपादकमित्यवधेयम् । गाण्ड्यादितन्त्रवत्पाञ्चरात्रतन्त्रमप्रमाणं वा [illegible] [illegible] [illegible] **संदेहे** ' वासुदे-वात्संकर्षणो नाम जीवो जायते ' इति [illegible]विरु[illegible] [illegible]वोत्पत्त्यादिप्रतिपाद[illegible] [illegible] [illegible]पुरुषार्थमलभमान इति वेदगणानादरवचनाच्चाप्रमाणमिति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** संकर्षणप्रद्युम्नानिरुद्धानां, पर[illegible] ' अजायमानो बहुधा विजायते ' इति श्रुतिप्रसिद्धस्वेच्छावतार[illegible] [illegible], जीवा[illegible] [illegible] [illegible]संकर्षणा[illegible]भिधा-कत्वात् ' चतुर्षु वेदेषु पुरुषार्थमलभमान ' इति वेदगणानाद[illegible]नुदि[illegible] [illegible] [illegible]ार्थता[illegible] वेदान्तो-दितब्रह्मोपासनविधानाद्वेदाविरुद्धतदर्चनादिविधानाच्च [illegible] पाञ्चरात्रं प्रमाणमेव । [illegible] **सू ॥ उत्पत्त्यसंभवात्** ॥ ३९ ॥ ' न जायते म्रियते [illegible] ' त्यादिश्रुतेर्जीवस्या[illegible] [illegible]भवात् जीवो[illegible] [illegible] न प्रमाण[illegible] [illegible] **॥ सू ॥ न च कर्तुः करणम्** ॥ ४० ॥ ' एतस्माज्जायते प्राणो मनस्सर्वेन्द्रियाणि च ' [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]**श्रवणात्** ' सं-कर्षणात्प्रद्युम्नसंज्ञकं मन उत्पद्यत इति मनस [illegible] [illegible] [illegible]त्पत्तिश्च श्रु[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]त्यर्थः ॥ **सू ॥ विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः** ॥ ४१ ॥ वा[illegible] [illegible] विपरिवर्तने । [illegible]ज्ञानं चादि च विज्ञानादि ब्रह्म । संकर्ष-णादीनां ब्रह्मभावे सति ' अजायमानो बहुधा विजायते ' इति श्रुतिसिद्ध[illegible] [illegible]च्छावतारस्य[illegible] [illegible]भिधानात् **तदप्रतिषेधः=** [illegible]स्य प्रामाण्यस्य निषेधो न भवतीति । संकर्षणादीना[illegible] जीवादिसमाना[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]स्तेषामविज्ञातृत्वोपपद्यत इत्यर्थः ॥

सू ॥ **विप्रतिषेधाच्च** ॥ ४२ ॥ आत्म[illegible] [illegible]त्र ' व्याप्तिरूपेण [illegible] [illegible]स्याश्च पुरुषस्य हि । स ह्यनादिरनन्तश्च परमा-र्थेन [illegible]निश्चित [illegible] इति पुरुषस्योत्पत्तिप्रतिषेधाच्चाविरुद्धमिदं पाञ्चरात्रं तन्त्रमिति ॥ अस्मिन्**मतेऽत्र पादे द्विचत्वारिंशत्सू-त्राणि** अधिक[illegible]**ण्यष्टौ** ॥

आनन्दतीर्थमते, शाक्तमते तु दूषणान्तरमप्यस्तीति तन्निराकरणाय पृथगधिकरणमारभ्यते । अस्मिन्नधिकरणे शाक्तमतप्रभेदानां त्रयमपि निरस्यते । केवला शक्तिराद्या जगतः कारणं, शिवानुगृहीता शक्तिर्जगतः कारणं,ज्ञानदेहकरणा-दिसाधनवता [illegible]वनानुगृहीता शक्तिर्जगतः कारणमिति शाक्तमतस्य त्रिविधा प्रक्रिया । तत्रात्रिविधमपि शाक्तं मतं युक्तं न वेति **संदेहे** युक्तमिति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु ' न युक्तमिति ।** यथा–केवला शक्तिराद्या जगतः कारणं न संभवति । कुतः । **उत्पत्त्यसंभवात्**– ततोऽपत्योत्पत्त्यसंभवादित्यर्थः । पुरुषाननुगृहीतस्त्रीमात्रादपत्योत्पत्तेरदर्शनादिति भावः ॥ शिवानुगृ-हीता शक्तिर्जगतः कारणमिति मध्यमवामशाक्तं निराचष्टे—**सू ॥ न च कर्तुः करणम्** ॥ ४३ ॥ **कर्तुश्च=** अनुग्राह-कस्य शिवस्य । **करणम्=** ज्ञानादिसाधनं **नास्तीत्यर्थः।** शिवस्य करणोत्पादने केवलशक्तेरशक्तेः तस्य शक्त्यनुग्राहकत्वं युक्त-मिति भावः । अतो न सापि कारणं भवितुमर्हति ॥ ज्ञानदेहादिकरणवता शिवेनानुगृहीता शक्तिर्जगतः कारणमिति तृतीयं वामशाक्तं निराचष्टे— **॥ सू ॥ विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः ॥ ४४ ॥** कर्तुरित्यस्ति । तस्य शिवस्य विज्ञानादि-भावेऽङ्गीकृते सति । **तदप्रतिषेधः=** तस्य प्रकृतशैवमतस्यानुमतिः स्यात् । तथा च तादृशशिवेनैव सर्वकार्योत्पत्तौ व्यर्थं श-क्तिकर्तृत्वांगीकरणं शिवकर्तृत्वं तु प्राङ्गिरस्तमिति भावः । एवं शाक्तमतत्रयं पृथङ्गिरस्य सामान्येनापि निराचष्टे—**सू ॥ विप्र-तिषेधाच्च ॥ ४५ ॥** सकलश्रुत्यादिविरुद्धत्वाच्चासमंजसं शाक्तमतमित्यर्थः । तस्मान्निरीश्वरवैशेषिकादिसमयानां दुष्टत्वाद्युक्तं जन्मादिसूत्रोक्तं विष्णोर्जगत्कर्तृत्वादिरूपं लक्षणमिति सिद्धम् ॥ **अस्मिन्मते** अत्र **पादे अधिकरणानि द्वादश । सूत्राणि तु पंचचत्वारिंशत् ॥ इति सूत्रार्थचन्द्रिकायामुत्पत्त्यसंभवाधिकरणम् ॥**

यं प्रासूत विशुद्धशीलमनघं वृद्धांबिकाख्या सती
यं मृत्युञ्जयशर्मणो बुधमणेर्भाग्यं विदुस्साधवः ।
वाधूलान्वयजन्मनोऽस्य सुधियो हालास्यनाथाह्वय-
स्येयं सत्कृतिरेधतामिह चतुर्भाष्यानुगा चन्द्रिका ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायामविरोधाख्ये द्वितीयकेऽध्याये । तर्काविरोधपादो द्वैतीयीकोऽयमभ्यगात्पूर्तिम् ॥
श्रीकण्ठलक्ष्मणानुजमतयोः परपक्षदूषकः प्रोक्तः । **समयाविरोधनाम्ना मध्वमते** तु प्रसिद्धिमुपयातः ॥
इति हालास्यनाथकृतौ सूत्रार्थचन्द्रिकायां द्वितीयस्याध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥ २ ॥

॥ श्रीः ॥

शिवाभ्या नमः

श्रीकण्ठाचार्यकृतौ

ब्रह्ममीमांसाभाष्ये

अथ द्वितीयस्याध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

अथ वियदधिकरणम् ॥ १ ॥

निरस्तस्समस्तो विरुद्धेतरदर्शनन्यायः । अध्यायशेषेण पुनरवांतरविरोधपरिहारः क्रियते-

सू० ॥ न वियदश्रुतेः ॥ १ ॥

शिवार्कमणिदीपिकायाम्

अथ द्वितीयस्याध्यायस्य तृतीयः पादः॥ ३॥

नन्वविरोधाध्याये वियदादीनामुत्पत्त्यनुत्पत्तिचिन्ताप्रभृतिचिंता न संगता । सापि वियदुत्पत्त्यादिश्रुतीनां तदनुत्पत्त्यादिश्रुतिविरोधसमाधानार्थेति चेन्न । तावताध्यायसङ्गत्यसिद्धेः । न हि विरोधसमाधानमात्रमध्यायार्थः । किं तु पूर्वाध्यायनिरूपिते वेदान्तानां जगत्कारणब्रह्मसमन्वये परिपंथिनो विरोधस्य समाधानम् । अन्यथाध्याययोराक्षेप्याक्षेपकभावसङ्गतेरलाभात् । यथाकथञ्चिदध्यायसङ्गतिसंभवेऽपि न पादसंगतिः । प्रथमपादवत्स्वमतदूषणपरिहारार्थयोस्तृतीयचतुर्थपादयोः परमतदूषणार्थात् द्वितीयपादात् पूर्वभावस्यैवोचितत्वात् इत्याशङ्क्याध्यायपादसङ्गतिमाह–निरस्त इति । अयमाशयः । अध्यायसंगतिः प्रासंगिकी कारणविषयश्रुतिविरोधसमाधानप्रसङ्गात् कार्यविषयश्रुतिविरोधोऽपि समाधीयत इति । यद्वा । कारणविषयश्रुतीनां ब्रह्मणि समन्वयो वियदाद्युत्पत्तिश्रुतीनां स्वार्थसमन्वयमपेक्षते । अन्यथा वियन्नित्यत्वे पवनादीनां वियदादिजन्यत्वे च ब्रह्म कस्य जगतः कारणं भवेदिति वियदाद्युत्पत्तिश्रुतीनां तदनुत्पत्तिश्रुतिविरोधसमाधानचिंता तावत् सङ्गतैव । तदनुबंधेन जीवनित्यत्वज्ञातृत्वाणुत्वादिश्रुतीनां तज्जननादिश्रुतिविरोधचिन्ता । अथवा 'विप्रतिषेधाच्चासमञ्जस' मित्यादि (ब्र-२-२-९) सूत्रे सांख्यादिदर्शनानां परस्परविरोधादप्रामाण्यमुक्तम् । एवं वेदांतेष्वपि क्वचित् वियतो नित्यत्वं प्रतिपाद्यते क्वचिदनित्यत्वम् इत्यादिरूपेण परस्परविरोधेन पराहतत्वात् तेषां कारणविषयेऽपि प्रामाण्यं न संभवतीति प्रथमाध्यायनिरूपितकारणविषयश्रुतिसमन्वयाक्षेपकतयैव कृत्स्नस्याध्यायशेषस्याध्यायसंगतिः । यद्यपि परस्परविरोधेन वेदान्तानामप्रामाण्यशङ्का वक्ष्यमाणाधिकरणेषु पूर्वपक्षत्वेन नोद्भाव्यते तथापि वियदनुत्पत्त्यादिपूर्वपक्षोद्भावनपूर्वकं तदुत्पत्त्यादिश्रुतीनां स्वार्थसमन्वये स्थूणानिखननन्यायेन प्रसाधिते सति विप्रतिषेधेन निरस्तानां सांख्यादीनां हृदि विपरिवर्तमाना, वेदांतविप्रतिषेधप्रतिबंद्यपि निरस्ता भवतीति फलतः परस्परविरोधसमाधानार्थत्वमस्त्येव । बाह्यहेतूत्थसमन्वयविरोधनिरासानंतरमांतरहेतूत्थतन्निरास इति तृतीयचतुर्थपादयोर्द्वितीयपादानंतर्यमिति । अनयोः पौर्वापर्यहेतुश्चतुर्थपादारंभे दर्शयिष्यते । सू ॥ न वियदश्रुतेः ॥ १ ॥

निरवयवत्वेनाकार्यत्वभ्रमादाकाशस्योत्पत्तिस्संदिह्यते संभवति न वेति। वियन्नोत्पद्यत इति प्राप्तम्। कुतः। अश्रुतेः। तथा हि—छांदोग्ये 'सदेव सोम्ये-दमग्र आसी' दित्यारभ्य 'तत्तेजोऽसृजत' ति तेजःप्रभृतिभूतसृष्टिरभिधीयते। तत्र नाकाशस्योत्पत्तिः श्रूयते। या तु 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशस्संभूत' इति तैत्तिरीये सा गौणी भवितुमर्हति, आकाशोत्पादकसमवाय्यादिनिरूपणासम्भवात्।

अतो जीववदाकाशोऽपि नोत्पद्यत इति प्राप्ते ब्रूमः—

सू ॥ अस्ति तु ॥ २ ॥

वियत उत्पत्तिरस्त्येव, 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशस्संभूतः' इत्यादि-श्रुतेः। आत्मनस्तु 'न जायते म्रियते वा विपश्चि'दि ति प्रतिषेधादनुत्पत्तिः। न वियदुत्पत्तिप्रतिषेधश्रुतिरस्ति। अतो वियदुत्पद्यत एव ॥

वियदुत्पद्यते न वेति तदुत्पत्तिप्रतिपादनक्षमश्रुतिसंभवासंभवाभ्यां संशये पूर्वपक्षः—वियन्नोत्पद्यते तदुत्पत्तिप्रतिपादनक्षमश्रुत्यभावात्। छांदोग्ये तावत् तद्विषया श्रुतिरेव नास्ति तैत्तिरीयाथर्वणादिषु सत्यपि तदुत्पत्तिप्रतिपादनाक्षमा। निरवयवत्वेन सर्वगतत्वेन च तस्य नित्यत्वावगमात्। न च द्वितीयहेतोरसिद्धिः। क्वचिदपि तदभावस्य बुद्ध्यारोहासम्भवात्। अत्र वियन्नास्तीति निषेधस्य व्याहतत्वात्। यत्र निषिध्यते तस्यैव देशस्य वियद्रूपत्वात् 'आकाशे चाविशेषा' दिति वैभाषिकाधिकरण (ब्र-२-२-२३.) सूत्रे इह प्रत्ययवेद्यो देश आकाश इति व्यवस्थापितत्वात्। न च हेत्वोरप्रयोजकत्वम्। निरवयवस्य सर्वगतस्योत्पादकसामग्र्यनिरूपणात्। तस्मादनुमानात् वियतो नित्यत्वावधारणेन तदुत्पत्तिं प्रतिपादयितुमक्षमा तैत्तिरीयादिश्रुतिर्गौणत्वमवलम्बते। न च, तैत्तिरीयश्रुतावेकस्य संभूतशब्दस्य 'एतस्माज्जायते प्राणो मनस्सर्वेंद्रियाणि च। खं वायुर्ज्योतिरापः पृथ्वी विश्वस्य धारिणी' त्याथर्वणश्रुतावेकस्य जायत इति शब्दस्य च क्वचिद्गौणत्वमन्यत्र मुख्यत्वं च न युक्तमिति वाच्यम्। आथर्वणश्रुतावेवैकस्य ब्रह्मशब्दस्य तथात्वदर्शनात्। तत्र श्रवणावृत्तिरस्तीति चेत् तदनुषंगेऽप्यभिधानावृत्तिरविशिष्टा। सकृच्छ्रुतस्यैव च ब्रह्मशब्दस्य गौणमुख्यत्वं दृष्टं 'द्वे ब्रह्मणी वेदितव्ये' इत्यत्र। तस्माद्वियन्नोत्पद्यत इत्येवं प्राप्ते सिद्धांतमाह— सू ॥ अस्ति तु ॥ २ ॥ वियदुत्पत्तिप्रतिपादनक्षमा श्रुतिरिति शेषः। भाष्ये 'वियत उत्पत्तिरस्त्ये' वेति श्रुतिसद्भावसूत्रणस्य फलितार्थ उक्तः। तुशब्दः पूर्वपक्षोपात्तजीवदृष्टांतवैषम्यार्थ इति व्याचष्टे—आत्मनस्त्विति। तथा च परमतानुसारेण प्रथमानुमाने निरवयवद्रव्यत्वरूपसाधनावच्छिन्नसाध्यव्यापकं स्वमतानुसारेण केवलसाध्यव्यापकोत्पत्तिप्रतिषेधश्रवणमुपाधिरिति भावः। सर्वगतत्वहेतुस्त्वसिद्धः। अव्यक्तप्रकृतिकस्याकाशस्य परिच्छिन्नत्वात्। न चोक्तव्याघातः। तन्निषेधे चिच्छक्तेस्तद्देशत्वसंभवात्। न च पतत्रिपतनादावपि सैव प्रत्यक्षविषयो देशः स्यात्। तस्या 'खस्घट' इत्यादिप्रत्यक्षविषयत्वसंप्रतिपत्तेः। तथा च 'आकाशे चाविशेषा' दिति सूत्रव्याख्यानभाष्यविरोध इति वाच्यम्। चिच्छक्तिमनंगीकुर्वतो बौद्धस्य तयान्यथासिद्धिशंकानवकाशात्। स्वमते तुशब्दाश्रयत्वयुक्त्यनुगृहीतश्रुतिबलादाकाशसिद्धिः। तस्यावकाशरूप-

यदुक्तमुत्पत्तिर्गौणीति तत्राह–

सू० ॥ गौण्यसंभवाच्छब्दाच्च ॥ ३ ॥

'तत्तेजोऽसृजते' ति तेजसः प्रथमसृष्टिवचनात् 'आकाशस्संभूत' इति श्रुतिर्गौणी, तस्य निरवयवस्य उत्पत्त्यसंभवात् 'वायुश्चांतरिक्षं चैतदमृत'मिति नित्यत्वशब्दाच्च ॥

सू० ॥ स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत् ॥ ४ ॥

एकस्य संभूतशब्दस्याकाशे गौणत्वमन्यत्र मुख्यत्वमनुषङ्गेऽपि श्रवणादावृत्ताविव संभवत्येव । यथैकस्य ब्रह्मशब्दस्य 'तस्मादेतद्ब्रह्म नाम रूपमन्नं च जायत' इति प्रकृतौ गौणत्वं 'तपसा चीयते ब्रह्मे' ति मुख्यत्वमावृत्तौ तद्वदत्रापि । तस्मादाकाशोत्पत्तिरयुक्तेति ॥

अथ परिहार उच्यते–

सू ॥ प्रतिज्ञाहानिरव्यतिरेकात् ॥ ५ ॥

'येनाश्रुतं श्रुतं भवती' त्येकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञाया अहानिर्वियदादेर्वस्त्वश्रुतिवलादेव पतत्र्यादिपतनदेशत्वसिद्धिश्चेति द्रष्टव्यम् । पूर्वपक्षबीजोद्घाटनार्थमुत्तरसूत्रद्वयम्–सू ॥ गौण्यसंभवाच्छब्दाच्च ॥ ३ ॥ 'असंभवा'दित्यनेन श्रुत्यर्थापत्त्यनुमानविरोधादुत्पत्त्यसंभव उक्त इति व्याचष्टे–तत्तेज इति ।[1] (तेजसः प्राक्सृज्यसद्भावे तस्य प्रथमं सृष्टिश्रवणं नोपपद्यत इति अर्थापत्तिः ।) निरवयवस्येति । निरवयवस्योत्पादिका सामग्री न संभवतीत्यनुकूलतर्कसहकृत निरवयवत्वहेतौ नोपाधिसंभव इति भावः । सू ॥ स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत् ॥ ४ ॥ 'तस्मादेतद्ब्रह्मे' त्यत्र ब्रह्मशब्दः कार्यब्रह्मरूपहिरण्यगर्भादिपरः इति (के[2]चित्) । वक्तव्यं च वियदुत्पत्तिवादिनापि 'आकाशवत्सर्वगतश्च नित्य' इति श्रुतौ सकृच्छ्रुतयोर्नित्यसर्वगतशब्दयोरेकत्र गौणत्वमन्यत्र मुख्यत्वं च । अतस्तन्न दोष इत्यापादयितुं शक्यत इत्यपि द्रष्टव्यम् । सू ॥ प्रतिज्ञाहानिरव्यतिरेकात् ॥ ५ ॥ यत्र तेजसः प्रथमं सृष्टिः श्रुता तत्रैव छांदोग्ये मृत्पिण्डघटशरावादिदृष्टांतोदाहरणपूर्वकम् एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं प्रतिज्ञातं तत आपतद्वियदादेः ब्रह्मकार्यत्वं तत्र वियत्सृष्ट्यश्रवणमात्रेण प्रत्याख्यातुं न शक्यते । अश्रुतस्यापि गुणोपसंहारन्यायतः प्राप्तिसंभवेनाश्रवणस्यान्यथोपपत्तेरनुमानमप्यप्रयोजकम् । निरवयवद्रव्यस्यापि कार्यत्वसंभवात् उदाहृतप्रतिज्ञया सर्वस्यापि प्रपञ्चस्य मृत्पिण्डघटशरावादिन्यायादेककार्यत्वावधारणेन द्रव्याणामवयवसंयोगारभ्यत्वासिद्धेः । दृष्टान्तरूपोपपत्त्युपन्यासपूर्विका प्रतिज्ञा च तात्पर्यलिङ्गवत्त्वात्तद्रहिताभ्यो 'वायुश्चान्तरिक्षं चे' त्यादिश्रुतितो वलवतीति प्रतिज्ञावलादेव पूर्वपक्षावलंबनहेतुत्रयनिराकरणसिद्धिमभिप्रेत्य सूत्रं व्याचष्टे–येनाश्रुतमिति । ननु, ब्रह्मज्ञानेनाज्ञातस्यापि ज्ञानमात्रं प्रतिज्ञातं न सर्वस्य ज्ञानं तत्तु तेजःप्रभृतिविषयत्वेनाप्युपपन्नमित्याशङ्क्याह–सर्वविज्ञानेति । 'येनाश्रुत' मित्यादौ अश्रुतादिशब्दास्संकोचकाभावात् 'कस्मिन्नु भगवो विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञात' मिति

१ (   ) एतद्रेखांकितं वाक्यं ख पुस्तके नास्ति । २ 'केचित्' इत्येतत् ख पुस्तके नास्ति ।

देर्ब्रह्मकार्यत्वेन तदव्यतिरेकादेव भवति । अतो न संभूतशब्दस्य गौणत्वं, प्रतिज्ञाहान्याद्यापत्तेः । यथा प्रतिज्ञाहानिर्न भवति तथा योजनीयम् ॥

सू ॥ शब्देभ्यः ॥ ६ ॥

'आत्मन आकाशस्संभूत' इत्यादिशब्देभ्योऽवगतां वियदुत्पत्तिं 'तत्तेजोऽसृजत' इत्याकाशावचनावगतं तेजःप्राथम्यं न विचालयितुं क्षमते ॥

सू ॥ यावद्विकारं तु विभागो लोकवत् ॥ ७ ॥

श्रुत्यंतरैकार्थ्याच्च सर्वविषया इति भावः । ननु प्रतिज्ञाया अहानिरव्यतिरेकादनन्यत्वादेव भवतीति सत्यं, तदनन्यत्वमपृथक्सिद्धिरूपं शरीरशरीरिभावमात्रेणोपपद्यमानं वियदादेर्न कार्यत्वपर्यंतमपेक्षते इत्याशंक्याह—ब्रह्मकार्यत्वेनेति । (¹ अन्यथा सर्वविज्ञानप्रतिज्ञानानिर्वाहात्) मृत्पिण्डघटशरावादिदृष्टांतानुरोधा²च्चेति भावः । पूर्वपक्ष्यभिमतहेतुत्रयनिगमार्थं प्रतिज्ञापर्यंतं नान्वेषणीयम् । उक्तहेतुत्रयानुसारेण यस्यास्संभूतादिश्रुतेर्गौणत्वमापाद्यते सैव तन्निराकरणसमर्थेति प्रतिपादनार्थं सूत्रम्—सू ॥ शब्देभ्यः ॥ ६ ॥ छांदोग्ये वियदुत्पत्तिर्न निवारिता तेजस्सृष्टेः प्राथम्यं च न श्रुतं किं तु वियदुत्पत्तेरवचनमात्रम् । न च क्वचित्कस्यचिदवचनमन्यत्र वचनतस्तत्प्राप्तिं निवारयितुमीष्टे । तेजस्सृष्टिः प्रथमश्रुतेति स्थानप्रमाणात् तत्प्राथम्यमवगम्यते इति चेन्न । स्थानप्रमाणकल्प्यप्राथम्यान्यथानुपपत्त्या वियदनुत्पत्तिकल्पनतस्संभूतादिश्रुतेर्बलवत्त्वात् तेजस्सृष्टिप्राथम्ये वियत्सृष्टिस्तत्प्राथम्यं चोभयं बाध्यं वियत्सृष्टिप्राथम्ये तु तेजःसृष्टिप्राथम्यमात्रं बाध्यमिति बाधककल्पनालाघवेन तेजस्सृष्टिप्राथम्यबाधस्योचितत्वाच्च । तस्मादिह न श्रुत्यर्थापत्तिः प्रवर्तते । नाप्यनुमानम् । प्रमाणांतराप्राप्तामेकस्मादात्मनो वियदुत्पत्तिं ब्रुवाणया श्रुत्यैव द्रव्यस्यावयवसंयोगारभ्यत्वनियमरूपशुष्कतर्कबाधात् । उदाहृतशब्दोऽपि न प्रवर्तते । 'सत्यं ज्ञानमनंतं ब्रह्म' इत्युक्तलक्षणान्तर्गतानंतशब्दार्थभूतवस्तुपरिच्छेदराहित्योपपादनार्थं प्रवृत्तस्य 'आत्मन आकाश' इत्यादेः 'कस्मिन्नु भगव' इत्या³दिसर्वविज्ञानप्रतिज्ञोपपादनार्थं प्रवृत्तस्य 'एतस्माज्जायत' इत्यादेश्च प्रबलतया तेनैव तस्य बाध्यत्वादिति पूर्वपक्ष्यभिमतहेतुत्रयनिराकरणमभिप्रेत्य व्याचष्टे—**आत्मन आकाश इत्यादिना** । छांदोग्ये वियदनुत्पत्तिवचनमंगीकृत्य तैत्तिरीयादिगतवचनांतरतस्तत्सिद्धिः पूर्वसूत्राभिप्रेता भाष्यकृतोपन्यस्ता । अथ छांदोग्येऽपि तद्वचनमस्ति तेजः प्रभृत्युत्पत्त्युक्तेरेवोपलक्षणतया वियदुत्पत्तिवचनरूपत्वस्यापि सद्भावादतो न श्रुत्यर्थापत्तेरवकाशः नाप्युपन्यस्तशब्दानुमानयोरिति प्रतिपादनार्थं सूत्रम्—सू ॥ **यावद्विकारं तु विभागो लोकवत्** ॥ ७ ॥ तुशब्दश्छांदोग्ये वियदुत्पत्तिवचनं नास्तीति शंकाव्यावृत्त्यर्थः । विक्रियत इति विकारं कार्यम् । कर्मणि घञ् प्रत्ययः । अत एव नपुंसकलिंगतोपपत्तिः । सामान्यवचनसंक्षिप्तं यावत्कार्यजातमस्ति तत्सर्वं कर्म । विभागो विभज्यैकदेशस्योदाहरणतया कथनं व्याप्नोति न तु यावद्विशिष्योदाहृतं तावन्मात्रनिष्ठं भवति । विभागवचनं लोकवत् । यथा लोके 'महता तपसा मयेमे पुत्रा लब्धाः' इत्युक्त्वा 'बहुकालमयं परमेश्वराराधनेन लब्ध' इत्येकस्य द्वयोस्त्रयाणां वा विभज्य कथनं सर्वेषामपि पुत्राणां तथा तपोविशेषलब्धत्वप्रदर्शनार्थं

१ ( ) एतद्रेखांकितं वाक्यं ख पुस्तके नास्ति । (२) रोधादिति ख पाठः । (३) 'इत्यादिप्रतिज्ञातसर्वविज्ञानोपपादनार्थं' मिति ख पाठः । (४) 'वियदुत्पत्त्यवचन' मिति ख पाठः ।

'ऐतदात्म्यमिदं सर्व'मित्याकाशादेरपि विकारत्वावगमात्तेजःप्रभृतिविकारवचनं यावद्विकारजातं तस्य सर्वस्यापि प्रदर्शनार्थमिति विभाव्यते। यथा लोके 'दश मे पुत्रा' इत्युक्त्वा तेषु केषांचिदुत्पत्तिकथनं तथात्रापि। तस्मात् वियदुत्पद्यत इति युक्तमेव ॥ इति वियदधिकरणम् ॥ १ ॥

भवति। यथा वा 'अग्नये जुष्टं निर्वपामी' ति मन्त्रस्य 'विकृतिषु यथादेवतमूहः कर्तव्य' इत्युक्त्या यथा सौर्यचरौ 'सूर्याय जुष्टं निर्वपामीत्यूह' इति विशिष्य क्वचिद्विकृतौ तद्देवतावाचिपदोहकथनं सर्वासु विकृतिषु तथैव तत्तद्देवताविशेषवाचिपदोहकर्तव्यताप्रदर्शनार्थं भवतीति सूत्रार्थं दर्शयन् किमत्र सामान्यतस्संक्षिप्य वचनं किं वा विभागवचनमित्याकांक्षायां तदुभयं विवृणोति—ऐतदात्म्यमिति । इदमुपसंहारगतवाक्योदाहरणमुपक्रमगतस्य 'सदेव सोम्येद' मित्यादिवाक्यस्याप्युपलक्षणम् । तथा च सर्वस्यापि प्रपञ्चस्य सृष्टेः प्राक्सद्रूपकारणात्मत्वावधारणात् उपसंहारगतवाक्यं सृष्ट्यनंतरमपि सद्रूपकारणात्मत्वावधारणार्थमवसीयते । तदेतत् सामान्यतः सर्वस्यापि प्रपञ्चस्य ब्रह्मणश्च कार्यकारणभावप्रतिपादकं संक्षिप्य वचनं तत्रोदाहरणविशेषप्रतिपादनार्थं 'तत्तेजोऽसृजते'त्यादि विभागवचनम्। अतस्तस्य वियदादिसर्वकार्योपलक्षणार्थत्वं युक्तमिति भावः। एवं चार्थापत्तिरनवकाशेति स्पष्टम् । शब्दोऽपि कार्यकारणभावकृतप्रपञ्चब्रह्मानन्यत्वप्रतिपादकोपक्रमोपसंहारतद्विशदीकरणार्थमध्यपरामर्शयुक्तसन्दर्भात् दुर्बल इति स्पष्टमेव। अनुमानमपि वियदादिकं कार्यं वस्तुपरिच्छेदरूपविभागवत्त्वात् घटवदिति प्रत्यनुमानपराहतम् । साध्यमिह स्वरूपान्यथाभावज्ञानसंकोचरूपधर्मान्यथाभावान्यतरकार्यत्वाधिकरणत्वमिति न चिच्छक्तौ जीवात्मनि च व्यभिचारः । निरवयवे सामग्र्यनिरूपणं तु प्रत्युक्तम्। इदं प्रत्यनुमानमर्थान्तरपरेण सूत्रेण सूचितम्। तत्रायं सूत्रार्थः। विभागो यावद्विकारं विकारा यावन्तः तावत्स्वेव । घटादिवत्। न कार्यत्वमतिक्रम्य विभक्तत्वमस्तीति। अस्मिन्नर्थे 'यावद्विकार' मित्यव्ययीभावसमासेन एकं पदम् । अयमर्थो भाष्यांतरेषूक्तः ततोऽवगन्तुं शक्यत इति भाष्यकृता नोपन्यस्तः । अधिकरणार्थमुपसंहरति—तस्मादिति ॥ इति वियदधिकरणम् ॥ १ ॥

नयमणिमालायाम्

अथ द्वितीयस्याध्यायस्य तृतीयः पादः।

अथ वियदधिकरणम् ॥ १ ॥

सू ॥ न वियदश्रुतेः ॥ १ ॥ अस्ति तु ॥ २ ॥ गौण्यसंभवाच्छब्दाच्च ॥ ३ ॥ स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत् ॥ ४ ॥ प्रतिज्ञाहानिरव्यतिरेकात् ॥ ५ ॥ शब्देभ्यः ॥ ६ ॥ यावद्विकारं तु विभागो लोकवत् ॥७॥

तेजःप्रभृतिश्रवणात्सृष्टेर्नोत्पद्यते गगनम्। गौणी तज्जननश्रुतिरनवयवत्वेन तदयोगात् ॥ १२८ ॥

सद्बोधेऽखिलबोधप्रतिज्ञया कार्यतावगतेः। गौणी न तज्जनिश्रुतिरनुमान स्यात्तया बाध्यम् ॥ १२९ ॥

इति वियदधिकरणम् ॥ १ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम् अथ द्वितीयस्याध्यायस्य तृतीयः पादः।

अथ वियदधिकरणम् ॥

सू ॥ न वियदश्रुतेः ॥ १ ॥ अस्ति तु ॥ २ ॥ गौण्यसंभवाच्छब्दाच्च ॥ ३ ॥ स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत् ॥ ४ ॥ प्रतिज्ञाहानिरव्यतिरेकात् ॥ ५ ॥ शब्देभ्यः ॥ ६ ॥ यावद्विकारं तु विभागो लोकवत् ॥७॥

भगवत्पादमते, पूर्वस्मिन्पादे श्रुतिविरुद्धत्वात्परपक्षाणामुपेक्ष्यत्वमभाणि । तर्हि श्रुतीनामप्यन्योन्यविरुद्धत्वाद्ब्रह्मकारणवादस्याप्युपेक्ष्यत्वापत्तिरित्याशंकानिराकरणार्थं परं पादद्वयमारभ्यते—**न वियदश्रुतेरित्यादि** । अत्रादौ सृष्टिवाक्यानामविरोधं प्रतिपादयितुमाकाशमाश्रित्य विचार्यते । अत्र आकाशस्योत्पत्तिरस्ति वा न वेति संदेहः । यद्यस्ति तर्हि छान्दोग्ये आकाशवायू विना 'तत्तेजोऽसृजते' ति तेजआदिका सृष्टिः श्रूयते । तैत्तिरीयके तु 'आत्मन आकाशस्संभूत' इत्याकाशादिका । तथा चानयोर्वाक्ययोर्विरोध इति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** एकदेशिमते छान्दोग्ये आकाशस्योत्पत्त्यभावेऽपि तैत्तिरीयके सा श्रुतिरस्त्येव । तथापि आकाशोत्पत्तौ समवायिकारणादिसामग्र्यभावात् विभुत्वेन नित्यत्वानुमानाच्चाकाशोत्पत्तेरसंभवात्सा आकाशस्योत्पत्तिः मुख्या भवितुमर्हति किं तु गौणी । किं च 'वायुश्चान्तरिक्षं चैतदमृतम्' इत्याकाशेऽमृतशब्दप्रयोगदर्शनाच्च नास्त्युत्पत्तिः । नन्वेकस्मिन्वाक्ये एकस्य संभूतशब्दस्य मुख्यत्वं गौणत्वं च कथमिति चेत् यथा एकस्मिन्नेव प्रकरणे विषयभेदात् 'अन्नं ब्रह्म' त्यत्र ब्रह्मशब्दो गौणः 'आनन्दो ब्रह्म' त्यत्र ब्रह्मशब्दो मुख्यः तथा प्रकृतेऽपि विषयभेदादेकस्य गौणत्वं मुख्यत्वं च स्यात् । एवमाकाशस्यानुत्पत्तौ छान्दोग्यश्रुतेस्तैत्तिरीयश्रुत्या न विरोध इति । एकदेशिमतं दूषयन् सूत्रकारः परमसिद्धान्तमाह—यद्याकाशस्योत्पत्तिर्न स्यात्तर्हि एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञा हीयेत । अतस्तत्सिद्ध्यर्थं आकाशस्योत्पत्तिरङ्गीकर्तव्या । किं च । 'सदेव सोम्येदमग्र आसीत्' 'एतदात्म्यमिदं सर्वं' मित्यादिशब्देभ्यः प्रतिज्ञासिद्धिरवगम्यते । सर्वस्य वस्तुजातस्य ब्रह्मणोऽव्यतिरेकाद्धि सर्वविज्ञानप्रतिज्ञोपपद्येत । छान्दोग्यश्रुतिस्तैत्तिरीयश्रुत्यनुसारेण आकाशं वायुं च सृष्ट्वा तत्तेजोऽसृजतेति विपरिणम्यत इति नानयोर्विरोधः । यत्तु सामग्र्यभावादाकाशस्यानुत्पत्तिरिति । तन्न । ब्रह्मणः एव विश्वस्यासमवायित्वात् । नित्यत्वानुमानमपि न सिद्ध्यति । आकाशादिः पराधीनसत्ताकः । स्वसमानसत्ताकविभागवत्त्वात् । घटादिवत् । इत्यनुमातुं शक्यत्वात् नित्यत्वानुमाने हेतोरसिद्धेः । यतः यावद्विकारजातं विभागो दृश्यते न त्वविकारे ब्रह्मणि । लोके घटादेर्विकारस्यैव विभक्तत्वदर्शनात् । अत आकाशस्य ब्रह्मकार्यत्वं सिद्धमिति । सूत्रार्थोऽपि व्याख्यानप्राय एव । अस्मन्मते **'शब्दाच्च'** इति पृथक्सूत्रं **'अव्यतिरेकाच्छब्देभ्यः'** इत्येकं सूत्रमिति च सर्वमतसाधारणं श्रीकण्ठरामानुजमताभ्यां विशेषः ॥

श्रीकण्ठमते, साङ्ख्यादिदर्शनविरोधपरिहारानन्तरमध्यायशेषेणावान्तरविरोधः परिह्रियते—**न वियदश्रुतेरित्यादिना ।** अत्राधिकरणे वियदुत्पद्यते न वेत्यादिसंदेहपूर्वपक्षादिकं प्रायः पूर्ववत् । सिद्धान्तनिरूपणे परं सूत्रार्थवर्णनं कियदिव भिद्यते इत्यतस्तन्मात्रमिह निरूप्यते—**सू ॥ न वियदश्रुतेः ॥ १ ॥ वियन्नो**त्पद्यते । कुतः **। अश्रुतेः**=तदुत्पत्तिप्रतिपादनक्षमश्रुत्यभावादित्यर्थः । अतो जीववदाकाशोऽपि नोत्पद्यते इति **पूर्वपक्षे** प्राप्ते **सिद्धान्तमाह—सू ॥ अस्ति तु ॥ २ ॥** वियदुत्पत्तिप्रतिपादनपरा श्रुतिरिति शेषः । छान्दोग्ये तदुत्पत्तिप्रतिपादनाभावेऽपि तैत्तिरीये 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशस्संभूत' इति तदुत्पत्तिपरा श्रुतिरस्त्येव । आत्मनस्तु 'न जायते म्रियते वे' त्यादिप्रतिषेधादनुत्पत्तिः न वियत उत्पत्तिप्रतिषेधश्रुतिरस्ति । तस्माद्वियदुत्पद्यत एवेति ॥ उत्तरसूत्रद्वयेन पूर्वपक्षबीजमुद्घाटयति—**सू ॥ गौण्यसंभवाच्छब्दाच्च ॥ ३ ॥** निरवयवस्याकाशस्योत्पत्त्यसंभवात् 'वायुश्चान्तरिक्षं चैतदमृत' मिति नित्यत्वशब्दाच्च 'तत्तेजोऽसृजते' ति तेजसः प्रथमसृष्टिवचनात् 'आकाशस्संभूत' इति श्रुतिर्गौणी **॥ सू ॥ स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत् ॥ ४ ॥** यथा एकस्य ब्रह्मशब्दस्य 'तस्मादेतद्ब्रह्म नाम रूपमन्नं च जायत' इति प्रकृतौ गौणत्वं 'तपसा चीयते ब्रह्म' इति मुख्यत्वं तद्वदत्रापि एकस्य संभूतशब्दस्याकाशे गौणत्वमन्यत्र मुख्यत्वमावृत्ताविव संभवत्येव । तस्मादाकाशस्योत्पत्तिरयुक्तेति ॥ अथ परिहारमाह**—सू ॥ प्रतिज्ञाहानिरव्यतिरेकात् ॥ ५ ॥** वियदादेर्ब्रह्मकार्यत्वेन तदव्यतिरेकादेव 'येनाश्रुतं श्रुतं भवती' त्येकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञाया अहानिर्भवति । अतो न संभूतशब्दस्य गौणत्वम् । इत्यर्थः **॥ सू ॥ शब्देभ्यः ॥ ६ ॥** 'आत्मन आकाशस्संभूत' इत्यादिशब्देभ्योऽवगतां वियदुत्पत्तिं 'तत्तेजोऽसृजते' त्याकाशावचनावगतं तेजःप्राथम्यं न निवारयितुमीष्टे **॥ सू ॥ यावद्विकारं तु विभागो लोकवत् ॥ ७ ॥** 'ऐतदात्म्यमिदं सर्वं' मित्यादिनाकाशादेस्सर्वस्यापि विकारत्ववचनात् 'तत्तेजोऽसृजते'त्यादि विभज्य कथनं यावन्तो विकारास्तावत्स्वेव व्याप्नोति । यावद्विकारमित्यव्ययीभावादेकं पदम् । यथा लोके 'दश मे पुत्रा' इत्युक्त्वा तेषु केषांचिदुत्पत्तिकथनं तद्वदत्रापीत्यर्थः । तस्माद्वियदुत्पद्यत एवेति सिद्धम् । अमृतत्ववचनमापेक्षिकमित्यर्थः ॥

रामानुजमते, संगतिसंदेहपूर्वपक्षसिद्धान्तसूत्रार्थवर्णनादिकं प्रायः श्रीकण्ठमतसाधारणमेव । अधिकरणरचना परं भिद्यते । श्रीकण्ठमते पृथगधिकरणद्वयतया विभक्तं सूत्रद्वयमनन्तरमेतदधिकरणेऽन्तर्भावितमित्यस्ति विशेषः । तयोरपि सूत्रयोरर्थवर्णनप्रकारस्त्वविशिष्ट एव श्रीकण्ठमतात् । यथा**—सू ॥ एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः ॥ ८ ॥** अनेन न्यायेन मातरिश्वनोऽप्युत्पत्तिरुक्ता । अधिकाशंकाभावात् न्यायातिदेशोऽयं न भवति । पृथग्योगकरणमुत्तरार्थम् **। सू ॥ असंभवस्तु सतोऽनुपपत्तेः ॥ ९ ॥** तुशब्दोऽवधारणार्थः **। सतः**=परमकारणस्यैव ब्रह्मणः **। असंभवः**=उत्पत्त्यसंभवः । तद्व्यतिरिक्तस्य सर्वस्यैवैकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञायनुपपत्तेस्संभव उक्त इति भावः ।

अथ मातरिश्वाधिकरणम् ॥ २ ॥

सू ॥ एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः ॥ ८ ॥

'तेजोऽत' इति वक्ष्यति । तदर्थं पृथगुपादानम् । आकाशाद्वायोरुत्पत्तिरस्ति नवेति संशये वायुर्नोत्पद्यत इत्युच्यते । छांदोग्ये तेजःप्राथम्यात् वायोरुत्पत्तेरश्रुतेः बृहदारण्यके 'सैषानस्तमिता देवता यद्वायुरि' ति तज्जन्मनिषेधाच्च सर्वथा वायुर्नोत्पद्यत इति प्राप्ते सिद्धांत उच्यते—छांदोग्ये वायोर्जन्माश्रवणेऽपि गुणोपसंहारन्यायेन 'आकाशाद्वायुरि' ति तैत्तिरीयवाक्यस्योपसंहारे सति श्रुतमेव छांदोग्येऽपि वायोर्जन्म । 'सैषानस्तमिते' ति श्रुतिः स्तुतिपरा । उपासनाप्रकर-

अथ मातरिश्वाधिकरणम् ॥ २ ॥

सू ॥ एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः ॥ ९ ॥ ननु किमर्थमिदमतिदेशाधिकरणं 'सैषानस्तमिते' ति वाक्यावलंबनशङ्काव्यावर्तनार्थमिति चेन्न । 'वायुश्चान्तरिक्षं चे' ति पूर्वाधिकरणोदाहृतवाक्यावलंबनशङ्काव्यावर्तनेन तस्यापि सिद्धत्वात् इत्याशंक्याह—तेजोऽत इति । वियन्मातरिश्वनोरुभयोरप्येकसूत्रेणोत्पत्तौ समर्थयितुं शक्यायामप्युत्तरसूत्रे सर्वनाम्ना मातरिश्वन एव परामर्शार्थं पृथक्सूत्रकरणमित्यर्थः । ये तु मन्यंते 'वायुश्चान्तरिक्षं चैतदमृत' मित्युभयसाधारण्येनामृतत्वमुक्त्वा पुनर्वायोर्विशिष्योच्यते 'सैषानस्तमिता देवता यद्वायु' रिति ततोऽभ्यासाद्वायोरमृतत्वं विवक्षितमिति ज्ञायत इत्यधिकाशंकाव्यावृत्त्यर्थमातिदेशिकमधिकरणांतरमेवेदमिति तन्मतानुसारेणाधिकरणमुपन्यस्यति—आकाशाद्वायोरित्यादिना । एतदेव भाष्यकाराभिमतं मतम् । पृथग्योगकरणमुत्तरार्थमिति तु मतान्तरप्रदर्शनमात्रम् । न हि 'तेजोऽतस्तथा ह्याह' इत्युत्तरसूत्रे 'अत' इत्यनेन वायुरेव परामर्शनीयः । किं त्वाकाशोऽपि । तत्र सूत्रे वायोरेवाग्निरितिवदाकाशादेव वायुरित्यपि पूर्वपक्षस्य विवक्षितत्वेन तदर्थं वायुरिति पदेऽध्याहृते सत्यावृत्त्या तदन्वयिनोऽत इत्यस्याकाशपरत्वस्याप्यवश्यंभावादिति । उपासनाप्रकरणादिति ।

आनन्दतीर्थमतं, अत्र पादे विप्रतिपधदोषपरिहाराय श्रुतिविरोधो निराक्रियते । अत्राधिकरणं संदेहपूर्वपक्षसिद्धान्ताधिकरणशरीरादिकमविशिष्टमेव शांकरमतात् । सूत्राक्षरार्थवर्णने परमस्मि वैलक्षण्यमिति तन्मात्रमिह निरूप्यते—**सू ॥ न वियदश्रुतेः ॥ १ ॥ वियत्**=आकाशमनुत्पत्तिमत्र । किं त्वीशादुत्पत्तिमदेव । कुतः । **अश्रुतेः**=वियदनुत्पत्तौ श्रुत्यभावादित्यर्थः । **सू ॥ अस्ति तु ॥२॥** आकाशोत्पत्तौ 'आत्मन आकाशस्संभूत' इति श्रुतिरस्त्येवेत्यर्थः ॥ **सू ॥ गौण्यसंभवात् ॥ ३ ॥** 'अनादिर्वायमाकाश' इति श्रुति**गौणी**=अमुख्यानादित्वपरा । कुतः । **असंभवात्**=तस्या मुख्यार्थत्वे बहुत्वोत्पत्तिश्रुत्ययोगादित्यर्थः ॥ **सू ॥ शब्दाच्च ॥ ४ ॥** 'अथ ह वाव नित्यानी' ति श्रुतिबलाच्चानादित्वश्रुतिर्गौणार्थेत्यर्थः ॥ **सू ॥ स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत् ॥ ५ ॥** चोऽवधारणे । **ब्रह्मशब्दवत्**=यथा एकस्यैव ब्रह्मशब्दस्य विष्णौ मुख्यत्वं जीवे त्वमुख्यत्वमस्ति तथा एकस्यैव नित्यत्वबोधकशब्दस्य ब्रह्मणि मुख्यार्थता स्यात् ॥ **सू ॥ प्रतिज्ञाहानिरव्यतिरेकाच्छब्देभ्यः ॥ ६ ॥** आकाशस्य मुख्यानुत्पत्त्युक्तौ **प्रतिज्ञाहानिः**=‘स इदं सर्वमसृजते' ति विष्णोः स्रष्टृत्वप्रतिज्ञाहानिः स्यात् । कुतः । **अव्यतिरेकात्**=आकाशस्य सर्वशब्दार्थानतिरिक्तत्वात् । किंच ॥ **शब्देभ्यः**=‘आत्मा वा इद' मित्यादिस्पष्टश्रुतिभ्यश्च ब्रह्मण एव मुख्यानुत्पत्तिः न त्वन्यस्येत्यवसीयते ॥ **सू ॥ यावद्विकारं तु विभागो लोकवत् ॥ ७ ॥** यावच्छब्दोऽवधारणे । यावद्विकारमित्यव्ययम् । तुशब्दश्चार्थे । तथा च यतः **यावद्विकारं**=विक्रियमाणमेव वस्तु **विभागः**=विभागशब्दितात्पशक्तिमत् न त्वन्यदिति नियमः सिद्धः । अतो **लोकवत्**=लोक इव । यथा लोके घटादौ विभक्तत्वाद्विकारित्वमङ्गीकृतं तथा आकाशादेरपि विभक्तत्वहेतुना विकारित्वं सिद्ध्यति । तत एव सादित्वमपि सिद्ध्यतीत्यर्थः ॥ अत्र मते वियत्पदेन भूतावकाशौ तदभिमानिनौ चेति चतुष्टयमुच्यते ॥

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां वियदधिकरणम् ॥ १ ॥

णात् । तस्मात् वायुरपि जायत एव ॥ इति मातरिश्वाधिकरणम् ॥ २ ॥

अथ असंभवाधिकरणम् ॥ ३ ॥

सू ॥ असंभवस्तु सतोऽनुपपत्तेः ॥ ९ ॥

'सदेव सोम्येदमग्र आसी' दिति सद्रूपाद्ब्रह्मण आकाशादीनामुत्पत्तिरिति निरूपितम् । तदिह सर्वकारणस्य सतोऽपि ब्रह्मणः कुतश्चित्कारणादुत्पत्तिरस्ति न वेति संदेहे सति ब्रह्मणोऽप्युत्पत्तिरस्तीत्युच्यते । यथा कारणत्वेऽप्याका-

यद्यपि सर्वत्रापि ब्रह्मप्रकरणे संभृत्यधिकरणन्यायादु(१)मना त्रिविक्षितास्त्येव । तथाप्यन्य-परत्वमात्रमनया भंग्योच्यते । बृहदारण्यके हि 'अनेन ह्येतत्सर्वं वेदे' त्यात्मविज्ञानेन सर्वविज्ञानं प्रतिज्ञाय तदुपपादनार्थमात्मकार्यं वाय्वादिकं 'वायुश्चे' त्यादिना प्रदर्श्यते । अथ स्वर्गकामवाक्यानुसारेण 'को हि तद्वेद यद्यमुष्मिन् लोक' इत्यादिवाक्यवदिहापि प्रधानवाक्यानुसारेण गुणवाक्यस्य योजनीयत्वात् आत्मकार्यस्यैव वाय्वादेरमृतत्वकीर्तनं स्तुतिपरमवसीयते इति भावः ॥ इति मातरिश्वाधिकरणम् ॥ २ ॥

अथासंभवाधिकरणम् ॥ ३ ॥

तर्हि तद्वदेव 'स बाह्याभ्यंतरो ह्यजः' । 'नित्यं विभुं सर्वगतं सुसूक्ष्मम्' इत्यादौ ब्रह्मणोऽप्यजत्वनित्यत्वादिकीर्तनं स्तुतिपरं स्यात् इत्याशंकानिराकरणार्थमधिकरणान्तरम्–सू ॥ असंभवस्तु सतोऽनुपपत्तेः ॥ ९ ॥ कारणत्वसामान्यादाकाशादिवत् ब्रह्मणोऽप्युत्पत्तिरस्तीति पूर्वः पक्षः । ननु 'अग्र आसीदि' ति सृष्टेः प्राक् ब्रह्मणोऽवस्थानं

नयमणिमालायाम् अथ मातरिश्वाधिकरणम् ॥ २ ॥

सू ॥ एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः ॥ ८ ॥

संषानस्तमितेति श्रुत्यैवान्तस्य वारणाद्वायोः । वायुर्नोत्पद्यत इति शंकायामेवमतिदेशः ॥ १३० ॥

तात्पर्यवत्प्रतिज्ञानुरोधतः स्यात्तदुत्पत्तिः । संषानस्तमितेति स्तुतिः परमुपासनाशेषः ॥ १३१ ॥

इति मातरिश्वाधिकरणम् ॥ २ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम् अथ मातरिश्वाधिकरणम् ॥ २ ॥

सू ॥ एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः ॥ ८ ॥

भगवत्पादमते, अत्रापि वायोरुत्पत्तिरस्ति न वेति **संदेहे** छान्दोग्ये न श्रूयते तैत्तिरीयके तु 'आकाशाद्वायुः' **इति** श्रूयते । तथा च पूर्ववदनयोर्विरोधप्राप्तौ तत्परिहाराय वायोरुत्पत्तिर्गौणी वाच्या । 'सैषानस्तमिता देवता यद्वायु' **रिति** लयप्रतिषेधाच्च न वायोरुत्पत्तिरिति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु, एतेन**–आकाशस्योत्पत्तिमत्त्वव्याख्यानेन वायुरप्याकाशावच्छिन्नब्रह्मजन्यत्वेन व्याख्यातः । अन्यथा प्रतिज्ञाहान्यादिदोषापत्तेः । लयप्रतिषेधस्त्वापेक्षिकः स्तुतिपरः । **पूर्वं** वाय्वाकाशयोस्सामान्येनामृतत्वमभिधाय पुनश्च वायोः 'संषानस्तमिते' ति लयप्रतिषेधाद्वायोरमृतत्वं विवक्षितमित्यधिकाशंकानिराकरणार्थमिदमातिदेशिकमधिकरणान्तरमिति भाव ॥

श्रीकण्ठमते, नात्राधिकरणं पूर्वस्माद्वैलक्षण्यमिति वेद्यम् ॥

रामानुजमते, अस्य सूत्रस्य पूर्वाधिकरणशेषतया पूर्वस्मिन्नधिकरण एव व्याख्याततया च नात्र पुनस्तत्प्रपञ्चनावकाशः॥

आनन्दतीर्थमते, अविशिष्टमिदं शांकरमतात् । **एतेन**=पूर्वोक्तविभक्तत्वादिहेतुना । **मातरिश्वा**=मुख्यवायुः । **व्याख्यातः**=उत्पत्तिमत्त्वेनोक्त इत्यर्थः ॥

इति मातरिश्वाधिकरणम् ॥ २ ॥

(१) 'दुपासनाविवक्षास्त्येव' इति ख पाठः ।

शस्य। किं तु 'अग्र आसी'दिति श्रवणात् सर्वविकारेभ्यः पूर्वमस्योत्पत्तिः। किमस्य कारणमिति चेदसदेव। 'असद्वा इदमग्र आसीत्ततो वै सदजायत' इति श्रवणात्। ततस्सद्रूपं ब्रह्मापि जायत इति पूर्वपक्षः। सिद्धांतस्तु—न जायते ब्रह्मेति। कुतः। 'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयं' 'यदा तमस्तन्न दिवा न रात्रिर्न सन्न चासच्छिव एव केवलः' इति शिवस्य ब्रह्मण एवावधारणात्। तस्यासंभव एव। निषेधात्। तदन्यस्य त्वनुपपत्तेस्संभव इति। यथा ब्रह्म कारणत्वेन श्रूयते सर्वेषां तथा तस्यापि किंचित्कारणांतरं श्रूयते। 'असद्वा इदमग्र आसीत्ततो वै सदजायते'ति सतः कारणमसदिति चेत्। तदसत्। 'कथमसतस्सज्जायेते'ति निषेधात् सत एव सदुत्पत्तावात्माश्रयापत्तेः। ततः सतो ब्रह्मण एवासंभवोऽनुत्पत्तिः। तदन्यस्य सर्वस्य सर्वविज्ञानप्रतिज्ञानुपपत्तेः संभव उत्पत्तिरिति ॥ इति असंभवाधिकरणम् ॥ ३ ॥

श्रूयते तत्कथमुत्पत्तिमत्स्यात्? नेति ब्रूमः। 'अग्र आसी' दिति वियदादिभ्यः प्रागुत्पत्तिरुच्यते। 'रोहितो लोहितादासीत् धुन्धुस्तस्य सुतोऽभव'दित्यादावस्तेः [1]उत्पत्तावपि प्रयोगदर्शनात्। कुतस्तस्योत्पत्तिरिति चेद्वाक्यान्तरप्रामादसतो भविष्यति। 'कथमसतस्सज्जायेते'ति वाक्यमाश्चर्यार्थत्वेन कथञ्चिद्योजनीयम्। तस्यापि कारणत्वेन कार्यतया कारणाकाङ्क्षायामसदन्तरं कारणं भविष्यति। कारणानवस्था तु अनादित्वान्न दोष इति। अत्र सिद्धान्तः—सतो ब्रह्मणः असंभवस्तु अनुत्पत्तिरेव। एकत्वावधारणात्। न च सहोत्पन्नवस्त्वंतरनिषेधपरं तत्। 'एकमेवाद्वितीय' मिति पदत्रयेण सर्वनिषेधात् 'यदा तम' इति मन्त्रेण प्रपञ्चसृष्टिप्राक्काले ब्रह्मव्यतिरिक्तस्य सत इवासतोऽपि साक्षादेव निषेधाच्च। 'कथमसत' इति वाक्यं चासतस्सकाशात् सत उत्पत्तिं साक्षान्निषेधति। न च तदाश्चर्यपरं योजनीयम्। 'स त्वेव सोम्येदमग्र आसी' दित्यग्रिमवाक्ये तुशब्देन पूर्वमसतः प्रतिषेधस्पष्टीकरणात्। सत एव सदुत्पत्तावात्माश्रयः स्पष्टः। सत्परंपराभ्युपगमे त्वप्रामाणिक्यनवस्था। कारणत्वस्य कार्यत्वाप्रयोजकत्वादाकाशादिदृष्टांतोपन्यासमात्रेण कार्यत्वकल्पनस्यातिप्रसंगावहत्वादिति। यद्यपि सोऽत्र 'मनुपपत्ते' रिति पदमसंभवहेतुपरत्वेन योजयितुं शक्यं तथापि तत्र हेतोरेकत्वावधारणादेः स्पष्टत्वात् ब्रह्मातिरिक्तानां परापरमायाप्रकृतीनां ब्रह्मवज्जगदुपादानत्वेन प्रसक्ताया अनुत्पत्तिशङ्काया निरसनीयत्वाच्च तन्निरासार्थत्वेन भाष्यकृता तत्पदं योजितम्। तदन्यस्य त्वनुपपत्तेस्संभव इति। अनुपपत्तिरप्यग्रे स्पष्टीकृता। 'सर्वविज्ञानप्रतिज्ञानुपपत्तेरिति ॥

इत्यसंभवाधिकरणम् ॥ ३ ॥

नयमणिमालायाम्

अथासंभवाधिकरणम् ॥ ३ ॥

सू ॥ **असंभवस्तु सतोऽनुपपत्तेः** ॥ ९ ॥

एवं कारणभूतं सदपि व्योमादिवज्जननवत्स्यात्। भवति ततो वै सदजायतेति हि श्रवणमन्यत्र ॥१३२॥

उत्पत्तिरेकमेवेत्यवधारणबाधिता तस्य। कथमसतस्सज्जायेतेति विरुद्धं तु तच्छ्रवणम्॥ १३३ ॥

इत्यसंभवाधिकरणम् ॥ ३ ॥

(१) 'उत्पत्त्यादावपि' इति ख पाठः।

अथ तेजोऽधिकरणम् ॥ ४ ॥

सू ॥ तेजोऽतस्तथा ह्याह ॥ १० ॥

अत्र वाय्वादिकार्यं साक्षाद्ब्रह्मण उत्पद्यत स्वस्वपूर्वकारणाद्वेति संदेहे सति स्वस्वपूर्वकारणादिति पूर्वपक्षः । तथा हि 'आकाशाद्वायुरिति' श्रुतेर्वायुराकाशादेवोत्पद्यते न साक्षाद्ब्रह्मणः । तेजोऽपि तथा वायोरेव । तथा 'वायोरग्नि'-रित्याह श्रुतिः ॥

अथ तेजोऽधिकरणम् ॥ ४ ॥

एवं ब्रह्मव्यतिरिक्तस्य कृत्स्नस्य प्रपञ्चस्य ब्रह्मकार्यत्वमविरोधेनोपपादितम् । अथ तत्कार्यत्वं साक्षादेव न तु परंपरयेत्येतदविरोधेनोपपादयितुमधिकरणम् ॥ सू ॥ तेजोऽतस्तथाह्याह ॥ १० ॥ 'आत्मन आकाश' इत्यादिसृष्टिवाक्यगतानां पंचम्यंतानामाकाशादिशब्दानां महाभूततदन्तर्याम्यन्यतरपरत्वानवधारणात्संशयं दर्शयति –अत्रेति । आकाशाद्वायुरिति । श्रुतेरिति । आकाशशब्दस्य वियति तदंतर्यामिणि ब्रह्मणि च शक्तेरविशिष्टत्वेऽपि वियत्परत्वमेव युक्तम् । लौकिकवैदिककारणप्रसिद्ध्यतिशयानुग्रहात् 'आत्मन आकाश' इति तत्रैव प्रथमांतस्याकाशशब्दस्य वियत्परतायाः क्लृप्तत्वाच्चांतर्यामिणः कार्यत्वासंभवादिति भावः । तेजोऽपि तथा वायोरेवेति । उक्तन्यायादेव 'तत्तेजोऽसृजते' ति छांदोग्यवाक्यं परंपराकारणत्वविषयमिति न तद्विरोध इति भावः । ननु छांदोग्यश्रुतौ 'तत्तेज ऐक्षते' त्यत्र तेजश्शब्दस्यांतर्यामिपरत्वं वाच्यम् । ईक्षणलिंगात् । अतस्तैत्तिरीयकगतानामपि कारणपराणामाकाशादिशब्दानामंतर्यामिपरत्वं स्यादिति शङ्का-

---

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्
अथ असंभवाधिकरणम् ॥ ३ ॥

सू ॥ असंभवस्तु सतोऽनुपपत्तेः ॥ ९ ॥

भगवत्पादमते, पूर्वमसंभावितोत्पत्तिकयोर्वाय्वाकाशयोरुत्पत्तिरस्तीति श्रुतिबलादुक्तम् । तद्वद्ब्रह्मान्तराद्ब्रह्मोत्पत्तिः श्रुतिबलादस्त्विति दृष्टान्तसंगत्येदमारभ्यते–**असंभवस्त्विति** । अत्र 'न चास्य कश्चिज्जनिता न चाधिपः' इत्यादीनां ब्रह्मणो नित्यत्वप्रतिपादकश्रुतीनां 'त्वं जातो भवसि विश्वतोमुखः' इति श्रुत्या विरोधोऽस्ति न वेति **संदेहः** । विरोधोऽस्तीति **पूर्वपक्षः** । **सिद्धान्तस्तु, सतस्तु** सदात्मकस्य ब्रह्मण एव । **असंभवः**=उत्पत्त्यसंभवः । कुतः । **अनुपपत्तेः**=सत्सामान्यात्सत्सामान्यस्योत्पत्त्यनुपपत्तेः । विशेषस्यैव हि घटादेर्मृत्सामान्यजन्यत्वदर्शनात् । जन्मश्रुतिश्चौपाधिकविषया । अतो नित्य ब्रह्मेत्यविरोधः ॥

श्रीकण्ठमते, यद्यपि पूर्वपक्षसिद्धान्तादिकं पूर्वस्मादविशिष्टम् । तथापि तदुपपादनप्रकारः परं भिद्यते–यथा–'सदेव सोम्येदमग्र आसीत्' इति सद्रूपाद्ब्रह्मण आकाशादीनामुत्पत्तिरिति निरूपितम् । सर्वकारणस्य सतोऽपि ब्रह्मणः कुतश्चिदुत्पत्तिरस्ति वा न वेति **संदेहः** । 'असद्वा इदमग्र आसीत् । ततो वै सदजायते' ति श्रवणात्सर्वविकारेभ्यः पूर्वमसतः कारणात्सद्रूपं ब्रह्मापि जायत इति **पूर्वपक्षः** । **सिद्धान्तस्तु,** 'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयं' 'यदा तमस्तन्न दिवा न रात्रिर्न सन्न चासच्छिव एव केवल' इति शिवस्य ब्रह्मण एवावधारणात्तदा सर्वनिषेधादसतस्सज्जनिप्रतिषेधाच्च तस्यासंभव एव । तदन्यस्य तु अनुपपत्तेः संभवः इति । अत्र 'अनुपपत्ते' रित्येतत्तदन्यस्य संभवहेतुतया व्याख्यातमित्यपि पूर्वस्माद्विशेषः । ततो ब्रह्मण एवानुत्पत्तिस्तदन्यस्य सर्वविज्ञानप्रतिज्ञानुपपत्तेरुत्पत्तिरिति सूत्रार्थः फलितः ॥

रामानुजमते, अस्यापि सूत्रस्य पूर्वसूत्रवत्पूर्वाधिकरणशेषतयैव निवेशात्तत्रैव व्याख्याततया न पुनर्विवरणावकाशः । सूत्रार्थः परं श्रीकण्ठमतादविशिष्ट इति स्पष्टमेव ॥

आनन्दतीर्थमते, इदमप्यविशिष्टार्थमेव शाङ्करमतात् । तुशब्दोऽवधारणे । **सतः**=विष्णोः । **असंभवस्तु**=अनुत्पत्तिरेव । न 'त्वसतः सदजायते' ति श्रुत्या असतस्सकाशादुत्पत्तिर्वाच्या । कुतः । **अनुपपत्तेः**=विष्णोरसदुत्पत्त्ययोगादित्यर्थः ॥ **इत्यसंभवाधिकरणम् ॥ ३ ॥**

सू० ॥ आपः ॥ ११ ॥

'अग्नेराप' इति श्रुतेरापोऽप्यग्नेरेवेति ॥

सू० ॥ पृथिवी ॥ १२ ॥

'अद्भ्यः पृथिवी' ति श्रुतेरद्भ्य एव पृथिवी । अतो ब्रह्मण एव साक्षान्नोत्पद्यंते भूतानि ॥

सू० ॥ अधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः ॥ १३ ॥

छांदोग्येऽपि 'ता अन्नमसृजन्ते' त्यन्नशब्देन पृथिव्येवोच्यते । सर्वभूतसृष्ट्यधिकारात् 'यत्कृष्णं तदन्नस्ये' ति रूपविधानाच्च । 'अद्भ्यः पृथिवी' ति शब्दाच्च । अतः पृथिव्येवाद्भ्य उत्पद्यते । तदेवंन्यायेन ब्रह्म न सर्वेषां साक्षात्कारणं किंतु परंपरयेति ॥

सिद्धान्त उच्यते—

सू० ॥ तदभिध्यानादेव तु तल्लिंगात्सः ॥ १४ ॥

ब्रह्मण एव तु साक्षात्सर्वभूतोत्पत्तिः । तथा हि—

'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशस्संभूत' इत्यारभ्य वाय्वादीनां पृथिव्यंतानां न पूर्वपूर्वकारणादुत्पत्तिरुच्यते । किं तु पूर्वपूर्वकारणादाकाशादिविशिष्टात् ब्रह्मण एवोत्तरोत्तरवाय्वादिकार्योत्पत्तिरुच्यते इति परमात्मा शिव एव

निराकरणार्थं सूत्रम्—सू ॥ आपः ॥ ११ ॥ 'अतस्तथा ह्याहे' ति पूर्वसूत्रादनुषङ्गः । आपोऽप्यग्नेरेवेति । छांदोग्येऽपि कारणपरतेजश्शब्दस्य पूर्वोक्तयुक्तिभिः भूतविशेषपरत्वमेव युक्तमीक्षणं तु प्रथमश्रुततेजश्शब्दानुसारेण 'तस्माद्यत्र क्व च शोचति स्वेदते वा पुरुषः तेजस एव तद्ध्यापो जायन्त' इति वाक्यशेषदर्शनाच्च गौणं भविष्यतीति भावः । सू ॥ पृथिवी ॥ १२ ॥ अत्रापि पूर्ववदनुषंगः । यद्यपि पूर्वसूत्रोक्तन्यायेनैवाद्भ्य एव पृथिवीत्येतत्सिद्धं तथापि छांदोग्ये 'ता अन्नमसृजन्ते' ति श्रवणात् 'तस्माद्यत्र क्व च वर्षति तदेव भूयिष्ठमन्नं भवती' ति तद्वाक्यशेषाच्च तद्विरोधशंकां प्रसज्यैतदविरोधोपपादनस्यावसरदानायेदं सूत्रम् । तामेव प्रसक्तां शङ्कां निराकर्तुमुत्तरसूत्रम्—सू ॥ अधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः ॥ १३ ॥ यत्कृष्णं तदन्नस्येति रूपविधानाच्चेति । पृथिव्यामेव हि प्रायिकतया कृष्णं रूपं दृश्यते न व्रीहियवादिष्वदनीयेष्विति भावः । अतः पृथिव्येवाद्भ्य उत्पद्यत इति महाभूताधिकाररूपस्य प्रकरणस्य कृष्णरूपात्मकस्य लिंगस्य श्रुत्यंतरगतयथासंख्याम्नानरूपस्य स्थानप्रमाणस्य चेति प्रमाणत्रयस्यान्नश्रुतिवर्षणप्रयुक्तभूयिष्ठत्वलिंगरूपप्रमाणद्वयापेक्षया बलवत्त्वादिति भावः । सू ॥ तदभिध्यानादेव तु तल्लिङ्गात्सः ॥१४॥ आकाशादिविशिष्टादिति । इदमाकाशाद्यभिमानिसदाशिवादिशरीरकत्वस्यापि वक्ष्यमाणस्योपलक्षणम् । शिव एवेति । अनेन सौत्र एवकारो भिन्नक्रम इति दर्शितम् । तेन प्रथमान्ताकाशादिपदोक्तोऽपि तत्तद्विशिष्टश्शिव एव । 'तदैक्षत बहु स्या' मिति तदभिध्यानात् । तस्य स्वरूपान्यथाभावरूपकार्यत्वासंभवेऽपि स्वविशेषणभूतधर्मान्यथाभावरूपकार्यत्वसंभवादिति सूच्यते । 'तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेये' तिवदिति दृष्टांतो-

(१) 'युक्तिभ्यां' इति ख पाठः (२) 'त्येतदपि सिद्ध्यति' इति ख पाठः ।

साक्षात्सर्वभूतोत्पादकः 'तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेये' तिवत्, 'तत्तेज ऐक्षत बहु स्यां प्रजायेयेति' 'ता आप ऐक्षन्त बह्व्यः स्याम प्रजायेमहि' इति तदभिध्यानात्तल्लिंगात् ।

'सदाशिवश्शब्दमूर्तिः स्पर्शमूर्तिरथेश्वरः । रुद्रस्तेजोमयस्साक्षात् रसमूर्तिर्जनार्दनः । गंधमूर्तिश्चतुर्वक्त्रः इत्येताः पञ्च मूर्तयः' । इति वचनात् सदाशिवादिरूपात् शब्दाद्यात्मनो ब्रह्मणो वाय्वादिसंभवः । एते हि सदाशिवादयः पंचब्रह्मसंज्ञकाः पंचभूतात्मानः परब्रह्मणश्शरीरम् । पञ्चब्रह्मशरीरादेव परब्रह्मणः प्रपंचस्य सृष्ट्यादयः प्रवर्तन्ते । पंचभूततापन्नाश्चैते सदाशिवादयः परमात्मन उत्पद्यंते ।

ननु भूतानामेवात्रोत्पत्तिरुच्यते 'आकाशस्संभूत' इत्यादिना, सदाशिवादीनां न साक्षात्सृष्टिरुच्यत इति चेत् । उच्यत एव । श्रुत्यंतराध्याहारात् । तथाथर्वशिखायां 'ध्यायीतेशानं प्रध्यायितव्यं सर्वमिदं ब्रह्मविष्णुरुद्रेन्द्रास्ते संप्रसूयंते सर्वाणि चेंद्रियाणि सह भूतैर्न कारणं कारणानां ध्याता कारणं तु ध्येयः सर्वैश्वर्यसंपन्नः सर्वेश्वरश्च शंभुराकाशमध्यग' इति ब्रह्मादीनामिन्द्रियाणां च भूतैस्सहोत्पत्तिः श्रूयते। कारणानामपि कारणत्वेन स शंभुः परमाकाशमध्ये ध्येयः श्रूयते । ततस्साक्षादेव ब्रह्मणस्तत्तत्कारणरूपात्तत्तत्कार्योत्पत्तिरिति निर्णयः ॥

इति तेजोऽधिकरणम् ॥ ४ ॥

पादानस्यायमभिप्रायः । इदं वाक्यं ब्रह्मणो यथा बहुभवनसंकल्पं ब्रवीति तथैव 'तत्तेज ऐक्षते' त्यादिवाक्यद्वयमपि ब्रवीति तेजस्सृष्टिमात्रेण तद्विषयबहुभवनानिवृत्तेरिति । अनेनैषा शंका व्यावर्त्यते । जडानामाकाशादीनामीक्षणासंभवेऽपि प्राथमिकतेजःश्रुत्यनुसारात् गौणमीक्षणमस्तु । तदभिमानिनां सदाशिवादीनां तत्संभवात् । आकाशादिपदानां तन्मात्रपर्यवसायित्वं वास्तु न शिवपर्यंतत्वम् । न च सदाशिवादीनामीक्षणमात्रसंभवेऽपि महाभूतरूपेण बहुभवनसंकल्पो न संभवतीति वाच्यम् । तेषां योगसिद्धानामिव भूतवशित्वेन सर्वशरीरकत्वोपपत्तेरिति । एवमभिध्यानस्य प्राक्प्रदर्शितबहुभवनसंकल्परूपत्वतत्सिद्धब्रह्मसाधारण्यसूचनार्थं 'तदभिध्याना' दिति 'तल्लिङ्गा' दिति च सौत्रतत्पदम् । एवं तत्पदद्वयं प्रयुञ्जानस्य सूत्रकारस्याशयस्थमेव सदाशिवादीनामाकाशाद्यभिमानित्वं 'सदाशिवश्शब्दमूर्ति' रित्यादिना दर्शितम् । एवं तेजःप्रभृतिसृष्टेर्बहुभवनसंकल्परूपत्वसिद्धौ तुल्यन्यायतया वाय्वादिसृष्टेरपि तत्पूर्वकत्वं सिद्ध्यतीति ब्रह्मलिंगस्य व्यापकत्वमनुसंधेयम् । 'ननु भूताना' मित्यादिशंकापरिहारौ स्पष्टौ । श्रुत्यंतराध्याहारादिति । श्रुत्यंतरश्रुतगुणोपसंहारादित्यर्थः । अथर्वशिखावचनानि प्रथमाध्याये व्याख्यातानि ॥

इति तेजोऽधिकरणम् ॥ ४ ॥

नयमणिमालायाम् अथ तेजोऽधिकरणम् ॥ ४ ॥

सू ॥ तेजोऽतस्तथा ह्याह ॥ १० ॥ आपः ॥ ११ ॥ पृथिवी ॥ १२ ॥ अधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः॥१३॥ तदभिध्यानादेव तु तल्लिङ्गात्सः॥ १४ ॥

(१) 'यं' इति (२) 'तमेव' इति च ख पाठः । (३)' न तु ब्रह्म' इति ख पाठः। (४) 'एव तत्पदं' इति ख पाठः ।

वाय्वादिकार्यमाकाशादिभ्यो जायते तथा श्रवणात् । व्यवहितकार्यत्वपरं सर्वस्य ब्रह्मकार्यताश्रवणम् ॥१३४॥
तदभिध्यानाल्लिङ्गात्क्रमेण वाय्वादिकार्यमपि । आकाशादिशरीरात्सदाशिवाद्यात्मनश्शिवादेव ॥ १३५ ॥

इति तेजोऽधिकरणम् ॥ ४ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम् अथ तेजोऽधिकरणम् ॥ ४ ॥

सू ॥ तेजोऽतस्तथा ह्याह ॥ १० ॥ आपः ॥ ११ ॥ पृथिवी ॥ १२ ॥ अधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः ॥ १३ ॥ तदभिध्यानादेव तु तल्लिङ्गात्सः ॥ १४ ॥

भगवत्पादमते, पूर्वत्र सामान्यात्सामान्योत्पत्तिर्माभूत् । इह सामान्याद्ब्रह्मणो विशेषस्य तेजस उत्पत्तिरस्त्विति प्रत्युदाहरणसंगत्येदमाह—**तेजोऽत इत्यादि** । 'वायोरग्निः' इति तेजसो वायुजन्यत्वप्रतिपादकतैत्तिरीयश्रुतेः 'तत्तेजोऽसृजते'ति तेजसो ब्रह्मजन्यत्वप्रतिपादकच्छान्दोग्यश्रुत्या विरोधोऽस्ति न वेति **संदेहः**। विरोधोऽस्तीति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** वायोरपि ब्रह्मकार्यत्वेन तेजः प्रत्युपादानत्वासंभवाद्ब्रह्ममात्रजन्यत्वं तेजस इत्यविरोध इत्येकदेशिमतम् । स्वमते तु, **तेजः**=अग्निः । **अतः**=अस्माद्वायोर्जायते । **हि**=यतः । **तथा**=वायुजन्यत्वम् । 'वायोरग्नि' रिति श्रुति**राह** । वायोर्ब्रह्मजन्यत्वेन वायुभावापन्नब्रह्मजन्यत्वस्य छान्दोग्यश्रुत्यर्थस्यैव 'वायोरग्नि' रिति श्रुत्यर्थत्वेनैकार्थत्वादविरोध इति ॥

इति भगवत्पादमते तेजोऽधिकरणम् ॥ ४ ॥

अथ अबधिकरणम् ॥ ५ ॥

सू ॥ आपः ॥ ११ ॥ 'अतस्तथा ह्याहे' त्यनुवर्तते । 'अग्नेरापः' इति श्रुतेः 'तदपोऽसृजते' त्यपां ब्रह्मजन्यत्वश्रुत्या विरोधोऽस्ति न वेति **संदेहः ।** विरोधोऽस्तीति **पूर्वपक्षः ।** अपामग्निदाह्यत्वान्न तज्जन्यत्वमित्यविरोध इत्येकदेशिमतम् । **परमसिद्धान्तस्तु, आपः अतः**स्तेजसो जायन्ते । **हि** यस्मात् । **तथा**=तेजोजन्यत्वं 'अग्नेराप' इति श्रुति**राह ।** अतः पूर्ववत्तेजोभावापन्नब्रह्मजन्यत्वेनानयोरेकार्थ्यान्न विरोध इति ॥ **इत्यबधिकरणम् ॥ ५ ॥**

अथ पृथिव्यधिकरणम् ॥ ६ ॥

सू ॥ पृथिव्यधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः ॥ १२ ॥ अत्र 'अद्भ्यः पृथिवी' इति पृथिव्या अब्जन्यत्वश्रुतेः 'ता अन्नमसृजन्त' इत्यन्नस्याब्जन्यत्वश्रुत्या विरोधोऽस्ति न वेति **संदेहः ।** अन्नशब्दस्योदनादौ प्रसिद्धत्वेन पृथिवीवाचकत्वाभावाद्विरोध इति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु, पृथिव्येवा**त्रान्नशब्देनोच्यते । न ओदनादि । कुतः । **अधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः**='तत्तेजोऽसृजते' ति महाभूतोत्पत्त्यधिकारात् 'यत्कृष्णं तदन्नस्य' इति पृथिवीत्वज्ञापककृष्णरूपस्य श्रवणात् 'अद्भ्यः पृथिवी'ति पृथिव्या एव तज्जन्यत्वप्रतिपादकशब्दान्तरस्य सत्त्वाच्च । अतोऽनयोरैकार्थ्येनैकवाक्यत्वादविरोध इति सिद्धम् । **इति पृथिव्यधिकरणम् ॥ ६ ॥ अथ तदभिध्यानाधिकरणम् ॥ ७ ॥**

इत्थमुत्पत्तिक्रमेण महाभूतश्रुतीनामविरोधः प्रत्यपादि । अधुना तानि भूतान्याश्रित्यान्यद्विचार्यते—**सू ॥ तदभिध्यानादेव तु तल्लिङ्गात्सः ॥ १३ ॥** अत्र ब्रह्मणस्सर्वस्रष्टृकर्तृत्वप्रतिपादकश्रुतेः भूतानां भौतिकस्रष्टृत्वप्रतिपादकश्रुत्या विरोधोऽस्ति न वेति **संदेहः ।** 'आकाशाद्वायु' रित्यादिना भूतानां स्वस्वकार्योत्पत्तौ स्वातन्त्र्यश्रवणात्तत्प्रतिपादकश्रुत्या विरोधोऽस्तीति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु, स एव** परमेश्वरः **तत्तत्**कार्यगोचरेक्षणात्मक**अभिध्याना**देवेक्षिता भूताधिष्ठाता तत्तत्कार्यं सृजति । कस्मात् । **तल्लिंगात्**=तस्य परमात्मनस्सर्वनियन्तृत्वरूपलिङ्गस्य 'यः पृथिव्यां तिष्ठन्, इत्यादिषु श्रुतत्वात् । अतो भूतानां परमेश्वराधिष्ठितानामेव स्रष्टृत्वप्रतिपादकत्वेनानयोरेकवाक्यत्वादविरोध **इति** ॥

इति भगवत्पादमते तदभिध्यानाधिकरणम् ॥ ७ ॥

श्रीकण्ठमते, 'पृथिवी' इति योगविभागो दृश्यते । 'तेजोऽत' इत्यादिसूत्रपञ्चकात्मकमिदमेकमधिकरणम् । 'तेजोऽत' इत्यादिकं सूत्रचतुष्टयं पूर्वपक्षतया व्याख्याय 'तदभिध्याना' दिति सूत्रं सिद्धान्ततया व्याख्यातम् । अत्राधिकरणे वाय्वादिकार्यं साक्षाद्ब्रह्मण उत्पद्यते वा उत स्वस्वपूर्वकारणाद्वा इति **संदेहे** स्वस्वपूर्वकारणादेवेति **पूर्वपक्ष**प्रतिपादकतया सूत्राणि त्रीणि व्याख्याय अन्नशब्दस्य पृथिवीपरत्वं 'अधिकाररूपे'ति सूत्रेण च व्यवस्थाप्य 'तदभिध्यानादेवे'ति सूत्रेण तत्तच्छरीरः परमात्मैव तेषां कारणमिति सिद्धान्तितम् । अत्र मते यद्यपि संदेहपूर्वपक्षादिकं पूर्वस्मादविशिष्टम् । तथापि एतानि सूत्राणि पृथक्पृथग्भिन्नाधिकरणतया व्याख्यातानि शांकरमते, अत्र तु एकीकृत्यैकाधिकरण्यमुपपादितमिति विशेषः ॥

अत्र 'तदभिध्यनादेवे'ति सूत्रस्य 'तत्तेज ऐक्षत'ता आप ऐक्षन्ते' त्यादिबहुभवनसंकल्परूपात्परमात्मलिङ्गात्परमात्मन एव तत्तच्छरीरकात्सर्वोत्पत्तिरित्यर्थः । सदाशिवादिपंचभूतात्मकपंचब्रह्मशरीरकात्परमशिवादेव तत्तत्कारणरूपात्तत्तत्कार्योत्पत्तिरित्यर्थाधिक्यमपि निरूपितमिति रामानुजभाष्याद्विशेषः ॥

अथ पारंपर्याधिकरणम् ॥ ५ ॥

सू० ॥ पारंपर्येण क्रमोऽत उपपद्यते च ॥ १५ ॥

इह पूर्वाधिकरणे निरूपितः सृष्टिक्रम उपपद्यते न वेति संदेहः॥

नोपपद्यत इति पूर्वः पक्षः। तथा हि–मुण्डकोपनिषदि 'एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च। खं वायुर्ज्योतिरापः पृथिवी विश्वस्य धारिणी ॥'

इति प्राणादीनां वियदादिभ्यः पूर्वमुत्पत्तिः श्रूयते। अथर्वशिखायां च 'ब्रह्मविष्णुरुद्रेन्द्रास्ते संप्रसूयन्त सर्वाणि चेन्द्रियाणि सह भूतैः' इति सहोत्प-

अथ पारंपर्याधिकरणम् ॥ ५ ॥

पारम्पर्येण क्रमोऽत उपपद्यते च ॥ १५ ॥ संगतिपूर्वकं संशयं दर्शयति–इहेति। आकाशशरीरकाद्ब्रह्मणो वाय्वाद्युत्पत्तिसमर्थनादाकाशादिक्रमेण सृष्टिरित्यपि पूर्वाधिकरणेन सिद्धम्। तदुपपद्यते न वेत्युक्तक्रमक्रमांतराक्रमश्रुतिविरोधसमाधानसंभवासंभवाभ्यां संशये सति न संभवति तत्समाधानमिति पूर्वः पक्षः। तथाहि–अविचलस्तावदाकाशादिक्रमः पूर्वाधिकरणसिद्धः। मुण्डकोपनिषन्मंत्रे प्राणान्तःकरणेंद्रियभूतानां क्रमो विवक्षित इति ज्ञायते। 'खं वायुर्ज्योति' रित्याद्युत्तरार्धे तत्क्रमप्रत्यभिज्ञारूपाल्लिंगादिति। सोऽप्यविचल एव। अक्रमस्तु अथर्वशिखायां तु सहश्रुत्यैव स्पष्टीकृतः। अतः

रामानुजमते तु अत्रास्ति कश्चिद्विशेषः श्रीकण्ठमतात्। यथा–श्रीकण्ठमते अधिकरणद्वयतया विभक्तमुपरितनं सूत्रत्रयमप्यत्र 'तदभिध्यानादेवे'ति सिद्धान्तसूत्रोपष्टंभकतया तेजोऽधिकरणशेषत्वेनान्तर्भावितमिति तानि त्रीणि सूत्राण्यत्रैव व्याख्यायन्ते–यथा–**सू ॥ विपर्ययेण तु क्रमोऽत उपपद्यते च** ॥ १५ ॥ 'आकाशाद्वायुः'वायोरग्नि'रिति पारंपर्यक्रमा**द्विपर्ययेण**'एतस्माज्जायते प्राण' इति सर्वेषां ब्रह्मानन्तर्यरूपो यः **क्रमः** स च **अतः**–तत्तच्छरीरकाद्ब्रह्मणस्सृष्टे**रुपपद्यते** ॥

सू ॥ अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण तल्लिंगादिति चेन्नाविशेषात् ॥ १६ ॥ **अन्तरा**=भूतप्राणयोरन्तराले **इन्द्रियग्राममनसी** क्रमेणोत्पद्येते। कुतः। **तल्लिंगात्**–'खं वायुर्ज्योति'रिति श्रुतिक्रमप्रत्यभिज्ञानरूपात्तल्लिंगात्। **इति चेत्**–अत इदमपि पारंपर्यक्रमपरमिति चेत्। **न**। **अविशेषात्**='एतस्माज्जायते' इत्यस्य प्राणादिपृथिव्यन्तेषु सर्वेषु प्रत्येकमन्वयाविशेषात्। अतस्तेजःप्रभृतीनामपि साक्षात्परमात्मैव कारणम् ॥

'तत्तेज ऐक्षते'त्यादितेजःप्रभृतिशब्दाः लोके तत्तद्वस्तुवाचिनः ब्रह्मणि भाक्ता इत्यत्राह–**सू ॥ चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशोऽभाक्तस्तद्भावभावित्वात्**॥१७॥ **चराचरवस्तुसंबन्धी तत्तद्वाची शब्दो** ब्रह्मणि **अभाक्तः** मुख्य एव। 'अनेन जीवेने'ति सर्वस्य वस्तुनो नामरूपभाक्त्वस्यात्मतया **ब्रह्मानुप्रवेशभावभावित्वात्**। **इत्यर्थः** ॥

इति रामानुजमते तेजोऽधिकरणम् ॥

आनन्दतीर्थमते, अत्रापि शांकरमतवदेवाधिकरणविभागः। सूत्रार्थवर्णने परमस्ति किंचिदिव वैलक्षण्यम्। यथा–**तेजोऽतस्तथा ह्याह ॥ १० ॥ तेजः**=तेजोभूतम्। **अतः**–ब्रह्मण एवोत्पद्यते न वायोः। कुतः। **हि**=यस्मात्। **'तत्तेज'** इति श्रुतिः। **तथा**–उक्तप्रकारेण **आह**=वक्ति। तस्मादित्यर्थः ॥ **इति तेजोऽधिकरणम् ॥ ४ ॥**

सू ॥ आपः॥ ११ ॥ अत्रापि 'अतस्तथा ह्याहे'त्यनुवर्तते। सूत्रार्थः पूर्वसूत्रवत्। अत्र **श्रुतिः**=अद्भ्यंवदमिति श्रुतिरित्यर्थः ॥

इत्यबधिकरणम् ॥ ५ ॥

सू ॥ पृथिव्यधिकाररूपशब्दान्तरादिभ्यः ॥ १२ ॥ अत्र मते 'शब्दान्तरादिभ्य' इति पाठः। इदमधिकरणमप्यविशिष्टं शांकरमतात्। **पृथिवी**–पृथिव्येव 'ता अन्नमसृजन्ते'तिश्रुतिस्थान्नशब्देनोच्यते न प्रसिद्धान्नम्। कुतः। **अधिकार**शब्दितभूतप्रकरणात् **रूप**शब्दोक्तकृष्णरूपस्य च श्रवणात् 'पृथिवी वा अन्न' मिति **श्रुतिविशेषा**च्चेत्यर्थः। अपौरुषेयत्वेनादोषस्य वाक्यस्य नाप्रामाण्यमित्यादिरादिशब्दार्थः ॥ **इति पृथिव्यधिकरणम् ॥ ६ ॥**

सू ॥ तदभिध्यानादेव तु तल्लिङ्गात्सः॥ १३ ॥ अत्र जगत्स्रष्टुर्विष्णोस्संहर्तृत्वमस्ति वा न वेति **संदेहे** 'प्राणानां ग्रन्थिरसि रुद्रो माविशान्तकः।' इति श्रुत्या रुद्रस्यैवान्तकत्वश्रवणात्पितुर्लोके संहारकत्वायोगाच्च न विष्णुस्संहर्ता किं तु रुद्र एवेति **पूर्वपक्षः। सिद्धान्तस्तु** विष्णुरेव संहर्ता न रुद्रः इति। तुशब्दोऽवधारणे। अभिध्यानशब्देनेच्छोच्यते। तच्छब्देन विष्णुर्गृह्यते। तथा च **स** विष्णुरेव संहारकर्ता न रुद्रः। कुतः। **तदभिध्यानात्**='तदभिध्याना'दिति श्रुत्यक्तादभिध्यानरूपशब्दज्ञापितसंजिहीर्षाविशेषितादनादिबन्धसंहारेच्छारूपा**त्तल्लिंगादेव**। एवकारस्तु भाष्यरीत्या किमु श्रुतिभ्य इति कैमुत्यसूचकः। निर्दोषे विष्णौ लौकिकपितृन्यायो नावतरतीति भावः ॥ **इति तदभिध्यानाधिकरणम् ॥ ७ ॥**

स्त्रिब्रह्मादीनां भूतेन्द्रियाणां चाम्नायते। अत आकाशादेः पूर्वोक्तसृष्टिक्रमो नोपपद्यत इत्युच्यते ॥

सिद्धान्तस्तु—उपपन्नः पूर्वोक्तसृष्टिक्रमः । 'अन्नमयं हि सोम्य मन आपोमयः प्राणः तेजोमयी वाक्' इति प्राणादीनां भौतिकत्वश्रवणात् भूतेष्वन्तर्भावान्न पृथक्क्रमापेक्षा । ब्रह्मादीनां सहोत्पत्तिस्तु भूतैस्तद्रूपत्वात् तेष्वन्तर्भावात्। ततः पूर्वोक्तक्रमे न विरोधः ॥

॥ सू० ॥ अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण तल्लिङ्गादिति चेन्नाविशेषात् ॥१६॥

प्राणभूतानामिन्द्रियग्राममनसी क्रमेणान्तरा उत्पद्येते इति हीदं वाक्यं प्रतिपादयति। 'खं वायुर्ज्योतिः' इत्यादौ श्रुत्यन्तरसिद्धक्रमप्रत्यभिज्ञानरूपाल्लिङ्गात्। तत इदमपि पारंपर्यक्रमपरमिति चेत्—न, 'एतस्माज्जायते' इत्यस्य प्राणादिपृथिव्यन्तेषु सर्वेषु प्रत्येकमन्वयाविशेषात्। अतः सर्वेषामीश्वर एव कारणम्। तथा। च पौराणिकी फणितिः—

> **'शक्त्यादि च पृथिव्यन्तं शिवतत्त्वसमुद्भवम् ।**
> **तेनैकेन तु तद्व्याप्तं मृदा कुम्भादिकं यथा ॥' इति ।**

क्रमसद्भावोऽपि सर्वस्य शिवतत्त्वादुत्पत्तिमभिधत्ते। अतः सर्वकारणं ब्रह्मेति समीचीनम् ॥ इति पारंपर्याधिकरणम् ॥ ५ ॥

कथं विरोधसमाधानमित्येवं प्राप्ते सिद्धांतः—'आत्मन आकाश' इत्यादिसृज्यपारंपर्येण यः क्रमस्स उपपद्यते। अतः पूर्वसूत्रोदितात्तदभिध्यानात्। पारमेश्वरबहुभवनसंकल्परूपाभिध्यानानुवर्तनावगमितं हि पूर्वपूर्वभूतशरीरकस्यैव परमेश्वरस्योत्तरोत्तरभूतस्रष्टृत्वमित्येतन्न विचालयितुं शक्यम् । सति च प्रबलेन तेन विरोधे सहश्रुतिर्भूताद्युत्पत्तेस्तदभिमानिब्रह्माद्युत्पत्तिसाहित्यमात्रपरतया योजनीया । मुण्डकोपनिषन्मंत्रपाठक्रमश्चोपेक्षणीयः। किं च। पाठक्रमेणापेक्षितक्रमः कल्पनीयः । न चात्र क्रमापेक्षास्ति। भौतिकानां प्राणमनइंद्रियाणां भूतानन्तर्यरूपस्य क्रमान्तरस्यार्थान्निर्ज्ञातत्वादर्थपाठयोरर्थस्य प्रबलत्वादिति। अनेन सूत्रं भाष्यं च व्याख्यातम् । विवक्षितभूतक्रमप्रत्यभिज्ञानलिंगात् तत्सहपठितप्राणादिक्रमो विवक्षितोऽवसीयत इति शंकानिराकरणार्थं सूत्रम्—सू ॥ **अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण तल्लिंगादिति चेन्नाविशेषात्** ॥ १६ ॥ क्रमेण मनइंद्रियक्रमेण। अन्तरा प्राणभूतमध्ये । ननु छांदोग्यतैत्तिरीययोः पूर्वपूर्वविशिष्टस्य ब्रह्मणः उत्तरोत्तरभूतकारणत्वं पाठक्रमावगतमाकाशाद्युत्पत्तिक्रममन्तरेण नोपपद्यत इति चेत् स तत्र विवक्षितोऽस्तु नाम। इह तु नास्ति तस्य विवक्षायां प्रमाणम् । पाठक्रमात्प्रतीयमानस्येव प्रत्यभिज्ञानलिंगात्प्रतीयमानस्यापि तस्याविवक्षैव युक्ता । अर्थतः क्रमांतरस्य निर्ज्ञातत्वादित्याशंक्याह—इदमपीति । छंदोगादिवाक्यवदिदमपि क्रमपरमेव। मनःप्रभृतीनां परिगणनस्य प्रयोजनांतराभावादिति भावः । अन्वयाविशेषादिति। तथा च प्राणस्येव मनःप्रभृतीनामपि कीर्तनं ब्रह्मकार्यत्वप्रतिपादनार्थमित्यसिद्धः प्रयोजनांतराभाव इति भावः। 'अतस्सर्वेषा' मित्यादिरेतत्सूत्रार्थोपसंहारार्थः। अधिकरणार्थोपसंहारस्स्वर्थसिद्धः। **इति पारम्पर्याधिकरणम्** ॥ ५ ॥

नयमणिमालायाम् अथ पारम्पर्याधिकरणम् ॥ ५ ॥

सू ॥ **पारंपर्येण क्रमोऽत उपपद्यते च ॥ १५ ॥ अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण तल्लिङ्गादिति चेन्नाविशेषात् ॥ १६ ॥**

प्राणस्यादावथान्तःकरणखगणयोरन्ततो भूतपंक्तेः संप्रज्ञातक्रमाया यजुषि समुदयो मुण्डके प्रत्यपादि ।
आथर्वण्यां शिखाया युगपदभिदधे जन्म भूतेन्द्रियाणामित्थं वैमत्यसत्त्वे कथमनुमनुषे सृष्टिमाकाशमुख्याम् ॥ १३६ ॥
प्राणाद्याः प्रागयन्ते न कथमपि जनिं भौतिका भूतवर्गात् तस्मादाकाशमुख्यः क्रम इति घटते न क्रमः प्राणमुख्यः ।
सर्वेषां ब्रह्मजत्वं विदधति च मनौ न क्रमाथत्वशंका नह्यादीमा शिखायां सहजनिरुदिता क्ष्मादिभिर्नेन्द्रियाणाम् ॥१३७॥

इति पारम्पर्याधिकरणम् ॥ ५ ॥

सूत्रार्थचंद्रिकायाम् अथ पारंपर्याधिकरणम् ॥ ५ ॥

सू ॥ **पारंपर्येण तु क्रमोऽत उपपद्यते च ॥ १५ ॥ अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण तल्लिङ्गादिति चेन्नाविशेषात् ॥ १६ ॥**

भगवत्पादमते, पूर्वाधिकरणेभूतानामुत्पत्तिक्रमं चिन्तिते लयक्रमस्य बुद्धिस्थत्वात्सोऽत्र प्रसंगाद्विचार्यत इत्याह–**विपर्ययेण क्रमोऽत उपपद्यते च ॥१६॥** इह भूतानां भूतोत्पत्तिक्रमेणैव लयक्रमो वा, उत सोपानपरंपरारूढस्य व्युत्क्रमेणावरोहणवद्व्युत्क्रमेणैव लयक्रमो वेति **संदेहः** । कल्प्यापेक्षया क्रमस्य लघुत्वात् भूतोत्पत्तिक्रमेणैवेति **पूर्वपक्षः** । **सिद्धान्तस्तु, अतः**=सृष्टिक्रमात् । **विपर्ययेण तु**–विपरीतक्रमेणैव । **क्रमः** लयक्रमः । **उपपद्यते च**=युज्यते । स्वकारणे कार्याणां लयदर्शनादिति भावः । इतरथा सति कार्ये कारणनाशः स्यात् । तच्चानिष्टमित्यर्थः ॥

इति भगवत्पादमते विपर्ययाधिकरणम् ॥ ८ ॥

अथान्तराविज्ञानाधिकरणम् ॥ ९ ॥

सू ॥ **अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण तल्लिङ्गादिति चेन्नाविशेषात् ॥ १६ ॥** इह भूतोत्पत्तिलयक्रमविचारसमप्रयोजनत्वात्करणोत्पत्तिक्रमं विचारयति–पूर्वोक्तक्रमः करणोत्पत्तिक्रमेण विरुध्यते न वेति **संदेहः** ।'एतस्माज्जायते प्राणो मनस्सर्वेन्द्रियाणि च । खं वायुर्ज्योतिरापः पृथिवी' इति मुण्डकवाक्योक्तेन भूतानामात्मनश्चान्तराले इन्द्रियबुद्धिमनांसि तेभ्यश्च भूतानि जायन्ते इत्यनेन क्रमेण पूर्वोक्तक्रमो विरुध्यते । कुतः । तत्सृष्टिगमकाल्लिङ्गादिति चेत् । इति **पूर्वपक्षः** । **सिद्धान्तस्तु, नाविशेषात्** । इंद्रियबुद्धिमनसां भौतिकत्वेन भूतोत्पत्तिक्रमादिन्द्रियाद्युत्पत्तिक्रमस्याविशेषात् येन क्रमेण भूतोत्पत्तिस्तेनैव क्रमेण भौतिकोत्पत्तिरित्यतो न विरुद्धयत इति । 'एतस्माज्जायते' इत्यादिश्रुतिश्च सर्वेषामात्मनस्सकाशादुत्पत्तिमात्रं ब्रूते न क्रममिति भावः ।' अन्नमयं हि सोम्य मन आपोमयः प्राणस्तेजोमयी वाक् ' इत्यादिकं वाक्यं करणानां भौतिकत्वे लिंगमिति बोध्यम् ॥

॥ इति भगवत्पादमते अन्तराविज्ञानाधिकरणम् ॥ ९ ॥

श्रीकण्ठमते, इदं सूत्रद्वयमपि पारंपर्याधिकरणमिति व्यपदिश्यते । इह पूर्वाधिकरणे निरूपित आकाशादिसृष्टिक्रम उपपद्यते न वेति **संदेहः** । उक्तक्रमस्य क्रमान्तरश्रुत्यक्रमश्रुतिभ्यां विरोधान्नोपपद्यत इति **पूर्वपक्षः** । **सिद्धान्तस्तु** 'अन्नमयं हि सोम्य मन आपोमयः प्राणस्तेजोमयी वाक्' इति प्राणादीनां भौतिकत्वश्रवणेन तेष्वन्तर्भावात् क्रमान्तरप्रतिपादिन्या मुण्डकोपनिषदुक्ताया'एतस्माज्जायते प्राण'इत्यादिश्रुतेरुपेक्षणीयत्वात् ब्रह्मादीनां च भूताभिमानित्वेन तेष्वन्तर्भावात्सहश्रुतेर्ब्रह्माद्युत्पत्तिसाहित्यमात्रपरतया योजनीयत्वाच्च । **अतः**=पूर्वसूत्रोदितात्तदभिध्यानाच्च ताभ्यां विरोधाभावात्पूर्वपूर्वभूतशरीरकस्यैव परमेश्वरस्योत्तरोत्तरभूतस्रष्टृत्वमित्युक्तक्रम उपपद्यत इति ॥

ननु, मुण्डकवाक्ये विवक्षितभूतक्रमप्रत्यभिज्ञानात्तत्सहपठितप्राणादिक्रमो विवक्षितोऽस्त्वित्याशंक्य परिहरति–**अन्तरा विज्ञानेत्यादिना । क्रमेण**–मनइंद्रियक्रमेण । **अन्तरा**=प्राणभूतमध्ये । **विज्ञानमनसी**=इन्द्रियमनसी उत्पद्येते । कुतः । **तल्लिङ्गात्**='खं वायुर्ज्योति'रित्यादौ श्रुत्यन्तरसिद्धक्रमप्रत्यभिज्ञानरूपाल्लिंगात् । **इति चेत्**=इदं मुण्डकवाक्यमपि क्रमपरमिति चेत् । **न** । **अविशेषात्**='एतस्माज्जायते' इत्यस्य प्राणादिपृथिव्यन्तेषु सर्वेषु प्रत्येकमन्वयाविशेषात् । अतः सर्वकारणं ब्रह्मेति सिद्धम् । अस्मिन्मते'पारंपर्येण तु क्रम'इति सूत्रपाठे विशेषः ॥

रामानुजमते, अनयोस्सूत्रयोरुपरितनसूत्रस्य च 'तदभिध्यानादेवे'ति पूर्वाधिकरणसिद्धान्तसूत्रशेषत्वेन पूर्वाधिकरणान्तर्भावितया पूर्वत्र तद्विवरणं कृतमित्यतो नात्र पुनर्विवरणावकाश इति वेद्यम् । सूत्रपाठस्तु शांकरमतवदेवात्र मते ॥

आनन्दतीर्थमते, अधिकरणरचनासंदेहपूर्वपक्षसिद्धान्तानां शांकरमतसाधारण्येऽपि सूत्रार्थनिरूपणे परमस्ति किंचिद्वैलक्षण्यमिति तन्मात्रं निरूप्यते–**सू ॥ विपर्ययेण तु क्रमोऽत उपपद्यते च ॥ १५ ॥** तुशब्दोऽवधारणे । अत इत्यावर्तते । **अतः**=उत्पत्तिक्रमात् **विपर्ययेण**=वैपरीत्येन । **क्रमः**=लयक्रमः न तूत्पत्तिक्रमेण । कुतः । **अतस्तु**=व्युत्क्रमाद्विलयश्चैवे'तिभाल्लवेयश्रुतिविशेषादेव । किंच । **उपपद्यते च**=युज्यते चायं व्युत्क्रमः । कुतः । पूर्वोत्पन्नानामुत्तरोत्पन्नेभ्यो भगवत्सन्निधानकृताधिकसामर्थ्येन तेषामधिककालावस्थानस्य युक्तत्वादित्यर्थः ॥

इति विपर्ययाधिकरणम् ॥ ८ ॥

अथ चराचरव्यपाश्रयाधिकरणम् ॥ ६ ॥

॥सू०॥चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात् तद्व्यपदेशोऽभाक्तस्तद्भावभावित्वात्॥१७॥

पूर्वत्राकाशादिशब्दवाच्यत्वं ब्रह्मणः प्रतिपादितम् । तदिह विचार्यते— चेतनाचेतनचराचरवस्तुसंबन्धी तद्वाचिशब्दो ब्रह्मणि मुख्यो न वा ? इति संदेहे न मुख्य इति वदामः—अन्यवाचकशब्दस्य मुख्यतयान्यत्र वृत्त्यभावात् । तथा हि—'आदित्यो यूपः' 'यजमानः प्रस्तरः' इत्यादिषु यूपादेरादित्यादिशब्दवाच्यत्वं सारूप्यादिगुणसंबन्धादेव दृश्यते, न मुख्यत्वेन । अत्रापि 'तत्तेज ऐक्षत' इत्यादिषु तेजःप्रभृतीनामचेतनानां चेतनधर्मेक्षितृत्वायोगात् तच्छब्दैस्तदाश्रितं चेतनं ब्रह्म लक्ष्यते, 'मञ्चाः क्रोशन्ती'त्यादिवत् । तस्मादाकाशादिशब्दवाच्यत्वं ब्रह्मणि तदाश्रये गौणमिति ॥

एवं प्राप्ते ब्रूमः—चराचरवस्तुसंबन्धी तद्व्यपदेशशब्दो ब्रह्मणि न भाक्तः, किंतु मुख्य एव । 'तेषां खल्वेषां भूतानां त्रीण्येव बीजानि भवन्ति । अण्डजं जीवजमुद्भिज्जमिति । सेयं देवतैक्षत हन्ताहमिमास्तिस्रो देवता अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि'इति सर्वस्य वस्तुनो नामरूपविभागाय तत्तदात्मतया ब्रह्मणोऽनुप्रवेशभावभावितत्वात् । यूपादीनामादित्यादिशब्दवाच्य-

---

अथ चराचरव्यपाश्रयाधिकरणम् ॥ ६ ॥

सू० ॥ चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशोऽभाक्तस्तद्भावभावित्वात् ॥१७॥

संगतिपूर्वकं संशयं दर्शयति—पूर्वत्रेति । 'तेजोऽत' इत्यधिकरणे सृष्टिवाक्यगताकाशादिशब्दप्रतिपाद्यत्वं ब्रह्मण उक्तम् । तन्मुख्यममुख्यं वेति व्युत्पत्तिसंभवासंभवाभ्यां संशयः । आकाशादिशब्दानां व्युत्पत्तिग्रहस्य भूतविशेषादिपर्यवसितत्वात्ततोऽन्यस्य ब्रह्मणस्तत्प्रतिपाद्यत्वममुख्यमिति पूर्वः पक्षः । सिद्धांतस्तु चराचरसंबन्धी तद्वाचकत्वेन लोकावधृतो यस्तद्व्यपदेशः ब्रह्मणि प्रवर्तमानश्शब्दस्स ब्रह्मणि अभाक्तः अमुख्यो न भवति । किं तु मुख्य एव । कुतः । तद्भावभावित्वात् तस्य ब्रह्मणो यो भावः चराचर-

---

अत्राधिकरणे उत्तरसूत्रमप्यन्तर्भाव्यैकाधिकरण्येनाधिकरणरचनास्मिन्मते । अत्र विज्ञानतत्त्वमनस्तत्त्वयोरपि पूर्वोक्तः सृष्टिक्रमाद्विपरीतक्रमेण लयक्रमो वा सृष्टिक्रमानुसारेण लयक्रमो वेति **संदेहः** । **विज्ञानमनसी**=विज्ञानतत्त्वमनस्तत्त्वे । **अन्तरा**=विना । **क्रमेण**=पूर्वोक्तक्रमेणान्येषां लय उपपद्यते । कुतः । **तल्लिंगात्**='मनसश्च विज्ञानम्''यच्छेद्वाङ्मनसी प्राज्ञस्तद्यच्छेद्ज्ञान'इति श्रुत्युक्तात्क्रमादुत्पन्नयोः क्रमाल्लयाख्यलिंगा**दिति चेन्** इति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु, न** तथा । कुतः । **अविशेषात्**=विज्ञानमनस्तत्त्वयोर्यथोत्पत्ति लय इत्यत्र विशेषप्रमाणाभावात् । 'विज्ञानमनसोः क्रमेणे'ति वाच्ये 'अन्तरे'त्युक्तिस्तद्द्वयादन्येषां व्युत्क्रमेण लय इत्यर्थानुमतिं सूचयितुम् । उक्तं लिंगमेव तत्र मानमित्याह—**सू ॥ चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशो भाक्तस्तद्भावभावित्वात् ॥ १६ ॥ तद्व्यपदेशस्तु**='मनसश्च विज्ञान'मिति मनोविज्ञानशब्दरूपः श्रौतव्यवहारस्तु । **चराचरव्यपाश्रयः स्यात्**=इन्द्रियतद्वृत्तितत्त्वविषयस्संभावितः । तथापि सः **भाक्तः**=इन्द्रियमनस्तत्त्वरूपमनश्शब्दार्थे तद्वृत्तिविज्ञानतत्त्वरूपविज्ञानविषय एव न तु तत्त्वविषय इत्यर्थः । भागवाचिनो भक्तशब्दात्तस्येदमित्यणि भाक्तशब्दो निष्पन्नो भागविषय इत्यर्थक इति यावत् । कुतः । **तद्भावभावित्वात्**=तदिति पदस्यात्र तंत्रेण निर्देशः । तस्मिन् चराचरशब्दितचेतनाचेतनविषये तद्भावेन मनोभावेन आलोचनेनेति यावत् । **भावित्वात्**=वृत्तिरूपज्ञानस्योत्पद्यमानत्वादित्यर्थः । तथा च' मनसो विज्ञान'मित्युक्तिर्वस्तुनि मनोभावेन वृत्तेर्जायमानत्वान्मनोरूपेंद्रियतज्जन्यवृत्तिविषया न तत्त्वविषयेति न तल्लिंगमिति भावः ॥ **इत्यानन्दतीर्थमतेऽन्तराविज्ञानाधिकरणम् ॥ ९ ॥**

त्वमनुपपत्त्या न मुख्यम् । मन्त्रादिषु पुरुषाणामवस्थातृमात्रत्वात् तेषामपि तच्छब्दवाच्यत्वं न मुख्यम् । इहात्मतया प्रपञ्चानुप्रवेशाद्ब्रह्मणस्तच्छब्दवाच्यत्वं मुख्यमेव, यथाऽऽत्मनो ब्राह्मणादिशरीरानुप्रविष्टस्य ब्राह्मणादिशब्दवाच्यत्वं मुख्यम् । अन्यथा 'अष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनयीत' इत्यादिपूपनयनसंस्कारादेः शरीरमात्रपर्यवसानादात्मनः संस्कार्यत्वाभावप्रसङ्गात् । ततो 'यस्यैते चत्वारिंशत्संस्कारा अष्टौ चात्मगुणाः स ब्रह्मणः सायुज्यम्' इत्यादिरात्मनः संस्कारवतः फलश्रुतिरपार्था भवेत् । 'ब्राह्मणो यजेत' इत्यादिविधिवैय्यर्थ्यं च भवेत् । तस्मात् सकलचराचरवस्तुशरीरप्रविष्टस्य ब्रह्मणस्तच्छब्दवाच्यत्वं मुख्यमेव ॥

इति चराचरव्यपाश्रयाधिकरणम् ॥ ६ ॥

वस्तुष्वात्मतया सद्भावस्तेनैव हि हेतुना भवति । न ह्यादित्यशब्दो यूप इव तदात्मतामनपेक्ष्य ब्रह्मणि चराचरवस्तुवाचिशब्दः प्रवर्तते । 'अनेन जीवेने' त्यादिश्रुत्या ब्रह्मणश्चराचरवस्त्वात्मतया तदनुप्रवेशहेतुकतयैव चराचरवस्तुसंबधिनामरूपव्याकरणस्य ब्रह्मपर्यंततायाः प्रतिपादनात् । तद्वाचिशब्दस्य तदात्मतामपेक्ष्यान्यत्र प्रवृत्तौ तु मुख्यत्वमेव भवति । शरीरवाचिशब्दानां शरीरिपर्यंतत्वस्य व्युत्पत्तिसिद्धत्वात् । अत एव 'ब्राह्मणमुपनयीत' 'ब्राह्मणो यजेत' इत्यादिश्रुतिषु ब्राह्मणादिशब्दानामात्मपर्यंतत्वमिति । निगदव्याख्यानमस्य भाष्यम् ॥ इति चराचरव्यपाश्रयाधिकरणम् ॥ ६ ॥

नयमणिमालायाम्

अथ चराचरव्यपाश्रयाधिकरणम् ॥ ६ ॥

सू ॥ चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशोऽभाक्तस्तद्भावभावित्वात् ॥ १७ ॥

तेज:प्रभृतिपदैस्तद्व्यपदेशो भाक्त इत्युचितम् । यजमान: प्रस्तर इत्यादिनयाद्वाच्यभिन्नत्वात् ॥ १३८ ॥

भाक्तो न नामरूपव्याकरणं हि स्वपर्ययनम् । श्रुत्योदितं ततस्तद्वाच्यं तत्सर्वशब्दानाम् ॥ १३९ ॥

इति चराचरव्यपाश्रयाधिकरणम् ॥ ६ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम् ।

अथ चराचरव्यपाश्रयाधिकरणम् ॥ ६ ॥

सू ॥ चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशोऽभाक्तस्तद्भावभावित्वात् ॥ १७ ॥

भगवत्पादमते, अत्र 'न जीवो म्रियते' इति जीवनित्यत्वशास्त्रस्य जीवोत्पत्तिनाशानिमित्तकजातेष्टयादिशास्त्रेण विरोधोऽस्ति न वेति **संदेहः** । देवदत्तो जातो मृतश्चेति लौकिकव्यपदेशानुगृहीतजातकर्मादिशास्त्रेण विरोधोऽस्तीति **पूर्वपक्षः** । **सिद्धान्तस्तु, तद्व्यपदेशः**—योऽयं लौकिकस्तयोर्जन्ममरणयोर्व्यपदेशः सः । **चराचरव्यपाश्रयः**=स्थावरजङ्गमदेहविषयो मुख्यः स्यात् जीवे तु भाक्तः । कुतः । जन्ममरणव्यपदेशस्य **तद्भावभावित्वात्**=देहोत्पत्तिविनाशान्वयव्यतिरेकानुविधायित्वादित्यर्थः । देहप्रादुर्भावाद्यपेक्षयैव जातकर्मादिविधानमिति न तेन शास्त्रेण जीवनित्यत्वशास्त्रस्य विरोध इति भावः ॥

श्रीकण्ठमते, पूर्वत्राकाशादिशब्दवाच्यत्वं ब्रह्मणः प्रतिपादितम् । तदिह विचार्यते—चेतनाचेतनचराचरवस्तुसंबन्धी तद्वाचिशब्दो ब्रह्मणि मुख्यो न वेति **संदेहः** । अन्यवाचकशब्दस्य मुख्यतयान्यत्र वृत्त्यभावाद्गौण इति **पूर्वपक्षः** । **सिद्धान्तस्तु,** चराचरवस्तुसंबन्धी तद्व्यपदेशशब्दो ब्रह्मणि न भाक्तः किं तु मुख्य एव । 'अनेन जीवेन' त्यादिना सर्वस्य वस्तुनो नामरूपविभागाय तत्तदात्मतया ब्रह्मणोऽनुप्रवेशभावभावितत्वात् । तस्मात्सकलचराचरवस्तुशरीरप्रविष्टस्य ब्रह्मणस्तच्छब्दवाच्यत्वं मुख्यमेव ॥ इति ॥

रामानुजमते, अस्यापि सूत्रस्य पूर्वं तेजोऽधिकरणान्तर्भूततया तत्रैव व्याख्यातत्वेन नात्र तत्प्रपञ्चितमिति बोध्यम् ॥

आनन्दतीर्थमते, इदं सूत्रं पूर्वस्मिन्नन्तराविज्ञानाधिकरणेऽन्तर्भूतं तत्रैव व्याख्यातं चेत्यतो नात्र पुनः प्रपञ्चितमित्यवधेयम् ॥ इति चराचरव्यपाश्रयाधिकरणम् ॥ ६ ॥

अथ आत्माधिकरणम् ॥ ७ ॥

॥ सू० ॥ नात्मा श्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः ॥ १८ ॥

पूर्वत्राकाशादीनां ब्रह्मणः साक्षादुत्पत्तिरभिहिता । जीवोऽपि तन्न्यायेन ब्रह्मणः समुत्पद्यते न वेति संदेहः ॥

समुत्पद्यत इति पूर्वः पक्षः । 'यदा तमस्तन्न दिवा न रात्रिर्न सन्न चासच्छिव एव केवलः' 'एकमेवाद्वितीयम्' इत्यादिश्रुतेः प्राक्सृष्टेर्ब्रह्मैकत्वावधारणात्, सदसतोर्निषेधाच्च । अतः सृष्टिकाले ब्रह्मण उत्पद्यत एव जीवः । विस्फुलिङ्ग-दृष्टान्तोऽपि जीवोत्पत्त्यनुगुणः श्रूयते 'यथाग्नेः क्षुद्रा विस्फुलिङ्गा व्युच्चरन्ति एवमेवैतस्मादात्मनः सर्वे प्राणाः सर्वे लोकाः सर्वे देवाः सर्वाणि भूतानि सर्व एवात्मानो व्युच्चरन्ति' इति । तस्माद्यथाग्नेर्विस्फुलिङ्गा जायन्ते तथा ब्रह्मण आत्मानो जायन्ते ॥

इति प्राप्ते ब्रूमः—आत्मा न जायते । 'न जायते म्रियते वा विपश्चित्' इति श्रुतेः, 'नित्यो नित्यानां चेतनश्चेतनानाम्' 'ज्ञाज्ञौ द्वावजावीशानीशौ' इत्यादि-श्रुतिभ्यः नित्यत्वावगतेश्च । सृष्टेः प्राग्ब्रह्मणोऽवधारणं तदाकृतिभूतस्य तस्य चाचिद्वस्तुनश्च नामरूपव्यवहाराभावात्, न जीवादिस्वरूपासत्तया । विस्फुलिङ्ग-श्रुतिश्च तेषां नामरूपसमुन्मेषाभिप्राया, न जन्मपरा । अन्यथा कृतनाशादिदो-षप्रसङ्गात् । तस्माद्ब्रह्मणो न जायत एव जीवः ॥

अथ आत्माधिकरणम् ॥ ७ ॥

सू ॥ नात्मा श्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः ॥१८॥ आकाशादीनां स्वरूपान्यथाभावरूपोत्पत्तौ प्रतिपादितायां तद्वज्जीवस्यापि तथाभूतोत्पत्तिरस्ति न वेति श्रुतिविप्रतिपत्त्या संशये सति पूर्वपक्षः—सृष्टेः प्रागेकत्वावधारणं सदसदात्मकसकलवस्तुनिषेधश्चेति लिंगाभ्यां 'सर्व एत आत्मानो व्युच्चरंती'ति श्रुतेश्च तस्यापि तथाभूतोत्पत्तिरस्ति । तदनुत्पत्त्यादिश्रुतिस्तु आकाशामृतत्वादिश्रुतिवदन्यथा नेयेति । अत्र सिद्धान्तः—जीवो नोत्पद्यते । 'न जायते म्रियते वे' त्यादिश्रुतेः ताभ्यः 'नित्यो नित्याना' मित्यादिश्रुतिभ्योऽवगतान्नित्यत्व-लिंगाच्च । उत्पत्तिश्रुतिस्तु तत्तच्छरीरोपाधिकतत्तदवच्छिन्नभोक्तृत्वानुगुणज्ञानविका-सोपाधिका । अनेकव्यापकत्वावधारणादिकं च नामरूपसमुन्मेषाभावाभिप्रायं योज्यम् । स्वरूपान्यथाभावरूपोत्पत्त्यंगीकारे तदनित्यत्वावश्यंभावेन 'ब्रह्मविदाप्नोति पर' मित्या-दिप्रधानफलवाक्यविरोधापत्तेरिति । भाष्ये 'अचिद्वस्तुन' इति मायाकार्यत्वापन्नवस्त्वभि-प्रायं मायाद्यचिदाकारपरिणामिचिच्छक्तिरूपवस्त्वभिप्रायं वा ॥ इत्यात्माधिकरणम् ॥७॥

नयमणिमालायाम्

अथ आत्माधिकरणम् ॥ ७ ॥

सू ॥ नात्मा श्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः ॥ १८ ॥

प्रागेकत्वश्रवणाद्ब्रह्मण उत्पद्यते जीवः । श्रवणादपि च यथाग्नेः क्षुद्रा इति जन्मनस्तेषाम् ॥१४०॥

नैवं तन्नित्यत्वाम्नानात्कृतको न दोषाच्च । श्रवणं तु नामरूपव्याकरणाभावभावाभ्याम् ॥ १४१ ॥

इति आत्माधिकरणम् ॥ ७ ॥

---

(१) ' मायाकालादिनित्यवस्त्वभिप्रायम् । इत्यात्माधिकरणम् ' इति-ख-पाठः ।

अथ ज्ञाधिकरणम् ॥ ८ ॥

॥ सू० ॥ ज्ञोऽत एव ॥ १९ ॥

पूर्वत्र नित्यतया जीवः सिद्धः। पुनरत्रास्य स्वाभाविकं ज्ञानमस्ति न वेति सन्दिह्यते ॥

एवं सति पूर्वपक्षः-जीवस्य स्वाभाविकं ज्ञानधर्मित्वं नास्तीति। 'ज्ञाज्ञौ द्वौ' इति जीवस्याज्ञत्वमेव हि श्रूयते। तस्मादज्ञ एवासौ चैतन्यमात्ररूपः किंतु

अथ ज्ञाधिकरणम् ॥ ८ ॥

सू० ॥ ज्ञोऽत एव ॥ १९ ॥ जीवस्यानुत्पत्तिः स्थापिता। तत्प्रसंगादन्यानपि जीवधर्मान्निरूपयितुमापादपरिसमाप्तेरधिकरणानि। इह तावदागंतुकज्ञानधर्मो जीवः उत स्वाभाविकज्ञानधर्म इति विचार्यते। तत्र श्रुतिविप्रतिपत्तेस्संशये सति पूर्वः पक्षः-परिणामिनित्यधर्मज्ञानान्यथाभावमाश्रित्य हि पूर्वाधिकरणे जीवोत्पत्तिश्रुतिविरोधसमाधानं विवक्षितम। तन्नोपपद्यते। धर्मज्ञानस्यागन्तुकत्वात् 'ज्ञाज्ञौ द्वा'वित्यादिश्रुत्या जीवस्याज्ञत्वमौत्सर्गिकधर्मं वदंत्या सुषुप्तौ ज्ञानाभावानुभवेन 'न प्रेत्य संज्ञास्ती' ति तदनुसारिश्रुत्यंतरेण चानुगृहीतया तस्यागंतुकत्वावधारणात् तेन 'यो विज्ञाने तिष्ठन्नि' त्यादिश्रुतेः जीवस्वरूपे संदेहविपर्यासयोरदर्शनाच्च। जीवस्य स्वप्रकाशचैतन्यस्वरूपत्वेऽपि असौ स्वमात्रप्रकाशरूप इत्यहमिदं जानामीति जीवाश्रयत्वेनानुभूयमानं ज्ञानमनित्यमेव।

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्।

अथ आत्माधिकरणम् ॥ ७ ॥

सू ॥ नात्माश्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः ॥ १८ ॥

भगवत्पादमते, देहोत्पत्तिनाशयोस्सतोर्जीवस्य जन्मनाशाभावेऽपि कल्पाद्यन्तयोर्जीवस्य जन्मनाशौ किं न स्यातामित्याशंक्याह—**नात्माश्रुतेरिति** ॥ अत्र अविकृतस्यैव ब्रह्मणो जीवभावेन प्रवेशवाक्यस्य 'सर्व एत आत्मनो व्युच्चरन्ति' इति परस्मादात्मनो जीवोत्पत्तिवाक्येन विरोधोऽस्ति न वेति सदेहः। विरोधोऽस्तीति **पूर्वःपक्षः**। **सिद्धान्तस्तु, आत्मा**=जीवः। **न**=नोत्पद्यते। कुतः। **अश्रुतेः**=उत्पत्तिप्रकरणेषु जीवोत्पत्तेरश्रुतेः। **ताभ्यः**='स वा एष महानज आत्मा' 'अजो नित्यः' इत्यादिश्रुतिभ्यः। **नित्यत्वाच्च**=जीवस्य नित्यत्वावगमाच्चेत्यर्थः ॥ औपाधिकजन्मालंबनं जीवजनिवाक्यमिति न तेन प्रवेशवाक्यस्य विरोध इति भावः ॥

श्रीकण्ठमते, पूर्वत्र ब्रह्मण आकाशादीनामुत्पत्तिरभिहिता। तन्न्यायेनात्र जीवो ब्रह्मणस्समुत्पद्यते न वेति **संदेहः**। **पूर्वपक्षसिद्धान्तौ** यद्यपि शांकरमतादविशिष्टौ। तथापि सूत्रार्थवर्णनं भिद्यते। तथा च 'यदा तमः' 'एकमेवाद्वितीयम्' इत्यादिश्रुतेस्सृष्टेः प्रागब्रह्मैकत्वावधारणात्सदसतोर्निषेधात् 'यथाग्ने' रित्यादिजीवोत्पत्त्यनुगुणविस्फुलिंगादिदृष्टान्तोपपादनाच्च ब्रह्मण आत्मानो जायन्त इति **पूर्वपक्षे प्राप्ते सिद्धान्तः—आत्मा न** जायते। कुतः। **श्रुतेः**='न जायते म्रियते वा विपश्चित्' इति श्रुतेः, **ताभ्यः**='नित्यो नित्यानां' 'ज्ञाज्ञौ द्वौ' इत्यादिश्रुतिभ्यः। **नित्यत्वाच्च**=नित्यत्वावगतेश्च। सृष्टेः प्रागेकत्वावधारणं तदाकृतिभूतस्य तस्याचिद्वस्तुनश्च नामरूपव्यवहाराभावाभिप्रायं न स्वरूपासत्तापरम्। विस्फुलिंगश्रुतिश्च नामरूपसमुन्मेषाभिप्राया न जन्मपरा। तस्माद्ब्रह्मणो न जायत एव जीव इति ॥

रामानुजमते,संदेहपूर्वपक्षादिकं श्रीकण्ठमतादविशिष्टमेव। पूर्वपक्षे परम् एकविज्ञानप्रतिज्ञादेः 'तोयेन जीवान्विससर्ज भूम्याम्' 'प्रजापतिः प्रजा असृजत' इत्यादिसृष्टिवचनाच्च' इति तदुपष्टंभकयुक्तिरधिकतयोपन्यस्तेति विशेषः।अन्यदविशिष्टम्॥

आनन्दतीर्थमते, अत्र भूतदेवतावच्चेतनत्वादिसाम्यात्परमात्मा देहनाशाख्यलयवान्वा न वेति **संदेहः**। 'स इदं सर्वं विलाप्यान्तस्तमसि विलीन' इति श्रुतेर्लयवानेवेति **पूर्वपक्षः**। **सिद्धान्तस्तु,** परमात्मा न विलीयत एव। कुतः। **अश्रुतेः**=तल्लयस्याश्रवणात्। विलीनश्रुतिस्त्वपिहितपरेति भावः। किंच। **ताभ्यः**='स नित्यो निर्गुण' इत्यादिश्रुतिभ्यः। **नित्यत्वाच्च**=विष्णोर्नित्यत्वावगमाच्च न तस्य नाश इति ॥ **इति सूत्रार्थचन्द्रिकायामात्माधिकरणम् ॥ ७ ॥**

(१) 'निरूपिता' इति ख. पाठः।

मायाशक्त्यवच्छेदादविद्याशरीरकरणादिरयं घटोऽयं पटोऽयं मनुष्योऽहं देवोऽहमिति कल्पिताहंकारबद्धः संसरतीति संसारदशायां ज्ञानात् जीवस्य स्वतो ज्ञातृत्वं नास्त्येव, अन्यथास्य कुतो मुक्तिरिति ॥

एवं प्राप्ते ब्रूमः–ज्ञातैवायमात्मा। 'अथ यो वेदेदं जिघ्राणीति स आत्मा....मनसैतान् कामान् पश्यन् रमते य एते ब्रह्मलोके' 'मनोऽस्य दैवं चक्षुः' इत्यादिश्रुतेर्धर्मभूतं ज्ञानमेवास्य मनः। अतः स्वत एवायं ज्ञाता। यदुक्तं मायाशक्तिसंबन्धात् संसारदशायां ज्ञातृत्वमस्येति, तत्सत्यम्। मायाशक्तिकवलितस्वाभाविकज्ञानशक्तिविलासोऽयं प्राकृतमनःसंबन्धात् भोक्ता सुखदुःखयोर्ज्ञाता शरीराहंकारमात्रविश्रान्तः संसरति हि जीवः। यदा पुनरस्य ब्रह्मज्ञानोपासनाभ्यासात् मलत्रयसंबन्धोऽपैति, तदासौ ब्रह्मसदृशोऽभिव्यक्तनैजनिरतिशयज्ञानधर्मो मुक्त इत्युच्यते ॥

किंच–'प्राणारामं मनआनन्दम्' इति ब्रह्मणो निरतिशयात्मानन्दविषयं मनः स्वाभाविकं करणमवगम्यते। तत्सदृशगुणत्वादपगतसंसारस्य जीवस्य स्वरूपानन्दानुभवसाधनं मनोरूपमन्तःकरणमनपेक्षितबाह्यकरणमस्तीति गम्यते।

तेन चानित्यज्ञानेन ज्ञानवत्त्वमस्य मायादिसंबन्धात् संसरतः कार्यकरणवत एव। 'अथ यो वेदेदं जिघ्राणी' त्यादिश्रुतिराघ्राणादिवेदनाश्रयत्वस्य न विशेषणतया जीवलक्षणत्वपरा किं तु उपलक्षणतया। आघ्राणाद्यन्वयव्यतिरेकानुविधायिनस्तस्य वेदनस्य यावदात्मभावित्वाभावात्। 'मनसैतान्कामान्' इति श्रुतिस्तु मुक्तौ ज्ञानकरणानुवृत्तिपरा न ज्ञाननित्यत्वे प्रमाणमिति। सिद्धांतस्तु, आत्मा ज्ञः ज्ञातृस्वभावः। अत एव श्रुतेरेव। तथाहि–'अथ यो वेदेदं जिघ्राणीति स आत्मा' 'गन्धाय घ्राण' मित्यादि श्रूयते। प्रजापतिविद्यायां 'मघवन्मर्त्यं वा इदं शरीरमात्तं मृत्युना तदस्यामृतस्याशरीरस्यात्मनोऽधिष्ठान' मित्यादिना शरीरातिरिक्ततया तदधिष्ठातृतया च प्रतिज्ञातस्यात्मनः घ्राणजन्यगंधादिवेदनं लक्षणत्वेन प्रतिपादयदिदं वाक्यं विशेषणतयैव तत्तथात्वेन प्रतिपादयति नोपलक्षणतया। उपलक्ष्यतावच्छेदकस्य रूपान्तरस्यानिर्ज्ञातत्वात् वेदने घ्राणादिजन्यगन्धादिवृत्तिपरिणामरूपत्वस्य परमात्मातिव्याप्तिपरिहारार्थस्योपलक्षणत्वेऽपि तदुपलक्षितस्य वेदनस्य नित्यतया विशेषणत्वसंभवाच्च। तस्मादिदं वाक्यमात्मनो ज्ञातृस्वभावत्वे प्रमाणम्। तथा 'मनसैतान्कामान्पश्यन्रमत' इत्यादि श्रूयते। इदमपि तत्र प्रमाणम्। ब्राह्मलौकिकभोगवस्तुदर्शनरूपज्ञानपरिणामापेक्षिततयावश्यांगीकर्त्तव्यस्याविकारात्मव्यतिरिक्तस्य तत्परिणामिद्रव्यस्यैव करणत्वविवक्षया मनसेति निर्देशोपपत्तौ मुक्तावनुवर्तमानस्यान्यस्य करणस्य कल्पनायां गौरवात् 'ज्ञाज्ञा' वित्यादिश्रुतिः संसारदशायां जीवस्य सार्वज्ञ्यानभिव्यक्तिपरतयोपपद्यते। सुषुप्तिदशायां 'न किंचिदवेदिष' मिति ज्ञानाभावानुभवस्तु विषयविशेषावच्छिन्नज्ञानपरिणामाभावविषयः। 'न प्रेत्य संज्ञास्ती' ति वाक्यमपि तद्विषयम्। यतस्तदनंतरमत्रैव 'मा भगवानमूमुहन्न प्रेत्य संज्ञास्ती'ति मैत्रेयीप्रश्ने 'न वा अरे मोहं ब्रवीमि यद्वैतन्न पश्यति पश्यन्वै तन्न पश्यति न हि द्रष्टु-

(१) "जिघ्राणीतिजन्य" इति ख. पाठः। (२) 'वश्यांगीकर्तव्यस्य तत्परिणामिद्रव्यस्यैव' इति ख. पाठः।

'ज्ञाज्ञौ' इति जीवस्याज्ञत्वं किंचिज्ज्ञत्वमेव । असंसारिणः परमेश्वरस्य तु सर्वज्ञत्वमुच्यते । अतः संसारे किंचिज्ज्ञत्वं मुक्तौ सर्वज्ञत्वमिति ज्ञातैवात्मा ॥

इति ज्ञाधिकरणम् ॥ ८ ॥

दृष्टेर्विपरिलोपो विद्यते अविनाशित्वा' दिति याज्ञवल्क्यस्योत्तरेण तद्वाक्यं सत्ये धर्मज्ञाने कारणाधीनतत्परिणामाभावविषयतया व्याख्यातम् । यत्तु मायादिबद्धस्य ज्ञातृत्वमिति सत्यं मायादिबद्धस्य ज्ञातृत्वं तत् किञ्चिद्ज्ञत्वरूपं ज्ञातृत्वं, मुक्तस्य तु मलमायाकर्मबन्धापायात् ब्रह्मसादृश्यं प्राप्तस्याभिव्यक्तनिरतिशयज्ञानस्य सर्वज्ञत्वरूपं ज्ञातृत्वमिति विशेषः । इहेतरद्भाष्यमतिरोहितार्थम् ॥ इति ज्ञाधिकरणम् ॥ ८ ॥

नयमणिमालायाम्

अथ ज्ञाधिकरणम् ॥ ८ ॥

सू ॥ ज्ञोऽत एव ॥ १९ ॥

अज्ञः स्वभावतः स्यात जीवो ज्ञाज्ञाविति श्रवणात् । संसारदशायां तु ज्ञानत्वस्फूर्तिप्यासात् ॥ १४२ ॥
मनसैतानिति मुक्तावप्यस्य ज्ञातृताश्रवणात । ज्ञातृत्वं स्वाभाविकमज्ञत्वोक्तिस्त्वसार्वज्ञ्यात् ॥ १४३ ॥

इति ज्ञाधिकरणम् ॥ ८ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम् ।

अथ ज्ञाधिकरणम् ॥ ८ ॥

सू ॥ ज्ञोऽत एव ॥ १९ ॥

भगवत्पादमते, अत्र 'आत्मैवास्य ज्योतिः' इत्यादिस्वयंज्योतिष्ट्वश्रुतेः 'पश्यंश्चक्षु' रित्याद्यागन्तुकज्ञानवत्त्वश्रुत्या विरोधोऽस्ति न वेति **संदेहः** । अस्तीति **पूर्वः पक्षः** । **सिद्धान्तस्तु,** जीवो **ज्ञः**-स्वयज्योतिःस्वरूपः । कुतः । **अत एव** अनुत्पत्तिमत्त्वादेवेत्यर्थः । 'पश्यंश्चक्षु' रित्यादिश्रुतिरागन्तुकवृत्त्यभिप्रायेति न तया स्वयंज्योतिष्ट्वश्रुतेर्विरोध इति भावः ॥

श्रीकण्ठमते, पूर्वं नित्यतया साधितस्य जीवस्यात्राधिकरणे स्वाभाविकं ज्ञानधर्मित्वमस्ति न वेति **संदेहः** । **ज्ञाज्ञौ द्वा'** वित्यादिषु जीवस्याज्ञत्वमौत्सर्गिकं श्रूयते । सुषुप्तिदशायां 'न किंचिदवेदिष' मिति ज्ञानाभावोऽनुभूयते । जीवस्य स्वप्रकाशचैतन्यस्वरूपत्वेऽपि अगो स्वमात्रप्रकाशरूप इत्यहमिदं जानामीति जीवाश्रयत्वेनानुभूयमानं ज्ञानमनित्यमिति गम्यते । मायादिसंबन्धात्संसरतोऽस्य तेन चानित्यज्ञानेन ज्ञानवत्त्वादस्यागन्तुकज्ञानधर्मित्वमेव न स्वाभाविकज्ञानधर्मित्वमिति **पूर्वपक्षः** । **सिद्धान्तस्तु,** आत्मा **ज्ञः**=स्वाभाविकज्ञानधर्मी । कुतः । **अत एव**=श्रुतेरेव । तथाहि-'अथ यो वेदेदं जिघ्राणीति स आत्मा' मनसैतान्कामान्पश्यन्रमते' 'मनोऽस्य दैवं चक्षुः' 'इत्यादि श्रूयते । अतः धर्मभूतं ज्ञानमेवास्य मनः । अतः स्वत एवायं ज्ञाता । 'ज्ञाज्ञौ द्वा' विति श्रुतिस्संसारदशायां सार्वज्ञ्यानभिव्यक्तिपरा । सुषुप्तिदशायां ज्ञानाभावानुभवस्तु विषयविशेषावच्छिन्नज्ञानपरिणामाभावविषयः । मायादिबद्धस्य ज्ञातृत्वं किंचिज्ज्ञत्वरूपं मुक्तस्य तु मलमायाद्यपगमादभिव्यक्तनिरतिशयज्ञानस्य सर्वज्ञत्वरूपमिति च विशेषः । इति ॥

रामानुजमते, अस्य सूत्रस्योत्तराधिकरणसूत्रैस्सहैकीकृत्यात्माधिकरणत्वेन व्यपदिष्टत्वादुत्तराधिकरण एव व्याख्येयता समुचितेत्यतः नेह प्रपञ्च्यते ॥

आनन्दतीर्थमते, एवमधिभूताधिदैवब्रह्मविषयश्रुत्यविरोधमभिधायाधुनापादपरिसमाप्ति जीवविषयश्रुत्यविरोधमाह— **ज्ञोऽत एव ॥ १८ ॥** इदमधिकरणमनन्यमतसाधारणेन **युक्तेश्चे**त्यधिकसूत्रपाठेन युक्ततया सूत्रद्वयात्मकमिति विशेषः । अत्र जीवः परमेश्वरादुत्पद्यते न वेति **संदेहः** । 'नित्यो नित्याना' मिति श्रुत्या जीवस्य नित्यत्वावगमान्नोत्पद्यत इति **पूर्वपक्षः** । **सिद्धान्तस्तु,** जानातीति **ज्ञः** जीवः उत्पद्यते । अत एवेत्यावर्तते । **अत एव**=प्रकृतात्मन एव । कुतः । **अत एव**='अविनष्टा एवोत्पद्यन्त' इति श्रुतेरेवेत्यर्थः ॥

सू ॥ युक्तेश्च ॥ १९ ॥ अविनशिनोऽनादेरपि जीवस्य पराधीनविशेषलाभरूपोत्पत्तिर्युज्यते । 'वृद्धो जातो युवा जात' इत्याद्यबाधितव्यवहारादिति भावः ॥ **इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां ज्ञाधिकरणम् ॥ ८ ॥**

(१) सर्वज्ञत्वमेव न त्वज्ञत्वमिति इति ख. पाठः

अथोत्क्रान्त्यधिकरणम् ॥ ९ ॥

॥ सू ॥ उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम् ॥ २० ॥

पूर्वत्र ज्ञातृत्वेन सिद्धस्यात्मन उत्क्रान्त्यादिदर्शनात् अणुत्वमवगम्यते। तद्यु-ज्यते न वेति संदेहः ॥

नास्याणुत्वमुपपद्यते। 'स वा एष महानज आत्मा' इति जीवस्य विभुत्वा-वगमात् 'अहं विश्वं भुवनमभ्यभवम्' इति तस्य व्याप्त्या सकलभुवनाभिभा-वित्वावगमाच्च सर्वथायमात्मा विभुः ॥

इति प्राप्ते निरूप्यते–अणुरेवायमात्मा, उत्क्रान्तिगत्यागतीनां श्रुतेः। 'तेन प्रद्योतेनैष आत्मा निष्क्रामति' इति ह्युत्क्रान्तिः श्रूयते। 'ये वै के चास्माल्लो-

---

अथ उत्क्रान्त्यधिकरणम् ॥ ९ ॥

सू ॥ उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम् ॥ २० ॥ अणुरयमात्मा विभुर्वेति अणुविभुश्रुत्योः किमनुसारेण का श्रुतिर्नेतव्येति तयोर्बलाबलानवधारणात्संशयः। तदर्थोऽयं सन्देहः पूर्वाधिकरणप्रसाधितो जीवस्वरूपातिरिक्तधर्मज्ञानसद्भाव उपपद्यते न वेति। उपपद्यते चेत् तद्व्याप्त्या सर्वांगीणसुखानुभवस्य तद्व्याप्तिविषयतया विभुत्वश्रुतेश्चोपपन्नतयोत्क्रां-तिगत्यागतिलिंगानुगृहीताणुत्वश्रुतिबलादणुरात्मेति सिद्धान्तकोटिस्सिद्ध्येत्। नोपपद्यते चेत् सर्वांगीणसुखानुभवस्यात्मव्याप्तिमन्तरेणानुपपत्तेस्तदनुगृहीतया विभुत्वश्रुत्या विभु-रेवायमात्मा। तदणुत्वश्रुति 'स्त्वेष म आत्मान्तर्हृदयेऽणीया'निति पारमेश्वराणुत्वश्रु-तिवदौपाधिकाणुत्वपरा। उत्क्रांत्यादिश्रुतयोऽपि औपाधिकार्थविषया इति पूर्वपक्ष-कोटिः सिद्ध्येदिति संशययोः फलफलिभावः। तत्र पूर्वपक्षः 'स वा एष महानज आत्मे'ति श्रुतेर्विभुर्जीवः। न चेयं श्रुतिः परमेश्वरविषया। 'योऽयं विज्ञानमयः प्राणे' ष्विति जीवप्रस्तावात् 'अहं विश्वं भुवनमभ्यभवा'मिति मुक्तजीवस्य व्याप्त्या सकलभुव-नाभिभावित्वश्रवणाच्च। 'बुद्धेरात्मा महान्पर' इति मुक्तामुक्तसाधारण्येन जीवस्य महत्त्वश्रुतेश्च। अणुत्वे च तस्य सर्वांगीणसुखानुभवो न स्यात्। अतो देहपरिमाणत्व-स्यापि जैनाधिकरणे दूषितत्वात्परिशेषादपि विभुत्वसिद्धिः। न च जीवप्रभारूपधर्मज्ञान-व्याप्त्या सर्वांगीणसुखानुभवोपपत्तिः। जीवस्वरूपातिरिक्तस्य धर्मज्ञानस्यासिद्धेः 'यो वि-ज्ञाने तिष्ठ' न्नित्यादिश्रुतेः जीवस्य स्वप्रकाशज्ञानरूपत्वस्यावश्याभ्युपगन्तव्यतया[1] तस्यैव तत्तद्वस्त्ववच्छेदेन तत्तद्विषयज्ञानत्वोपपत्तावतिरिक्तधर्मज्ञानकल्पने प्रमाणाभावात्[2]। 'न हि द्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिलोपो विद्यत' इत्यादिश्रुतिषु द्रष्टृदृष्ट्यादिशब्दानां सामानाधिकरण्येन जीवस्यैव ज्ञानरूपत्वप्रतिपादनपरतोपपत्तेरित्येवं प्राप्ते सिद्धान्तमाह सूत्रकारः—सू ॥ उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम् ॥ २० ॥ 'नात्मा श्रुते'रित्यतः श्रुतेरित्यनुवर्तते। 'नाणुरत-

(१) 'जीवः स्वप्रकाशज्ञानरूप इत्यभ्युपगन्तव्यतया' इति ख. पाठः। (२) 'गौरवात्' इति ख. पाठः

कात्प्रयन्ति चन्द्रमसमेव ते गच्छन्ति' इति गतिः। 'तस्माल्लोकात्पुनरेत्यस्मै लोकाय कर्मणे' इत्यागतिः। विभुत्वे जीवस्यैता उत्क्रान्तिगत्यागतयो नोपपद्येरन् ॥

यद्यपि शरीरवियोगरूपोत्क्रान्तिर्विभुत्वेऽप्यात्मनः स्यात् तथापि गत्यागती नैवमित्याह–

॥ सू ॥ स्वात्मना चोत्तरयोः ॥ २१ ॥

उत्तरयोर्गत्यागत्योः स्वात्मनैव संपाद्यत्वादणुरयमात्मा। यदुक्तं 'महानज आत्मा' इति तदीश्वरप्रकरणान्नैनद्विषयमिति वक्ष्यति। व्याहृया विश्वभुवनाभिभावित्वं यदुक्तं, तत्तु मलतिरोधानापगमप्रकटितशक्तिमरीचिव्याप्तमुक्तजीवविषयम्। तस्मादणुरेवात्मा ॥

आशङ्क्य परिहरति–

॥ सू ॥ नाणुरतच्छ्रुतेरिति चेन्नेतराधिकारात् ॥ २२ ॥

'स वा एष महानज आत्मा' इति श्रुतेर्नाणुर्जीव इति चेत्–न, 'यस्यानुवित्तः प्रतिबुद्ध आत्मा' इति परमेश्वराधिकारात् ॥

॥ सू ॥ स्वशब्दोन्मानाभ्यां च ॥ २३ ॥

'एषोऽणुरात्मा चेतसा वेदितव्यो यस्मिन् प्राणः पञ्चधा संविवेश ॥' इति श्रुतावणुशब्दात्, 'आराग्रमात्रो ह्यवरोऽपि दृष्टः' इत्युन्मानाच्च अणुरात्मा। 'अणुसदृशं वस्तूदाहृत्य तन्मानत्वप्रदर्शनमुन्मानम् ॥

अणुत्वेऽस्य सकलदेहव्यापिवेदनानुभवः कुत इत्यत आह–

॥ सू ॥ अविरोधश्चन्दनवत् ॥ २४ ॥

च्छ्रुते' रित्युत्तरसूत्रात्साध्यलाभः। उत्तरसूत्रशंकामाह–यद्यपीति। शरीरनाशरूपोत्क्रान्तिः स्थितस्यापि जीवस्य उपपद्यत इति भावः। सू ॥ स्वात्मना चोत्तरयोः ॥ २१ ॥ चशब्दमवधारणार्थं कृत्वा व्याचष्टे–उत्तरयोरिति। यद्यप्युत्क्रमणशब्दार्थस्यापि गतिविशेषरूपत्वादुत्क्रमणमपि स्वात्मनैव संपाद्यम्। मुख्यत्वे संभवत्यौपचारिकत्वकल्पनायोगस्य न्यायस्य तत्राप्यविशिष्टत्वात्। तथापि शरीरवियोगः उत्क्रांतिरिति परपरिभाषामभ्युपगम्यैतदुक्तम्। वक्ष्यतीति। उत्तरसूत्र इति शेषः। शक्तिमरीचिव्याप्तेति। मुक्तस्य धर्मज्ञानप्रभया सकलजगद्व्यापकत्वं[1] 'प्रदीपवदादेश' इति (ब्र. ४-४-१५) सूत्रे वक्ष्यते। तद्विषयमित्यर्थः। 'बुद्धेरात्मा महान्पर' इति महच्छब्दः प्रकृतेंद्रियादिशेषित्वरूपप्राधान्यानुवादको न विभुत्वप्रतिपादकः। अन्यथोक्तवक्ष्यमाणानेकश्रुतिविरोधप्रसङ्गादिति भावः। सू ॥ नाणुरतच्छ्रुतेरिति चेन्नेतराधिकारात् ॥ २२ ॥ यस्येति। प्रतिबुद्ध आत्मा प्राज्ञः परमेश्वरस्स यस्यानुवित्तः। अनुपूर्वो 'ब्लिदिर् लाभ' इति धातोर्निष्ठाप्रत्ययः। श्रवणमननाद्यनंतरं प्राप्त इत्यर्थः। तथा च सत्यपि जीवप्रस्तावे तत्र परमेश्वरप्रतिपादनमप्यस्तीति तद्विषयत्वं महत्त्वश्रुतेर्युक्तमिति भावः। महत्त्वश्रुत्यन्यथानयनबीजमणुत्वश्रुतिबाहुल्यं विभावयितुमुत्तरसूत्रम्—सू ॥ स्वशब्दोन्माना-भ्यां च ॥ २३ ॥ आराग्रं चर्मभेदिसूच्यग्रम्[2]। अवरो जीवः। सू ॥ अविरोधश्चन्दन-

---

(१) 'सकलजगद्व्याप्तत्वं' इति ख. पाठः। (२) 'शस्त्यम्' इति ख. पाठः।

यथा चन्दनबिन्दुरेकदेशस्थोऽपि सकलदेहव्यापि सुखं जनयति, तद्वदविरोधः॥

पुनराशङ्क्य परिहरति-

॥ सू ॥ अवस्थितिवैशेष्यादिति चेन्नाभ्युपगमाद्धृदि हि ॥ २५ ॥

देशविशेषस्थितिश्चन्दनस्यास्तीति चेत्-न, आत्मनोऽपि तदभ्युपगमात्, 'हृदि ह्येष आत्मा' 'योऽपि विज्ञानमयः प्राणेषु हृद्यन्तर्ज्योतिः पुरुषः' इति श्रुतेः। इति मतान्तरम्॥

स्वमतमाह-

॥ सू ॥ गुणाद्वाऽऽलोकवत् ॥ २६ ॥

आत्मा स्वगुणेन ज्ञानेन सकलदेहं व्याप्यानुभवति। यथा मणिः स्वकीयेन तेजसा सन्निहितं व्याप्य प्रकाशयति। तस्मादविरोधः॥

ज्ञानात्मनोर्व्यतिरेको नास्तीत्यत्राह-

॥ सू ॥ व्यतिरेको गन्धवत्तथा हि दर्शयति ॥ २७ ॥

गन्धवती पृथिवीतिवत् जानामीति गुणत्वेनोपलब्धेर्ज्ञानात्मनोः व्यतिरेकोऽस्ति। दर्शयति च श्रुतिर्व्यतिरेकं 'जानात्येवायं पुरुषः' इति॥

॥ सू ॥ पृथगुपदेशात् ॥ २८ ॥

आत्मनः पृथगुपदिश्यते ज्ञानम्। 'न विज्ञातुर्विज्ञातेर्विपरिलोपो विद्यते' इति॥

एवं नित्यज्ञानगुणक आत्मा सिद्धः। एवं ज्ञानगुणकत्वेऽप्यात्मनः कथं ज्ञान-

---

वत्॥ २४॥ तद्वदविरोध इति। एकदेशस्थस्यापि व्यापिकार्यजनकत्वं दृष्टम्। न च दृष्टे काचिदनुपपत्तिरस्तीति भावः। ननु शरीरैकदेशस्थस्यापि हरिचन्दनबिन्दोस्सर्वांगीणसुखानुभवहेतुत्वं दृष्टम्। सर्वशरीरव्यापिनस्त्वगिन्द्रियस्यापि तद्दृष्टम्। उभयविधदृष्टान्तदर्शने हरिचन्दनदृष्टान्तस्यैवानुरोधे किं नियामकमित्याशंकानिराकरणार्थत्वेनोत्तरसूत्रमवतारयति-पुनराशंक्येति। सू॥ अवस्थितिवैशेष्यादिति चेन्नाभ्युपगमाद्धृदि हि॥ २५॥ आत्मनोऽपीति। यथा हरिचन्दनबिन्दोरेकदेशस्थत्वं प्रत्यक्षसिद्धमित्यभ्युपगम्यते एवं जीवस्यापि तच्छ्रुतिसिद्धमित्यभ्युपगम्यत इति भावः। 'मतान्तर' मित्यनेन एतदस्वारस्यं द्योत्यते युक्तं चन्दनबिन्दोस्सावयवस्य सूक्ष्मावयवप्रसरणेन सकलदेहव्याप्त्या सर्वांगीणसुखानुभवजनकत्वं न त्वणोर्जीवस्यावयवास्सन्ति यैरयं सकलं शरीरं कायव्यूहे बहूनि शरीराणि च व्याप्नुयादिति। सू॥ गुणाद्वाऽऽलोकवत्॥ २६॥ भवेदेवं प्रदीपस्य प्रभया प्रासादोदरव्याप्तिवत् जीवस्य धर्मज्ञानेन शरीरव्याप्तिः, यदि जीवातिरिक्तं धर्मज्ञानं स्यात्, तदेव नास्तीति शंकानिराकरणार्थत्वेन उत्तरसूत्रमवतारयति-ज्ञानात्मनोरिति। सू॥ व्यतिरेको गंधवत्तथा हि दर्शयति॥ २७॥ गंधवत्त्वेन पृथिव्या इव ज्ञानवत्त्वेन पुरुषस्य व्यपदेशो नौपचारिकत्वाय व्यतिरेकमपेक्षते इति भावः। सू॥ पृथगुपदेशात्॥ २८॥ भिन्नशब्दाभ्यां कर्तृक्रियारूपभेदसमर्पकाभ्यामुपदेशः पृथगुपदेशः। तथा च षष्ठ्योर्व्यधिकरणतया मुख्यक्रियाकर्तृभावभेदे संभवति सामानाधिकरण्यमाश्रित्यौपचारिकत्वकल्पनं न युक्तमिति भावः।

मात्रत्वव्यपदेश इत्यत आह–

॥ सू ॥ तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत् ॥२९॥

ज्ञानगुणसारत्वादात्मनो ज्ञानव्यपदेशः, न ज्ञानमात्रत्वात्। यथा प्राज्ञस्य विपश्चितोऽपि 'सत्यं ज्ञान'मिति। ततो ज्ञानमात्रत्वव्यपदेशे दोषो न भवत्यात्मन इति ॥

पुनरुपपत्तिमाह–

॥ सू ॥ यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥

आत्मस्वरूपानुबन्धित्वात् ज्ञानस्य, तेन व्यपदेशे न दोषः। स्वरूपानुबन्धिधर्मत्वेन गोत्वादिना खण्डादेर्गौरित्यादिव्यपदेशो दृश्यते। अतः स्वरूपानुबंधित्वाज्ज्ञानधर्मस्य तद्व्यपदेशः ॥

सुषुप्त्यादिष्वसतो ज्ञानस्य यावदात्मभावित्वं कथमित्यत आह–

॥ सू ॥ पुंस्त्वादिवत्त्वस्य सतोऽभिव्यक्तियोगात् ॥ ३१ ॥

सुषुप्त्यादिषु सतो ज्ञानस्यानभिव्यक्तस्यापि जागरितादावभिव्यक्तिसंभवात्[1] स्वरूपानुबन्ध्येव ज्ञानम्, यथा पुंस्त्वासाधारणसप्तमधातोर्बाल्येऽपि सतो युवत्वेऽभिव्यक्तिः। ततो ज्ञानस्यात्मस्वरूपानुबन्धित्वे न दोषः ॥

आत्मनो ज्ञातृत्वाणुत्वप्रतिपादनप्रयोजनमाह–

॥ सू ॥ नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसङ्गोऽन्यतरनियमो वान्यथा ॥ ३२ ॥

यद्यपि जीवस्य ज्ञानत्वव्यपदेशः स्वप्रकाशज्ञप्तिरूपत्वादुपपद्यते तथापि प्रकारान्तरेणापि तदुपपादनार्थमुत्तरसूत्रद्वयम्–सू ॥ तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत् ॥ २९ ॥ यतो ज्ञानगुणोऽस्य कर्तृत्वादिसर्वनिर्वाहकतया सारभूतः अतस्तेन गुणेन तस्य व्यपदेशः। दृष्टो हि ब्रह्मणोऽपि सारभूतेन गुणेन व्यपदेश इत्यर्थः। यद्यपि 'सत्यं ज्ञान' मित्यत्रान्तोदात्तेन चित्स्वरेण मत्वर्थीयाच्प्रत्ययान्ततया ज्ञानशब्दो ज्ञानवत्परः इत्युपपादयितुं शक्यते। तथापि तस्य ज्ञानमात्रपरत्वेऽपि न प्रकृते काचिदनुपपत्तिः इत्यभिप्रायेण तदुदाहृतम्। सू॥ यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात् ॥३०॥ लाक्षणिकत्वेन पूर्वनिर्वाहः अयं तु मुख्यत्वेनेति विशेषः। पूर्वसूत्रोक्तहेत्वाक्षेपकत्वेनोत्तरसूत्रमवतारयति–सुषुप्त्यादिष्विति। सू ॥ पुंस्त्वादिवत्त्वस्य सतोऽभिव्यक्तियोगात् ॥ ३१ ॥ बाल्युवादिसाधारणो हि वीर्यरूपः पुंस्त्वधातुः। शरीरधारकान्धातून्विना शरीरस्थित्यसंभवात्। तथापि यथा तस्य बाल्ये नाभिव्यक्तिः 'न हि द्रष्टुर्दृष्टे' रिति जीवस्वरूपानुबंधित्वेन प्रतिपन्नस्य धर्मज्ञानस्य सुषुप्तौ बाह्यांतरसकलेंद्रियव्यापारोपरमेण विषयावभासाभावात्[2] तथाभिव्यक्तिर्नास्तीति भावः। उत्तरसूत्रेण जीवस्य ज्ञानरूपतयागन्तुकज्ञानतया वा सर्वगतत्वाभ्युपगमे दूषणमुच्यते। तदुक्तिः स्वमते तद्दूषणाप्रसंगरूपं प्रयोजनमानयतीति पर्यवस्यदर्थमालोच्य स्वमतप्रयोजनपरतयोत्तरसूत्रमवतारयति–आत्मन इति। सू ॥ नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसङ्गोऽन्यतरनियमो वान्यथा ॥ ३२ ॥ आत्मा

(१) 'शक्त्यसंभवात्' इति ख पाठः। (२) 'विषयावच्छेदाभावात्' इति ख पाठः।

अन्यथा ज्ञप्तिमात्रसर्वगतात्मपक्षे तावन्नित्यवत् सर्वदोपलब्धिः स्यात्, संकोचाभावात्। विद्यमानाया अनुपलब्धेरपि स एव हेतुरिति सापि सर्वदा स्यात्। आगन्तुकज्ञानसर्वगतात्मपक्षेऽपि स एव दोषः, सर्वात्मनां सर्वगतत्वेन ज्ञानहेतूनां मनस्संयोगादीनां सर्वसाधारणत्वात्। अदृष्टहेतूनामपि तथात्वात् तेनापि न नियमः। अथोपलब्ध्यनुपलब्ध्योर्विरोधादुपलब्धेरेव हेतवः स्युः, अनुपलब्धेरेव वा। तथा सति अन्यतरनियमः स्यात्। अतः पूर्वोक्तमेव समीचीनम्॥ इत्युत्क्रान्त्यधिकरणम्॥ ९॥

शरीरस्यान्तरुपलभ्यते ततो बहिर्नोपलभ्यत इति तावदहमिहैवास्मि सदने जानान इति सार्वलौकिकानुभवसाक्षिकं नान्यथा कर्तुं शक्यम्। तदिदं पक्षद्वयेऽपि नोपपद्यते। तथा हि ज्ञानरूपः सर्वगत आत्मेति पक्षे स उपलभ्यानुपलभ्यस्वभावः उपलभ्यैकस्वभावोऽनुपलभ्यैकस्वभावो वा। आद्ये सर्वत्र तस्योपलब्ध्यनुपलब्धी स्याताम्। द्वितीये सर्वत्रोपलब्धिः स्यात्। तृतीये सर्वत्रानुपलब्धिर्भवेत्। देहस्यान्तरुपलभ्यस्वभावस्ततो बहिरनुपलभ्यस्वभाव इति तु व्यवस्था न संभवति। न ह्येकस्य क्वचिदंशे स्वप्रकाशत्वमन्यत्रास्वप्रकाशत्वं चेत्युपपद्यते। आगन्तुकज्ञानसर्वगतात्मपक्षेऽप्येवमेव विकल्पत्रयेऽपि दोषः। न च शरीरस्यान्तर्ज्ञानहेतूनां मनस्संयोगादीनां सत्त्वात्तत्रैवाहमित्युपलब्धिर्न बहिरिति व्यवस्थोपपद्यत इति वाच्यम्। स्वशरीराद्बहिरपि सर्वगते स्वात्मनि मनोऽन्तरसंयोगसत्त्वात्। न च स्वादृष्टाकृष्टमनस्संयोग एव स्वज्ञानहेतुरिति व्यवस्था कल्पयितुं शक्या। सर्वात्मसंनिधावुत्पद्यमानानामदृष्टानां सर्वसाधारण्यानिवारणादिति सूत्रस्यार्थं दर्शयति–अन्यथेति। पूर्वोक्तमिति। संकोचविकासवन्नित्यज्ञानवानणुर्जीव इति प्रागुक्तमित्यर्थः॥ इति उत्क्रांत्यधिकरणम्॥ ९॥

नयमणिमालायाम्

अथ उत्क्रांत्यधिकरणम्॥ ९॥

सू॥ उत्क्रांतिगत्यागतीनाम्॥ २०॥ स्वात्मना चोत्तरयोः॥२१॥ नाणुरतच्छ्रुतेरिति चेन्नेतराधिकारात्॥ २२॥ स्वशब्दोन्मानाभ्यां च॥ २३॥ अविरोधश्चंदनवत्॥ २४॥ अवस्थितिवैशेष्यादिति चेन्नाभ्युपगमाद्धृदि हि॥ २५॥ गुणाद्वालोकवत्॥ २६॥ व्यतिरेको गन्धवत्तथाच दर्शयति॥ २७॥ पृथगुपदेशात्॥ २८॥ तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत्॥ २९॥ यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात्॥ ३०॥ पुंस्त्वादिवत्त्वस्य सतोऽभिव्यक्तियोगात्॥ ३१॥ नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसंगोऽन्यतरनियमो वान्यथा॥ ३२॥

स विभुर्महानज इति श्रवणात्सर्वाङ्गवेदनावगतेः। न च सा ज्ञानगुणात्स्यात् जीवस्य ज्ञानमात्रत्वात्॥ १४४॥
गत्युत्क्रांतिश्रवणादणुर्महानिति तु परविषयम्। व्याप्यस्य ज्ञानगुणः तत्सारत्वात्तथास्य निर्देशः॥ १४५॥

इति उत्क्रांत्यधिकरणम्॥ ९॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथोत्क्रान्त्यधिकरणम्॥ ९॥

सू॥ उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम्॥ २०॥ स्वात्मना चोत्तरयोः॥ २१॥ नाणुरतच्छ्रुतेरिति चेन्नेतराधिकारात्॥ २२॥ स्वशब्दोन्मानाभ्यां च॥ २३॥ अविरोधश्चन्दनवत्॥ २४॥ अवस्थितिवैशेष्यादिति चेन्नाभ्युपगमाद्धृदि हि॥ २५॥ गुणाद्वालोकवत्॥ २६॥ व्यतिरेको गन्धवत्तथा हि दर्शयति॥ २७॥ पृथगुपदेशात्॥ २८॥ तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत्॥ २९॥ यावदात्मभावित्वाच्च

न दोषस्तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥ पुंस्त्वादिवत्त्वस्य सतोऽभिव्यक्तियोगात् ॥ ३१ ॥ नित्योपलब्ध्यनुपलब्धि-प्रसंगोऽन्यतरनियमो वान्यथा ॥ ३२ ॥

भगवत्पादमते, पूर्वं जीवस्य नित्यत्वं स्वप्रकाशत्वं चाभिहितम् । अधुना जीवस्यापरिच्छिन्नत्वमणुत्वनिरासेन साधयति— **उत्क्रान्तिगतीत्यादिना ।** अत्र 'सर्वव्यापि' इति सर्वगतत्वश्रुतेः 'एषोऽणुरात्मा' इत्यणुत्वश्रुत्या विरोधोऽस्ति न वेति **संदेहः ।** 'अस्माच्छरीरादुत्क्रामति' 'चन्द्रमसमेव सर्वे गच्छन्ति' 'तस्माल्लोकात्पुनरेति' इत्युत्क्रान्तिगत्यागतीनां श्रवणादणुर्जीव इति प्राप्नोति । किंच । **सू ॥ स्वात्मना चोत्तरयोः ॥ २१ ॥** यद्यप्युत्क्रान्तिर्देहस्वाम्यनिवृत्तिरूपा विभुत्वे संभवति । तथापि **उत्तरयोः=**गत्यागत्योः । **स्वात्मना=**जीवात्मना संबद्धत्वात्ते आत्मनोऽणुत्व एव संभवतः ॥

तर्हि सर्वगतत्वश्रुतिर्विरुद्ध्येतेत्याशंक्य समाधत्ते—सू ॥ **नाणुरतच्छ्रुतेरिति ।** नायं जीवोऽणुः । कुतः । **अतच्छ्रुतेः**—'सर्वव्यापि' इत्यादिना सर्वगतत्वश्रुतेः । **इति चेत् । न । इतराधिकारात्**=इतरस्य ब्रह्मणः सर्वेषु वेदान्तेषु प्रधानतया ज्ञेयत्वेन प्रकृतत्वात् तस्यैव सर्वगतत्वश्रुतिर्न जीवस्येत्यर्थः ॥

जीवस्याप्यणुत्वश्रुतिरस्तीत्याह—**सू ॥ स्वशब्दोन्मानाभ्यां च ॥ २३ ॥** 'एषोऽणुरात्मे'त्यणुत्ववचनेन 'बालाग्रशतभागस्ये' त्युन्मानशब्दितात्यन्ताल्पपरिमाणश्रवणेन च जीवोऽणुरित्यर्थः ॥

नन्वात्मनोऽणुत्वे गंगाजलनिमग्नस्य देहव्यापिशैत्योपलब्धिविरोध इत्याह —**सू ॥ अविरोधश्चन्दनवत् ॥ २४ ॥** यथा चन्दनबिंदुश्शरीरैकदेशस्थश्शरीरव्यापि सुखं जनयति तथा जीवोऽपि देहव्यापिनं शैत्याद्युपलंभं करिष्यतीत्यविरोध इत्यर्थः । दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोर्वैषम्यमाशंक्य परिहरति—**अवस्थिति वैशेष्यादिति ॥ अवस्थितिवैशेष्यादिति चेत्=** प्रत्यक्षेण चन्दनबिन्दोरेकदेशेऽवस्थितिर्ज्ञायते जीवस्य तु नैवमित्यतुल्यत्वाद्य चन्दनदृष्टान्तो नोपपद्यत **इति चेत् । न ।** कुतः । **अभ्युपगमात्** जीवाणुत्वस्याङ्गीकारात् । तत्कस्मात् । **हृदि हि** यस्मात् 'हृद्यन्तर्ज्योति' रित्यादौ अल्पपरिमाणे हृदि जीवः पठ्यते, तस्माज्जीवस्याणुत्वमभ्युपगम्यत इति न दृष्टान्तवैषम्यमित्यर्थः ॥

ननु सावयवस्य चन्दनबिन्दोस्सर्वशरीरव्यापकत्वेऽपि निरवयवस्याणोर्जीवस्य तथा शरीरव्यापकत्वं न स्यादित्यपरितुष्ट्या पक्षान्तरमाह—**सू ॥ गुणाद्वा लोकवत् ॥ २५ ॥** आत्मनोऽणुत्वेऽपि तन्निष्ठज्ञानगुणस्य व्यापकत्वाङ्गीकारात् व्यापकगुणाद्वापि कार्यं भविष्यति । **लोकवत्=**यथा लोके गृहनिष्ठप्रदीपस्याल्पत्वेऽपि प्रभात्मकगुणवशाद्गृहव्यापि प्रकाशादिकार्यं संभवति तद्वदित्यर्थः ॥

ननु गुणिव्यतिरेकेण गुणस्य वृत्तेरन्यत्रादर्शनात् तत्कथमित्याशंक्याह—**सू ॥ व्यतिरेको गन्धवत् ॥ २६ ॥** यथा गुणस्यापि सतो गन्धस्य गुणिव्यतिरेकेण वृत्तिः तद्वत् गुणिव्यतिरेको ज्ञानस्येत्यर्थः ॥

ज्ञानेनैवात्मनो देहव्याप्तिरित्यत्र श्रुतिमाह—**सू ॥ तथा च दर्शयति ॥ २७ ॥** हृदायतनत्वमणुपरिमाणत्वं चात्मनोऽभिधाय 'आ लोमभ्य आनखाग्रेभ्य' इति श्रुतिः ज्ञानेन समस्तशरीरव्यापित्वं दर्शयतीत्यर्थः ॥

तत्रैव हेत्वन्तरमाह—**सू ॥ पृथगुपदेशात् ॥ २८ ॥** 'प्रज्ञया शरीरं समारुह्य' इत्यात्मज्ञानयोः कर्तृकरणभावेन पृथगुपदेशात् गुणद्वारास्य शरीरव्यापित्वं गम्यते । तथा च व्यापकं ज्ञानं जीवस्त्वणुः इत्यणुत्वश्रुत्या सर्वगतत्वश्रुतेर्विरोधोऽस्तीति **पूर्वपक्षः ॥**

सिद्धान्तस्तु—सू ॥ तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत् ॥ २९ ॥ तुशब्दः पूर्वपक्षं व्यावर्तयति । नैवाणुर्जीवः । सर्वगतस्यैव ब्रह्मणो जीवभावेन प्रवेशश्रवणात्तादात्म्योपदेशाच्च । **तद्व्यपदेशः=**जीवस्याणुत्वादिव्यपदेशः । **तद्गुणसारत्वात्=**तस्या बुद्धेर्गुणा अणुत्वोत्क्रान्तिगत्यागतिसुखदुःखादयः । ते गुणाः सारं प्रधानं यस्य जीवस्य स तथा । तस्य भावस्तत्त्वं तस्मात् भवति । न स्वाभाविकः । **प्राज्ञवत्=**यथा प्राज्ञस्य परमात्मनस्सगुणोपासनेषु दहराद्युपाधिवशादणुत्वादिकं व्यपदिश्यते तद्वदित्यर्थः ॥

नन्वात्मन्यणुत्वादिसंसारस्य बुद्ध्युपाधिकत्वे कदाचिद्बुद्ध्या वियोगे संसारो न स्यादित्यत आह—**सू ॥ यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥** बुद्धिसंयोगस्य **यावदात्मभावित्वाच्च=**यावदात्मनस्सम्यग्दर्शनेन संसारो न निवर्तते तावत्कालभावित्वात् । **न दोषः=**नोक्तदोष इत्यर्थः । तत्कस्मात् । **तद्दर्शनात्=**देहवियोगेऽपि तस्य बुद्धिसंयोगस्य 'स समानस्सन्नुभौ लोकावनुसंचरती'त्यादि श्रुतौ दर्शनादित्यर्थः ॥

ननु सुषुप्तौ ब्रह्मसंपत्तिकार्यनाशयोरभ्युपगमाच्च बुद्धिसंयोगस्य यावदात्मभावित्वमित्यत आह—**सू ॥ पुंस्त्वादिवत्तस्य सतोऽभिव्यक्तियोगात् ॥ ३१ ॥ पुंस्त्वादिवत्=**यथा बाल्ये पुंस्त्वादेस्सत एव यौवनेऽभिव्यक्तिस्तद्वत् । **तस्य=**बुद्धिसंयोगादेः । **सतः=**सुषुप्तौ सूक्ष्मात्मना सत एव । **अभिव्यक्तियोगत्=**आविर्भावसंभवात् यावदात्मभावित्वं न विरुध्यत इत्यर्थः ॥

ननु बुद्ध्यपरपर्यायान्तःकरणे किं प्रमाणं यत्प्रयुक्तः संसारः स्यादित्यत आह—**सू ॥ नित्योपलब्ध्यनुपलब्धि-**

प्रसंगोऽन्यतरनियमो वान्यथा ॥ ३२ ॥ इदमन्तःकरणमवश्यमभ्युपगन्तव्यम् । **अन्यथा**=अनभ्युपगमे । सर्वेषामिन्द्रियाणां स्वस्वविषयसन्निधानदशायां **नित्योपलब्धिप्रसंगः**= युगपत्सर्वविषयोपलब्धिप्रसंगः । मनोव्यतिरिक्तज्ञानसामग्र्यास्सत्त्वात् । यदि सत्यामपि सामग्र्यां ज्ञानाभावः तदा **नित्यानुपलब्धिप्रसंगः**-कस्याप्युपलब्धिर्न स्यात् । अथवा एकस्योपलब्धिमितरेषामनुपलब्धिमिच्छता ज्ञानसामग्रीमध्ये **अन्यतरनियमः**=**अन्यतरस्य**–आत्मनः इन्द्रियस्य वा **नियमः**=शक्तिप्रतिबन्धोऽङ्गीकर्तव्यः । निर्धर्मक आत्मनि शक्तेरभावात् शक्तेरान्तरत्वेनेन्द्रियधर्मत्वायोगाच्च स न संभवतीत्यतः इच्छैव नियामिका । तस्याश्च मनोधर्मत्वेन तदन्यथानुपपत्त्या 'कामः संकल्प' इत्यादिश्रुत्या च सिद्धमन्तःकरणम् । तत्प्रयुक्तश्चात्मन्यणुत्वादिसंसार इति । तस्मादौपाधिकाणुत्वश्रुत्या न वास्तवसर्वगतत्वश्रुतेर्विरोध इति सिद्धम् ॥

इतिभगवत्पादमते उत्क्रान्तिगत्यधिकरणम् ॥ १३ ॥

श्रीकण्ठमते, पूर्वत्र ज्ञातृत्वेन सिद्धस्यात्मन उत्क्रान्त्यादिदर्शनादवगम्यमानमणुत्व युज्यते न वेति **संदेहः** । 'स वा एष महानज आत्मा' 'अहं विश्वं भुवनमभ्यभवाम्' इत्यादिश्रुतिभिस्तस्य विभुत्वसकलभुवनाभिभावित्वयोरवगमाद्विभोर्जीवस्य नाणुत्वमुपपद्यत इति **पूर्वपक्षः** । उत्क्रान्तिगत्यागतिश्रुत्यादिप्रामाण्यादात्मनो नित्यज्ञानगुणकस्याणुत्वमुपपद्यत एवेति **सिद्धान्तः** । अत्र 'उत्क्रान्तिगती' त्यादीन्येतदधिकरणसूत्राणि सर्वाण्यपि सिद्धान्तोपष्टंभकतयैव व्याख्यातानि । अतः भगवत्पादमते 'जीवाणुत्वपरतया पूर्वपक्षप्रतिपादकानि । 'उत्क्रान्तिगती' त्यादीनि नव सूत्राणि प्रायोऽत्राविशिष्टार्थानि । 'अवस्थितिवैशेष्या'दिति सूत्रं मतान्तरनिरूपकं 'गुणाद्वालोकव' दिति स्वमतप्रतिपादकमिति विशेषोऽत्र मते । अस्मिन्मते पूर्वपक्षसिद्धान्तयोर्विनिमयेनास्ति वैलक्षण्यं पूर्वस्मात्। सूत्राणि च तदानुगुण्येन व्याख्यातानि। **'व्यतिरेको गन्धवत्तथाहि दर्शयति। पृथगुपदेशात् ।'** इतीदं सूत्रद्वयं **'गुणाद्वालोकवत् ।'** इति स्वमतार्थोपष्टंभकतया ज्ञानात्मनोर्व्यतिरेकप्रतिपादकमित्यविशेषः । भगवत्पादमते सिद्धान्तपरत्वेन व्याख्यातानि **'तद्गुणसारत्वा'** दित्यादीनि चत्वारि सूत्राण्यपि अत्र विलक्षणार्थपरतया भिन्नार्थान्येव । यथा—एवं नित्यज्ञानगुणकस्यात्मनः कथं ज्ञानमात्रत्वव्यपदेश इत्यत आह—**तद्गुणसारत्वादित्यादि । तद्व्यपदेशः**-आत्मनो ज्ञानव्यपदेशः । **तद्गुणसारत्वात्तु**=ज्ञानगुणसारत्वादेव भवति न ज्ञानमात्रत्वादित्यर्थः। **प्राज्ञवत्**=यथा प्राज्ञस्य विपश्चितोऽपि 'सत्यं ज्ञान' मिति व्यपदेशस्तद्वदिति । पुनरुपपत्तिमाह—**सू ॥ यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥ यावदात्मभावित्वाच्च**=ज्ञानस्यात्मस्वरूपानुबन्धित्वात् ज्ञानमात्रत्वव्यपदेशे न दोषः। कुतः । **तद्दर्शनात्**=स्वरूपानुबन्धिधर्मत्वेन गोत्वादिना खण्डादेर्गौरित्यादिव्यपदेशस्य लोके दर्शनात । अतः स्वरूपानुबन्धित्वाज्ज्ञानधर्मस्य तद्व्यपदेशे न दोष इति भावः ॥

सुषुप्त्यादिष्वसतो ज्ञानस्य यावदात्मभावित्वं कथमित्यत आह—**सू ॥ पुंस्त्वादिवत्त्वस्य सतोऽभिव्यक्तियोगात् ॥ ३१ ॥** सुषुप्त्यादिष्वनभिव्यक्तत्वेन सतोऽपि ज्ञानस्य बाल्येऽपि सतः पुंस्त्वासाधारणसप्तमधातोर्यौवनेऽभिव्यक्तिवत् जागरादावभिव्यक्तिसंभवात् ज्ञानस्य स्वरूपानुबन्धित्वमक्षतमिति भावः ॥

आत्मनो ज्ञातृत्वाणुत्वप्रतिपादनप्रयोजनमवगमयितुं पक्षान्तरे दोषमाह—**सू ॥ नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसंगोऽन्यतरनियमो वान्यथा ॥ ३२ ॥ अन्यथा**—ज्ञानात्मवादे सर्वगतात्मवादे च । **नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसंगः**= उपलब्ध्यनुपलब्धी नित्यवत्प्रसज्येयाताम् । तयोरन्यतरनियमो वा भवति । तस्मादात्मनो ज्ञातृत्वाणुत्ववादः पूर्वोक्त एव समीचीन इति सिद्धम् ॥ अत्र **व्यतिरेको गन्धवत्तथाहि दर्शयति'** इत्येकसूत्रतया पाठः ॥

रामानुजमते, 'ज्ञोऽत एव' इत्यादीनि चतुर्दश सूत्राण्यपि ज्ञाधिकरणत्वेन व्यपदिश्यंते । अत्र किं जीवश्चैतन्यमात्रवपुः उत पाषाणकल्प एवागन्तुकचैतन्यगुणः अथवा ज्ञातृत्वैकस्वरूप इति त्रेधा **संशयः** । चैतन्यमात्रवपुरथवा पाषाणकल्प आगन्तुकचैतन्यगुणः स्यादिति **पूर्वपक्षः** ॥ बद्धमुक्तोभयावस्थो ज्ञातैवायमात्मा अणुरेवेति **सिद्धान्तः** ॥ सूत्रार्थवर्णनादिकं सर्वमन्यदविशिष्टमेव श्रीकण्ठमतादिति विरम्यते पुनस्तत्प्रपञ्चनतः । इति ॥

इति रामानुजमते आत्माधिकरणम् ॥

आनन्दतीर्थमते, 'उत्क्रान्ती' त्यादिसूत्रसप्तकमात्रमिदमधिकरणं **'व्यतिरेको गन्धव'** दिति सूत्रमधिकरणान्तरं **'पृथगुपदेशा'** दित्यादिसूत्रद्वयमन्यदधिकरणं **'यावदात्मभावित्वाच्चे'**ति सूत्रमन्यत् **'पुंस्त्वादिव'** दित्यादिसूत्रद्वयमधिकरणान्तरमिति चाधिकरणपंचकात्मतया पंचधा विभक्तानीमानि त्रयोदश सूत्राणीति विशेषः । इतः परमापादपरिसमाप्तेः पूर्वाधिकरणप्रस्तुतजीवविषय एवाणुत्वमहत्त्वादिश्रुतिविरोधः समाधास्यते । अस्मिन्नधिकरणे **'व्याप्ता ह्यात्मानः'** अणुर्ह्येष आत्मा'इति जीवपरिमाणश्रुत्यविरोध उच्यते । अत्र जीवोऽणुर्वा विभुर्वेति **संशयः** । 'व्याप्ता ह्यात्मान' इति युक्त्यनुगृहीतत्वेन प्रबलया श्रुत्या **'अणुर्ह्येष आत्मा'** इति जीवाणुत्वश्रुतेर्विरोधवत्त्वेनाप्रामाण्याद्विभुर्जीव इति **पूर्वपक्षः ॥ 'सोऽस्माच्छरीरादुत्क्रम्यामुं लोकमभिगच्छंत्यमुष्मादिमं लोकमागच्छन्ती'**त्युत्क्रान्तिगत्यागतिश्रवणात् 'व्याप्ता ह्यात्मान' इति श्रुतेरीश्वरविषयत्वाच्च अणव एव ते जीवा इति **सिद्धान्तः॥सूत्रार्थस्तु, सू ॥ उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम् ॥ २० ॥ 'सोऽस्मादित्यादिवाक्योक्तदेहोत्क्रमणलोकान्तरगमनैतल्लोकागमनहेतूनां सकाशादणुरेव जीवो न विभुरित्यर्थः ॥**

सू ॥ **स्वात्मना चोत्तरयोः** ॥ २१ ॥ चशब्द एवार्थः । जीवः, **स्वात्मना**–स्वतन्त्रपरमात्मनैव तत्प्रेरणयैवोत्क्रान्त्यादिमान् । न स्वतः । कुतः । **उत्तरयोः** सकाशात् 'स एतेनैव स्वात्मना' 'एष एनं जीवम्' इत्युत्तरवाक्यद्वयबलादित्यर्थः । **सू ॥ नाणुरतच्छ्रुतेरिति चेन्नेतराधिकारात्** ॥ २२ ॥ ननु न जीवोऽणुः । कुतः । **अतच्छ्रुतेः**–'व्यामा ह्यात्मान' इत्यणुत्वविरुद्धव्याप्तत्वश्रुतेः श्रवणादिति चेन्न । कुतः । **इतराधिकारात्**=परमात्मप्रकरणात् । तथाच व्याप्तत्वश्रुतेः परमात्मविषयत्वान्नाणुत्वबाधकत्वमित्यर्थः ॥

सू ॥ **स्वशब्दोन्मानाभ्यां च** ॥ २३ ॥ चः समुच्चये । न केवलं प्रकरणबलाद्व्याप्तत्वश्रुतिर्विष्णुपरा । किं तर्हि 'एष ह्यात्माध्युद्गतो मानशक्ते' रिति वाक्यस्थस्वशब्दगृहीतब्रह्मवाचकात्मशब्दादुन्मानशब्दितापरिमितत्वलिंगाच्च व्याप्तत्वश्रुतिर्विष्णुपरैव न जीवपरेत्यर्थः । अन्यानि 'अविरोध' इत्यादीनि त्रीणि सूत्राणि शांकरमतादविशिष्टार्थानीति न तानि व्याख्यातानि ॥ **अविरोध**सूत्रोक्तांशतोव्याप्तिर्देवानां **'गुणाद्वे'** ति सूत्रोक्ता गुणतो व्याप्तिर्मनुष्याणामिति व्यवस्था द्रष्टव्या ॥ **इत्युत्क्रान्त्यधिकरणम्** ॥ १२ ॥

सू ॥ **व्यतिरेको गन्धवत्तथा च दर्शयति** ॥ २६ ॥ अत्र ज्ञातुजन्मस्यैकरूपत्वानेकरूपत्वश्रुत्यविरोध उच्यते । चशब्दो 'ऽचिन्त्यये' ति स्मृतिसमुच्चायकः । 'स निष्को निरवयव' इत्यादिगोपवनश्रुतौ जन्मस्यैकरूपत्वमुच्यते 'स पञ्चधा सप्तधे'त्यादिपाराशर्यायणश्रुतौ बहुरूपत्वमभिधीयते । एवं विरोधे सत्येकरूपत्वश्रुतेः स्मयुक्तिकत्वात् प्रबलत्वात्सयुक्तिकश्रुतिविरोधादनेकरूपत्वश्रुतिरप्रमाणमिति **पूर्वपक्षः** । जीवानामणुत्वेऽपि अशर्व्यानेरेकेण बहुरूपत्वमुपपद्यते । अंशिनं विहायाप्यंशस्यान्यत्र गमनस्य गन्धादौ दृष्टत्वात् एकरूपत्वश्रुतेः स्वरूपैक्यपरतयोपपत्तेश्चेति **सिद्धान्तः** ॥ **सूत्रार्थस्तु, गन्धवत्**=गन्धस्येव । यथा पुष्पगंधस्य स्वाशैर्व्यतिरेको विभागस्तथाणोरपि जावस्य स्वाशैरीशशक्त्या व्यतिरेको युज्यते । कुतः । 'अथैक एव सन्' इत्यादिश्रुतिः 'अचिन्त्ययेशशक्त्येह' इत्यादिस्मृतिश्च यतस्तथा दर्शयति अत एवेत्यर्थः ॥

इति व्यतिरेकाधिकरणम् ॥ १३ ॥

सू ॥ **पृथगुपदेशात्** ॥ २८ ॥ **तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत्** ॥ २९ ॥ अत्र जीवेशभेदाभेदश्रुत्यविरोध उच्यते । 'तत्त्वमस्यहं ब्रह्मास्मी' ति षड्विधतात्पर्यलिंगोपेतजीवब्रह्माभेदश्रुतिविरोधात्तद्भेदश्रुतिरप्रमाणमिति न तस्याः परमार्थतो ब्रह्मणि समन्वयो युक्त इति **पूर्वपक्षः** । 'भिन्नोऽचिन्त्यः परमो जीवसङ्घात्' इति सयुक्तिककौशिकश्रुत्या तद्भेदोपदेशात् जीवस्य 'तत्त्वमसी' त्यादिव्यपदेशस्य ब्रह्मसदृशज्ञानानन्दादिगुणसारत्वेनोपपद्यमानत्वाच्च भिन्न एव ब्रह्मणो जीव इति **सिद्धान्तः । सूत्रार्थस्तु, पृथक्**=जीवः परमात्मनो भिन्नः । कुतः । **उपदेशात्**–'भिन्नोऽचिन्त्य' इतिश्रुतेरित्यर्थः ॥ **प्राज्ञवत्**–ब्रह्मणीव । यथा प्राज्ञे ब्रह्मणि 'सर्वं खल्विदं ब्रह्मे'ति जगदभेदोक्तिः, तथा जीवे **तद्व्यपदेशः**= 'तत्त्वमसी' ति ब्रह्मैक्योक्तिर्युज्यते । कुतः । **तद्गुणसारत्वात्**–जीवस्य ब्रह्मगुणसदृशचिदानन्दादिगुणस्वरूपत्वान्निमित्तादित्यर्थः ॥

इति पृथगधिकरणम् ॥ १४ ॥

सू ॥ **यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात्** ॥ ३० ॥ पूर्वत्र जीवस्याप्युत्पत्तिरुक्ता । अतस्तस्यानादित्वादिप्रतिपादिका श्रुतिरप्रमाणम् । उत्पत्तिश्रुतेरुपाधिविषयत्वेऽपि उपाधेरुत्पत्तिमत्त्वे तत्र ब्रह्मप्रतिबिंबरूपस्य जीवस्याप्यभूत्वाभवनरूपोत्पत्त्यवश्यंभावेनानादित्वाद्ययोगादिति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु**, यावत्परमात्मा तिष्ठत्यनाद्यनन्तत्वेन तावत्कालभावित्वेन जीवोऽपि नित्यः । सर्वगतस्य परमात्मनो बिंबस्य सदा सन्निधानसत्त्वात् । न चोपाध्युत्पत्त्या तदनादित्वानुपपत्तिः । बाह्योपाधेरुत्पत्तिमत्त्वेऽपि स्वरूपोपाधेस्तदभावात् । इति । **सूत्रार्थस्तु**, चस्समुच्चये । दर्शनाच्चेत्यन्वेति । **यावदात्मभावित्वात्**=जीवस्य यावत्परमात्मसत्त्वरूपनित्यत्वादिति यावत् । **न दोषः**–'सोऽनादिने' ति पुण्यपापसंबन्धबोधकश्रुत्यप्रामाण्यदोषो नास्ति । कुतः । **तद्दर्शनाच्च**–'नित्यः परो नित्यो जीव' इति श्रुतेः 'आत्मा नित्यः सुखदुःखे त्वनित्ये' इति स्मृतेश्चेति ॥

इति यावदधिकरणम् ॥ १५ ॥

सू ॥ **पुंस्त्वादिवत्त्वस्य सतोऽभिव्यक्तियोगात्** ॥ ३१ ॥ अत्र जीवस्य सुखादिरूपत्वतदभावश्रुत्योरविरोध उच्यते । तुशब्द एवार्थकः । अत्र 'विज्ञानात्मा सह देवैश्च सर्वैः' रिति जीवस्य ज्ञानानन्दादिरूपत्वं वदन्ती श्रुतिरप्रमाणम् । जीवस्य सर्वदा प्रकाशमानत्वेन तदभिन्नानां ज्ञानानन्दादीनां सदोपलब्धिप्रसंगात् प्रकाशमानजीवस्वरूपाभिन्नेषु तेष्वावरणकल्पनायोगात् 'दुःखाद्विमुक्त आनन्दी भवति सोऽज्ञानाद्विमुक्तो ज्ञानी भवती'ति मुक्तिसमयागन्तुकसुखादिश्रवणाच्च । ततश्चैव 'सम्यग्ज्ञानानन्दादिरूपत्वं देवानामेव । असुरास्तु विपरीतज्ञानदुःखात्मकाः । मनुष्याः पुनर्मिश्रज्ञानसुखदुःखोभयात्मकाः' इत्यपि श्रुतिरप्रमाणम् । असुरमनुष्याणामपि सुखदुःखकादाचित्कत्वानुभवात् । अन्यथा असुराणां सर्वदा दुःखोपलब्धेः मनुष्याणां सर्वदा सुखदुःखोपलब्धिसाम्यस्य च प्रसंगादिति **पूर्वपक्षः** । यथाश्रुति देवासुरमनुष्याणां सुखदुःखोभयात्मकत्वेऽपि सत एव पुंस्त्वादेर्बाल्य इवेदानीमावृतत्वेन मुक्त्यादिसमये यौवन इवाभिव्यक्त्या च तथातथेदानीमननुभवो मुक्त्यादिसमयागन्तुकसुखादिश्रवणं चोपपद्यत इति **सिद्धान्तः** ॥ **सूत्रार्थस्तु, पुंस्त्वादिवत्**= पुंस्त्वादेरिव । पुरुषयोषिदादीनामपत्यो-

अथ कर्त्रधिकरणम्. ॥ १० ॥

॥ सू ॥ कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् ॥ ३३ ॥

पूर्वत्र ज्ञातृत्वमणुत्वं च निरूपितमात्मनः । कर्तृत्वमस्ति न वेति संदेहः । कूटस्थस्यात्मनः कर्तृत्वं न संभवति । बुद्धेर्वा कर्तृत्वमुचितं, प्रकृतेर्वा । तदध्यासात् स्वस्मिन्नारोप्य कर्तेव प्रतिभाति । तस्मादात्मनः कर्तृत्वमनुपपन्नमिति पूर्वः पक्षः ॥

सिद्धान्तस्तु–आत्मा कर्तैव, शास्त्रार्थवत्त्वात् । अन्यथा कुर्यान्न कुर्यादिति शास्त्रस्य वैयर्थ्यं स्यात् ॥

अथ कर्त्रधिकरणम् ॥ १० ॥

सू ॥ **कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात्** ॥ ३३ ॥ आगंतुकज्ञानसर्वगतात्मपक्षे सर्वात्मसन्निधावुत्पद्यमानानामदृष्टादीनां सर्वसाधारण्यादुपलब्ध्यनियम उक्तः पूर्वाधिकरणे । तथैव प्रकृतेः कर्तृत्वे तस्यास्सर्वसाधारणत्वात् कर्तृत्वस्याप्यनियमः स्यादित्युच्यत इति दृष्टांतसंगतिप्रदर्शनाय वृत्तमनुकीर्तयति–**पूर्वमिति** । श्रुतिविप्रतिपत्त्या संशयं दर्शयति–**कर्तृत्वमिति । कूटस्थस्येति** । आत्मनः कौटस्थ्य 'मसंगो ह्ययं पुरुष' इति श्रुत्या सामान्यतः प्रतिपन्नम् । विशिष्य च 'हन्ता चेन्मन्यते हन्तुं हतश्चेन्मन्यते हतम् । उभौ तौ न विजानीतो नायं हन्ति न हन्यते' । इति मन्त्रेण हननक्रियायामकर्तृत्वं प्रतिपन्नम् । तदपि न्यायसाम्यात् क्रियामात्र एवाकर्तृत्वपरं पर्यवस्यति । तत्र हन्तुमित्यौणादिकस्तुमुन्प्रत्ययः । हन्तारमात्मानं मन्यत इत्यर्थः । 'य एनं वेत्ति हन्तारं यश्चैनं मन्यते हतम् । उभौ तौ न विजानीतो नायं हन्ति न हन्यते' । इति गीतावचनात् । नन्वात्मनः कौटस्थ्ये कथमहं कर्तेति प्रतिभासः इत्याशंक्य सांख्यमर्यादया प्रकृतिकार्यबुद्धिधर्मस्य प्रकृतिधर्मस्य वा कर्तृत्वस्याध्यासरूपतया तदुपपादयति–**बुद्धेर्वेति** । शास्त्रमपि भोक्तुरात्मनस्तथाभूतमेव कर्तृत्वमपेक्ष्य प्रवर्तते । उपादानविहारोपदेशादिकमपि तदवलंबनमिति भावः । **अन्यथेति** । बुद्धेः प्रकृतेर्वा कर्तृत्वे कुर्यान्न कुर्यादिति नियुञ्जानयोर्विधिनिषेधशास्त्रयोर्वैयर्थ्यं स्यात् । कर्ता हि नियुज्यते भोक्तैव च कर्ता भवति । 'शास्त्रफलं प्रयोक्तरी'ति न्यायात् । न चाचेतनाया बुद्धेः प्रकृतेर्वा भोक्तृत्वमस्ति । अपि च । शास्त्रेण कर्ता बोधजननद्वारा नियुज्यते । न चाचेतनयोर्बोधनीयत्वमस्ति । अतो भोक्तृत्वात् बोधनी-

---

त्पत्तिशक्तिस्वरूपत्वेऽपि यथा कालविशेषे तदभिव्यक्तिस्तथा **सतः**=जीवस्वरूपत्वेन मुक्तेः पूर्वमपि विद्यमानस्यैव । **अस्य**=ज्ञानानन्दादेः । **अभिव्यक्तियोगात्**=मुक्तावभिव्यक्त्या निमित्तभूतया योगात् 'आनन्दी भवती'ति श्रुत्युपपत्तेर्न जीवस्यानन्दादिरूपत्वे तच्छ्रुतिविरोध इति जीव आनन्दादिरूप एवेत्यर्थः ॥

सू ॥ **नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसंगोऽन्यतरनियमो वान्यथा** ॥ ३२ ॥ वाशब्दो व्यवस्थितविकल्पार्थः । उपलब्धिरनुभवः । **अन्यथा**=जीवस्यानन्दादिरूपत्वमङ्गीकृत्यावरणानङ्गीकारे । **नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसंगः**–यथायोग्यमन्वयः । मुक्तियोग्यानां नित्यमानन्दानुभवः स्यात् । तमोयोग्यानां न कदाप्यानन्दानुभवः स्यात् किं तु स्वरूपदुःखानुभव एव स्यात् । एवं मध्यममनुष्याणा**मन्यतरनियमः**– अन्यतरयोस्सुखदुःखानुभवयोर्नियमः साम्यमेव स्यात् । प्रतिबन्धकीभूतावरणानभ्युपगमादित्यर्थः । तस्माज्जीवस्यावरणमवश्यमङ्गीकार्यमिति भावः ॥

इत्यानन्दतीर्थमते पुंस्त्वाधिकरणम् ॥ १६ ॥

॥ सू ॥ उपादानाद्विहारोपदेशाच्च ॥ ३४ ॥

'एवमेवैष एतान् प्राणान् गृहीत्वा स्वे शरीरे यथाकामं परिवर्तते' इत्युपादानविहारोपदेशाभ्यां चायं कर्तैव ॥

यदुक्तं बुद्धिप्रकृत्योरेव कर्तृत्वमिति तत्र बुद्धेः कर्तृत्वपक्षं दूषयति–

॥ सू ॥ व्यपदेशाच्च क्रियायां न चेन्निर्देशविपर्ययः ॥ ३५ ॥

'विज्ञानं यज्ञं तनुते' इत्यादिना यज्ञादौ कर्तृत्वव्यपदेशाच्चात्मैव कर्ता। विज्ञानशब्देन बुद्धेः व्यपदेशः, नात्मन इति चेन् न, तथा सति 'विज्ञानेन' इति निर्देशविपर्ययः स्यात्। अन्यत्र हि बुद्धिविवक्षायां विज्ञानशब्दस्य करणविभक्तिनिर्देशो दृश्यते 'तदेषां प्राणानां विज्ञानेन विज्ञानमादाय' इति। अतो बुद्धेः करणत्वात् कर्तृत्वं नास्तीति ॥

प्रकृतेः कर्तृत्वपक्षं दूषयति–

॥ सू ॥ उपलब्धिवदनियमः ॥ ३६ ॥

प्रकृतेः कर्तृत्वे तस्याः सर्वसाधारणत्वेन पूर्वोक्तोपलब्ध्यनियमवत् फलानियमः स्यात् ॥

यत्वाच्चात्मैव शास्त्रैर्नियुज्यत इति स एव कर्तेति युक्तम्। ननु कौटस्थ्यश्रुत्यनुरोधादकर्तासावन्यगतं कर्तृत्वमध्यस्यतीत्याध्यासिककर्तृत्वापेक्षा विधिनिषेधशास्त्रप्रवृत्तिर्वर्णनीयेति चेन्न। कूटस्थे अहं कर्तेत्यारोपरूपस्याध्यासस्यापि निष्पत्त्यसंभवात्। तस्मादध्यासोऽप्यात्मप्रभास्थानीयधर्मज्ञानपरिणामरूपतया तद्धर्मतां नेतव्य इति तथैव कृतिरपि तद्धर्मतां नीयतां किमर्थं बाधानुपलंभेऽप्यहं कर्तेति प्रतिभासस्य भ्रांतिरूपत्वं शास्त्रस्य भ्रांतिकृतकर्तृत्वावलम्बनत्वं च कल्प्यते। असंगत्वश्रुतिरात्मनः स्वयमेव ज्ञानकृत्यादिपरिणामित्वाभावविषया भविष्यति। 'हन्ता चेन्मन्यते हन्तु' मिति मन्त्रस्तु 'न जायते म्रियते वा विपश्चि' दिति पूर्वमन्त्रे 'न हन्यते हन्यमाने पि देहे' इति शरीरातिरिक्तस्यात्मनो हननायोग्यत्वेन प्रकृतत्वात् भ्रमरूपस्तद्धन्तृत्वाभिमान इत्येतद्विषयतयोपपद्यत इति भावः। सू ॥ उपादानाद्विहारोपदेशाच्च ॥ ३४ ॥ 'एवमेवैष' इत्यस्य दृष्टान्तः 'स यथा महाराजो जानपदान् गृहीत्वा स्वे जनपदे यथाकामं परिवर्तत' इति पूर्ववाक्यनिर्दिष्टः। अत्र गृहीत्वेत्युक्तमिन्द्रियाणां ग्रहणमुपादानम्। 'यथाकामं परिवर्तत' इत्युक्तः स्वाप्नसञ्चारो विहारः। दूषयतीति। आत्मनः कर्तृत्वे किञ्चित्प्रमाणमुपन्यस्य तस्य बुद्धिविषयत्वशङ्कोद्भावनेन तस्याः कर्तृत्वं दूषयतीत्यर्थः। सू ॥ व्यपदेशाच्च क्रियायां न चेन्निर्देशविपर्ययः ॥ ३५ ॥ अन्यत्र हीति। यत्र बुद्धिकार्यमुच्यते तत्र बुद्धेः करणतयैव निर्देशो दृश्यत इत्यर्थः। तत्स्वप्नदशायामेतेषां प्राणानां चक्षुरादीनां विज्ञानं ग्रहणशक्तिं विज्ञानेन बुद्ध्या गृहीत्वेति श्रुत्यर्थः। सू ॥ उपलब्धिवदनियमः ॥ ३६ ॥ अदृष्टमनस्संयोगादीनां सर्वसाधरणत्वात् तत्कृतोपलब्ध्यनियमप्रसङ्गः पूर्वाधिकरणापादितः इह सर्वसाधारणायाः प्रकृतेः कर्तृतायामापाद्यमाने फलानियमे दृष्टान्तः। सू ॥

॥ सू ॥ शक्तिविपर्ययात् ॥ ३७ ॥

प्रकृतेः कर्तृत्वे कर्तुरेव भोक्तृत्वमिति सैव भोक्त्री स्यात् । ततश्चात्मनो भोक्तृत्वशक्तेर्विपर्ययो हानिः स्यात् ॥

॥ सू ॥ समाध्यभावाच्च ॥ ३८ ॥

किंच । प्रकृतेरेव कर्तृत्वे प्रकृतेरन्योऽस्मीति समाध्यभावप्रसङ्गाच्च कर्ताऽऽत्मा ॥

॥ सू ॥ यथा च तक्षोभयथा ॥ ३९ ॥

आत्मनः कर्तृत्वे इच्छायां करोति अन्यदा न करोत्यात्मेति व्यवस्था, यथा तक्षा स्वकार्ये तथेति । बुद्धेरेवेच्छासंभवान्नाव्यवस्थेति चेत्—न । चेतनधर्मत्वादिच्छायाः । तस्मादात्मनः कर्तृत्वं, न बुद्धेर्नापि प्रकृतेरिति निर्णयः ॥

इति कर्त्रधिकरणम् ॥ १० ॥

शक्तिविपर्ययात् ॥ ३७ ॥ ततश्चेति । बुद्धेरेव भोक्तृत्वे तदतिरिक्तात्मसिद्धिश्च न स्यादिति भावः । सू ॥ समाध्यभावाच्च ॥ ३८ ॥ प्रकृतेः कर्तृत्वे समाधावपि सैव कर्त्री वाच्या । सा च स्वात्मानं प्रकृतेरन्यत्वेन ध्यातुं न शक्नोतीति समाधिरेव लुप्येतेत्यर्थः ॥ आत्मनः कर्तृत्व इव बुद्धेः प्रकृतेर्वा कर्तृत्वे कर्तृत्वस्य कालनियमो न स्यादित्यापादनार्थं सूत्रम्—सू ॥ यथा च तक्षोभयथा ॥ ३९ ॥ स्वकार्ये इति विषयसप्तमी । इच्छायां करोति अन्यदा न करोतीति पूर्ववाक्यादनुषंगः । तथा च यथा वास्यादिकरणसंपन्नोऽपि तक्षणेच्छायां तत्करोति अन्यदा न करोतीति व्यवस्था । एवं वागादिकरणसंपन्नोऽप्यात्मा भोगेच्छायां करोति अन्यदा न करोतीति व्यवस्था युज्यते । बुद्धिप्रकृत्योस्तदभावात्सा न सिद्ध्येत् । बुद्धेः प्रकृतेर्वा भोगतदिच्छयोरंगीकारे च तदतिरिक्तात्मा न सिद्ध्येदिति भावः । इति कर्त्रधिकरणम् ॥ १० ॥

नयमणिमालायाम् अथ कर्त्रधिकरणम् ॥ १० ॥

सू ॥ कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् ॥ ३३ ॥ उपादानाद्विहारोपदेशाच्च ॥ ३४ ॥ व्यपदेशाच्च क्रियायां न चेन्निर्देशविपर्ययः ॥३५॥ उपलब्धिवदनियमः ॥३६॥ शक्तिविपर्ययात् ॥३७॥ समाध्यभावाच्च ॥३८॥ यथा च तक्षोभयथा ॥ ३९ ॥

नायं हन्तीत्यादेः श्रवणादेतस्य कर्तृता नास्ति । बुद्धेरेव तु सा स्यात् विज्ञानं यज्ञमित्यादेः ॥ १४६ ॥

शास्त्रार्थवत्त्वमुख्यैर्हेतुभिरेतस्य कर्तृतास्त्येव । अयमेव च विज्ञानं श्रवणं तु तदस्य हन्त्ययोग्यत्वात् ॥ १४७ ॥

इति कर्त्रधिकरणम् ॥ १० ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम् अथ कर्त्रधिकरणम् ॥ १० ॥

सू ॥ कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् ॥ ३३ ॥ उपादानाद्विहारोपदेशाच्च ॥ ३४ ॥ व्यपदेशाच्च क्रियायां न चेन्निर्देशविपर्ययः ॥ ३५ ॥ उपलब्धिवदनियमः ॥ ३६ ॥ शक्तिविपर्ययात् ॥ ३७ ॥ समाध्यभावाच्च ॥ ३८ ॥ यथा च तक्षोभयथा ॥ ३९ ॥

भगवत्पादमते, पूर्वं जीवस्याणुत्वं पराणुद्य स्वयंज्योतिष्ट्वादिवत्सर्वगतत्वं प्रतिष्ठापितम् । अधुना बुद्धेः कर्तृत्वनिषेधपूर्वकं तस्य कर्तृत्वं साधयति—सू ॥ कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् ॥ ३३ ॥ अत्र किं बुद्धिः कर्त्री उत जीव इति संदेहः । परिणामित्वाद्बुद्धिरिति पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु, आत्मैव कर्ता न बुद्धिः । कर्तुरपेक्षितोपायबोधकविधिशास्त्रस्य अर्थवत्त्वात् । यदि बुद्धिः कर्त्री फलभोक्ता चात्मेत्युच्येत तर्हि तादृशविधिशास्त्रमनर्थकं स्यात् । अतो न केवलबुद्धेः कर्तृत्वमपि त्वात्मन इति ॥

किंच ॥ सू ॥ विहारोपदेशात् ॥ ३४ ॥ 'स्वे शरीरे यथाकामं परिवर्तते' इति जीवप्रकरणे स्वप्नावस्थायां विहारस्य=संचरणस्योपदेशात् । अकर्तुस्संचरणायोगादात्मनः कर्तृत्वमित्यर्थः ॥

किंच ॥ **सू ॥ उपादानात्** ॥ ३५ ॥ 'प्राणाना विज्ञानेन विज्ञानमादाय' इत्यात्मनो ग्रहणशक्त्युपादानश्रवणात् अकर्तुरुपादानायोगादात्मनः कर्तृत्वमित्यर्थः ॥

अपिच ॥ **सू ॥ व्यपदेशाच्च क्रियायां न चेन्निर्देशविपर्ययः** ॥ ३६ ॥ **क्रियायाम्**='विज्ञानं यज्ञं तनुते' इत्यादौ लौकिकवैदिकक्रियायाम् । **व्यपदेशाच्च**=विज्ञानशब्दवाच्यस्यात्मनः कर्तृत्वव्यपदेशात् । **न चेत्**=यदि विज्ञानशब्दो बुद्धिपरः जीवपरो नचेत् तर्हि **निर्देशविपर्ययः**-बुद्धेः करणत्वेन विज्ञानमिति कर्तृत्वनिर्देशस्य विज्ञानेनेति करणत्वविपर्ययः स्यादित्यर्थः ॥

ननु स्वतंत्रस्यात्मनः कर्तृत्वे अनिष्टं न कुर्यादिष्टमेव कुर्यादित्यत आह-**सू ॥ उपलब्धिवदनियमः** ॥ ३७ ॥ यद्वदुपलब्धौ स्वतन्त्रोऽप्यात्मा इष्टमनिष्टं चोपलभते तद्वदिष्टमनिष्टं च साधयतीत्यनियम इत्यर्थः ॥

इतश्चात्मन एव कर्तृत्वं न बुद्धेरित्याह **सू ॥ शक्तिविपर्ययात्** ॥ ३८ ॥ बुद्धेः कर्तृत्वे करणशक्तिर्हीयेतेति भावः ॥

ज्ञानसाधनविध्यन्यथानुपपत्त्यापि आत्मनः कर्तृत्वं स्वीकार्यमित्याह-**सू ॥ समाध्यभावाच्च** ॥ ३९ ॥ आत्मनोऽकर्तृत्वे 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्य' इत्यादौ विहितस्य ब्रह्मसाक्षात्कारसाधनस्य समाधेरभावप्रसङ्गादात्मनः कर्तृत्वसिद्धिः ॥ आस्मन्मते आनन्दतीर्थमते च 'विहारोपदेशात्' 'उपादानात्' इति विपर्ययेण सूत्रक्रमः इतरत्र पृथग्योगविभागः ॥

इति भगवत्पादमते कर्त्रधिकरणम् ॥ १४ ॥

अथ तक्षाधिकरणम् ॥ १५ ॥

नच कर्तृत्वमप्यस्तमात्मनीत्याह-**सू ॥ यथा च तक्षोभयथा** ॥ ४० ॥ अत्र 'असङ्गो ह्ययं पुरुषः' इत्यसंगत्वश्रुतेः कर्तृत्वसाधनबोधकविधिवाक्येन विरोधोऽस्ति नवेति **संदेहः** । पूर्वोक्तशास्त्रार्थवत्त्वादिहेतुभिः कर्तृत्वस्य स्वाभाविकतया तत्प्रतिपादकविधिशास्त्रेण विरोधोऽस्तीति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** न स्वाभाविकमात्मनः कर्तृत्वम् अपि तूपाधिकम् । यथा लोके उभयथा तक्षा वास्यादीनि करणान्यपेक्ष्य कर्ता सन् दुःखी भवति अनपेक्ष्य तु स्वरूपेणाकर्ता सुखी भवति तथात्मापि बुद्ध्यादिकरणान्यपेक्ष्य कर्ता संसरति अनपेक्ष्य तु स्वभावतोऽकर्ता परमानन्दघन एव भवति । विधिशास्त्रं तु कर्तृत्वं विनानुपपन्नं तत्साधयति न तु तस्य स्वाभाविकत्वमपीति न तेनासंगत्वश्रुतेर्विरोध इति सिद्धम् ॥

इति भगवत्पादमते तक्षाधिकरणम् ॥ १५ ॥

श्रीकण्ठमते, ज्ञातृत्ववदात्मनः कर्तृत्वमस्ति न वेति **संदेहः** । कूटस्थस्यात्मनः कर्तृत्वासंभवात् बुद्धेर्वा प्रकृतेर्वा समुचितं तत्कर्तृत्वम् । आत्मा तदध्यासात्स्वस्मिन्नारोप्य कर्तेव प्रतिभातीत्यतस्तस्य कर्तृत्वमनुपपन्नमिति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** विधिनिषेधशास्त्रयोर्वैयर्थ्यप्रसङ्गात्, 'एवमेवैष एतान्प्राणान्गृहीत्वा स्वे शरीरे यथाकामं परिवर्तते' इत्युपादानविहारोपदेशाभ्यां, 'विज्ञानं यज्ञं तनुते' इत्यादिना यज्ञादौ कर्तृत्वव्यपदेशात्, बुद्धिविवक्षायां 'विज्ञानेन' इति करणविभक्तिनिर्देशस्य विपर्ययप्रसंगाच्च प्रकृतेः कर्तृत्वे उपलब्ध्यनियमवत्फलानियमप्रसङ्गात्, भोक्तृत्वशक्तिविपर्ययप्रसक्तेः प्रकृतेरन्योऽस्मीति समाध्यभावप्रसङ्गाच्च, आत्मा कर्तैव । तस्मादात्मन एव कर्तृत्वं न बुद्धेर्नापि प्रकृतेरिति निर्णयः ॥ इति ॥ यद्यपि संदेहपूर्वपक्षादिकमविशिष्टमेव शांकरमतादिति वक्तुमुचितं तथापि केषांचित्सूत्राणामर्थवर्णनप्रकारः परं किंचिदिव भिद्यते । तच्च स्वयं सुबोधमिति नात्र प्रपञ्च्यते ॥ **रामानुजमते,** अत्रापि 'यथा च तक्षोभयथा' इत्यन्तं श्रीकण्ठमतवदेकमधिकरणम् । प्रधानस्यैव कर्तृत्वादात्मनो न कर्तृत्वमिति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तसूत्रार्थवर्णना**दिकमन्यत्सर्वमविशिष्टमेव श्रीकण्ठमतादिति विरम्यते विवरणतः । अन्तिमसूत्रस्य यथा तक्षा इच्छाया करोति अन्यदा न करोतीति व्यवस्था एवमात्मनः कर्तृत्व एव सा व्यवस्था युज्येत । बुद्ध्यादीनामचेतनत्वाच्चेतनधर्मत्वाच्चेच्छाया इत्यर्थः ॥ इति ॥

आनन्दतीर्थमते, 'परात्तु तच्छ्रुतेः' इत्याद्युत्तराधिकरणसूत्रयोरप्यत्रैवाधिकरणेऽन्तर्भावः । सूत्रयोगविभागादिकं शांकरमतवदेव । संदेहपूर्वपक्षादिकमप्यविशिष्टं पूर्वस्मात्प्रायशः । अत्राधिकरणे जीवकर्तृत्वाकर्तृत्वविषयश्रुतिविरोधः परिह्रियते । सूत्रार्थवर्णने परमस्ति किंचिदिव वैलक्षण्यमिति तन्मात्र निरूप्यते-**सू ॥ कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात्** ॥ ३३ ॥ जीवोऽपि **कर्ता** । कुतः । तथासत्येव **शास्त्रार्थवत्त्वात्**=विधिनिषेधरूपशास्त्रस्य प्रयोजनवत्त्वात् अन्यथा वैयर्थ्यप्रसंगादित्यर्थः ॥

सू ॥ विहारोपदेशात् ॥ ३४ ॥ मुक्तावपि 'जक्षत्क्रीड' न्निति विहारकर्तृत्वोक्तेः जीवः परमार्थत एव कर्ता न काल्पनिककर्तेत्यर्थः ॥

सू ॥ उपादानात् ॥ ३५ ॥ जीवस्य मोक्षार्थे साधनाद्यनुष्ठानदर्शनात्ततः फलदर्शनाच्च न जीवः संसारेऽपि काल्पनिककर्तेत्यर्थः ॥

सू ॥ व्यपदेशाच्च क्रियायां न चेन्निर्देशविपर्ययः ॥ ३६ ॥ **क्रियायाम्**='आत्मानमेव लोकमुपासीत' इत्युक्तोपासनक्रियायाम् । **व्यपदेशाच्च**=जीवस्य कर्तृत्वोक्तेश्च । **न चेत्**=जीवः कर्ता न चेत् । **निर्देशविपर्ययः**=**निर्देशस्य**=जीवस्य कर्तृत्वेनेश्वरस्य कर्मत्वेन वचनस्य । **विपर्ययः**='आत्मैवोपासीत' त्येवंरूपवैपरीत्यं स्यादित्यर्थः ॥

अथ परायत्ताधिकरणम् ॥ ११ ॥

॥ सू ॥ परात्तु तच्छ्रुतेः ॥ ४० ॥

ज्ञातृत्वं कर्तृत्वं च प्रतिपादितमात्मनः । तत् कर्तृत्वं स्वायत्तमीश्वरायत्तं वेति संदेहः ॥

स्वायत्तमिति प्राप्तम् । अन्यथा कर्मस्विष्टानिष्टरूपेषु व्यापारयन् जीवमीश्वरो वैषम्यादिदोषभाजनं स्यात् । किंच–जीवस्य प्रवृत्तेरीश्वरायत्तत्वे तस्य कर्तृत्वाभावाद्विधिप्रतिषेधवैयर्थ्यं च स्यात् । तस्माज्जीवस्य स्वायत्ता प्रवृत्तिः ॥

इति प्राप्ते ब्रूमः–परमेश्वरायत्तमेव जीवस्य कर्तृत्वं, न स्वायत्तम् । 'य आत्मानमन्तरो यमयति' इति श्रुतेः ॥

यदुक्तमीश्वरस्य जीवं प्रवर्तयतो वैषम्यादिकम्, अस्य च विधिप्रतिषेधवैयर्थ्यमिति, तत्राह–

॥ सू ॥ कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः ॥ ४१ ॥

जीवः स्वेच्छया प्रवृत्तिनिवृत्तिहेतुं करोति स्वकर्मपाकवशेन, जीवकृतप्रयत्नं

अथ परायत्ताधिकरणम् ॥ ११ ॥

सू ॥ परात्तु तच्छ्रुतेः ॥ ४० ॥ कर्तृत्वे चिंतिते तद्विशेषश्चिन्त्यत इति संगतिमभिप्रेत्य वृत्तानुकीर्त्तनम् । कर्तृत्वोपपादकतया तु ज्ञातृत्वमनूदितम् । तत्कर्तृत्वमिति । विधिनिषेधशास्त्राणामन्तर्यामित्वश्रवणानाञ्च विप्रतिपत्तिः सन्देहबीजम् । वैयर्थ्यं च स्यादिति। विधिनिषेधशास्त्रावैयर्थ्याय हि प्रागात्मनः कर्तृत्वं समर्थितम् । तस्य कर्तृत्वस्य परायत्तत्वे तद्वैयर्थ्यं तदवस्थमेव स्यादिति तत्समर्थनमपि शिथिलीभवेदिति भावः । सू ॥ कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः ॥४१॥ ननु यदि जीवः स्वेच्छया कञ्चिद्यत्नं करोति तर्हि तत्रैव तस्य स्वातन्त्र्यमभ्युपगतं स्यादित्याशंक्याह–स्वकर्मेति । स्वकर्मपाकवशेन या स्वेच्छा तयेति योजना । तथा च परमेश्वरकारितपूर्वकर्ममूलस्वेच्छाधीने यत्ने परमेश्वराधीनत्वं न हीयत इति भावः । पूर्वकर्मापि परमेश्वरकारिततत्पूर्वकर्ममूलस्वे-

सू ॥ उपलब्धिवदनियमः ॥ ३७ ॥ उपलब्धिवत्–उपलब्धाविव । यथा जीवस्य ज्ञाने स्वेच्छानुसारेण ज्ञानालाभः तथा क्रियायामपि अनियमो युक्त इत्यर्थः ॥

सू ॥ शक्तिविपर्ययात् ॥ ३८ ॥ ईशजीवयोः । शक्तिविपर्ययात् पूर्णापूर्णरूपशक्तिभेदमपेक्ष्य कर्तृत्वमपि स्वतन्त्रपरतन्त्रभेदभिन्नमित्यर्थः ॥

सू ॥ समाध्यभावाच्च ॥ ३९ ॥ समाधिरलंबुद्धिस्तदभावान्न जीवस्य स्वतन्त्रकर्तृत्वं किं तु परतन्त्रकर्तृत्वमेवेत्यर्थः ॥

सू ॥ यथा च तक्षोभयथा ॥ ४० ॥ दार्ष्टान्तिकसमुच्चये चशब्दः । यथा तक्षा=वर्धकिः । उभयथा=प्रासादादिकारयितृप्रेरितत्वेन तत्कर्तृत्वेन च व्यपदिश्यते तथा ईश्वरनियतोऽपि जीवः कर्तेति वक्तुं शक्यत इत्यर्थः ॥

सू ॥ परात्तु तच्छ्रुतेः ॥ ४१ ॥ जीवस्य कर्तृत्वशक्तिः परात्तु=परमात्मानमनुसृत्यैव तदधीनैवास्ति । कुतः । तच्छ्रुतेः–'कर्तृत्वं कारणत्वं चे'ति जीवकर्तृत्वस्येशाधीनत्वश्रवणादित्यर्थः ॥

सू ॥ कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः ॥ ४२ ॥ तुरवधारणे । यतः परमात्मा विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः=तादर्थ्ये चतुर्थी । विधिनिषेधशास्त्रावैयर्थ्याय स्वस्य वैषम्यनैर्घृण्यपरिहाराय च । कृतप्रयत्नापेक्षस्तु=जीवकर्मप्रयत्नयोग्यतामपेक्षमाण एव । जीवं प्रेरयति । अतो जीवशक्तेरीशाधीनत्वेऽपि तस्यापेक्षितकृतिमत्त्वमस्त्येवेत्यर्थः ॥ इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां कर्त्रधिकरणम् ॥ १० ॥

प्रवृत्तिनिवृत्तिहेतुमवेक्ष्य तदनुमतिदानेन परः प्रवर्तयतीति विधिनिषेधावैयर्थ्यं निग्रहानुग्रहादिभ्योऽवगम्यते। यथा गुरुतरदार्वादिहरणं बालः प्रबलसहायः कुर्वन्नपि स्वप्रयत्ने विधिनिषेधयोग्यो भवति, एवं जीवः परमेश्वरसहायः प्रवर्तमानोऽपि स्वयं विधिनिषेधयोग्यो भवति। अतो जीवकृतप्रयत्नापेक्षत्वात् कर्मसु जीवस्य प्रवर्तक ईश्वरो न वैषम्यभाक्। तस्यापि स्वाधीनप्रवृत्तिमद्भावात् विधिनिषेधादिवैयर्थ्यं च न संभवतीति सिद्धम् ॥ इति परायत्ताधिकरणम् ॥ ११ ॥

च्छाधीनम् इत्यनादिः कर्मप्रवाह इत्यतो नानवस्था दोषः । तदनुमतिदानेनेति । ननु, प्रयत्नकारणेच्छाजनककर्मकारयितृत्वेन प्रयत्ने मूलकारणभूत ईश्वरो नानुमन्तेति व्यपदेशार्हः। प्रवृत्तप्रवर्त्तकोऽनुमन्तेति प्रसिद्धेः। किन्तु प्रयोजयितेति व्यपदेशार्ह इति चेदुच्यते। यस्येच्छां विज्ञाय यस्तदिष्टं निर्वर्तयितुं प्रवर्तते स तस्य प्रयोजयितेति व्यपदिश्यते। यथा राजा भृत्यस्य। न चेश्वरः पुरुषेच्छां विज्ञाय तदिष्टो याग इति तं निर्वर्तयितुं प्रवर्तते किं तु विधितः स्वेष्टसाधनमिति विज्ञाय पुरुषः प्रवर्तते। अतोऽत्र न प्रयोजयितृव्यपदेशः कृतः। स्वरसोदितया स्वेच्छया प्रवर्तमानं प्रति प्रवर्तकत्वात्त्वनुमन्तृव्यपदेशः कृतः। विधिनिषेधेति । एवं स्वरसोदितस्वेच्छाधीनामेव जीवप्रवृत्तिं प्रति परमेश्वरस्यापि कालादृष्टादिवत्कारणत्वाभ्युपगमे विधिनिषेधयोर्न वैयर्थ्यम् । स्वेच्छाधीनप्रवृत्तिमतो नियोगार्हत्वात् । नापि कोपप्रसादादिकृतलौकिकप्रवृत्तिनिवृत्त्यनुभवविरोध इति भावः। ननु, चेतनप्रवृत्तावचेतनस्य कालादृष्टादेः कारणत्वमस्तु नाम। तत्र चेतनांतरापेक्षायां राजाधीनभृत्यप्रवृत्तिन्यायेन पारतन्त्र्यं स्यादिति विधिनिषेधायोग्यत्वादिप्रसंगस्तदवस्थ इत्याशंक्याह—यथेति। एवं च वैषम्यदोषोऽपि न प्रसज्यत इति दर्शयन्नधिकरणार्थमुपसंहरति—अत इति। इति परायत्ताधिकरणम् ॥ ११ ॥

नयमणिमालायाम्

अथ परायत्ताधिकरणम् ॥ ११ ॥

सू ॥ **परात्तु तच्छ्रुतेः** ॥ ४० ॥ **कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः** ॥ ४१ ॥

सा तु स्वाधीना स्यादस्य न परमेश्वराधीना। अस्य हि परतन्त्रत्वे विधिवैयर्थ्यादिदोषः स्यात् ॥ १४८ ॥

पुरुषोद्योगमपेक्ष्य क्रियतेऽन्तर्यामिणानुमतिः। तन्न विधेर्वैयर्थ्यं नान्तर्यामित्वबाधोऽपि ॥ १४९ ॥

इति परायत्ताधिकरणम् ॥ ११ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ परायत्ताधिकरणम् ॥ ११ ॥

सू ॥ **परात्तु तच्छ्रुतेः** ॥ ४० ॥ **कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः** ॥ ४१ ॥

भगवत्पादमते, जीवस्यौपाधिकं तत्कर्तृत्वमपीश्वरायत्तमित्याह—**सू ॥ परात्तु तच्छ्रुतेः** ॥ ४१ ॥ अत्र 'एष ह्येव साधुकर्म कारयती' त्यादिश्रुतेर्विध्यादिशास्त्रेण विरोधोऽस्ति न वेति **संदेहः**। रागद्वेषादिवशात्स्वत एवात्मनः कर्तृत्वसंभवात् तत्प्रतिपादकविध्यादिशास्त्रेण विरोधोऽस्तीति **पूर्वपक्षः**। **सिद्धान्तस्तु,** सौत्रतुशब्दः पूर्वपक्षव्यावर्तकः । न स्वतो जीवस्य कर्तृत्वादिसिद्धिः। किं तु **तत्**=औपाधिकं कर्तृत्वम्। **परात्**=परस्मादीश्वरात्कर्माध्यक्षात् । अविद्यातिमिरान्धस्य जीवस्य कर्तृत्वादिसंसारसिद्धिः। ईश्वरानुग्रहे तु विज्ञानेन मोक्षसिद्धिर्भविष्यति । कुतः। **तच्छ्रुतेः**='एष ह्येव साधुकर्म कारयती' त्यादिकायाः श्रुतेः तस्येश्वरस्य हेतुकर्तृत्वमवसीयत इत्यर्थः ॥

---

१ 'न चेश्वरेच्छां विज्ञाय तदिष्टो याग [illegible] तं निर्वर्तयितुं पुरुषः प्रवर्तते किंतु विधितः स्वेष्टसाधनमिति विज्ञाय।' इति क ग पाठः। ख पाठ एव समीचीन इति सोऽत्रादृत इति विज्ञेयम्।

अथांशाधिकरणम् ॥ १२ ॥

॥ सू ॥ अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि दाशकितवादित्वमधीयत एके ॥ ४२ ॥

नित्यो ज्ञाताणुः कर्ता परमेश्वरसाहाय्यापेक्षप्रवृत्तिर्जीव इति पूर्वत्र निरूपितम् । स इह परमेश्वर एव ? किं वा तदंशभूतः ? ॥

इति संशये परमेश्वर इति पूर्वः पक्षः । परमेश्वर एव बहुविधोपाधिवशाज्जीवभावमुपगतो दृश्यते, यथैकमाकाशं घटाद्युपाधिवशान्नानाकारं दृश्यते परिच्छिन्नं च । तथा हि श्रुतिः–'अयमात्मा ब्रह्म' इति वदति । तस्मादीश्वर एवाज्ञानाज्जीवभावमुपगत इति ॥

सिद्धान्तस्तु–जीवात्मा परमेश्वरस्यांशो मूर्त्येकदेश एव । 'अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि' 'य आत्मनि तिष्ठन्' पृथगात्मानं प्रेरितारं च मत्वा' ॥ 'मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम् । तस्यावयवभूतेन व्याप्तं सर्वमिदं जगत्' ॥ इत्यादिषु नानाव्यपदेशात् । यदुक्तं 'अयमात्मा ब्रह्म' इत्यादिना ब्रह्मण एव जीवत्वमिति, तत्राह–अन्यथा 'तत्त्वमसि' 'अयमात्मा ब्रह्म'

अथांशाधिकरणम् ॥ १२ ॥

सू ॥ अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि दाशकितवादित्वमधीयत एके ॥ ४२ ॥

प्रतिपत्तिसौकर्याय जीवपेटिकायां वृत्तमर्थमनुवदन् सङ्गतिं सूचयति–नित्य इति । यत्साहाय्यापेक्षया जीवः प्रवर्तत इति निरूपितं स एव परमेश्वरः सत्योपाध्यवच्छेदेन मिथ्योपाध्यवच्छेदेन वा कल्पितभेदस्सन् जीव इति व्यवह्रियते उतान्तर्गणिकभेदे पारमार्थिके सत्येव विशेषणत्वेन विशिष्टैकदेशतया परमेश्वरांशो जीव इति अभेदश्रुतेर्भेदश्रुतेश्च विप्रतिपत्तितस्संशये सति पूर्वपक्षः । भेदाभेदश्रुत्योरन्यतरस्यावश्यममुख्यार्थत्वे कल्पनीये लाघवादभेदश्रुतिर्मुख्यार्थेति भेदश्रुतेर्घटाकाशादिभेदव्यपदेशवदमुख्यार्थत्वं कल्प्यत इत्येवं प्राप्ते सिद्धान्तः–जीवः परमेश्वरस्यांशः शरीरत्वेन विशिष्टैकदेश इत्यर्थः । नानाव्यपदेशात् 'य आत्मनि तिष्ठन्नि' त्यादिश्रुतिषु भेदव्यपदेशात् । अन्यथा च व्यपदेशात् 'तत्त्वम' स्यादिश्रुतिष्वभेदेनापि व्यपदेशात् । अपि चैके शाखिनः आथर्वणिकाः परमेश्वरस्यैव दाशकितवादिरूपत्वमधीयते 'ब्रह्म दाशा' इत्यादिना । एवं जीवपरयोश्शरीरशरीरिभावकृतविशि-

---

नन्वीश्वरस्य कारयितृत्वे वैषम्यनैर्घृण्ये स्यातामित्यत आह–**कृतप्रयत्नापेक्ष इत्यादि** । तुशब्द उक्तशंकानिरासकः । जीवेन कृतो यः प्रयत्नो धर्माधर्मलक्षणस्तदपेक्ष एवेश्वरोऽन्यस्मिन्नपि जन्मनि धर्मादिकं कारयति तदपेक्षश्च सुखादिफल प्रयच्छतीति न वैषम्यनैर्घृण्यप्रसक्तिः । अनादित्वात्संसारस्य प्राक्तनधर्माद्यपेक्षा युक्तैव । ननु कस्मात्तदपेक्षत्वमत आह–**विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः**=ईश्वरस्य कर्मापेक्षत्वे 'ज्योतिष्टोमेन यजेत' 'ब्राह्मणो न हन्तव्यः' इति विधिनिषेधयोरवैयर्थ्यं भवति । अन्यथा विधिनिषेधशास्त्रमनर्थकमेव स्यात् । एवं चेश्वरकर्तृत्वप्रतिपादकविध्यादिशास्त्रेण 'एष ह्येव साधुकर्म कारयती' त्यादिशास्त्रस्य न विरोध इति सिद्धम् ॥

श्रीकण्ठमते तथा **रामानुजमते** च सूत्रार्थनिरूपणप्रकारवैषम्येऽपि संदेहपूर्वपक्षादिषु नास्ति वैषम्यं शांकरमतादिति विरम्यते पृथक्तत्प्रपञ्चनतः ॥ इति ॥

आनन्दतीर्थमते, अनयोः सूत्रयोः पूर्वाधिकरणशेषतया तत्रैव तद्विवरणं कृतमिति वेद्यम् ॥

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां परायत्ताधिकरणम् ॥ ११ ॥

इत्यादिकाद्व्यपदेशात् तयोर्जीवब्रह्मणोर्व्याप्यव्यापकभावेनानन्यत्वम् । अपि च तथैवानन्यत्वमधीयत एके-'ब्रह्म दाशा ब्रह्म दासा ब्रह्मेमे कितवा उत' इत्यादिना ब्रह्मणोंऽशत्वेऽपि जीवस्य तद्व्याप्तनया तद्व्यपदेशो युक्तः, यथा वह्निना व्याप्तस्य काष्ठादेर्वह्निव्यपदेशः । तथापि हि तयोर्वह्निकाष्ठयोर्नाभेदः । तस्माज्जीवो ब्रह्मणोंऽशभूत एव तत्स्वरूपं प्रतिपद्यते । ब्रह्मण एवाज्ञानाज्जीवभावकल्पने बहुश्रुतिविरोधादिदोषप्रसक्तिर्दुर्वारा ॥

॥ सू ॥ मन्त्रवर्णात् ॥ ४३ ॥

'पादोस्य विश्वा भूतानि' इति मन्त्रवर्णाच्च ब्रह्मणोंऽश एव जीवः ।

'मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम् । तस्यावयवभूतेन व्याप्तं सर्वमिदं जगत्' ॥ इति श्रुतिः प्रकृतित्वं मायायास्तद्विशिष्टत्वं महेश्वरस्य तदवयवभूतत्वं सर्वस्य जगतः प्रकटयति । ततो मायिनः परमेश्वरस्यावयवलेशः पुरुषः ॥

॥ सू ॥ अपि च स्मर्यते ॥ ४४ ॥

'आत्मा तस्याष्टमी मूर्तिः शिवस्य परमात्मनः । व्यापिकेतरमूर्तीनां विश्वं तस्माच्छिवात्मकम् ॥' इति स्मरणाच्च शिवस्य मूर्त्येकदेश आत्मा ॥

॥ सू ॥ प्रकाशादिवत्तु नैवं परः ॥ ४५ ॥

ब्रह्मणोंऽशत्वेऽपि जीवस्य जीवो यत्स्वरूपो यत्स्वभावश्च नैवं परमेश्वरः, किंतु सर्वज्ञत्वादियुक्त एव । कथम् ? प्रकाशादिवत् । प्रकाशविशिष्टानां मणिप्रभृतीनां प्रकाशो विशिष्टैकदेशो यथांशः, तद्वज्जीवशरीरतया जीवविशिष्टस्य ब्रह्मणोंऽशो जीवः । आदिशब्दाद्विशेषणतैकस्वभावा जातिगुणादयो गृह्यन्ते ।

ष्टरूपत्वाभ्युपगमेन भेदाभेदश्रुत्योरुभयोरपि मुख्यत्वसमर्थनसंभवे क्वचिदपि नामुख्यत्वमाश्रयणीयम् । अभेदश्रुतिमुख्यत्वाश्रयणे च न केवलं भेदश्रुतिविरोधमात्रं किं तु नाहं सर्वज्ञ इत्यादिप्रमाणान्तरविरोधोऽपि दुर्वार इति । भाष्ये 'व्याप्यव्यापकभावेने' त्यस्यायमर्थः । कायव्यूहवतः काया इव परमेश्वरस्य जीवाश्शरीरत्वेन व्याप्याः व्यापनीयाः, परमेश्वरस्तान्सर्वान्व्याप्नुवन्व्यापकः इत्येवं रूपेण व्याप्यव्यापकभावेनेति । यथा वह्निना व्याप्तस्येति भाष्यस्यायमर्थः । शरीरशरीरिभावाभावेऽपि वह्निव्याप्तं काष्ठं निर्दिश्यायं वह्निरिति निरूढव्यवहारो दृश्यते । इह शरीरशरीरिभावस्यापि सत्त्वादयं ब्राह्मण इत्यादिव्यपदेशव 'दयमात्मा ब्रह्मे' ति व्यवहारस्सुतरामुपपद्यत इति । सू ॥ मन्त्रवर्णात् ॥ ४३ ॥ उदाहृतपुरुषसूक्तमन्त्रस्य मन्त्रांतरैकार्थ्येन परमेश्वरपरत्वं स्पष्टयितुं मन्त्रांतरमुदाहरति-मायां त्विति । सू ॥ अपि च स्मर्यते ॥ ४४ ॥ इतरमूर्तयः वियदाद्यचेतनमूर्तयः तासामभिमानित्वेन जीवरूपा मूर्तिर्व्यापिकेत्यर्थः ॥ सू ॥ प्रकाशादिवत्तु नैवं परः ॥ ४५ ॥ यथा विशेषणं विशिष्टैकदेशतया तदंशस्तथा विशेष्यमपि । तथा चांशत्वाविशेषाज्जीवब्रह्मणोस्साम्यमेव भवेत् किञ्चिद्ज्ञत्वसर्वज्ञत्वनियम्यनियामकत्वादिवैषम्यं न स्यादिति शङ्कां दृष्टान्तमुखेन निराकर्तुमिदं सूत्रमित्यभिप्रेत्य व्याचष्टे-ब्रह्मण- इति । स्वरूपभेदो जीवब्रह्मणोर्वैलक्षण्यं लौकिकानामन्यविशेषणतैकस्वभावानां प्रकाश-

विशेषणानां विशिष्टैकदेशतया तदंशत्वेऽपि स्वरूपभेदो न विरुद्धः, 'य आत्मनि तिष्ठन्' इत्यादिश्रुतेः ॥

॥ सू ॥ स्मरन्ति च ॥ ४६ ॥

'विग्रहं देवदेवस्य जगदेतच्चराचरम्। एतमर्थं न जानन्ति पशवः पाशगौरवात्॥' इत्यादि। ततो ब्रह्मणोंऽश एव जीवः। तद्विशिष्टतया स्वरूपभेदश्च सिद्धः॥

॥ सू ॥ अनुज्ञापरिहारौ देहसंबन्धाज्ज्योतिरादिवत् ॥ ४७ ॥

सर्वेषां जीवानां ब्रह्मांशत्वेऽपि कथं कस्यचिद्वेदादिष्वनुज्ञा, कस्यचित् परिहार इति चेत्–ब्राह्मणदेहादिसंबन्धात् तदुपपत्तिः, यथाग्न्यादेः श्रोत्रियागारश्मशानादिसंबन्धात्तद्वत् ॥

॥ सू ॥ असंततेश्चाव्यतिरेकः ॥ ४८ ॥

असंततिरव्याप्तिः। प्रतिशरीरं भिन्नत्वात् तत्रतत्राणुत्वेनावच्छिन्नत्वादसंततेरव्याप्त्या च स्थूलोऽहं कृशोऽहं सुख्यहं दुःख्यहं ब्राह्मणोऽहं क्षत्रियोऽहमिति देहाभिमानिनां ज्ञानसुखाद्यव्यतिरेको भवति। किमुक्तं भवति? देहाभिमानिनां व्याप्त्यभावस्य समानत्वात् परिच्छिन्नज्ञानसुखादिकं सांसारिकमेक-

जातिगुणानां विशेष्यमपि लौकिकमिति नियमदर्शनादलौकिकमीश्वरं [illegible] विशेषणत्वं न युक्तमित्याशङ्कानिराकरणार्थमुत्तरसूत्रम्–सू ॥ स्मरन्ति [illegible] विशेषणतैकस्वभावत्वमपि लोकसिद्धं तेषामेव विशेष्यस्य लोकसिद्धत्व[illegible] तथा नियमसंकोचापादिनीं स्मृतिमुदाहरति–विग्रहमिति। ननु, स[illegible] विग्रहत्वाविशेषे कथं ब्राह्मणादीनां वेदाध्ययनादिष्वनुज्ञा शूद्रा[illegible]शङ्कानिराकरणार्थं सूत्रम्–सू ॥ अनुज्ञापरिहारौ देहसंबंधाज्[illegible]वत् ॥ ४७ ॥ यथाग्न्यादेरिति। अग्न्युदकादीनां येषां श्रोत्रियागारस्थितिदशायां कर्मार्हत्वं तेषामेव हि श्मशानादिदेशं प्राप्तानां कर्मानर्ह[illegible]मात्मनां ब्राह्मणादिदेहेषु स्थितिदशायामनुज्ञा, शूद्रादिदेहस्थितिदशायां प[illegible] इत्यर्थः। सू ॥ असन्ततेश्चाव्यतिरेकः ॥ ४८ ॥ नन्वीश्वरविग्रहत्वा[illegible]दीनां शूद्राद्यलभ्यवेदाध्ययनाद्यनुज्ञावत्तदलभ्यनिरतिशयज्ञानसुखादिप्राप्तिरपि [illegible] स्यात्तेषां तत्प्राप्त्यभावे मुक्तानां वा तत्प्राप्तिः कथं स्यादविशिष्टाः खल्वीश्वरविग्रहत्वेन बद्धा मुक्ताश्चेति शंकाद्वयस्य श्रुत्यर्थाभ्यां निराकरणार्थमिदं सूत्रम्। तत्र प्रथमशङ्कानिराकरणप्रकारं दर्शयन् सूत्रं व्याचष्टे। असन्ततिरिति। चकारसमुच्चेयं हेतुद्वयं दर्शयति–प्रतिशरीरमिति। अत्रायमाशयः। प्रतिप्राणिव्यवस्थितानां ज्ञानादि[1]गुणानां सर्वेषामप्युपलब्ध्यनुपलब्धिसूत्रोक्तरीत्या ब्राह्मणादिगतज्ञानसुखादिजनकत्वापादनेन तेषां सर्वविधज्ञानसुखादिप्राप्तिराशंक्यते उत मुक्तानां यादृशी निरतिशयज्ञानसुखादिप्राप्तिः तादृशी तेषामाशंक्यते। आद्ये प्रतिप्राणिव्यवस्थितज्ञानसुखादिकारणसाधारण्यापादनं सर्वशरीरेष्वात्मैकत्वे जीवानां विभुत्वे तदीयचिच्छक्तिव्याप्तौ वांगीक्रियमाणायां शक्यं कर्तुम्। न चैतत्त्रयमंगीक्रियते। अतः प्रतिशरीरं भिन्नानां तत्र तत्रैव शरीरे व्यवस्थितानां तत्तच्छरीरानति-

१ 'कारकाणां' इति ख पाठः।

प्रकारकमेवासंकीर्णं भवतीति । अनेन परब्रह्मज्ञानविशेषेण विगलितदेहाभिमानानां महाव्याप्त्या पराहंभावमुपगतानां मुक्तात्मनां निरतिशयत्वेन नित्यत्वेन च ज्ञानादीनां स्वाभाविकानां सांसारिकज्ञानादितो व्यतिरेक इति सिद्धम् ॥

अज्ञानोपाधिभ्यां ब्रह्मैव संबध्यत इति यदुक्तं, तत्र न व्यवस्थेत्याह—

॥ सू ॥ आभासा एव च ॥ ४९ ॥

सत्यमिथ्योपाधिभ्यां बद्धस्य ब्रह्मण एव जीवभाव इति पक्षद्वयेऽपि युक्तय आभासा एव ॥

तथा हि—

॥ सू ॥ अदृष्टानियमात् ॥ ५० ॥

सत्यमिथ्योपाधिकृतत्वे ह्यात्मनां ब्रह्मण एवाज्ञानमुपाधिश्चेति तत्कृतेनादृष्टेनापि न नियमः ॥

किं च—

॥ सू ॥ अभिसंध्यादिष्वपि चैवम् ॥ ५१ ॥

अदृष्टहेतुभूताभिसंध्यादिषु चैवमेव नियमाभावः ॥

लं.घिचिच्छ [illegible] सिकानां ब्राह्मणादीनां ज्ञानसुखादेः शूद्रादिगतज्ञानसुखाद्यव्यतिरेकस्त- [illegible] ब्रह्मणोऽश [illegible] यथा शूद्रादीनां ज्ञानसुखादिकं यथाकारणलाभं परिमितं भवति तथैव [illegible] नाम [illegible] भवतीति यावत् । अतः प्रथमकल्पो न संभवति । द्वितीयकल्पस्तु ब [illegible] मलावृतचिच्छक्तिकत्वान्न संभवति । अत एव बद्धमुक्तसाम्यापादनरूपा द्वितीयशंकापि न प्रवर्तते । परमे [illegible] रसाक्षात्कारसंपन्नां चिच्छक्तिव्याप्तिमुपगतानां हि मुक्तानां ज्ञानसुखादिकमभिव्यक्तं [illegible] मितात्सांसारिकज्ञानसुखैश्वर्यादितो निरतिशयत्वेन विलक्षणमेव भवतीति । एवं बद्धानां ज्ञानसुखादिकं यथाकारणलाभं व्यवस्थितमेकप्रकारं भवति । मुक्तानां तु तत्स्वाभाविकमावरणा [illegible] व्यक्तं निरतिशयत्वेन तद्विलक्षणं भवतीति व्यवस्थोपपादिता । एवं व्यवस्था मिथ्याप [illegible] वच्छिन्नब्रह्मजीववादे सत्योपाध्यवच्छिन्नब्रह्मजीववादे च पूर्वपक्षिते न संभवतीति प्रतिपादनार्थत्वेन उत्तरसूत्राण्यवतारयति—अज्ञानेति । सू ॥ आभासा एव च ॥ ४९ ॥ असत्यमज्ञानं सत्यं शरीरान्तःकरणादिकं वोपाधिर्भवतु स्वयं भिन्नभिन्नमप्येकस्यैव ब्रह्मण उपाधिर्भवेत् । न तावता तदुपहितं ब्रह्म भिद्यते । न खलु दारुखण्डे निपतन्कुठारः दारुखण्डमिव ब्रह्मणि समवयन्नुपाधिर्ब्रह्म भिनत्ति । तथा च भोगानाश्रयाणामुपाधीनां भेदेऽपि विचित्रभोगाश्रयस्यैकत्वेन भोगसांकर्यमपरिहार्यमिति । इत्येवं तदसांकर्योपपादकयुक्तय आभासा इति भावः । अदृष्टादेर्भोगव्यवस्था भविष्यतीत्याशंकानिराकरणार्थान्युत्तरसूत्राणीति दर्शयति—तथा हीति । सू ॥ अदृष्टानियमात् ॥ ५० ॥ अदृष्टमप्यज्ञानाद्युपाधिभिरुपहितस्यैकस्यैव ब्रह्मणो धर्मो भवन्न व्यवस्थापकमित्यर्थः । सू ॥ अभिसन्ध्यादिष्वपि चैवम् ॥ ५१ ॥ अदृष्टहेतुसंकल्पानुष्ठानशरीरादिप्रतिनियमाद्व्यवस्था भविष्यतीति शंकानिराकरणायादृष्टे दर्शितस्यानियमापादकन्यायस्य संकल्पादिष्वतिदेशार्थमिदं सूत्रम् । नन्वात्मप्रदेशव्यवस्थया

॥ सू ॥ प्रदेशादिति चेन्नान्तर्भावात् ॥ ५२ ॥

उपाधिसंबन्धिब्रह्मप्रदेशभेदात् व्यवस्थेति चेत्—न, उपाधिषु गच्छत्सु सर्वप्रदेशानां तदन्तर्भावात् । तस्मात् सत्यमिथ्योपाधिपरिच्छिन्नब्रह्मजीवत्वपक्षद्वयेऽपि न व्यवस्था संभवति । ततो ब्रह्मणोंऽशभूतो जीवस्तद्विशेषणैकस्वभाव इति युक्तमेव ॥

इत्यंशाधिकरणम् ॥ १२ ॥

इति श्रीकण्ठशिवाचार्यविरचिते ब्रह्ममीमांसाभाष्ये द्वितीयस्याध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

भोगव्यवस्था भविष्यतीति शङ्कानिराकरणार्थमुत्तरसूत्रम्—सू ॥ प्रदेशादिति चेन्नान्तर्भावात् ॥ ५२ ॥ ब्रह्मणः प्रदेशाश्शरीरान्तर्भूता एव भोगाश्रया वाच्याः । तदन्तर्भूतप्रदेशास्तु न व्यवस्थिताः । प्रायः सर्वेषामपि प्रदेशानां संचरत्सु तेषु तेषु शरीरेष्वन्तर्भावात् । तथा च ब्रह्मप्रदेशव्यवस्थया भोगव्यवस्थोपपादनमपि विवक्षितम् । विवेकेन शरीरव्यवस्थयैव तदुपपादनं पर्यवस्यति । शरीरव्यवस्था च पूर्वसूत्रेण निराकृता । ब्रह्मोपाधिभूतानि सर्वाण्यपि शरीराणि ब्रह्मात्मकसर्वजीवसाधारण्यात् न कस्यचित्किंचिदिति व्यवस्थितानि भवेयुरिति । तस्मात्सर्वगतात्मपक्ष इवैकात्म्यपक्षेऽपि भोगव्यवस्था दुरुपपादेति भावः ॥

इति श्रीशिवातिवादिमूर्धन्यशिवदर्शनस्थापनधुरन्धरसकलदेवभूदेवप्रतिष्ठाप ॰-
श्रीमच्चिन्नबोम्मभूपालहृदयकमलकुहरविहरमाणश्रीसाम्बशिवप्रेरितस्य
श्रीमद्भरद्वाजकुलजलधिकौस्तुभश्रीविश्वजिद्याजिश्रीरंगराजाध्व-
रिवरसूनोरप्पयदीक्षितस्य कृतौ श्रीकण्ठाचार्यवि-
रचितब्रह्ममीमांसाभाष्यव्याख्यायां शिवा-
र्कमणिदीपिकाख्यायां द्वितीयस्या-
ध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥

नयमणिमालायाम् अथ अंशाधिकरणम् ॥ १२ ॥

सू ॥ अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि दाशकितवादित्वमधीयत एके ॥ ४२ ॥ मन्त्रवर्णाच्च ॥४३॥ अपिच स्मर्यते ॥ ४४ ॥ प्रकाशादिवत्तु नैवं परः ॥ ४५ ॥ स्मरन्ति च ॥ ४६ ॥ अनुज्ञापरिहारौ देहसंबन्धाज्ज्योतिरादिवत् ॥ ४७ ॥ असंततेश्चाव्यतिरेकः ॥ ४८ ॥ आभास एव च ॥ ४९ ॥ अदृष्टानियमात् ॥ ५० ॥ अभिसंध्यादिष्वपि चैवम् ॥ ५१ ॥ प्रदेशादिति चेन्नान्तर्भावात् ॥ ५२ ॥

जीवो ब्रह्माभिन्नस्तत्त्वमसीत्यादिवचनतात्पर्यात् । जलचंद्रवदेकत्राप्युपाधिभेदेन कल्पितो भेदः ॥ १५० ॥
आत्मनि तिष्ठन्नित्याद्याम्नानाद्भिन्न एव तस्यांशः । वह्निव्याप्तेधनवत्तद्व्याप्तत्वादभेदगीरस्मिन् ॥ १५१ ॥

इत्यंशाधिकरणम् ॥ १२ ॥

इति श्रीमदप्पयदीक्षितकृतौ चतुर्मतसारसंग्रहे नयमणिमालाख्ये तृतीयपरिच्छेदे द्वितीयस्याध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ अंशाधिकरणम् ॥ १२ ॥

सू ॥ अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि दाशकितवादित्वमधीयत एके ॥ ४२ ॥ मंत्रवर्णाच्च ॥ ४३ ॥ अपिच स्मर्यते ॥ ४४ ॥ प्रकाशादिवन्नैवं परः ॥ ४५ ॥ स्मरंति च ॥ ४६ ॥ अनुज्ञापरिहारौ देहसंबन्धाज्ज्योतिरादिवत् ॥ ४७ ॥ असन्ततेश्चाव्यतिरेकः ॥ ४८ ॥ आभास एव च ॥ ४९ ॥ अदृष्टानियमात् ॥ ५० ॥ अभिसंध्यादिष्वपि चैवम् ॥ ५१ ॥ प्रदेशादिति चेन्नान्तर्भावात् ॥ ५२ ॥

भगवत्पादमते, इत्थं नित्यत्वं स्वप्रकाशत्वं व्यापित्वमकर्तृत्वं चात्मनोऽभिधाय अत्र तस्य ब्रह्मैक्यं साधयति–**अंशो नानेत्यादिना ।** अत्र 'तत्त्वमसी' त्यादिअभेदश्रुतिजातस्य 'य आत्मनि तिष्ठ'न्नित्या[दि]भेदश्रुतिजातेन विरोधोऽस्ति न वेति **संदेहः ।** जीवेश्वरयोः पूर्वोक्तोपकार्योपकारकभावस्य स्वामिभृत्यवद्भेदार्थानुसंबन्धसापेक्षत्वात्तदभेदश्रुतिजातेन विरोधोऽस्तीति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** अविद्यानिमित्तजीवभावव्युदासेन ब्रह्मभावमेव जीवस्य प्रतिपादयतस्तत्त्वमस्यादिश्रुतिजातस्य आविद्यकभेदानुवादिश्रुतिजातेन न विरोध इति । **सूत्रार्थस्तु,** जीवः ईश्वरस्यांश **इवांशः** न तु स्वाभाविकोंऽशः । तस्य 'निष्कल' मित्यादिना निरंशत्वश्रवणात् । अतः कल्पितांशो जीवः । कुतः । **नानाव्यपदेशात्**='य आत्मनि तिष्ठ'न्नित्यादिना तयोर्नानात्वस्य च व्यपदेशात् । **अन्यथा चापि**=अनानात्वस्यापि व्यपदेशात् । तथा **हि–एके**=शाखिन आथर्वणिकाः 'ब्रह्म दाशा ब्रह्म दासा ब्रह्म कितवा' इति **दाशकितवादित्वमधीयते**=आमनन्तीत्यतोऽनानात्वस्य च व्यपदेशः । अतः भेदवादिश्रुतिजातस्य प्रत्यक्षसिद्धभेदानुवादेनाभेदपरत्वात्कल्पितभेदवानंशो जीव इत्यर्थः ॥ किं च ।

सू ॥ मन्त्रवर्णाच्च ॥ ४३ ॥ 'पादोऽस्य विश्वा भूतानि' इति मंत्रवर्णात्परमेश्वरस्याविद्याकल्पितपादोंऽशो भूतशब्दवाच्यो जीव इति गम्यते ॥ किं च ॥ **सू ॥ अपि च स्मर्यते ॥ ४४ ॥** 'ममैवांशो जीवलोके जीवभूतस्सनातनः ।' इति भगवद्गीतासु चेश्वरस्याविद्याकल्पितोंऽशो जीव इति स्मर्यते ॥

ननु जीवस्येश्वरांशत्वे तद्दुःखेनेश्वरस्य दुःखित्वं स्यादित्यत आह–**सू ॥ प्रकाशादिवन्नैवं परः ॥ ४५ ॥** यथा जीवोऽविद्यावशाद्देहाद्यात्मभावमिव गतोऽहं दुःखीत्यभिमन्यते **नैवं परः**=ईश्वरो नैवं भवति । किंवत् । **प्रकाशादिवत्**–यथा सौरश्चांद्रो वा प्रकाशो नभो व्याप्य वर्तमानो वक्रकाष्ठाद्युपाधिकृतवक्रभावमिवापन्नोऽपि न वस्तुतो वक्रभावमापद्यते तद्वत् । जीवोऽपि न परमार्थतो दुःखित्वमभिमन्यत इत्यर्थः ॥

सू ॥ स्मरन्ति च ॥ ४७ ॥ 'तत्र यः परमात्मा हि स नित्यो निर्गुणः स्मृतः । न लिप्यते फलैश्चापि पद्मपत्रमिवांभसा ॥' इत्यादिभिर्व्यासादय ईश्वरस्य सांसारिकदुःखासंस्पर्शित्वं स्मरन्तीत्यर्थः ॥

ननु, 'नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टे' त्यादिना आत्मभेदमात्रनिषेधात् 'मित्रं सेव्यं' 'शत्रवः परिहर्तव्याः' इत्याद्यनुज्ञापरिहारौ कथं स्यातामित्यत आह–**सू ॥ अनुज्ञापरिहारौ देहसंबन्धाज्ज्योतिरादिवत् ॥ ४८ ॥** सर्वत्रात्मनोऽखण्डैकरसत्वेऽपि उक्ताव**नुज्ञापरिहारौ । देहसंबन्धात्**–देहतादात्म्यसंबन्धात्संगच्छेते । कथम् । **ज्योतिरादिवत्**=यथा ज्योतिषोऽग्नेरेकत्वेऽपि श्मशानाग्निः परिहार्यो नेतरस्तद्वदात्मापीत्यर्थः ॥

नन्वेवमपि स्वाम्येकत्वात्कर्मफलसंकरः स्यादित्याह–**सू ॥ असंततेश्चाव्यतिकरः ॥ ४९ ॥ अव्यतिकरः**=कर्मफलसंबन्धस्यासंकरः । कुतः । **असंततेः**=उपाधिपरिच्छिन्नस्यात्मनः सर्वैः शरीरैरसंबन्धादित्यर्थः ॥

किं च ॥ **सू ॥ आभास एव च ॥ ५० ॥** आभास एवैष जीवः परस्यात्मनः सूर्यप्रतिबिंबवत् । ततश्च यथैकस्मिन्प्रतिबिंबे कम्पमाने प्रतिबिंबांतरं न कम्पते तथा एकस्मिञ्जीवे कर्मफलसंबन्धिनि न जीवान्तरस्य तत्संबन्ध इति भावः । स्वाभाविकात्मनानात्ववादे तु तत्संकरो दुर्वार इति दिक् ॥

ननु नानात्ववादे अदृष्टनियमात्कर्मफलनियम इति चेत् तत्राह–**सू ॥ अदृष्टानियमात् ॥ ५१ ॥** सांख्यमते प्रधानसमवेतस्यादृष्टस्य सर्वात्मसाधारण्यात् न्यायमतेऽप्यदृष्टहेतुमनस्संयोगस्य सर्वाविशेषाच्च अदृष्टनियमाभावात्फलानियम इत्यर्थः ॥

नन्वहमिदं फलं प्राप्नवानीत्यभिसंध्यादयः प्रत्यात्मनियताः अदृष्टनियमहेतवो भविष्यंतीत्यत आह–**सू ॥ अभिसंध्यादिष्वपि चैवम् ॥ ५२ ॥** साधारणमनस्संयोगसाध्येष्वभिसंध्यादिष्वपि च । **एवम्**=अदृष्टनियमहेतुत्वाभावात्स दोषस्तदवस्थ एव ॥

सू ॥ प्रदेशादिति चेन्नान्तर्भावात् ॥ ५३ ॥ प्रदेशादिति चेत्=आत्मनां विभुत्वेऽपि स्वस्वशरीरावच्छिन्न एवात्मप्रदेशे मनस्संयोग इति भवत्यभिसंध्यादिनियम इति चेत् । **न । अन्तर्भावात्**=सर्वात्मनां सर्वशरीरेष्वन्तर्भावात् । नियामकाभावेन प्रदेशकल्पना न संभवतीत्युक्तसंकरस्तदवस्थ एव । अस्मत्पक्षे जीवभेदस्याविद्यकत्वे न संकरः ॥ तथा च 'तत्त्वम'-स्याद्यभेदश्रुतिजातस्य आविद्यकभेदानुवादिश्रुतिजातेन न विरोध इति सिद्धम् । तदेवं भूतभोक्तृविषयश्रुतीनां मिथो विरोधाभावेन प्रामाण्याद्ब्रह्मणि समन्वयस्सिद्ध इत्यनवद्यम् ॥ अस्मिन्मते अत्र पादे त्रिपंचाशत्सूत्राणि । अधिकरणानि तु सप्तदश ।

श्रीकण्ठमते, पूर्वत्र नित्यो ज्ञाताणुः कर्ता परमेश्वरायत्तप्रवृत्तिर्जीव इति निरूपितम् । अधुना स किं परमेश्वर एव । किं वा तदंशभूतः इति **संशयः** । परमेश्वर एव बहुविधोपाधिवशाज्जीवभावमुपगतः 'अयमात्मा ब्रह्म' इति श्रुतेः इति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु** 'अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि' य आत्मनि तिष्ठन्' 'पृथगात्मानं प्रेरितारं च मत्वा' इत्यादिषु नानाव्यपदेशात् जीवात्मा परमेश्वरस्यांशो मूर्त्येकदेश एवेति । **सूत्रार्थस्तु** जीवः **अंशः**=परमेश्वरस्यांशः । कुतः । **नानाव्यपदेशात् । अन्यथा चापि**='तत्त्वमसि' 'अयमात्मा ब्रह्म' इत्यादिकाद्व्यपदेशाज्जीवब्रह्मणोर्व्याप्यव्यापकभावेनानन्यत्वमपि युक्तम् । तथैवानन्यत्वं 'ब्रह्म दाशा ब्रह्म दासा' इत्यादिना एके शाखिनोऽधीयते । इति ।

सू ॥ **मंत्रवर्णात्** ॥ ५४ ॥ 'पादोऽस्य विश्वा भूतानि' इति मंत्रवर्णाच्च ब्रह्मणोंऽश एव जीवः । इति ॥

किं च ॥ **सू ॥ अपि च स्मर्यते** ॥ ४४ ॥ 'आत्मा तस्याष्टमी मूर्तिश्शिवस्य परमात्मनः । व्यापिकेतरमूर्तीनां विश्वं तस्माच्छिवात्मकम् ॥' इति स्मरणाच्च शिवस्य मूर्त्येकदेश एव जीव इति ॥

सू ॥ प्रकाशादिवत्तु नैवं परः ॥ ४५ ॥ जीवस्य ब्रह्मणोंऽशत्वेऽपि जीवो यत्स्वरूपो यत्स्वभावश्च **नैवं परः**=परमेश्वरो नैवंरूपो भवति किं तु सर्वज्ञत्वादियुक्त एव । कथम् । **प्रकाशादिवत्**=प्रकाशवतां मणिप्रभृतीनां प्रकाशजातिगुणादयो यथांशाः तद्वत् जीवशरीरतया जीवविशिष्टस्य ब्रह्मणोंऽशो जीव इत्यर्थः ॥

सू ॥ स्मरन्ति च ॥ ४६ ॥ 'विग्रहं देवदेवस्य जगदेतच्चराचरम्' इत्यादिना जीवस्य ब्रह्मांशत्वं मुनयोऽपि स्मरंतीत्यर्थः ॥

सू ॥ अनुज्ञापरिहारौ देहसंबन्धाज्ज्योतिरादिवत् ॥ ४७ ॥ **अनुज्ञापरिहारौ**=वेदादिष्वधिकारविधिनिषेधौ । **देहसंबन्धात्**=ब्राह्मणादिदेहसंबंधादुपपद्येते । इतरत्समानं शांकरमतेन ॥

सू ॥ असंततेश्चाव्यतिरेकः ॥ ४८ ॥ जीवानां प्रतिशरीरं भिन्नत्वादणुत्वेन तत्रतत्रावच्छिन्नत्वात् अव्याप्तेश्च । **अव्यतिरेकः**=ज्ञानसुखाद्यवैरूप्यमेव स्यादित्यर्थः ।

सू ॥ आभासा एव च ॥ ४९ ॥ अज्ञब्रह्मवादे उपहितब्रह्मवादे च युक्तय आभासा एवेत्यर्थः । बहुवचनान्ततया पाठो विशिष्टोऽत्र शांकरमतात् ॥

तथा हि–**सू ॥ अदृष्टानियमात्** ॥ ५० ॥ आत्मनां सत्यमिथ्योपाधिकृतत्वे अदृष्टमप्यज्ञानाद्युपाधिभिरुपहितस्यैव ब्रह्मणो धर्मो भवन्न व्यवस्थापकं स्यादित्यर्थः ॥

किंच । **अभिसंध्यादिष्वपि चैवम्** ॥ ५१ ॥ अदृष्टहेतुभूताभिसंध्यादिषु चैवमेव नियमाभावः ॥

सू ॥ प्रदेशादिति चेन्नान्तर्भावात् ॥५२॥ **प्रदेशादिति चेत्**=उपाधिसंबन्धिब्रह्मप्रदेशानुपहितब्रह्मप्रदेशस्य भिन्नतया सा व्यवस्थोपपद्येतेति चेत् । न । कुतः । **अन्तर्भावात्**=उपाधिषु गच्छत्सु सर्वप्रदेशानां तदन्तर्भावात् । तस्मात्सत्यमिथ्योपाधिपरिच्छिन्नब्रह्मजीवत्वपक्षद्वयेऽपि व्यवस्था न संभवति । ततो ब्रह्मणोंऽशभूतो जीवस्तद्विशेषणैकस्वभाव इति युक्तमेव ॥ अस्मिन्मते **द्विपञ्चाशत्**सूत्राणि अधिकरणानि **द्वादश** ॥

रामानुजमते, संदेहपूर्वपक्षादिकं सर्वं प्रायोऽविशिष्टमेव श्रीकण्ठमतात् । **'स्मरन्ति च' 'अपिच स्मर्यते'** इत्यादिसूत्रेषु विष्णुपुराणि वचनान्युदाहृतानीति पूर्वस्माद्विशेषः । **'असंततेश्चाव्यतिकरः'** इति शांकरमतवदेवात्र सूत्रपाठः । **अव्यतिकरः**=असांकर्यमिति च तदर्थः ॥ अधिकरणानि **सप्ते**ति च विशेषः पूर्वस्मात् ॥

आनन्दतीर्थमते, 'अंशो नानाव्यपदेशा' दित्यादिक **'आभास एव चे'** त्यन्तं सूत्राष्टकमंशाधिकरण **'अदृष्टानियमा'** दित्यादिकमधिकरणान्तरमिति च विशेषः पूर्वस्मात् । अत्र जीवस्य परमेश्वरांशत्वानंशत्वविचारेण तद्विषय श्रुतिविरोधः परिह्रियते । **संदेहपूर्वपक्षा**दिकम्य जीवस्येश्वरांशत्वानंशत्वविषयतया नास्ति विशेष इति **सूत्रार्थः** परमत्र निरूप्यते–**सू ॥ अंशो नानाव्यपदेशादिति** ॥ ४३ ॥ **अंशः**=जीवः परमात्मनोंऽश एव पितापुत्रत्वादिसंबन्धेन केवलं तदुपजीवकत्वेन तच्छेषभूत इत्यर्थः । कुतः । **नानाव्यपदेशात्**='मां रक्षत्वि' त्यादौ पितृत्वभ्रातृत्वादिनानाप्रकारेण जीवस्येशसंबन्धित्वोक्तेः । किंच । यतः **एके**=शाखिनः 'अन्यः परोऽन्यो जीव' इत्यादिना एनं जीवं **परादन्यथा चापि**=भिन्नत्वेना**धीयते**=पठन्ति । यतः अन्ये च शाखिनः । **दाशकितवादित्वम्**='ब्रह्म दाशा' इत्यादिना ब्रह्मणस्तत्तज्जातिविशेषरूपत्वेन तदभेदं चाधीयते । अतो जीवस्तदंशभूत इत्यर्थः ॥

किंच ॥ मंत्रवर्णात् ॥ ४४ ॥ 'पादोऽस्ये' ति श्रुतेश्च जीवः परमात्मांश इत्यर्थः ॥

सू ॥ अपि च स्मर्यते ॥ ४५ ॥ जीवस्यांशत्वं कृष्णादिभिः 'ममैवांश' इत्यादिना कथ्यते चेत्यर्थः ॥

सू ॥ प्रकाशादिवन्नैवं परः ॥ ४६ ॥ जीवः **प्रकाशादिवत्**=खद्योताद्यभिमानितेजोंऽशवत् परमात्मनो भिन्नांशः । **परः**=मत्स्यरूपी विष्णुस्तु । **नैवम्**=जीववद्भिन्नांशो न । किं तु **प्रकाशादिवत्**=कालाग्न्याद्यभिमानितेजोंऽशवत् ईशाभिन्नांश एवेत्यर्थः ॥

सू ॥ स्मरंति च ॥ ४७ ॥ स्मर्तारो जीवेशयोर्भिन्नांशत्वाभिन्नांशत्वे 'एते स्वांशकला' इत्यादिस्मृत्या कथयन्ति चेत्यर्थः ॥

सू ॥ **अनुज्ञापरिहारौ देहसंबन्धाज्ज्योतिरादिवत् ॥ ४८ ॥** यतो **ज्योतिरादिवत्**=चक्षुर्गोलकादिस्थितापभ्रष्टदेवतादेस्तत्तद्देहसंबन्धात्सूर्यवरुणाद्यनुज्ञया तत्प्रवृत्त्यादेरिव जीवस्यापि **देहसंबन्धात्**=तत्तद्देहसंबन्धाद्धेतोः परमात्मन एव **अनुज्ञापरिहारौ**=प्रवृत्तिर्बन्धनिवृत्तिश्च प्रतीयते । न तथा मत्स्यादेः । अतोऽपि जीवः परमात्मनो भिन्नांशः मत्स्यादिस्त्वभिन्नांश इति व्यवस्था सिद्धेत्यर्थः ॥

सू ॥ **असन्ततेश्चाव्यतिकरः ॥ ४९ ॥** **असंततेश्च**=जीवस्य सम्यक्शक्त्यभावात् मत्स्यादीनां तु तद्भावात् । **अव्यतिकरः**=जीवेशयोर्भिन्नाभिन्नांशत्वमित्युक्तार्थस्य व्यत्यासाभाव इत्यर्थः ॥

सू ॥ **आभास एव च ॥ ५० ॥** चस्समुच्चये यतो जीवः परस्याभास एव प्रतिबिंब एव मत्स्यादिस्तु न तथा । अतोऽप्युक्तस्य न व्यत्यास इत्यर्थः ॥ **इत्यंशाधिकरणम् ॥ १८ ॥**

अथादृष्टाधिकरणम् ॥ १९ ॥

सू ॥ **अदृष्टानियमात् ॥ ५१ ॥** अत्राधिकरणे जीवानामीश्वरप्रतिबिंबत्वतदभावयोर्विरोधः परिह्रियते । जीवानामीश्वरप्रतिबिंबत्वं वा तदभावो वेति **संदेहः** । तेषामीश्वरैकप्रतिबिंबत्वे परस्परवैचित्र्यानुपपत्तेर्न प्रतिबिंबत्वमिति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु,** अभेदेऽपि विशेषबलाद्गुणगुणिभावादिवदुपाधिप्रतिबिंबभावोऽप्युपपद्यते । प्रतिबिंबत्वाभावश्रुतेस्तु स्वरूपातिरिक्तोपाधिमत्प्रतिषेधपरत्वात् जीवानां स्वरूपोपाधिकप्रतिबिंबत्वेन विचित्रादृष्टशालितत्तत्स्वरूपोपाधिवैचित्र्यात्तेषां वैचित्र्योपपत्तेश्चेति । **सूत्रार्थस्तु, अदृष्टानियमात्** अदृष्टपदोपलक्षितविशाकर्मसंस्काराणामनियमात् वैचित्र्यात् प्रतिबिंबभूतजीवानामपि देवदानवमानवादिवैचित्र्यं युज्यत इत्यर्थः ॥

सू ॥ **अभिसंध्यादिष्वपि चैवम् ॥५२॥** यतोऽभिसंध्यादिषु कामक्रोधादिदोषेष्वपि च एवमदृष्टादिवैचित्र्यादेव वैचित्र्यं वाच्यम् । अत आवश्यकत्वाददृष्टादिवैचित्र्यमेव जीववैचित्र्यकारणम् । न दोषादिवैचित्र्यमित्यर्थः ॥

सू ॥ **प्रदेशादिति चेन्नान्तर्भावात् ॥ ५३ ॥** ननु **प्रदेशात्**=स्वर्गभूम्यादिस्थानवैचित्र्यादेव सुरनरादिजनवैचित्र्यमस्तु नादृष्टवैचित्र्यात् **इति चेत् न** । कुतः । **अन्तर्भावात्**-स्थानवैचित्र्यं किं कारणमिति कारणान्वेषणे तत्कारणस्यादृष्टवैचित्र्य एवान्तर्भावात् । तद्रूपत्वादत आवश्यकत्वाददृष्टवैचित्र्यमेव सुरनरादिवैचित्र्यनियामकमित्यर्थः ॥ अत्र **पादे** अस्मिन्मते **त्रिपंचाशत्सूत्राणि** अधिकरणान्येकोनविंशतिः ॥ **इत्यानन्दतीर्थमतेऽदृष्टाधिकरणम् ॥ १९ ॥**

यं प्रासूत विशुद्धशीलमनघं वृद्धांबिकाख्या सती-
यं मृत्युञ्जयशर्मणो बुधमणेर्भाग्यं विदुस्साधवः ।
वाधूलान्वयजन्मनोऽस्य सुधियो हालास्यनाथाह्वय-
स्येयं सत्कृतिरेधतामिह चतुर्भाष्यानुगा चन्द्रिका ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायामविरोधाख्ये द्वितीयकेऽध्याये । सृष्टिश्रुत्यविरोधापादक आद्ये मतत्रये कथितः ॥
वियदादिभूतभोक्तृनधिकुर्वन्पूर्तिमभ्यगात्पादः । **तार्तीयीको माध्वैः** प्रोक्तः **श्रुत्यविरोधपाद**शब्देन ॥

इति हालास्यनाथकृतौ सूत्रार्थचन्द्रिकायां द्वितीयस्याध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ २ ॥ ३ ॥

श्रीः

शिवाभ्यां नमः ।

श्रीकण्ठाचार्यकृतौ

ब्रह्ममीमांसाभाष्ये

अथ द्वितीयस्याध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४ ॥

अथ प्राणोत्पत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥

॥ सू ॥ तथा प्राणाः ॥ १ ॥

पूर्वत्र भूतानि ब्रह्मण उत्पद्यन्त इति निरूपितम्, जीवो नित्य इति । इह भूतानामिवेन्द्रियाणां ब्रह्मण उत्पत्तिः, उत जीववन्नित्यत्वमिति विचार्यते । यथा नित्यत्वान्न जीवः समुत्पद्यते तथेन्द्रियाण्यपि । जीववदमीषामपि नित्यत्वे श्रुतिसंभवात् । तथा हि, 'असद्वा इदमग्र आसीत्' 'ऋषयो वाव ते अग्रे सदासन् । तदाहुः । के ते ऋषय इति । प्राणा वा ऋषयः' इति प्रलयकाले प्राणानां

शिवार्कमणिदीपिकायाम्

अथ द्वितीयस्याध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४ ॥

अथ प्राणोत्पत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥

कारणविषयश्रुतिविरोधसमाधानानन्तरं कार्यविषयश्रुतिविरोधसमाधित्सया तृतीयचतुर्थपादावारब्धौ । तत्र पारंपर्यक्रमाधिकरणोक्तरीत्या भूतसृष्टेः प्राथमिकत्वादाकाशादिभूतोत्पत्त्यनुत्पत्तिविषयश्रुतिविरोधसमाधानं तृतीयपादेन कृतम् । तत्र ब्रह्मव्यतिरिक्तस्याकाशादेः कृत्स्नस्य कार्यत्वे समर्थिते जीवस्य कार्यत्वेऽपि स्वरूपान्यथाभावलक्षणं कार्यत्वं नास्तीति विशेषो दर्शितः । तत्प्रसंगाज्जीवस्य ज्ञातृत्वादिविषयश्रुतीनामपि विरोधसमाधानं तृतीयपाद एव कृतम् । इदानीं जीवोपकरणभूतेन्द्रियमुख्यप्राणोत्पत्त्यनुत्पत्त्यादिविषयश्रुतिविरोधसमाधानार्थं चतुर्थः पाद आरभ्यते–सू ॥ तथा प्राणाः ॥ १ ॥ नन्विंद्रियाणामुत्पत्त्यनुत्पत्तिविचारो नोपपद्यते । 'प्रतिज्ञाहानिरव्यतिरेका'दिति वियदधिकरणसिद्धांतसूत्रोक्तरीत्या ब्रह्मव्यतिरिक्तस्य सर्वस्याप्युत्पत्तिनियमादित्याशंक्योत्पत्तिसामान्ये नियमेऽपि स्वरूपान्यथाभावोत्पत्तिनियमो नास्ति । तथाभूतोत्पत्तितदभावविषय एव विचारः करिष्यत इति दर्शयन्वृत्तमनुवदति–पूर्वत्रेति । श्रुतिविप्रतिपत्त्या संशयं दर्शयति–इहेति । सौत्रं तथाशब्दं विवृण्वन् पूर्वपक्षमाह–यथेति । ननु जीवेऽस्ति कृतहानाकृताभ्यागमप्रसंगरूपतर्कानुगृहीतत्वेनानन्यथासिद्धा नित्यत्वश्रुतिर्न तथेंद्रियेष्वस्ति । तन्नित्यत्वश्रुतिसद्भावे तस्या वाय्वाकाशामृतत्वश्रुतिवच्चिरकालावस्थायित्वपरतया योजयितुं शक्यत्वादित्याशङ्क्यानन्यथासिद्धां श्रुतिमुदाहरति–तथा हीति । इयं हि श्रुतिर्महाप्रलये प्राणानां स्थितिं वर्णयति । सा च ब्रह्मण इव प्राणानां नित्यत्वमन्तरेण नोपपद्यते । प्राणाश्चेंद्रियाण्येव । प्राणशब्दस्य 'प्राणमेवाभिसंविशंती'त्यादिश्रुत्यन्तरे ब्रह्मणि दृष्टप्रयोगत्वेऽपि तस्मिन्बहुवचनस्यानन्वयात् ऋषिशब्दस्य 'तस्यासते ऋषयस्सप्त तीरे' इती-

स्थितिराम्नायते । प्राणास्ततो ब्रह्मणो नोत्पद्यन्ते ॥

इति प्राप्ते ब्रूमः–

॥ सू ॥ गौण्यसंभवात्तत्प्राक्छ्रुतेश्च ॥ २ ॥

न प्राणानां सृष्टेः प्रागवस्थितिः, किंतु परमेश्वरस्यैव, 'सदेव सौम्येदमग्र आसीत्' इति श्रुतेः । ऋषिशब्दः प्राणशब्दश्च परमेश्वर एव वर्तते । तस्य बहुत्वासंभवात् बहुवचनश्रुतिस्तत्र गौणी । ततो ब्रह्मण एव प्रागवस्थितिर्नेन्द्रियाणाम् ॥

युक्त्यन्तरमाह–

॥ सू ॥ तत्पूर्वकत्वाद्वाचः ॥ ३ ॥

परमेश्वरसृष्टिपूर्वकत्वादितरेषां नामरूपयोगस्य । तदानीं प्राणशब्दो नेन्द्रियविषयः । ततो ब्रह्मैव पूर्वभावि ॥ इति प्राणोत्पत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥

न्द्रियेष्वपि दृष्टप्रयोगत्वेन तेषु तदन्वयसंभवात् । 'एतस्माज्जायते प्राणो मनस्सर्वेन्द्रियाणि च' इति इन्द्रियोत्पत्तिश्रुतिस्तु जीवोत्पत्तिश्रुतिवन्नेतव्येति भावः । पूर्वपक्षमुपसंहरति– प्राणा इति । सू ॥ गौण्यसंभवात्तत्प्राक्छ्रुतेश्च ॥ २ ॥ साध्यनिर्देशपूर्वकं द्वितीयहेतुयोजनक्रमेण सूत्रं व्याचष्टे–न प्राणानामिति । बह्वीषु श्रुतिषु ब्रह्मण एव एकत्वावधारणसहितसृष्टिप्राग्भावश्रवणात् सृष्टिप्राग्भावरूपादनुत्पत्तिलिंगा 'देतस्माज्जायत' इत्याद्युत्पत्तिश्रुतेः प्रबलत्वात् इहापि सृष्टिप्राग्भावश्रुतौ प्रथमश्रुतस्य ऋषिशब्दस्य द्रष्टरि ब्रह्मण्येव स्वारस्यात् दर्शनकरणेषु ज्ञानेंद्रियेषु स्वारस्याभावात् कर्मेंद्रियेषु कथमप्यप्रवृत्तेश्च । बहुवचनस्य ब्रह्मण्यसंभवतः 'पाशा'निति बहुवचनस्य पाशावयवबहुत्वविषयतयेव ब्रह्मविशेषणबहुत्वविषयतयौपचारिकत्वोपपत्तेश्च 'प्राणा वा ऋषय' इति श्रुतिर्ब्रह्मविषयेति भावः । सू ॥ तत्पूर्वकत्वाद्वाचः ॥ ३ ॥ तच्छब्दार्थमाह–परमेश्वरसृष्टीति । 'वाच' इत्यस्यार्थमाह–नामरूपयोगस्येति । सौत्रहेतुं साध्ये संगमयति–तदानीमिति । जीवानां प्रलयेऽपि स्थितिरभ्युपगता । अन्यथा कृतहानादिदोषप्रसंगात् । प्राणानां स्थित्यनभ्युपगमे तु न किंचिद्बाधकमस्ति । अतस्तदंशे व्याकरणस्य सृष्टिपूर्वकत्वनियमो न बाधनीय इति भावः । इति प्राणोत्पत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥

नयमणिमालायाम्

अथ द्वितीयस्याध्यायस्य तुरीयः पादः ॥

अथ प्राणोत्पत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥

सू ॥ तथा प्राणाः ॥ १ ॥ गौण्यसंभवात्तत्प्राक्छ्रुतेश्च ॥ २ ॥ तत्पूर्वकत्वाद्वाचः ॥ ३ ॥

प्राणा नोत्पद्यन्ते नित्यास्ते जीववद्ध्येयाः । प्राणा वा ऋषय इति प्रलये तेषामवस्थितिश्रवणात् ॥ १५२ ॥

प्रागेकत्वावधृतेः प्राणानां सृष्टिदार्ढ्याच्च । ब्रह्मपरमुक्तवाक्यं बहुवचनं पाशनीत्या स्यात् ॥ १५३ ॥

इति प्राणोत्पत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ द्वितीयस्याध्यायस्य तुरीयः पादः ॥

अथ प्राणोत्पत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥

सू ॥ तथा प्राणाः ॥ १ ॥ गौण्यसंभवात्तत्प्राक्छ्रुतेश्च ॥ २ ॥ तत्पूर्वकत्वाद्वाचः ॥ ३ ॥

भगवत्पादमते, पूर्वस्मिन्पादे भूतभोक्तृश्रुतिविरोधः परिहृतः। अधुना भौतिकेन्द्रियादिश्रुतिविरोधं परिहर्तुं पादान्तरमारभ्यते। पूर्वाधिकरणे कर्तृस्वरूपावधारणेन बुद्धिस्थानां तदुपकरणानामिन्द्रियाणामुत्पत्तिं साधयति–**सू ॥ तथा प्राणाः ॥ १ ॥** अत्र 'एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च' इत्यादीन्द्रियोत्पत्तिश्रुतेः 'ऋषयो वाव तेऽग्रेऽसदासीत्' इत्यादिप्रागुत्पत्तेरिन्द्रियसद्भावश्रुत्या विरोधोऽस्ति न वेति **संदेहः।** विरोधोऽस्तीति **पूर्वपक्षः। सिद्धान्तस्तु,** सृष्टेः प्रागिन्द्रियसद्भावश्रुतेर्हिरण्यगर्भात्मकावान्तरप्रकृतिविषयतया एकविज्ञानप्रतिज्ञानिर्वाहायोत्पत्तिश्रुतेर्मुख्यत्वाभ्युपगमावश्यंभावेन 'एतस्माज्जायते' इत्यादिवाक्ये खवाय्वादिषु मुख्यस्य जन्मवाचिपदस्यैव तदपेक्षया प्राचीनेषु प्राणादिष्वपि श्रवणेन च इन्द्रियोत्पत्तिश्रुतेर्गौणत्वासंभवात् 'तत्तेजोऽसृजते' ति श्रुतौ भूतमात्रोत्पत्तिश्रवणेऽपि 'अन्नमयं हि सोम्ये' त्यादिना मनःप्राणसहिताया वाचः ब्रह्मप्रकृतिकतेजोऽबन्नपूर्वकत्वाभिधानाच्च प्राक्सृष्टेरिन्द्रियसद्भावश्रुत्योत्पत्तिश्रुतेर्नास्ति विरोध इति। **सूत्रार्थस्तु, तथा**='एतस्माज्जायते' इत्युदाहृतवाक्यस्थाकाशादिवत्। **प्राणाः**=इन्द्रियाण्यपि जायन्ते। उत्पत्तिश्रुतेरविशेषादित्यर्थः ॥

सृष्टेः प्रागिन्द्रियसद्भावश्रवणादुत्पत्तिश्रुतिर्गौणी इति चेत्तत्राह–**सू ॥ गौण्यसंभवात् ॥ २ ॥** गौण्या उत्पत्तिश्रुतेरसंभवादित्यर्थः। अन्यथा एकविज्ञानप्रतिज्ञा हीयेतेत्यर्थः। सद्भावश्रुतिस्तु हिरण्यगर्भात्मकावान्तरप्रकृतिविषयेति न तयोत्पत्तिश्रुतेर्विरोध इति भावः ॥

इन्द्रियोत्पत्तिर्मुख्येत्यत्र हेत्वन्तरमाह–**सू ॥ तत्प्राक्श्रुतेश्च ॥ ३ ॥** 'एतस्माज्जायते' इत्यादिवाक्ये जन्मवाचिपदस्य खवाय्वादिषु मुख्यस्य तदपेक्षया प्राचीनेषु प्राणादिषु श्रवणाच्चेत्यर्थः ॥

ननु 'तत्तेजोऽसृजते' ति भूतमात्रोत्पत्तिश्रवणात्तत्कथमित्याशंक्याह–**सू ॥ तत्पूर्वकत्वाद्वाचः ॥ ४ ॥** यद्यपि भूतमात्रोत्पत्तिः पठ्यते। तथापि 'अन्नमयं हि सोम्य मन आपोमयः प्राणस्तेजोमयी वाक्' इति मनःप्राणसहिताया वाचो ब्रह्मप्रकृतिकतेजोऽबन्नपूर्वकत्वाभिधानादस्त्युत्पत्तिश्रुतिरित्यतो न विरोध इति सिद्धम् ॥

श्रीकण्ठमते, अत्रापि इन्द्रियाणामुत्पत्त्यनुत्पत्तिविचार एव विषयः। यद्यपि संदेहपूर्वपक्षसिद्धान्तादिकं प्रायस्समानमेव। तथापि तन्निरूपणप्रकारवैलक्षण्येन सूत्रार्थवर्णनं भिद्यते। इह किं भूतानामिवेन्द्रियाणां ब्रह्मण उत्पत्तिः उत जीववन्नित्यत्वमिति **संदेहे** यथा नित्यत्वान्न जीवस्समुत्पद्यते तथेन्द्रियाण्यपि, जीववदमीषामपि नित्यत्वे श्रुतिसंभवादिति पूर्वपक्षनिरूपकतयाद्यं सूत्रं व्याख्यातमिति पूर्वस्माद्विशेषः। **तथा**=यथा नित्यत्वान्न जीवस्समुत्पद्यते तथा। **प्राणाः**=इन्द्रियाण्यपि नोत्पद्यन्त इति सूत्रार्थः। तथाहि–'असद्वा इदमग्र आसीत्' ऋषयो वाव ते अग्रे सदासन्। तदाहुः। के ते ऋषय इति। प्राणा वा ऋषयः' इति प्रलयकाले प्राणानां स्थितिराम्नायते। प्राणास्ततो ब्रह्मणो नोत्पद्यंत इति **पूर्वपक्षः। सिद्धान्तस्तु,** 'सदेव सोम्येदमग्र आसीत्' इति श्रुतेः प्राणानां सृष्टेः प्रागवस्थितिर्नास्ति। किं तु परमेश्वरस्यैव। ऋषिशब्दः प्राणशब्दश्च परमेश्वर एव वर्तते। तत्र बहुवचनश्रुतिः **गौणी।** कुतः। **असंभवात्**=तस्य बहुत्वासंभवात्। **तत्प्राक्श्रुतेश्च**=तस्य परमात्मनः प्रागवस्थानश्रुतेश्च। ततो ब्रह्मण एव प्रागवस्थितिर्नेन्द्रियाणामिति ॥ अत्र **'गौण्यसंभवात्तत्प्राक्श्रुतेश्च'** त्येकं सूत्रम्। युक्त्यन्तरमाह–**सू ॥ तत्पूर्वकत्वाद्वाचः ॥ ३ ॥ वाचः**=परमेश्वरव्यतिरिक्तनामरूपयोगस्य। **तत्पूर्वकत्वात्**=परमेश्वरकर्तृकवियदादिसृष्टिपूर्वकत्वादित्यर्थः। तदानीं प्राणशब्दो नेन्द्रियविषयः। अतः परमात्मैव प्राणशब्दनिर्दिष्टः ॥ **इति प्राणोत्पत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥**

रामानुजमते संदेहपूर्वपक्षसिद्धान्तसूत्रार्थवर्णनादिकं सर्वमविशिष्टमेव श्रीकण्ठमतादिति न पृथक्प्रपञ्चनमर्हति ॥

आनन्दतीर्थमते, अस्मिन्पादे सृष्टिश्रुतीनां युक्तिसहितश्रुतिविरोधः परिह्रियते। अत्रापि इन्द्रियाण्युत्पद्यन्ते वा न वेति **संदेहः।** 'एतस्माज्जायते प्राणो मनस्सर्वेन्द्रियाणि च' इतीन्द्रियाणामुत्पत्तिश्रुतेः 'नोपादानं हीन्द्रियाणामतोऽनुत्पत्तिरिष्यते' इति स्मृत्युक्तयुक्तिसाहित्येन प्रबलया 'प्राणा एवानादयः प्राणा नित्या' इति कौषायणश्रुत्या बाधान्नोत्पद्यन्त इन्द्रियाणीति **पूर्वपक्षः। सिद्धान्तस्तु, सू ॥ तथा प्राणाः ॥ १ ॥** यथा वियदादय उत्पद्यंते तथा तन्न्यायेनैव इन्द्रियाण्यप्युत्पद्यंत इत्यर्थः ॥

सू ॥ गौण्यसंभवात् ॥ २ ॥ अनादित्वश्रुतिर्गौणानादित्वपरा। इन्द्रियाणां मुख्यानादित्वायोगात् इत्यर्थः ॥

सू ॥ प्रतिज्ञानुपरोधाच्च ॥ ३ ॥ इदं सूत्रमस्मिन्मत एव पठ्यते नान्यमतेषु ॥ 'स इदं सर्वमसृजते' ति प्रतिज्ञानुसारान्नोत्पत्तिरिन्द्रियाणामङ्गीकर्तव्येत्यर्थः ॥ **इत्यानन्दतीर्थमते प्राणोत्पत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥**

अथ तत्प्रागधिकरणम् ॥ २ ॥

सू ॥ तत्प्राक्श्रुतेश्च ॥ ४ ॥ अत्र मनउत्पत्तिमद्वा न वेति **संदेहः।** 'द्विधा ह्येवेन्द्रियाणि नित्यान्यनित्यानि च। तत्र नित्यं मनोऽनादित्वात्। न ह्यमनाः पुमांस्तिष्ठत्यनित्यान्यन्यानि' इति गौपवनश्रुत्या सयुक्तिकया मनसोऽनुत्पत्तिरिति **पूर्वपक्षः। सिद्धान्तस्तु,** 'मनस्सर्वेन्द्रियाणि च' इति तस्य मनसस्तेभ्य इन्द्रियेभ्यः पूर्वमुत्पन्नत्वेन श्रवणात् 'तदनूत्पत्ति'

अथ सप्तगत्यधिकरणम् ॥ २ ॥

॥ सू ॥ सप्तगतेर्विशेषितत्वाच्च ॥ ४ ॥

पूर्वत्र ब्रह्मकार्यतया सिद्धानीन्द्रियाणि कियत्संख्यानीति संदेहे सप्तेति पूर्वः पक्षः । कुतः ? 'यदा पञ्चावतिष्ठन्ते ज्ञानानि मनसा सह । बुद्धिश्च न विचेष्टेत तामाहुः परमां गतिम् ॥' इति सप्तानामेवावगतेः, 'सप्त प्राणाः प्रभवन्ति' इत्यादिश्रुतौ सप्तेति विशेषितत्वाच्च ॥

इत्येवं प्राप्तेऽभिधीयते—

॥ सू ॥ हस्तादयस्तु स्थितेऽतो नैवम् ॥ ५ ॥

न सप्तैवेन्द्रियाणि । हस्तादयोऽपीन्द्रियाणि. जीवे देहान्तःस्थिते उपकरण-

अथ सप्तगत्यधिकरणम् ॥ २ ॥

सू ॥ सप्तगतेर्विशेषितत्वाच्च ॥ ४ ॥ प्रासंगिकसंगतिं सूचयन्ति—पूर्वत्रेति । कियत्संख्यानीति । सप्तसंख्यानि वा एकादशसंख्यानि वेत्यर्थः । श्रुतिविप्रतिपत्तेस्सन्देहः । सौत्रं गतिशब्दमवगतिपरमभिप्रेत्य सप्तसंख्यावगमिकां स्मृतिमुदाहरति—यदेति । ज्ञानानीति । करणव्युत्पत्त्या ज्ञानशब्द इन्द्रियपरः । मनोबुद्धिसहपाठात् । परमां गतिमिति । परमगतिरूपमोक्षसाधनं योगमाहुरित्यर्थः । 'विशेषितत्वा'दिति सौत्रपदं सप्तसंख्यां स्वशब्देनोपादाय तया विशेषितत्वादित्यर्थपरतया व्याचष्टे—सप्तेति । न्यूनाधिकसंख्याश्रवणे न्यूनसंख्याग्रहणं न्याय्यं लाघवादिति युक्त्यन्तरसमुच्चयार्थश्चकारः । न च वाच्यमधिकसंख्याग्रहणे न्यूनसंख्यायास्तत्रान्तर्भावादुभयान्वयो भवति अतस्तदर्थमधिकसंख्याग्रहणमेव न्याय्यमिति । तथा सति क्वचिद्ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्च कर्मेन्द्रियाणि पंच मनो हृदयमिति द्वादशेंद्रियाणि श्रूयन्ते । क्वचित्तान्येव प्राणाधिकानि त्रयोदश श्रूयन्ते इति सर्वाधिकसंख्याग्रहणे एकादशसंख्याव्यवस्थित्यसिद्धेरिति । सू ॥ हस्तादयस्तु स्थितेऽतो नैवम् ॥ ५ ॥ 'अतो नैव' मिति व्याख्यास्यमानसूत्रांशलभ्यं साध्यं दर्शयति—न सप्तैवेति । तु शब्दमप्यर्थं कृत्वा व्याचष्टे—हस्तादयोऽपीति । 'स्थितेऽत' इति सूत्रांशेन विवक्षितं हेतुमपेक्षिताध्याहारपूर्वकं विवृणोति—जीव इति ॥ हस्तादिसत्त्वोपन्यासलभ्यायामिन्द्रिय-

---

वचनमल्पोपचयकारणात्' इति वायुप्रोक्तवचनाच्च मन उत्पत्तिमदेव न त्वनुत्पत्तिमदित्यर्थः ॥ इति ॥

इति तत्प्रागधिकरणम् ॥ २ ॥

अथ तत्पूर्वकत्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

सू ॥ तत्पूर्वकत्वाद्वाचः ॥ अत्र वागिन्द्रियमुत्पत्तिमद्वा अनुत्पत्तिमद्वेति संदेहः । 'नित्ययानित्यया स्तौमि परमात्मानमच्युतम् । वाग्वाव नित्या न ह्येषोत्पद्यतेऽस्या हि श्रुतिरवतिष्ठते' इति श्रवणादनुत्पत्तिमदिति पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु, 'तस्मान्मन एव पूर्वरूपं वागुत्तररूपम्' इति श्रवणात् 'वागिन्द्रियस्य नित्यत्वं श्रुतिसन्निधियोग्यता । उत्पत्तिर्मनसो यस्मान्न नित्यत्वं कुतश्चने' ति वायुप्रोक्तवचनाच्च वागिन्द्रियमुत्पत्तिमदेवेति ॥

इति तत्पूर्वकाधिकरणम् ॥ ३ ॥

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां प्राणोत्पत्त्यधिकरणम् ॥ १ ॥

---

(१) 'दुभयाबाधो' इति ख पाठः ।

त्वाविशेषात्। अपि त्वेकादश। 'दशेमे पुरुषे प्राणा आत्मैकादशः' 'इन्द्रियाणि दशैकं च' इति श्रुतिस्मृतिभ्याम्। बुद्ध्यादीनां न पृथगिन्द्रियत्वम्, किं तु ते मनोवृत्तिभेदा एव। सप्तानां गतिश्रवणं विशेषणं च तेषां प्राधान्यात्। अतो न सप्तेन्द्रियाणि, किं त्वेकादश॥ इति सप्तगत्यधिकरणम्॥ २॥

संख्यायां श्रुतिं दर्शयति–'दशेम' इति। आत्मा मनः। श्रुतिस्मृतिभ्यामिति। अयमपि हेतुरतइशब्देनावृत्तेन विवक्षितः। बुद्ध्यहंकारचित्तानां मनस्यन्तर्भावात् नाधिकसंख्या प्रसज्यत इत्याह–बुद्ध्यादीनामिति। नानाविधसंख्याश्रवणे कार्यानुसारेण संख्यानियमनं युक्तं नानाविधावदानसाधनश्रवणे सामर्थ्यानुसारेणावदेयनियमनवत्। कार्यं च गन्धाद्युपलब्धिपञ्चकमादानादिक्रियापञ्चकमान्तरज्ञानजातं चेत्येकादशविधं घ्राणादिसत्त्वे चक्षुरादिष्वसत्स्वजायमानमेकादशविधमिंद्रियगणं व्यवस्थापयति। यानि तु बुद्ध्यहंकारचित्तवृत्तित्वेन प्रसिद्धानि अध्यवसायाभिमानचिंतारूपाणि कार्याणि तानि मनोव्यतिरेके जायमानत्वानवगमान्न करणांतरव्यवस्थापनशक्तानीति बुद्ध्यादयो मनोऽवस्थाभेदा इत्येव युक्तमिति भावः। पूर्वपक्षयुक्तिं निरस्यति–**सप्तानामिति**। योगदशायां कर्मेंद्रियेभ्यो ज्ञानेंद्रियाणि यत्नेन वशीकरणीयानीति तेषां वशीकर्तव्यत्वेऽस्ति प्राधान्यम्। तदभिप्रायेण 'यदा पंचावतिष्ठन्ते' इत्यादिस्मृतिः प्रवृत्ता। 'सप्त वै शीर्षण्याः प्राणा द्वाववांचौ' इत्यादिश्रुतिषु सप्तानां शीर्षण्यत्वरूपं प्राधान्यं प्रसिद्धम्। तदभिप्रायेण 'सप्त प्राणा' इति श्रुतिः प्रवृत्ता। न च 'सप्तेमे लोका येषु चरन्ति प्राणा' इति तदुत्तरार्धे सप्तानामिह परत्र च संचारश्रवणात् सर्वत्र जीवानुगन्तृत्वलक्षणं प्राधान्यं विवक्षितमस्त्विति शंकनीयम्। 'दशेमे पुरुषे प्राणा आत्मैकादशस्ते यदास्मान्मर्त्याच्छरीरादुत्क्रामन्ती'ति श्रुतावेकादशानामपि जीवानुगन्तृत्वश्रवणात्। 'अतो नैव'मिति सूत्रांशं व्याकुर्वन्नधिकरणार्थमुपसंहरति–**अतो न सप्तेति**। पुनरावृत्तस्यातइशब्दस्य हस्तादीनां सत्त्वादित्यर्थः॥

इति सप्तगत्यधिकरणम्॥ २॥

नयमणिमालायाम् अथ सप्तगत्यधिकरणम्॥ २॥

सू॥ सप्तगतेर्विशेषितत्वाच्च॥ ४॥ हस्तादयस्तु स्थितेऽतो नैवम्॥ ५॥

प्राणास्सप्तैव यदा पञ्चेत्यादौ तथावगतेः। सप्त प्राणा इत्यपि विशेषितत्वाच्च मन्त्रेण॥ १५४॥

वाक्पाण्यादीनामपि सत्तावगमाद्दशेम इति वाक्यात्। एकादशसप्तत्वश्रवणं प्राधान्यतो नेयम्॥ १५५॥

इति सप्तगत्यधिकरणम्॥ २॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ सप्तगत्यधिकरणम्॥ २॥

सू॥ सप्त गतेर्विशेषितत्वाच्च॥ ४॥ हस्तादयस्तु स्थितेऽतो नैवम्॥ ५॥

भगवत्पादमते, इत्थमिन्द्रियाणामुत्पत्तिं प्रसाध्य तेभ्यो जीवस्य विवेकार्थं तदाश्रितसंख्यां निर्धारयति—**सप्तगतेरित्यादि**। अत्र 'सप्त प्राणाः प्रभवन्ति तस्मात्' इति इन्द्रियाणि सप्त संकीर्त्यन्ते। क्वचिदष्टौ। क्वचिन्नव। क्वचिद्दश। क्वचिदेकादश। इत्येवं सप्तत्वाष्टत्वादिश्रुतीनां परस्परविरोधोऽस्ति न वेति **संदेहः**। अस्तीति **पूर्वपक्षे** प्राप्ते **एकदेशिसिद्धान्तः। सप्तेन्द्रियाणि**। कुतः। **गतेः**=श्रुत्या सप्तत्वावगतेः 'सप्त वै शीर्षण्याः प्राणाः' इति शीर्षण्यत्वेन विशेषितत्वाच्च। अष्टत्वादिसंख्याश्रवणं तु एकस्यैवान्तःकरणस्य वृत्तिभेदाभिप्रायमिति न श्रुतीनां विरोध इति॥

एकदेशिमतं दूषयति—**सू॥ हस्तादयस्तु स्थितेऽतो नैवम्॥ ५॥** तुरेकदेशिमतनिरासकः। 'हस्तौ वै ग्रहः' इत्यादिना हस्तादयो व्यतिरिक्ताः प्राणाः श्रूयन्ते। सप्तत्वातिरेके स्थिते सप्तत्वसंख्या एकादशत्वसंख्यायामन्तर्भावयितुं शक्यते। **अतो नैवम्**='सप्तैव प्राणा' इति न मन्तव्यम्। 'दशेमे पुरुषे प्राणा आत्मैकादश' इति श्रवणादेकादशैव। तस्मान्न श्रुतीनां विरोध इति सिद्धम्॥

अथ प्राणाणुत्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

॥ सू ॥ अणवश्च ॥ ६ ॥

तानीन्द्रियाणि विभूनि किमणूनीति संदेहे चक्षुरादीनां दूरगतवस्तुग्रहणसामर्थ्याद्विभूनीति प्राप्तेऽणूनीत्युच्यन्ते–कथम् ? 'प्राणमनूत्क्रामन्तं सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्ति' इति श्रवणात् । न विभूनि । विभुत्वे हि तेषां न गतिः संभवति । चक्षुरादेर्दूरगतवस्तुग्रहणसामर्थ्यं न विभुत्वेन, किंतु तेजोरूपत्वादणुत्वाच्च शीघ्रगतिमत्त्वात् । तस्मादिन्द्रियाण्यणून्येव ॥ इति प्राणाणुत्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

अथ प्राणाणुत्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

सू ॥ अणवश्च ॥ ६ ॥ 'अत एते सर्व एव समाः सर्वेऽनंताः' इति श्रुतेः 'सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्ति' इति श्रुतेश्च विप्रतिपत्त्या संशयं दर्शयति–तानीन्द्रियाणीति । अणुत्वमिह परिच्छिन्नत्वम् । दूरगतेति । तथा चोक्तयुक्तिसहकृतत्वादानन्त्यश्रुतिः प्रबला यथा कार्यदर्शनयुक्तिसाहित्यादेकादशसंख्याश्रुतिरेवेति भावः । आनन्त्यश्रुतिः 'स यो हैताननन्तानुपास्ते अनन्तं वै स लोकं जयतीति' वाक्यशेषदर्शनादुपासनार्थत्वेनान्यथा सिद्धेति । ततः प्रबलया उत्क्रमणश्रुत्या परिच्छिन्नत्वमुपपादयति–प्राणमिति । शीघ्रगतिमत्त्वादिति । दूरगतवस्तुग्रहणसामर्थ्यमिन्द्रियाणां विषयपर्यन्तप्रसृमरप्रवृत्त्यात्मना विषयसंबंधेन युज्यत इति तदप्यन्यथासिद्धमित्यर्थः । इति प्राणाणुत्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

श्रीकण्ठमते, अत्रापि संदेहपूर्वपक्षादिकं प्रायः पूर्वस्मादविशिष्टम् । इन्द्रियाणि कियत्संख्यानि सप्तसंख्यानि वा अधिकसंख्यानि वेति **संदेहः** । 'यदा पञ्चावतिष्ठंते ज्ञानानि मनसा सह । बुद्धिश्च न विचेष्टेत तमाहुः परमां गतिम् ॥' इति सप्तानामेवावगतेः 'सप्त प्राणाः प्रभवन्ति तस्मा' दिति श्रुतौ सप्तेति विशेषितत्वाच्च सप्तैवेन्द्रियाणीति **पूर्वपक्षः** । **सूत्रार्थोऽ**पि व्याख्यातः । **सिद्धान्तस्तु,** न सप्तैवेन्द्रियाणि । किं तु जीवे देहान्तः स्थिते उपकरणत्वाविशेषाद्धस्तादयोऽपीन्द्रियाणि । अत इन्द्रियाण्येकादश । **अतो नैवम्** 'दशेमे पुरुषे प्राणा आत्मैकादश' इति श्रवणात् 'इन्द्रियाणि दशैकं चे' ति स्मृतेश्चैवमिन्द्रियाणि सप्तैवेति न वक्तव्यम् । किं तु ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्च, कर्मेन्द्रियाणि पञ्च, मन इत्येकादशेन्द्रियाणीति । **सूत्रार्थश्च** व्याख्यातः ॥ **रामानुजमते,** सर्वमविशिष्टं श्रीकण्ठमतादित्यवधेयम् ॥

आनन्दतीर्थमते, 'सप्त प्राणाः प्रभवन्ति तस्मात्' तस्माद्वादश वा एते प्राणाः' इति श्रुत्योः परस्परविरोधादन्यतरबलवत्त्वकारणाभावाच्च द्वयोरप्रामाण्ये श्रुतिवाक्यान्तरेष्वनाश्वासात् ब्रह्मणि श्रुतीनां समन्वयः सिद्ध्यतीति **पूर्वपक्षः** । ज्ञानेन्द्रियाणि चक्षुरादीनि मनोबुद्धिसहितानि सप्त । तदभिप्रायेण 'सप्त प्राणा' इति श्रुतिः कर्मेन्द्रियाणि हस्तादयः पञ्च तैस्सह द्वादशसंख्याश्रुतिरिति न विरोध इति **सिद्धान्तः** । **सूत्रार्थस्तु, गतेः**=ज्ञानस्य जनकानीन्द्रियाणि **सप्त**=सप्तसंख्यानि । इति निर्णय एव । कुतः । **विशेषितत्वाच्च**='गुहाशयां निहितास्सप्तसप्त' इति विशेषणयुक्ततया निर्दिष्टत्वात् चकारात् 'सप्त प्राणास्त्ववगतेः' इति भविष्यत्पर्ववचनाच्चेत्यर्थः ॥

सू ॥ **हस्तादयस्तु स्थितेऽतो नैवम्** ॥ ७ ॥ तुशब्दो वैलक्षण्यद्योतकः । यतो **हस्तादयस्तु**=हस्तादीन्द्रियाणि तु । **स्थिते**=स्थितं कर्म । तादर्थ्ये सप्तमी । कर्मार्थानीत्यर्थः । **अतः**=अस्माद्वैलक्षण्यात् । तानि **एवम्**=ज्ञानेन्द्रियसहभावेन **न** पठितानि । अतस्तेषां सप्तता सिद्धैवेत्यर्थः ॥ **इति सप्तगत्यधिकरणम्** ॥ २ ॥

नयमणिमालायाम् अथ प्राणाणुत्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

सू ॥ अणवश्च ॥ ६ ॥

प्राणानामानन्त्यश्रवणाद्दूरस्थितग्रहणात् । हस्त्यादितनुव्याप्तेर्विभुता स्यादन्यथाप्यनाम्नानात् ॥ १५६ ॥
गत्यागत्यनुरोधात्सूक्ष्मास्तेऽनन्ततोक्तिराध्यानार्था । वृत्त्या दूरस्थगतिर्विकासभजनाद्गजादिदेहाप्तिः ॥ १५७ ॥

इति प्राणाणुत्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

अथ श्रैष्ठ्याधिकरणम् ॥ ४ ॥

॥ सू ॥ श्रेष्ठश्च ॥ ७ ॥

'प्राणमनूत्क्रामन्तं सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्ति' इति सर्वप्राणश्रेष्ठतया श्रूयमाणः पञ्चवृत्त्यात्मा प्राणवायुर्ब्रह्मण उत्पद्यते ? न वा ? ॥

इति संशये न जायते प्राणवायुः नासदासीये सूक्ते 'आनीदवातम्' इति सृष्टेः प्रागपि प्राणचेष्टाश्रवणात् ॥

इति प्राप्ते वदामः–प्राणवायुरपि जायत एव । आनीच्छब्दो न प्राणव्यापारं वक्ति । अवातमिति तन्निषेधात् । किंतु ब्रह्मसत्त्वमेव ब्रूते । अतो न प्राणानादित्वं संभवति ॥

भवति त्वयं प्राणवायुरुत्पत्तिमान् । स तु 'सामान्यकरणवृत्तिः प्राणाद्या

अथ श्रैष्ठ्याधिकरणम् ॥ ४ ॥

सू ॥ **श्रेष्ठश्च** ॥ ७ ॥ प्राणस्य भूतवायोरिंद्रियवृत्तिभ्यश्चान्यत्वं श्रुतिविरोधसमाधानेनोपपादनीयम् । तदन्यत्वानन्यत्वविचारस्तदुभयस्वरूपस्य निर्ज्ञातत्वात्सुकरो भवतीति तद्विचारचिकीर्षया तस्य कार्यत्वविचारमुखेन प्रासंगिकत्वसंपादनायेंद्रियकार्यत्वोपपादकन्यायं प्राणकार्यत्वेऽतिदेष्टुमिदं सूत्रम् । अस्य पूर्वाधिकरणेन संगतिं प्राणवार्यां सौत्रश्रेष्ठपदप्रवृत्तिनिमित्तं च विवृण्वन्नेव श्रुतिविप्रतिपत्त्या संशयं दर्शयति–**प्राणमिति** । यदनूत्क्रमणेनेंद्रियाणां परिच्छिन्नत्वं समर्थितं तस्य कार्यत्वं समर्थ्यत इति पूर्वाधिकरणसंगतिः । तत्र च श्रेष्ठपदमिंद्रियेभ्यः श्रैष्ठ्यपरमिति द्वयमप्यनेन विवृतम् । **किंतु ब्रह्मसत्त्वमेवेति** । अनव्यापारो हि वाताश्रयः स तु वातनिषेधेन प्रतिपाद्यमानसत्तारूप एव पर्यवस्यति । सत्ता च वस्तुविशेषानवच्छिन्ना-निरुपाधिकब्रह्मसत्तैव भवेदिति भावः । एवं प्रसङ्गं संपाद्य प्रासंगिकमर्थं पूर्वपक्षमुखेनावतारयति–**भवति त्वयमिति** । **सामान्येति** । यथा पञ्जरस्थानां

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ प्राणाणुत्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

सू ॥ **अणवश्च** ॥ ६ ॥

भगवत्पादमते, नन्विन्द्रियाणामपरिच्छिन्नाहंकारजन्यत्वेन विभुत्वादिन्द्रियाणामुत्पत्तिर्न संभवतीत्याक्षेपसंगत्येदमाह—सू ॥ **अणवश्च** ॥ ७ ॥ अत्रोत्क्रान्त्यादिश्रुतेः 'प्राणास्सर्वेऽनन्ता' इतीन्द्रियविभुत्वश्रुत्या विरोधोऽस्ति न वेति **संदेहः** । विरोधोऽस्तीति **पूर्वपक्षः** । **सिद्धान्तस्तु,** इमे प्राणा **अणवः**=परिच्छिन्नाः । इन्द्रियाप्राह्यत्वेन सूक्ष्मत्वात् । विभुत्वश्रुतेरुपासनापरत्वान्न तयोत्क्रान्त्यादिश्रुतेर्विरोध इति सिद्धम् ॥ इति ॥

श्रीकण्ठमते, तथा रामानुजमते च तानीन्द्रियाणि विभूनि किमणूनीति **संदेहे** चक्षुरादीनां दूरगतवस्तुग्रहणसामर्थ्याद्विभूनीति **पूर्वपक्षः** । 'प्राणमनूत्क्रामन्त सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्ती'ति श्रवणात् विभुत्वे गत्यसंभवाच्च न विभूनीति **सिद्धान्तः** । चक्षुरादेर्दूरगतवस्तुग्रहणसामर्थ्यं च तेजोरूपत्वादणुत्वाच्च शीघ्रगामित्वादुपपद्यते । तस्मादिन्द्रियाण्यणून्येवेति भावः । विभुत्वश्रवणमुपासनार्थम् ॥

आनन्दतीर्थमते, 'प्राणा वा अणवः' इति प्राणाणुत्वश्रुतेः 'दिवीव चक्षुराततं' मिति दूरश्रवणदर्शनादियुक्तिसहितया इन्द्रियव्याप्तिश्रुत्या विरोधादणुत्वश्रुतेरप्रामाण्यान्न समन्वयसिद्धिरिति **पूर्वपक्षः** । 'तद्यथा ह्यणुनश्चक्षुसः प्रकाश' इति विशेषश्रुतिसद्भावाद्व्याप्तश्रुतेश्चक्षुःप्रकाशव्याप्तिगोचरत्वाच्चाणुत्वश्रुतेर्न बाध इति **सिद्धान्तः** । **सूत्रार्थस्तु, प्राणाः**=इन्द्रियाणि । **अणवः**=स्वतोऽणूनीत्यर्थः । न केवलमणूनि किं तु तेजसा व्याप्तानि चेति चशब्दार्थः ॥

इतिप्राणाणुत्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

वायवः पञ्च' इति तन्त्रान्तरोक्तरीत्येन्द्रियवृत्तिभ्यः 'योऽयं प्राणः स वायुः' इति श्रुत्या भूतवायोर्वा न पृथग्भूत इत्यत आह—

॥ सू ॥ न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् ॥ ८ ॥

पञ्चवृत्तिः प्राणोऽयं न वायुः । न चेन्द्रियवृत्तिः,-

'एतस्माज्जायते प्राणो मनःसर्वेन्द्रियाणि च । खं वायुर्ज्योतिरापः पृथिवी विश्वस्य धारिणी ॥' इति श्रुत्या पृथगुपदेशात् । ततो वायोरिन्द्रियवृत्तिभ्यश्चान्य एव प्राणः ॥

वायोरन्यत्वेऽपि न तस्य भूतान्तरत्वमित्याह-

॥ सू ॥ चक्षुरादिवत्तु तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः ॥ ९ ॥

वायोः पृथग्भूतोऽप्ययं नाग्न्यादिवत् भूतान्तरम्, किंतु वायुरेव देहधारणयोग्यतामापद्यते स्वयं परमेश्वराधारः । 'भर्ता सन् भ्रियमाणो बिभर्ति । एको

सर्वेषां शुकानां साधारणो व्यापारः पञ्जरचालनं यथा वा सर्वासां खलकपोतिकानामुपरिपतितवागुरोत्क्षेपणं साधारणव्यापारः तथा शरीरस्थानां सर्वेषामिंद्रियाणां साधारणव्यापारः प्राणादिवायुपञ्चकमिति सांख्या वदंति । तथैवोपपत्तौ प्राणादिपञ्चवृत्तिर्मुख्यप्राणोऽन्यो न स्वीकरणीयः । यदींद्रियकार्येभ्यो गन्धोपलब्ध्यादिभ्योऽन्यस्य श्वसनकार्यस्य दर्शनान्मुख्यप्राण इन्द्रियवृत्तिभ्योऽन्यः स्यात् तदा प्राणापानादयोऽपि कार्यभेदाद् भिन्नाः स्युरिति पञ्चवृत्तिर्मुख्यप्राण इति न सिद्ध्येदिति पूर्वपक्षः । एवं वादिविप्रतिपत्तिनिरासः श्रुतिविप्रतिपत्तिनिरासार्थेऽस्मिन्पादे संगतिरहितत्वादन्वाचयशिष्टः । पूर्वपक्षांतरार्था त्वधिकरणप्रवृत्तिः । तत्पूर्वपक्षांतरमित्थम्—'यः प्राणस्स वायु' रिति श्रुतेः प्राणो भूतवायोर्न भिद्यते । पृथगुपदेशाद्भूतवायोरवस्थान्तरं प्राणः न[1] वायुरेवेति चेत् तर्हि तदवस्थान्तररूपस्य तेजस इव प्राणस्यापि पूर्वावस्थारूपवायुत्वपरित्यागः स्यादिति । सू ॥ न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् ॥ ८ ॥ अन्य एवेति । 'यः प्राण स्स वायुरिति' श्रुतिः प्राणस्य वाय्ववस्थांतरत्वेन वायुविशेषत्वादुपपद्यते इति भावः । तदवस्थान्तरत्वे तेजस इव वायुत्वपरित्यागेन भूतान्तरत्वप्रसङ्ग इति शंकोत्तरत्वेनोत्तरसूत्रमवतारयति—वायोरन्यत्व इति । सू ॥ चक्षुरादिवत्तु तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः ॥ ९ ॥ नन्वनेन सूत्रेण प्राणस्य वायुत्वपरित्यागप्रसंगस्य तेजोदृष्टांतोपपादितस्य न कश्चित्परिहार उच्यते । वायुत्वपरित्यागेऽपि चक्षुरादिवज्जीवोपकरणत्वसंभवादित्याशंक्य सूत्रेण विवक्षितं परिहारमाह—वायोरिति । सत्येव तंतूनां तन्तुत्वे परस्परसंयोगेन शकटाकर्षणयोग्यतापत्तिरिव सत्येव प्राणस्य वायुत्वे देहधारणयोग्यतापत्तिरस्यावस्थान्तरापत्तिरिति न भूतान्तरत्वप्रसंग इति भावः । एकैकतन्तुष्वदृष्टा शकटाकर्षणयोग्यता मिलितेषु तन्तुषु संयोगविशेषेणेव वाय्वन्तरेष्वदृष्टा देहधारणयोग्यतास्य केन विशेषेणेत्याशंकायामाह—स्वयमिति । यथायं देहधारणयोग्यो भवति तथैनं परमेश्वर उत्तम्भातीत्यर्थः । भर्ता सन्निति । परमेश्वरेण स्वयं भ्रियमाण एव भर्ता भरणशक्तस्सन्बिभर्ति कार्यकारणसंघातम् । एको देवो मुख्यप्राणः बहुधा प्राणा-

(१) 'न स एव' इति ख. पाठः ।

देवो बहुधा निविष्टः ' ' त्वमेकोऽसि बहूननुप्रविष्टः ' ' प्राणानां ग्रन्थिरसि रुद्रो मा विशान्तकः ' इत्यादिश्रुतेः । किंच । अयं चक्षुरादिवज्जीवोपकरणम् । प्राणसंवादादिषु चक्षुरादिभिः सहोपदेशात् तत्तुल्योपकारमुख्यत्वादिभ्यश्च ॥

॥ सू ॥ अकरणत्वाच्च न दोषस्तथा हि दर्शयति ॥ १० ॥

अकरणमक्रिया । न जीवोपकारक्रियारहितत्वात् दोषः । यतः श्रुतिरेव देहेन्द्रियाद्यशैथिल्यकारणं वायुरिति दर्शयति । प्राणसंवादे 'यस्मिन्नुत्क्रान्ते इदं शरीरं पापिष्ठतरमिव दृश्यते स वः श्रेष्ठः ' इति प्रजापतिवचनानन्तरं, वागाद्युत्क्रमणेऽपि देहस्येन्द्रियाणां च स्थितिं दर्शयित्वा प्राणोत्क्रमणे देहेन्द्रियशैथिल्याभिधानात् ॥

॥ सू ॥ पञ्चवृत्तिर्मनोवद्व्यपदिश्यते ॥ ११ ॥

प्राण एक एव स्ववृत्तिभिः पञ्चभिः प्राणापानादिसंज्ञाभेदभाग्भवति, यथा

पानादिबहुप्रकारेण निविष्ट इत्यर्थः । प्राणानां प्राणापानादिवृत्तीनां ग्रन्थिः ग्रथयिता तत्र तत्र स्थापक इत्यर्थः । आदिशब्दो 'न प्राणेन नापानेन मर्त्यो जीवति कश्चन । इतरेण तु जीवन्ति यस्मिन्नेतावुपाश्रितौ' । इत्यादिश्रुत्यंतरसंग्राहकः । प्राणस्य देहधारकत्वे युक्त्युपन्यासपरत्वेन सूत्रं योजयति–किं चायमिति । चक्षुरादिवदेव प्राणोऽपि जीवस्योपकरणविशेष इति मन्तव्यम् । प्राणसंवादादिप्रदेशेषु तस्य चक्षुरादिभिस्सह पाठात् । 'अथ ह प्राणा अहं श्रेयसे व्यूचिरे अहं श्रेयानस्म्यहं श्रेयानस्मी'ति चक्षुरादिभिस्सह कलहाभिधानेन तत्तुल्योपकारकत्वसन्देहसूचनात् तदनंतरं त्वं नः श्रेष्ठोऽसीति चक्षुरादिवचनेन प्राणस्य मुख्यत्वनिर्धारणाच्च । समानजातीयानां हि सहपाठस्तुल्योपकारत्वसंशयेन च परस्परोत्कर्षकलहः । तन्निर्धारणार्थं 'ते ह प्राणाः प्रजापतिं पितरमेत्योचुः भगवन् को नः श्रेष्ठ' इति प्रश्नः । कस्यचिदुपकारातिशयदर्शनेन मुख्यत्वनिर्धारणञ्च भवति । जीवोपकरणत्वेन प्रसिद्धेः । समानजातीयत्वं च जीवोपकरणस्य भवति । प्राणस्य तदुपकरणत्वं च देहधारणादृते नान्येनोपकारेणोपपद्यत इति भावः । नन्वप्राणस्य पाषाणादेरिव देहस्यापि प्राणेन धारणं नापेक्षितम् । अतो न देहधारणं जीवोपकारः इत्याशंक्य प्राणस्य देहनियतधारकत्वमन्वयव्यतिरेकाभ्यां तत्प्रदर्शनपरां श्रुतिमुदाहृत्य व्यवस्थापयितुं सूत्रम् सू ॥ अकरणत्वाच्च न दोषस्तथा हि दर्शयति ॥ १० ॥ करणमुपकारक्रिया तद्रहितत्वाद्यो दोषः जीवोपकरणत्वासंभवदोषः स न प्रवर्तते । श्रुतिरेव हि तथा देहधारकतया जीवोपकरणत्वेन प्राणं दर्शयतीति सूत्रार्थं विवृण्वन्नुक्तशङ्कां निरस्यति—अकरणमिति । इंद्रियवृत्तित्वपूर्वपक्षबीजशंकानिराकरणार्थं सूत्रम्–सू॥ पञ्चवृत्तिर्मनोवद्व्यपदिश्यते॥११॥ मुख्यप्राणस्य कार्यभेदादिंद्रियवृत्तिभ्यो भेदाभ्युपगमे प्राणापानादयोऽपि मुख्यप्राणवृत्तिभ्यो भिन्नाः स्युः कार्यभेदादेव इति हि शंका । नेयमुपपद्यते । प्राणस्य इंद्रियवृत्तित्वकल्पने हि न तावन्मिलितानामिंद्रियाणां स वृत्तिः । चक्षुराद्येकद्वित्रिचतुरभावे प्राणनाभावप्रसङ्गात् । नाप्येकस्यैव त्वगिन्द्रियस्य वृत्तिः । सामान्यकरणवृत्तित्वाभ्युपगमभंगप्रसंगात्

(१) 'जीवस्य देहे धार्यमाणत्वं' इति. ख. पाठः ।

कामादिभिर्मन एकमेव । अतः प्राण एक एव भूतवाय्विन्द्रियवृत्तिव्यतिरिक्तो जीवोपकारक इति सिद्धम् ॥ इति श्रैष्ठ्याधिकरणम् ॥ ४ ॥

शरीरैकदेशे त्वगिन्द्रियोपहतौ तत्र प्राणनव्यापाराभावप्रसंगाच्च । तस्मात् 'पृथगुपदेशात्' सामान्यकरणवृत्तित्वानुपपत्तेश्च प्राणः करणवृत्तिभ्यो भिन्न इति युक्तम् । न तथा प्राणापानादीनां मुख्यप्राणतः पृथगुपदेशोऽस्ति । नाप्यनन्यथासिद्धः कार्यभेदोऽस्ति । एकस्यैव वायोर्हृदयादिस्थानविशेषावच्छेदेन तत्तत्कार्यकरत्वोपपत्तेः तत एव प्राणापानादीनां भेदोपपत्तेश्च । तस्मात् 'पञ्चधात्मानं प्रविभज्यैतद्बाणमवष्टभ्य धारयामी' ति श्रुतेर्मुख्यप्राण एक एव प्राणापानादिभेदेन पंचवृत्तिरिति युक्तम् । यथा 'कामस्सङ्कल्पो विचिकित्से'त्यादिश्रुतेरेकमेव मनः कामसंकल्पाद्यनेकवृत्तीनि । अधिकरणार्थमुपसंहरति-अत इति । 'श्रेष्ठश्चे'ति सूत्रं पादाद्याधिकरणन्यायसिद्धार्थस्मरणार्थमिति तदर्थो नोपसंहृतः ॥

इति श्रैष्ठ्याधिकरणम् ॥ ४ ॥

नयमणिमालायाम् अथ श्रैष्ठ्याधिकरणम् ॥ ४ ॥

सू ॥ श्रेष्ठश्च ॥ ७ ॥ न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् ॥ ८ ॥ चक्षुरादिवत्तु तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः ॥ ९ ॥ अकरणत्वाच्च न दोषस्तथा हि दर्शयति ॥ १० ॥ पञ्चवृत्तिर्मनोवद्व्यपदिश्यते ॥ ११ ॥

नित्यो मुख्यप्राणः प्रलये तद्व्याप्तेरसत्त्वात् । आनीदिति यत्सूक्ते परिपठितं नासदासीये ॥ १५८ ॥

आनीदिति शिवसत्ताविषयं प्राणो ह्यवातमित्यस्तः । सोऽपि च न वातमात्रं न तत्क्रिया वा पृथग्जनिश्रवणात् ॥१५९॥

इति श्रैष्ठ्याधिकरणम् ॥ ४ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम् अथ प्राणश्रैष्ठ्याधिकरणम् ॥ ४ ॥

सू ॥ श्रेष्ठश्च ॥ ७ ॥ न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् ॥ ८ ॥ चक्षुरादिवत्तु तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः ॥ ९ ॥ अकरणत्वाच्च न दोषस्तथाहि दर्शयति ॥ १० ॥ पञ्चवृत्तिर्मनोवद्व्यपदिश्यते ॥ ११ ॥

भगवत्पादमते, अत्र 'एतस्माज्जायते प्राण' इति मुख्यप्राणोत्पत्तिश्रुतेः 'आनीदवात' मिति सृष्टेः प्राग्महाप्रलये प्राणसद्भावश्रुत्या विरोधोऽस्ति न वेति **संदेहः** । अस्तीति **पूर्वपक्षः** । **सिद्धान्तस्तु** इन्द्रियवत् श्रेष्ठोऽपि प्राणो ब्रह्मणो जायते । अतः 'आनीदवात' मिति श्रुतौ आनीच्छब्द· कारणसद्भावं दर्शयति । अवातं प्राणरहितमिति विशेषणात् । न तया श्रुत्या प्राणोत्पत्तिश्रुतेर्विरोध इति सिद्धम् ॥ **इति प्राणश्रैष्ठ्याधिकरणम् ॥ ४ ॥**

अथ वायुक्रियाधिकरणम् ॥ ५ ॥

उत्पत्तिचिन्तानन्तरं तस्य स्वरूपं विचार्यते—**सू ॥ न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् ॥ ९ ॥** अत्र मुख्यः प्राणः किं वायुरेव उत इन्द्रियव्यापारः आहोस्विद्वायुविशेष इति त्रेधा **संशयः** । 'य प्राणस्स वायु' रिति 'एतस्माज्जायते प्राणो मनःसर्वेन्द्रियाणि च । खं वायु' रिति भेदाभेदश्रुत्योरुभयोर्विरोधे भेदश्रुतेर्गौणत्वाङ्गीकारे वायुरेव प्राण इति भेदश्रुत्यवष्टम्भे सर्वेन्द्रियव्यापार एव प्राण इति च द्वेधा **पूर्वपक्षः** प्राप्त । **सिद्धान्तस्तु,** मुख्यप्राणो **न वायुक्रिये**=न वायुर्नापीन्द्रियव्यापारः किं तु वायुविशेष एव । कुतः । **पृथगुपदेशात्**='स वायुना ज्योतिषा' इति वायोः तथा 'एतस्माज्जायते प्राणः' इत्यादिना करणेभ्यश्च पृथगुपदेशात् । तस्माद्वायुविशेषोऽयमध्यात्मभावापन्नः पंचवृत्तिः प्राणः इति ॥ ततश्च न श्रुत्योर्विरोध इति सिद्धम् ॥

इन्द्रियव्यापारस्य प्राणत्वाभावे प्राणस्य जीववत्स्वातन्त्र्यं स्यादित्यत आह—**सू ॥ चक्षुरादिवत्तु तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः ॥ १० ॥ तुरुक्तशंकाव्यावर्तकः** । प्राणो न जीववत्स्वतंत्रः । किं तु चक्षुरादिवत् जीवं प्रति करणभूतः । कुतः ॥ **तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः**=तैश्चक्षुरादिभिस्सह प्राणसंवादादिषु प्राणस्य **शिष्टेः**=शासनात् । अचेतनत्वादिरादिशब्दार्थः ॥

ननु प्राणस्य जीवोपकरणत्वे तस्य विषयान्तरं प्रसज्येतेत्यत आह—**सू ॥ अकरणत्वाच्च न दोषस्तथा हि दर्शयति ॥ ११ ॥** अकरणत्वान्न प्राणस्य विषयान्तरापेक्षा दोषः । कस्मात् । तथाहि श्रुतिः प्राणान्तरेष्वसंभाव्यमानं मुख्यप्राणस्यासाधारणं कार्यं 'तान्वरिष्ठः प्राण उवाचे' त्यादिना दर्शयतीत्यर्थः ॥

किंच ॥ **सू ॥ पञ्चवृत्तिर्मनोवद्व्यपदिश्यते ॥ १२ ॥ मनोवत्**=यथा मनः वृत्त्याख्यानेकव्यापारापेक्षया अनेकधा व्यपदिश्यते तद्वत् । उच्छ्वासनिश्वासादिव्यापारानपेक्ष्य पञ्चवृत्तिः प्राणः प्राणापानादिसंज्ञया व्यपदिश्यते ॥

श्रीकण्ठमते, तथा **रामानुजमते** च **'श्रेष्ठश्चे'**त्यादिकं **'पञ्चवृत्तिर्मनोवद्व्यपदिश्यते'** इत्यन्तमेकमेवाधिकरणम्। अधिकरणैकत्वरूपवैलक्षण्येऽपि संदेहपूर्वपक्षादिकं प्रायोऽविशिष्टमेव शांकरमतात्। अनयोर्मतयोः प्रथमसूत्रेण मुख्यप्राणस्यापि ब्रह्मण उत्पत्तिं प्रसाध्य तस्यैवेन्द्रियवृत्तेर्वा भूतवायोर्वा अपृथग्भावमाशंक्य **'न वायुक्रिये पृथगुपदेशा'**दिति सूत्रेण ताभ्यां पृथग्भावः प्रसाधितः । **रामानुजमते** परं **'न वायुक्रिये पृथगुपदेशा'** दिति सूत्रे क्रियाशब्दं वायुक्रियापरतया व्याख्याय तदानुगुण्येन मुख्यप्राणस्य वायुक्रियायाः पृथग्भावस्साधित इति विशेषः। आद्यं सूत्रद्वयमविशिष्टार्थमेव शांकरमतात् ॥

मुख्यप्राणस्य वायोरन्यत्वेऽपि नाग्न्यादिवत्तस्य भूतान्तरत्वमित्याह—**सू ॥ चक्षुरादिवत्तु तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः ॥ ९ ॥** प्राणो नाकाशादिवद्भूतान्तरमपि तु वायुरेवावस्थान्तरमापन्नश्च**क्षुरादिव**ज्जीवोपकरणम् । कुतः । **तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः**=प्राणसंवादादिषु चक्षुरादिभिस्सहोपदेशात् तत्तुल्योपकारमुख्यत्वादिभिश्चेत्यर्थः ॥

सू ॥ अकरणत्वाच्च न दोषस्तथा हि दर्शयति ॥१०॥ अकरणत्वाच्च=प्राणस्य जीवं प्रत्युपकारविशेषरहितत्वाच्च **दोषो नास्ति । तथाहि दर्शयति**=यतः श्रुतिरेव देहेन्द्रियाद्यशैथिल्यकारणं वायुरिति दर्शयति इत्यर्थः ॥

सू ॥ पंचवृत्तिर्मनोवद्व्यपदिश्यते ॥ ११ ॥ अस्यार्थश्शांकरमतवदेव । अतः प्राण एव भूतवाय्विन्द्रियव्यतिरिक्तो जीवोपकारक इति सिद्धम् ॥

आनन्दतीर्थमते, इदं सूत्रपञ्चकमपि श्रेष्ठाधिकरणं चक्षुराद्यधिकरणं पञ्चवृत्त्यधिकरणमिति चाधिकरणत्रयतया विभक्तम्। आद्ये 'नैष प्राण उदेति नास्तमेती'ति श्रुत्या 'यत्प्राप्तिर्यत्परित्यागः उत्पत्तिर्मरणं तथा । तस्योत्पत्तिर्मृतिश्चैव कथं प्राणस्य युज्यते ॥' इति स्मृत्युक्तयुक्तिसाहित्येन प्रबलया विरोधात् 'आत्मन एष प्राणो जायते' इति तदुत्पत्तिश्रुतिरप्रमाणमिति **पूर्वपक्षः । श्रेष्ठश्च**=यथेतरे प्राणा उत्पद्यन्ते एवं मुख्यप्राणोऽपि विष्णोरुत्पद्यत एव । न त्वनुत्पत्तिमान । 'सौक्ष्म्येण ह वा एषोऽवतिष्ठते स्थूलत्वेनेति सूक्ष्मश्चाथो स्थूलश्च प्रकृतितस्सूक्ष्मोऽन्यतस्स्थूलोऽथैनमाहुस्सादिरनादि'रिति श्रुतेरनुत्पत्तिश्रुतेस्स्वाभाविकसूक्ष्मरूपविषयत्वादिति **सिद्धान्तः ।** आद्यं सूत्रं व्याख्यानम् ॥

यद्यपि प्राणशब्दो बाह्यवायौ चेष्टारूपक्रियायां मुख्यप्राणे च वर्तते तथापि प्राणोत्पत्तिश्रुतेर्न वायुक्रिये विषय इत्याह— **सू ॥ न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् ॥ १० ॥ वायुक्रिये**=बाह्यवायुचेष्टाख्यकर्मणी । **न**–'एतस्मा' दिति प्राणोत्पत्तिश्रुतिप्रतिपाद्ये न भवतः। किं तु मुख्यवायुरेव तत्प्रतिपाद्यः। कुतः । **पृथगुपदेशात्**–'स प्राणमसृजते' त्यादिश्रुतौ मुख्यवायूत्पत्तिश्रुतेः वायुक्रियोत्पत्तिभ्यां सकाशात्पृथक्श्रवणात् ॥ इत्यर्थः ॥ **इति श्रेष्ठाधिकरणम् ॥ ६ ॥**

अथ चक्षुराद्यधिकरणम् ॥ ७ ॥

अत्र 'न प्राणः किं चिदाश्रितः' इति मुख्यप्राणस्य स्वातन्त्र्यं प्रतिपादयन्त्याः आग्निवेश्यश्रुतेः 'यदाश्रया अस्य चेष्टास्सोऽन्यं कथमुपाश्रयेत्' इति स्मृत्युक्तसकलजगच्चेष्टकत्वयुक्तिसाहित्येन प्रबलत्वात् तथा 'प्राणस्यैतद्वशे सर्वं प्राणः परवशे स्थितः।' इति तस्येश्वरपारतन्त्र्यं वदन्त्याः पैङ्गश्रुतेर्बाधादप्रामाण्यमिति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु** मुख्यप्राणोऽपि चक्षुरादिवदीश्वरपरतन्त्र एव । न तु स्वतन्त्रः । कुतः । **तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः**=तैश्चक्षुरादिभिस्सह मुख्यवायोरपि 'सर्वे ह्येवेत' दिति श्रुतौ पराधीनत्वोक्तेः। तस्य कर्तृत्वादियुक्तत्वयुक्तिभ्यश्चेति आदिशब्दार्थः ॥ ईश्वरद्वयानुपपत्तिरूपयुक्तिविरोधात् सर्वेश्वरत्वानन्येश्वरत्वश्रुतिर्बाध्यत इति भावः । मुख्यस्यानन्येश्वरत्ववचनानि विशेषश्रुत्यनुसारेणानेकेश्वरत्वप्रसंगयुक्तिविरोधेन च भगवदतिरिक्तनियन्तृनिषेधपराणीत्यविरोध इति यावत् ॥

ननु चक्षुरादितुल्यतया तस्य कथं भगवदतिरिक्तनियन्तृराहित्यमित्याशंक्याह—**सू ॥ अकरणत्वाच्च न दोषस्तथा हि दर्शयति ॥** इतरेषां प्राणानां करणत्वान्मुख्यप्राणस्याकरणत्वाच्च तस्यान्येभ्य उत्तमत्वं युज्यते । अतो **न दोषः**=मुख्यप्राणस्वातन्त्र्यवाचिश्रुतेरवान्तरेश्वरपरत्वाभावदोषो नास्ति। कस्मादेवं कल्प्यत इति चेत् **हि**=यस्मात् 'तानि ह वा' इति श्रुतिः। **तथा**=उक्तप्रकारेण। **दर्शयति**=ज्ञापयति तस्मादित्यर्थः ॥ **इति चक्षुराद्यधिकरणम् ॥ ७ ॥**

अथ पञ्चवृत्त्यधिकरणम् ॥ ८ ॥

सू ॥ पञ्चवृत्तिर्मनोवद्व्यपदिश्यते ॥ १२ ॥ अत्र ये प्राणापानादयः पञ्च वायवस्ते मुख्यप्राणस्य दासा वा उत तस्य स्वरूपाणि वेति **संदेहे** 'सर्वे वा एते मुख्यदासाः प्राणोऽपानो व्यान उदानस्समान' इति 'मुख्यस्यैव स्वरूपाणि प्राणाद्याः पञ्च वायवः। स एव प्राणिनां देहे पञ्चधा वर्ततेऽनिशम् ॥' इति च युक्तिसाहित्येन समप्राधान्ये उभे श्रुती श्रूयेते। उभयोः परस्परविरोधादुभयोरप्रामाण्येन समन्वयासिद्धिरिति **पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु, मनोवत्**=यथा मनो द्विविधैर्मनःप्रभृतिभिः पञ्चवृत्ति पञ्चदासं च तथा मुख्यप्राणोऽपि द्विविधैः प्राणादिभिः तथा व्यपदिश्यते। 'प्राणो वाव पञ्चवृत्तिः प्राणोऽपानो व्यान उदानस्समान इति तेभ्यो वा एतेभ्यः पंच दासाः प्रजायन्ते प्राणाद्वाव प्राणोऽपानादपानो व्यानाद्व्यान उदानादुदानस्समानादेव समानो यथा ह्वै मनः पञ्चधा व्यपदिश्यते मनो बुद्धिरहङ्कारश्चित्तं चेतनेति तेभ्यो वा एतेभ्यः पञ्च दासाः प्रजायन्ते मनसो वाव मनो बुद्धेश्च बुद्धिरहङ्कारादहङ्कारश्चित्ताच्चित्तं चेतनाया एव चेतनैव' मिति। अतो विषयभेदेन श्रुत्योरविरोध इति । स्वरूपभूताः प्राणादयो मुख्यगुणपरिपूर्णाः दासास्तु किंचित्तदीयगुणशालिनः इति भेदः ॥ **इति पंचवृत्त्यधिकरणम् ॥ ८ ॥ इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां प्राणश्रैष्ठ्याधिकरणम् ॥ ४ ॥**

अथ मुख्यप्राणाणुत्वाधिकरणम् ॥ ५ ॥

॥ सू ॥ अणुश्च ॥ १२ ॥

पञ्चवृत्तिरयं प्राणवायुरिन्द्रियवदणुर्विभुर्वेति संदेहे सति, नाणुरयम्, 'समः प्लुषिणा समो मशकेन समो नागेन सम एभिस्त्रिभिर्लोकैः समोऽनेन सर्वेण' 'प्राणे सर्वं प्रतिष्ठितम्' 'सर्वं हीदं प्राणेनावृतम्' इति श्रुतेः सर्वावारकतया व्यापी प्राणः ॥

इति प्राप्ते ब्रूमः–अणुरेव प्राणवायुः, 'प्राणमनूत्क्रामन्तम्' इति तस्य गतिश्रवणात् । आधिदैविकस्य हिरण्यगर्भप्राणस्य विभुत्वं न व्यष्टिरूपस्येति न विरोधः। तस्मादणुरेव प्राणः पञ्चवृत्तिरिति ॥ इति मुख्यप्राणाणुत्वाधिकरणम्॥५॥

अथ मुख्यप्राणाणुत्वाधिकरणम् ॥ ५ ॥

सू ॥ अणुश्च ॥ १२ ॥ ननु 'सर्वेऽनन्ता' इति इन्द्रियाणामानन्त्यश्रुतौ सत्यामप्युत्क्रमणलिंगेन तेषां परिच्छिन्नत्वं प्रसाधितम् । एवं 'समोऽनेन सर्वेणे'ति व्यापित्वश्रुतौ सत्यामपि तेनैव लिंगेन प्राणस्यापि परिच्छिन्नत्वं सिद्ध्येत् किमनेनाधिकरणेन । न च वाच्यमुपास्तिविधानान्तर्गतत्वाद्दुर्बलमिति । सर्वसाम्यश्रवणेऽपि तुल्यत्वात् । तत्रापि 'साम प्राण'इत्युक्त्वा 'य एवमेतत्साम वेद' इत्युपास्तिविधानात् इत्याशंक्याधिकरणारंभहेतुभूतामधिकाशंकां दर्शयति–**सर्वावारकतयेति** । उदाहृतश्रुतौ हि प्राणस्य सर्वसाम्यमुक्त्वा तत्रोपपत्तितया 'सर्वं हीदं प्राणेनावृत'मित्युक्तम् । अतस्सोपपत्तिकतयोत्क्रमणलिंगतः प्रबलेन सर्वसाम्यलिंगेन प्राणस्य विभुत्वसिद्धावुत्क्रमणलिंगमौपाधिकोत्क्रमणतया नेतव्यम् । 'सम एभिस्त्रिभिर्लोकै'रित्यतः प्राक्'समः प्लुषिणा समो मशकेन समो नागेने'ति वाक्यान्यपि घटकरकाद्याकाशन्यायेन औपाधिकपरिच्छेदपरतया योजनीयानीति भावः । **आधिदैविकस्येति** । सर्वसाम्यवचनं समष्टिप्राणविषयमित्यविरोधे संभवति न सर्वविषयत्वं कल्पनीयमिति भावः ॥ **इति मुख्यप्राणाणुत्वाधिकरणम् ॥ ५ ॥**

नयमणिमालायाम् अथ मुख्यप्राणाणुत्वाधिकरणम् ॥ ५ ॥

सू ॥ अणुश्च ॥ १२ ॥

लोकैस्त्रिभिस्समानस्सर्वेण यतश्च सम उक्तः । सर्वस्य च प्रतिष्ठा तस्माद्विभुरेष इत्युदितम ॥ १६० ॥

उत्क्रान्त्याद्यनुरोधादयमप्यणुरक्षवद्युक्तः । लोकत्रयसाम्यादेराम्नान स्यात्समष्टिपरम ॥ १६१ ॥

इति मुख्यप्राणाणुत्वाधिकरणम् ॥ ५ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ मुख्यप्राणाणुत्वाधिकरणम् ॥ ५ ॥

सू ॥ अणुश्च ॥ १२ ॥

भगवत्पादमते, पंचवृत्तेः प्राणस्यान्तरंगस्वरूपकथनानन्तरं बहिरंगपरिमाणमतिदिशति—**सू ॥ अणुश्च ॥ १३ ॥** अत्रोत्क्रान्त्यादिश्रुतेः 'सम एभिस्त्रिभिर्लोकैः' इत्यादिप्राणविभुत्वश्रुतेश्च मिथो विरोधोऽस्ति न वेति **संदेहः** । अस्तीति **पूर्वपक्षः** । **सिद्धान्तस्तु,** चक्षुरादिवत्प्राणोऽप्यणुः परिच्छिन्नः सूक्ष्मश्च । 'सम एभिः' इति श्रुतिः सकलवायुपरा, नाध्यात्मिकप्राणमात्रपरेत्यनयोर्न विरोध इति सिद्धमिति ॥

श्रीकण्ठमते, तथा **रामानुजमते च** अत्राधिकरणे संदेहादिषु नास्ति वैशिष्ट्यं पूर्वस्मादिति वेद्यम् ॥

आनन्दतीर्थमते, मुख्यप्राणोऽणुर्वा व्याप्तो वेति **संदेहः** । 'प्राण एवाधस्तात्प्राण उपरिष्टात्प्राणो मध्यतः प्राणस्सर्वत'

अथ ज्योतिराद्यधिष्ठानाधिकरणम् ॥ ६ ॥

॥ सू ॥ ज्योतिराद्यधिष्ठानं तु तदामननात् प्राणवता शब्दात् ॥ १३ ॥

इह 'आदित्यश्चक्षुर्भूत्वाक्षिणी प्राविशत्' इत्यादिश्रुत्या चक्षुरादीनामादित्याद्यधिष्ठानं श्रूयते । जीवस्य च रूपादिग्रहणाय तदधिष्ठानमुपदिश्यते 'एवमेवैष एतान् प्राणान् गृहीत्वा स्वे शरीरे यथाकामं परिवर्तते' इति । तदिदं जीवेन सहेन्द्रियाधिष्ठानमादित्यादीनां परमेश्वरायत्तमुत स्वतन्त्रम् ॥

इति संशये 'आदित्यश्चक्षुर्भूत्वाक्षिणी प्राविशत्' इत्यादिषु स्वातन्त्र्यश्रवणादादित्याद्यधिष्ठानं न परमेश्वरायत्तमिति पूर्वः पक्षः ॥

सिद्धान्तस्तु–परमेश्वरायत्तमिन्द्रियाद्यधिष्ठानमादित्यादीनाम् । कुतः ? 'य आदित्यमन्तरो यमयति' 'य आत्मानमन्तरो यमयति' इत्यादिश्रवणात्, परमेश्वरसंकल्पपूर्वकत्वाच्च सर्वप्रवृत्तीनाम् । तस्मादिन्द्रियाद्यधिष्ठानं जीवस्यादित्यादीनां च परमेश्वरायत्तमेव ॥

॥ सू ॥ तस्य च नित्यत्वात् ॥ १४ ॥

सर्वस्य च परमेश्वरनियम्यत्वं नित्यमेव । अतोऽपि परमेश्वरसंकल्पायत्तमेवै-

---

अथ ज्योतिराद्यधिष्ठानाधिकरणम् ॥ ६ ॥

सू ॥ ज्योतिराद्यधिष्ठानं तु तदामननात्प्राणवता शब्दात् ॥ १३ ॥ आदित्यादीनामभिमानिदेवतानां जीवस्य च श्रुतिसिद्धं प्राणाधिष्ठातृत्वम् । तत्राभिमानिदेवतानां तदधिष्ठातृत्वमीश्वरायत्तं स्वतन्त्रं वेति संशये यद्यऽपि 'परात्तु तच्छ्रुते' रि (ब्र–२. ३–४०) त्यधिकरणे जीवानां कर्तृत्वमीश्वरायत्तमित्यविशेषेणोपपादितं तथाप्यादित्यादीनामीश्वरदत्तैश्वर्याणामीश्वरवदाराध्यत्वफलप्रदत्वादिसत्त्वेन स्वातन्त्र्यमप्यस्तु कर्तृत्वस्य परायत्तताश्रुतेः मनुष्यादिविषयत्वेन 'समोऽनेन सर्वेणे'ति श्रुतेस्समष्टिप्राणविषयत्वेनेव संकोचसंभवे तत्तदैश्वर्यश्रवणानुगृहीतस्य स्वातंत्र्यश्रवणस्य बाधनायोगादिति पूर्वः पक्षः । अत्र सौत्रं सिद्धांतमाह–सिद्धांतस्त्वित्ति । ज्योतिरादीनामादित्यादीनां यदधिष्ठानं चक्षुराद्यधिष्ठातृत्वं तत् तदामननात्तस्य परमेश्वरस्य सङ्कल्पात् । कुतः । तस्यान्तर्यामित्वश्रुतेरिति सूत्रार्थः । प्राणवता जीवेन सहेति दृष्टान्तार्थमुपादानम् । यथा जीवस्य स्वातन्त्र्यश्रवणेऽपि तस्येंद्रियाधिष्ठातृत्वं परायत्तम् एवमिंद्रियाभिमानिदेवतानामपीति भावः । ननु परमेश्वरदत्तैश्वर्येण देवतानां मनुष्यादिजीवाद्विशेषोऽस्तीति शंकानिराकरणार्थं सूत्रम्– तस्य च नित्यत्वात् ॥ १४ ॥ 'स ईशोऽस्य जगतो नित्यमेवे'ति श्रुतेर्नित्यं संसारिणां परमेश्वरनियम्यत्वम् । अतः प्रागधिकारप्राप्तेः परमेश्वरनियम्यानां तदनन्तरमपि नियम्य-

---

इति प्राणव्याप्तिश्रुत्या 'एतत्सर्वं जगद्व्याप्य तिष्ठति प्राण एव तु । अतो धृतं जगत्सर्वमन्यथा केन धार्यते' इति स्मृत्युक्तयुक्तिसहितया बाधात् 'अणुनैतत्सृज्यते अणुनैतद्धार्यते अणौ लयमभ्युपैति प्राणोऽणु' रिति श्रुतिरप्रमाणमिति पूर्वपक्षः । 'अणुरेव मुख्यप्राणोऽयमुत्क्रामति नाडीभि' रिति सयुक्तिकश्रुतेरणुरेवायम् । व्याप्तिश्रुतिस्तु समस्कंधगतलोकधारकमुख्यवायुरूपस्य तस्य व्याप्तिमाह–'स वा एष प्राणोऽणुर्महा' नित्यादिश्रुतेरिति सिद्धान्तः । सूत्रार्थः स्पष्टः ॥

इति मुख्यप्राणाणुत्वाधिकरणम् ॥ ५ ॥

त्वामधिष्ठातृत्वम् ॥ इति ज्योतिराद्यधिष्ठानाधिकरणम् ॥ ६ ॥

अथ त इन्द्रियाधिकरणम् ॥ ७ ॥

॥ सू ॥ त इन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात् ॥ १५ ॥

इह पूर्वोक्तानि वागादीनीन्द्रियाणि प्राणवृत्तिभ्यो भिन्नानि न वा ?. इति संशये तानि मुख्यप्राणवृत्तय एव, 'एतस्यैव सर्वे रूपमभवन्' इत्या-

त्वमवर्जनीयमिति भावः । इति ज्योतिराद्यधिष्ठानाधिकरणम् ॥ ६ ॥

अथ त इंद्रियाधिकरणम् ॥ ७ ॥

सू ॥ इंद्रियाणि तद्व्यपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात् ॥ १५ ॥ इंद्रियवृत्तिः प्राण इति शङ्का 'न वायुक्रिये' इत्यधिकरणे निरस्ता । इह 'प्राणवृत्तय इन्द्रियाणीति' शङ्का निरस्यते । नन्विन्द्रियाणामादित्यादीनधिष्ठातृन्सिद्धवत्कृत्य तेषामधिष्ठातृत्वं परमेश्वरायत्तमिति पूर्वाधिकरणे प्रसाधितम् । तन्न सिद्ध्येत् यदि प्राणवृत्तय इंद्रियाणि स्युः । न हि वृत्तिमदधिष्ठातृव्यतिरेकेण वृत्तीनामधिष्ठात्रपेक्षास्ति । वृत्तिप्रसरणार्थत्वाद्वृत्तिमदधिष्ठानस्य । सत्यम् । इह तदेवाक्षिप्यते । अत एवाक्षेपिकी सङ्गतिरस्याधिकरणस्य । न च श्रुतिसिद्धमादित्यादीनां चक्षुराद्यधिष्ठातृत्वमाक्षेप्तुमशक्यमिति वाच्यम् । चक्षुरादीनामादित्यादिरूपत्वेनादित्यादिदैवत्यत्वेन वोपासनार्थानि 'आदित्यश्चक्षुर्भूत्वेत्यादि' वाक्यानीत्युपपत्तेः । यथाश्रुतार्थस्य बाधितत्वात् । अस्मदादीन्द्रियाणामादित्याद्यधिष्ठानेन ज्ञानकर्मार्जकत्वे हि तत्प्रयुक्तपुण्यपापफलभोक्तृत्वमपि तेषां प्रसज्यते। कर्तृत्वभोक्तृत्वयोरैकाधिकरण्यनियमात् । जीवाधिष्ठितानामिन्द्रियाणामादित्यादिभिरप्यधिष्ठितत्वे जीवस्यादित्यादीनाञ्च कदाचिद्वैमत्येन कार्यानिष्पत्तिप्रसङ्गाच्च । न च जीवो नेन्द्रियाणामधिष्ठाता तद्गोचरापरोक्षज्ञानरहितत्वात् किं

नयमणिमालायाम्

अथ ज्योतिराद्यधिष्ठानाधिकरणम् ॥ ६ ॥

सू ॥ ज्योतिराद्यधिष्ठानं तु तदामननात्प्राणवताशब्दात् ॥ १३ ॥ तस्य च नित्यत्वात् ॥ १४ ॥

अक्षाधिष्ठातृत्वं जीवस्याग्न्यादिदेवतानां च । न परस्मिन्नायतते तदधिकृतेः पूर्वमेव दत्तत्वात् ॥ १६२ ॥

जीवाग्निप्रभृतीनामन्तर्याम्यादिशास्त्रतोऽवगतम् । नित्यं हि पारतन्त्र्यं तस्मात्तत्स्यात्परायत्तम् ॥ १६३ ॥

इति ज्योतिराद्यधिष्ठानाधिकरणम् ॥ ६ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ ज्योतिराद्यधिष्ठानाधिकरणम् ॥ ६ ॥

सू ॥ ज्योतिराद्यधिष्ठानं तु तदामननात्प्राणवताशब्दात् ॥ १३ ॥ तस्य च नित्यत्वात् ॥ १४ ॥

भगवत्पादमते अत्र आधिदैविकाद्यधिष्ठितानामाध्यात्मिकानामिन्द्रियाणां चेष्टामाचष्टे—**ज्योतिरादीत्यादिना** । 'आदित्यश्चक्षुर्भूत्वे' त्यादिनेन्द्रियाणां देवताधीनचेष्टावत्त्वश्रुतेः 'चक्षुषा हि रूपाणि पश्यती' ति श्रुत्या विरोधोऽस्ति न वेति **संदेहः** । अस्तीति **पूर्वपक्षः** । **सिद्धान्तस्तु, ज्योतिराद्यधिष्ठानं तु**=ज्योतिरादिभिरादित्यादिभिरधिष्ठीयते प्रेर्यते इत्यधिष्ठानम् अधिष्ठितं वागादिकं चेष्टते । कुतः । **तदामननात्**=तस्य देवताधिष्ठितत्वस्य 'आदित्यश्चक्षु' रित्यादिश्रुत्याभिधानात् । 'चक्षुषा ही'ति श्रुतौ तु देवताधिष्ठितत्वानिषेधात् न तयैतस्या विरोध इति सिद्धम् ॥

देवतानामधिष्ठातृत्वे तासां भोक्तृत्वं प्रसज्येतेत्यत आह—**सू ॥ प्राणवता शब्दात् ॥ १५ ॥ प्राणवता**=जीवेनैवेन्द्रियाणां स्वस्वामिभावः संबन्धः । ततश्चेन्द्रियसाध्यभोगभाक्त्वं जीवस्यैव न देवतानाम् । कुतः । **शब्दात्**='स चाक्षुषः पुरुषो दर्शनाय चक्षु' रित्यादिश्रुतेरित्यर्थः ॥

दिना तेषां प्राणरूपत्वश्रवणात्, वागादीनामुपरमरूपे मरणे प्राणो गत इति व्यवहारसामान्याच्च। तस्मात् प्राणादनन्यानीन्द्रियाणि॥

इति प्राप्ते ब्रूमः—मुख्यप्राणादन्यान्येवेन्द्रियाणि, श्रेष्ठादन्ये ये प्राणास्त इन्द्रि-

त्वादित्यादय एव तेषामतीन्द्रियार्थदर्शित्वादिति वाच्यम्। जीवस्याप्यभिमतार्थग्राहके-न्द्रियमनस्संयोजनादिव्यापारेण ज्ञानेन्द्रियकर्मेन्द्रियाधिष्ठातृत्वस्यानुभवसिद्धत्वात्। 'अथ यो वेदेदं जिघ्राणीति स आत्मे'त्यादिश्रुतिषु सङ्कल्पपूर्वकं जीवे गन्धाघ्राणादिसंपादकत्वस्य प्रतिपादनाच्च। इन्द्रियाणामतीन्द्रियत्वेऽपि तेषामभिमतार्थग्रहणाय नोदनकारिणीषु नाडीषु त्वगिन्द्रियजन्यापरोक्षज्ञानस्य तन्मूलप्रयत्नस्य च संभवाच्च। अत एव नाडीगो-चरप्रयत्नेनैव तन्नोदनीयानां श्वासमलमूत्रादीनामिच्छया मोचनं धारणं च दृश्यते। 'प्राणान्गृहीत्वा स्वे शरीरे यथाकामं परिवर्तत'इति श्रुतिरपि चक्षुरादीनां जीवाधिष्ठानेन वृत्तिसंकोचं स्वापे सुषुप्साधीनत्वदर्शनेन लोकानुभवसिद्धमनुवदति। तदित्थं पूर्वाधिकरण-सिद्धार्थाक्षेपेणास्याधिकरणस्य प्रवृत्तिरिति श्लिष्यते। अत्रायं पूर्वपक्षः—इंद्रियाणि प्राण-वृत्तयः। तादधीन्यताद्रूप्यतत्कृततन्नामभाक्त्वश्रवणात्। प्राणाधीनस्थितिकत्वं हीन्द्रियाणां श्रूयते। 'प्राण उच्चिक्रमिषन् स यथा सुहयः पड्वीशशंकून् सङ्खिदेदेवमितरान्प्राणान्समखिद' दिति। तथा ताद्रूप्यं तत्कृततन्नामभाक्त्वं च श्रूयते। 'त एतस्यैव सर्वे रूपमभवन् तस्मा-देत एतेनाख्यायन्ते' इति। अत इंद्रियाणि प्राणवृत्तय इति सूत्रं योजयन् सिद्धांतमाह—मुख्यप्राणादिति। 'इंद्रियाणी'ति सूत्रे पक्षनिर्देशः। 'श्रेष्ठादन्यत्रे'ति साध्यनिर्देशः। श्रेष्ठा-दन्यानीत्यर्थः। एतैः पदैरावृत्तैरन्यैश्च सूत्रपदैर्हेतुनिर्देशः। इतिशब्दश्चाध्याहर्तव्यः। तथा च श्रेष्ठादन्यत्र ते श्रेष्ठादन्ये चक्षुरादयः प्राणा इंद्रियाणीति तेष्वेव तद्व्यपदेशात्

किंच॥ **तस्य च नित्यत्वात्॥ १६॥ तस्य च**=जीवस्य। स्वकर्मार्जिते कार्ये कर्तृत्वेन भोक्तृत्वेन नित्यत्वात् न देवतानां भोक्तृत्वमस्मिन्शरीरे इति सिद्धम्॥

श्रीकण्ठमते, तथा **रामानुजमते** च अत्र संदेहपूर्वपक्षादीनामविशिष्टत्वेऽपि सूत्रार्थवर्णनमात्रेऽस्ति किंचिदिव वैल-क्षण्यम्। जीवेन सहेन्द्रियाधिष्ठानमादित्यादीनां किं परमेश्वरायत्तमुत स्वतन्त्रमिति **पूर्वपक्षे** प्राप्ते **प्राणवता**=जीवेन सह। **ज्योतिराद्यधिष्ठानं** तु=आदित्यादेश्चक्षुराद्यधिष्ठानं तु। **तदामननात्**=तस्येश्वरस्याभिमुख्येन मननात् तत्संक-ल्पादित्यर्थः। कुतः। **शब्दात्**='य आदित्यमन्तरो यमयती' त्यादिश्रुतेरित्यर्थः। **रामानुजमते** ज्योतिरादिपदमग्न्या-दीत्यर्थकतया व्याख्याय तदानुगुण्येन 'शब्दा'दिति पदस्य 'योऽग्नौ तिष्ठन् योऽग्निमन्तरो यमयती' त्यादिश्रुतेरित्यर्थकतयां च व्याख्यानाद्विशेषः श्रीकण्ठमतात्॥

सू॥ तस्य च नित्यत्वात्॥ १४॥ तस्य च=सर्वेषामात्मतयानुप्रविश्य सर्वनियमनस्य। **नित्यत्वात्**=परमा-त्मनोऽवर्जनीयत्वादित्यर्थः॥

आनन्दतीर्थमते, अत्र 'ब्रह्मणो वा एतानि करणानि चक्षुः श्रोत्रं मनो वा' गिति इन्द्रियाणां ब्रह्मकरणत्वप्रतिपादिनी काषायणश्रुतिः 'जीवस्य करणान्याहुः प्राणानेतांस्तु सर्वशः। यस्मात्तु तद्वशा एते दृश्यन्ते सर्वदेहिषु॥' इति सयुक्तिक-सौकरायणश्रुत्या बाध्यते इति **पूर्वपक्षः। सिद्धान्तस्तु,** ज्योतिरादीनामधिष्ठानं ब्रह्मैव तदंशभूतानां चक्षुरादीनामपि प्रेरकम्। 'यश्चक्षुषि तिष्ठ' न्नित्याद्याम्नानात् ब्रह्मकरणत्वश्रुतिर्न बाध्यते इति। सूत्रमपि व्याख्यातम्॥

सू॥ प्राणवता शब्दात्॥ १६॥ अत्र मते शांकरमतवदेव सर्वत्र सूत्रविभागः। परमात्मा स्वप्रयोज्यैरेव चक्षु रादिभिः करणैः **प्राणवता**=जीवेन कर्त्रा दर्शनादि कारयति न जीवप्रयोज्यैः। कुतः। **शब्दात्**='एष ह्यनेनात्मना चक्षुषा दर्शयति श्रोत्रेण श्रावयति मनसा मनयति' इत्यादिश्रवणादित्यर्थः॥

सू॥ तस्य च नित्यत्वात्॥ १७॥ चक्षुरादीनां ब्रह्मकरणत्वेऽपि **तस्य च**=तस्य जीवस्य करणस्य तयोः संबन्धस्य च। **नित्यत्वात्**=नित्यत्वश्रवणात्। तद्विवक्षया जीवकरणश्रुतिरुपपद्यत इति भावः॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायां ज्योतिराद्यधिष्ठानाधिकरणम्॥ ६॥

इंद्रियत्वव्यपदेशादित्यर्थः । ननु प्राणव्यावृत्तव्यानादिनामभाजां यथा न प्राणादन्यत्वं तथा इंद्रियाणामप्यस्तु । मैवम् । न हि इंद्रियनामात्र हेतूक्रियते किं तु तच्छब्दोक्त इन्द्रियत्वधर्मः । व्यपदेशादिति हेत्वसिद्धिपरिहाराय तत्र श्रुतिस्मृतिरूपं प्रमाणमुक्तम् । 'श्रेष्ठादन्ये प्राणास्त इंद्रियाणी'ति व्यपदेशानुकरणं मुख्यप्राणे व्यभिचारपरिहारार्थम् । अतश्चक्षुरादीनां प्राणान्यत्वे साध्ये इंद्रियत्वमात्रं हेतुत्वेन विवक्षितमिति न कश्चिद्दोषः । किमिदमिन्द्रियत्वं यद्ज्ञानेंद्रियकर्मेन्द्रियान्तःकरणेष्वनुगतं मुख्यप्राणाच्च व्यावृत्तम् । पञ्चीकरणपक्षे तावदेकैकभूततन्मात्रप्रभवत्वं तत् । श्रोत्रत्वक्चक्षुर्जिह्वाघ्राणानि क्रमेण शब्दतन्मात्रादिप्रभवाणि पादपाणिवागुपस्थपायवश्च । तथान्तःकरणं तु पार्थिवम् । एतेषामुक्तरीत्या शब्दतन्मात्रादिप्रभवत्वमुदाहृतक्रमेण ज्ञानेन्द्रियकर्मेन्द्रियाणामीशानादिदेवत्यत्वमन्तःकरणस्य सद्योजातदेवत्यत्वं च प्रदर्शयद्भिः[1] पुराणवचनैः प्रकटितम् । अतो न लक्षणस्यासंभवाव्याप्ती । नाप्यतिव्याप्तिः । ब्रह्माण्डनभोगोलक[2]गिरिनदीसमुद्रचन्द्रसूर्यबडबानलप्राणप्रवहानिलादीनां देशरूपाकाशस्य च पञ्चीकरणोक्तप्रक्रियया पञ्चभूतप्रभवत्वेनैकैकभूततन्मात्रप्रभवत्वाभावात् । त्रिवृत्करणपक्षे त्वतीन्द्रियत्वविशेषितमुक्तलक्षणं द्रष्टव्यम् । देशरूपस्याकाशस्य प्रत्यक्षत्वं प्रागुपपादितम् । वायुरपि प्रत्यक्षः । त्वगिंद्रियव्यापारानंतरं वायुर्वातीति प्रतीतेस्त्वक्करणकत्वोपपत्तौ चलदनोकहशाखायां चक्षुर्व्यापारानंतरमुक्तप्रतीतेरिवान्तरालिकानुमानकरणकत्वकल्पनाया गौरवेणायुक्तत्वात् । बहिर्द्रव्यप्रत्यक्षे द्रव्यप्रत्यक्ष इव गुणप्रत्यक्ष इव च नीलघटवदार्थसमाजवशादुपपन्ने विषयगतस्योद्भूतस्पर्शस्यैव विशेषप्रयोजकस्योद्भूतरूपस्याप्रयोजकत्वात् । अन्यथा विनिगमनाविरहेण स्पर्शस्तत्र प्रयोजक इत्यपि कल्पनाप्रसङ्गात् चन्द्रप्रभादीनां प्रत्यक्षत्वेऽपि चन्द्रतारादिगत्यनुमानस्य जैनाधिकरणे समर्थितत्वात् लाघवादुद्भूतरूपं द्रव्यप्रत्यक्षमात्रे प्रयोजकमिति कल्पनेनात्मनोऽपि प्रत्यक्षतापलापापत्तेश्च ।आत्मनोऽप्रत्यक्षत्वे योऽहमद्राक्षं सोऽहं स्पृशामीत्यभेदप्रत्यभिज्ञा दुरुपपादा चेत् वायोरप्रत्यक्षत्वेऽपि शीतो वायुरिति प्रत्ययो दुरुपपाद इति तुल्यम् । शीतद्रव्योपनायकत्वेनानुमिते वायौ तदभेदारोपासंभवात् । वायोः प्रत्यक्षत्वे तद्गतसंख्यायाः प्रत्यक्षत्वं स्यादाश्रयप्रत्यक्षस्य तत्प्रयोजकत्वादिति चेत् । इष्टापत्तेः । अहं वक्तेति प्रतीतावात्मैकत्ववद्वायुर्वातीति प्रतीतौ तदेकत्वस्य विषयत्वात् । बहुषु वायुषु संपीभूय वीजत्सु सत्यपि प्रणिधाने तद्बहुत्वं न प्रतीयत इति चेन्न । बहूनां वायूनां मेलने तेषां संसर्गिद्रव्यतया जलवदेकद्रव्यतापत्त्या तेषु बहुत्वासिद्धेः । अत एव पशावद्भिर्गुप्रैषगते 'सूर्यं चक्षुर्गमयताद्वातं प्राणमन्ववसृजता' दिति मन्त्रे बहुपशुकेषु विकृतिपशुष्वतिदेशतः प्राप्ते चक्षुरादिपदानां पशुसंख्यानुरोधेन द्विवचनबहुवचनाभ्यामूहमाशंक्य जलवत्तेजोवाय्वोस्संसर्गिद्रव्यतया सर्वपशुसंबधिनां चक्षुषां प्राणानां च बहिर्निर्गतानामेकीभावो भवतीति यथाप्रकृत्येव मन्त्र इति सिद्धांतितं नवमेऽध्याये । एवमपि वायाववयवबहुत्वग्रहणमाशंक्येत यदि विरलतंत्ववयवसंयोगारब्धे वस्त्र इवावयवबहुत्वानुपमर्दनेन वायावैक्यमाविर्भवेत् । न त्वेवम् । संसर्गिद्रव्याणामैक्यापत्तेरवयवबहुत्वोपमर्दकत्वनियमात् । न हि जलबिन्दूनां मेलनेनैक्यापत्तौ सत्यां तेषां विरलसंयोगेन बहुत्वमनुवर्तते । एवं प्रदी-

---

(१) 'प्रतिपादयद्भिः' इति ख-पाठः । (२) 'भूगोलक' इति ख—पाठ : ।

याणीति चक्षुरादिष्वेव 'इन्द्रियाणि दशैकं च' इत्यादिष्विन्द्रियव्यपदेशात् ॥

॥ सू ॥ भेदश्रुतेर्वैलक्षण्याच्च ॥ १६ ॥

पकिरणानां मेलनेऽपि न विरलसंयोगः । मध्येऽन्धकारादर्शनात् । तथा च वायोरपि संसर्गिद्रव्यत्वाविशेषाद्बहूनां वायूनां मेलनेनैक्यापत्तौ बहुत्वाननुवृत्तेर्न तद्ग्रहणप्रसङ्गः । यत्र तु बहुत्वमनुवर्तते तद्ग्रहणे बहुत्वग्रहणमप्यस्त्येव । यथा क्रमिकानेकफूत्कारवायुग्रहणे यथा वा भिन्नभिन्नशरीरावयवसंसृष्टानेकफूत्कारवायुग्रहणे । तथा चाकाशस्य वायोश्च प्रत्यक्षत्वात् न तयोर्लक्षणस्यातिव्याप्तिः । न चैवमपि वायूपनीतचम्पकादिसौरभाश्रयद्रव्यभागेष्वतिव्याप्तिः । तेषामतींद्रियत्वासिद्धेः । जालसूर्यमरीच्याद्यभिव्यंजकाभावे तेषामप्रतीत्युपपत्तेः । ये तु मन्यंते वह्निसहचरितानुद्भूतरूपोद्भूतस्पर्शा ऊष्मादिरूपास्तेजोभागा इव चम्पकादिगन्धद्रव्यसहचरितास्तत्तत्सामान्योद्भूतगन्धा अनुद्भूतरूपस्पर्शाः पार्थिवभागास्सन्ति त एव विसृमराः परितस्तथातथा वासयन्तीति तन्मतानुसरणेऽपि न तेष्वतिव्याप्तिः । तेषां पञ्चीकृतपृथिव्यवस्थाविशेषत्वसंभवेन तदुत्पादनार्थं सर्गाद्यकाले प्राक्पंचीकरणादपञ्चीकृतगन्धतन्मात्रावशेषणकल्पनायां प्रमाणाभावात् । इदमिन्द्रियाणां भौतिकत्वपक्षे पारंपर्यक्रमाधिकरणभाष्यस्वारस्यानुरोधेन लक्षणमुक्तम् । शिवागमादिप्रसिद्धे तेषामाहङ्कारिकत्वपक्षे तु रजस्तमोऽनभिभूताहङ्कारप्रभवत्वादिकं लक्षणमुन्नेयम् । उक्तलक्षणस्येंद्रियत्वस्य हेतूकरणे च न हेतोरप्रयोजकत्वम् । अपञ्चीकृतपृथिव्याद्यवस्थाविशेषरूपाणामिन्द्रियाणां पञ्चीकृतवाय्ववस्थाविशेषरूपप्राणवृत्तित्वं न संभवतीत्यनुकूलतर्कसद्भावात् । अत एव प्राणाधीनशरीरावस्थितिकत्वादिकमिन्द्रियाणां लक्षणांतरं संभवदपि न तदिह हेतुत्वेन विवक्षितम् । तस्य व्यानादिदृष्टान्तेन प्राणवृत्तित्वसाध्यानुकूलतया प्रकृतसाध्यविरुद्धत्वादित्यलं प्रपञ्चेन । यत्तु प्राणाधीनस्थितिकत्वतद्रूपत्वतन्नामत्वश्रवणादिन्द्रियाणां प्राणवृत्तित्वमवसीयत इति पूर्वपक्षशङ्काबीजं तन्निराकरणार्थं सूत्रम्—सू ॥ भेदश्रुतेर्वैलक्षण्याच्च ॥ १६ ॥ प्राणसंवादे खल्विन्द्रियाणां प्राणाधीनस्थितिकत्वादिकं त्रयमपि श्रूयते । तत्र प्राणेन सह तेषां कलहोपक्रमेणैव ततो भेदः स्पष्टीकृतः । चक्षुरादीनामेकैकस्य प्रवासेऽप्यन्येषां यथापूर्वमवस्थानं प्राणस्य प्रवासोद्योग एवान्येषां शैथिल्यापत्तिरिति प्राणस्य चक्षुरादिभ्यो वैलक्षण्यं च तत्रानंतरमेव प्रतिपादितम् । इदमुभयमिन्द्रियाणां प्राणस्य च वृत्तिवृत्तिमद्भावेन संघटते । न हि वृत्तीनां वृत्तिमता सह समस्वातन्त्र्याभिमानेन कलहाभिधानं युज्यते । न वा वृत्तयो वृत्तिमन्तमपहाय प्रवसन्ति । वृत्तिमत्प्रवासे परं नावतिष्ठंत इत्युपपद्यते । तस्मात्प्राणसंवादोपक्रमादिपर्यालोचनयैवेंद्रियाणां प्राणव्यतिरेके स्पष्टे सति तदधीनत्वादिकं न प्राणाभेदसाधनक्षमम् । प्राणाधीनस्थितिकत्वं च शरीरे प्राणादत्यन्तभिन्ने व्यभिचारि । प्राणनामभाक्त्वं च तथाभूते नाभिरन्ध्रे व्यभिचारि । श्रूयते हि—'नव वै पुरुषे प्राणा नाभिर्दशमी'ति । तस्मादिन्द्रियाणां प्राणरूपत्वश्रवणं प्राणश्रैष्ठ्यप्रतिपादनार्थं प्राणनामभाक्त्वश्रवणं च प्राणप्राधान्यात् अच्छात्राणां छत्रिपदेनेव प्राणनाम्ना लक्षणीयत्वप्रतिपादनपरं योज्यमित्येवं सूत्रतात्पर्यं 'चक्षुरादिवत्तु तत्सहशिष्ट्यादिभ्य' इति (ब्र०२-४-९) सूत्रगतहेत्वर्थकथनेनैव स्पष्टमिति मत्वा सूत्रस्यार्थांतरमाह—

'एतस्माज्जायते प्राणो मनःसर्वेन्द्रियाणि च' इति प्राणेन्द्रियाणां भेदेनोत्पत्तिः श्रूयते । इन्द्रियाणुपरमेऽपि प्राणवृत्त्यनुपरमरूपं वैलक्षण्यं च दृश्यते । अतोऽपि प्राणवृत्तिभ्यो भिन्नानीन्द्रियाणीति ॥ इति त इन्द्रियाधिकरणम् ॥ ७ ॥

अथ संज्ञामूर्तिक्लृप्त्यधिकरणम् ॥ ८ ॥

॥ सू ॥ संज्ञामूर्तिक्लृप्तिस्तु त्रिवृत्कुर्वत उपदेशात् ॥ १७ ॥

एतस्मादिति । भेदेनोत्पत्तिरिति । ननु मनस इंद्रियाणां च भेदेनोत्पत्तिः श्रूयते, अथापि नेंद्रियेभ्यो मनसो भेदः । तथा प्राणादपींद्रियाणां स्यात् । नैष दोषः । मन इति न भिन्नं पदं किं तु मनःप्रधानानींद्रियाणीति शाकपार्थिवादिवत् समासेनैकं पदम् । 'तत्सहशिष्यादिभ्य' इति मात्रहेतुपर्यालोचनयैवावगन्तुं शक्यमपीन्द्रियाणां प्राणवृत्तिव्यतिरेकं हेत्वंतरैरपि स्पष्टीकर्तुमिदमधिकरणमारब्धमतोऽस्य न वैयर्थ्यम् ॥ इति त इंद्रियाधिकरणम् ॥ ७ ॥

अथ संज्ञामूर्तिक्लृप्त्यधिकरणम् ॥ ८ ॥

सू ॥ संज्ञामूर्तिक्लृप्तिस्तु त्रिवृत्कुर्वत उपदेशात् ॥ १७ ॥ 'आकाशो ह वै नाम नामरूपयोर्निर्वहिते'ति वाक्ये नामरूपव्याकर्तृत्वं परमेश्वरस्य प्रतीयते । 'सर्वाणि रूपाणि

नयमणिमालायाम् अथ त इंद्रियाधिकरणम् ॥ ७ ॥

सू ॥ त इंद्रियाणि तद्व्यपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात् ॥ १५ ॥ भेदश्रुतेर्वैलक्षण्याच्च ॥ १६ ॥

अक्षाणि वृत्तयः स्युः मुख्यप्राणस्य यत्तेषाम् । प्राणपदेन व्यवहृतिराम्नातं चैतदीयरूपत्वम् ॥ १६४ ॥

उपरतिमत्स्वक्षेष्वप्यनुपरमात्प्राणवृत्तीनाम् । प्राणाद्भेदेन जनिश्रुतेश्च भिन्नानि तानि स्युः ॥ १६५ ॥

इति त इन्द्रियाधिकरणम् ॥ ७ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ त इन्द्रियाधिकरणम् ॥ ७ ॥

सू ॥ त इन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात् ॥ १५ ॥ भेदश्रुतेर्वैलक्षण्याच्च ॥ १६ ॥

भगवत्पादमते, सत्स्विन्द्रियेषु तदधिष्ठातृविचारः । प्राणव्यापारव्यतिरेकेण तान्येव न सन्तीत्याह—**त इन्द्रियाणीत्यादिना** । अत्र 'एतस्माज्जायते प्राणो मनःसर्वेन्द्रियाणि च' इति मुख्यप्राणादिन्द्रियाणां तत्त्वान्तरत्वश्रुतेः 'त एतस्यैव सर्वे रूपमभवन्' इति प्राणात्मकत्वश्रुत्या विरोधोऽस्ति न वेति **संदेहः** । अस्तीति **पूर्वपक्षः** । **सिद्धान्तस्तु, श्रेष्ठात्**=मुख्यप्राणात् । **अन्यत्र**=अन्ये ते प्रकृता वागादय इन्द्रियाणीत्युच्यन्ते न प्राणाः । कुतः । **तद्व्यपदेशात्**='एतस्माज्जायते' इत्यादौ तस्य भेदस्य व्यपदेशात् इन्द्रियाणां प्राणात्मकत्वश्रुतेर्गौणत्वेन न तथा विरोधः ॥

किंच । सू ॥ **भेदश्रुतेः** ॥ १८ ॥ वागादीन्द्रियप्रकरणमुपसंहृत्य 'अथ हेममासन्यं प्राणमूचु' रिति भिन्नप्रकरणे प्राणस्येन्द्रियेभ्यो भेदेन श्रवणात् न प्राणव्यापारत्वमिन्द्रियाणां किं तु तत्त्वान्तरत्वमेवेत्यर्थः ॥

किं च ॥ सू ॥ **वैलक्षण्याच्च** ॥ १९ ॥ सुषुप्त्यवस्थायां प्राणस्य स्थितिर्नेन्द्रियाणामित्यादिवैलक्षण्यात्तत्त्वान्तरत्वम् । तस्मानयोर्विरोध इति सिद्धम् ॥

श्रीकण्ठमते, तथा **रामानुजमते,** च सर्वमविशिष्टं पूर्वस्मात् । **भेदश्रुतेर्वैलक्षण्याच्चे**त्येकमेव सूत्रमनयोर्मतयोरिति विशेषः ॥ '**तद्व्यपदेशा**'दिति पदं तेष्वेवेन्द्रियशब्दनिर्देशादित्यर्थकतया च व्याख्यातमन्यदविशिष्टम् ॥

आनन्दतीर्थमते, 'अथेन्द्रियाणि प्राणा वा इन्द्रियाणि हीदं द्रवन्ती'ति सर्वेषां प्राणशब्दवाच्यनामविशेषेणेन्द्रियत्वमिदं द्रावकत्वयुक्तिपूर्वकं प्रतिपादयन्त्या पौत्रायणश्रुत्या विरोधात्, 'द्वादशैवेन्द्रियाण्याहु' रिति काषायणश्रुतेरप्रामाण्यात्कस्येन्द्रियत्वं निवार्यमिति **पूर्वपक्षः** । **सिद्धान्तस्तु, अन्यत्र श्रेष्ठात्**=मुख्यप्राणादन्ये ये प्राणास्ते **द्वादशैवेन्द्रियाणि** । न तु मुख्यप्राणोऽपि । कुतः । **तद्व्यपदेशात्**='द्वादशैवेन्द्रियाणि' इति श्रुतौ तथोक्तत्वादिति ॥

सू ॥ **भेदश्रुतेः** ॥ १९ ॥ शांकरमतवदिदं पृथक्सूत्रम् । मुख्यप्राणस्य सर्वकर्तृकारयितृत्वरूपभेदकधर्मस्यान्येषां तदभावस्य च 'स्थित एव ही'ति श्रुतौ श्रुतत्वान्न तस्य चक्षुराद्यविशेष इत्यर्थः ॥

सू ॥ **वैलक्षण्याच्च** ॥ २० ॥ मुख्यप्राणस्य तदितरप्राणानां च केवलेश्वराधीनत्वेश्वरजीवोभयाधीनत्वरूपवैलक्षण्यसत्त्वाच्च न तस्येन्द्रियत्वं किं तु चक्षुरादीनामेवेत्यर्थः ॥

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां त इन्द्रियाधिकरणम् ॥ ७ ॥

पूर्वमाकाशादीनां भूतानां सह सदाशिवादिभिरधिष्ठातृभिः परमेश्वरादुत्पत्तिरभिहिता। तदेवं तेषु जातेषु ततो देवानां नामरूपादिकॢप्तिस्तस्मादेव मूलकारणात् उतान्यस्मादिति संदेहः॥

एवं सति 'तत् तेज ऐक्षत बहु स्यां प्रजायेयेति, तदपोऽसृजत' इति श्रुतेस्तेजोऽभिमानी रुद्रोऽपः सृजति, तासु च स्ववीर्यं क्षिपति, तासु सत्त्वसहितो विष्णुरभिवर्तते इति। 'आपो नारा नरो रुद्रः' इति श्रुतिदर्शनाद्रुद्रसंभूतासु स्वायतनत्वेन विष्णोर्नारायणसंज्ञता। 'ता आप ऐक्षन्त' 'ता अन्नमसृजन्त' इति श्रुतेस्तदभिमानी नारायणोऽन्नशब्दवाच्यां पृथिवीमुत्पादयति। तत्र पृथिवीतत्त्वरूपे अण्डे हिरण्यगर्भः संवर्तते। तथा हि श्रूयते–'अण्डं हिरण्मयं मध्ये समुद्रं रुद्रस्य वीर्यात् प्रथमं संबभूव। तस्मिन् ब्रह्मा विष्णुर्जातो जातवेदाः' इति॥

विचित्य धीरो नामानि कृत्वाभिवदन्यदास्ते' इति मन्त्रे पुरुषस्य नारायणस्य। वेदेन रूपे व्याकरोत् सतासती प्रजापति'रिति वाक्ये हिरण्यगर्भस्य। अत्र हि रूपग्रहणं नाम्नोऽप्युपलक्षणम्। नामरूपव्याकरणयोस्समानकर्तृकत्वनियमात्, 'नाम रूपं च भूतानां कृत्यानां च प्रपञ्चनम्। वेदशब्देभ्य एवादौ देवादीनां चकार स' इति तदुपबृंहणाच्चेत्येवं जीवोपकरणसृष्ट्यात्मकनामरूपव्याकरणकर्तृत्वविषयश्रुतिविरोधसमाधानमिह क्रियते। अतोऽध्यायपेटिकापादसंगतयः। पूर्वाधिकरणे प्राणनामरूपभाक्त्वमिंद्रियाणां पूर्वपक्षबीजतया बुद्धिस्थमासीदिति नामरूपप्रसंगात्तद्व्याकर्ता निरूप्यत इत्यनंतरसङ्गतिः। एवं सतीत्यादि। 'तेजोऽतस्तथा ह्याहे' त्यधिकरणसिद्धां साधिष्ठातृकारणां सर्वेषां भूतानां साक्षादेव परमेश्वरादुत्पत्तिमंगीकृत्य तदनन्तरमण्डान्तर्वर्तिनामिन्द्रादिदेवानां नामरूपादिकॢप्तिमेतदधिकरणविषयत्वेन निर्दिश्य सा मूलकारणात्परब्रह्मण उतान्यस्माद्धिरण्यगर्भादेरिति श्रुतिविप्रतिपत्तिबीजसन्देहः प्राक्प्रदर्शितः। कथं 'तत्तेज ऐक्षते'त्यादिश्रुतिमपि तद्भूताधिष्ठातृदेवताविषयामापाद्य पूर्वपूर्वभूताधिष्ठातुरुत्तरोत्तरभूतानां साधिष्ठातृकाणामुत्पत्तिराशंक्यते? उच्यते। तदधिकरणस्थितिरप्यनेनाक्षिप्यत इत्यभिप्रेत्यैवमाशंक्यते। अन्यथा हि तत्राकाशाद्यधिष्ठातृसदाशिवादिशरीरकात्परमेश्वरात्साधिष्ठातृकपवनाद्युत्पत्तिरिति निरूपितत्वात्तेनैव न्यायेन नारायणहिरण्यगर्भशरीरकात्ततस्तत्तद्देवादिनामरूपकॢप्तिरित्युदाहृतत्रिविधवाक्यविरोधसमाधानसिद्धेरिदमधिकरणमनारंभणीयं स्यादिति। 'ननु तत्तेज ऐक्षते' त्यादिकमीक्षणं परमेश्वरस्यैव न तु तत्तद्भूताभिमानिनः, परमेश्वरबहुभवनसङ्कल्पप्रपञ्चनरूपत्वादिति तदभिध्यानसूत्रेणोक्तं कथं तदेवेक्षणं भूताभिमानिन इत्याशंक्यते। परमेश्वरस्य स्वयं प्रथमकार्यतदधिष्ठातृमात्रस्रष्टृत्वेऽपि तत्सृष्टकार्यपरंपरया तस्य बहुभवनमुपपद्यते कूटस्थस्येव पुत्रपौत्रप्रपौत्रपरंपरयेति। एवं पारमेश्वरबहुभवनसंकल्पाविरोधमभिप्रेत्यैवमाशंक्यते। अत्रायं पूर्वपक्षाभिप्रायः। 'तत्तेज ऐक्षते'त्यादिश्रुतेरुपबृंहणानुसारेण वीर्यक्षेपादिद्वारा पृथिव्यादिसृष्टिपरत्वमङ्गीकरणीयम्। वीर्यक्षेपकत्वं च मूर्त्यात्मनस्तेजोऽभिमानिनो रुद्रस्यैवेत्युदाहृतपुराणवचनादवगम्यते। 'तेन क्षिप्तं रसे वीर्यं वरमूर्त्यभिमानिने'ति॥ अतो यस्य जले पृथिव्युत्पादनसामर्थ्याधायकवीर्यक्षेपकत्वं तस्यैव जलस्रष्टृत्वं तत्सृष्टिसङ्कल्परूपेक्षणवत्त्वं च वक्तुं युक्तमिति 'तत्तेज ऐक्षते'ति वाक्यं तावद्रुद्रविषयम्। एवं ता

'अप एव ससर्जादौ तासु वीर्यमवासृजत् । तदण्डमभवद्धैमं सहस्रांशुसमप्रभम् ॥ तस्मिन् जज्ञे स्वयं ब्रह्मा सर्वलोकपितामहः । आपो नारा इति प्रोक्ता आपो वै नरसूनवः ॥ अयनं तस्य ता यस्मात् ततो नारायणः स्मृतः । नारायणः परोऽव्यक्तोऽव्यक्तादण्डसमुद्भवः ॥ अण्डस्यान्तस्त्विमे लोकास्सप्तद्वीपा च मेदिनी ।'

इति मनुस्मृतिः । पुराणं च—

'रुद्रसंज्ञस्य देवस्य रूपे मूर्तिः प्रजायते । तेन क्षिप्तं रसं वीर्यं परं मूर्त्यभिमा-

आप ऐक्षन्ते'ति वाक्यमपि जलाभिमानिनारायणविषयं 'यतो विष्णुस्तत्प्राविश'दित्याद्युपबृंहणश्लोकेन । तद्वीर्यं कथं ब्रह्माण्डमभवदित्याकांक्षायां परमेश्वरदत्तसामर्थ्यस्य विष्णोस्तदेव वीर्यमण्डरूपेण परिणामयितुं तन्मध्ये हिरण्यगर्भं स्रष्टुं च तद्वीर्याहितसामर्थ्यजलप्रवेशं तमेव निमित्तं कृत्वा । परमेश्वरनियोगान्नारायणसंज्ञाभाक्त्वं च प्रतिपाद्यते । एवं च तदनंतरमण्डमध्ये देवादिनामरूपव्याकर्तृत्वं च यथार्हं तेषामेव रुद्रनारायणहिरण्यगर्भाणामिति युक्तम् । अत एव श्रुतावपि 'सेयं देवतैक्षत हन्ताहमिमास्तिस्रो देवता अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणी'ति तेजोऽबन्नाभिमानिरुद्रनारायणहिरण्यगर्भात्मकजीवरूपेणैव नामरूपव्याकर्तृत्वं परमेश्वरस्य प्रतिपाद्यते । न च 'व्याकरवाणी'ति उत्तमपुरुषप्रयोगतः परमेश्वरस्य साक्षादेव तत्प्रतिपाद्यत इति वाच्यम् । चारेण[1] परसेनां प्रविश्य संकलयामीति लौकिकवाक्ये चारेणेति विशेषणवशेनेव जीवेनेति विशेषणबलेनोत्तमपुरुस्य गौणत्वावसायात् । एवं च यथासंकल्पं सृष्टिरिति 'नामरूपे व्याकरो'दिति तदनंतरवाक्यमपि गौणमेव । न च जीवेनेत्यस्यानुप्रवशेनैव सम्बंधः सन्निधानादिति वाच्यम् । अभ्यर्हितप्रधानान्वयाकांक्षालक्षणप्रकरणस्य सन्निधानतः स्थानप्रमाणात्प्रबलत्वात् । न च देवादीनां गिरिनदीसमुद्रादीनां च नामरूपव्याकरणे जीवस्य नास्ति योग्यत्वमतः परमेश्वरस्यैव तत्र योग्यत्वात् योग्यतारूपेण लिंगेनाकांक्षालक्षणप्रकरणबाधात् सन्निधानतः प्रवेशेनैवान्वयः स्यादिति वाच्यम् । चैत्रमैत्रघटपटादिनामरूपव्याकरणे अर्वाचीनानामपि सामर्थ्यदर्शनेन परमेश्वरदत्तमहासामर्थ्यानामीश्वराणां तत्रापि सामर्थ्योन्नयनात् प्रवेशान्वये तत्समानकर्तृकव्याकरणान्वयस्याप्यवर्जनीयत्वाच्च । अन्यथा क्त्वाश्रुतिविरोधापत्तेः । न चेयं सहार्थे तृतीया । येन प्रवेशमात्रान्वयेऽपि क्त्वाश्रुतिरुपपाद्येत । किं तु कर्तर्येव । कारकविभक्तेर्बलीयस्त्वादुपपदविभक्तेः पदान्तरसापेक्षत्वेन दुर्बलत्वात् । एतेन 'जीवेनात्मने'त्यस्य जीवशरीरकेण मयेत्यर्थकल्पनं निरस्तम् । तेजःप्रभृत्यमानिनो जीवस्यापि देवादिनामरूपव्याकरणसामर्थ्यसंभवे जीवशब्दस्य प्रसिद्धार्थातिक्रमेणान्तर्यामिपर्यन्तत्वकल्पनायोगात् । न चात्मपदसामानाधिकरण्यात्तस्य तत्पर्यंतत्वं कल्पनीयं[1] परमेश्वराद्भिन्नस्य जीवस्य तदात्मत्वानुपपत्तेरिति शंकनीयम् । प्रथमश्रुतजीवशब्दस्वारस्यानुरोधेनात्मशब्दस्य शरीरपरत्वोपपत्तेः । न च 'नामरूपे व्याकरवाणि तासां त्रिवृतं त्रिवृतमेकैकां करवाणी'ति समभिव्याहारेण त्रिवृत्करणनामरूपव्याकरणयोरेककर्तृ-

(१) 'शंकनीयम्' इति ख-पाठः । (२) चारेणानुप्रविश्य परसैन्यं संकलयामीति' इति ख-पाठः । (३) 'तथाच' इति क-ग-पाठः ।

निना ॥ तदण्डमभवद्धैमं सहस्रकिरणप्रभम् । विष्णुस्तत्प्राविशत्साक्षान्मम शक्तेस्तु वैभवात् ॥ पुनर्नारायणाख्यां मे नियोगात्प्राप्तवानसौ । इमं चोदाहरत्यत्र श्लोकं नारायणं प्रति ॥ आपः सूक्ष्मो रसो ज्ञेयो रसो नारः प्रकीर्तितः । नरजातस्ततो ब्रह्मा नरः साक्षाच्छिवः स्मृतः ॥ नारमस्यायनं प्रोक्तं तेन नारायणः स्मृतः ॥ ब्रह्मापि नरशार्दूल गन्धमूर्तिं समाविशत् ॥' इत्यादि । एवं च 'वेदेन रूपे व्याकरोत् । सतासती प्रजापतिः' इत्यादिश्रुतेः अण्डान्तर्वर्ती हिरण्यगर्भो वा । 'अद्भ्यः संभूतः पृथिव्यै रसाच्च' इत्यादिश्रुतेर्नारायणो वा देवादीनामण्डान्तर्वर्तिनां नामरूपकर्ता भवितुमर्हति, न ब्रह्माण्डादेरुत्तीर्णः परमेश्वर इति

कत्वावगमात्त्रिवृत्करणस्य परमेश्वरकर्तृकतया नामरूपव्याकरणस्यापि तत्कर्तृकत्वप्रतीतेस्तदुपपत्तये जीवशब्दस्यान्तर्यामिपरत्वं कल्पनीयमिति वाच्यम् । त्रिवृत्करणस्य परमेश्वरकर्तृकत्वासिद्धेः अण्डसृष्ट्यनंतरभाविष्वग्न्यादिषु छांदोग्ये प्रदर्श्यमानस्य त्रिवृत्करणस्याण्डोत्पत्तिकहिरण्यगर्भकर्तृकत्वसंभवात् । तथापि पूर्वकल्पवृत्तांतानभिज्ञस्यैतत्कल्पादावुत्पन्नस्य हिरण्यगर्भादेः पूर्वकल्पगतदेवादिसदृशनामरूपतया देवादिस्रष्टृत्वं न संभवतीति जीवशब्दस्य तत्परत्वं कल्पनीयमिति चेत् न । वेदशब्देभ्यस्तदवगत्या तत्सदृशनामरूपस्रष्टृत्वोपपत्तेः 'वेदेन रूपे व्याकरो'दितिश्रुतौ तदुपबृंहणेषु च तथैव प्रतिपादनाच्च । अपि चोदाहृतश्रुतितदुपबृंहणेषु नामरूपव्याकर्तृपरप्रजापत्यादिशब्दानामंतर्यामिपरत्वं कल्पयितुं न युक्तम् । स्वतस्सिद्धसार्वज्ञ्यस्य परमेश्वरस्य पूर्वकल्पवृत्तांतज्ञानाय वेदानपेक्षणात् तस्य प्रजापतिमात्रपरत्वेन प्रसिद्धस्य प्रजापतेर्नामरूपव्याकरणकर्तृत्वसिद्धौ व्यर्थमन्यत्र तद्वाचिशब्दस्यांतर्यामिपर्यन्तत्वकल्पनम् । एवञ्च 'प्रजापतिरकामयत प्रजास्सृजेयेति' 'प्रजापतिः प्रजा असृजत' इत्यादिश्रुतीनामपि हिरण्यगर्भस्य देवमनुष्यादिनामरूपस्रष्टृत्वे प्रामाण्यमव्याहतम् । अपि च । बृहदारण्यकेऽपि 'आत्मैवेदमग्र आसीत्पुरुषविध' इति हिरण्यगर्भं प्रस्तुत्य 'ततो मनुष्या अजायंते' त्यादिना 'यदिदं किं च मिथुनमापिपीलिकाभ्यस्तत्सर्वमसृजते' त्यन्तेन तस्य मनुष्यादिस्रष्टृत्वमुक्त्वा तदनंतरमग्न्यादिस्रष्टृत्वमप्युक्तम् । न च तत्र परब्रह्मणः प्रस्ताव इति शङ्कनीयम् । 'स यत्पूर्वोऽस्मात्सर्वस्मात्सर्वान्पाप्मन औषत्तस्मात्पुरुष' इत्यतः पाप्मसंसर्गप्रतीत्या 'सोऽबिभेन्नैव रेमे' इति भयारतिश्रवणेन च तस्य संसारित्वावगमात् । एवं कूर्मपुराणादिषु परमेश्वरनियोगाद्धिरण्यगर्भादीनां स्रष्टृत्वादि प्रतिपादितम् । तदप्यनन्यथासिद्धमत्र प्रमाणं वेदितव्यम् । न हि तस्यांतर्यामिपर्यवसायित्वे तन्नियोगाधीनत्ववचनमन्वेतीति । 'अण्डं हिरण्मय'मिति भाष्योदाहृतश्रुतौ विष्णुरुपेन्द्रः । तोयाभिमानिनो नारायणस्योत्पत्तेरण्डसृष्टितः प्राचीनत्वात् । 'अप एव ससर्जादा' वित्यादिमानववचनानां 'ततः स्वयंभूर्भगवानव्यक्तो व्यंजयन्निदम् । महाभूतादिवृत्तौजाः प्रादुरासीत्तमोनुदः । योऽसावतींद्रियग्राह्यः सूक्ष्मोऽव्यक्तस्सनातनः । सर्वभूतमयोऽचिंत्यस्स एव स्वयमुद्बभौ । सोऽभिध्याय शरीरात्स्वात्सिसृक्षुर्विविधाः प्रजा' इति पूर्वभागः । तत्र 'तमोनुद' इति पंचम्यंतं पदं परमेश्वरात्सदाशिवमहेश्वरक्रमेणोत्पन्नं तेजोऽभिमानिनं रुद्रमाचष्टे । ततः स्वयंभूर्भगवान्नारायणस्तोयाभिमानी प्रादुर्भूत इत्यर्थः । 'सोऽभिध्याये'

(१) 'नारायणस्याण्डसृष्टितः प्रागुत्पन्नत्वात्' इति-क—ग—पाठः ।

पूर्वः पक्षः ॥

सिद्धान्तस्तु–न युक्तः प्रतिपादितसृष्टिक्रमः । किंतु 'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयम्' 'तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेयेति तत्तेजोऽसृजत' इत्यादिश्रुतेः सच्छब्दवाच्यं ब्रह्मैव पञ्चभूतकारणम् । तेजःप्राथम्यं परिहृतम् । ततश्चाकाशादि पृथिव्यन्तं सदाशिवादिसंज्ञया पूर्वपूर्वकारणरूपं ब्रह्म उत्तरोत्तरं कार्यं सृजतीति, 'तदैक्षत तत्तेज ऐक्षत ता आप ऐक्षन्त' इति श्रुत्यावगम्यते । 'हन्ताहमिमास्तिस्रो देवता अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणीति तासां त्रिवृतं त्रिवृतमेकैकां करवाणि' इति त्रिवृत्कुर्वत एव परमेश्वरस्य

ति तच्छब्दस्तमोनुदं रुद्रं परामृशति । न तु ततः प्रादुर्भूतं नारायणम् । 'रुद्रस्य वीर्या'दिति श्रुतेरुदाहृतत्वात्तदनुसारिपुराणवचनस्योदाहरिष्यमाणत्वाच्च । 'आपो नारा इति प्रोक्ता' इति नारायणनामनिर्वचनं 'ततः स्वयंभूर्भगवा'नित्युक्तप्रादुर्भवितृविषयं न तु वीर्यक्षेप्तृविषयम् । 'विष्णुस्तत्प्राविशत्क्ष्मा'दित्युदाहरिष्यमाणपुराणवचने यौगिकार्थस्य तत्रैव प्रतिपादनात् । अत उदाहृतश्रुतिस्मृतिपुराणवचनानामैकार्थ्यमिति भाष्याभिप्रायः । **सिद्धान्तस्त्विति** । अयमाशयः । 'तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेये'ति प्रतिपाद्यमानः परमेश्वरस्य बहुभवनसंकल्पस्साक्षात्तस्यैव बहुभवनविषयः स्वरसतः प्रतीयते । न तस्यासति बाधके तत्कार्यतत्कार्यपरंपराप्राप्यगौणबहुभवनविषयतया योजनं कर्तुं युक्तम् । न चात्र किञ्चिद्बाधकमस्ति । पुराणेषु पूर्वपूर्वकार्याधिष्ठातॄणामुत्तरोत्तरकार्यस्रष्टृत्वं प्रतिपाद्यत इति चेत् किं ततः । न तेन बहुभवनसंकल्पादिप्राप्तं परमेश्वरस्य सर्वत्र कार्ये साक्षात्कर्तृत्वं बाध्यते । उभयकर्तृकत्वाविरोधात् । अत एव प्रत्यक्षतः कुलालादिकर्तृकत्वेनावगतस्य घटादेः श्रुतिप्राप्तं परमेश्वरकर्तृकत्वमभ्युपगम्यते । ननु तेषां पुराणवचनानां 'तत्तेज ऐक्षते'त्यादिनैव मूलेन भाव्यमिति तस्य परमेश्वरविषयत्वं न संभवतीति चेत्तन्मूलानां 'अण्डं हिरण्मय'मित्यादिवचनांतराणां सत्वात् 'तेन क्षिप्तं रसं वीर्य'मित्यादिपुराणवचनार्थानां 'तत्तेज ऐक्षते'त्यादिष्वप्रतिपादनेन तेषां 'अण्डं हिरण्मय'मित्यादिश्रुत्यन्तरमूलत्वस्यावश्यवक्तव्यत्वाच्च । ततः 'तेजोऽतस्तथा ह्याहे'त्यधिकरणोक्तरीत्या 'तत्तेज ऐक्षत' 'ता आप' ऐक्षन्ते'ति वाक्ययोः पारमेश्वरबहुभवनसंकल्पप्रपंचनपरतया तस्यैव सर्वेषु भूतेषु साक्षात्कर्तृत्वप्रतिपादने पर्यवसानमभ्युपगन्तव्यम् । ततश्च तदनंतरं प्रतिपाद्यमाने नामरूपव्याकरणेऽपि तस्य साक्षादेव कर्तृत्वप्रतिपादनं पर्यवस्यति । प्राचीनसंदर्भैकरूप्यात् त्रिवृत्कुर्वत एव नामरूपव्याकरणकर्तृत्वोपदेशाच्च । एवं च व्याकरवाणीत्युत्तमपुरुषस्यापि मुख्यत्वं लभ्यते । 'जीवेनात्मनेति' तु तेजोऽबन्नाभिमानिरुद्रनारायणहिरण्यगर्भजीवरूपशरीरेणोपलक्षित इत्येतदर्थकतयोपपादनीयम् । पूर्वोत्तरसंदर्भानुसारेण व्याकरणस्य परमेश्वरकर्तृकत्वावगमात्तथाभूतेन शरीरेण सहेत्येतदर्थकतया वोपपादनीयम् । देवादिनामरूपसृष्टौ हिरण्यगर्भादीनामप्यप्राधान्येन कर्तृत्वस्य पुराणादिषु प्रतिपन्नत्वात् । न तु जीवशरीरकेण मया कर्त्रेत्येतदर्थकतयोपपादनीयम् । व्याकरणकर्तरि तिङाभिहितेऽनभिहिताधिकारविहिततृतीयानुपपत्तेः । अथ व्याकरणकर्तुरभिधानेऽपि प्रवेशकर्तुरनभिधानात् तृतीयोपपद्यते । न च सोऽपि क्त्वाप्रत्ययेनाभिहित इति शङ्कनीयम् । प्रत्ययान्तरप्रतिपन्ने क्रियाद्वयकर्तरि

वाय्वादिरूपस्य तिस्रो देवतास्तेजोऽबन्नात्मिकाः ब्रह्मविष्णुरुद्ररूपजीवात्मनानुप्रविश्य नामरूपक्लृप्तिरवगम्यते। अतस्त्रिवृत्कुर्वत एव चतुर्मुखाद्यात्मनः सकलनामरूपक्लृप्तिरिति युक्तम्। त्रिवृत्करणं तु केवलं चतुर्मुखस्य न संभवति। त्रिवृत्कृतैर्हि तेजोऽबन्नैरण्डमुत्पद्यते। तत्र पश्चाच्चतुर्मुखसृष्टिः, 'अण्डं हिरण्मयं मध्ये समुद्रं रुद्रस्य वीर्यात्प्रथमं संबभूव, तत्र ब्रह्मा विष्णुर्जातो जातवेदाः' इति श्रुतेः॥

तदैक्यमात्रमेव हि क्त्वार्थः। यथा प्रातिपदिकद्वयप्रतिपन्ने विशेषणद्वयविशिष्टे तदैक्यमात्रं दण्डी कुण्डलीति समानविभक्त्यर्थ इति चेत् एवं तर्हि 'अहं भुक्त्वा व्रजामी'त्यादिप्रयोगविषये सर्वत्र 'मया भुक्त्वा व्रजामी'त्यादिप्रयोगः प्रसज्येत। न ह्यत्र भोजनक्रियाकर्तुस्तृतीयां विना प्रत्ययान्तरेणाभिधानमस्ति। ननु व्याकरणमर्यादया प्रसज्यमानोऽयं दोषस्तवापि तुल्यः। 'अहं भुक्त्वा व्रजामी'ति प्रयोगे हि यथाहमर्थोऽभिहितव्रजनक्रियाकर्तृशक्त्याश्रयः एवमनभिहितभोजनक्रियाकर्तृशक्त्याश्रयोऽपि। अनभिहितसूत्रेण चानभिहितकारकशक्त्याश्रये यथायथं विभक्तयो विधीयन्ते न त्वभिहिताश्रये प्रतिषिध्यन्ते। पर्युदासपक्षाश्रयणात्। अत एवानभिहितसूत्रे द्वयोः क्रिययोः कारकेऽन्यतरेणाभिहिते विभक्त्यभावप्रसंग इति वार्त्तिकेन 'प्रासाद आस्त' इत्यत्र प्रसीदंत्यस्मिन्नित्यधिकरणार्थे निष्पन्नेन सदेर्घञ्प्रत्ययेन प्रासादगताधिकरणकारकशक्तेरभिधानात्सप्तमी न स्यादिति प्रतिषेधपक्षाश्रयणेनाशङ्कामुद्भाव्य 'न वान्यतरेणाभिधाना'दिति वार्त्तिकेनापि क्रियाधिकरणशक्तेरासेरुपरितनाख्यातप्रत्ययेनानभिधानान्नायं दोषः प्रसज्यते इति पर्युदासपक्षाश्रयणेन[1] सप्तम्युपपादिता। इति चेत्। उच्यते। वैयाकरणमर्यादया नायं दोषः प्रसरति। एवं हि वैयाकरणानां मर्यादा। 'अहं भुक्त्वा व्रजामी' त्यत्राहमर्थस्य भोजनव्रजनक्रियाभ्यामुभाभ्यामपि न शाब्दोऽन्वयः किं तु व्रजनक्रिययैव। प्राधान्यात्। आर्थस्तु भोजनक्रिययान्वयः। अतः शब्दव्यापारापेक्षायामभिधानमेव। अनभिधानं न त्वार्थमपीति नाहमर्थे तृतीया प्रसज्यते। अत एव 'पक्त्वा भुज्यत ओदन' इत्यत्र पाककर्मत्वानभिधानमाश्रित्य ओदनमिति द्वितीया न प्रवर्तते। पाके कर्मान्वयस्यार्थत्वात्। 'प्रासाद आस्त' इत्यत्र तु प्रासादस्य प्रसदनासनक्रियाभ्यां शाब्द एवान्वयः। पदार्थदशायां घञन्तप्रातिपदिकेन प्रसदनाधिकरणतयान्वितस्यैव प्रासादद्रव्यस्य वाक्यार्थदशायामासनक्रियाधिकरणत्वेनाप्यन्वयः। अतस्तत्र शब्दव्यापारापेक्षयैवानभिहितासनक्रियाधिकरणकारकशक्त्याश्रयत्वमपि प्रासादस्यास्तीति तत्र सप्तम्युपपद्यते। एवमसंकीर्णा वैयाकरणमर्यादेति तदाश्रयणे 'भुक्त्वा व्रजामी'त्यत्र न मयेति प्रयोगः प्रसज्यते। इतोऽपि तदाश्रयणे तन्न प्रसज्यते। यतो 'मया भुक्त्वा व्रज्यत' इति कर्तृशक्तियुक्तप्रातिपदिकार्थाभिधित्सायां नीलमुत्पलमित्याकारकप्रयोगे च सावकाशयोस्तृतीयाप्रथमयोः 'भुक्त्वा व्रजामी'त्यादिप्रयोगेष्वहमर्थे प्राप्तयोः 'विप्रतिषेधे परं कार्य'मिति परत्वात्प्रथमैव भवति। यदि परत्वात्प्रथमा तर्हि ततोऽपि परत्वात् षष्ठी किमिति न प्राप्नोति। न तावच्छेषषष्ठी प्राप्नोति। प्रातिपदिकार्थस्य प्रथमाविधावुपयुक्तत्वेनाशेषत्वात्। कृद्योगलक्षणापि न प्राप्नोति। क्त्वाप्रत्ययस्याव्ययत्वेन 'न लोकाव्ययनिष्ठाखलर्थतृना' मिति प्रतिषेधात्। एवं वैयाकरण-

(१) 'पर्युदासपक्षेऽपि' इति ख-पाठः। (२) 'न त्वनभिधानमपी' ति-क-ग—पाठः।

ननु त्रिवृत्करणस्य केवलं चतुर्मुखकर्तृत्वं संभवति अण्डसृष्ट्युत्तरकालं चतुर्मुखसृष्टजीवेषु त्रिवृत्करणप्रकार उपदिश्यते 'यथा खलु सोम्येमास्तिस्रो देवताः पुरुषं प्राप्य त्रिवृत्त्रिवृदेकैका भवति तन्मे विजानीहीति अन्नमशितं त्रेधा विधीयते तस्य यः स्थविष्ठो धातुस्तत्पुरीषं भवति यो मध्यमस्तन्मांसं योऽ-

मर्यादायामप्रसज्यमानापि 'भुक्त्वा व्रजामी' त्यत्राहमर्थे तृतीया 'प्रत्ययान्तराभिहितयोः कर्त्रोरैक्यं क्त्वाप्रत्ययार्थ' इति परिभाषामाश्रित्य कर्तुः क्त्वान्तधातुवाच्योपसर्जनक्रियान्वयमपि शाब्दमभ्युपगच्छतः प्रकृतश्रुतौ 'जीवने'ति तृतीयां तदर्थां समर्थयमानस्य प्रसज्यमाना न शक्यते निवारयितुम् । न हि क्त्वाप्रयोगे कर्तुरुपसर्जनक्रियान्वयमपि शाब्दमातिष्ठमानेन शब्दव्यापारविषयाश्रयमनभिहितसूत्रं तत्र न प्रवर्तत इति वक्तुं शक्यम् । नापि प्रथमायाः परत्वमिहोदाहर्तुं शक्यम् । 'मया भुक्त्वा व्रज्यत' इति प्रयोग इव भुक्त्वा व्रजामीति प्रयोगेऽप्यहमर्थे कर्तृशक्तियुक्ताभिधित्सासत्वात् । इयांस्तु विशेषः । प्रथमोदाहरणे प्रधानक्रियाकर्तृशक्तियुक्ताभिधित्सा द्वितीयोदाहरणे तूपसर्जनक्रियाकर्तृशक्तियुक्ताभिधित्सेति । स्यादेतत् । यत्र क्त्वाप्रयोगस्थले कस्यचित्कारकस्योपसर्जनक्रिययैवान्वयो न प्रधानक्रियया तत्रोपसर्जनक्रियान्वयः शब्दव्यापारविषय इत्यङ्गीकर्तव्यम् । तस्य प्रधानक्रियान्वयाभावेनार्थात्सिद्ध्यसंभवात् । ततश्च तत्र शब्दव्यापारविषयाश्रयमनभिहितसूत्रं प्रवर्तत इति भाव्यं तत्र कारकविभक्त्या । दृश्यते च तथैव प्रयोगः । 'इष्टकाः पक्त्वा भुंक्त' इति । तत्र खल्विष्टकानां पाकक्रियामात्रेणान्वय इति तदन्वयस्य शब्दव्यापारविषयत्वादनभिहिताधिकारविहिता कर्मणि द्वितीया दृश्यते । एवमिहापि जीवशरीरकस्य कर्तुः प्रवेशमात्रेणान्वयो विवक्षित इति तदन्वयस्य शब्दव्यापारविषयत्वात् कर्तरि तृतीयोपपद्यते । नैतदपि युक्तम् । समानकर्तृकत्ववाचिनः क्त्वाप्रत्ययस्य प्रयोगे कारकान्तराणामुपसर्जनमात्रान्वयेऽपि कर्तुस्तन्मात्रान्वयासंभवात् विशिष्टरूपेण कर्तुरुपसर्जनक्रियामात्रान्वयेऽपि विशेष्यांशेन प्रधानक्रियान्वयस्यापि सत्त्वात् समानकर्तृकत्वस्य न क्षतिरिति चेत् यद्येवं तर्हि विशेष्यसमर्पकं कर्तृवाचिपदम् । प्रधानक्रिययैवान्वयात् । अतस्तत्र प्रथमा प्राप्ता । तस्मिन्नुपसर्जनक्रियामात्रान्वयपरिचायकविशिष्टरूपकारकविशेषणपदेऽपि प्रथमैव भवेत् । 'न हि द्वारपालानभिज्ञातोऽहं सत्रशालां प्रविश्य भोक्ष्य' इति प्रयोगेऽहमर्थस्य प्रधानभोजनक्रियाकर्तृत्वेनान्वये सत्युपसर्जनप्रवेशक्रियामात्रान्वयविशिष्टरूपसमर्पकेऽपि तद्विशेषणपदे तृतीया दृश्यते । किं च जीवशरीरकत्वस्य उपसर्जनक्रियामात्रान्वयोऽप्यसिद्धः । यथा हि परमेश्वरस्य मूर्त्यात्मकशरीरकस्य तेजोऽबन्नानुप्रवेशः तथा देवादिनामरूपस्रष्टृत्वमपि तच्छरीरकस्यैव । न खलु हिरण्यगर्भादिषु देवादीन्सृजत्सु परमेश्वरः स्वतन्त्रं रूपान्तरमधिष्ठाय तान्सृजतीति सिद्धान्तः । तस्माज्जीवेनेति कर्तरि तृतीयेत्येतदनुपपन्नमित्यलमतिप्रपञ्चेन । उत्तरसूत्रमवतारयितुमाशंकते–नन्विति । 'त्रिवृत्कुर्वत उपदेशा'दिति सूत्रेण नामरूपव्याकरणं त्रिवृत्करणेनैककर्तृकत्वात्परमेश्वरकर्तृकमित्युक्तम् । तन्न युक्तम् । त्रिवृत्करणस्यापि केवलहिरण्यगर्भकर्तृकत्वसंभवात् । न च त्रिवृत्कृतैस्तेजोऽबन्नैरुत्पादितेऽण्डे हिरण्यगर्भसृष्टिरतस्त्रिवृत्करणे तस्य कर्तृत्वं न संभवतीति वाच्यम् ।

(१) 'समर्पक' इति ख-पाठः ।

णिष्ठस्तन्मनः' इत्यादिना इत्याशङ्क्य परिहरति–

॥ सू ॥ मांसादि भौमं यथाशब्दमितरयोश्च ॥ १८ ॥

'अन्नमशितं त्रेधा विधीयते' इत्यादौ प्राङ्निरूपितात् त्रिवृत्करणादर्थान्तरभूत एवाण्डान्तर्वर्तिपुरुषोपभुक्तान्नादीनां परिणामप्रकार उच्यते, न तु त्रिवृत्करणम्। अन्यथा हि मांसमनसोः पुरीषादणीयस्त्वेनाप्यतैजसत्वप्रसङ्गः। तथा सति 'अन्नमशितं त्रेधा' इति भूमेरेव त्रैविध्योपक्रमः 'अन्नमयं हि सोम्य मनः' इति मनसो भौमत्वं च विरुध्येत। तथेतरयोरप्तेजसोस्त्रैविध्यं विरुध्येत। तदिदमाह– 'मांसादि भौमं यथाशब्दमितरयोश्चे'ति। पुरीषवन्मांसमनसी अपि भौमे इष्येते। तथा मूत्रवल्लोहितप्राणावाप्यौ, तथास्थिवत् मज्जावाचौ तैजस्ये ॥

त्रिवृत्करणस्याऽण्डसिद्धिपूर्वभावासिद्धेः[1]। अण्डसृष्ट्युत्तरकालं तदन्तर्वर्त्तिदेवमनुष्यादिनामरूपव्याकरणे च निर्वृत्ते प्राणिभिर्भुज्यमानेषु तेजोऽबन्नेषु हि त्रिवृत्करणप्रकार उपदिश्यते। 'यथा नु खलु सोम्येमा' इत्यादिना अण्डान्तर्वर्तिषु चाग्न्यादित्यादिषु त्रिवृत्करणप्रकारः प्रदर्श्यते 'यदग्ने रोहितं रूपं तेजसस्तद्रूपं यच्छुक्लं तदपां यत्कृष्णं तदन्नस्ये'त्यादिना। नामरूपव्याकरणानंतरं च त्रिवृत्करणं पठ्यते। 'सेयं देवतेमास्तिस्रो देवता अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरोत् तासां त्रिवृतं त्रिवृतमेकैकामकरोत्' इति। अत'स्त्रिवृत्कुर्वत उपदेशा'दिति सौत्रहेतुरयुक्त इत्याशङ्कार्थः। सू ॥ मांसादि भौमं यथाशब्दमितरयोश्च ॥ १८ ॥ उपन्यस्तशंकानिराकरणोपयोगि साध्यं तदनंगीकारेऽनिष्टप्रसंगञ्च मनसि निधाय प्रसंगस्य विपर्ययपर्यवसानमात्रं सूत्रे निबद्धं तदवतारयितुं साध्यमनिष्टप्रसंगञ्च दर्शयति–अन्नमिति। अन्यथेति। अत्रिवृत्कृतानि पृथिव्यप्तेजांसि कार्यकारणभावापन्नानि स्थूलान्यणून्यणीयांसि। अतस्त्रिवृत्कृतेष्वपि तत्तद्भूतांशानां स्वकारणानुगुण्येन स्थूलत्वाणुत्वाणीयस्त्वानि स्युः। तस्मा'दन्नमशित'मित्यादि वाक्यं त्रिवृत्करणप्रदर्शनपरं चेत् स्थविष्ठं पुरीषं पार्थिवमणु मांसमाप्यमणीयो मनश्च तैजसमित्यापद्येत। तथा द्वितीयपर्याये मूत्रं पार्थिवं लोहितमाप्यं प्राणस्तैजस इति भवेत्। तृतीयपर्याये अस्थि पार्थिवमाप्या मज्जा तैजसी वागिति स्यादित्यर्थः। अस्तु को दोष इत्याशंक्य सूत्रलब्धमर्थमाह–तथा सतीति। 'अन्नमशितं त्रेधा विधीयत' इति पुरीषमांसमनसां पार्थिवत्वमुक्तम्। 'आपः पीतास्त्रेधा विधीयन्त' इति मूत्रलोहितप्राणानामाप्यत्वमुक्तम्। 'तेजोऽशितं त्रेधा विधीयत' इति अस्थिमज्जावाचां तैजसत्वमुक्तम्। पुनश्चा'न्नमयं हि सोम्य मन आपोमयः प्राण' इति मनःप्राणयोः पार्थिवाप्यत्वमुक्तम्। तत्सर्वं विरुध्येतेत्यर्थः। उपन्यस्तविपर्ययपर्यवसानं सूत्रारूढं करोति–तदिदमाहेति। पुरीषस्य पार्थिवत्वं शङ्कावादिनापि समर्थयितुं शक्यमित्याशंक्य सूत्रे मांसादीत्युक्तम्। आदिशब्देन मनो गृह्यते। यथाशब्दमुदाहृतश्रुत्यनुसारेणेतरयोरपि पर्याययोर्विकारा बोद्धव्या इति सूत्रशेषार्थः। लोहितवन्मूत्रप्राणाविति वाग्वदस्थिमज्जानाविति च वक्तव्ये भाष्ये, मूत्रवदस्थिवदित्युक्तिराद्यत्रिकस्याप्यत्वेन द्वितीयत्रिकस्य तैजसत्वेन च साम्यमात्रे तात्पर्येण। यत्त्वण्डान्तर्वर्तिष्वग्न्यादित्यादिषु त्रिवृत्करणप्रदर्शनं तद्बोद्धव्यस्य श्वेतकेतोर्बुद्धिसंवादार्थं न तु तत्रैव त्रिवृत्करणमिदं-

(१) 'सृष्टिप्रागभावासिद्धेः' इति ख–पाठः।

नान्यच्छ्रुणो ...पक्रमोपसंहारिकसेतुशब्दानुसारेण द्युभ्वाद्याधारत्वस्य सर्वोपादाने प्रधाने प्रतीयमानतया अनुमान- ...ः स्यात् मनःप्राणसम्बन्धश्रवणात् दिवादीनां जीवाद्यायत्तत्वेन द्युपृथिव्याद्यायतनत्वव्यपदेशस्यापि त- रोत्तरोत्क्रमादेति शङ्काद्वयं निराकरोति—सू०॥ नानुमानमतच्छब्दात्प्राणभृच्च ॥ ३ ॥ शाङ्करभाष्यभाष्य- मिति ...'दित्यन्तमेकं सूत्रम्। 'प्राणभृच्च'इति सूत्रान्तरमिति विशेषः। अनुमानगम्यं प्रधानं न द्युभ्वाद्यायतनं भ- ...कुतः। अतत्प्रतिपादकानामात्मशब्दादीनां श्रवणादित्यर्थः। तथा अणौ जीवे मुख्यस्य द्युभ्वाद्याधारत्वस्यैत- त्परित्यागेन ज्ञेयत्वस्य इतरपरित्यागेन तज्ज्ञानादमृतप्राप्तेर्द्युभ्वाद्याधारत्वोपयोगितया व्याहत्यर्थस्यात्मशब्दस्य चानुपपत्तेर्न जी- वोऽपि द्युभ्वाद्यायतन भवति ... 'अतच्छब्दा'दित्यभक्षवदवधारणगर्भः समासः। तथा च तद्व्यतिरिक्तस्यैव प्रति- पादकात्तस्मिन्ननुपपन्नाच्छब्दादिति तस्यार्थ इत्यभिप्रेत्य तच्छब्दार्थो हि अनुपपत्तेरित्यनेन श्रीकण्ठाचार्यैर्दर्शितः। अनेनैते जीव- पक्षेऽप्यतच्छब्दार्थो इति दर्शितं भवति ॥

पूर्वापरमन्त्रगतशब्दार्थप्रत्यभिज्ञानबलाज्जीवस्य मन्त्रप्रतिपाद्यत्वप्रतीत्या जीव एव द्युभ्वाद्याधारोऽस्तु इत्याशङ्क्य परिहरति— सू० ॥ भेदव्यपदेशात् ॥ ४ ॥ 'समाने वृक्षे पुरुषो निमग्नोऽनीशया शोचति मुह्यमानः। जुष्टं यदा पश्यत्यन्यमीशमस्य महिमानमिति वीतशोकः ॥'इति मन्त्रे प्रकरणोपपादितसंकोचकरहितेन ईशशब्देन स्वतस्सिद्धनिरतिशयैश्वर्यशालिनः पर- मेश्वरस्य तत्प्रसादाधेयसत्यसकल्पत्वादितदैश्वर्यैकदेशशालिनो जीवस्य च भेदव्यपदेशात्परमेश्वर एव द्युभ्वाद्याधार इत्यर्थः ॥ प्रकरणादपि परमेश्वर एव द्युभ्वाद्याधार इत्याह—सू० ॥ प्रकरणात् ॥ ५ ॥ 'अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यत'इति परस्य ब्रह्मविद्प्रकरणम्। अतश्च परमेश्वर एव द्युभ्वाद्याधारः ॥ ननु ब्रह्मप्रकरणात् 'यस्मिन्द्यौ'रितिमन्त्रप्रतिपाद्यं ब्रह्मैव न तु जीव इत्ययुक्तं ब्रह्मण एव जीवरूपत्वादित्याशङ्क्याह—सू० ॥ स्थित्यदनाभ्यां च ॥ ६ ॥ 'भेदव्यपदेशा' दिति व्यवहित सूत्रमिहानुवर्तते। ततश्चाय सूत्रार्थः। 'द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्ष परिषस्वजाते। तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनश्न- न्यो अभिचाकशीति ॥' इति मन्त्रे 'तयोरन्य' इति 'अनश्नन्नन्य' इति च जीवब्रह्मणोरेव परस्परभेदः 'अत्ति अनश्नन्नभिचाक- शीति' इत्यत्तृत्वानशनस्थितिरूपपरस्परविरुद्धधर्माभ्यामुपपादनपूर्वकमेव व्यपदिश्यते । तस्मादुपपत्तिरूपतात्पर्यलिङ्गोपबृ- हितभेदव्यपदेशात् संसारिणोऽर्थान्तरभूत एव परमेश्वरः प्रकरणप्रतिपाद्य इति तत्प्रकरणात्स एव द्युभ्वाद्याधार इति भावः ॥

रामानुजमते, सू० ॥ द्युभ्वाद्यायतनं स्वशब्दात् ॥ १ ॥ विषयवाक्यं पूर्ववत्। अत्र द्युभ्वादीनामायतन किं जीवः उत परमात्मेति संशयः। मनःप्रभृतीन्द्रियाधारत्वश्रुतेः उत्तरत्र नाडीसम्बन्धाज्जायमानत्वश्रुतेश्च जीव इति पूर्वः पक्षः। निरुपाधिका- त्मत्वामृतसेतुत्वयोः परमात्मधर्मयोः श्रवणात् 'सन्ततं सिराभिस्तु लम्बत्या कोशसन्निभम्' 'अजायमानो बहुधा विजायते' इत्या- देषु परमात्मनोऽपि नाडीसम्बन्धबहुधाजायमानत्वादेः श्रूयमाणत्वाच्च परमात्मैव द्युभ्वाद्याधार इति सिद्धान्तः।

सू० ॥ मुक्तोपसृप्यव्यपदेशाच्च ॥ २ ॥ 'तदा विद्वान्पुण्यपापे विधूय' इत्यादिषु 'पुण्यपापे विधूय' नामरूपाद्विमुक्त' इति च बन्धान्मुक्तस्य प्राप्यतया व्यपदेशाच्चाय परमात्मा ॥

सू० ॥ नानुमानमतच्छब्दात्प्राणभृच्च ॥ ३ ॥ आनुमानम्=अनुमानगम्य प्रधानम्। यथा अतच्छब्दात् तद्वा- चेशब्दाभावात् तदिह न गृह्यते तथा प्राणभृदपीत्यर्थः। अतश्चाय परमात्मा ॥

सू० ॥ भेदव्यपदेशाच्च ॥ ४ ॥ प्रकरणात् ॥ ५ ॥ स्थित्यदनाभ्यां च ॥६॥ एषां सूत्राणामार्थवर्णनप्रक्रिया श्रीकण्ठ- मतवदेवेति न पुनः प्रपञ्च्यते ॥

आनन्दतीर्थमते, सू० ॥ द्युभ्वाद्यायतनं स्वशब्दात् ॥ १ ॥ विषयवाक्यं समानमेव। अत्रोक्तं द्युभ्वाद्यायतनं 'रुद्रो वा प्रधानं वा वायुर्वा जीवो वा विष्णुर्वेति संशयः। 'रुद्रो वाव लोकाधारः' 'प्राणानां ग्रन्थिरसि रुद्रो मा विशान्तकः' 'प्राणेश्वरः कृत्तिवासाः पिनाकी' 'मनो वै रुद्र ओतं च प्रोत चे'ति श्रुत्यन्तरेषु द्युभ्वाद्यायतनत्वमनःप्राणाधारत्वादीनां श्रूयमाणत्वात् रुद्रो वा,'यद्भूत च भवच्च भविष्यच्चेत्याचक्षते''आकाश एव तदोतं च प्रोत चे'ति श्रुत्यन्तरसमाख्यानात्प्रधानं वा 'अरा इव रथनाभौ संहता यत्र नाड्यः''स एषोऽन्तश्चरते बहुधा जायमान'इति जायमानत्वलिङ्गाज्जीवो वा,'वायुर्वाव'इत्यादिषु वाय्वादिसमाख्याना- द्वायुर्वा स्यात्। जायमानत्वलिङ्गस्य कथमपि विष्णावसम्भवेन तत्सहिताया वाय्वादिसमाख्याया जीवपक्षस्य च बलवत्त्वेन 'रुद्रः कृत्तिवासाः पिनाकी 'इति बहुरुद्रलिङ्गसत्त्वेन तेषां विष्णौ पर्यवसानासम्भवेन च न विष्णुरिति पूर्वपक्षः। सिद्धान्तस्तु 'तमे- वैकं जानथ आत्मान'मित्यात्मशब्दात् 'अमृतस्यैष सेतु' रिति मुक्तप्राप्तत्वव्यपदेशात् रुद्रादीनां प्रापकशब्दाभावात् 'सोऽन्तकस्य ...गभृत्स प्राणनायकस्स ईशो यो हरिः।'रुज द्रावयते यस्माद्रुद्रस्तस्माज्जनार्दनः। पिबन्ति ये नरा नाकं मुक्ताःसंसारसा- मेव पर... यतो विष्णुः पिनाकीति ततः श्रुतिः। कृत्यात्मकमिदं देहं यतो वस्ते प्रवर्तयन्। कृत्तिवासास्ततो देवो एवं प... ...त्।' इत्यादिश्रुतिस्मृतिदर्शनेन रुद्रादिसमाख्यानां विष्णौ वाचकाबलात् 'अजायमानो बहुधा विजायते ...मजः... तु निर्दोषचैतन्यसुखाभिलां स्वकां तनुम्। प्रकाशयति सैवेयं जनिर्विष्णोर्न चान्यथा।' इति स्मृत्या च विष्णो ...घटजीवादिविलक्षणाया जनेः सिद्धत्वाच्च द्युभ्वाद्यायतनं विष्णुरेवेति। सूत्रार्थस्तु द्युभ्वाद्यायतनं विष्णुः ...शब्दात्=स्वशब्दगृहीतब्रह्मवाचकात्मशब्दादित्यर्थः।

अथ भूमाधिकरणम् ॥ २ ॥

मुक्तप्राप्यतयेह प्रतिपादितस्य परमेश्वरस्य प्राप्तिप्रयोजनं निराशेयति—

॥ सू० ॥ भूमा संप्रसादादध्युपदेशात् ॥ ७ ॥

छान्दोग्ये 'भूमैव सुखम्' इत्युक्त्वा भूम्नः स्वरूपमाह 'यत्र नान्यत् पश्यति

सङ्गतिं दर्शयन्नुत्तराधिकरणमवतारयति—मुक्तेति । द्युभ्वाद्याधारस्य परमेश्वरत्वे मुक्तोपसृप्यत्वं हेतुतयोक्तं तदनुपपन्नम् । न खलु मुक्तानां परमेश्वरोपसर्पणं प्रजानां राजोपसर्पणमिव विषयभोगलिप्सया सम्भवति । सकलविषयभोगविरक्तानामेव मुक्तावधिकाराङ्गीकारादित्याशङ्क्य स्वतस्तस्य निरतिशयानन्दरूपतयैव मुक्तप्राप्यत्वमिति तदुपपादयितुमुत्तराधिकरणमारभ्यत इत्यर्थः। अनेनाक्षेपिकी पूर्वाधिकरणसङ्गतिर्दर्शिता भवति॥ सू० ॥ भूमा सम्प्रसादादध्युपदेशात् ॥ ७ ॥ छन्दोगोपनिषदि श्रुतं भूमलक्षणं विषयत्वेनोदाहरन् मुक्तोपसृप्यत्वनिर्वहणोपयोगितया करिष्यमाणतदर्थविवरणोपयोगितया च निरतिशयानन्दस्य तल्लक्षणमिति भूमशब्दो धर्मिपर इति च ज्ञापयितुमाह—भूमैव सुखमित्युक्त्वेति। भूमशब्दो हि बहुत्ववाची बहुशब्दादिमनिचि ' बहोर्लोप ' इति (पा०–६–४–१५८) सूत्रेण प्रकृतिप्रत्ययविकारे च सति तन्निष्पत्तेः ' प्रशंसा भूमलिङ्गसमवायात् ' ' अध्यात्मसम्बन्धभूमा ह्यस्मिन् ' (ब्र० १–३–७–सू०) 'सम्भूयेव सुखानि चेतसि परं भूमानमातन्वते' इत्यादिप्रयोगाच्च । बहुत्वं चात्र वैपुल्यं न सङ्ख्याविशेषः । बहुशब्दस्य ' बहुषु बहुवचन ' (पा० १–४–२१ सू०) मित्यादौ सङ्ख्यायामिव 'अल्पं वा बहु वा यस्य श्रुतस्योपकरोति य' इत्यादौ वैपुल्येऽपि प्रयोगदर्शनादिह चा 'थ यदल्पं तन्मर्त्य' मिति बहुत्वसङ्ख्यायुक्तस्याप्यल्पस्य भूमप्रतियोगित्वेनोपादानात् पूर्वत्र नामादिभ्योऽधिकसङ्ख्याहीनेषु वागादिषु 'वाग्वाव नाम्नो भूयसी' 'आकाशो वाव तेजसो भूया' नित्यादौ बहुशब्दनिष्पन्नभूयश्शब्दप्रयोगदर्शनाच्च । वैपुल्यं चात्र गुणोत्कर्षरूपं न परिमाणविशेषरूपम् । पूर्वत्र वाङ्मनस्सङ्कल्पचित्तध्यानविज्ञानबलादिषूत्तरोत्तरगुणोत्कर्षाभिप्रायेणैव भूयश्शब्दप्रयोगदर्शनात् सुखशब्दसामानाधिकरण्याच्च । उत्कर्षापकर्षरूपं हि सुखतारतम्यं प्रसिद्धं न परिमाणविशेषरूपम्। वैपुल्याश्रयधर्मिपर्यन्तश्चायं भूमशब्दः न वैपुल्यमात्रपरः । 'अथ यदल्पं तन्मर्त्य' मिति तत्प्रतियोगिनोऽल्पशब्देन निर्देशात् उत्त-

---

सू० ॥ मुक्तोपसृप्यव्यपदेशात् ॥२॥ द्युभ्वाद्यायतनं न विष्णोरन्यः । किंतु विष्णुरेव । कुतः। मुक्तोपसृप्यव्यपदेशात्=भावप्रधानोऽयम् । द्युभ्वाद्यायतनस्य वस्तुनो'ऽमृतस्यैष सेतु'रिति मुक्तप्राप्यत्ववचनात्तस्य चान्यत्रायोगादित्यर्थः ॥

सू० ॥ नानुमानमतच्छब्दात् ॥ ३ ॥ अनुमानमानुमानमिति वा । अनुमानसिद्धप्रामाण्ययुतपाशुपताद्यागमैः सर्वाश्रयतया कल्पितं रुद्रप्रधानादिकं न द्युभ्वाद्यायतनम् । कुतः । अतच्छब्दात्=भस्मधरोग्रत्वादितच्छ्रुतिलिङ्गाद्यभावादित्यर्थः ॥

सू० ॥ प्राणभृच्च ॥ ४ ॥ जीवोऽप्यत एव न द्युभ्वाद्यायतनमित्यर्थः ॥

सू० ॥ भेदव्यपदेशात् ॥ ५ ॥ 'अन्यमीश'मिति जीवेशयोर्भेदोक्तेः न तयोरैक्यमित्यर्थः ।

सू० ॥ प्रकरणात् ॥ ६ ॥ अन्यमित्यादेर्विष्णुप्रकरणत्वात् । अत्र जीवस्य विष्णुभेद एवोच्यते । न त्वन्यत्

सू० ॥ स्थित्यदनाभ्यां च ॥ ७ ॥ ईशजीवयो 'र्द्वा सुपर्णे' त्यादिवाक्योक्तकर्मफलानुपजीवनस्थितितदुपजीवनतयोरैक्यं वाच्यमित्यर्थः ॥

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां द्युभ्वाद्यधिकरणम् ॥ १ ॥

नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति स भूमा' (छा. ७.१) इति। तत्र सन्देहः—भू-

रोत्तरोत्कृष्टधर्मिपरभूयःशब्दप्रायपाठात् 'भूमैव सुखं यो वै भूमा तत्सुखं यो वै भूमा तदमृत मिति धर्मिपरशब्दसामानाधिकरण्याच्च। यद्यपि भूमशब्दो भावप्रत्ययान्तत्वात् दर्शित-प्रयोगाच्च धर्मवाचकस्तथापि 'स एषोऽणिमैतदात्म्यमिदं सर्वं' 'धातुः प्रसादान्महिमान-मीश' मित्यादिषु अणिममहिमादिशब्दवद्धर्मवाचकेन तेन धर्मी लक्षयितुं युक्तः। एवं च सुखशब्दसामानाधिकरण्यान्निरतिशयानन्दो भूमशब्दार्थः फलितो भवति। एवं स्थिते स जीवः परो वेति संशयं दर्शयति—तत्रेति। जीवप्रकरणानुवृत्त्यननुवृत्तिभ्यां संशयोऽभिमतः। तत्रेयं शङ्का समुन्मिषति। प्राग्जीवस्यात्र प्रकरणमेव नास्ति कस्तदनुवृत्त्यननुवृत्तिविचारावकाशः। 'प्राणो वा आशाया भूया' नित्यारभ्य हि जीवप्रकरणमिहाभिमतम्। तत्परस्यैव प्रकरणम्। तदनन्तरमेव 'यथा वा अरा नाभौ समर्पिता एवमस्मिन्प्राणे सर्वं समर्पित' मित्यरनाभि-दृष्टान्तोपन्यासपूर्वकं सर्वाधारत्ववर्णनेन 'प्राणः प्राणेन याति, प्राणः प्राणं ददाति प्राणाय ददाती'ति गन्तृगतिसाधनदातृदेयसम्प्रदानादिसर्वात्मकत्ववर्णनेन 'प्राणो ह पिता प्राणो माता प्राणो भ्राता प्राणः स्वसा प्राण आचार्यः प्राणो ब्राह्मण' इति पितृमात्रादिसर्वरूपत्व-वर्णनेन च तत्र प्राणशब्देन पर एव प्रतिपाद्य इत्यवगमादिति। तन्निराकरणाय जीवो वेति पूर्वपक्षकोटावुपन्यसनीयायां तदन्यो वेत्युपन्यस्तम्। परमेश्वरादन्य एव तत्र प्राणश-ब्देनोक्तः। 'स यदि पितरं वा मातरं वा भ्रातरं वा स्वसारं वाचार्यं वा ब्राह्मणं वा किञ्चिद्भृशमिव प्रत्याह धिक्त्वास्त्वित्येवैनमाहुः पितृहा वै त्वमसि' इत्यादिना सप्राणेषु पित्रादिषु अधिक्षे-प्यमाणेषु हिंसोपक्रोशवर्णनात्। 'अथ यद्यप्येनानुत्क्रान्तप्राणान् शूलेन समासं व्यतिषं दहेन्नैवैनं ब्रूयुः पितृहासीति न मातृहासीति' इत्यादिना तेषूत्क्रान्तप्राणेषु शूलेन सम्यक्प्रक्षेप-पूर्वकं व्यत्यस्य समन्ताद्दह्यमानेष्वपि हिंसाव्यवहाराभाववर्णनाच्च। न हि परस्य हिंस्यत्वमस्ति। न वा तस्योत्क्रान्तिरस्ति। यद्यप्युक्तरीत्या परमेश्वरादन्योऽप्ययं पञ्चवृत्तिः प्राण इति प्रति-भाति प्राणशब्दस्वारस्यात्। उत्क्रान्तिप्रतिपादनस्य प्राणस्थितितदस्थितिनिबन्धनहिंसोपक्रो-शतदभावात्मकव्यवहारानुवादस्य च तद्विषयत्वेनाप्युपपत्तेः। तथापि 'प्राणो ह पिते'त्यादिकं जीव एवोपपद्यते। पितृमातृभ्रातृस्वस्राचार्यब्राह्मणशब्दानां शरीरविशेषविशिष्टात्मवाचित्वात्। अतः 'प्राणो ह पिते' त्याद्युक्तिमन्वयव्यतिरेकाभ्यामुपपादयितुं प्रवृत्तं प्राणस्थितितदस्थि-त्योर्हिंसोपक्रोशतदभाववर्णनमपि तद्विषयएव वक्तुं युक्तम्। पितृमात्रादिबहुशब्दानुरोधादेकस्य प्राणशब्दस्य प्राणसहचरिते जीवे लक्षणेत्यपि कल्पयितुं युक्तम्। एवं च जीव एव प्राण इति निश्चिते सर्वाधारत्ववर्णनं भोगोपकरणभोगस्थानरूपस्य सर्वस्य जीवादृष्टायत्तस्थितिकत्वा-भिप्रायं 'प्राणः प्राणेन याती' त्यादिकं गन्तृदातृसम्प्रदानवद्गमनसाधनं देयं चाश्वादिकं जीवरूपमित्यभिप्रायं चोपपादनीयम्। न चोपक्रमगतसर्वाधारत्वाद्यनुरोधेनोत्क्रान्त्यादिक-मेव परमेश्वरविषयमुपपाद्यतामिति वाच्यम्। तथा सत्युत्क्रान्त्याद्युक्त्यनन्तरं 'स वा एष एवं पश्यन्नेवं मन्वान एवं विजानन्नतिवादी भवती'ति तद्दर्शिनोऽतिवादित्ववर्णनस्या-सामञ्जस्यप्रसङ्गात्। स्वोपास्यस्य वस्तुनोऽतिशयितगुणकत्ववादित्वं ह्यतिवादित्वम्। न ह्युत्क्रान्त्यादिदोषरहितस्य कथञ्चित्तद्वत्त्वोत्प्रेक्षणं गुणातिशयप्रतिपादनं भवति। भवति तु

मशब्दनिर्दिष्टः परमेश्वरस्तदन्यो वेति । परमेश्वरादन्यः प्राण एव भूमा; पूर्वेषु नामादिषु तत्त्वेषु 'अस्ति भगवो नाम्नो भूयः' इत्यादिनारदप्रश्ने सनत्कुमारो 'वाग्वाव नाम्नो भूयसी' इत्यादिना वागादीनि निर्दिश्य प्राणस्योपरि प्रश्नप्रत्युक्तिभ्यां विनैव यतो भूमानमवतारयति न परमेश्वरस्तत्र प्रसक्तः,

---

स्वत उक्रान्तिमतो जीवस्य तत्स्थित्युत्क्रान्त्योः पित्रादिहन्तृत्वतदहन्तृत्वप्रसिद्ध्यनुवादेन तस्यैव पित्रादिरूपतया पूजार्हत्वं न तु शरीरमात्रस्येत्युपपादनं तद्गुणातिशयप्रतिपादनम् । औपचारिकत्वेनापि सर्वाधारत्वप्रतिपादनमपि तथैव । न चोत्क्रान्त्यादिवत्तद्दर्शिनोऽतिवादित्वमप्यौपसंहारिकं गौणं नीयतामिति वाच्यम् । 'तं चेद्ब्रूयुरतिवाद्यसीति अतिवाद्यस्मीति ब्रूयान्नापह्नुवीते' ति तस्य मुख्यत्वव्यवस्थापनात् । 'एष तु वा अतिवदती'त्यादिना तस्याभ्यस्यमानत्वाच्चेत्याशयः । एवं च परमेश्वरस्तदन्यो वेत्यस्यायमर्थः । य उत्क्रान्त्यादिभिः परमेश्वरादन्यत्वेनावगतः 'प्राणो वा आशाया भूया'नित्यारभ्य प्रकृतो जीवस्तस्य प्रकरणमनुवर्तेत इति स एव 'यो वै भूमा तत्सुख'मित्यादौ निरतिशयानन्दतया प्रतिपाद्य उत तस्य प्रकरण'मेष तु वे'त्यादौ विच्छिन्नमिति तस्मादधिकः परमेश्वरः तथा प्रतिपाद्य इति । उक्तप्रकारेण सतो जीवप्रकरणस्यानुवृत्तिं विशेषणेन सूचयन्पूर्वपक्षयति—परमेश्वरादन्यः प्राण एव भूमेति । स्यादेतत् । यथा नामादिषु प्रकृतेष्वपि ततस्ततोऽधिकतया वागादिप्रतिपादनमेवं प्राणे प्रकृतेऽपि ततोऽधिकतया 'यो वै भूमा तत्सुख' मित्यादौ परमेश्वरप्रतिपादनं भविष्यतीत्याशङ्क्याह—पूर्वेष्विति ।युक्तं नामादिषु प्रकृतेष्वपि वागादिषु तत्तत्प्रकरणविच्छेद इति। तत्रतत्रा'स्ति भगवो नाम्नो भूयः वाग्वाव नाम्नो भूयसी'त्यादिरूपाया प्रश्नोत्तरपरम्पराया दर्शनात् । न चेह 'अस्ति भगवन् प्राणाद्भूयः अदो वाव प्राणाद्भूय ' इति प्रश्नोत्तरे दृश्येते। तथा च सति नारदसनत्कुमारसंवादेऽस्मिन् तत्तदवान्तरप्रकरणविच्छेदकतया दृष्टयोः प्रश्नोत्तरयोरिहादर्शनात् प्राणप्रकरणानुवृत्तिरवसीयत इति भावः। स्यादेतत् । भूमविद्योपक्रमे तावत् 'अधीहि भगव' इति सनत्कुमारमुपसन्नो नारदः सनत्कुमारेण 'यद्वेत्थ तेन मोपसीद ततस्त ऊर्ध्वं वक्ष्यामी'त्युक्तस्स'ऋग्वेदं भगवोऽध्येमि यजुर्वेदं सामवेद'मित्यादिना स्ववेदनं सर्वमुपन्यस्य 'सोऽहं मन्त्रविदेवास्म्यनात्मवि'दिति चोक्त्वा 'श्रुतं ह्येव मे भगवद्दृशेभ्यस्तरति शोकमात्मविदिति सोऽहं भगवः शोचामि तं मा भगवान् शोकस्य पार तारय'त्विति शोकतारिणीमात्मविद्यां प्रार्थयामासेत्युपाख्यायते। परमात्मविद्यैव शोकतरणं श्रुतिषुप्रसिद्धम्। तदुपसंहारे चा 'त्मैवेदं सर्व' 'मित्युक्त्वा' 'स वा एष एवं पश्य' न्नित्यादिना'स स्वराड्भवति तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवती'ति तद्दर्शनेन मोक्षरूपं फलमुक्तम्। तदनन्तरं चा'त्मतः प्राण आत्मत आकाश' इत्यादिना प्राणादीनां प्रकृतादात्मन उत्पत्तिरभिहिता । तत्र प्राणशब्दः 'प्राणो वा आशाया भूया'नित्यारभ्य वर्णितं जीवमेवाचष्टे । प्रागुत्तरोत्तरभूयस्त्वेन प्रदर्शितानां नामादिप्राणान्तानामेवात्र व्युत्क्रमेण सङ्कीर्तनात्। तदनन्तरं च 'तस्मै मृदितकषायाय तमसः पारं दर्शयति भगवान् सनत्कुमार' इति तमःपारस्य परमेश्वरस्यैवोपदिष्टत्वं वर्णितम् । तदेवमुपक्रमोपसंहारानुरोधात् भूमा परमेश्वर एव स्यादित्याशङ्क्याह—न परमेश्वरस्तत्र प्रसक्त इति । यद्यप्यत्र परमेश्वरो महाप्रकरणी। तथापि स तत्र 'प्राणो वा

अतो भूमा प्राणः। इति प्राप्ते ब्रूमः—परमेश्वर एव भूमशब्दनिर्दिष्टः, संप्रसादादध्युपदेशात्। संप्रसादो जीव उच्यते 'अथ य एष संप्रसादः (छा० २६) इति श्रुतेः।

आशाया भूया'नित्यारभ्य प्रवृत्ते जीवावान्तरप्रकरणे नामवागाद्यवान्तरप्रकरण इव न प्रसक्तः। न च जीवप्रकरणं 'नापह्नुवीते'त्यत्र समाप्त'मेष तु वा अतिवदति यस्सत्येनातिवदती'त्यारभ्य परमात्मन एवोपक्रान्तस्य महाप्रकरणमिति शङ्कनीयम्। 'अतिवाद्यस्मीति ब्रूया'दिति प्राणविद्वत्त्वेनोक्तस्यातिवादित्वस्यानुकर्षणेन तत्रापि प्राणप्रकरणानुवृत्त्यवसायात्। 'एष तु वा अग्निहोत्री यस्सत्यं वदती'त्युक्तौ प्रसिद्धाग्निहोत्रिण इव प्रकृतप्राणातिवादिनस्सत्यवदनमङ्ग'मेष तु वे' त्यादौ विधीयत इति तत्र तत्प्रकरणानुवृत्तिसमर्थनोपपत्तेश्च। तथा सति 'सत्येने'ति तृतीया न स्यादिति चेत्। न। द्वितीयार्थे तृतीयाप्रयोग इति वा सत्यवचनेन सह योऽतिवदतीति विवक्षया सहयुक्तेऽप्रधाने तृतीयाप्रयोग इति वा तदुपपत्तेः। 'यदा वै विजानात्यथ सत्यं वदती'ति पुनर्निर्देशे द्वितीयाप्रयोगदर्शनात्। जीवो भूमेति पक्षे 'स एवाधस्तात्स उपरिष्टा'दित्यादिनोच्यमानं व्यापित्वं न सङ्गच्छत इति चेन्न। निवृत्तावरणानां मुक्त्यवस्थामधिकृत्य हि 'यत्र नान्यत्पश्यती' त्यादिना यस्मिन्निरतिशयानन्देऽनुभूयमाने किमप्यन्यन्नानुभूयत इत्युच्यत इत्युपपादनीयम्। संसारदशायां जीवस्य तदनुभवाभावात्। ततश्च मुक्त्यवस्थायां धर्मज्ञानविकासेन व्यापित्वमस्ति जीवस्य तदेव तस्य व्यापित्व'महमेवाधस्ता'दित्यादिना स्पष्टीक्रियते। अन्यथा प्राक् 'स एवाधस्ता'दित्यादौ तत्पदेन परोक्षतया निर्दिष्टो भूमा जीवो न भवतीति शङ्क्येतेति। प्रत्युत भूमा परमात्मेति पक्ष एवा'हमेवाधस्ता'दित्याद्यन्वयित्वेन' आत्मैवाधस्ता'दित्यादि पुनरुक्तत्वेन च तत्र न सङ्गच्छते। 'अहमेवेदं सर्वमित्ये'तत्पर्यन्तं जीवस्यावान्तरप्रकरणम् 'अथात आत्मादेश' इत्यारभ्य शोकतरणायोपदेष्टव्यस्य परमात्मनो निरूपणमिति स्वीकारे तु सर्वं सङ्गच्छते। मुक्तिहेतुदर्शनविषयत्वसर्वकारणत्वादेः परमात्मलिङ्गस्यात्मादेशाधिकारानन्तरमेव श्रवणात् भूमाधिकारे तदश्रवणात्। ननु तत्र 'स भगवः कस्मिन्प्रतिष्ठित' इति प्रश्ने 'स्वे महिम्नी'त्युत्तरं श्रूयत इति चेत्। सत्यं श्रूयते। न तु तत्परमात्मलिङ्गम्। किं तु जीवलिङ्गमेव। तदनन्तरं 'यदि वा न महिम्नी'ति भूम्नो वर्णितं स्वमहिमप्रतिष्ठितत्वं प्रतिषिध्य तत्र हेतुत्वेन 'गोअश्वमिह महिमेत्याचक्षते हस्तिहिरण्यं दासभार्यं क्षेत्राण्यायतनानी'ति प्रकृतभूमविषये गवाश्वादीनामेव महिमत्वोक्तेः। भूम्नो जीवत्वे हि राजादिविभूतित्वेन प्रसिद्धानां तेषां तन्महिमत्वोक्तिस्सङ्गच्छते। तस्य परमात्मत्वे 'त्वस्य महिमानमिति वीतशोक' इत्यादौ तन्महिमत्वेन प्रसिद्धानि सत्यसंकल्पत्वादीनि तथोच्येरन्। तस्माद्भूमावान्तरप्रकरणे परमेश्वरस्य कथञ्चिदपि न प्रसक्तिरिति भावः। एवं च भूमा जीव एवेति तस्मिन्निरतिशयानन्दरूपे अनुभूयमाने अन्याननुभवस्य श्रुत्योक्ततया परमेश्वरस्याप्यानन्दवल्ल्युक्तप्रकारेण निरतिशयानन्दरूपत्वेऽपि तस्य मुक्तानुभाव्यत्वायोगान्न तस्य मुक्तगम्यतेति पूर्वाधिकरणाक्षेपेण प्रवृत्तं पूर्वपक्षमुपसंहरन् सिद्धान्तं प्रतिजानीते—**अत इति**। सौत्रं सम्प्रसादशब्दं व्याकुर्वन् प्राणो भूमेति पूर्वपक्षो जीवविषयो न प्राणवायुविषय इति पूर्वपक्षाभिप्रायं व्यक्तीकरोति—**सम्प्रसाद इति**। संप्रसीदत्यस्यामवस्थायां जीव इति सम्प्रसा सुप्तिः तद्वत्त्वाद्वा मुक्तौ विशुद्धिभाक्त्वाद्वा सम्प्रसादो जीवः 'य एष सम्प्रसाद' इति श्रुति

स चात्र प्राणशब्देन निर्दिश्यते; तस्मादूर्ध्वमात्मान्तरत्वेन भूमोपदिश्यते 'एष तु वा अतिवदति यः सत्येनातिवदति' इत्यादिना। अत्र हि पूर्वं 'स वा एष एवं पश्यन् एवं मन्वान एवं विजानन्नतिवादी भवति' इति प्राणातिवादिनोऽतिवादित्वमुक्त्वा तदनन्तरं 'एष तु वै' इति तुशब्देन पूर्वस्मात् प्राणातिवादितः सत्यातिवादिन आधिक्यप्रदर्शनात् पूर्वातिवादनिमित्तात् प्राणात् एतदतिवादनिमित्तस्य सत्यशब्दाभिधेयस्याधिक्यमवसीयते। स एवाग्रे भूमगुणविशिष्टः प्रतिपाद्यते।

गावगतः। 'ऊर्ध्व'मित्यनेन सौत्रोऽधिशब्दोऽधिकपरतया व्याख्यातः। भूमविद्यायामेव हि 'तत्त ऊर्ध्वं वक्ष्यामी'त्यूर्ध्वशब्दोऽधिके दृष्टः। ननु भूमा परमेश्वर इति साध्ये जीवादधिकत्वेनोपदिष्टत्वादिति हेतु'र्महतः परमव्यक्त'मिति श्रुतौ जीवादधिकत्वेन निर्दिष्टे शरीरे व्यभिचारीत्याशङ्क्य विशेषयति—आत्मान्तरत्वेनेति। आत्मत्वेनेत्येतावदेव विवक्षितम्। प्रतियोगिनो जीवस्याप्यात्मत्वादन्तरशब्दः प्रयुक्तः। तथा च जीवाधिकत्वेनोपदिष्टत्वं हेतुरिति न व्यभिचार इति भावः। निरतिशयसुखवर्णनपरस्य भूमोपदेशस्यात्मविषयत्वं स्पष्टमिति हेतावपेक्षितमपि तद्विशेषणं सूत्रे न कृतम्। जीवादधिकत्वेन भूमा केन वाक्येनोपदिश्यत इत्याकाङ्क्षायामाह—एष इति। 'एष तु वा अतिवदति यस्सत्येनातिवदती'त्यत्र तुशब्दसत्यशब्दाभ्यां प्राणातिवादिनोऽन्यस्सत्यातिवादी प्रतीयते। 'अपशवो वा अन्ये गोअश्वेभ्यः पशवो गोअश्वाः'इत्यत्र पश्वन्तरेभ्यो गोअश्वानामिव प्रकृतप्राणातिवादिनः सत्यातिवादितः प्राशस्त्यं च प्रतीयते। ततश्च तत एतस्य प्राशस्त्यं तदतिवदननिमित्तात्प्राणादेतदतिवदननिमित्तस्य सत्यस्याप्याधिक्येनैव पर्यवस्यतीत्यनेन वाक्येनार्थाज्जीववाक्याधिकत्वेन भूमोपदिश्यते। न चात्र 'एष तु वा अग्निहोत्री'ति वाक्यन्यायावतारः। तत्र हि द्रव्यदेवतान्तराभावेनाग्निहोत्रान्तराप्रतीतेस्तुशब्दस्वारस्यभङ्गः। इह प्रकृतातिवदननिमित्तप्राणव्यतिरिक्तसत्यशब्दोक्तमहाप्रकरणिपरमात्मरूपातिवादनिमित्तान्तरप्रतीतेः तत्स्वारस्यभङ्गो न युक्तः। तुशब्देन प्राणातिवादिनोऽयमतिवाद्यन्य इत्यवसीयते। सत्यशब्देन च करणविभक्त्यन्तेन परमेश्वरस्तत्र निमित्तमिति प्रतीयते। छान्दोग्य एव 'तस्य ब्रह्मणो नाम सत्य'मिति ब्रह्मनामत्वोक्तेः सत्यशब्दः परमेश्वर एव स्वारसिकः। तृतीयाविभक्तिश्च करणत्वे। अतस्तुशब्दसत्यनामकरणविभक्तिस्वारस्यभङ्गेन न प्रकृतप्राणातिवादिविषयत्वकल्पनावकाशः। न चाग्रे 'यदा वै विजानात्यथ सत्यं वदती'त्यादिदर्शनात् प्राणातिवादिव्रतत्वेन सत्यवचनविधिः प्रतीयत इति शङ्क्यम्। उपक्रमगततुशब्दादिस्वारस्याद्यनुरोधेन 'सत्यं वदती'त्यस्यापि परमात्मातिवदनविषयत्वौचित्यात् सत्यस्यातिवदने निमित्तत्वविवक्षया तृतीयावद्विषयत्वविवक्षया द्वितीयाया अप्युपपत्तेरिति भावः। यस्सत्येनातिवदतीत्यादिनेति। अत्रत्यादिशब्देन 'यो वै भूमा तत्सुखं नाल्पे सुखमस्ति यो वै भूमा तदमृतम् अथ यदल्पं तन्मर्त्य' मित्यादिभूमाल्पयोर्वैषम्यप्रदर्शकवाक्यमपि भूम्नो जीवाधिकत्वोपदेशवाक्यत्वेन विवक्षितम्। अत्र ह्यल्पशब्देन जीववर्ग एव विवक्षितः। जडे सुखस्याप्रसक्तेः। जीववर्गे सुखसद्भावेऽपि 'अपशवो वा अन्य'इत्यत्र गवाश्वव्यतिरिक्तेषु प्रशस्तपशुत्वनिषेधवत् प्रकृतोत्कृष्टसुखनिषेधोपपत्तेश्च। अत एवोत्तरत्राप्यल्पशब्दो जीवपरः। ननु भूमैव प्रकरणी परमात्मा न प्राण इति सिद्धान्ते भूम्नस्सर्वतो भूयस्त्वार्थमेव नामादिप्राणान्ताना-

'अथात आत्मादेशः' इत्यात्मत्वेनाप्यग्रे वर्ण्यते । ततः प्राणशब्दनिर्दिष्टाज्जीवादधिक आत्मा भूमा परमेश्वर एव ॥

॥ सू० ॥ धर्मोपपत्तेश्च ॥ ८ ॥

'स भगवः कस्मिन् प्रतिष्ठितः? स्वे महिम्नि' इति, 'आत्मैवेदं सर्वं' 'आत्मतः प्राण आत्मत आशा' इत्यादिना स्वमहिमप्रतिष्ठितत्वसर्वात्मत्वसर्वकारणत्वादयो धर्मा उपदिश्यन्ते । तेषां परमेश्वर एवोपपत्तिः, न प्राणशब्दोदिते जीवे ।

मुत्तरोत्तरभूयस्त्वेनानुक्रमणमिति चेन्नैवम् । न तु तद्युज्यते । तथासति प्राणाद्भूमन्यपि भूयस्त्वविषययोः प्रश्नप्रतिवचनयोर्दर्शनापत्तिः । न हि यदर्थमन्यत्प्रक्रान्तं तदनुक्तिर्युक्तेति चेन्नैवम् । पूर्वपर्यायेष्वनुक्तस्यातिवादित्वस्य प्राणपर्याये प्रतिपादनेन प्राणस्य सर्वप्रतिष्ठात्वाद्युपन्यासेन च प्रक्रान्तात्मोपदेशः प्राण एव समाप्त इति मत्वा नारदे भूयः पृच्छति सनत्कुमारः प्राणविज्ञानमप्युपक्रान्तात्मविषयं न भवतीति न तेन सम्यगतिवादित्वं किं तु सत्येन परमात्मनेति सत्यविज्ञानं स्वयमेवोपचिक्षेप । ततः 'सोऽहं भगवः सत्येनातिवदानी'ति पृष्टवते तस्मै विज्ञानमतश्रद्धादिसाधनपरम्परया तमेव सत्यं परमात्मानं भूमानमुपदिदेशेति प्रश्नप्रतिवचनाभावस्यान्यथोपपत्तेः । 'अथात आत्मादेश'इत्यारभ्य प्रकरणिनः परमात्मन उपदेश इति पूर्वपक्षेऽपि प्रश्नप्रतिवचनाभावस्याविशिष्टत्वाच्च । तस्मा 'देष तु वे' त्यारभ्य प्राणशब्दोदितजीवावान्तरप्रकरणानुवृत्तिशङ्कानवकाशात् महाप्रकरणी परमेश्वर एव भूमेत्युपसंहरति–तत इति ॥ सू० ॥ धर्मोपपत्तेश्च ॥८॥ भूम्नः परमेश्वरत्वे 'स्वे महिम्नी'त्यादिकं तत्रानुपपन्नमिति पूर्वपक्षप्रदर्शितशङ्कानिराकरणार्थमिदं सूत्रम् । अत एव भाष्ये स्वरसत एव परमेश्वरे सङ्घटमानं 'यो वै भूमा तदमृत'मित्यादिकं परित्यज्य 'स भगव' इत्यादिकमेव सूत्रविषयत्वेनोदाहृतम् । अत्रायमाशयः । 'स भगवः कस्मिन्प्रतिष्ठित इति स्वे महिम्नीति यदि वा न महिम्नीति गोअश्वमिह महिमेत्याचक्षते हस्तिहिरण्यं दासभार्यं क्षेत्राण्यायतनानीति नाहमेवं ब्रवीमि ब्रवीमीति होवाचान्यो ह्यन्यस्मिन्प्रतिष्ठित' इति श्रूयते । तत्र 'स भगवः कस्मिन्प्रतिष्ठित'इति प्रश्ने 'स्वे महिम्नी'त्यनेन आत्मीयायां विभूतावित्युत्तरमुक्त्वा'यदि वा न महिम्नी'त्यनेनात्मीयविभूतिप्रतिष्ठितत्वं पुनः प्रतिषिध्य तत्र हेतुत्वेन गवाश्वादिविभूतिषु तत्स्वामिनां चैत्रादीनामवस्थानादर्शनं नोच्यते किं तु स्वात्मन्यानन्दरूपे महिम्नि महति परिच्छेदशून्ये प्रतिष्ठित इत्युक्त्वा यथा लोके गवाश्वादिरूपायामात्मीयविभूतौ चैत्रः प्रतिष्ठित इत्युच्यते तथात्रोक्तमिति नारदस्य भ्रान्तिमपनेतुं तथार्थं गृह्णाति चेत् भूमा स्वमहिमप्रतिष्ठो न भवतीत्युक्त्वा तत्र हेतुत्वेन 'गवाश्वमिहे' त्यादिना भूम्नः परमेश्वरस्य निरतिशयस्वात्मानन्दनित्यतृप्तस्य क्षुद्रवैषयिकानन्दसतृष्णचैत्रादिवत् गवाश्वादिप्रतिष्ठितत्वासम्भव उच्यते । अत एव तदनन्तरं 'नाहमेवं ब्रवीमि ब्रवीमीति होवाचे'ति वाक्येन चैत्रो गवाश्वादिप्रतिष्ठित इतिवदहं न ब्रवीमि किं तु यथा 'स्वयं दासास्तपस्विन' इति स्वस्यैव स्वात्मानं प्रति दासत्वमुपचारेण वदन्ति दासभावज्ञापनाय एवमपरिच्छिन्नानन्दरूपे स्वात्मनि प्रतिष्ठितत्वमुपचारेण ब्रवीमि वस्तुतोऽस्य प्रतिष्ठारूपः आधारो नास्ति इति ज्ञापनायेत्यभिप्रायं सनत्कुमारस्य वचनं प्रदर्श्य मुख्य एवाधाराधेयभावोऽस्त्वित्याशङ्कानिरा-

(१) 'वक्तव्यम्' इति. ख पाठः ।

ततः परमेश्वर एव भूमा नापर इति सिद्धम्। ननु पूर्वत्राधिकरणे 'निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति' इति मुक्तानां ब्रह्मसादृश्यमभिहितम्। ततो ब्रह्मणः सायुज्यमुपगता मुक्तात्मानः तत्पृथग्भूता वर्तन्ते इति सिद्धम्। 'यत्र नान्यत्पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति स भूमा' इति भूमशब्दवाच्ये ब्रह्मणि दृष्टे तन्निष्ठभेदप्रतियोगिप्रपञ्चदर्शनादिनिषेधः क्रियते। कथमिह साङ्गत्यमिति चेत्—भूम्नि प्रत्यक्षे 'नान्यत् पश्यति' इत्यादेरयमभिप्रायः—निरतिशयसुखस्वभावे यस्मिन् साक्षात्कृते सुखान्तराभिलाषेण रूपादिविषयदर्शनादौ न प्रवर्तते यन्मग्नः पुरुषः स भूमा ब्रह्मेति। ब्रह्मानन्दलवपरमाणवो हि विषयसुखविशेषाः। तथा हि श्रुतिः—'एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति' इति। तस्मादिह ब्रह्मणि न द्वैतनिषेधप्रसक्तिः। प्रपञ्चे सत्येव कथं मुक्तात्मनामपुरुषार्थस्य तस्य दर्शनं परिह्रियत इति न विचार्यम्। न हि मुक्तात्मनां प्राकृतप्रपञ्चो दर्शनविषयः, किं-

करणार्थं स्वस्य स्वस्मिन्नेव मुख्य आधाराधेयभावो न सम्भवति तस्य भेदगर्भत्वादित्युच्यते—'अन्यो ह्यन्यस्मिन्प्रतिष्ठित'इति। तर्हि तदन्य एव कश्चिदाधारो मुख्योऽस्त्वित्याशङ्कावारणार्थं सर्वात्मनः सकलचिदचिद्विशिष्टाद्वितीयस्वरूपात्तस्मादन्यदाधारत्वयोग्यं किमपि वस्तु नास्ति इति प्रत्याययितुमुच्यते—'स एवाधस्ता' दित्यादि 'स एवेदं सर्वं' मित्यन्तम्। 'अथातोऽहङ्कारादेश एवे'ति नायं जीवोपदेशः। अहङ्कारशब्दस्य जीववाचित्वाभावात्। किंत्वहमिति करणीयस्य बुद्धिपूर्वकं ग्रहणीयस्य तस्यैव भूम्न आदेशः। तथाच। 'अहमेवाधस्ता'दित्यादौ भूम्नि वर्णितस्यैव सार्वात्म्यस्य शास्त्रदृष्ट्या परिपूर्णाहंभावशालिभिर्विगलितदेवमनुष्यादिशरीरपरिच्छिन्नाहंभावैर्विद्वद्भिर्गृह्यमाणेनाहंत्वेन रूपेण 'एतत्साम गायन्नास्त' इत्यादि श्रुताविवोपदेशः। 'अथात आत्मादेश एवे'त्यादि भूम्नि स्वरूपेण विद्वदहंभावेन वोपदिष्टस्यैव सर्वात्मत्वस्य विद्वदन्तर्यामित्वेन रूपेणोपदेशः। अत एवा'त्मैवाधस्ता'दित्याद्युक्त्यनन्तरं 'तस्य ह वा एतस्यैवं पश्यतः एवं मन्वानस्यैवं विजानत आत्मतः प्राण आत्मत आशा आत्मतः स्मर' इत्यादिना प्रकृतादात्मनः प्राणाद्युत्पत्तिप्रतिपादने प्रकृतस्यात्मनो विद्वांसं प्रत्यात्मत्वं विशिष्योच्यते। एवं त्रेधा तस्य सार्वात्म्योपदेशः त्रिविधोपासनोपयोगी। अतो न कस्याप्यनुपपत्तिरिति सविशेषमुक्तेः प्रामाणिकत्वा'द्यत्र नान्यत्पश्यती'त्याद्ययुक्तमित्याशङ्कते—नन्विति। यथा किञ्चिद्विषयसुखमनुभवन्नपि तदधिकविषयान्तरदर्शनाकर्णनध्यानेषु प्रवर्तते नैवं निरतिशयसुखरूपं ब्रह्मानुभवन्निति'यत्र नान्य'दित्यादेरभिप्रायः। अत एव भूम्नो निरतिशयसुखत्वप्रतिपत्त्यर्थं 'यो वै भूमा तत्सुख'मित्युक्त्वा 'नाल्पे सुखमस्ती'त्यल्पे जीववर्गे कीटादिहिरण्यगर्भान्ते सुखं निषिध्यते। 'भूमैव सुख'मित्येवकारेणापि तत्र तन्निषेध एव दृढीक्रियते। न च तत्र सुखमात्रनिषेधः संभवतीति निरतिशयसुखे तत्र निषेध्ये 'यो वै भूमा तत्सुख'मित्यत्र तथाभूतमेव सुखं विधेयं लभ्यत इत्याशयेन परिहरति—भूम्नि प्रत्यक्ष इत्यादिना। ननु 'यत्र नान्य' दित्यादेः सर्वात्मना वस्त्वन्तरदर्शनादिनिषेध एवार्थः प्रतीयते। स कथमुपपद्यते। प्रपञ्चस्य सत्यतया मुक्तिदशायामपि विद्यमानत्वेनाविर्भूतसार्वज्ञ्यादिगुणस्य मुक्तस्य तद्दर्शनानिवारणादिति शङ्कते—प्रपञ्चे सत्येवेति। परिहरति—इति न विचार्यमिति। अयमाशयः। भू-

तु निरतिशयानन्दस्वरूपं ब्रह्मैव प्रपञ्चाकारेण दर्शनगोचरो भवति। तथा हि श्रुतिः—'एतत्ततो भवति, आकाशशरीरं ब्रह्म, सत्यात्म प्राणारामं मनआनन्दम्' इति। तत्र 'आप्नोति स्वाराज्यम्, आप्नोति मनसस्पतिम्' इत्यादिना मुक्तात्मा प्रस्तुतः। तस्य 'वाक्पतिः' इत्यादिना स्वाधीनाप्राकृतविशुद्धवागिन्द्रियादिसंबन्ध उक्तः। तस्य पुनस्तादृशावस्थाप्राप्त्यनन्तरमेतत् दृश्यमानं प्राकृतप्रपञ्चजालमाकाशशरीरं चिदम्बरप्रकाशशरीरं ब्रह्मैव भवतीति तात्पर्यरहस्यार्थः। ततो मुक्तानां ब्रह्मणा सादृश्यं तत्समरसीभूतप्रपञ्चदर्शित्वमिति सर्वं समीचीनम् ॥

इति भूमाधिकरणम् ॥ २ ॥

म्नो हीदं लक्षणमुच्यते। भूमशब्दोऽयं ब्रह्मशब्दतुल्यन्यायत्वात् तद्वदेव त्रिविधपरिच्छेदान्तर्भूतवस्तुपरिच्छेदराहित्यसिद्धये स्थूलसूक्ष्मसकलचेतनाचेतनप्रपञ्चविशिष्टस्य परमेश्वरस्य वाचकः वृक्षशब्द इव पत्रपुष्पादिविशिष्टस्य स्थावरस्य। तथा च यथा वृक्षं पश्यतः पत्रपुष्पाद्याकारेणापि वृक्ष एव दर्शनगोचरो भवति। अत एव वृक्षं पश्यन्नामूलमाशिखरं सर्वावयवसहितं तं वृक्ष इत्येव पश्यति। एवं ब्रह्मानुभवतः प्रपञ्चाकारेणापि ब्रह्मैवानुभवगोचरो भवति। अतो युक्तं 'यत्र नान्यत्पश्यती'त्यादि। भूम्न्यनुभूयमाने भूमशब्दार्थानन्तर्गतस्य कस्यापि दर्शनाभावात्। उक्तेऽर्थे तैत्तिरीयश्रुतिं प्रमाणयति—तथा हीति। एतत्परिदृश्यमानं प्राकृतप्रपञ्चजातं ततो मुक्त्यवस्थाप्राप्त्यनन्तरमाकाशशरीरत्वादिविशिष्टं ब्रह्मैव भवति। मुक्तं प्रत्युक्तरूपब्रह्मात्मना स्फुरतीत्यर्थः। उदाहृतश्रुतेर्मुक्तविषयत्वं दर्शयितुं पूर्ववाक्यान्युदाहरति—आप्नोतीति। व्याहृतिविद्यायां ब्रह्मविदमधिकृत्येदमुच्यते 'आप्नोति स्वाराज्य'मित्यादि। स्वः स्वर्गसुखरूपे पदे राजत इति स्वाराट् तस्य भावं स्वाराज्यमाप्नोति सुखैकरसं परब्रह्मणः शिवस्य पदमाप्नोतीति यावत्। मनसस्पतिं ज्ञानशक्त्यधिष्ठानभूतं शिवं चाप्नोति। अयं प्रस्तुतो मुक्तात्मा तदा किंविशिष्टो भवतीत्याकाङ्क्षायामुच्यते 'वाक्पतिश्चक्षुष्पतिः श्रोत्रपतिर्विज्ञानपति'रिति। विज्ञानं मनः। एवं प्रस्तुतं मुक्तात्मानं प्र'त्येतत्ततो भवती'त्यादिकमुच्यत इति युक्तम्। इहापि भूमविद्यायां मुक्तः सर्वप्रपञ्चं पश्यन्नपि तत्र किञ्चिदपि दुःखरूपतां न पश्यति किं तु निरस्तसमस्तदुःखसंसर्गब्रह्मरूपतामेव पश्यतीत्युक्तम्। 'न पश्यो मृत्युं पश्यति न रोगं नोत दुःखताम्। सर्वं हि पश्यः पश्यति सर्वमाप्नोति सर्वश' इति। तस्मा 'द्यत्र नान्यत्पश्यती'त्यादेर्विरोधाभावान्मुक्तानां ब्रह्मसादृश्यं तदपृथग्भूतप्रपञ्चदर्शित्वं चोपपद्यत इत्युपसंहरति—तत इति ॥ ॥ इति भूमाधिकरणम् ॥ २ ॥

नयमणिमालायाम्

अथ भूमाधिकरणम् ॥ २ ॥

सू०। भूमा सम्प्रसादादध्युपदेशात् ॥ ७ ॥ धर्मोपपत्तेश्च ॥ ८ ॥

भूमा जीवस्तदुपरि नामाद्युपरीव वागादेः। प्रश्नप्रतिवचनाभ्यां विनैव भूम्नोऽवतारणतः ॥ ५३ ॥

एष तु वेति तुशब्दो गमयति पूर्वार्थविच्छेदम्। भूमा ततः शिवस्त्याल्लिङ्गाच्च स्वमहिमस्थितत्वादेः ॥ ५४ ॥

इति भूमाधिकरणम् ॥ २ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ भूमाधिकरणम् ॥ २ ॥

॥ सू ॥ **भूमा संप्रसादादध्युपदेशात्** ॥ ८ ॥ **धर्मोपपत्तेश्च** ॥ ९ ॥

भगवत्पादमते, आत्मशब्दश्रवणात् द्युभ्वाद्यधिकरणं परं ब्रह्मेति पूर्वस्मिन्नधिकरणे राद्धान्तितम् । तत्र । 'तरति शोकमात्मवित्' इत्यत्राब्रह्मणि प्राणेऽप्यात्मशब्दप्रयोगदर्शनादित्याक्षेपसंगत्येदमधिकरणमारभ्यते—**भूमेत्यादि**। अस्याधिकरणस्य 'भूमा त्वेव विजिज्ञासितव्य इति भूमानं भगवो विजिज्ञास इति । यत्र नान्यत्पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति स भूमा, अथ यत्रान्यत्पश्यत्यन्यच्छृणोति अन्यद्विजानाति तदल्पम्' । इत्यादि छान्दोग्यवाक्यं विषयः । अत्र किं प्राणो भूमा उत परमात्मेति संदेहः । भूमशब्दस्य भावप्रत्ययान्तत्वात् किमात्मकं तद्बहुत्वमिति विशेषाकांक्षायां 'प्राणो वा आशाया भूया' निति प्राणसन्निधानात् भूयः प्रश्नप्रतिवचनपरंपरादर्शनात् प्राणव्रतमतिवादित्वमनुवत्यैवापरित्यज्य प्राणं सत्यादिपरंपरया भूम्नोऽवतारणात्तस्यैव भूमत्वप्रतीतेश्च प्राणो भूमेति पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तस्तु भूमा परमात्मैव । कुतः । प्राणोपदेशानन्तरं 'एष तु वा अतिवदति यस्सत्येनातिवदतीति' तुशब्देन प्राणवादस्यानतिवादित्वमभिधाय सत्यशब्दवाच्यपरमात्मवादस्यातिवादित्वं ब्रुवता भूम्न एवोपदिश्यमानत्वा'त्तरति शोकमात्मवित्' इति प्रश्नवाक्ये आत्मोपक्रमेणात्मप्रकरणात् सन्निधितः प्रकरणस्य प्राबल्यात् वैपुल्यात्मकभूमरूपतायास्सर्वकारणे परमात्मनि सुतरामुपपत्तेश्च । सूत्रार्थस्तु **भूमा** परमात्मैव । कुतः । **संप्रसादादधि**=प्राणादधि प्राणोपदेशानन्तरमित्यर्थः । सम्यक्प्रसीदत्यस्मिञ्जीव इति संप्रसादः सुषुप्त्यवस्था । तस्यां प्राणो जागर्तीति संप्रसादशब्देन प्राणोऽभिधीयते । तदनन्तर 'मेष तु वे' त्याद्युपदेशादित्यर्थः ॥ परमात्मनो भूमत्वे युक्त्यन्तरमाह—सू ॥ **धर्मोपपत्तेश्च** ॥ ९ ॥ 'यत्र नान्यत्पश्यती'त्यादिनोक्तानां सर्वव्यवहाराभावादिधर्माणां परमात्मन्येवोपपत्तेः परमात्मैव भूमेत्यर्थः ॥

श्रीकण्ठमते, मुक्तप्राप्यस्य परमेश्वरस्य प्राप्तिप्रयोजनं निरतिशयं सुखं दर्शयति—सू ॥ **भूमा संप्रसादादध्युपदेशात्** ॥ ७ ॥ 'विषयवाक्यमभिन्नमेव । तत्र भूमशब्दनिर्दिष्टः परमेश्वरो वा तदन्यो वेति संशयः । तत्र नामादिषु तत्त्वेषु वागादीनि निर्दिश्य प्राणस्योपरि प्रश्नप्रत्युक्तिभ्यां विनैव भूम्नोऽवतारणात् भूमा प्राण इति पूर्वः पक्षः । प्राणशब्दनिर्दिष्टात्संप्रसादशब्दवाच्याज्जीवादूर्ध्वं 'मेष तु वे'त्यादिनात्मान्तरत्वेन भूम्न उपदेशात् आधिक्यप्रतिपादना'दथात आत्मादेश'इत्यात्मत्वेनाप्यग्रे तस्य वर्ण्यमानत्वाच्च प्राणशब्दनिर्दिष्टाज्जीवादधिक आत्मा भूमा परमेश्वर एवेति सिद्धान्तः ॥

सू ॥ **धर्मोपपत्तेश्च** ॥ ८ ॥ 'स भगवः कस्मिन्प्रतिष्ठित' इत्यादिनोपदिश्यमानानां स्वमहिमप्रतिष्ठितत्वसर्वात्मत्वसर्वकारणत्वादीनां धर्माणां परमेश्वर एवोपपत्तेः प्राणशब्दोदिते जीवेऽनुपपत्तेश्च परमेश्वर एव भूमा नापर इति सिद्धम् ।

ननु पूर्वत्राधिकरणे 'निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति' इति ब्रह्मसादृश्याभिधानात्तत्सायुज्यमुपेयुषां मुक्तानां तत्पृथग्भावेनावस्थितिसिद्धौ अत्र श्रूयमाणस्य 'यत्र नान्यत्पश्यती'त्यादेः प्रपञ्चदर्शनादिनिषेधस्य कथं सांगत्यमिति चेत् उच्यते निरतिशयसुखस्वभावे भूम्नि साक्षात्कृते सति मुक्तानां ब्रह्मैव प्रपंचाकारेण दर्शनगोचरो भवति न प्रकृतप्रपंच इति ब्रह्मसादृश्यं नाम तत्समरसीभूतप्रपंचदर्शित्वमेवेति च न काप्यनुपपत्तिरिति ॥

रामानुजमते, ॥ सू ॥ **भूमा संप्रसादादध्युपदेशात्** ॥ ७ ॥ विषयवाक्यं समानमेव । भूमा प्रत्यगात्मा वा परमात्मा वेति संदेहः ।' तरति शोक 'मित्यादिना प्रक्रान्तस्यात्मोपदेशस्य प्राणशब्दनिर्दिष्टे प्रत्यगात्मनि समाप्तिदर्शनात्प्रत्यगात्मेति पूर्वपक्षः। तथा प्राणे पर्यवसानेऽपि प्राणवेदिनोऽतिवादित्वमुक्त्वा 'एष तु वे'त्यादिना तुशब्देनोपासकभेदं प्रतिपाद्य तस्य सत्योपासकस्य पूर्वस्मादाधिक्योपदेशात्सत्यशब्दितं परं ब्रह्मैव भूमविशिष्टमिति सिद्धान्तः । सप्रसादः प्रत्यगात्मा । तस्मादधिकतयोपदेशादित्यर्थः । अतिवादित्वं हि स्वोपास्याधिक्यवादित्वम् ॥

सू ॥ **धर्मोपपत्तेश्च** ॥ ८ ॥ स्वाभाविकामृतत्वस्वमहिमप्रतिष्ठितत्वसर्वात्मत्वसर्वोत्पत्तिहेतुत्वादीनां धर्माणां परस्मिन्ब्रह्मण्येवोपपत्तेश्च भूमा परं ब्रह्मैव ॥ इति ।

आनन्दतीर्थमते, सू ॥ भूमा संप्रसादादध्युपदेशात् ॥ ८ ॥ 'यो वै भूमा तत्सुखं नाल्पे सुखमस्ति भूमैव सुखं भूमा त्वेव विजिज्ञासितव्य' इति वाक्यं विषयः । भूमा मुख्यप्राणो वा विष्णुर्वेति संदेहः । प्राणस्य प्राक्प्रकृतत्वात् तत्रैवोत्तरोत्तरभूयस्त्वप्रश्नप्रतिवचनयोस्समाप्तिदर्शनात् 'यद्यप्येनानुत्क्रान्तप्राणा' नित्यादिना तस्योत्क्रमश्रवणात् विष्णौ उत्क्रमायोगाच्च भूमा प्राण एवेति पूर्वपक्षः । 'यो वै भूमा तत्सुख'मिति सुखशब्दोक्तपूर्णसुखरूपत्वाभिधानात् भूमेति सर्वोत्तमत्वोपदेशात् गुणतो वैपुल्यस्य भूमशब्दार्थत्वात् प्राणस्यापि विष्णुत्वे तत्रैवोत्तरोत्तरभूयस्त्वप्रश्नप्रतिवचनयोर्विश्रान्त्युपपत्तेरुणत्वविशिष्टस्य तस्याप्युत्क्रमोपपत्तेश्च भूमा विष्णुरेवेति सिद्धान्तः । सूत्रार्थस्तु **भूमा**='यो वै भूमेति श्रुतौ भूमशब्दोक्तपूर्णो विष्णुरेव । कुतः । **संप्रसादात्**='भूमैव तत्सुख'मित्यनेन संप्रसादशब्दितपूर्णसुखरूपत्वाभिधानात् । किं च । **अध्युपदेशात्**=नामादेरपि तदुपरि नामादिदेवतोत्तमत्वेन भूम्नोऽभिधानाच्चेत्यर्थः ॥ सू ॥ **धर्मोपपत्तेश्च** ॥९॥ 'स एवाधस्ता'दित्यादिना भूम्नि सर्वगतत्वादिधर्मश्रवणात् तस्य च विष्णावेवोपपत्तेर्विष्णुरेवेत्यर्थः ॥ इति **सूत्रार्थचन्द्रिकायां भूमाधिकरणम्** ॥ १ ॥

अथाक्षराधिकरणम् ॥

॥ सू ॥ अक्षरमम्बरान्तधृतेः ॥ ९ ॥

बृहदारण्यके श्रूयतेऽस्य विषयः 'एतद्वै तदक्षरं गार्गि ब्राह्मणा अभिवदन्ति, अस्थूलमनण्वह्रस्वमदीर्घमलोहितमस्नेहमच्छायम्' इत्यादि ।

अत्र अक्षरशब्दवाच्यस्त्रेधा संदिह्यते प्रणवो जीवः परमेश्वरो वा इति ।

प्रणवजीवयोरन्यतर एवाक्षरशब्दवाच्यः । कुतः? अक्षरशब्दस्य वर्णपर्यायत्वात् प्रणववाचकत्वमुचितम् । 'पुरुषोऽक्षरमुच्यते' इति पुरुषस्यापि तदभिधेयत्वमुक्तम् । अतस्तावेवाक्षरशब्दवाच्यौ ।

॥ सू० ॥ अक्षरमम्बरान्तधृतेः ॥ ९ ॥ अक्षरब्राह्मणगतं विषयवाक्यमुदाहरति—बृहदारण्यक इति । अक्षरशब्दस्य बहुधाभ्यस्तस्य रूढ्या वर्णजीवैकान्त्यादम्बरान्तधृत्यादेः परमेश्वरैकान्त्याच्च ताभ्यां संशयमाह —अत्रेति । अक्षरशब्दरूढिमवलम्ब्य पूर्वपक्षयति—अक्षरशब्दस्येति । पुरुषोऽक्षरमुच्यत इति । अत्रो'च्यत' इत्यनेन जीवस्याक्षरशब्दवाच्यत्वमुक्तम् । तद्रूढ्यैव पर्यवस्यति । न क्षरत्यश्नुत इति वा योगस्य धर्मज्ञानसङ्कोचादिरूप क्षरणवत्यणौ च तस्मिन्नसम्भवादिति भावः । स्यादेतत् । अक्षरस्य 'यदूर्ध्वं गार्गि दिव' इत्यादावाकाशान्तसकलजगद्धारकत्व'मेतस्यैवाक्षरस्य प्रशासने गार्गी'त्यादौ प्रशासितृत्व'मदृष्टं द्रष्टृ'त्यादावदृष्टत्वादिविशेषितद्रष्टृत्वादिकं च श्रूयते । तत्प्रणवजीवयोर्न सम्भवतीति परमेश्वर एवाक्षरमित्याशङ्कयाह—अतस्तावेवेति । प्रणवो जीवो वाऽक्षरं न तु परमेश्वर इत्यर्थः । अयमाशयः । 'कस्मिन्नु खल्वाकाश ओतश्च प्रोतश्चे'ति गार्ग्याः प्रश्नस्योत्तरतया स'ल्वेतद्वै तदक्षर'मित्यक्षरनिरूपणं प्रवृत्तम् । तत्राकाशशब्दस्साक्षात्परमेश्वररूपपरब्रह्मपर एव । तथाहि अक्षरब्राह्मणात्पूर्वं गार्गिब्राह्मणे गार्गियाज्ञवल्क्ययोः प्रश्नोत्तरपरम्परा प्रवृत्ता 'यदिदं सर्वमप्स्वोतं च प्रोतं च कस्मिन्नु खल्वाप ओताश्च प्रोताश्चेति वायौ गार्गीति कस्मिन्नु खलु वायुरोतश्च प्रोतश्चेति अन्तरिक्षलोकेषु गार्गी'त्यारभ्य 'ब्रह्मलोकेषु गार्गी'त्यन्ते वाक्यसन्दर्भे । तत्र पृथिवीसलिलवाय्वन्तरिक्षलोकगन्धर्वलोकादित्यलोकचन्द्रलोकनक्षत्रलोकदेवलोकेन्द्रलोकप्रजापतिलोकब्रह्मलोकानां पूर्वपूर्वस्योत्तरोत्तरस्मिन्नोतप्रोतत्ववर्णनानन्तरं 'कस्मिन्नु खलु ब्रह्मलोका ओताश्च प्रोताश्चे'ति पुनः पृष्टेन याज्ञवल्क्येन ब्रह्मलोकशब्दोदितस्य चिदाकाशरूपस्य परमेश्वरपदस्योतप्रोतत्वं परमेश्वरे परब्रह्मण्येव वर्णनीयं स्यात् । तथा रहस्योद्धाटनं झटिति कर्तुमनुचितमिति मन्यमानेन 'गार्गि मातिप्राक्षीर्मा ते मूर्धा व्यपप्तदनतिप्रश्न्यां वै देवतामतिपृच्छसि मातिप्राक्षी'रिति सक्रोधमुक्ते भीता गार्ग्युपरराम । एवं बहुषु ब्राह्मणेषु याज्ञवल्क्यविजिगीषया तेन सह जल्पकथायां पर्यायेण प्रवर्तमानेष्वनुप्रविष्टा गार्गी तदानीं भीत्योपरतापि स्वोपरमानन्तरमुद्दालके प्रसिद्धे ब्रह्मविदि सूत्रमन्तर्यामिणं च पृष्टवति याज्ञवल्क्येन जिते सर्वेषां ब्राह्मणानामेवमेव पराजयो जायते स माभूदिति मन्यमाना पुनरपि याज्ञवल्क्यं प्रक्ष्यामीति ब्राह्मणाननुज्ञाप्य'अहं वै

(१) 'अदृष्टो द्रष्टे'त्यादाविति पुंल्लिङ्गतया पाठान्तरमप्यस्ति ।

त्वा याज्ञवल्क्य यथा काश्यो वा वैदेहो वा राजपुत्र उग्रं धनुरधिज्यं कृत्वा द्वौ बाणवन्तौ शरौ सपत्नातिव्याधिनौ हस्ते कृत्वा उपोत्तिष्ठेदेवमेवाहं त्वां द्वाभ्यां प्रश्नाभ्यामुपोदस्थां तौ मे ब्रूहि' इति द्वितीयप्रश्ननिवारणपरिजिहीर्षया प्रश्नद्वयानुज्ञां युगपदेव याज्ञवल्क्यं प्रति पृष्ट्वा 'पृच्छे'ति तदनुज्ञाता 'यदूर्ध्वं याज्ञवल्क्य दिवो यदवाक्पृथिव्या यदन्तरा द्यावापृथिवी इमे यद्भूतं च भवच्च भविष्यच्चेत्याचक्षते कस्मिंस्तदोतं च प्रोतं चे'ति पृष्ट्वा 'यदूर्ध्वं गार्गि दिव' इत्यादिना 'आकाशे तदोतं च प्रोतं चे'त्यन्तेनोत्तरे दत्ते 'नमस्तेऽस्तु याज्ञवल्क्य यो म एतं व्यवोच इति तं प्रशस्य इतः परं द्वितीयप्रश्नस्योत्तरं न जानीयादित्यभिमानेन 'अपरस्मै धारयस्वे'त्युक्त्वा पृच्छेति तेनोक्ते प्रथमप्रश्नोत्तरस्थिरीकरणार्थं पुनरपि 'यदूर्ध्वं याज्ञवल्क्य दिव' इत्यादिना प्राक्पृष्टमेव पृष्टवती। याज्ञवल्क्येन 'यदूर्ध्वं गार्गि दिव' इत्यादिना' काश एव तदोतंच प्रोतं चे'त्यन्तेन प्राचीनोत्तर एवावधारणेन दृढीकृते तदनन्तरं कृतस्य 'कस्मिन्नु खल्वाकाश ओतश्च प्रोतश्चे'ति द्वितीयप्रश्नस्योत्तरतया 'एतद्वै तदक्षर'मित्या'द्येतस्मिन्खल्वक्षरे गार्ग्याकाश ओतश्च प्रोतश्चे'त्यन्तं कृत्स्नमक्षरब्राह्मणं प्रवृत्तम्। अत्र गार्गिब्राह्मणान्ते याज्ञवल्क्येन यः प्रश्नः सक्रोधं निवारितः स एव खलु गार्ग्या सर्वेषां ब्राह्मणानां पराजयो भविष्यतीति भीतया तस्य क्रोधमविगणय्य पुनरवतारितः। निवारितप्रश्नस्य परमेश्वरे पर्यवसानं गार्गिब्राह्मण एवा'नतिप्रश्न्यां वै देवतामतिपृच्छसी'ति याज्ञवल्क्यवचनेन स्फुटमिति तदनुसारेणाकाशशब्दस्य परमेश्वरपरत्वमेव युक्तम्। अत एव याज्ञवल्क्यः प्रथमप्रश्नस्योत्तरं वक्तुं न जानातीति तदीयप्रश्ननिवारणभङ्ग्यावगम्य द्वितीयप्रश्नोत्तरं निधाय युगपत्प्रश्नद्वयानुज्ञामर्थितवती प्रथमप्रश्नोत्तरप्रशंसामिव कृत्वा सर्वाधारस्य परमेश्वरस्य केनचित्प्रकारेण कश्चिदाधारोऽस्तीति ज्ञात्वा वक्तमयं न प्रभवतीत्यभिप्रायेण 'अपरस्मै धारयस्वे'ति धृष्टमुक्तवतीति सङ्गच्छते। एवमत्राकाशः परमेश्वर इति निर्णीते स यत्रोतप्रोतत्वेन वर्ण्यते तस्य परमेश्वरत्वासम्भवात् तदक्षरशब्दरूढविषयः प्रणवो जीवो वेति युक्तम्। प्रणवस्य जीवस्य वा परमात्मोपासनास्थानतया तदधिकरणत्वेन व्यपदेशसम्भवात्। अस्ति हि हृदयादिषु प्रणवं जीवं वा विचिन्त्य तन्मध्यवर्तित्वेन परमात्मोपासनं श्रुत्यन्तरादिसिद्धम्। तथाप्याकाशान्तसकलजगद्धृतिस्तयोरनुपपन्नेति चेत् मैवोपपादि। न ह्यत्र सा श्रुता। किं तु 'कस्मिन्नु खल्वाकाश ओतश्च प्रोतश्च' 'एतस्मिन्खल्वक्षरे गार्ग्याकाश ओतश्चे'ति प्रश्नोत्तरयोराकाशमात्रधृतिः श्रुता। प्रशासनमदृष्टत्वादिविशिष्टद्रष्टृत्वादिकं च प्रणवे स्वतोऽसम्भवदपि परमेश्वराभेदोपचाराद्व्यपदेष्टुं शक्यम्। 'शिवो वा प्रणवो ह्येषः प्रणवो वा शिवः स्मृतः। वाच्यवाचकयोर्भेदो नात्यन्तं विद्यते क्वचित्। तस्मादेकाक्षरं देवमाहुरागमपारगाः। वाच्यवाचकयोरैक्यं मन्यमाना मनस्विनः।' इत्यादिपुराणेषु वाच्यवाचकयोः शिवप्रणवयोरभेदोपचारस्य निरूढत्वात्। अथर्वशिरसि च 'य ॐकारः स प्रणवो यः प्रणवः स सर्वव्यापी यः सर्वव्यापी सोऽनन्तो योऽनन्तस्तत्तारं यत्तारं तत्सूक्ष्मं यत्सूक्ष्मं तच्छुक्लं यच्छुक्लं तद्वैद्युतं यद्वैद्युतं तत्परं ब्रह्मेति स एकस्स एको रुद्रस्स ईशानस्स भगवान् स महेश्वरस्स महादेव' इति शिवप्रणवाभेदोपचाराश्रयणेन तदुभयनाम्नामेकनामत्वेन परिगणनपूर्वकमथ कस्मादुच्यत ॐकारः यस्मिन्नुच्चार्यमाण एव सर्वं शरीरमूर्ध्वमुन्नामयति तस्मादुच्यत ॐकार' इत्यारभ्य 'अथ कस्मादुच्यते महादेवो यस्सर्वान्भावान्परित्यज्यात्मज्ञानयोगैश्वर्ये महति महीयते तस्मादुच्यते महादेव'

इति प्राप्ते ब्रूमः—अत्राक्षरशब्दवाच्यं परं ब्रह्मैव । कुतः ? अम्बरान्तधृतेः 'यदूर्ध्वं गार्गि दिवो यदर्वाक् पृथिव्याः यदन्तरा द्यावापृथिवी इमे यद्भूतं च भवच्च भविष्यच्चेत्याचक्षते आकाश एव तदोतं च प्रोतं च' इति सर्वविकाराधारतया निर्दिष्ट आकाशः 'कस्मिन्नोतश्च प्रोतश्च' इति गार्ग्या पृष्टे एतद्वै तदक्षरं गार्गि ब्राह्मणा अभिवदन्ति' इत्यादिना 'एतस्मिन् खल्वक्षरे गार्ग्याकाश ओतश्च प्रोतश्च' इत्यन्तेन याज्ञवल्क्यवचनेन निर्दिष्टस्याक्षरस्याम्ब-

इत्यन्तेन तत्तद्व्यवस्थितयोगेनैव निर्वचनात् उपनिषदन्तरेषु च 'ओङ्कार एवेदं सर्वमोमितीदं सर्व'मित्यादिवाक्यैः प्रणवे शिवाभेदोपचारेण शिवगतसार्वात्म्यव्यपदेशदर्शनाच्च । जीवे तु पर्यायेण देवमनुष्यादिजन्मवति द्यावापृथिव्यादिशासितृत्वं तत्तदधिकारोपयुक्तजन्मप्राप्त्या पर्यायेणोपपद्यते । अदृष्टत्वाश्रुतत्वश्रवणं चक्षुःश्रोत्रागोचरे तस्मिन्परमेश्वर इवोपपद्यते । अमतत्वाविज्ञातत्वश्रवणमक्लेशेन परमेश्वरेऽपि नोपपद्यते । कथंचित्तु जीवेऽप्युपपद्यते । द्रष्टृत्वादिश्रवणं तु चाक्षुषादिज्ञानवति जीव एवोपपद्यते । 'यो वा एतदक्षरं गार्ग्यविदित्वास्मिँल्लोके जुहोति यजति तपस्तप्यते बहूनि वर्षसहस्राण्यन्तवदेवास्य तद्भवति यो वा एतदक्षरं गार्ग्यविदित्वाऽस्माल्लोकात्प्रैति स कृपणोऽथ य एतदक्षरं गार्गि विदित्वाऽस्माल्लोकात्प्रैति स ब्राह्मण'इत्येतत्सर्वं प्रणवे जीवे च सङ्गच्छते । अधीयानानां कर्माण्यातिष्ठतां ब्राह्मणादीनां प्रणवस्वरूपपरिज्ञानस्य देहातिरिक्तात्मविज्ञानस्य चावश्यकत्वादिति । सिद्धान्तं प्रतिज्ञाय सौत्रं हेतुमुपादायाक्षरे आकाशमात्रधृतिः श्रुता न त्वाकाशान्तसकलधृतिरिति सौत्रहेतोरसिद्धिशङ्कापरिहारोपयोगिपूर्ववाक्यप्रदर्शनपूर्वकं सौत्रं हेतुं व्याचष्टे—यदूर्ध्वं गार्गीत्यादिना । अक्षरे आकाशमात्रधृतिर्नोच्यते किं तु प्रागुपक्रान्तस्य भूगोलकादेराकाशान्तस्य सर्वस्य धृतिरुच्यते । न हि 'यदिदं किञ्चिदप्स्वोतं च प्रोतं चे'त्यादिवाक्यानां भूगोलकादिषु पूर्वपूर्वस्योत्तरोत्तरस्मिन्नोतप्रोतत्ववर्णने तात्पर्यम् । अधस्स्थितानामन्तरिक्षलोकादीनामुपरितनेषु गन्धर्वलोकादिष्वोतप्रोतत्वस्य दुरुपपादत्वात् पर्वतानां क्षितिधारकत्वस्येव ध्रुवस्य ज्योतिश्चक्रधारकत्वस्येव च यथाकथञ्चित्तस्योपपादनसम्भवेऽप्यत्र प्रकरणे तन्निरूपणस्य निष्फलत्वात् अक्षरस्य भूगोलकाद्याकाशान्तसकलाधारतायां सर्वस्याप्यस्य वाक्यसन्दर्भस्य 'एकं वृणीते द्वौ वृणीते त्रीन्वृणीते न चतुरो वृणीते पञ्च वृणीते न पञ्चातिवृणीते' इति वाक्यसन्दर्भस्य आर्षेयवरणविधान इव एकत्रैव तात्पर्येणैकवाक्यत्वे सम्भवति वाक्यभेदकल्पनायोगाच्च । गार्गिब्राह्मणे भूगोलकादिब्रह्मलोकान्तानां प्रश्नोत्तरपरम्परया पूर्वपूर्वस्योत्तरोत्तरस्मिन्नोतप्रोतत्ववर्णनानन्तरं 'कस्मिन्नु खलु ब्रह्मलोका ओताश्च प्रोताश्चे'त्यन्तिमप्रश्नस्य तदानीं निवारितस्याक्षरब्राह्मणे पुनः प्रवर्तनायां ब्रह्मलोकाधारमात्रविषयतारीतिं परित्यज्य भूगोलकादिसकलकार्यप्रपञ्चाधारविषयतयैव प्रवर्तनापूर्वकं 'यदूर्ध्वं गार्गि दिव' इत्यादितदुत्तरवाक्ये आकाशस्य सकलकार्यप्रपञ्चाधारत्वेन निर्दिष्टतया 'कस्मिन्नु खल्वाकाश' इत्यादितदनन्तरप्रश्नतदुत्तरवाक्ययोरपि तन्न्यायावतरणाच्चेति भावः । ननु पृथिव्याद्याधारप्रश्नोत्तरपरम्पराया वस्तुतोऽक्षरस्यैव सर्वाधारत्वप्रतिपादने विश्रान्तौ ब्रह्मलोकाधार-

(१) 'विषयतामपरित्यज्य' इति च पाठः ।

रान्तप्रपञ्चधृतिरवगम्यते । कथमेतदन्यत्र परमेश्वरात् संभवति ? ततः परमेश्वर एवाक्षरपदाभिधेयः ॥

विषयत्वेन प्राक्प्रवर्तितः प्रश्नः कथं पृथिव्यादिसकलकार्यप्रपञ्चाधारविषयतया पश्चात्प्रवर्तितः। न ह्यस्याः प्रश्नोत्तरपरम्पराया आकाशस्य ब्रह्मलोकान्तसकलकार्याधारत्वप्रतिपादने अक्षरस्याकाशान्तसकलकार्याधारत्वप्रतिपादने च तात्पर्यं वक्तुं शक्यम् । वाक्यभेदापत्तेः । न चाक्षरं परमेश्वरं साधयतस्सिद्धान्तिनः तदाधेय आकाशे ततोऽन्यत्वेन समर्थनीये सकलकार्याधारत्वं सम्भवति परमेश्वरस्यैव तथात्वादिति चेदुच्यते । आकाशोऽत्र न भूताकाशः किं तु चिदम्बररूपा पारमेश्वरी शक्तिः । तस्यास्सर्वोपादानभूतायाः सर्वाधारत्वमस्त्येव 'आकाशो ह्येवैभ्यो ज्यायानाकाशः परायण'मित्यादिश्रुत्यन्तरसिद्धम् । यद्यप्यत्र[1] चरमनिर्देश्यस्याक्षरस्य सर्वाधारत्वप्रतिपादनैकपरतयेयं[2] प्रश्नपरम्परा प्रवर्तिता[3] तथापि तत्सर्वाधारत्वं ब्रह्मलोकाधारे समापितमिति याज्ञवल्क्यस्य भ्रान्त्युत्पादनेन तस्याप्याधारान्तरप्रश्ने निरुत्तरतया तस्याधारान्तरं नास्तीति वचनेन वा पराजितो भवत्वित्यभिसन्धाय तत्र प्राङ्निर्दिष्टपृथिव्यादिसर्वाधारत्वब्रह्मलोकाधारप्रश्ने पुनः क्रियमाणे गार्ग्याशयविद्याज्ञवल्क्यस्तु तस्या दुराशयमवगत्य द्वितीयप्रश्नोत्तरे वक्तव्यतया परमेश्वरं निर्दिश्य परमाकाशं तदाधारमवोचत् । ततः परमाकाशोऽपि स्वेन सह स्वाधेयसकलकार्यधारणसमर्थे परमशिवे परब्रह्मणि सत्येव सकलकार्याधारो भवति यथा वह्निः स्वेन सह स्वाधेयसकलहविर्धारणसमर्थे वेदिरूपे स्थले सत्येव स्वयं सकलहविराधारो भवतीति मत्वा यदाश्रयणबलेनायमाकाशः सकलकार्याधारो भवति तथाभूतस्तस्याधारः क इति गूढभावेन 'कस्मिन्नु खल्वाकाश ओतश्च प्रोतश्चे'ति गार्ग्या पृष्टे याज्ञवल्क्येनाक्षरमाकाशान्तसकलधारकमित्यभिप्रायेण'तद्वै तदक्षर' मित्याद्युक्तं न त्वाकाशमात्रधारकमित्यभिप्रायेण । आकाशस्य सकलकार्याधारत्ववचनपूर्वकमक्षरस्याकाशाधारत्ववचनस्याक्षरस्याकाशान्तसकलधारकत्वप्रतिपादने 'जलपूर्णः कुम्भ' इत्युक्तिपूर्वकस्य 'तमयं वहती'ति वाक्यस्य जलसहितकुम्भवोढत्वप्रतिपादन इव तात्पर्यावसायात्। न चैवं सति वाक्यभेददोषावकाशः । जलादिषु पृथिव्यादिधारकत्ववचनानामिवाकाशे सकलकार्यधारकत्ववचनस्यापि अक्षरस्याकाशान्तसकलकार्यधारकत्वप्रतिपादनार्थतया तदेकवाक्यत्वेन तस्य स्वातन्त्र्याभावात् । ननु भवेदेवमेतत्सर्वं यद्यत्राकाशः परमेश्वरो न स्यात् । स तु परमेश्वर एवेत्यभ्युपगन्तव्यम् । 'अनतिप्रश्नां वै देवतामतिपृच्छसी'ति याज्ञवल्क्यवचनानुसारात् । अतः परमेश्वरादन्यदक्षरमिति तस्य परमेश्वरस्योतप्रोतत्वव्यपदेशस्तस्य परमेश्वरोपासनास्थानत्वाभिप्रायेणौपचारिको नेतव्य इत्याशङ्क्याह—कथमेतदिति । इह श्रुतमाकाशधृतिमात्रमौपचारिकतया नेतुं शक्यम् । आकाशधृतिश्रवणस्याकाशगतसकलकार्याधारत्वोक्तिपूर्वकत्वसामर्थ्यात् सिद्ध्यन्त्याकाशान्तसकलधृतिस्तु परमेश्वरादन्यत्र योजयितुं न शक्यते । सामर्थ्ये शब्द इवोपचारासम्भवात् । उदाहृतयाज्ञवल्क्यप्रतिवचनं तु ब्रह्मलोकाधारप्रश्नस्य परमेश्वराविषयत्वेऽपि ब्रह्मलोकाधार आकाश इति प्रतिवचने सति तदनन्तरमाकाशाधारविषयः प्रश्नस्तद्विषयो भविष्यतीति दूरदृष्टिमता याज्ञवल्क्येन पूर्वप्रश्नस्यैव निवार-

(१) 'यद्यप्यस्य' इति च पाठः । (२) 'परत्व एव' इति च. पाठः । (३) 'प्रवृत्तिः ' इति. ख पाठः ।

॥ सू ॥ सा च प्रशासनात् ॥ १० ॥

सा च धृतिः 'तस्यैवाक्षरस्य प्रशासने गार्गि सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठतः।' इत्यादिना प्रकृष्टाज्ञाधीनाऽवगम्यते। तज्जगच्छासनं जीवस्य न संभवति; 'एक एव रुद्रो न द्वितीयाय तस्थुः' इति जगच्छासने द्वितीयाभावश्रवणात्। अतः परमेश्वर एवाक्षरशब्दवाच्यः॥

॥ सू ॥ अन्यभावव्यावृत्तेश्च ॥ ११ ॥

अन्यभावोऽर्थान्तरत्वम्। 'तद्वा एतदक्षरं गार्गि अदृष्टं द्रष्टृ अश्रुतं श्रोतृ अमतं मन्तृ अविज्ञातं विज्ञातृ' इति वाक्यशेषः परमेश्वरादक्षरस्यान्यभावं व्यावर्तयति, प्रणवजीवपक्षयोरदृष्टत्वादिविशेषितद्रष्टृत्वाद्यसम्भवात्।

णं कृतमित्येतदभिप्रायं चिदम्बरशक्तेरानरहस्यदेवतात्वाभिप्रायं चोपपद्यते। तस्मादक्षरं परमेश्वरस्तदाधारक आकाशश्चिदम्बरमित्येव युक्तमिति भावः॥ नन्वस्त्वाकाशश्चिदम्बरम्। अक्षरं तु जीव इत्यपि सम्भवति। यथा वा 'अरा नाभौ समर्पिता एवमस्मिन्प्राणे सर्वं समर्पित'मिति भूमविद्यागतवचनबलाज्जीवस्यापि देशकालवत्सर्वाधारत्वोपपत्तेरित्याशङ्कानिराकरणार्थं सूत्रम्। सू० ॥ सा च प्रशासनात् ॥१०॥ साच धृतिरिति। नन्वम्बरान्तधृतिः प्रशासनाधीना न श्रूयते किं तु सूर्यादिकतिपयधृतिरिति चेत्सत्यम्। तच्छ्रवणमेव स्थालीपुलाकन्यायेन सकलजगद्धृतेरपि तदधीनत्वं प्रत्याययिष्यति। यथा हि लोके स्थाल्यां तुल्यपाकानां पुलाकानामेकस्यदिन्नान्येषामपि सिद्धता ज्ञाप्यते तुल्यो हेतुरस्य चान्येषां च सिद्धत्वस्य ज्ञापक इति एवमिहापि सूर्यादिधृतेरक्षरप्रशासनाधीनत्वं प्रदर्श्यान्येषां धृतेरपि तथैव तदधीनत्वमिति श्रुत्या प्रत्याय्यते तुल्यः प्रकृष्टशासनरूपः सर्वत्राप्रतिहतो हेतुरिति।'न द्वितीयाय तस्थ' इति तैत्तिरीयश्रुतिपाठः। तत्राविशेषणस्य परमेश्वरस्य द्वितीयाभावश्रवणेऽपि 'य इमाँल्लोकानीशत ईशिनीभि'रिति श्वेताश्वतरे 'य इमाँल्लोकानीशत ईशनीयु'रित्यथर्वशिरसि च तद्वाक्यशेषश्रवणात्तदनुसारेण जगच्छासनविषयमेव तद्द्वितीयाभाववचनम्। तथा च जगतो यथाकथञ्चिदनेकाधारत्वकल्पनसम्भवेऽप्यनेकशासितृत्वकल्पनं न सम्भवतीति भावः॥ ननु द्रष्टृत्वादिकं जीव एव सम्भवति न परमेश्वर इत्याशङ्कानिराकरणार्थं सूत्रम्॥ अन्यभावव्यावृत्तेश्च ॥११॥ अदृष्टत्वादिविशेषितद्रष्टृत्वाद्यसम्भवादिति॥ अयमाशयः।'अविज्ञातं विज्ञात्रि'त्येतदनन्तरं 'नान्यदतोऽस्ति द्रष्टृ नान्यदतोऽस्ति श्रोतृ नान्यदतोऽस्ति मन्तृ नान्यदतोऽस्ति विज्ञातृ' इति श्रूयते। तस्य सर्वथा द्रष्ट्रन्तरनिषेधपरत्वं वक्तुमयुक्तम्। द्रष्टृबहुत्वस्यानेकप्रमाणसिद्धत्वात् किंतु पूर्वोक्तं द्रष्टृ यावद्गुणविशिष्टतया प्रकृतं तावद्गुणैस्तत्सदृशं द्रष्ट्रन्तरं नास्तीत्येवंपरं वाच्यम्। दृश्यते हि बहुविद्वद्युते ग्रामे चैत्रस्य बहुशास्त्रवेदितृत्वादिगुणानभिधायास्मिन्ग्रामे चैत्र एव विद्वानिति वचनस्य प्रागुक्तैर्गुणैश्चैत्रसमो विद्वान्नास्तीत्येवंपरत्वम्। तथा च 'नान्यदतोऽस्ति द्रष्ट्रि'त्यादेः प्रागुक्तैः सर्वाधारत्वसर्वप्रशासितृत्वादिगुणैः प्रकृतस्य द्रष्टुः सदृशं द्रष्टृ नास्तीत्येवमाद्यर्थपरत्वस्थितौ तस्य परमेश्वरविषयत्वमवश्यंभावीति

(१) 'न त्वंबरान्तधृतिः प्रशासनाधीना श्रूयते।' इति च. पाठः।

अतः परमेश्वर एवाक्षरमिति निर्णयः ॥

॥ इत्यक्षराधिकरणम् ॥ ३ ॥

तत्रत्याः द्रष्ट्रादिशब्दाः परमेश्वरे चाक्षुषश्रावणमन्तव्याध्यवसेयविषयसाक्षात्कर्तृपरत्वेन सङ्क्रमयितव्याः । तथा च पूर्ववाक्यगतानामपि द्रष्ट्रादिशब्दानां स एवार्थस्सिद्ध्यतीति पूर्ववाक्यसन्दर्भस्यायमर्थः पर्यवस्यति। अदृष्टं जीववर्गस्य रूपदर्शनदशायां तदात्मवत्त्वं प्रत्यभासमानमेव सत् द्रष्टृ तद्दर्शनविषयरूपसाक्षात्कर्तृ अश्रुतं शब्दश्रवणदशायां तं प्रत्यभासमानमेव सत् श्रवणविषयशब्दसाक्षात्कर्तृ । अमतं तस्य स्थाणुपुरुषादिविचारदशायां तं प्रत्यभासमानमेव सत् तद्विचारविषयवस्तुसाक्षात्कर्तृ । अविज्ञातं तस्य स्थाण्वाद्यध्यवसायदशायां तं प्रत्यभासमानमेव सत् ब्रह्म विज्ञातृ तदध्यवसायविषयसाक्षात्कर्त्रीति । एवं जीववर्गव्यावर्तकार्थवर्णनायामेव प्रकृताक्षरसदृशद्रष्ट्रन्तरादिनिषेधपूर्वोत्तरवाक्यसन्दर्भानुगुण्यं लभ्यते । तस्माददृष्टत्वादिविशेषितद्रष्टृत्वादिकं जीववर्गे न सम्भवतीत्यधिकरणार्थमुपसंहरति–अत इति । अत्र सर्वप्रशासितृत्वादीनामस्पष्टानां ब्रह्मलिङ्गानां पूर्वपक्षदशायामक्षरधर्मत्वे बाधकोपन्यासात्तत्साभिध्याम्नाताकाशधर्माणामेव सतामौपचारिकोऽक्षरान्वय इति स्पष्टास्पष्टब्रह्मलिङ्गता ॥

॥ इति अक्षराधिकरणम् ॥ ३ ॥

नयमणिमालायाम्

अथ अक्षराधिकरणम् ॥ ३ ॥

सू० । अक्षरमम्बरान्तधृतेः ॥ ९ ॥ सा च प्रशासनात् ॥ १० ॥ अन्यभावव्यावृत्तेश्च ॥ ११ ॥

अक्षरमोङ्कारोऽस्तु प्रसिद्धितस्तत्र चाम्बरान्त धृतेः। सर्वाभिधायकत्वाद्दृष्टृत्वाद्धवतु जीवो वा ॥ ५५ ॥

तत्परमेश्वर एव प्रशासनाधीनतद्धृतिश्रवणात्। सर्वादृष्टस्य सतो द्रष्टृत्वस्योपदेशाच्च ॥ ५६ ॥

इत्यक्षराधिकरणम् ॥ ३ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथाक्षराधिकरणम् ॥ ३ ॥

॥ सू ॥ अक्षरमंबरान्तधृतेः ॥ १० ॥ सा च प्रशासनात् ॥ ११ ॥ अन्यभावव्यावृत्तेश्च ॥ १२ ॥

भगवत्पादमते, पूर्वं सत्यशब्दस्य ब्रह्मणि रूढत्वात् भूमा ब्रह्मेत्युक्तम् । तद्वदिहापि अक्षरशब्दस्य वर्णे रूढत्वाद्वर्ण एवाक्षरमस्त्विति दृष्टान्तसगत्येदमारभ्यते—**सू ॥ अक्षरमंबरान्तधृतेः ॥ १० ॥** 'एतद्वै तदक्षरं गार्गि ब्राह्मणा अभिवदन्त्यस्थूल'मित्यादि बृहदारण्यकवाक्यं विषयः । तत्र किमक्षरशब्देन वर्ण उच्यते उत ब्रह्मेति सदेहः । अक्षरसमाम्नाय इत्यादौ अक्षरशब्दस्य वर्णे रूढत्वात् वर्ण इति पूर्वः पक्षः । 'एतस्मिन्खल्वक्षरे गार्ग्याकाश ओतश्च प्रोतश्चे'ति पृथिव्यादेराकाशान्तस्य विकारजातस्य धारणात् न क्षरत्यश्नुते चेति नित्यत्वव्यापित्वाभ्यां चाक्षरं परं ब्रह्मैवेति सिद्धान्तः । **अक्षरं**=अक्षरशब्दवाच्य । परं ब्रह्मैव । कुतः । **अंबरान्तधृतेः**—पृथिव्यादेराकाशान्तस्य विकारजातस्य धारणादित्यर्थः ॥

नन्वंबरान्तधृतिः प्रधानेऽपि संभवतीत्यत आह **सू ॥ सा च प्रशासनात् ॥ ११ ॥ सा च**= धृतिः परमेश्वरस्यैव कर्म । नान्यस्याचेतनस्य। कुतः । **प्रशासनात्**–'एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठतः' इत्यादिना प्रशासनश्रवणादित्यर्थः ।

प्रधानादिनिरासेन ब्रह्मोपादाने हेत्वन्तरमाह—**सू ॥ अन्यभावव्यावृत्तेश्च ॥ १२ ॥** अन्यस्य प्रधानादेर्भावो धर्मः सोऽन्यभावः । तद्व्यावृत्तेश्च 'तद्वा एतदक्षरं गार्ग्यदृष्टं द्रष्टृ'त्यादितद्विपरीतधर्मश्रवणात् न प्रधानाद्यक्षरं किं तु ब्रह्मैति सिद्धम् ॥

श्रीकण्ठमते ॥ सू ॥ अक्षरमंबरान्तधृतेः ॥ ९ ॥ विषयवाक्यं समानमेव। अत्राक्षरशब्दवाच्यः प्रणवो वा जीवो वा परमेश्वरो वेति त्रिधा सदेहः । अक्षरशब्दस्य वर्णपर्यायत्वात् 'पुरुषोऽक्षरमुच्यत'इति जीवस्यापि तदभिधेयत्वश्रवणाच्च

अथेक्षतिकर्माधिकरणम् ॥ ४ ॥

प्रत्यक्षादिप्रमाणातीतस्यापि परमेश्वरस्य परमकरुणावशादुपासकप्रत्यक्षत्वमुपपादयितुमेतदधिकरणमारभ्यते—

॥ सू० ॥ ईक्षतिकर्मव्यपदेशात्सः ॥ १२ ॥

पूर्वाधिकरणेन सङ्गतिं दर्शयन्नुत्तराधिकरणमवतारयति–प्रत्यक्षादीति । पूर्वाधिकरणविषयवाक्ये, 'अदृष्टमश्रुत'मित्यादिना जीववर्गस्य चक्षुःश्रोत्रान्तःकरणव्यापारदशासु परमेश्वरस्यानवभासमानतोक्त्या तस्य प्रत्यक्षादिप्रमाणातीतत्वं लब्धम्' तथाभूतस्य तस्य साक्षात्कारः कथं फलत्वेनोच्यत इत्याशङ्कानिराकरणार्थं बाह्यान्तरिन्द्रियजन्यप्रत्यक्षाविषयोऽपि परमेश्वरः कृपावशादुपासकानां स्वरूपावरणमपनीय स्वरूपज्ञानात्मकसाक्षात्कारविषयो भवतीति प्रदर्शयितुमुत्तराधिकरणमारभ्यत इत्यर्थः ॥ सू० ॥ ईक्षतिकर्मव्यपदेशात्सः ॥१२॥ प्रश्नोपनिषदि

प्रणवजीवावेवाक्षरशब्दवाच्याविति पूर्व. पक्षः । 'एतस्मिन्खल्वक्षरे गार्ग्याकाश ओतश्च प्रोतश्चे'ति आकाशान्तसकलप्रपञ्चधृतेः श्रवणात् परमेश्वर एवाक्षरपदाभिधेय इति सिद्धान्त ॥

सू० ॥ सा च प्रशासनात् ॥ १० ॥ सा च धृतिः 'एतस्यैवाक्षरस्य प्रशासने गार्गि सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठत' इत्यादिना प्रकृष्टाज्ञाधीनावगम्यते । 'एक एव रुद्रो न द्वितीयाय तस्थु' रिति जगतश्शासने परमेश्वरस्याद्वितीयत्वश्रवणात् तच्छासनं न जीवस्य संभवति । अतः परमेश्वर एवाक्षरशब्दवाच्यः ॥

सू० ॥ अन्यभावव्यावृत्तेश्च ॥ ११ ॥ 'तद्वा एतदक्षरं गार्गि अदृष्टं द्रष्टृ अश्रुतं श्रोतृ' इत्यादिनाक्षरस्य परमेश्वरादर्थान्तरत्वस्य व्यावर्त्यमानत्वात् प्रणवजीवपक्षयोरदृष्टत्वविशेषितद्रष्टृत्वाद्यसंभवाच्च परमेश्वर एवाक्षरशब्दवाच्यः । इति ।

रामानुजमते, सू० ॥ अक्षरमंबरान्तधृतेः ॥ ९ ॥ विषयवाक्यं पूर्ववत् । अक्षरशब्दनिर्दिष्टं प्रधानं वा जीवो वा उत परमात्मा वेति संदेहः । प्रधानस्य विकाराधारत्वाज्जीवस्याचिद्वस्त्वाधारत्वाच्चाकाशाधारतयोच्यमानमक्षरं प्रधानं वा जीवो वा स्यात् न परमात्मेति पूर्वः पक्षः । 'यदूर्ध्वं गार्गि दिव' इत्यारभ्य कृत्स्नस्य विकारस्याधारतया निर्दिष्टस्याकाशस्याव्याकृतस्याधारतयोच्यमानस्याक्षरस्य प्रधानत्वायोगात् प्रशासनाधीनसूर्याचन्द्रमस्त्वसर्वाधारत्वादिश्रवणस्यापि जीवेऽनुपपन्नत्वाच्च न प्रधानजीवयोरक्षरत्वं किं तु परमात्मन एवेति सिद्धान्तः । सूत्रार्थस्तु **अक्षर** 'मेतद्वै तदक्षरं गार्गि'इति निर्दिष्टं **परमात्मा** । कुतः । **अंबरान्तधृतेः**=अंबर वायुमानाकाशः । अंबरान्तः अंबरपारभूतमंबरकारणमित्यर्थः । **कारणापत्तेरेव कार्यस्यान्तत्वात्** । **अंबरान्तः**=अव्याकृतं प्रधानं, तस्य **धृतेः**=धारणात् । अक्षरं परमात्मैवेति ॥

एवं तर्हि जीवस्य, प्रधानधृत्युपपत्तेरक्षरं जीवोऽस्तु इत्याशंक्याह—**सू० ॥ सा च प्रशासनात् ॥ १० ॥** सा च अंबरान्तधृतिः 'एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने'इत्यादिना प्रशासनात्क्रियत इति श्रूयते । प्रशासनमप्रतिहताज्ञेत्यर्थः । न ह्यप्रतिहताज्ञया कृत्स्नस्य जगतो धारणं जीवे उपपन्नम् । अतो न जीवोऽक्षरम् । **सू० ॥ अन्यभावव्यावृत्तेश्च ॥ ११ ॥** अस्यार्थः श्रीकण्ठमतवदेवेति न पृथक्प्रपञ्च्यते ॥

आनन्दतीर्थमते, सू० ॥ अक्षरमंबरान्तधृतेः ॥ १० ॥ विषयवाक्यं न भिद्यते । अत्राक्षरं मध्यमाक्षररूपं श्रीतत्त्वं वा ब्रह्म वेति संदेहः । अभ्रणीसूक्तस्थश्रीवाक्ये तस्याश्चन्द्रादिधारकत्वप्रशासनादिश्रवणात् श्रीतत्त्वमेवाक्षरं 'न तदश्नाती'ति असंहर्तृत्ववर्णनाच्च ब्रह्म इति पूर्वपक्षः ।

आकाशान्तसकलधारकत्वप्रतिपादनात् प्रकृष्टापराधीनासंकुचितशासनश्रवणात् स्थौल्याणुत्वाद्यन्यवस्तुस्वभावरहितत्ववर्णनात अनशनोक्तेरन्यानुपजीवनप्रतिपादनार्थत्वेनाविरोधाच्च ब्रह्मैवेति सिद्धान्तः । सूत्रार्थस्तु अक्षरं **ब्रह्मैव** । न चित्प्रकृतिः । कुतः । **अंबरान्तधृतेः**=आकाशान्तपदार्थधात्वश्रवणात् इति ॥ **सू० ॥ सा च प्रशासनात् ॥ ११ ॥ च**=यतः । सा=अंबरान्तधृतिः । **प्रशासनात्**=विष्णोराज्ञामात्रादेव भवतीति श्रुतावुक्ता । अतोऽप्यक्षरं **ब्रह्मैव** न चेतनप्रकृतिः ॥

सू० ॥ अन्यभावव्यावृत्तेश्च ॥ १२ ॥ अन्यभावानां=विष्ण्वन्यवस्तुस्वभावानां स्थूलत्वादीनाम् । **व्यावृत्तेश्च** अभावकथनाच्च । ब्रह्मैवाक्षरमित्यर्थः ॥

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायामक्षराधिकरणम् ॥ ३ ॥

अस्य विषयः प्रश्नोपनिषदि श्रूयते 'यः पुनरेतं त्रिमात्रेणोमित्यनेनैवाक्षरेण परं पुरुषमभिध्यायीत स तेजसि सूर्ये सम्पन्नो यथा पादोदरस्त्वचा विनिर्मुच्यत एवं हैव स पाप्मना विनिर्मुक्तस्स सामभिरुन्नीयते ब्रह्मलोकं स एतस्माज्जीवघनात्परात्परं पुरुषमीक्षत'इति । अत्रेक्षतिकर्मत्वेन श्रूयमाणः परमेश्वरोऽन्यो वेति संशयः। नासौ परमेश्वरः हिरण्यगर्भ एव।'स सामभिरुन्नीयते ब्रह्मलोक' मिति तल्लोकप्राप्तिश्रवणात्। परशब्दस्य जीवोत्कृष्टे तस्मिन्सम्भवाच्च। अथवा

'स यो ह वैतद्भगवन्मनुष्येषु प्रायणान्तमोङ्कारमभिध्यायीत कतमं वाव स तेन लोकं जयती'ति पिप्पलादं प्रति सत्यकामप्रश्ने 'एतद्वै सत्यकाम परं चापरं च ब्रह्म यदोङ्कारस्तस्माद्विद्वानेतेनैवायतनेनैकतरमन्वेती'ति तत्प्रतिवचनमुपक्रम्य 'स यद्येकमात्रमभिध्यायीत् स तेनैव संवेदितस्तूर्णमेव जगत्यामभिसम्पद्यते तमृचो मनुष्यलोकमुपनयन्ते स तत्र तपसा ब्रह्मचर्येण श्रद्धया सम्पन्नो महिमानमनुभवत्यथ यो द्विमात्रेण मनसि सम्पद्यते सोऽन्तरिक्षं यजुर्भिरुन्नीयते सोमलोकं स सोमलोके विभूतिमनुभूय पुनरावर्तत' इत्येकमात्रमोङ्कारमुपासीनस्य तत्प्रथममात्रात्मकऋक्प्रापणीयमनुष्यलोकप्राप्तिफलं द्विमात्रं तमुपासीनस्य तद्वितीयमात्रात्मकयजुःप्रापणीयान्तरिक्षलोकप्राप्तिफलं चाभिधायेदमाम्नायते । 'यः पुनरेत'मित्यादि । अत्र ध्यातव्यः परमपुरुष एव ईक्षणीयः फलफलिनोरीक्षणध्यानयोरेकविषयत्वनियमात्।'परं पुरुष' मित्यत्र परत्वावधित्वेन विवक्षितस्यापि केभ्यश्चित्परत्वसम्भवेन 'परात्परं पुरिशयं पुरुष' मिति निर्देशस्य ततो भेदावहत्वाभावात् इति स्थिते यो ध्यातुरीक्षणविषयः पुरुषः तत्र त्रेधा संशयं दर्शयति—अत्रेति । 'अन्यो वे'त्यनेन हिरण्यगर्भो नारायणो वेति कोटिद्वयमपि सङ्गृहीतम्। अस्मिन्सन्देहवाक्ये 'अत्रे'त्यनेन परमेश्वर इति कोटेर्बीजं सूचितम् । यस्योपक्रमे 'एतद्वै सत्यकामे'त्यादिना परब्रह्मणः परमेश्वरस्योपासनाया विधित्सावगतात्रेत्यर्थः । 'ईक्षतिकर्मत्वेन श्रूयमाण' इत्यनेन 'तदन्यो वे'ति कोटेर्बीजं सूचितम्। पूर्वत्र 'ह्यदृष्टं द्रष्टृ'त्यादिना परमेश्वरस्य प्रत्यक्षाविषयत्वमुक्तम् । अत ईक्षतिकर्मत्वश्रवणं परमेश्वरादन्यत्रैव सम्भवतीति भावः। नासौ परमेश्वरः इति । ईक्षतिकर्मत्वश्रवणादेवेति भावः । कस्तर्हीत्याकाङ्क्षायां प्रथमपूर्वपक्षमाह—हिरण्यगर्भ इति। तल्लोकप्राप्तिश्रवणादिति। भूलोकान्तरिक्षलोकरूपप्राकृतलोकप्रायपाठादत्र ब्रह्मलोकशब्दः कार्यब्रह्मलोकपर इति भावः। ननु हिरण्यगर्भे जीवघनात्परात्परमित्येतदनुपपन्नम् । जीवसङ्घातवाची हि जीवघनशब्दः । 'घनाः कठिनसङ्घातमेघकाठिन्यमुद्गरा'इत्यभिधानकोशस्मृतेषु घनशब्दार्थेषु सङ्घातस्यैवात्रान्वययोग्यत्वात्। एवं चात्र यदि जीवघनः जीवसमष्टिरूपो हिरण्यगर्भः तदा तस्यैव तस्मात्परत्वमनुपपन्नम् । यदि व्यष्टिसमष्टिसाधारण्येन जीवसमूहः तथापि समूहान्तर्गतस्य तस्मात्परत्वमनुपपन्नम्। यदि व्यष्टिसमूह एव तथापि तस्माद्यः परः ततः परत्वं हिरण्यगर्भस्यानुपपन्नमित्याशङ्क्याह—परशब्दस्येति । जीवघनोऽत्र जीवसमूहः । स एतस्मादिति विशेष्यमाणः परिदृश्यमानो व्यष्टिसमूह एव भवति । पञ्चम्यौ समानाधिकरणे। तथा च प्रकृत्यादिभ्यः पराद्व्यष्टिजीववर्गात्परत्वं

नारायणः। तस्य पुरुषशब्दवाच्यत्वात् जीवघनात्पराद्धिरण्यगर्भात्परत्वोपपत्ते-श्च। तस्मिन्नेव प्रणववाच्यत्वप्रसिद्धेश्च। 'तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरय' इति तत्पदस्यैव विद्वदनुभवविषयत्वश्रवणात्।'ऋग्भिरेतं यजुर्भिरन्तरिक्षं सामभिर्यत्तत्कवयो वेदयन्त' इत्यग्रिमश्लोके तत्प्रत्यभिज्ञानाच्चेति प्राप्ते ब्रूमः। ईक्ष-

---

मुख्यजीवेऽपि हिरण्यगर्भे सम्भवतीति न किञ्चिदत्रानुपपन्नमित्याशयः। पुरुषशब्दवाच्यत्वादिति। 'यथा शङ्करशब्दोऽयं महादेवेऽवतिष्ठते। तथा पुरुषशब्दोऽपि वासुदेवेऽवतिष्ठत'इत्यादिषु पुरुषशब्दस्यासाधारण्येनापि नारायणे शक्तिस्मरणादिति भावः। जीवघनात्पराद्धिरण्यगर्भादिति। यदि जीवघनो व्यष्टिजीववर्गस्तदा व्यधिकरणे पञ्चम्यौ। यदि समष्टिजीवस्तदा समानाधिकरणे इत्युभयथापि हिरण्यगर्भात्परत्वं वाक्यार्थ इति स नारायणे समुपपद्यत इति भावः। प्रणववाच्यत्वप्रसिद्धेरिति। प्रपञ्चसारादिष्विति शेषः। प्रत्यभिज्ञानाच्चेति। अयमाशयः। 'यत्तत्कवयो वेदयन्त' इत्यत्र 'तद्विष्णो'रिति मन्त्रश्रुतविष्णुपदसाधारणविद्वदनुभवत्वविषयत्वप्रत्यभिज्ञानादिह ब्रह्मलोको विष्णुपदमेवेति तत्रेक्षणविषयः तदर्थं ध्यातव्यश्च पुरुषो विष्णुरेव। न चैवं सति परब्रह्मोपासनाविधित्सयोपक्रमस्य कश्चिद्विरोधः। अस्मिन्नेव श्लोके 'तमोङ्कारेणान्वेती'त्योङ्कारेण विष्णूपासनया तत्पदप्राप्तिमभिधाय 'यत्तच्छान्त'मित्यादिनोङ्कारेणैव शान्तत्वादिविशिष्टं शिवमपि प्राप्नोतीति वचनादोङ्कारेण शिवोपासनस्यापि विधिसिद्धेः। एवं च शान्तत्वादिब्रह्मलिङ्गैरुपसंहारस्यापि न विरोधः। प्रत्युत सिद्धान्तिन एवोपक्रमोपसंहारविरोधः। उपक्रमे परब्रह्मोपासनावदपरब्रह्मोपासनापि तल्लोकप्राप्तिफलोपक्षिप्ता। न च 'यः पुनरेत'मित्यादेः परब्रह्मोपासनाविषयत्वे ततोऽन्यत्र क्वचिदपरब्रह्मोपासनाविधानं कृतमिति प्रदर्शयितुं शक्यम्। न चौपसंहारिकश्लोकस्य प्रागुक्तोपासनाफलोपसंहारमात्रपरत्वे 'यत्तच्छान्तमजरममृतमभयं परं चे'ति प्राप्यान्तरसमुच्चयार्थश्चकारो युज्यते। तस्माच्छान्तत्वादिविशिष्ट एव परमेश्वरः। ईक्षतिविषयस्तु तदन्यश्चतुर्मुखो नारायणो वेति। सूत्रे 'स' इति निर्देशो यस्य परमेश्वरस्योपासन'मेतद्वै सत्यकाम परं चापरं चे'त्युपक्रमविधित्सिततयोक्तं स एव ध्यानेक्षणवाक्ययोः परशब्देन प्रत्यभिज्ञाप्यत इति प्रत्यभिज्ञासूचनायेत्यभिप्रेत्याह—ईक्षतिविषयस्स परमेश्वर इति। न चेक्षणवाक्ये 'परात्पर'मिति निर्देशान्नास्त्युपक्रमगतपरब्रह्मप्रत्यभिज्ञेति वाच्यम्। 'परं चापरं च ब्रह्मे'त्युपक्रमे अपरब्रह्मणः सन्निहितनिर्दिष्टतया तस्यैव परभावाक्षेपितत्प्रतियोगितयान्वयात्। ईक्षणवाक्येऽपि तस्मादपरब्रह्मण एवेक्षतिकर्मणः परत्वप्रतिपादनात्। ननु परशब्दप्रत्यभिज्ञानुसरणे परब्रह्मोपासनया सह विधित्सिततयोपक्रान्ता क्वचिदप्यपरब्रह्मोपासना न विहिता स्यादिति चेन्माभूत्। सर्वस्याप्यस्य प्रकरणस्य त्रिमात्रोङ्कारपरब्रह्मोपासनाविध्यर्थत्वात्। ओङ्कारस्येदृशो महिमा यदनेनापरब्रह्मोपासनापि तत्प्राप्तिफला मात्रावैगुण्येनापि मनुष्यलोकान्तरिक्षलोकप्राप्तिफला। तस्मादेवंभूतमहिमशालिनोङ्कारेण मात्रावैगुण्यरहितेन हेयमल्पफलमपरं ब्रह्म विहाय परमेव ब्रह्मोपासनीयमिति। एवमेकवाक्यत्वसम्भवे वाक्यभेदकल्पनायोगात्। तस्मादेकवाक्यतासाकाङ्क्षपरब्रह्मप्रकरणानुगृहीतपरश्रुतिप्रत्यभिज्ञाबलादीक्षतिविष-

तिविषयस्स परमेश्वरः। उत्तरत्र 'तमोङ्कारेणैवायतनेनान्वेति विद्वान् यत्तच्छान्तमजरममृतमभयं परं चे'ति तदसाधारणशान्तत्वादिधर्मव्यपदेशात् । न हि हिरण्यगर्भे तत्कार्ये शान्तत्वादिकमस्ति। 'ब्रह्मलोक'मिति परब्रह्मणः शिवस्य लोकः प्राप्यतयाऽवगम्यते। जीवघन इति जीवसमष्टिरूपे हिरण्यगर्भः तस्मात्परात् परं हि ध्येयं श्रूयते। ततो हिरण्यगर्भपक्षो न युक्तः। नारायण इति यदुक्तं तद्विचार्यम्। 'अमृतमभयं परं चे'ति नित्यमुक्तत्वमभयहेतुत्वं विश्वाधिकतया परत्वं च कथमस्मिन्नुपपद्यते । विश्वरूपो ह्यसौ। कथं चैतदुपपद्यते । यज्जीवघनाद्धिरण्यगर्भादपि परादुत्कृष्टात् नारायणात्परमुत्कृष्टं पुरिशयानमन्तर्यामितया अत एव पुरुषं परं ब्रह्म तदुपासकस्साक्षात्पश्यतीति वर्णितम्। 'नारायणपरं ब्रह्म' 'ऋतꣳ सत्यं परं ब्रह्म पुरुषं कृष्णपिङ्गलम्। ऊर्ध्वरेतं विरू-

यः परमेश्वर एवेति भावः। व्यपदेशादिति सौत्रं हेतुं व्याचष्टे—उत्तरत्रेति। शान्तत्वादिकं प्रकृतध्यानेक्षणकर्मणोऽन्यत्रोपासनान्तरविषयेऽन्वेतीति वक्तुमयुक्तम्। वाक्यभेदप्रसङ्गेनात्रोपासनान्तरविध्यनङ्गीकारात्। 'अमृतमभयं परं चे'ति चकारस्येक्षतिकर्मण्येव शान्तत्वादिगुणसमुच्चयार्थत्वोपपत्तेरिति भावः। न हि हिरण्यगर्भे इति। शान्तत्वं निरस्तसकलसांसारिकदोषकलङ्कत्वममृतत्वमनादिमुक्तत्वमभयत्वमभयहेतुत्वम्। स्वयं भयराहित्यस्य शान्तत्वविशेषणेनैव सिद्धेः। अभयशब्दात्तत्करोतिण्यन्तात्पचाद्यचि अभयशब्दस्याभयहेतुपरत्वोपपत्तेः। परत्वं सर्वोत्कृष्टत्वम्। एतत्सर्वं हिरण्यगर्भे न सम्भवतीत्यर्थः। प्राकृतलोकप्रायपाठात् ब्रह्मलोकशब्दः कार्यब्रह्मलोकपर इति पूर्वपक्षहेतुं विघटयति—ब्रह्मलोकमिति। परश्रुतिप्रत्यभिज्ञालिङ्गप्रकरणैः प्रायपाठस्य बाध इति भावः। इतश्च न हिरण्यगर्भ इत्याह—जीवघन इति। एतस्मादित्ययं सर्वनामशब्दः 'परं चापरं च ब्रह्मे'त्यत्र प्रकृतपरमेश्वरगतपरत्वावधित्वेन तत्रैव निर्ज्ञातं हिरण्यगर्भं परामृशतीति तत्सामानाधिकरण्यात् जीवघनशब्दोऽपि तद्विषय इति भावः। नारायणपक्षे शान्तत्वाजरत्वसम्भवेऽप्यमृताभयपरशब्दोक्तानि नित्यमुक्तत्वसंसारमोचकत्वविश्वाधिकत्वानि नोपपद्यन्त इत्याह—अमृतमभयमिति। नित्यमुक्तत्वमिह न नित्यमेव सांसारिकसकलदोषनिर्मुक्तत्वम्। शान्तविशेषणेन तल्लाभात्। किं तु सर्वकालं निरतिशयानन्दभोक्तृत्वम्। तत्परमेश्वरधर्मस्य परमाकाशशब्दितस्य निरतिशयानन्दस्यावस्थाविशेषरूपे नारायणे न सम्भवतीति भावः। इतश्च नारायणो नेक्षतिविषय इत्याह—कथञ्चैतदिति। 'जीवघनात्परा'दिति पञ्चम्योर्वैयधिकरण्यमेव युक्तम्। अधिकार्थलाभादिति भावः। ननु तयोर्वैयधिकरण्येऽपि हिरण्यगर्भात्पर ईक्षतिकर्मगतपरत्वावधिभूतो नारायण इति कुतोऽवसीयते येनेक्षतिकर्म नारायणो न स्यादित्याशङ्क्याह—नारायणपरमिति। तैत्तिरीये दहरविद्याया'मणोरणीया'नित्यनुवाके 'यो देवाना'मिति मन्त्रेण शिवस्य हिरण्यगर्भादधिकत्वे सिद्धेऽपि तदनन्तरानुवाके'नारायणपरं ब्रह्मे'ति नारायणाद्ब्रह्मणः परत्वमुक्तम्। तत्किं नारायणात्परं ब्रह्मेत्याकाङ्क्षायाम् 'ऋतं सत्य'मिति तदनन्तरानुवाके शिव एव नारायणात्परं ब्रह्मेति प्रदर्शितम्। तेन हिरण्यगर्भात्परो नारायणस्ततः परश्शिव इति सिद्धम् स्पष्टं चैतच्छिवसङ्कल्पोपनिषदि 'परात्परतरं ब्रह्मे'ति मन्त्रे। अतस्तदर्थप्रत्यभिज्ञानादिह हिरण्यगर्भात्परो नारा-

पाक्ष'मिति हि श्रूयते। तस्मात्पुरि दहरपुण्डरीके वर्तमानतया पुरुषशब्दवाच्यं 'तस्य प्रकृतिलीनस्य यः परः स महेश्वर'इति श्रुत्या प्रणवाभिधेयं 'नारायणपरं ब्रह्मे'ति श्रुत्या नारायणाद्विश्वरूपादधिकं वाङ्मनसविपर्यासरहिततया ऋतं सत्यं त्रिलोचनतया विरूपाक्षं परशक्त्या प्रणववर्णव्यत्यासरूपोमाशब्दवाच्यया शबलाकारत्वेन कृष्णपिङ्गलं परं सर्वानिशायि ब्रह्म 'परात्परं पुरिशयं पुरुषमीक्षत'इति ईक्षतिकर्मत्वेन व्यपदिश्यत इति युक्तम्। यदुक्तं 'तद्विष्णोः परमं पद'मिति तत्र प्रपञ्चाकारत्वमन्तरेण यन्निरतिशयानन्दस्वभावं विष्णोः परमं पदं

यण एवेति भावः। तस्मादिहेक्षतिविषयो न हिरण्यगर्भो नापि नारायणः किं तु उदाहृतदहरविद्यायां यदनेकमङ्गलगुणविशिष्टं दिव्याद्भुतरूपं च ब्रह्म वर्णितं तदेवेति तत्रत्यगुणरूपविवरणपूर्वकमुपसंहरति—तस्मादिति। 'पुरि दहरपुण्डरीक' इत्यादिकं शारीराधिकरणे विवृतम्। प्रणववर्णव्यत्यासरूपेति। अयमर्थो लिङ्गपुराणे शिवेनाम्बिकायै वर्णितः। 'त्वदीयः प्रणवः कश्चिन्मदीयः प्रणवस्तथा। त्वदीयो देवि मन्त्राणां शक्तिभूतो न संशयः। अकारोकारमकारा मदीये प्रणवे स्थिताः। उकारं च मकारं च अकारं च क्रमेण तु। त्वदीयं प्रणवं विद्धि त्रिमात्रं प्लुतमुत्तम'मिति। व्यपदिश्यत इति युक्तमिति। नन्विह दहरविद्योपवर्णितस्थानगुणरूपविशिष्टमेव ब्रह्मेक्षतिकर्मत्वेन व्यपदिश्यत इति कुतस्सिद्ध्यति। पुरिशयमिति विशेषणात्। ननु 'स सामभिरुन्नीयते ब्रह्मलोक'मिति 'स एतस्माज्जीवघना'दिति ब्रह्मलोकं प्राप्तस्य 'स' इति सर्वनाम्ना परामर्शात् पर्यङ्कविद्यादिवर्णितपरमाकाशरूपब्रह्मलोकस्थानतदुचितरूपगुणविशिष्टं ब्रह्मेक्षणीयमिति कुतो न सिद्ध्यति। वाक्यवैयर्थ्यप्रसङ्गान्न सिद्ध्यति। तल्लोकं प्राप्तस्तं पश्यतीत्यर्थतः सिद्ध्यन्नर्थो हि 'स एतस्मा'दिति वाक्यं नापेक्षते। कथं तर्हि तदवैयर्थ्यम्। 'परं पुरुषमभिध्यायीते'त्येतदनन्तरं तद्योजनया। तथा सति ध्यानस्य परब्रह्मलोकप्रापकत्वे द्वारतया तत्साक्षात्कारः प्रदर्शितो भवति। ध्यानद्वारभूतस्तत्साक्षात्कारश्च 'आप्रायणात्तत्रापि हि दृष्ट'मि (ब्र० ४. १. १२. सू०) त्यधिकरणभाष्ये दर्शितः। हृदयपुण्डरीक एव भवतीति पुरिशयमिति विशेषणमपि युज्यते। तस्मात्पाठक्रमादर्थक्रमस्य बलीयस्त्वात् 'स एतस्मादिति वाक्यस्य प्रागेवान्वयमभिप्रेत्य दहरविद्योपवर्णितविशेषणानामीक्षतिकर्मणि संयोजनं युक्तमेव। अथ ब्रह्मलोकशब्दोक्ते शिवपदे तद्विष्णोरिति मन्त्रार्थप्रत्यभिज्ञाया अविरोधमुपपादयति—यदुक्तमित्यादिना। नन्वविरोधार्थं 'तद्विष्णो'रिति मन्त्रस्य शिवपदविषयत्वमेव वक्तुं युक्तं न तु शिवविषयत्वम्। तस्य शिवविषयत्वोपपादनमपि दुष्करम्। न हि प्रपञ्चाकारेणावस्थितस्य विष्णोः शिवपदं स्वरूपं किं तु शिवशक्तिस्वरूपः परमानन्दः। तथैव भाष्ये प्रकृत्यधिकरणादिष्वपि प्रतिपादितम्। तस्य शिवपदत्वोपपादनं तु सुकरम्। तद्विष्णोः परमं रूपं यः परमानन्दः स एव परमाकाशरूपः शिवपदतयापि वर्तत इति। एवमेव 'सोऽध्वनः पारमाप्नोति तद्विष्णोः परमं पद' मिति कठवल्लीमन्त्रस्य शिवपदविषयत्वोपपादनं कृतं 'कार्यं बादरिरस्य गत्युपपत्ते' रित्य (ब्र० ४. ३. ६. सू०) धिकरण इति चेत्सत्यम्। इहापि स एवाभिप्रायः। 'तदेव शिवाभिधं ब्रह्मे'त्यादि तु शिवशक्त्योरभेदोपचारेण प्रवृत्तमिति न दोषः। दर्शितो हि प्रागा'नन्दो ब्रह्मे'त्यादिश्रुतिषु 'आनन्दमयोऽभ्यासात्' (ब्र०

रूपं तदेव शिवाभिधं परं ब्रह्मेत्यविरोधः । यतो विष्णुशिवयोरुपादाननिमित्तयोरवस्थाभेदमन्तरेण स्वरूपभेदो नास्ति । इति ईक्षतिकर्माधिकरणम् ॥ ४ ॥

१. १. १३. सू०) 'आकाशस्तल्लिङ्गा'दि (ब्र० १. १. २३. सू०) त्यादिसूत्रेषु च शिवशक्त्योरभेदोपचारः ॥ ॥ इतीक्षतिकर्माधिकरणम् ॥ ४ ॥

नयमणिमालायाम्।

अथ ईक्षतिकर्माधिकरणम् ॥ ४ ॥

सू० । **ईक्षतिकर्मव्यपदेशात्सः** ॥ १२ ॥

ईक्षतिलक्ष्यो विष्णुस्तद्विष्णोरिति तथा प्रथितेः । पुरुषश्च स प्रसिद्धो हिरण्यगर्भात्परश्च जीवघनात् ॥ ५७ ॥

जीवघनात्पर इति यस्तस्मादपि परोऽत्र शिव उदितः । स्वावस्थाभेदतनोस्स एव विष्णोश्च परमपदम् ॥ ५८ ॥

इति ईक्षतिकर्माधिकरणम् ॥ ४ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ ईक्षतिकर्माधिकरणम् ॥ ४ ॥

॥ सू० ॥ **ईक्षतिकर्मव्यपदेशात्सः** ॥ १३ ॥

भगवत्पादमते, पूर्वं वर्णे रूढस्याक्षरशब्दस्य जगद्धृतिलक्षणलिंगेन ब्रह्मणि न क्षरतीति योगवृत्तिराश्रिता । तद्वदिहापि देशपरिच्छिन्नफलश्रुतिलिंगेन परशब्दस्यापेक्षिकपरत्वविशिष्टे हिरण्यगर्भे वृत्तिरस्त्विति दृष्टान्तसंगत्येदमाह—सू० ॥ **ईक्षतिकर्मव्यपदेशात्सः** ॥ १३ ॥ 'यः पुनरेतं त्रिमात्रेणोमित्येतेनैवाक्षरेण परं पुरुषमभिध्यायीत' इति प्रश्नोपनिषद्वाक्यं विषयः । तत्र ध्येयं वस्तु हिरण्यगर्भाख्य परं ब्रह्म वा उत परमात्मा वेति संदेहः । 'स तेजसि सूर्ये संपन्नः' 'स सामभिरुन्नीयते ब्रह्मलोकम्' इति तद्विदो देशपरिच्छिन्नस्य फलस्योच्यमानत्वात् पिण्डापेक्षया प्राणस्य परत्वोपपत्तेश्च हिरण्यगर्भ इति पूर्वपक्षः । 'स एतस्माज्जीवघनात्परात्परं पुरिशयं पुरुषमीक्षत' इति ध्यातव्यस्येक्षतिकर्मत्वेन व्यपदेशाद्ध्यानेक्षणयोरेकविषयत्वनियमात् परिच्छिन्नफलस्य क्रममुक्त्यर्थत्वोपपत्तेश्च सः ध्यातव्यः परमात्मैवेति सिद्धान्तः ॥

श्रीकण्ठमते, सू० ॥ ईक्षतिकर्म व्यपदेशात्सः ॥१२॥ विषयवाक्यं 'यः पुन'रित्यादि 'पुरुषमीक्षत' इत्यन्तं वाक्यं विषयः । अत्रेक्षतिकर्मत्वेन श्रूयमाणः हिरण्यगर्भो वा नारायणो वा परमेश्वरो वेति संदेहः । ब्रह्मलोकप्राप्तिफलत्वश्रवणात् जीवोत्कृष्टत्वात्परशब्दवाच्यो हिरण्यगर्भो वा पुरुषशब्दवाच्यत्वात् जीवघनात्पराद्धिरण्यगर्भादपि परत्वोपपत्तेः प्रणववाच्यत्वप्रसिद्धेः 'तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरय' इति तत्स्वरूपस्यैव विद्वदनुभवविषयत्वश्रवणाच्च नारायणो वा ईक्षतिकर्म स्यात्, इति पूर्वपक्षः। उत्तरत्र,'यत्तच्छान्तमजरममृतमभयं परं चे'त्यसाधारणशान्तत्वादिधर्मव्यपदेशात् ब्रह्मणः शिवस्य लोकस्य प्राप्यत्वोपपत्तेः जीवसमष्टिरूपाद्धिरण्यगर्भादपि परात्परत्वाभिधानाच्च परमेश्वर एवेक्षतिविषयः न हिरण्यगर्भ इति जीवघनाद्धिरण्यगर्भादपि परात्पुत्कृष्टान्नारायणादपि परमिति प्रतिपादनात् विष्णुशिवयोरुपादाननिमित्तयोरवस्थाभेदमन्तरेण स्वरूपभेदानभ्युपगमेन प्रपञ्चाकारत्वमन्तरेण निरतिशयानन्दस्वभावस्य विष्णोः परमस्वरूपस्यैव ब्रह्मत्वाभ्युपगमेन च तस्य विद्वदनुभवविषयत्वे विरोधाभावाच्च पुरि दहरपुण्डरीके वर्तमानतया पुरुषशब्दवाच्यं 'तस्य प्रकृतिलीनस्य यः परः स महेश्वर' इति श्रुत्या प्रणवाभिधेयं 'नारायणपरं ब्रह्मे'ति श्रुत्या नारायणाद्विश्वरूपादधिकं सर्वातिशायि ब्रह्मैव ईक्षतिकर्मत्वेन व्यपदिश्यत सिद्धान्तः । सूत्रार्थस्तु, **ईक्षतिकर्म–** ईक्षति विषयः । **सः**–परमेश्वरः । कुतः । **व्यपदेशात्**–उत्तरत्रासाधारणशान्तत्वादिधर्मव्यपदेशात् । इति ।

रामानुजमते, सू० ॥ ईक्षतिकर्म व्यपदेशात्सः ॥१२॥ विषयवाक्यं पूर्ववत् । अत्र ध्यायतीक्षतिकर्मतया व्यपदिष्टः परमपुरुषः हिरण्यगर्भो वा उत परब्रह्मभूतः पुरुषोत्तमो वेति संशयः । एकद्विमात्रप्रणवोपासकफलभूतमनुष्यान्तरिक्षलोकसाहचर्यात् ब्रह्मलोकरूपफलस्यापि चतुर्मुखलोकत्वनिश्चयात् हिरण्यगर्भ इति पूर्वपक्षः । उत्तरत्र निरुपाधिकशान्तत्वादिधर्मव्यपदेशात् परमात्मत्वनिश्चये सति ब्रह्मलोकशब्दस्यापि तत्स्थानत्वोपपत्तेश्च पुरुषोत्तम एवेति सिद्धान्तः । **ईक्षतिकर्म=सः** परमात्मा ध्यायतीक्षत्योरेकविषयत्वेन ध्यायतिकर्मापि स एवेत्यर्थः । श्रीकण्ठमतवदत्रापि त्रिपदमेवैतत्सूत्रमिति वेद्यम् ॥

आनन्दतीर्थमते, सू० ॥ ईक्षतिकर्मव्यपदेशात्सः ॥१३॥ 'सदेव सोम्येदमग्रआसीत्' इत्यादिकं, सृष्टिप्रतिपादकमनेकप्रकरणात्मकं सच्छब्दघटितं वाक्यं विषयः। तत्र सच्छब्दवाच्यं प्रधानं वा विष्णुर्वेति संदेहः। 'तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेये'ति-बहुभावश्रवणात् निर्विकारश्रुत्यानुपादानस्य तस्य बहुभावासंभवात् कार्यौन्मुख्यरूपस्य गौणेक्षणस्य प्रधाने संभवाच्च प्रधानमेव सच्छब्दवाच्यमिति पूर्वपक्षः। 'तत्तेज एक्षत' 'तदपोऽसृजत' इत्यादिषु ईक्षितृत्वस्रष्टृत्वश्रवणेन तस्य तेजोऽबन्नाभिमानिदेवतात्वप्रतीत्या देवतात्मना बहुभावस्य प्रधानेऽसंभवात् प्रत्युत विष्णावेव संभवाच्च विष्णुरिति सिद्धान्तः । **सूत्रार्थस्तु** सदेवेत्यादिप्रकरणस्थितसदादिशब्दवाच्यः **सः** विष्णुरेव । न प्रधानम् । कुतः। **ईक्षतिकर्मव्यपदेशात्**–तदैक्षतेति चेतननिष्ठेक्षतेति शब्दोपलक्षितदर्शनाख्यक्रियाभिधानात् इति ॥ **इति सूत्रार्थचन्द्रिकायामीक्षतिकर्माधिकरणम् ॥ ४ ॥**

अथ दहराधिकरणम् ॥ ५ ॥

तदिह हरिविरिञ्चादिप्रपञ्चोत्तीर्णस्यापि साधकानुग्रहाय पुरिशयानतया पुरुषस्य परमशक्तिरूपोमाशबलितस्य विरूपाक्षस्य परब्रह्मणः साक्षात्कारः सकलसंसारनिवृत्तिपूर्वकं तत्प्राप्तये तदुपासकानां तद्वाचकप्रणवपराणां भवतीति निरूपितम्। तस्य पुरिशयनमुपासनं च प्रकटयितुमिदमधिकरणं प्रस्तूयते—

॥ सू० ॥ दहर उत्तरेभ्यः ॥ १३ ॥

छान्दोग्ये श्रूयतेऽस्य विषयः ' अथ यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेश्म दहरोऽस्मिन्नन्तर आकाशः तस्मिन् यदन्तस्तदन्वेष्टव्यं तद्वाव विजिज्ञासितव्यम्' इत्यादि ॥

दहराकाशइह किं भूताकाश उच्यते, उत जीवः, परमेश्वरो वेति संशयः॥

आकाशशब्दस्य वियति रूढतया भूताकाशो दहराकाशः। अथवा जीवो दहर

अथ दहराधिकरणम् ॥ ५ ॥

पूर्वाधिकरणसङ्गतिप्रदर्शनपूर्वकमुत्तराधिकरणमवतारयति—तदिहेति। अध्वातीतपरमाकाशवर्त्यपि शिवः उपासकानां प्रत्यक्षविषयो भूत्वा 'तदोकोऽग्रज्वलन'मित्य (ब्र०४-२-१६ सू०) धिकरणोक्तरीत्या तदनुग्रहीतुं तेषां हृदयपुण्डरीकेऽपि कृष्णपिङ्गलत्वादिविशिष्टेन सूक्ष्मेण रूपेणावस्थितः प्रणवेन स्वोपासकानां सकलसंसारनिवृत्तिपूर्वकस्वप्राप्तये तदीक्षणविषयो भवतीति खल्वीक्षतिकर्माधिकरणे निरूपितम्। तस्य यत्र स्थितस्य यथाभूतरूपगुणविशिष्टस्य प्रणवेनोपास्यत्वं तत्सर्वं प्रकटीकर्तुं दहरविद्याविचारार्थमधिकरणमारभ्यत इत्यर्थः। एषा प्रासङ्गिकी सङ्गतिः। प्रकृतसिद्ध्यर्थेयमुपोद्घातसङ्गतिरिति केचित्॥**सू०॥ दहर उत्तरेभ्यः ॥१३॥** त्रेधा संशयं दर्शयन् संशयकोटीनां बीजानि सूचयति–**दहराकाश इहेति।** आकाशश्रुतिरभ्यस्यमाना भूताकाशकोटेर्बीजम्। दहरत्वलिङ्गमभ्यस्यमानं जीवकोटेरिति दहराकाश इत्यनेन सूचितम्। इहेत्यनेन सिद्धान्तकोटेर्बीजं सूचितम्। यत्र प्रकरणे अपहतपाप्मत्वादिकं परमेश्वरलिङ्गं श्रूयत इति भावः। **वियति रूढतयेति।** आकाशशब्दस्तावल्लोके वियति प्रसिद्धतरः। न च सा प्रसिद्धिरासमन्तात्काशत इति योगमूला। जडे तदसम्भवात्[1]। अतस्तस्य तत्र रूढिरेव। परमेश्वरे तु योगो वा व्यापकत्वादिना भूताकाशसाम्येन गौणवृत्तिर्वा वक्तव्या। तदुभयं रूढितो दुर्बलम्। अतो रूढ्या भूताकाश एवायमिति भावः। **दहरेति।** तस्य स्वरूपतो व्यापकत्वेऽपि हृदयपुण्डरीकावच्छेदेनाल्पत्वं सम्भवतीति भावः। स्वरूपेणैवाल्पत्वमुपपादनीयं चेत् जीवोऽयमस्त्वित्याह—**अथवेति।** ननु पक्षद्वयेऽपि 'यावान्वा अयमाकाशस्तावानेषोऽन्तर्हृदय आकाश' इति वाक्यशेषो न सङ्गच्छते। तथाहि भूताकाशे तावदभेदादुपमानोपमेयभावो न सङ्गच्छते। न च बाह्याभ्यन्तरकृतभेदेन तदुपपत्तिः। आन्तरस्य बाह्यवद्व्यापकत्वाभावात्। जीवे स्वत एवाणुत्वान्न सङ्गच्छते। परमेश्वरे तु हृदयावच्छेदेनाल्पत्वेऽपि स्वरूपेण व्यापकत्वविवक्षयोपपद्यते[2]।'एष त आत्मान्तर्हृदयेऽणीयान् व्रीहेर्वा यवाद्वे'ति

(१)' जीवे तदसंभवात् इति- क- पाठः. (२) 'व्यापकतयोपपद्यते' इति-ख-पाठः।

इति अल्पप्ररिमाणत्वात्, तस्याणुभूतेऽस्मिन् संभवात्, न व्यापी परमेश्वरो दहरः॥ परमेश्वरस्य हृदयावच्छेदोपाधिकाणीयस्त्वे वर्णितेऽपि तदनन्तर 'मेष म आत्मान्तर्हृदये ज्यायान् दिवो ज्यायानन्तरिक्षा'दित्यादिना स्वाभाविकव्यापकस्यापि वर्णनदर्शनात्। एवं च वाक्यशेषानुसारेण स्वाभाविकव्याप्तिमान्परमेश्वर एव दहराकाश इति युक्तम्। एवं स'त्यथ यदिदमस्मिन्ब्रह्मपुर' इत्युपक्रमोऽपि सङ्गच्छते। देहस्य ब्रह्मपुरत्वोक्त्यापि देहान्तर्वर्तित्वेन ब्रह्मोपासनाविधित्सयेदं प्रकरणमारभ्यत इति अवगम्यते। ननु'चैत्रगृहे मैत्रस्तिष्ठती'त्यन्यगृहत्वेन निर्दिष्टेऽप्यन्यावस्थानमुच्यते। तत्र 'मैत्र' इति विशिष्याधेयो निर्दिष्टः इहाप्याकाशश्रुत्या विशिष्य भूताकाशो निर्दिष्ट इति तुल्यमिति चेन्न। इह चैत्रगृहवाक्यान्वयाङ्गीकारे ब्रह्मपुरत्वेन देहोक्तेर्वैयर्थ्यप्रसङ्गात्। नहि मैत्रान्वेषिणं प्रति 'चैत्रगृहे मैत्रस्तिष्ठती'ति वाक्ये चैत्रगृहत्वोक्तिर्देवदत्तगृहादिव्यावर्तनेनेवात्र ब्रह्मपुरत्वोक्तिर्देहान्तर्वर्तित्वेन ब्रह्मोपासनाविधित्साभावे प्रकारान्तरेण साफल्यमश्नुवीत। तस्माद्यथा'प्रजापतिर्वरुणायाश्वमनय'दित्याद्युपक्रमगतार्थवादेनाश्वदातुः किञ्चिद्विधास्यत इत्यवगमात् तदनन्तरश्रुतं 'यावतोऽश्वान्प्रतिगृह्णीयात्तावतो वारुणांश्चतुष्कपालान्निर्वपे'दिति वाक्यमश्वप्रतिग्रहीतुरिष्टविधायकतयावभासमानमप्यश्वदातुस्तद्विधायकमिति योज्यते। एवमिहाप्युपक्रमे देहस्य ब्रह्मपुरत्वोक्त्या देहस्यान्तः किञ्चित्परमेश्वरस्योपासनं विधास्यत इत्यवगमात् तदनन्तरश्रुतं दहराकाशवाक्यं भूताकाशप्रतिपादकतयावभासमानमपि स्वरूपेण व्यापकस्य ब्रह्मशब्दोक्तस्य परमेश्वरस्य प्रतिपादकमिति योजनीयम्। तथा सत्येव 'यावान्वा अयमाकश'इति बाह्याकाशसाम्योक्त्यनन्तर 'मुभे अस्मिन्द्यावापृथिवी अन्तरेव समाहिते। उभावग्निश्च वायुश्च सूर्याचन्द्रमसावुभौ। विद्युन्नक्षत्राणि यच्चास्येहास्ति यच्च नास्ति सर्वं तदस्मिन्समाहित'मिति द्यावापृथिव्यादिसमाधानाधारत्ववर्णनमपि सङ्गच्छते। तस्मात्स्वरूपेण व्यापकः परमेश्वर एव दहराकाश इत्याशङ्क्याह—न व्यापी परमेश्वर इति। अयमाशयः। 'यावान्वा' इत्यादिवाक्यं भूताकाशसाम्यप्रतिपादनेन दहराकाशस्य व्यापकत्वपरं न भवति किं तु दहराकाशेनैव दहराकाशस्य साम्यप्रतिपादनेनातिसौक्ष्म्यपरम्। अयमित्यस्य प्रकृतदहराकाशपरामर्शित्वे सम्भवत्यप्रकृतबाह्याकाशपरामर्शित्वकल्पनानौचित्यात्। तेनैव तस्योपमानोपमेयभावो नान्वेतीति चेत् सत्यम्। अनन्वय्यपि तन्निबध्यते अनुपमत्वद्योतनाय यथा 'स्वे महिम्नी' त्यत्रानन्वय्यपि स्वस्य स्वेनाधाराधेयभावोऽनाधारत्वज्ञापनाय निबध्यते। अत एव 'रामरावणयोर्युद्धं रामरावणयोरिवे'त्यादावनुपमत्वद्योतनायाभेदे निबध्यमाने उपमानोपमेयभावो नान्वेतीति अन्वर्थनामानन्वयालङ्कार इत्याहुरालङ्कारिकाः। एवं निरतिशयसौक्ष्म्यपरत्वेन भूताकाशे जीवे चायं वाक्यशेष उपपद्यते। प्रत्युत भूताकाशवद्व्यापको दहराकाश इत्येवं परमेश्वरपरत्वमेवास्य नोपपद्यते। कथं, तस्मिन्पक्षे खल्वाकाशशब्दस्य परमेश्वरे गौणी वृत्तिरेष्टव्या न यौगिकी वृत्तिः। प्रथमप्रतीतरूढ्यपरित्यागेन तत्पूर्वकगौणवृत्त्युपपत्तौ तत्परित्यागापेक्षस्य योगस्यानुन्मेषात्। तस्याश्चा'काशवत्सर्वगत' इति श्रुत्यन्तरप्रसिद्धम्, इहापि ब्रह्मपुर इति ब्रह्मशब्देन परमेश्वरस्योपासनात् बुद्धिस्थितं च व्यापकत्वमेव सादृश्यनिमित्ततयावतिष्ठते। तथा चोपमेयनिर्देशकेन आकाशशब्देनैव भूताकाशसादृश्ये प्रतिपादिते वाक्येन प्रतिपाद्यमानं तत्सादृश्यं कथमन्वेतु। न हि यो भूताकाशवद्व्यापकः स भूताकाशे तद्व्या-

पक इति वाक्यं समञ्जसं भवति । न च वाच्यं यथाग्नेयादीनां षण्णां यागादीनाममावास्यापौर्णमास्याकालयोस्तदुत्पत्तिवाक्यविहितयोरप्य'मावास्यायाममावास्यया यजेत पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेते'ति वाक्ययोर्गौणाभ्यां तृतीयान्ताभ्याममावास्यापौर्णमासीपदाभ्यामनूद्यमानयोरपि सप्तम्यन्तामावास्यापौर्णमासीपदोपात्तयोः पुनर्विधानं तद्वदिहापि स्यादिति। तयोर्वाक्ययोष्षण्णां यागानां प्रयोगैक्यस्यौत्सर्गिकतया पौर्णमास्यां प्राच्याङ्गानुष्ठानपूर्वकं पौर्णमासीत्रिकमनुष्ठायामावास्यायां प्राप्तायाममावास्यात्रिकमनुष्ठाय उदीच्याङ्गसमापनप्रसङ्गात्। ननु, यदि 'यावान्वा' इत्यादिकं दहराकाशस्य स्वरूपतो व्यापकत्वपरं न भवेत् किं त्वतिसूक्ष्मत्वपरमेव भवेत् तदाग्रे वर्ण्यमानं द्यावापृथिव्यादिसमाधानाधारत्वं कथमुपपद्यत इति चेत् वचनबलादिति ब्रूमः । श्रूयते हि तैत्तिरीयेऽपि समानप्रकरणे हृदयं प्रक्रम्य'तस्यान्ते सुषिरं सूक्ष्मं तस्मिन्सर्वं प्रतिष्ठित'मिति । ननूच्यमानमप्यसम्भावितं कथं श्रद्धेयमिति चेत् उच्यते 'उभे अस्मिन्नि'त्यादिना दहरविद्योपासकस्य ब्रह्मलोकप्राप्त्यनन्तरमुपयोगि भोगस्थानभोगोपकरणभोग्यजातमुच्यते। तत्र द्यावापृथिवीग्रहणं सकलभोगस्थानोपलक्षणम् । अग्निवायुचन्द्रसूर्यग्रहणं सकलभोगोपकरणोपलक्षणम्। 'यच्चास्येहास्ति यच्च नास्ति सर्वं तदस्मिन्समाहित' मिति भोग्यजातमुच्यते।यदस्योपासकस्येह लोके विद्यते यच्चेहलोके इदानीं न विद्यते नष्टं भविष्यद्वा चेतनाचेतनात्मकं भोग्यं तत्सर्वमस्मिन्दहराकाशे समाहितमिति हि तस्यार्थः। अग्रे 'यो ह्यस्येतः प्रैति न तमिह दर्शनाय लभते।अथ ये चास्य जीवा येच प्रेताः यच्चान्यदिच्छन्न लभते सर्वं तदत्र गत्वा विन्दत'इति श्रुत्यैवाग्रे तथा विवृतत्वात् । तच्च ब्राह्मलौकिकं भोगस्थानभोगोपकरणजातं द्विविधम्। मुक्तस्य शरीरविरहावस्थायामीश्वरेणैव सृष्टं स्वाप्नपदार्थजाततुल्यमेकं तस्य शरीरवत्त्वदशायां तेनैव सृष्टं जाग्रत्पदार्थजाततुल्यमपरम्। तदुभयं सूत्रकार एव चतुर्थाध्याये'तन्वभावे सन्ध्यवदुपपत्ते (ब्र०४-४-१३ सू.)र्भावे जाग्रद्वत्(ब्र०४-४-१४)इति सूत्राभ्यां विवेचयिष्यति।तत्राद्यं स्वाप्नपदार्थजातवदेव सूक्ष्मेऽपि मातुमर्हम् । स्वप्ने ह्यपवरकेऽनुभूयमाने तदन्तर्गिरिनदीसमुद्रादिकमप्यनुभूयते। अत एव स्वाप्नपदार्थजातमाश्चर्यरूपमिति वक्ष्यति सूत्रकारः 'मायामात्रं तु कार्त्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वा'(ब्र०-३-२-३सू-)दिति। तदभिप्राय'मुभे अस्मि'न्नित्यादिकं भविष्यतीति किमसम्भावितम्।जागरानुभूयमानस्य स्थूलस्य द्यावापृथिव्यादेर्दहराकाशे समाधानं तु 'यावान्वा' इत्यादेर्भूताकाशवद्व्यापकत्वपरतया परमेश्वरविषयत्वाङ्गीकारेऽपि सम्भावयितुं न शक्यते। 'अन्तरेव समाहिते' इति देहस्यान्तर्हृदयावच्छिन्न एव दहराकाशे द्यावापृथिव्यादिसमाधानवर्णनात् तदुपश्रुत्यान्ततो देहमेव द्यावापृथिव्याद्याधारमुक्तं मत्वान्तेवासिभिराक्षिप्तमिति'तं चेद्ब्रयु'रित्याद्युत्तरसन्दर्भेण प्रदर्शनाच्च।नन्वेवं दहराकाशस्याब्रह्मत्वसमर्थन उपक्रमगतब्रह्मसङ्कीर्तनस्य को निर्वाहः? कश्चै'ष आत्मा अपहतपाप्मे'त्यादिवाक्यशेषसङ्कीर्तितानां ब्रह्मलिङ्गानां निर्वाहः?। उच्यते। दहराकाशसङ्कीर्तनानन्तरं 'तस्मिन्यदन्तः तदन्वेष्टव्य 'मिति तदन्तर्गतस्योपासना विधीयते। तद्ब्रह्मेति तद्विषयत्वेनोपक्रमगतवाक्यशेषयोस्सङ्गतिर्भविष्यति। ननु'तस्मिन्यदन्त'रिति दहराकाशान्तर्गतस्योपासनाविधानानन्तरं किं तत्र विद्यत इति प्रश्नपूर्वकं 'यावान्वा अयमाकाशस्तावानेषोऽन्तर्हृदय आकाश' इत्युक्त्वा 'उभे अस्मिन्द्यावापृथिवी' इ-

---

(१) 'न्यदिह न लभते' इति ख. पाठः ।

इति प्राप्ते ब्रूमः—परमेश्वर एव दहराकाशः। कुतः? उत्तरेभ्योऽपहतपाप्मत्वादिभ्यो धर्मेभ्यः 'एष आत्माऽपहतपाप्मा विजरो विमृत्युर्विशोको विजिघ-

---

त्यादिना द्यावापृथिव्यादिकं तदन्तर्गतमिति निरूपितम्। ततश्च तदेवोपास्यमिह समीहितं पर्यवस्यति। तत्र नोपक्रमवाक्यशेषयोः सङ्गतिरिति चेत् उच्यते। द्यावापृथिव्यादिसमाधानोपन्यासानन्तर'मेतत्सत्यं ब्रह्म पुर'मिति प्रकृतद्यावापृथिव्यादिपरैतत्पदसमानाधिकरणेन 'सत्यं ब्रह्मपुर'मित्यनेन द्यावापृथिव्याद्यवच्छिन्नं ब्रह्म निर्दिश्यते। तेन दहराकाशान्तरनुचिन्तनीयद्यावापृथिव्याद्यवच्छिन्नं ब्रह्मोपास्यं लभ्यते। अतस्तत्रोपक्रमवाक्यशेषयोरुपपद्यत एव सङ्गतिः। न'न्वेतत्सत्यं ब्रह्मपुर'मित्यत्रैतत्पदं दहराकाशपरामर्शि। 'उभे अस्मिन्द्यावापृथिवी' इत्यादिप्राचीनवाक्येषु सर्वनाम्नस्तत्परामर्शित्वदर्शनात्। 'एत' दिति नपुंसकलिङ्गस्य सत्यब्रह्मपुरशब्दसामानाधिकरण्यानुरोधेन संगतत्वात्। तस्य द्यावापृथिव्यादिपरामर्शित्वे एकवचनानुपपत्तेश्च। तस्मा'त्सत्यं ब्रह्मपुर'मित्यारभ्य श्रुतानां सर्वेषां ब्रह्मश्रुतिलिङ्गानां दहराकाश एव समन्वय इति चेन्नैवम्। 'उभे अस्मि'न्नित्यादिवाक्येषु प्राधान्येन प्रथमाविभक्तिनिर्दिष्टस्य द्यावापृथिव्यादेरेव 'प्रजापतिर्वरुणायाश्वमनयत्स स्वां देवतामार्च्छेदि'त्यत्र प्रजापतेरिव सर्वनाम्ना परामर्ष्टुं युक्तत्वात्। तत्र बहुवचनस्य 'सुपां सुलुगि'त्यादि (पा० ७.१.३९) सूत्रतस्स्वादेशेन लुका वा एकवचनस्य 'व्यत्ययो बहुल'मिति (पा० ३० १० ८५) सूत्रतो वचनव्यत्ययेन 'सर्वं तदस्मिन्समाहित'मित्येकवचनान्तप्रकृतसर्वपरामर्शित्वेन वा एतदिति रूपोपपत्तेश्च। तस्माद्दहराकाशः परमेश्वरो न भवतीति—एवं प्राप्ते सिद्धान्तयति–इति प्राप्ते ब्रूम इति। 'उत्तरेभ्य' इति सौत्रहेतुं व्याचष्टे—अपहतपाप्मत्वादिभ्य इति। न च तेषां दहराकाशानन्वयः शङ्कनीयः। पूर्वसन्दर्भानुरोधेनापततस्तदन्वयस्यापरिहार्यत्वात्। तथा हि द्यावापृथिव्यादिसर्वसमाधानोक्त्यनन्तरं प्राग्ब्रह्मपुरशब्दोक्तदेह एव तस्य सर्वस्य समाधानमुक्तमापाद्य देहे जीर्णे नष्टे वा जीर्णे कुसूलादौ धारणाक्षमे तदन्तर्निहितं व्रीह्यादिकमिव नष्टे घटे तदन्तर्निहितं दध्यादिकमिव च तत्किमपि नावतिष्ठेतेत्यन्तेवासिभिराक्षिप्तं 'तं चेद्ब्रूयुः अस्मिंश्चेदिदं ब्रह्मपुरे सर्वं समाहितं सर्वाणि च भूतानि सर्वे च कामा यदैनज्जरावाप्नोति प्रध्वंसते वा किं ततोऽवशिष्यत' इति। तत्रेदमाचार्यस्योत्तरमुक्तं 'नास्य जरयैतज्जीर्यते न वधेनास्य हन्यत एतत्सत्यं ब्रह्मपुरमस्मिन्कामास्समाहिता' इति दहराकाशे वर्णितं सर्वसमाधानं देह एव वर्णितमित्यापादनस्य हि द्वेधाभिप्रायस्सङ्गच्छते। यथा घटाद्यन्तराकाशे निहितस्य दध्यादेर्वस्तुतो घटादिरेवाधारः आकाशः परमवकाशात्मनोपकरोति एवमिहापीति वा दहराकाशस्य स्वतस्सर्वाधारत्वेऽपि तस्य देहजराप्रध्वंसानुपदभाविजराप्रध्वंसवत्त्वात् यावद्देहस्य भारधारणानुकूलं बलं तावत्पर्यन्तमेव दहराकाशस्य तद्धारकत्वमिति फलतो देह एव तस्य सर्वस्य धारकः पर्यवस्यतीति वा। तत्र द्वितीयाभिप्रायावलम्बनाक्षेपसमाधानार्थं 'नास्य जरये'त्यादि। प्रथमाभिप्रायाक्षेपसमाधानार्थं 'मेतत्सत्य'मित्यादि। तत्र कामग्रहणमाक्षेपे देहसमाहितत्वेनापाद्यानूदितानां भोग्यभोगस्थानभोगोपकरणानां त्रयाणामप्युपलक्षणम्। तथाचा'स्मिन्कामास्समाहिता'इत्यस्य 'उभे अस्मिन्नि'त्यादिना दहराकाशे समाहितत्वेन निर्दिष्टानि तदनन्तरं प्रश्नवाक्ये फलतो देह एव समाहितत्वेन विवक्षितानीति मत्वा 'इदं सर्व'मिति'सर्वाणि भूतानि'इति 'सर्वे कामा'इति च पृथक् निर्देश

पूर्वकं देहसमाहितत्वेनानूदितानि भोगस्थानभोगोपकरणभोग्यजातानि दहराकाश एव समाहितानि न तु देह इत्यर्थः। ननु घटाकाशो दध्यादेरिव दहराकाशो द्यावापृथिव्यादेर्न धारक इत्याशङ्क्य विशेषितं 'एतत्सत्यं ब्रह्मपुर'मिति। न हि घटाकाश इव दहराकाशः किं तु ब्रह्म। तत्पुरमिवोपासकापेक्षितविविधभोग्यजातादिपूर्णं तद्धारकमेव। यतस्तत्सत्यं सकलप्रपञ्चनियामकमिति। सत्यपदं हि नित्यानित्यात्मकचेतनाचेतननियन्तृपरं ब्रह्मनामेत्यत्रैव वर्णितम्। 'तस्य हवा एतस्य ब्रह्मणो नाम सत्य'मिति 'तानि वा एतानि त्रीण्यक्षराणि सत्ति यमिति तद्यत्सत्तदमृतमथ यत्ति तन्मर्त्यमथ यद्यं तेनोभे यच्छती'ति। नियन्तृत्वं धारकत्वव्याप्तम्। 'एष सेतुर्विधरण एषां लोकानामसम्भेदाये'ति श्रुत्यन्तरात् 'अथ य आत्मा स सेतुर्विधृतिरेषां लोकानामसम्भेदाये'त्यत्रैव प्रकरणे श्रवणाच्च। एवं कृताक्षेपसमाधानसिद्ध्यानुगुण्येन समाधानवाक्यगतयोरेतदिति पदयोर्दहराकाशपरत्वं वक्तव्यमिति द्यावापृथिव्यादिपरत्ववर्णनं न युज्यते। न हि तदानीं कृतस्याक्षेपस्य समाधानं लभ्यते। माभूज्जरादिना द्यावापृथिव्यादेस्तदाश्रितस्य जरादि तथापि यथा कुसूलादेर्जरादौ सति तदनुविधायि जरादिरहितमपि व्रीह्यादि तत्र नावतिष्ठते एवमिदमपि नावतिष्ठतेत्याक्षेपस्य तादवस्थ्यात्। तस्माद्यथा 'विष्णुरुपांशु यष्टव्योऽजामित्वाय' इत्यादिषु विध्यङ्गीकारे तव्यप्रत्ययस्वारस्ये सत्यपि तेषु विधानेनोपक्रान्तजामितादोषपरिहारालाभात् तल्लाभाय वर्तमानापदेशयुक्तेऽप्यन्तरावाक्य एव विधिरङ्गीक्रियते। एवमिहाप्येतत्पदयोर्द्यावापृथिव्यादिपरत्वाङ्गीकारे विभक्त्यैकरूप्यस्वारस्यलाभे सत्यपि तत्परत्वे कृताक्षेपसमाधानालाभात् तल्लाभाय दहराकाशपरत्वमेवाङ्गीकर्तव्यम्। एवं सत्येवा'स्मिन्कामास्समाहिता' इत्यत्र अस्मिन्नित्यस्य दहराकाशपरत्वलाभात्तस्मिन्कामसमाधानवर्णनमुपपद्यते। अन्यथास्मिन्नित्यस्य द्यावापृथिव्यादिपरामर्शित्वापत्त्या तत्रैव तत्समाधानवर्णनमनुपपन्नं स्यात्। अस्मिन्नित्येतत् ब्रह्मपुरमित्यव्यवहितनिर्दिष्टब्रह्मपरामर्शि स्यादिति चेत्तर्हि दहराकाशे समाहितत्वेन प्राग्वर्णिता इह कामशब्दनिर्दिष्टा द्यावापृथिव्यादयो ब्रह्मणि समाहितत्वेन वर्ण्यन्ते चेद्दहराकाश एव निर्दिष्टं ब्रह्म स्यादिति घट्टकुट्यां प्रभातं पर्यवस्यति। एवं चात्रास्मिन्निति पदस्य दहराकाशपरत्वे सन्दंशन्यायेनापि मध्यगतयोरेतत्पदयोस्तत्परत्वमपरिहार्यम्। एतदिति तु दहराकाशे 'व्यत्ययो बहुल'मिति (पा० ३. १. ८५. सू) द्यावापृथिव्यादिषु वचनव्यत्ययेनेव लिङ्गव्यत्ययेनोपपद्यते। नपुंसकलिङ्गं स्त्रीलिङ्गपुँल्लिङ्गानुगतं सामान्यं न तु विशेषान्तरमिति शाब्दिकमर्यादया लिङ्गान्तरनिर्दिष्टे नपुंसकलिङ्गं व्यत्ययवचनमनपेक्ष्याप्युपपद्यते। 'मुखनासिकावचनोऽनुनासिकः' (पा० १. १. ८. सू) द्विगुरेकवचन (पा० २. ४. १. सू) मित्यादौ स्त्रीलिङ्गपुँल्लिङ्गविशेषणयोर्नपुंसकलिङ्गमेव हि समर्थयन्ते। किं च 'सुपां सुलुगि'ति (पा० ७. १. ३९.) सूत्रेण सोर्लुकि पुल्लिङ्गेऽप्येतदिति रूपमुपपद्यते। तस्माद्द्वितीयाक्षेपसमाधाने श्रुत्यैव दहराकाशस्य ब्रह्मरूपतया विवृतत्वात् तदनन्तरस्यै'ष आत्मे'त्यादिसन्दर्भस्यान्यपरत्वशङ्कानवकाशात्। औपसंहारिकैरपि बहुभिः श्रुतिलिङ्गैरभ्यस्तस्याप्येकस्याकाशशब्दस्य दहरत्वलिङ्गस्य च बाध्यत्वादुत्तरेभ्यः श्रुतिलिङ्गेभ्यो दहराकाशः परमेश्वर एवेति युक्तमित्यभिप्रायः। ननु भूताकाशे ब्रह्मात्मश्रुत्यपहतपाप्मत्वादिलिङ्गानामसम्भवेऽपि मुक्तजीवे तेषां सम्भवोऽस्ति। मुक्तौ धर्मज्ञानविकासेन ब्रह्मात्मशब्दप्रवृत्तिनिमित्तस्य व्यापकत्वस्यापहतपाप्मत्वाद्याविर्भावस्य च सत्त्वा-

त्सोऽपिपासः सत्यकामः सत्यसङ्कल्पः' इति वाक्यशेषसिद्धेभ्यः । त एते कथं संसारिणि जीवे संभवन्ति ? तस्मादीश्वर एव दहराकाशोऽपहतपाप्मत्वादिगुणक इति ॥

॥ सू० ॥ गतिशब्दाभ्यां तथा हि दृष्टं लिङ्गं च ॥ १४ ॥

'तद्यथा हिरण्यनिधिं निहितमक्षेत्रज्ञा उपर्युपरि संचरन्तो न विन्देयुरेवमेवेमाः सर्वाः प्रजा अहरहर्गच्छन्त्य एतं ब्रह्मलोकं न विन्दन्ति अनृतेन हि प्रत्यूढाः' इति वाक्यशेषे प्रजानामहरहरस्मिन् दहराकाशे या गतिः श्रूयते, यश्चात्र ब्रह्मलोकशब्दः; ताभ्यामपि दहराकाशः परमेश्वरः। तथा हि श्रुत्यन्तरे परमेश्वर एव एवंरूपं गमनं दृष्ट'मेवमेव खलु सोम्येमाः सर्वाः प्रजाः सति संपद्य न विदुः सति संपत्स्यामहे' इति। ब्रह्मलोकशब्दश्च तस्मिन् दृष्टः 'एष ब्रह्मलोकः सम्राडिति होवाच' इति।

दित्याशङ्क्याह—कथं संसारिणीति। दहराकाशशब्दस्य जीवपरत्वे संसारिजीवपरत्वमङ्गीकरणीयम् । 'अथ यदिदमस्मिन्ब्रह्मपुर' इत्यादिना दहराकाशस्येदानींतनोपासकदेहावच्छिन्नतयोच्यमानत्वात् । न चैतेषां संसारिणि सम्भवोऽस्तीति भावः ॥ सू० ॥ गतिशब्दाभ्यां तथा हि दृष्टं लिङ्गं च ॥ १४ ॥ ननु 'ब्रह्मलोकं न विन्दती'त्यत्र ब्रह्मलोकशब्दस्य परमाकाशरूपशिवपदपरत्वं युक्तम्। 'अरश्च ह वैण्यश्चार्णवौ ब्रह्मलोके' 'तृतीयस्यामितो दिवि'इत्यत्रैव प्रकरणे तत्र तस्य प्रयोगदर्शनात्तत्र क्लृप्ते षष्ठीसमासे बुद्धिस्थे निषादस्थपतिन्यायानवतारात् । तस्माद्ब्रह्मलोकशब्दस्तावन्न सिद्धान्तसाधकः। एवं च अहरहस्तद्गतिश्रवणमसम्भवदर्थकत्वादर्थवादमात्रमिति गतिरपि न तत्साधिकेत्याशङ्कानिराकरणार्थं 'तद्यथे' 'त्यनृतेने'ति च पूर्वोत्तरवाक्ये अप्युपात्ते । 'न विन्दन्ती'त्युक्तस्य अहरहर्ब्रह्मलोकगत्यज्ञानस्या'नृतेन हि प्रत्यूढा' इति मलावृतत्वहेतुना 'तद्यथा हिरण्यनिधि'मिति भूतलान्तर्गतहिरण्यनिध्यज्ञानदृष्टान्तेन चोपपादनान्नेदमर्थवादमात्रमित्यहरहर्गतिस्तावदुपपादनीया । अहरहस्सुषुप्तिदशायां गतियोग्यं च हार्दं ब्रह्मैवेति ब्रह्मलोकशब्दोऽपि समानाधिकरणसमासेन ब्रह्मपर एव वक्तव्य इति भावः। ननु हार्दे ब्रह्मणि जीवस्याहरहरेवं गत्युपपादने हृदयावच्छिन्ने भूताकाशेऽपि सा निवारयितुं न शक्येति गतिस्तावद्भूताकाशेऽपि सम्भवति ब्रह्मलोकशब्दोऽपि तत्प्रकरणगतब्रह्मलोकशब्दान्तरे क्लृप्तेन षष्ठीसमासेन परमाकाश इव हार्दे भूताकाशेऽप्युपपद्यत इत्याशङ्कानिराकरणार्थं तथा हि दृष्टमिति सूत्रशेषं व्याचष्टे—तथाहि श्रुत्यन्तर इति। गतिशब्दयो'रेवमेव खलु सोम्ये'त्यादिश्रुत्यन्तरे ब्रह्मण्येव दर्शनमस्ति न भूताकाशे। अतस्तदुभयमिह ब्रह्मगतमेव ग्राह्यम् । श्रुत्यन्तरप्रसिद्धत्वात् । न भूताकाशगतम् । तत्सामर्थ्यस्य कल्पनीयत्वेन विलम्बितोपस्थितिकत्वादिति भावः । सूत्रे दृष्टशब्दः 'तथा चेतोऽर्पणनिगदात्तथाहि दर्शन'मिति सूत्रे दर्शनशब्द इव भावप्रत्ययान्तः न तु कर्मणि निष्ठान्तः । तथा च दृष्टशब्दस्य गतिशब्दौ प्रति विशेषणतया पुलिङ्गेन द्विवचनेन च भाव्यमिति शङ्काया नावकाशः। भाष्ये गमनं दृष्टं ब्रह्मलोकशब्दश्च तस्मिन् दृष्ट इति दृष्टशब्दस्य गतिशब्दविशेषणत्वेन निवेशनं फलितार्थप्रदर्शनपरं न सौत्रदृष्टपदयोजनापरम् । अस्तु वा तथापि न विरोधः । विशेष्यस्य पुलिङ्गद्विवचनान्तत्वेन निर्दिष्टत्वेऽपि पाणिनीये 'द्विगुरेकवचन'मिति सूत्रे लिङ्गसामान्यविव-

(१) 'न तदपि साधकमित्याशङ्का' इति ख. पाठः ।

किं च—मा भूद्गतिशब्दयोरन्यत्र दर्शनम्। अस्मिन् प्रकरणे सर्वासां प्रजानामहरहः श्रूयमाणं गमनं ब्रह्मलोकशब्दश्च परमेश्वरस्य दहराकाशत्वे पर्याप्तं गमकम्॥

॥ सू० ॥ धृतेश्च महिम्नोऽस्यास्मिन्नुपलब्धेः ॥ १५ ॥

'अथ य आत्मा स सेतुर्विधृतिरेषां लोकानामसंभेदाय' इति जगद्विधृतिः परमेश्वरस्य महिमाऽस्मिन् दहराकाशे उपलभ्यते। धृतिश्च परमेश्वरमहिमा, 'एष

क्षया पुलिङ्गविशेषणे नपुंसकलिङ्गत्व"त्कमणो रोमन्थतपोभ्यां वर्तिचरो'रिति (पा० ३. १. १५.) सूत्रे द्विवचनान्ते विशेषणे विशेष्यद्वयगतप्रातिस्विकैकत्वविवक्षयैकवचनवच्चात्र नपुंसकस्यैकवचनस्य चोपपत्तेः। लिङ्गं चेति सूत्रशेषं व्याचष्टे --किं च माभूदिति। अवेदनस्य मलावृतत्वहेतुनोपपादनं पुरुषार्थरूपहिरण्यनिधिदृष्टान्तोपपादनं च गतिशब्दयोः परमेश्वरविषयत्व एव सम्भवति न भूताकाशविषयत्व इति भावः॥ सू० ॥ धृतेश्च महिम्नोऽस्यास्मिन्नुपलब्धेः॥ १५॥ नन्वस्तु नाम धृतिः पारमेश्वरो महिमा तथापि दहराकाशे स न श्रूयते। 'अथ य आत्मे'त्यथशब्देन दहराकाशप्रकरणविच्छेदादित्याशङ्कानिराकरणार्थ'मस्यास्मिन्नुपलब्धेरिति सूत्रशेषमस्य महिम्नोऽस्मिन्दहराकाश एवोपलब्धेरित्यर्थपरतया व्याचष्टे—अस्मिन्दहराकाश इति। 'अथ य आत्मे'ति प्रकृतपरामर्शिनो यत्पदस्यात्मशब्दस्य च प्राग्दहराकाशे प्रयुक्तस्य विद्यमानतया सेतुत्वादिवर्णनस्य तदन्यविषयत्वं न सम्भवति। तस्मादथशब्दः पूर्वप्रकृतापेक्षार्थो वर्णनीयः। तस्य च प्राङ्निर्दिष्टा अनन्तरं निर्देक्ष्यमाणाश्च गुणाः परस्परापेक्षया समुच्चित्योपासनीया इति सूचनं फलम्। अन्यथा 'अथ य इहात्मानमनुविद्य व्रजन्त्येतांश्च सत्यान्कामान् तेषां सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवती'ति दहरविद्याफलविधिवाक्ये दहराकाशगतवस्तुजातमध्ये विशिष्य सत्यकामपुनर्ग्रहणस्यास्मिन्प्रकरणे प्रागुक्तानामपहतपाप्मत्वादीनां वक्ष्यमाणानां सेतुत्वादीनां च दहराकाशगुणानां परिसङ्ख्यार्थत्वशङ्कया सर्वेषामुक्तवक्ष्यमाणगुणानामुपास्यत्वं न सिद्ध्येत्। तत्र 'सत्यान्कामानि'ति शब्दो हि तदनन्तरं 'स यदि पितृलोककामो भवती'त्यारभ्यानुक्रान्तानां पितृमातृभ्रातृस्वसृसखिगन्धमाल्यान्नपानगीतवादित्रस्त्रीप्रभृतीनामुपासकभोग्यानां वाचकः। पित्राद्यनुक्रमणानन्तरं 'त इमे सत्याः कामा अनृतापिधाना' इति श्रुत्यैव तथा विवृतत्वात्। स च सत्यकामशब्दः पितृमात्रादिरूपचेतनात्मकसकलभोग्यरूपत्वार्थाभिधानद्वाराभावात् सद्दशस्य निरतिशयप्रेमास्पदस्य दहराकाशगतस्य निरतिशयानन्दस्य लक्षक इति वक्ष्यते। तस्माद्धृत्यादिमहिमवर्णनं दहराकाशविषयमेवेति भावः। नन्वस्त्विदं दहराकाशविषयं तावता तस्य न परमेश्वरत्वसिद्धिः। अवकाशरूप आकाशेऽपि सर्वविधारकत्वोपपत्तेः। न च वाच्यं विधारकत्वमात्रोपपत्तावपि 'लोकानामसम्भेदाय सेतु'रिति विशेषणं भूताकाशे नोपपद्यते इति। तेन हि विशेषणेन यथा जलमध्ये निबद्धस्सेतुर्जलराशिद्वयस्यासङ्कराय भवति एवमयमपि लोकबृन्दस्येत्येतावत्प्रतिपाद्यते। इदं भूताकाशसाधारणमेव। यदि हि लोकानामन्तरावकाशात्मकः भूताकाशो न स्यात् तेषां सङ्करस्स्यादेवेति शङ्कापाकरणार्थत्वेनाप्यस्या'स्मिन्नुपलब्धे'रिति सूत्रशेषं योजयति–धृतिश्चेति। नात्र धृतिमात्रं प्रतिपाद्यते किं तु स्थावरजङ्गमात्मकसर्वलोकव्यवस्थिततत्तत्स्वरूपस्वभावाकृत्याद्यसङ्करापादनसर्वनियमनशक्तिमत्त्वरूपपरमेश्वराधीनविधारकत्वरूपः कश्चन महिमा प्रतिपाद्यते। अ-

सर्वेश्वर एष भूताधिपतिरेष भूतपाल एष सेतुर्विधरण एषां लोकानामसंभेदाय' इति श्रुतेः। अतोऽपि दहराकाशः परमेश्वरः॥

॥ सू० ॥ प्रसिद्धेश्च ॥ १६ ॥

'दहं विपाप्मं परवेश्मभूतं यत् पुण्डरीकं पुरमध्यसंस्थम्। तत्रापि दहं गगनं विशोकस्तस्मिन् यदन्तस्तदुपासितव्यम्' इति महोपनिषिदि, 'हृत्पुण्डरीकं विरजम्' इत्यारभ्य—'उमासहायं परमेश्वरं प्रभुं त्रिलोचनं नीलकण्ठं प्रशान्तम्। ध्यात्वा' इत्यादि कैवल्योपनिषदि च परमेश्वरस्योमासखस्य दहरपुण्डरीकमध्यवर्तित्वेनोपास्यत्वं प्रसिद्धम्। ततोऽपि परमेश्वरो दहराकाशः॥

ननु दहरपुण्डरीकमध्ये दहराकाशान्तर्वर्तित्वेनोपास्यत्वं 'य एषोऽन्तर्हृदय आकाशस्तस्मिन् शेते सर्वस्य वशी सर्वस्येशानः' इत्याद्युपनिषदन्तरे प्रसिद्धं परमेश्वरस्य इह दहराकाशत्वेनेति विरोध इति चेत्—तत्रापि दहराकाशमध्यवर्ती न परमेश्वर उपास्यः; किं तु दहराकाशे परमेश्वरधर्माणामपहतपाप्मत्वादीनां संबन्धप्रतीतेः दहराकाशत्वमप्यस्य चिदम्बररूपतयेति न विरोधः॥

स्येवंभूतस्य महिम्नोऽस्मिन्परमेश्वरे 'एष सर्वेश्वर' इत्यादिश्रुतावुपलब्धेः 'लोकानामसम्भेदाये'त्यत्रापि तत्प्रत्यभिज्ञानाच्चेति भावः। ननु 'यद्येष सर्वेश्वर' इत्यादिबृहदारण्यकश्रुत्यनुसारेण 'सेतुर्विधृति'रित्यत्र ऐश्वर्याधीनं विधारकत्वं प्रतिपाद्यं स्यात् तर्हि दहराकाशः परमेश्वरो न स्यात्। किं तु तदन्तवर्त्येव परमेश्वरः स्यात्। बृहदारण्यके 'य एषोऽन्तर्हृदय आकाशः तस्मिन् शेते सर्वस्य वशी सर्वस्येशानस्सर्वस्याधिपति'रित्युपक्रम्य 'एष सर्वेश्वर' इत्याद्याम्नानादित्याशङ्कानिराकरणार्थं सूत्रम्॥ सू०॥ प्रसिद्धेश्च ॥१६॥ छान्दोग्यश्रुतौ तावदपहतपाप्मत्वादिगुणान्वयस्वारस्यात् दहराकाशः परमेश्वरः प्रतीयते। 'दहं विपाप्म'मित्यादितैत्तिरीयश्रुतावपि 'गगनं विशोक'इत्यपहतपाप्मत्वाद्यनन्तरं तद्विशोकत्वान्वयप्रत्यभिज्ञानात् गगनशब्दोक्तो दहराकाशः परमेश्वरो विवक्षित इति प्रतीयते। कैवल्योपनिषदि तु हृत्पुण्डरीकान्तर्वर्तित्वेनैव परमेश्वरस्योपासना विधीयत इति न तत्र तदन्तवर्त्याकाशान्तर्गतत्वेन तदुपासनाविधानमिति शङ्कावकाशोऽस्ति। तस्माद्दहरपुण्डरीकवर्ती परमेश्वर इत्यत्रापि श्रुत्यन्तरानुरोधसत्त्वादिहापहतपाप्मत्वाद्यन्वयस्वारस्यानुरोधेन दहराकाशः परमेश्वर इत्यत्र नानुपपत्तिरिति भावः। पूर्वपक्षबीजमुद्धाटयति—नन्विति। 'इत्याद्युपनिषदन्तर' इत्यादिशब्देन 'दिव्ये ब्रह्मपुरे ह्येष व्योमन्यात्मा प्रतिष्ठितः। तस्यान्ते सुषिरं सूक्ष्मं तस्मिन्सर्वं प्रतिष्ठितम्॥ तस्य मध्ये वह्निशिखा अणीयोर्ध्वा व्यवस्थितः। तस्याश्शिखाया मध्ये परमात्मा व्यवस्थितः॥' इति वाक्यान्तरं संगृह्यते। विरोध इति। क्वचिद्दहराकाशः परमेश्वरः प्रतीयते क्वचित्तदन्तर्वर्तीति विरोधादनिर्णयः प्राप्त इतिभावः। असिद्धो विरोधः। अत्रापि 'दहरोऽस्मिन्नन्तराकाशः तस्मिन्यदन्तस्तदन्वेष्टव्य'मिति दहराकाशमध्यवर्तिनः परमेश्वरस्योपास्यत्वप्रतिषेधादिति समाधत्ते—तत्रापीति। तर्हि अपहतपात्मत्वादिधर्मान्वयात् दहराकाशः परमेश्वर इति पूर्वोक्तं सर्वं विरुध्येतेत्याशङ्क्य परिहरति—किं त्वित्यादिना। अत्रेदं चिन्त्यते। कथं दहराकाशस्तदन्तर्वर्ती च परमेश्वर इति सङ्गच्छते। स्वस्यैव स्वान्तर्वर्तित्वस्य विरुद्धत्वात् 'अन्यो ह्यन्य-

स्मिन्प्रतिष्ठित' इति श्रुतेः । तयोः शक्तिशिवत्वस्य शक्तिशक्तिमद्रूपत्वस्य वाभ्युपगमे विरोधो नास्तीति चेत्सत्यम् । तथापि दहराकाश एव शिवरूपतया शक्तिरूपतया वा परमेश्वर इति युक्तम्। न तु तदन्तर्वर्त्यपि परमेश्वर इति 'तस्मिन्यदन्तस्तदन्वेष्टव्यं तद्वाव विजिज्ञासितव्य-मित्येतदनन्तरं 'तंचेद्ब्रूयुर्यदिदमस्मिन्ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेश्म दहरोऽस्मिन्नन्तराकाशः किं तत्र विद्यते यदन्वेष्टव्यं यद्वाव विजिज्ञासितव्यमित्यन्तेवासिनां प्रश्नमुद्भाव्य 'स ब्रूयाद्या-वान्वा अयमाकाश'इत्याचार्यस्योत्तरमुपक्रम्य' 'उभे अस्मि'न्नित्यादिना द्यावापृथिव्यादिकस्यैव दहराकाशान्तर्वर्तित्वप्रतिपादनादिति । अत्रायं भाष्याभिप्रायः । इदं प्रकरणं ब्रह्मोपासनाविधिप-रमिति तावदभ्युपगन्तव्यम्। 'अथ यदिदमस्मिन्ब्रह्मपुर' इत्युपक्रम एव तद्विधित्सावगमात् । मध्ये 'तेषां सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवती'ति मुक्तेः फलत्वश्रवणात् । उपसंहारे च 'तयो-र्ध्वमायन्नमृतत्वमेती'ति मुक्तिफलवर्णनाद्दहराकाशः परमेश्वर इत्यभ्युपगन्तव्यम् । ब्रह्मात्म-श्रुत्यपहतपाप्मत्वाद्यन्वयानुरोधात् दहराकाशान्तर्वर्त्यपि परमेश्वर इत्यभ्युपगन्तव्यम् । तदन्तर्वर्तिविषयत्वादुपासनविधानस्य । एवमवश्याभ्युपगन्तव्यार्थतया अविरोधेनैव सन्दर्भो योजनीयः । तद्योजनाप्रकारस्तु, दहराकाशान्तर्वर्त्युपासनाविधानानन्तरं दहराकाशे किं वर्ते-त इति प्रश्नः कृतः । अत्र पुण्डरीकदहरत्वेनैतदन्तर्गताकाशस्य सूक्ष्मत्वसिद्धावपि अतिसूक्ष्म-त्वसिद्ध्यर्थमेव खल्वाकाशेऽपि दहरत्वविशेषणं कृतम् । तत्र किं वर्तितुमर्हतीति शङ्कां मनसि निधायोक्तसर्वानुवादःतदुत्तरे दहराकाशान्तर्वर्त्युपास्यमतिसूक्ष्मेऽपि वर्तितुमर्हतीत्युपपादयि-तुमेव 'यावान्वा' इत्यादिना पूर्वपक्षदर्शितया रीत्या तस्य हृदयसुषिरविशेषावच्छेदोपाधिकम-तिसौक्ष्म्यं दृढीकृतम् । तेनातिसूक्ष्मे किं वर्तितुमर्हतीति चोद्यं निरवकाशीकृतम् । तत्र किं वर्तत इति प्रश्नस्योत्तरमुच्यते 'उभे अस्मि'न्नित्यादिना । तत्रोपासकस्य भोगस्थानभोगोपकरणभोग्यजा-तं दहराकाशे समाहितमिति नोच्यते । दहराकाशस्य स्वरूपेण व्यापकत्वसम्भवेऽपि अन्तरेवेत्यु-क्त्या तदनन्तरप्रश्नभङ्ग्या च देहावच्छिन्न एव दहराकाशे प्रतिपिपादयिषितत्वेनावगतस्य समाधानस्य तत्रानन्वयात्।मुक्तौ विदेहावस्थायां परमेश्वरेण स्रक्ष्यमाणे तस्मिन्द्यावापृथिव्यादि-शब्दानां सङ्कोचकल्पनायोगात् तस्येदानींतनोपासकशरीरावच्छिन्ने दहराकाशे समाधानायो-गाच्च सर्वविषयविरक्तस्य ब्रह्मानन्दैकप्रेप्सोरुपासकस्यास्मिन्सन्दर्भे दहराकाशे सर्वविषयसमा-धानवर्णनेन 'यो ह्यस्येतः प्रैती'त्यादिसन्दर्भे दहरोपासनया तल्लाभवर्णनेन च प्रयोजनाभावा-च्च । किं तु सर्वविधमपि भोगस्थानभोगोपकरणभोग्यजातमविरक्तावस्थायामुपासकेन युगपल्लब्धं चेत् यावत्प्रेमास्पदं भवेत्तावत्प्रेमास्पदत्वयोग्यं 'तदेतत्प्रेयः पुत्रात्प्रेयो वित्तात्प्रेयोऽन्यस्मा'दिति श्रुत्यन्तरे तथैव प्रसिद्धम्।निरतिशयानन्दरूपं ब्रह्म गौण्या वृत्त्या द्यावापृथिव्यादिसर्वशब्दानन्द-सकलशब्दसन्दर्भे प्रतिपाद्यमिति तदेव दहराकाशे समाहितमित्युच्यते ।' तस्मिन्सर्वं प्रतिष्ठित'-मिति श्रुत्यन्तरेऽपि तदेवोच्यते । तत्र सर्वभोग्यजातसदृशतया सर्वशब्दोक्तं[2] ब्रह्मैव 'तस्याश्शि-खाया मध्ये परमात्मा व्यवस्थित' इत्युत्तरत्र स्पष्टीक्रियते । इह तु विनैव च तथा स्पष्टीकरणं यदि सर्वविषयसमुदायसदृशं निरतिशयप्रेमास्पदं किञ्चिद्वस्तु देहान्तराकाशे समाहितं तदा वस्त्रभ-स्त्रिकान्तराकाशे समाहितं मृगमदकर्पूरादि वस्त्रभस्त्रिकायामिव देह एव समाहितं स्यादिति मत्वा प्रश्नः । दहराकाशस्य परब्रह्मरूपत्वेन भूताकाशवैलक्षण्याद्दहराकाश एव तत्समाहितं न तु तद-

(१) 'शक्तिशिवत्वस्य शिवशक्तिरूपत्वस्य वा' इति च पाठः । (२) सर्वशब्दवाच्यं इति च. पाठः ।

वच्छेदके देह इत्युत्तरमिति । ननु दहराकाशतदन्तर्वर्तिनोर्मध्ये कः शिवः का च शिवा उभयथाप्युपपद्यते। दहराकाशः परमाकाशरूपा चिच्छक्तिस्तदन्तर्वर्ती शिव इति तावदुपपद्यते। 'यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन्' 'कारणं तु ध्येयस्सर्वैश्वर्यसम्पन्नस्सर्वेश्वरश्शम्भुराकाशमध्य' इत्यादिश्रुतिषु हृदि शिवध्याने तदन्तर्गतशिवस्थानत्वेन मन्त्रशास्त्रेषु शिवासनत्वेन च तस्याः प्रसिद्धत्वात् । दहराकाशः शिवस्तदन्तर्वर्ति वस्तु परमानन्दरूपा शक्तिरित्यप्युपपद्यते। 'स एको ब्रह्मण आनन्दः' 'आनन्दं ब्रह्मणो विद्वानि'त्यादिश्रुतिषु तद्धर्मत्वेन तस्याः प्रसिद्धत्वात्। अत्रान्यतरपक्षनिर्णयेनोपासनाप्रकारस्त्वानन्दमयब्रह्मोपासनाप्रकार इव सम्प्रदायविदुपदेशादवगन्तव्यः। ननुदहराकाशतदन्तर्वर्तिनोःशक्तिशिवरूपत्वे शिवशक्तिरूपत्वेवा तयोरुभयोरप्युपासनं विधातव्यं कथं तदन्तर्वर्तिन एवोपासनं विधीयते। न च वाच्यं 'तस्मिन्यदन्तस्तदन्वेष्टव्य'मित्युपासनाविधिवाक्ये पुण्डरीकान्तर्वर्ती दहराकाशस्तदन्तर्वर्ति यत्पदोक्तं चेत्युभयं तत्पदपरामृष्टमन्वेष्टव्यमिति विधीयते । तत्पदस्य दहराकाशतदन्तर्वर्त्युभयपरत्वेऽपि 'नपुंसकमनपुंसकेनैकवच्चास्यान्यतरस्या' (पा० १. २-६९-सू) मिति नपुंसकैकशेषस्यैकवचनस्य चोपपत्तेरिति। त्यदादिष्वेकशेषस्य 'त्यदादीनि सर्वैर्नित्यमिति(पा०. १. २- ७२.)परसूत्रेणैव कर्तव्यत्वात् तत्र चैकवद्भावानुवृत्त्यभावात्।'एकवच्चास्यान्यतरस्या'मित्यत्रास्येत्यस्य नपुंसकसूत्रकृतैकशेषस्यैवायमेकवद्भाव इत्येतदर्थत्वात्।न च वाच्यं त्यदादिषु नपुंसकानपुंसकयोर्नपुंसकशेषसिद्ध्यर्थं नपुंसकसूत्रस्यापिभाव्यमिति । त्यदादिषु स च सा च ताविति स्त्रीपुंसयोः पुमेकशेषसिद्ध्यर्थं स च तच्च ते साच तच्च ते इति नपुंसकानपुसकयोर्नपुंसकशेषसिद्ध्यर्थं च'त्यदादितः शेषे पुन्नपुंसकतो लिङ्गवचनानी'ति वार्तिककृता यत्नान्तरस्य कृतत्वात्। तथैकवद्भावसिद्ध्यर्थं भाष्यवार्तिकादिषु यत्नान्तरदर्शनात्। कथं तर्हि तन्त्ररत्ने'दधि मधु घृतं धाना उदकं तण्डुलास्तत्संसृष्टं प्राजापत्य'मिति चित्रेष्टिविधिवाक्ये दध्यादिप्रत्येकद्रव्यको यागगणः न तु संसृष्टकद्रव्यको याग इति सिद्धान्तसिद्धये तत्पदं संसृष्टशब्दोक्तैकद्रव्यपरं न भवति किंतु दध्याद्यनेकद्रव्यपरमित्युक्त्वा दध्यादिषु तदिति पदं नपुंसकैकशेषैकवद्भावाभ्यां निर्व्यूढम्।अथ वा 'नपुंसकमनपुंसकेनैकवच्चास्यान्यतरस्या'मिति (पा०. १.१. ६९.) स्मरणान्नपुंसकानपुंसकानेकाभिप्रायमपि युक्तमेव तदिति नपुंसकैकवचनम्। एवं प्राजापत्यमपि द्रष्टव्यमिति अभ्युच्चयत्वेन तथोक्तम्। सर्वनाम्नां प्रक्रान्तपरत्व एव स्वारस्येन प्रक्रम्यमाणपरामर्शित्वस्यानन्यगतिकत्वात् द्रव्यविशेषस्यैवाकाङ्क्षापूरकत्वेन संसृष्टमात्रस्य प्रजापतिसम्बन्धानर्हत्वाच्च । न्यायतस्तत्पदस्य दध्याद्यनेकपरत्वावश्यंभावे सति तदित्येकवचनोपात्तमेकत्वं 'गुणे त्वन्याय्यकल्पने'ति न्यायेन पाशबहुत्ववदविवक्षितमिति मुख्यहेतूक्त्यनन्तरमथ वेत्यारम्भादिति चेत्। उच्यते। अन्वेष्टव्यमित्यत्र 'नपुंसकमनपुसकेने'त्येकशेषे सति तत्रैकस्मिन्नर्थ इवैकवचनरूपं कार्यं भवत्तद्विशेषणे नपुंकसूत्र कृतैकशेषशब्दोक्तार्थवर्तिनि तदिति सर्वनाम्न्यपि भवति। यथा "अस्मदो द्वयोश्चे'ति सूत्रेणास्मदर्थस्यैकत्वे द्वित्वे च बहुष्वर्थेष्विव बहुवचनं भवत् अस्मदर्थवर्तिनि क्रियापदेऽपि भवति'वयं ब्रूम' इति । 'शुक्लश्च शुक्ला च शुक्लं च वर्तत' इति क्रियापदेऽप्येकवचनं दृश्यत एव। तद्वत्सर्वनाम्न्यपि भवितुमर्हति । अत एव महाभाष्ये 'शुक्लश्च कम्बलः शुक्ला च बृहतिका शुक्लं च वस्त्रं तदिदं शुक्लं तानीमानि शुक्लानी'ति द्विविधे नपुंसकसूत्रोदाहरणे कृतैकवद्भावमेव तदिति पदं प्रथमोदाहरणविशेषणं कृतम्। एवं चित्रेष्टिवाक्येऽपिप्रा-

॥ सू० ॥ इतरपरामर्शात् स इति चेन्नासंभवात् ॥ १७ ॥

'अथ य एष संप्रसादोऽस्माच्छरीरात् समुत्थाय परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत एष आत्मेति होवाच' इति इतरो जीवः परामृश्यते । अतः प्रकृताकाशः स एव भवतीति चेत्— न, उक्तानामपहतपाप्मत्वादीनां तस्मिन् असम्भवात् । अतः परमेश्वर एव तदाश्रय इति युक्तम् ॥

जापत्यशब्दे नपुंसकसूत्रप्रवृत्तौ तदर्थवर्तिनि तदिति पदेऽपि नपुंसकैकवचनं भवतीति तन्त्रत्वाभिप्रायो वर्णयितव्य इत्यभ्युच्चयत्वेन तद्वाक्यं प्राजनीयम् । यद्वा । 'तदन्वेष्टव्य'मित्यत्र सामान्याभिप्रायेण तदिति नपुंसकैकवचनं भविष्यति । यथा शुक्लेन वस्त्रेण शुक्लेन च कम्बलेन तेन शुक्लेनेति प्रयोगे तृतीयान्तैकतृतीयशुक्लपदे नपुंसकानपुंसकलक्षणविशेषाभावान्नपुंसकसूत्राप्रवृत्तेः शुक्लेनेति सामान्याभिप्रायं नपुंसकैकवचनम् । एवमेव ह्ययं शुक्लेनेति प्रयोगः पदमञ्जर्यां समर्थितः । तथैव 'शक्यमञ्जलिभिः पातुं वाताः केतकगन्धयः' इत्यादयः प्रयोगा उपलभ्यन्ते । यद्वा । 'तदन्वेष्टव्य'मिति दहराकाशान्तर्वर्तिन एवोपासनाविधिरस्तु । दहराकाशोपासनाविधिस्तु तदाक्षिप्तो लभ्यते 'विश्वजित्सर्वपृष्ठोऽतिरात्रो भवती'त्यत्र पृष्ठगतसर्वताविध्याक्षिप्त इव पृष्ठविधिः । न हि दहराकाशमनुपासीनस्तदन्तर्वर्तित्वेनान्यदुपासितुं शक्नोति । अथ वा । अस्मिन्दहरविद्याप्रकरणे 'अथ य इहात्मानमनुविद्य व्रजन्त्येतांश्च सत्यान्कामान् तेषां सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवती'ति वाक्यं फलविशेषविशिष्टोपासनाविधायकम् । तत्र'त्मान'-मिति दहराकाशस्य 'सत्यान्कामा'निति तदन्तर्वर्तिनः परमप्रेमास्पदतया सकलभोग्यसमानस्य परमानन्दस्य चोपास्यत्वेन निर्देशोऽस्त्विति न काचिन्न्यूनता । 'तदन्वेष्टव्यं तद्वाव विजिज्ञासितव्य'मिति नोपासनाविधिः । एकत्र विधिद्वयवैयर्थ्यात् । किं तूपासनाविध्यर्थाक्षिप्ते तद्विचाररूपे तदन्वेषणे वोपासनाफलरूपे तत्साक्षात्कारे च विधिसरूपमर्थवादवाक्यम् । न चार्थवादे यावदुपास्यगतं तस्य सर्वस्यापि ग्रहणनियमः । द्रव्यदेवताविशिष्टयागविध्यर्थवादानां केवलद्रव्यविषयाणां 'स आत्मनो वपामुदक्खिदत्तामग्नौ प्रागृह्णात्ततोऽजस्तूपरस्समभव'दित्यादीनां केवलदेवताविषयाणां'मग्निं वा एतस्य शरीरं गच्छति सोमं रस' इत्यादीनां बहुलमुपलम्भेन तद्वदस्याप्यर्थवादस्य अन्यतरोपास्यविषयत्वोपपत्तेः । तस्माद्दहराकाशस्तदन्तर्वर्ती चोपास्यः परमेश्वरइति युक्तमेव । एवं भूतजीवसाधारणः पूर्वपक्षो निराकृतः । अतः परं जीवपक्षोपपादकहेत्वन्तरोद्भावनपूर्वकं तन्निराकरणार्थानि सूत्राणि ॥ सू० ॥ **इतरपरामर्शात्स इति चेन्नासम्भवात्** ॥ १७॥ **इतरो जीवः परामृश्यत इति** । सुषुप्त्यवस्थावाचकस्सम्प्रसादशब्दः तद्वति जीवे वर्तितुं शक्नोति न ब्रह्मणि । शरीरात्समुत्थानं च तदाश्रयस्य जीवस्यैवोपपद्यते । ब्रह्मप्राप्त्या स्वरूपाविर्भावश्च तस्यैवोपपद्यत इति भावः । नन्वस्तु 'य एष सम्प्रसाद' इत्यादौ जीवपरामर्शः 'एष आत्मे'त्यत्र तु तत्प्राप्यस्य ज्योतिष एतच्छब्दपरामृष्टस्य आत्मशब्दनिर्दिष्टदहराकाशत्वविधानमित्याशङ्क्याह—**अत इति** । 'य एष' इत्यादौ निर्दिष्टस्यैव अग्रे 'एष' इत्यनेन प्रतिनिर्देशो युक्त इति भावः । **तस्मिन्नसम्भवादिति** । यद्यप्यपहतपाप्मत्वाद्यसम्भवो जीवे स्पष्ट एव तथापि तत्सम्भवशङ्कां काञ्चिदुद्भाव्य निराकर्तुं शङ्कावकाशप्रदमिदं सूत्रम्

॥ सू० ॥ उत्तराच्चेदाविर्भूतस्वरूपस्तु ॥ १८ ॥

उत्तरत्र प्रजापतिवाक्ये 'य आत्माऽपहतपाप्मा विजरो विमृत्युर्विशोको विजिघत्सोऽपिपासः सत्यकामः सत्यसंकल्पः सोऽन्वेष्टव्यः स विजिज्ञासितव्यः स सर्वांश्च लोकानाप्नोति सर्वांश्च कामान् यस्तमात्मानमनुविद्य विजानाति' इति जीवस्यापहतपाप्मत्वादिकं श्रूयते। जीवलक्षणमवस्थात्रयवर्तित्वं च श्रूयते, 'य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यते एष आत्मेति होवाच' 'य एष स्वप्ने महीयमानश्चरति एष आत्मेति होवाच' तद्यत्रैतत्सुप्तः समस्तः संप्रसन्नः स्वं न विजानात्येष आत्मेति होवाच' इति। ततः स एवायं भवितुमर्हतीति चेत् - न सारमेतत्; निजानादिकर्मकलङ्कसंबन्धघटितकलेबरतिरोहितापहतपाप्मत्वादिको

॥ सू ॥ उत्तराच्चेदाविर्भूतस्वरूपस्तु ॥ १८ ॥ ननु प्रजापतिविद्यायामपि परमेश्वरस्यैवापहतपाप्मत्वादिकं श्रूयते न जीवस्येत्याशङ्क्याह—जीवत्वलक्षणमिति । 'य एषोऽक्षिणी'त्यादिवाक्यान्यपि ब्रह्मपराण्येव। वाक्यत्रयेऽ'प्येतदमृतमेतदभयमेतद्ब्रह्मे'ति श्रवणात्। अक्षिवाक्ये उपकोसलविद्योपास्यप्रत्यभिज्ञानात्। 'स्वप्नेन शारीरमभिप्रहत्यासुप्तः सुप्तानभिचाकशीती'ति श्रुत्यन्तरे ब्रह्मणोऽपि स्वप्नसम्बन्धप्रसिद्धेरिह महीयमानत्वलिङ्गात्स्वप्नवाक्यस्यापि ब्रह्मपरत्वोपपत्तेः सुषुप्तिवाक्यस्य यत्र यस्मिन्नाधारे समस्तोऽपि जन्तुस्सुषुप्तो भवतीति सुषुप्त्याधारपरत्वोपपत्तेरित्याशङ्कानिराकरणार्थं जीवत्वलक्षणमेतद्वाक्यत्रयप्रतिपाद्यमिदंतया निर्दिशति— अवस्थात्रयवर्तित्वं चेति । अयमाशयः। स्वप्नवाक्ये स्वप्नप्रयोजकत्वेन सुषुप्तिवाक्ये सुषुप्त्याधारत्वेन च ब्रह्मणि सम्भवि स्वप्नसुषुप्त्यवस्थावत्त्वमुपपद्यते। स्वप्नसम्बन्ध्यात्मोपदेशानन्तरं 'घ्नन्ति त्वेवैनं विच्छादयन्ति वाप्रियवेत्तेव भवत्यपि रोदितीवे'तीन्द्रेण तस्य हन्यमानत्वविच्छाद्यमानत्वबन्धुजनमरणाद्यप्रियद्रष्टृत्वरोदितृत्वादिप्रतिभासवतो दुष्टत्वस्य सुषुप्तिसम्बन्ध्यात्मोपदेशानन्तरं 'नाह खल्वेवं सम्प्रत्ययमात्मानं जानात्यहमस्मीति नो एवेमानि भूतानि विनाशमेवापीतो भवति नाहमत्र भोग्यं पश्यामी'ति तस्य विशेषविज्ञानरहिततया विनष्टप्रायत्वतो दुष्टत्वस्य चोक्तत्वात्। 'एतदभय'मित्यादि तु मुक्तावस्थाभाविरूपापेक्षयोपपद्यते। एवं द्वितीयतृतीयपर्याययोस्स्वप्नसुषुप्त्यवस्थावत्त्वप्रतिपादकत्वव्यवस्थितौ प्रथमपर्यायस्य जागरावस्थावत्त्वप्रतिपादकत्वमौचित्यात्सिद्ध्यति। प्रथमपर्यायानन्तर'मेतं त्वेव ते भूयोऽनुव्याख्यास्यामी'ति प्रतिज्ञापूर्वकमेव द्वितीयतृतीयपर्याययोः प्रवृत्तत्वेन प्रथमपर्यायस्य स्वप्नसुषुप्तिमजीवान्यविषयत्वकल्पनायोगात् 'अक्षिणि दृश्यत' इत्यस्य दर्शनादक्षिणि सन्निहितोऽनुमीयत इत्यर्थकत्वेन जागरावस्थाविषयत्वोपपत्तेश्चेति प्रजापतिवाक्ये जीवः संसारिदशायां तिरोहितापहतपाप्मत्वादिकः सन् मुक्त्यवस्थायां साधनाधीनतदाविर्भावः प्रतिपाद्यते न संसारदशायामप्याविर्भूतापहतपाप्मत्वादिकः। दहराकाशे श्रूयमाणं त्वपहतपाप्मत्वादिकं नित्याविर्भूतमेव ग्राह्यम्। तद्ब्रह्मसम्भवे तिरोहितत्वेनासत्प्रायस्य साधनाधीनाविर्भावस्य च ग्रहणायोगादित्यभिप्रायमाविर्भूतस्वरूपस्त्विति परिहारसूत्रांशं व्याचष्टे— निजानादीति । ननु दहरवाक्येऽपि संसारदशायां तिरोहितं मुक्तिदशायामाविर्भवदेवापहतपाप्मत्वादिकमुच्यते। तथा हि 'त इमे सत्याः कामा अनृतापिधाना' इति सत्यकामत्वस्य तावत्तिरोहितत्वमुक्तम्। येषामेव तिरो-

जीवः परं ज्योतिरुपसंपद्य पश्चादाविर्भूतस्वरूप आविर्भूतापहतपाप्मत्वादिकोऽत्र प्रतिपाद्यते, न संसारी । दहराकाशस्तु स्वाभाविकातिरोहिततत्तत्कल्याणगुण इति न बद्धो मुक्तो वाऽत्र दहराकाशः ॥

॥ सू० ॥ अन्यार्थश्च परामर्शः ॥ १९ ॥

'अस्माच्छरीरात् समुत्थाय परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते' इति जीवस्य दहराकाशशब्दनिर्दिष्टेन परवस्तुना संपद्य स्वरूपाविर्भावोऽभिधीयते । तत्र तादृक्तन्माहात्म्यप्रतिपादनार्थो जीवपरामर्शः । अतो न विरोधः ॥

॥ सू० ॥ अल्पश्रुतेरिति चेत्तदुक्तम् ॥ २० ॥

अल्पस्थानाश्रयत्वात् अल्पस्वरूपप्रतीतेः न परोऽयमिति शङ्कायाः पूर्वमुक्तमेवोत्तरं 'व्योमवच्च' इति ॥

हितत्वमुक्तं तद्रूत्वमेव खल्वपहतपाप्मत्वाद्यन्तर्गतं सत्यकामत्वम्। तदन्यकल्पनायां प्रमाणाभावात् । तत्तिरोधानोक्तिश्चापहतपाप्मत्वादीनामपि तिरोधानस्योपलक्षणम् । अत एव दहरवाक्ये मध्येमध्येऽपि प्रजापतिवाक्यमध्य इव 'य एष सम्प्रसादोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाये'त्यादिनाऽपहतपाप्मत्वादिस्वरूपाविर्भाव उच्यत इत्याशङ्क्याह- -दहराकाशस्त्विति । दहराकाशगतस्य सत्यकामत्वस्य मलावृतानस्मान्प्रति तिरोहितत्वमुच्यते न तु साश्रयं प्रति । 'सर्वं तदत्र गत्वा विन्दत' इत्यग्रे निवृत्तमलावरणस्य दहराकाशदर्शिनस्तत्त्वदर्शित्वोक्तेः । जीवस्वरूपाविर्भावस्त्वन्यार्थं दहरवाक्यशेषे परामृश्यत इत्युत्तरसूत्रे वक्ष्यते । तस्मादाविर्भावसाधनापेक्षकल्पनागौरवपरिहाराय नित्याविर्भूतसकलकल्याणगुण एव दहराकाशः प्रतिपाद्य इत्यभ्युपगन्तव्यमिति भावः । यदि दहराकाशो न जीवः किमर्थस्तर्हि 'य एष सम्प्रसाद' इत्यादौ जीवपरामर्शः तत्राह—॥ सू. ॥ अन्यार्थश्च परामर्शः ॥ १९ ॥ 'अहरहर्वा एवंवित्स्वर्गं लोकमेती'ति प्रकृतो विद्वान् 'य एष सम्प्रसाद' इति परामृश्यते । स विद्वान् कदा स्वर्गं लोकमेति तस्य स्वर्गलोकप्राप्तौ किं भवतीत्याकाङ्क्षितार्थप्रतिपादकतया अनन्तरग्रन्थावतरणौचित्यात्। 'परं ज्योति'रिति दहराकाश उच्यते। विदुषोपासितव्यदहराकाशस्यैव तत्क्रतुन्यायेन तत्प्राप्तव्यतौचित्यात्।अतः 'परं ज्योतिरि'ति निर्दिष्टो दहराकाशो मुक्तप्राप्यत्वलिङ्गाद्ब्रह्मेत्ये'ष आत्मेति होवाचैतदमृतमेतदभयमेतद्ब्रह्मे'ति वाक्यस्य यच्छब्दनिर्दिष्टमपि जीवं विहाय ज्योतिश्शब्दनिर्दिष्टदहराकाशपरत्वमेव वक्तुं युक्तम्। अथ वा मुक्तावभिनिष्पत्तव्यजीवरूपवर्णनपरतया तज्जीवपरमेवास्तु । अस्मिन्पक्षे 'एष आत्माऽपहतपाप्मा' 'तद्य इहात्मानमनुविद्य व्रजन्ति' 'अथ य आत्मा स सेतुर्विधृति'रित्येतत्प्रकरणगतात्मशब्दानां ब्रह्मपरत्वेऽप्येतद्वाक्यगतात्मशब्दस्य जीवपरत्वमिति वैरूप्यं भवति । स तु न दोषः । 'स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दव' दिति न्यायात् । एवं स्थिते 'य एष सम्प्रसाद' इत्यादिवाक्यं जीवपरामर्शकमपि ज्योतिश्शब्दोक्तस्य दहराकाशस्य परब्रह्मणो....त्वतत्स्वरूपाविर्भावयितृत्वरूपमहिमविशेषप्रतिपादनार्थमिति न ब्रह्मप्रकरणे जीवपरामर्शस्य वैयर्थ्यमिति भावः ॥ सू. ॥ अल्पश्रुतेरिति चेत्तदुक्तम् ॥२०॥ शारीराधिकरणे केवलमल्पौकस्त्वेन घटकरकाद्यवच्छेदेन व्योम्न इव व्यापकत्वं न हीयत इत्युक्तम्। इह तु पुण्डरीकदहरत्वोक्त्या तदवच्छेदकृतदहरत्वस्यार्थसिद्धत्वेऽप्याहत्य

॥ सू० ॥ अनुकृतेस्तस्य च ॥ २१ ॥

तस्य जीवस्य दहराकाशशब्दनिर्दिष्टपरज्योतिरनुकृतिरवगम्यते, 'नैनं सेतुमहोरात्रे तरतो न जरा न मृत्युर्न शोको न सुकृतं न दुष्कृतं सर्वे पाप्मानोऽतो निवर्तन्ते अपहतपाप्मा ह्येष ब्रह्मलोकः, तस्माद्वा एतं सेतुं तीर्त्वा अन्धः सन्ननन्धो भवति विद्धः सन्नविद्धो भवति उपतापी सन्ननुपतापी भवति, तस्माद्वा एतं सेतुं तीर्त्वा अपि नक्तमहरेवाभिनिष्पद्यते सकृद्विभातो ह्येष ब्रह्मलोकः' इति वाक्यशेषे । अत्र हि दहराकाशं प्राप्तस्य पाप्मकार्यान्धत्वाद्यभावे[1] सततोदितप्रकाशत्वे च प्राप्यस्य दहराकाशस्यापहतपाप्मत्वं च हेतुत्वेनोच्यते ।

दहरत्वोक्त्या 'यावान्वा अयमाकाश' इत्यतिसौक्ष्म्यदृढीकरणेन चाल्पत्वं स्वाभाविकमवधृतम्। यद्यपि शारीराधिकरणविषयवाक्येऽपि 'अणोरणीयानि'त्याहत्याणीयस्त्वमुक्तं तथापि 'महतो महीयानि'ति तत्र महत्त्वमपि वर्णितम् । अतोऽत्र स्वाभाविकाल्पत्ववचनेन व्यापकत्वं हीयत एवेति दहराकाशस्य जीवत्वमेव युक्तम्। न तु परमेश्वरत्वं तच्छक्तित्वं चेत्यधिकशङ्कापरिहारार्थं सूत्रम् । आहत्य महत्त्वानुक्तावपि ब्रह्मश्रुत्यपहतपाप्मत्वादिबहुप्रमाणानुरोधात् अल्पत्वं स्थानोपाधिकम् । आहत्य वचनं सूक्ष्मत्वदृढीकरणं च 'तस्यान्ते सुषिरं सूक्ष्मं तस्मिन्सर्वं प्रतिष्ठित' मिति शाखान्तरश्रुतं हृदयावच्छेदोपाधिकत्वं विभावयितुम् । अन्यथा कृत्स्नहृदयाकाशावच्छेदे समनन्तराधिकरणे वक्ष्यमाणरीत्या अङ्गुष्ठपरिमाणत्वं स्यादित्येतदभिप्रायमुपपादनीयम् । तथा च व्योमवत्स्वाभाविकं व्यापकत्वमिहापि न हीयत इति परिहाराभिप्रायः ॥ जीवपूर्वपक्षनिराकरणे हेत्वन्तरमाह ॥सू०॥अनुकृतेस्तस्य च ॥ २१॥ 'इतरपरामर्शादिति सूत्रप्रकृतो जीवस्तस्येत्यनेन परामृश्यते।'दहर उत्तरेभ्य' इति सूत्राद्दहरशब्दोऽनुवृत्तः षष्ठ्यन्ततया विपरिणम्यते । सा कर्मणिषष्ठी । तस्येति कर्तरिषष्ठी । न 'चोभयप्राप्तौ कर्मणी'ति कर्तृकर्मोभयप्राप्तिमत्कृद्योगकर्मण्येव षष्ठीति नियमनात् कर्तरि तृतीयया भाव्यमिति शङ्कनीयम् । वार्तिककृता 'शेषे विभाषे'त्यकाकारव्यतिरिक्तस्त्रीप्रत्यये तस्य नियमस्य विकल्पितत्वात् । ततश्च तेन सूत्रेणात्र षष्ठी नियम्यते इति 'कर्तृकर्मणोः कृती'ति सूत्रेऽत एव कर्तरि कर्मणि च षष्ठी । अनुकृतिरनुकारः । इतरपरामर्शसूत्रान्नेत्यनुवर्तते । तथा च तस्य जीवस्य दहराकाशानुकृतेश्च हेतोर्दहराकाशो न जीवः । अनुकर्त्रनुकार्यभावस्य भेदगर्भत्वादिति सूत्रार्थः । अस्मिन्नर्थे सूत्रं योजयति—तस्य जीवस्येत्यादिना । परज्योतिरनुकृतिरिति । न चात्र 'कर्मणि-चे'ति सूत्रेण षष्ठ्यास्समासनिषेधश्शङ्कनीयः । तस्यो'भयप्राप्तौ कर्मणी'ति सूत्रेण कर्मणीति शब्दमुच्चार्य या षष्ठी नियमिता 'आश्चर्यो गवां दोहोऽशिक्षितेन अगोपालकेने'त्यादौ तद्विषयत्वात् । 'कर्तृकर्मणोः कृती'ति सूत्रत एवोभयत्रापि षष्ठीत्युक्तत्वात् । दहराकाशं प्राप्तस्येति । अनेनै'तं सेतुं तीर्त्वे'त्यस्य 'अथ य आत्मा स सेतुर्विधृतिः सेतुवदसङ्करापादकत्वेन प्राग्वर्णितमेतं दहराकाशं प्राप्तस्येत्यर्थ इति दर्शितम्। अन्धत्वादेरित्यादिशब्देन श्रुतौ विद्धोपतापिशब्दाभ्यामुक्तावायुधाधिवेधव्याधी सङ्गृहीतौ । सततोदितप्रकाशत्वापहतपाप्मत्वशब्दाभ्यां सप्तम्यन्तप्रथमान्ताभ्याम'पि नक्तमहरेवाभिनिष्पद्यते' 'सकृद्विभातो ह्येष ब्रह्मलोक' इति

---

(१) 'दहराकाशप्राप्त्या पाप्मकार्यतया जरादिवत्पाप्मरूपस्यान्धत्वादेरभावे' इति पाठान्तरम् ॥

तस्य तद्धेतुत्वं 'निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति' इति श्रुत्यन्तरप्रसिद्धम् । तेन दहराकाशं प्राप्तस्योक्तफलावाप्तिस्तत्साम्यापत्तिरूपा तदनुकृतिरिति लभ्यते । सा च ततो भेद एवोपपद्यते । अतश्चायं न जीव इति तात्पर्यम् ॥

पुनरस्मिन् प्रमाणान्तरमाह---

॥ सू ॥ अपि च स्मर्यते ॥ २२ ॥

दहरपुण्डरीकान्तर्वर्तित्वमुपास्यत्वं च ब्रह्मणः स्मर्यते---

'अथवा परमात्मानं परमानन्दविग्रहम् । गुरूपदेशाद्विज्ञेयं पुरुषं कृष्णपिङ्गलम् ॥ ब्रह्म ब्रह्मपुरे गार्गि दहराब्जखमध्यमे । अभ्यासात् संप्रपश्यन्ति सन्तस्त्वं च तथा कुरु'॥इत्यादि । ततः परज्योतिस्स्वरूपं मुक्तप्राप्यं परशक्त्युमासनाथं परं ब्रह्म दहरपुण्डरीकाकाशमध्यवर्ति स्वाभाविकापहतपाप्मत्वादिगुणकमुपासनीयमिति सिद्धम् ॥ इति दहराधिकरणम् ॥ ५ ॥

वाक्ययोरर्थो गृहीतः। एवं दहराकाशस्य परमेश्वरत्वमुपपादितम्। तदन्तर्वर्तिनोऽपि परमेश्वरत्वमुपबृंहणेन व्यक्तीकर्तुं सूत्रम्॥ सू. ॥ अपि च स्मर्यते ॥२२॥ योगयाज्ञवल्क्यश्रुतौ ध्यानाध्याये कैश्चित्प्रकारैः परमेश्वरध्यानोपदेशानन्तरं प्रकारान्तरेण तद्ध्यानमुपदिश्यते--अथ वेति। परमात्मानमिति 'तस्याश्शिखाया मध्ये परमात्मा व्यवस्थित' इति मन्त्रार्थस्योपसंहारः । परमानन्दविग्रहमिति 'यच्चास्येहास्ती'ति वाक्यार्थस्य। गुरूपदेशाद्विज्ञेयमिति 'तं चेद्ब्रूयु'रित्यादिशिष्याचार्यनिबन्धनज्ञापितस्य गुरूपदेशावश्यकत्वस्य। पुरुषं कृष्णपिङ्गलमिति 'ऋतं सत्य'मिति मन्त्रार्थस्य । ब्रह्म ब्रह्मपुर इति 'अथ यदिदमस्मिन्ब्रह्मपुर' इत्युपक्रमार्थस्य। दहराब्जखमध्यम इति 'तस्मिन्यदन्त'रित्युक्तार्थस्य। अभ्यासात् सम्प्रपश्यन्ति इति 'अन्वेष्टव्यं विजिज्ञासितव्य'मित्यस्य । स्वाभाविकेति । यद्यप्यपहतपाप्मत्वादिकं दहराकाशत्वेनेति प्रागुक्तं तथापि तदभेददृष्ट्या तन्मध्यवर्तिन्यपि तत्कीर्तनमुपपद्यते । तत्रापहतपाप्मत्वादीनां ब्रह्मलिङ्गानां स्पष्टानामपि पूर्वपक्षे दहराकाशादन्यत्र तदन्तर्वर्तिन्येवान्वयात् स्पष्टास्पष्टब्रह्मलिङ्गता ॥

॥ इति दहराधिकरणम् ॥ ५ ॥   ॥

नयमणिमालायाम्

अथ दहराधिकरणम् ॥ ५ ॥

सू० । दहर उत्तरेभ्यः ॥ १३ ॥ गतिशब्दाभ्यां तथाहि दृष्टं लिङ्गं च ॥ १४ ॥ धृतेश्च महिम्नोऽस्यास्मिन्नुपलब्धेः ॥ १५ ॥ प्रसिद्धेश्च ॥ १६॥ इतरपरामर्शात्स इति चेन्नासम्भवात् ॥१७॥ उत्तराच्चेदाविर्भूतस्वरूपस्तु ॥ १८॥ अन्यार्थश्च परामर्शः ॥१९॥ अल्पश्रुतेरिति चेत्तदुक्तम् ॥२०॥ अनुकृतेस्तस्य च ॥२१॥ अपि च स्मर्यते ॥ २२ ॥

युक्तो दहराकाशो भूताकाशः प्रसिद्धितो यद्वा। तदुपमितोऽसौ जीवस्तथाश्रुतेरेष सम्प्रसाद इति ॥ ५९ ॥
अपहतपाप्मत्वादेरसम्भवाद्भूतजीवयोस्स शिवः । स च जीवपरामर्शस्तन्महिमख्यापनायैव ॥ ६० ॥

इति दहराधिकरणम् ॥ ५ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ दहराधिकरणानुकृत्यधिकरणे ॥ ५ ॥ ६ ॥

॥ सू० ॥ दहर उत्तरेभ्यः ॥ १४ ॥ गतिशब्दाभ्यां तथाहि दृष्टं लिंगं च ॥ १५ ॥ धृतेश्च महिम्नोऽस्यास्मिन्नुपलब्धेः ॥ १६ ॥ प्रसिद्धेश्च ॥ १७ ॥ इतरपरामर्शात्स इति चेन्नासंभवात् ॥ १८ ॥ उत्तराच्चेदाविर्भूतस्वरूपस्तु ॥ १९ ॥ अन्यार्थश्च परामर्शः ॥ २० ॥ अल्पश्रुतेरिति चेत्तदुक्तम् ॥ २१ ॥ अनुकृतेस्तस्य च ॥ २२ ॥ अपि च स्मर्यते ॥ २३ ॥

भगवत्पादमते, 'दहर उत्तरेभ्य' इत्यारभ्य 'अल्पश्रुतेरिति चेत्तदुक्तम्' इत्यन्तं सूत्राष्टकमात्रमेकमधिकरणम् । इतरत्सूत्रद्वयमधिकरणान्तरमिति विशेषः । आनन्दतीर्थमतेऽप्येवमेव । श्रीकण्ठरामानुजमतयोस्त्विदं सूत्रदशकमेकाधिकरणतया योजितम् ॥

पूर्वं परपुरुषशब्दस्य ब्रह्मणि रूढत्वात् ब्रह्मोपास्यमित्युक्तम् । तद्वदिहाप्याकाशशब्दस्य भूताकाशे रूढत्वात्तस्यैवोपास्यत्वमस्त्विति दृष्टान्तसंगत्येदमधिकरणमारभ्यते—**सू० ॥ दहर उत्तरेभ्यः ॥ १४ ॥** अस्य 'अथ यदिदमस्मिन्ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेश्म दहरोऽस्मिन्नन्तराकाशस्तदन्वेष्टव्यं तद्वाव विजिज्ञासितव्यम्' इत्यादिकं छान्दोग्यवाक्यं विषयः । अत्र दहरपुण्डरीके यो दहराकाशः श्रुतः स किं भूताकाशः उत जीव आहोस्वित्परमात्मेति संशयः । अत्राकाशशब्दस्य भूताकाशे रूढत्वात् भूताकाशो वा ब्रह्मपुरशब्दश्रवणात जीवे पुरशब्दवाच्यशरीरस्वामित्वोपपत्तेराराग्रोपमितत्वाच्च तस्मिन्दहरत्वस्याप्युपपत्तेश्च जीवो वा स्यादिति पूर्वः पक्षः । उत्तरेभ्यो वाक्यशेषसिद्धेभ्य आकाशसमानत्वद्यावापृथिव्यधिष्ठानत्वात्मत्वापहतपाप्मत्वादिहेतुभ्यः परमेश्वर एव दहराकाशो भवितुमर्हति न भूताकाशो जीवो वेति सिद्धान्तः ॥

दहराकाशस्य परब्रह्मत्वे हेत्वन्तरमाह—**सू० ॥ गतिशब्दाभ्यां तथाहि दृष्टं लिङ्गं च ॥ १६ ॥** 'इमास्सर्वाः प्रजा अहरहर्गच्छन्त्य एतं ब्रह्मलोकं न विन्दन्ति' इति दहरवाक्यशेषे जीवानां प्रत्यहमुच्यमाना प्रकृतदहरविषया या गतिः यश्च ब्रह्मलोकशब्दस्ताभ्यां दहरस्य परब्रह्मतावगम्यते । तथाहि दृष्टं श्रुत्यन्तरे 'सता सोम्य तदा सपन्नो भवती'ति । एव च प्रत्यहं हिरण्यगर्भलोकगमनासंभवात् ब्रह्मैव लोक इति सामानाधिकरण्यपरिग्रहे अहरहर्गमनमेव लिङ्गं ज्ञापकम् । चशब्देन निषादस्थपतिन्यायोऽपि सामानाधिकरण्यपरिग्रहे समुच्चीयत इति भावः ।

दहरस्य परब्रह्मत्वे हेत्वन्तरमाह द्वाभ्याम्—**सू० ॥ धृतेश्च महिम्नोऽस्यास्मिन्नुपलब्धेः ॥ १६ ॥** 'अथ य आत्मा स सेतुर्विधृतिरेषां लोकानामसंभेदाय' इति श्रुताया धृतेरपि हेतोः 'एष भूतपाल एष सेतुर्विधरण' इत्यादिश्रुत्यन्तरेऽपि अस्य सर्वलोकविधारणलक्षणमहिम्नोऽस्मिन्परमात्मनि उपलब्धेश्च दहराकाशः परमात्मैव । इति ।

सू० ॥ प्रसिद्धेश्च ॥ १७ ॥ दहराकाशस्यापि परमात्मन्येव प्रसिद्धेः लोकरूढ्यपेक्षया 'आकाशो ह वै नामरूपयोर्निर्वहिता' इत्यादिश्रौतरूढेर्बलीयस्त्वाच्च दहराकाशः परमात्मैव न भूताकाश इति सिद्धम् ॥

ननु तर्हि जीवोऽस्त्वित्याशंक्याह—**सू० ॥ इतरपरामर्शात्स इति चेन्नासंभवात् ॥ १८ ॥** 'य एष संप्रसाद' इति संप्रसादशब्देन इतरस्य जीवस्याप्यस्मिन्प्रकरणे परामर्शात्स जीवो दहराकाशोऽस्त्विति चेन्न । **असंभवात्**=जीवे आकाशोपमेयत्वापहतपाप्मत्वादीनामसंभवादित्यर्थः ।

इत्थमभिहितस्यासंभवस्यासिद्धिमाशंक्य परिहरति—**सू० ॥ उत्तराच्चेदाविर्भूतस्वरूपस्तु ॥ १९ ॥ उत्तरात्**='य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यते' इत्यादि प्रजापतिवाक्यात् जाग्रदाद्यवस्थापन्ने जीवे अपहतपाप्मत्वादेस्संभवात् जीव एव दहराकाश इति चेत् अत्राह—**आविर्भूतस्वरूपस्तु** । तुशब्दो जीवशंकाव्यावर्तकः । यतस्तत्रापि आविर्भूतं पारमार्थिकं स्वरूपमस्येति आविर्भूतस्वरूपो जीवो विवक्षितः । न तु जीवत्वेन रूपेण । 'परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत' इत्युपसंहारदर्शनात् । अतस्तस्य ब्रह्मत्वेनापहतपाप्मत्वादिसंभव इति जीवत्वेन तदसंभवाच्च पूर्वसूत्रस्थहेतोरसंभवस्यासिद्धिरिति भावः ॥

ननु तर्हि संप्रसाद इति जीवपरामर्शो व्यर्थः स्यादित्यत आह—**सू० ॥ अन्यार्थश्च परामर्शः ॥ २० ॥** जीवपरामर्शः परं 'ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते' इत्युपसंपत्तव्यपरमात्मपर एव न जीवप्रतिपादनार्थ इत्यर्थः ।

जीवपूर्वपक्षमाशंक्य परिहरति—**सू० ॥ अल्पश्रुतेरिति चेत्तदुक्तम् ॥ २० ॥** 'दहरोऽस्मिन्नन्तराकाश' इत्याकाशस्याल्पत्वश्रवणान्न परमात्मत्वं किं तु जीवत्वमिति चेत् । **तदुक्तम्**=तत्र समाधानमुक्तम् 'अर्भकौकस्त्वात्तद्व्यपदेशाच्चे'त्यत्र । तस्माद्दहराकाशः परमात्मैवोपास्य इति सिद्धम् ॥ **इति दहराधिकरणम् ॥ ५ ॥**

अथानुकृत्यधिकरणम् ॥ ६ ॥ सू० ॥ अनुकृतेस्तस्य च ॥ २२ ॥ अस्य 'न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकं नेमा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः । तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभाति ॥' इति मुण्डकवाक्यं विषयः । अत्र सूर्यादिजगद्भासकतया प्रतीयमानं किं तेजोविशेषः उत ब्रह्मेति संशयः । प्रबलेन तेजसा दुर्बलस्याभिभवदर्शनात् तेजोविशेष इति पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु 'तमेव भान्तमनुभाति सर्व'मित्यनुभानश्रवणात् 'तस्य भासा सर्वमिदं विभाति' इति ब्रह्मभासा सर्वस्य जगतो भास्यत्वावगमाच्च सूर्यादिसर्वजगद्भासकतया प्रतीयमानं ब्रह्मैवं न तेजोविशेषः इति । सूत्रार्थस्तु,

अनुकृतेः=अनुकृतिरनुकरणम् । तस्मात् 'तमेव भान्तमनुभाति सर्वमि'त्यनुभानात् । **तस्य च**='तस्य भासा सर्वमिदं विभाति' इति वाक्याच्च तत्र प्रकृत सूर्यादिसकलजगदवभासक स्वय ज्योतिः ब्रह्मैव न तु लौकिकं तेज इति ॥ 'न तत्र सूर्य' इत्यत्र 'तत्र' इति न सतिसप्तमी । किं तु विषयसप्तमी । भाती'ति णिजर्थान्तरेण भासयतीत्यर्थः ॥

अस्मिन् श्रुत्युक्तार्थे स्मृतिं दर्शयितुमाह—**सू० अपि च स्मर्यते ॥ २३ ॥** 'न तद्भासयते सूर्यो न शशाङ्को न पावकः । यद्गत्वा न निवर्तन्ते तद्धाम परमं मम ॥' इति 'यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयतेऽखिलम् । यच्चन्द्रमसि यच्चाग्नौ तत्तेजो विद्धि मामकम् ॥' इति च भगवद्गीतासु स्मर्यत इत्यर्थः ॥

इति अनुकृत्यधिकरणम् ॥ ६ ॥

श्रीकण्ठमते, इदं सूत्रदशकमेकमधिकरणम् । विषयवाक्यसंशयपूर्वपक्षसिद्धान्तादिकं प्रायस्समानमेव । सूत्रार्थवर्णनमात्रे क्वचिदस्ति कियानिव भेद इति तादृशेष्वेव सूत्रेषु स एवांशः प्रस्तोष्यते इति नात्र विस्तरस्यावकाशः । परब्रह्मणश्शिवस्य पुरिशयनमुपासनं च निरूपयितुमिदमधिकरणमारब्धम् । दहरशब्दवाच्यः [illegible] एव न भूताकाशो नापि जीव इति सिद्धान्तानुसारेण पूर्वमुक्ते दहरसूत्रार्थे नास्ति विशेषः । '**गतिशब्दाभ्या' मिति** द्वितीयसूत्रे परमस्ति कियतीव भिदा । **तथाहि दृष्टम्**=श्रुत्यन्तरे परमेश्वर एव गत्र गमः दृष्टम् 'एवमेव खलु सोम्येमास्सर्वाः प्रजास्सति संपद्य न विदुस्सति संपद्यामह' इति । ब्रह्मलोकशब्दश्च तद्विषयः 'एष ब्रह्मलोकस्सम्राडिति होवाच' इति । **लिङ्गं च**=किं च । गतिशब्दयो[illegible] दर्शनमेव मास्तु । अस्मिन्प्रकरणे सर्वासां प्रजानां महरहः श्रूयमाणं गमनं ब्रह्मलोकशब्दश्च परमेश्वरस्य दहराकाशत्वे [illegible] गमकमित्यर्थः ॥ इति ॥

सू० ॥ **धृतेश्च महिम्नोऽस्यास्मिन्नुपलब्धेः** ॥ १ ॥ **अस्य**=परमेश्वरस्य **धृतेः**=जगद्विधृतिनिरूपस्य श्रुत्यन्तरेऽपि प्रतिपादितस्य महिम्नः । **अस्मिन्**=दहराकाशे । उपलब्धेश्च दहराकाश परमेश्वर इत्यर्थः ।

सू ॥ प्रसिद्धेश्च ॥१७॥ द[illegible] पेशाग्म' मित्यादिना महोपनिषदि '[illegible]पुण्डरीक' मित्यारभ्य 'उमासहाय' मित्यादिना कैवल्योपनिषदि च उमासहायस्य परमेश्वरस्य दहरपुण्डरीकमध्यवर्तित्वेनोपास्यत्वप्रसिद्धेश्च दहराकाशः परमेश्वर इत्यर्थः ॥

'इतरपरामर्शात्स इति सूत्राथस्समान एव । **'उत्तराच्चे'** दिति सूत्रार्थः परं कियानिव भिद्यते । **उत्तरात्प्रजापति**वाक्याज्जीवस्यापहतपाप्मत्वादेकस्य प्रतीत्या स एव दहराकाशो भवतु इति चेत् । न युक्तमेतत् । यतोऽत्र प्रतिपाद्यो जीवः निजानादिकर्मबन्धोपार्जितशरीरतिरोहितापहतपाप्मत्वादिगुणकः पर ज्योतिरुपसपद्य प्रसादाविर्भूतस्वरूपः आविर्भूतापहतपाप्मत्वादिकः खलु प्रतीयते । न ससारी । दहराकाशस्य स्वाभाविकानिरवहितततत्कल्याणगुणतया अतथाभूतयोर्बद्धमुक्तयोर्जीवयोर्नास्ति दहराकाशत्वशङ्कावकाश इति तात्पर्यम् ॥

सू० ॥ अन्यार्थश्च परामर्शः॥२०॥ 'अस्माच्छरीरा' दिति वाक्ये जीवस्य दहराकाशशब्दनिर्दिष्टपरज्योतीरूपपरवस्तुना सापत्र स्वरूपाविर्भावस्याभिधीयमानतया तत्रत्यो जीवपरामर्शः दहराकाशनिष्ठतत्तादृङ्माहात्म्यप्रतिपादनार्थ इति नास्ति विरोधः। **'अल्पश्रुते'**रिति सूत्रार्थः पूर्ववत् । **सू० ॥ अनुकृतेस्तस्य च ॥ २२ ॥ तस्य**=जीवस्य । **अनुकृतेश्च**=दहराकाशशब्दनिर्दिष्टपरज्योतिरनुकरणाच्च न जीवो दहर इत्यर्थः । 'नैनं सेतुमहोरात्रे' इत्यादिवाक्यशेषे दहराकाशे प्राप्तस्यान्धत्वाद्यभावस्सततोदितप्रकाशत्वं चाभिधीयते । दहराकाशस्य तथात्वात् । एवं च दहराकाशं प्राप्तस्योक्तफलावाप्तिस्तत्साम्यापत्तिरूपा तदनुकृतिरिति सिद्ध्यति । सा च भेदे सत्येवोपपद्येत । अतश्चायं दहरो न जीव इत्याशयः । तस्येति कर्तरिषष्ठी । अनुवृत्तस्य दहरपदस्य कर्मणिषष्ठ्यन्ततया विपरिणामेनान्वय इति भावः ॥

उक्तेऽर्थे प्रमाणान्तरमप्यस्तीत्याह—**सू० ॥ अपिच स्मर्यते ॥ २३ ॥** 'अथवा परमात्मान'मित्यादिना ब्रह्मणः दहरपुण्डरीकान्तर्वर्तित्वमुपास्यत्वं च स्मर्यते । अतः परज्योतिस्स्वरूपं मुक्तप्राप्यं परशक्त्युमासनाथं परं ब्रह्म दहरपुण्डरीकाकाशमध्यवर्ति स्वाभाविकापहतपाप्मत्वादिगुणकमुपासनीयमिति सिद्धम् ॥

रामानुजमते=अस्याधिकरणस्य विषयवाक्यसंशयपूर्वपक्षसिद्धान्तादिकं सर्वं प्रायः श्रीकण्ठमतवदेव । परमात्मा परं नारायणः इति विशेषः । पूर्ववत्सूत्रदशकात्मकमेवेदमधिकरणम् ।

सू० ॥ प्रसिद्धेश्च ॥ १८ ॥ 'को ह्येवान्यात्' सर्वाणि ह वा इमानि'इत्यादिश्रुतिवाक्येषु आकाशशब्दस्य ब्रह्मण्येव प्रसिद्धेरित्यर्थः । **सू० ॥ अनुकृतेस्तस्य च ॥ २२ ॥ तस्य**=परमात्मनः । **अनुकृतेश्च**=तत्साम्यापत्तिरूपादनुकाराच्च । परमात्मनोऽनुकाराद्धि जीवस्याविर्भूतस्वरूपस्यापहतपाप्मत्वादिगुणकत्वम् । अतोऽनुकर्तुर्जीवादनुकार्यो दहरः पृथग्भूत इति सिद्धम् । तत्साम्यापत्तिरूपस्तदनुकारः 'निरंजनः परमं साम्यमुपैति' इति श्रुतिप्रसिद्ध एव । इति ।

सू० ॥ अपि स्मर्यते ॥२३॥ 'इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः । सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च ॥' इति तदुपासनात्तत्साम्यापत्तिरूपानुकृतिर्जीवस्य स्मर्यते चेत्यर्थः । शेषं समानं श्रीकण्ठमतेनेति संग्रहः ॥

आनन्दतीर्थमते, विषयवाक्यसंदेहपूर्वपक्षसिद्धान्तादिकं प्रायः मतान्तरसमानमेव । किं तु उद्देश्यं परं भिद्यते ॥ **सू०॥ दहर उत्तरेभ्यः ॥१८॥** दहरे उत्तरेभ्यः इति पदच्छेदः । भगवत्पादमतवदिहाप्यधिकरणयोजनेत्यपरो विशेषः । हृत्पद्मस्थदहराकाशस्थत्वं विष्णोरस्ति वा नास्तिवेति संदिह्य नास्तीति पूर्वपक्षमाकलय्य भूताकाशजीवयोरसंभवाद्विष्णोरस्ति इति सि-

अथ प्रमिताधिकरणम्. ॥ ६ ॥

अतः परमेश्वरस्योपास्यरूपान्तरमुच्यते—

॥ सू ॥ शब्दादेव प्रमितः ॥ २३ ॥

उत्तराधिकरणस्य प्रासङ्गिकीं सङ्गतिमाह—**अतः परमेति** । पूर्वाधिकरणे परमेश्वरस्य हृदये कृष्णपिङ्गलत्वादिविशिष्टं रूपमुपासनार्थमुक्तम् । तत्प्रसङ्गात्तत्र तस्य रूपान्तरमुच्यत इत्यर्थः ॥ सू. ॥ **शब्दादेव प्रमितः** ॥ २३ ॥ 'ईशानो भूतभव्यस्ये'त्यत्र विदित्वे-त्यध्याहारः । अङ्गुष्ठमात्रः पुरुष उक्तः । तं भूतभव्यस्येशानं विदित्वा ततस्तदनन्तरं

द्वान्तितम्॥ सूत्रार्थस्तु, **दहरे**='दहरं पुण्डरीकं वेश्मे'तिवाक्योक्तहृत्पद्मस्थाल्पाकाशे स्थितो विष्णुरेव । न तु जीवादिः । कुतः । **उत्तरेभ्यः**='य आत्मापहतपाप्मे'त्याद्युत्तरवाक्योक्तनिर्गतपाप्मत्वादिधर्मेभ्य इत्यर्थः ।

गतिशब्दाभ्यामित्यादि । **गतिशब्दाभ्याम्**=अस्यार्थोऽविशिष्ट एव । **तथाहि दृष्टं लिङ्गं च** । किं च । यत' 'अरश्च' इति श्रुतौ **तथा**=मुक्तप्राप्यत्ववत् । **हि**=विष्णुनिष्ठत्वेन प्रसिद्धम् । **लिंगम्**=अर्णवाख्यसुधासमुद्राश्रयलोकवत्त्वरूप-ज्ञापकं हृत्पद्मस्थे दृष्टमुक्तम् । अतोऽपि दहरपद्मस्थो विष्णुरेवेत्यर्थः ॥

सू० ॥ धृतेश्च महिम्नोऽस्यास्मिन्नुपलब्धेः ॥ १६ ॥ धृतेः='स एष सेतुर्विधृति' रिति हृत्पद्मस्थस्य सर्वाधारत्वश्र-वणाच्च विष्णुरेव हृत्पद्मस्थः । किं च छान्दोग्ये हृत्पद्मस्थनिष्ठतयोक्तस्य **अस्य** विष्णुमहिम्नः सर्वेश्वरत्वादेः । **अस्मिन्**='एष सर्वेश्वर' इति वाजसनेयकवाक्ये । उपलब्धेः=श्रवणात् । विष्णुरेव हृत्पद्मस्थः । **प्रसिद्धेश्च** ॥ १८ ॥ 'दहृ विपाप'मिति श्रुतौ विष्णोः हृत्पद्मस्थत्वप्रसिद्धेश्च स एव हृत्पद्मस्थ इत्यर्थः ।

इतरपरामर्शादित्यादि । इतरपरामर्शात्='स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत' इत्युक्तस्य जीवस्य हृत्पद्मस्थात्मतया 'एष आत्मे-त्येतच्छब्देन परामर्शात् ग्रहणात् जीव एव हृत्पद्मस्थ इति चेन्न । कुतः । **असंभवात्**=हृत्पद्मस्थनिष्ठतया श्रुतानामपहतपा-प्मत्वादिगुणानां जीवे स्वातन्त्र्येणासंभवादित्यर्थः ॥

उत्तराच्चेदित्यादि । तुशब्द एवार्थे । नेति शेषः । **उत्तरात्**= 'स तत्र पर्येती'त्युत्तरवाक्यात् जीव एव हृत्पद्मस्थ इति चेन्न । यतस्तद्वाक्ये **आविर्भूतस्वरूपस्तु**=मुक्त एव प्रतिपाद्यः । मुक्तस्तु न स्वतोऽपहतपाप्मत्वादिगुणकः । अतो न तस्यापि हृत्पद्मस्थत्वमित्यर्थः ।

सू० ॥ अन्यार्थश्च परामर्शः ॥ २० ॥ चः एवार्थे । **परामर्शः** 'एष आत्मे' ति वाक्यगतैतच्छब्दः । **अन्यार्थश्च**='पर ज्योति'रित्युक्तपरमात्मार्थ एव । न जीवार्थ इत्यर्थः ॥

अल्पश्रुतेरित्यादि समानमेव ॥ **इति दहराधिकरणम्** ॥ ५ ॥

अथानुकृत्यधिकरणम् ॥ सू० ॥ **अनुकृतेस्तस्य च** ॥ २२ ॥ अस्य 'तदेतदिति मन्यन्ते अनिर्देश्यं परं सुखम् । कथं नु तद्विजानीयां किमु भाति न भाति वा ॥' कठवल्लीमन्त्रो विषयः । अत्र 'कथं नु तद्विजानीया' मिति वाक्ये लिङा प्रतीयमानं ज्ञानार्थं प्रार्थ्यमानरूपमानुकूल्येन गृह्यमाण ज्ञानिसुखं वा ब्रह्म वेति संशयः । नपुंसकलिंगयोस्तदेतच्छब्दयोर्ज्ञा-निसुखपरामर्शित्वात् ज्ञानिसुखमिति पूर्वःपक्षः । उपसंहारे 'न तत्र सूर्य' इति श्रूयमाणे मन्त्रे तत्र, तम्, तस्येति, च तच्छब्दैः 'कथं नु तद्विजानीया' मिति प्रकृतमानुकूल्येन गृह्यमाणं परामृश्य तस्य सूर्याद्यप्रकाश्यत्वादिब्रह्मलिंगानामुच्यमानत्वात् बल-वदुपसंहारस्थबहुलिंगानुसारेणानुकूल्येन गृह्यमाणस्य सुखस्य ब्रह्मत्वे निश्चिते दुर्बलोपक्रमगतयोस्तदेतत्पदयोः 'नित्यो नित्याना' मिति प्रकृते ईश्वर एव लिङ्गव्यत्ययेन वृत्तिकल्पनोपपत्तेश्च आनुकूल्येन गृह्यमाणमनिर्देश्यं सुखं ब्रह्मैवेति सिद्धान्तः । सूत्रार्थस्तु चः समुच्चये । तस्येति श्रुतिप्रतीकग्रहणम् । अनुकृतिरनुक्रिया । 'कथं नु तद्विजानीया'मिति ज्ञानार्थं प्रार्थितस्वरूपानुकूल्येन गृह्यमाणं ब्रह्मैव । कुतः । **अनुकृतेः**='तमेव भान्तमनुभाति सर्वं' मिति वाक्यशेषे सूर्यादीनां भगवत्क्रियानुसारिप्रकाशाख्य-क्रियाकर्तृत्वश्रवणात् । **तस्य च**='तस्य भासा सर्वमिदं विभाती'ति जगतः परमात्मप्रभाप्रकाश्यत्वश्रुतेश्च इत्यर्थः ॥

सू० ॥अपि स्मर्यते ॥ २३॥ न केवलं हेतुकृतानुकृत्यादेर्विष्णुधर्मत्वं श्रूयते । किं तु कृष्णादिभिः 'यदादित्यगतं तेज'इत्या-दिस्मृतिषु च उच्यत इत्यर्थः ॥ **इति अनुकृत्यधिकरणम्** ॥ ६ ॥

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां दहराधिकरणानुकृत्यधिकरणे ॥ ५ ॥ ६ ॥

कठवल्ल्यामस्य विषयः श्रूयते -

'अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषो मध्य आत्मनि तिष्ठति। ईशानो भूतभव्यस्य न ततो विजुगुप्सते ॥'

इत्यादि। इहाङ्गुष्ठमात्रतया श्रूयमाणः पुरुषः परमेश्वरो जीवो वेति सन्देहः ॥

जीव इति वक्तुं युक्तम्—

'स विश्वरूपस्त्रिगुणस्त्रिवर्त्मा प्राणाधिपः संचरति स्वकर्मभिः। अङ्गुष्ठमात्रो रवितुल्यरूपः संकल्पाहंकारसमन्वितो यः ॥'

इति तस्याङ्गुष्ठमात्रत्वप्रसिद्धेः, 'मध्य आत्मनि तिष्ठति' इति देहान्तर्वर्तित्वावगमाच्च। न तु परमेश्वरो व्यापकः ॥'

न विजुगुप्सते आत्मानं गोपायितुं नेच्छति अभयप्राप्तत्वादित्यर्थः। 'अङ्गुष्ठमात्रतया श्रूयमाण' इति संशयधर्मिणः पुरुषस्य विशेषणेन जीव इति पूर्वपक्षकोटेर्बीजं सूचितम्। परमेश्वर इति संबंध्युपन्यासेनैव भूतभव्येशितृत्वलिङ्गं सिद्धान्तकोटेर्बीजं सूचितम्। स विश्वरूप इति। विश्वरूपः पर्यायेण देवतिर्यङ्मनुष्यादिसकलरूपभाक्। त्रिगुणः सत्वादिगुणत्रयवश्यः। त्रिवर्त्मा जागरस्वप्नसुषुप्तिलक्षणसांसारिकमार्गत्रयसञ्चारी। प्राणाधिपः सकलप्राणेन्द्रियप्रवर्तकः। स प्रत्यगात्मा स्वकर्मभिरेव त्रिषु वर्त्मसु सञ्चरति। इदं पूर्वमन्त्रस्योत्तरार्धम् 'अङ्गुष्ठमात्र' इत्युत्तरमन्त्रस्य जीवविषयत्वस्फुटीकरणाय लिखितम्। रवितुल्यरूपः यथा रविस्त्रैलोक्यप्रकाशक एवमयं स्थूलसूक्ष्मदेहद्वयप्रकाशकः। सङ्कल्पाहङ्कारसमन्वितः ममेदं फलं भूयात्तदर्थमिदं साधनमनुष्ठेयमित्याद्यात्मा सङ्कल्पः, अहमेतेषां कर्मणां कर्ता तत्फलानां भोक्तेत्यात्माहङ्कारस्ताभ्यां समन्वित इति। नन्वङ्गुष्ठमात्रत्वं परमेश्वरेऽपि श्रूयते। 'अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषोऽङ्गुष्ठं च समाश्रितः' इति मन्त्रो हि 'अनवस्थितेरसम्भवाच्च नेतर' (ब्र० १-२-१८) इत्यधिकरणे परमेश्वरपरो निर्णीतः। सत्यम्। सोऽपि मन्त्रोऽङ्गुष्ठमात्रत्वश्रवणादेव जीवपर इत्याक्षिप्यते। अङ्गुष्ठमात्रत्वश्रवणं जीवासाधारणमिति। एतत् 'अथ सत्यवतः कायात्पाशबन्धवशंगतम्। अङ्गुष्ठमात्रं पुरुषं निश्चकर्ष यमो बलादि'ति भाष्यप्रयोगादपि हि निश्चीयते। तस्मान्मन्त्रान्तरेऽप्यङ्गुष्ठमात्रत्वश्रवणं दृश्यमानं जीवविषयमेवेति पूर्वपक्षिणोऽभिमानः। ननु 'मध्य आत्मनी'ति जीवात्मनोऽङ्गुष्ठमात्रपुरुषस्य भेदनिर्देशात्परमेश्वरः स्यादित्याशङ्क्याह—मध्य आत्मनीति। न ह्यत्रात्मशब्देन जीवोऽभिधीयते। तस्य मध्याभावात्। किं तु देह एव। 'आत्मा जीवे धृतौ देहे स्वभावे परमात्मनी'त्यभिधानकोशदर्शनात् 'आत्मैवेह महय्य आत्मा परिचर्य' इति प्रजापतिविद्यायामात्मशब्दस्य देहे प्रयोगदर्शनाच्च। 'इहाप्यूर्ध्वं प्राणमुन्नयत्यपानं प्रत्यगस्यति। मध्ये वामनमासीनं विश्वेदेवा उपासत' इत्यग्रिममन्त्रे प्राणापानमध्यवर्तित्वोक्त्या देहमध्यवर्तित्वस्यैव लाभेन तदनुरोधा'न्मध्य आत्मनी'त्यस्यापि देहमध्यपरत्वस्यैवाङ्गीकर्तुमुचितत्वाच्चेति भावः। न'न्वीशानो भूतभव्यस्ये'ति श्रूयते अतः परमेश्वर एवाङ्गुष्ठमात्रस्स्यादित्याशङ्क्याह—न त्विति। नात्रेशानशब्दो ब्रह्मणोऽभिधानश्रुतिः। 'भूतभव्यस्ये'त्यैश्वर्यप्रतिसम्बन्ध्युपादानेन तस्य भूतभव्येशितृत्वरूपकेवलयौगिकार्थपरत्वात् योगरूढिमतां शब्दानां यौगिकार्थप्रतिसम्बन्ध्युपादाने रूढ्यनुन्मेषा-

इति प्राप्ते—वदामः। परमेश्वर एवाङ्गुष्ठमात्र इति युक्तम्; 'ईशानो भूतभव्यस्य' इत्यादिपरमेश्वरलिङ्गशब्दात् 'सर्वैश्वर्यसंपन्नः सर्वेश्वरः शंभुराकाशमध्ये' इति तस्यैव सर्वेश्वरत्वश्रवणात्॥

~

त्। अत एव 'पद्मानि यस्याग्रसरोरुहाणि प्रबोधयत्यूर्ध्वमुखैर्मयूखै'रिति सरःप्रतिसम्बन्ध्यग्रोपादानवति सरोरुहशब्दे स्थितेऽपि पद्मशब्दप्रयोगः। तस्मा'दीशानो भूतभव्यस्ये'ति पदद्वयसमभिव्याहारबोध्यं लिङ्गमात्रमस्ति। तत्तूपक्रमगतादङ्गुष्ठमात्रश्रवणाद्दुर्बलम्। उपक्रमगतमप्यङ्गुष्ठमात्रश्रवणं जीवस्य न श्रुतिः। तत्र तस्य शब्दस्य रूढ्यभावात्। नाप्यङ्गुष्ठमात्रत्वं तल्लिङ्गम्। अतिसूक्ष्मत्वात्तस्मिन्नङ्गुष्ठपरिमाणाभावात्। किं तु शाखान्तरे जीवे प्रयुक्तस्याङ्गुष्ठमात्रशब्दस्यात्र प्रत्यभिज्ञानमात्रं प्रमाणत्वेन वक्तव्यम्। तत्तु शाखाद्वयपरामर्शापेक्षम्। तेन अतिविलम्बितमित्युपसंहारगतमपि भूतभव्येशितृत्वलिङ्गं ततो बलवदिति चेत् मैवम्। अङ्गुष्ठमात्रत्वं जीवलिङ्गमेव। अङ्गुष्ठमात्रशब्देन हि अङ्गुष्ठाधिकपरिमाणव्यवच्छेदः क्रियते। न त्वङ्गुष्ठपरिमाणमपि विधीयते। एकस्य शब्दस्योभयत्र तात्पर्यायोगात्। अत एवाग्नीषोमीयपशावध्रिगुप्रैषे छागस्य पशोः पार्श्वद्वयगतानामस्थ्नां वङ्क्रिशब्दवाच्यानामियत्ताप्रकाशकस्य 'षड्विंशतिरस्य वङ्क्रय' इति मन्त्रस्य अश्वमेधपशावश्वे चोदकप्राप्तस्य तत्प्रकरणाम्नातेन 'चतुस्त्रिंशद्वाजिनो देवबन्धोर्वङ्क्रीरश्वस्य स्वधितिस्समेती'ति मन्त्रेणापवादप्रसक्तौ तदपवादार्थेन 'षड्विंशतिरित्येव ब्रूया'दिति वाक्येनैव निराकृष्टशक्तितया षड्विंशतिमन्त्रादन्यस्य चतुस्त्रिंशन्मन्त्रस्य व्यवच्छेद एव क्रियते। न तु षड्विंशतिरिति ब्रूयादित्यपि विधीयते। षड्विंशतिमन्त्रस्तु तत्र चोदकापवादे निरस्ते चोदनादेव प्राप्यते। अतष्षड्विंशतिपदयुक्त एव स मन्त्रोऽश्वमेधे वक्तव्य इत्यत्र प्रमाणाभावादश्वस्य चतुस्त्रिंशतो वङ्क्रीणां तेन सहानुष्ठेयतूपरगोमृगयोर्वङ्क्रीणां च समस्य वचनरूपस्यास्य न बाध इति निरूपितं पूर्वतन्त्रे नवमाध्याये। नन्वङ्गुष्ठमात्र इत्यत्र मात्रशब्दः 'प्रमाणे द्वयसज्दघ्नञ्मात्रच' इति(पा०५–२.३७)सूत्रेणानुशिष्टः प्रमाणवाची प्रत्ययः। न तु 'शरीरमात्रेण नरेन्द्र तिष्ठन्नाभासि तीर्थप्रतिपादितार्द्धि' रित्यत्रेवोत्तरपदत्वनियतं प्रातिपदिकम्। तथा सत्यङ्गुष्ठमात्रपरिमाण इत्यर्थलाभायाङ्गुष्ठशब्दस्याङ्गुष्ठपरिमाण इत्यर्थलक्षणापत्तेरिति चेन्मैवम्। अङ्गुष्ठपरिमाणत्वस्य जीवेश्वरयोरुभयोरपि बाधितत्वेन पक्षद्वयेऽपि तथार्थग्रहणस्य विरुद्धत्वात् उदाहृतश्वेताश्वतरमन्त्रोत्तरसन्दर्भविरोधापत्तेश्च। तस्यैव हि मन्त्रस्य चतुर्थपादे 'आराग्रमात्रो ह्यवरोऽपि दृष्टः' इति जीवस्याराग्रमात्रत्वमुक्तम्। 'वालाग्रशतभागस्ये'ति तदनन्तरमन्त्रे वालाग्रयुतांशैकदेशप्रमाणत्वं जीवस्योक्तम्। कथं तथा सूक्ष्मपरिमाणः स्यात् कथं चाराग्रपरिमाणोऽङ्गुष्ठपरिमाणः स्यात्। तस्मादङ्गुष्ठमात्र इत्यङ्गुष्ठाधिकपरिमाणव्यवच्छेदः। ततोऽङ्गुष्ठपरिमाणवत्त्वप्रसक्तावाराग्रमात्र इत्याराग्राधिकपरिमाणव्यवच्छेदः पुनराराग्रसमपरिमाणवत्त्वप्रसक्तौ 'वालाग्रशतभागस्ये'त्यनेनात्यन्तसूक्ष्मत्वप्रतिपादनमिति युक्तम्। तस्मादिहोपक्रमगतस्याङ्गुष्ठाधिकपरिमाणभाववत्त्वरूपस्य जीव एव सम्भवात् चरमश्रुतं भूतभव्येशितृत्वं भूतभविष्यदनेकशरीरनियन्तृत्वपरतया जीव एव योजनीयमिति पूर्वपक्षाभिप्रायः। परमेश्वरलिङ्गशब्दादिति। भूतभव्यशब्दयोः प्रकरणोपपदादिसङ्को-

कथं परमेश्वरे परिच्छिन्नत्वमभ्यस्यमानमुपपद्यत इत्यत आह—

॥ सू ॥ हृद्यपेक्षया तु मनुष्याधिकारत्वात् ॥ २४ ॥

अपरिच्छिन्नस्यापि परमेश्वरस्याङ्गुष्ठमात्रत्वमुपासकहृदयापेक्षया, मनुष्याधि-

चकाभावेन असङ्कुचितभूतभविष्यद्वस्तुजातपरत्वात्तन्नियन्तृत्वं परमेश्वरलिङ्गम् । ईशानशब्दश्चाभिधानश्रुतिरूपस्तस्य शब्द इति । तस्मादुभयस्मात्प्रमाणात् अङ्गुष्ठपरिमितः परमेश्वरः सिद्ध्यतीत्युक्तिभङ्ग्या शब्दव्यतिरेकेणान्यदपि तत्रार्थे पमाणमस्तीति सूचितम् । तदाविष्कृतं भाष्ये लिङ्गशब्देन । न च यौगिकार्थप्रतिसम्बन्ध्युपादानादीशानशब्दस्य श्रुतित्वभङ्गश्शङ्कनीनीयः । तदुपादानेऽपि रूढशब्दश्रवणप्रयुक्तस्य रूढ्यर्थोन्मेषस्यानिवार्यत्वात् । काव्येषु तु व्यङ्ग्यार्थप्रधानेषु यस्य शब्दस्य यौगिकार्थो व्यञ्जनव्यापारानुकूलः तं शब्दं यौगिकार्थ एवोपक्षीणं कृत्वा तदीयरूढ्यर्थसमर्थनार्थं क्वचित्क्वचित्पदान्तरमुपाददते । तत्र पदान्तरोपादानं यौगिकार्थप्रतिसम्बन्ध्युपादानस्य रूढ्यर्थोन्मेषविरोधित्वप्रयुक्तम् । तदनुपादानेऽपि 'तव प्रसादात्कुसुमायुधोऽपि सहायमेकं मधुमेव लब्ध्वा । कुर्यां हरस्यापि पिनाकपाणेर्धैर्यच्युतिं के मम धन्विनोऽन्य' इत्यत्र तद्दर्शनात् । अत्र हि कैमुतिकन्यायोपयोगिसारतरायुधत्वव्यञ्जनानुकूले यौगिकार्थ एव पिनाकपाणिशब्दमुपक्षीणं कृत्वा तद्रूढिविषयशिवसमर्पणाय पदान्तरं प्रयुक्तम् । एवमिहापि हिमवदौन्नत्यव्यञ्जनानुकूलयौगिकार्थसमर्पणव्यग्रं सरोरुहपदमिति तद्रूढ्यर्थबोधनाय पद्मपदं प्रयुक्तमित्युक्तमित्युपपद्यते । किं च यस्य योगरूढ्योपास्य तदलभ्यं कस्यचिदवयवार्थस्य विशेषकमुपपाद्यते यथा 'पद्मानि यस्याग्रसरोरुहाणी'ति यथा वा 'लपनं पद्ममेवास्या लावण्यसरसीरुह'मिति तत्पदं तद्विशेषितयौगिकार्थवशीकृतमिति तेनापि हेतुना तत्र रूढ्युन्मेषो न भवतीति वक्तुं शक्यम् । इह तु सङ्कोचकाभावादीशानपदयौगिकार्थतया तल्लब्ध एवार्थो 'भूतभव्यस्ये'त्यनेनानूद्यत इति नात्र तदनुन्मेषशङ्कावकाशः । पूर्वपक्षबीजमुद्भाव्य तत्परिहारपरत्वेनोत्तरसूत्रमवतारयति—**कथमिति** । **अभ्यस्यमानमिति** । 'अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषो ज्योतिरिवाधूमकः । ईशानो भूतभव्यस्य स एवा द्य स उ श्व' इत्यग्रिममन्त्रे 'अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषोऽन्तरात्मा सदा जनानां हृदये सन्निविष्टः । तं स्वाच्छरीरात्प्रवृहेन्मुञ्जादिवेषिकां धैर्येण तं विद्यात् शुक्रममृत'मित्यग्रिमखण्डान्तमन्त्रे च श्रूयमाणमङ्गुष्ठमात्रशब्दोक्तं परिच्छिन्नत्वमभ्यस्यमानत्वात् नान्यथा नेतव्यमिति भावः। 'अभ्यस्यमान'मित्यनेना'ङ्गुष्ठमात्रः पुरुषोऽन्तरात्मे'ति मन्त्रस्यापि स्मरणात् । तत्र 'तं स्वाच्छरीरात्प्रवृहे'दित्येतच्छरीराद्विविक्ततया ज्ञातव्यत्वपरमिति जीवलिङ्गान्तरमपि ध्वनितम्॥ सू.॥ **हृद्यपेक्षया तु मनुष्याधिकारत्वात्** ॥ २४ ॥ 'अङ्गुष्ठमात्र' इत्यनेनाङ्गुष्ठपरिमाणत्वमुच्यते । न तु तदधिकपरिमाणाभावः । अङ्गुष्ठशब्दस्य प्रागुक्तरीत्या लक्षणापत्तेः । सम्भवति च व्यापकस्यापि परमेश्वरस्योपासकहृदयापेक्षयाङ्गुष्ठपरिमाणत्वम् । दहरशाण्डिल्यविद्ययोरतिसौक्ष्म्यवचनं हृदयोर्ध्वसुषिरापेक्षया इदं तु हृदयमध्यावकाशापेक्षयेति न विरोध इत्यभिप्रेत्याह—**अपरिच्छिन्नस्यापीति। हृदयापेक्षयेति।** सूत्रे 'हृदी'ति विषयसप्तमीति भावः । ननु हृदयापेक्षयाप्यङ्गुष्ठमात्रत्वमनुपपन्नम् । हस्तिमशकादीनां हृदयपरिमाणभेदात् । न च तत्तदङ्गुष्ठपरिमाणं ग्राह्यम् । खरतुरगादीनामङ्गुष्ठाभावादित्याशङ्कापरिहारार्थं

कारत्वादुपासनाशास्त्रविधेः। मनुष्याणां हृदयं यावत्प्रमाणं तदवच्छिन्नं रूपं परमेश्वरः परमकारुणिकः परिगृह्णाति तदुपासनासिद्धये। ततः परमेश्वरो ज्योतिर्मयो लिङ्गरूपतयोपासकानां हृदयमध्ये तिष्ठतीति निर्णयः॥

॥ इति प्रमिताधिकरणम् ॥ ६ ॥

साध्याहारं सूत्रशेषमुपादाय तस्य तात्पर्यमाह—मनुष्याधिकारत्वादित्यादिना। लिङ्गरूपेति। अङ्गुष्ठसमानाकारत्वं लिङ्गभाव एव सम्भवति। प्रसिद्धं च पुराणागमेषु शिवस्य लिङ्गरूपेण हृदि सन्निधानम्। अतो लिङ्गरूप एवात्र विवक्षित इति भावः। न'न्वत्ता चराचरग्रहणा' (ब्र० १-२-१०) दित्यधिकरणे 'प्रकरणा'दिति (ब्र० १-२-१२)सूत्रेण कठवल्लीषु प्रकरणं ब्रह्मपरमित्युक्तम्। कथं तदन्तर्गतस्याङ्गुष्ठमन्त्रस्य जीवपरत्वमिति पूर्वपक्षावकाशः। उच्यते। आनुमानिकाधिकरणे 'त्रयाणामेव चैव'मिति (ब्र० १-४-६) सूत्रेण त्रयाणामुपासकोपासनीयतदुपासनानां कठवल्लीषु प्रश्नप्रतिवचनाभ्यां निरूपणमिति वक्ष्यते। तथा च 'महान्तं विभुमात्मानं मत्वा धीरो न शोचती'त्यादिप्राकरणिकपूर्वापरमन्त्रगतब्रह्मश्रुतिलिङ्गानामुपासनीयब्रह्मण्यन्वयः। अयं तु मन्त्रो 'योनिमन्ये प्रपद्यन्ते शरीरत्वाय देहिन' इत्यादिकठवल्ल्यन्तर्गतमन्त्रवदुपासकप्रश्नोत्तरतया जीवपरस्स्यादिति पूर्वपक्षोत्थानम्। अत्र प्राकरणिकब्रह्मलिङ्गानां स्पष्टत्वेऽपि पूर्वपक्षे तेषामन्यत्रान्वय इति स्पष्टास्पष्टब्रह्मलिङ्गता। ननु 'योनिमन्ये प्रपद्यन्त' इति मन्त्रान्तरवदस्यापि मन्त्रस्योपासकपरत्वेऽपि प्रकरणस्योपास्यतया प्रधाने ब्रह्मणि पर्यवसानं न हीयत इति नास्त्यधिकरणस्य प्रयोजनम्। उच्यते। पूर्वपक्षे सर्वेषामङ्गुष्ठवाक्यानां जीवपरत्वात् हृदि ज्योतिर्लिङ्गरूपः परमेश्वर उपासनीयो न सिध्यति। सिद्धान्ते त्व'ङ्गुष्ठमात्रो रवितुल्यरूप' इत्यादिषु जीवपरत्वेन सम्प्रतिपन्नेषु मन्त्रेष्वङ्गुष्ठमात्रशब्दस्य जीवपरत्वेऽपि ब्रह्मश्रुतिलिङ्गवत्सु मन्त्रेषु श्रुतस्य तस्य ब्रह्मपरत्वात्सा सिध्यतीत्यस्ति प्रयोजनम्। ननु जीवपरमन्त्रेष्वङ्गुष्ठमात्रशब्दस्याङ्गुष्ठपरिमाणत्वं नार्थः बाधात् किंतु अङ्गुष्ठाधिकपरिमाणाभाव इति ब्रह्मपरत्वाभिमतेष्वपि मन्त्रेषु तथैकरूप्याय स एवार्थः स्यात्। नेति ब्रूमः। एकस्यापि विशेषणशब्दस्य विशेष्यभेदेन तत्तदुचितार्थग्रहणोपपत्तेः'स्थूलो विद्वान्देवदत्त' इत्यत्र देवदत्तात्मनि तदपृथग्भूतविशेषस्य शरीरस्थौल्यस्य सद्वारकान्वयवज्जीवापृथग्भूतहृदयावच्छेदकृतसङ्कोचशालिधर्मज्ञानगताङ्गुष्ठपरिमाणस्य जीवे सद्वारकान्वयस्योपपत्त्या जीवपरवाक्येऽप्यङ्गुष्ठमात्र इत्यस्याङ्गुष्ठमात्र इत्यर्थग्रहणोपपत्तेश्च। एतेना'राग्रमात्र' इत्येतदपि व्याख्यातम्। नाड्यवच्छेदप्रयुक्तसङ्कोचधर्मज्ञानपरिमाणस्य सद्वारकान्वयो विवक्षित इति तत्रापि वक्तुं शक्यत्वात्॥

॥ इति प्रमिताधिकरणम् ॥ ६॥

नयमणिमालायाम्

अथ प्रमिताधिकरणम् ॥ ६ ॥

सू० ॥ शब्दादेव प्रमितः ॥ २३ ॥ हृद्यपेक्षया तु मनुष्याधिकारत्वात् ॥ २४ ॥

अङ्गुष्ठप्रमितःस्याज्जीवो मैवं स भूतपतिरेव। निस्सङ्कोचैश्वर्यात्तत्त्वादीशानशब्दाच्च ॥ ६१ ॥

इति प्रमिताधिकरणम् ॥ ६ ॥

अथ देवताधिकरणम् ॥ ७ ॥

'मनुष्याधिकारत्वात्' इत्यस्मिन्नधिकरणे मनुष्याणामेव परमेश्वरोपासनेऽधिकारस्सूचितः। कथं देवानामपि परमेश्वरविषयमुपासनं श्रूयतेऽथर्वशिरसि, 'ततो देवा रुद्रं नापश्यंस्ते देवा रुद्रं ध्यायन्ति' इत्यत्रेत्याशङ्कायां तदुपपादनायाधिकरणमिदमारभ्यते—

अथ देवताधिकरणम् ॥ ७ ॥

उत्तराधिकरणस्य प्रासङ्गिकीं सङ्गतिमाह- -मनुष्याधिकारत्वादिति । पूर्वाधिकरणसूत्रे मनुष्यग्रहणेन तदितरेषामधिकारो नास्तीति ज्ञापितत्वात् देवाः परमेश्वरोपासनायामधिकारिणो न भवन्तीति सिद्धम् । 'ततस्ते देवा रुद्रं ध्यायन्ती' त्यर्थवादः केवलमसदर्थावलम्बनस्तुतिपर इति प्राप्तौ तेषामधिकारोपपादनार्थमुत्तराधिकरणमारभ्यत इत्यर्थः । एषा प्रा-

---

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ प्रमिताधिकरणम् ॥ ७ ॥

सू० ॥ शब्दादेव प्रमितः ॥ २४ ॥ हृद्यपेक्षया तु मनुष्याधिकारत्वात् ॥ २५ ॥

भगवत्पादमते, ॥ सू ॥ शब्दादेव प्रमितः ॥ २४ ॥ अस्याधिकरणस्य 'अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषो मध्य आत्मनि तिष्ठति' 'अगुष्ठमात्रः पुरुषो ज्योतिरिवाधूमकः । ईशानो भूतभव्यस्य' इत्यादि कठवल्लीवाक्यं विषयः । इहांगुष्ठवाक्यप्रतिपाद्यः जीवात्मा वा परमात्मा वेति संशयः । परिमाणोपदेशात् शरीरान्तर्वर्तित्वोपदेशाच्च जीवात्मेति पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु, **प्रमितः**= अंगुष्ठमात्रपरिमाणः पुरुषः परमात्मैव । कुतः । **शब्दादेव**='ईशानो भूतभव्यस्ये'त्यत्र ईशानशब्दात् । न चांगुष्ठमात्रजीवलिंगविरोधः । लिंगश्रुत्योर्विरोधे श्रुतेरेव बलीयस्त्वमिति मर्यादाया एवशब्देन सूच्यमानत्वात् । न च परमात्मनोऽङ्गुष्ठमात्रत्वानुपपत्तिः । अंगुष्ठमात्रजीवानुवादेन ब्रह्माभेदबोधनादिति ॥

कथं पुनस्सर्वगतस्य परमात्मनः परिमाणोपदेश इत्यत आह—**सू० । हृद्यपेक्षया तु मनुष्याधिकारत्वात् ॥ २५ ॥** तुशब्दः शङ्कानिरासार्थः । मनुष्याधिकारत्वाच्छास्त्रस्य मनुष्याणां हृदयस्यांगुष्ठमात्रत्वात् हृदि वर्तमानत्वात्परमात्मनस्तदपेक्षया सर्वगतस्यात्मनोऽङ्गुष्ठमात्रत्वमविरुद्धम् । अतोऽङ्गुष्ठवाक्ये प्रतिपाद्यः परमात्मैवेति सिद्धम् ॥

श्रीकण्ठरामानुजमतयोः विषयवाक्यसंशयपूर्वपक्षसिद्धान्तादिकं सर्वं समानमेवेति न पृथक्प्रपञ्च्यते । **श्रीकण्ठमते, शब्दात्**=सर्वेश्वरत्वादिपरमेश्वरलिंगात् ईशानशब्दाच्च इत्यर्थो वर्णित इति विशेषः । रामानुजमते अस्याधिकरणस्य नात्र परिसमाप्तिः । अस्याधिकरणस्य गर्भे अधिकरणत्रयस्य प्रासंगिकस्य विचारस्ततोऽस्य परिसमाप्तिरितिअसाधारणोऽधिकरणरचनाविशेषश्चेति बोध्यम् ।

आनन्दतीर्थमते, विषयवाक्यं समानमेव । अत्र ईशाननामोक्तो वायुर्वा विष्णुर्वा इति संदेहः । 'ऊर्ध्वं प्राणमुन्नयत्यपानं प्रत्यगस्यति । मध्ये वामनमासीनं विश्वे देवा उपासते'इति तदनन्तरमन्त्रे प्राणव्यवस्थापकत्वादिवायुलिंगश्रवणात् ईशानशब्दप्रवृत्तिनिमित्तस्य प्रेरकत्वस्य सत्त्वात् तस्यैव सर्वोत्तमत्वविरोधिमध्यमत्वप्रसिद्धेश्च वायुरिति पूर्वःपक्षः । राद्धान्तस्तु, निरवकाशाद्विष्णौ रूढाद्वामनशब्दात् सर्वव्यवस्थापके सर्वोपास्ये च विष्णौ प्राणव्यवस्थापकत्वादेवोपास्यत्वयोरपि सत्त्वात् उपासनाधिकारिमनुष्यहृदयाभिव्यक्तस्य भगवन्मूर्तिविशेषस्यांगुष्ठमात्रपरिमाणत्वाद्वा स्थानपरिमाणस्य स्थानिनि तस्मिन्नुपचाराद्वा अंगुष्ठमात्रत्वस्य तस्मिन्नुपपत्तेः मध्यदेशरूपहृदयावस्थितिसंभवाच्च ईशानशब्दवाच्यो विष्णुरेव इति । सूत्रार्थस्तु विष्णुरेव **प्रमितः**='ईशानो भूतभव्यस्य'इतीशानशब्दवाच्यत्वेन तत्वतो निश्चितः । न तु वायुः । कुतः । **शब्दादेव**='मध्ये वामन'मिति निरवकाशवामनश्रुतेरेवेत्यर्थः ॥

सू० ॥ हृद्यपेक्षया तु मनुष्याधिकारत्वात् ॥ २५ ॥ तुशब्द एवार्थे, अपिशब्दार्थे च । तथा च सर्वगतस्यापि विष्णोः अङ्गुष्ठमात्रत्वोक्तिः अङ्गुष्ठपरिमितहृदाकाशापेक्षयैव । न तावता विष्णोः परिच्छिन्नत्वं ज्ञेयमित्यर्थः । शेषं पूर्ववत् ॥

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां प्रमिताधिकरणम् ॥ ७ ॥

॥ सू ॥ तदुपर्यपि बादरायणः संभवात् ॥ २५ ॥

अस्याथर्वशिरसि श्रूयते ‘ ते देवा रुद्रं ध्यायन्ति ’ इति विषयः ॥

इह परमेश्वरोपासने देवानामधिकारः संभवति न वेति संशयः ॥

न संभवतीति पूर्वः पक्षः। अर्थी समर्थो विद्वान् शास्त्रेणापर्युदस्तो हि वैदिके कर्मण्यधिकारी। न च तेषां सामर्थ्यमस्ति, विग्रहाभावात् । विग्रहवन्तो हि

सङ्गिकी सङ्गतिः। बुद्धिस्थस्योपेक्षानर्हत्वं प्रसङ्गः ॥ सू० ॥ तदुपर्यपि बादरायणः सम्भवात् ॥ २५ ॥ देवानामर्थित्वसामर्थ्यादिसम्भवासम्भवौ संशयकोट्योर्बीजमित्यभिप्रेत्य संशयं दर्शयति—इहेति । विग्रहाभावादिति । न तावद्देवतानां विग्रहे प्रत्यक्षादि प्रमाणमस्ति। न च देवतावाचिशब्दानां लौकिकवैदिकप्रयोगेषु स्त्रीप्रत्ययतद्धितप्रकृतितया प्रातिपदिकत्वेनार्थवत्त्वावश्यंभावात्तत्सिद्धिः। तेष्वादित्यादिग्रहवाचिनामश्विन्यादिनक्षत्रवाचिनामन्येषां च केषाञ्चिदचेतनैर्गगनपरिदृश्यमानज्योतिर्मण्डलरूपैरर्थैरर्थवत्त्वसम्प्रतिपत्तेः। नक्षत्रेष्टियाज्यानुवाक्यासु क्वापिक्वचिदि‘न्द्रो ज्येष्ठामनुनक्षत्रमेति’ इत्यादौ ज्येष्ठादिनक्षत्राणामिन्द्रादिदेवताभेदनिर्देशस्य नक्षत्रपदवाच्यलौकिकतेजोविशेषत्वदेवतापदवाच्यालौकिकहविरुद्देश्यत्वात्मकरूपभेदेनोपपत्तेः। सोऽयं गकार इति प्रत्यभिज्ञालम्बितसर्वविधगकाराभेदानुसारेण द्वावेतौ गकारौ तारेण मन्दोऽभिभूतः तारान्मन्दोऽन्य इत्यादिभेदप्रत्ययानामौपाधिकरूपभेदविषयत्वस्याङ्गीकृतत्वेन तद्वदिहापि सम्भवात्। अन्येषां च लोकवेदप्रसिद्धदेवतावाचिपदानां नक्षत्रयुक्तज्योतिर्मण्डलगतत्वे क्वचित्क्वचिन्नक्षत्रे इन्द्रादिपदवर्तनसम्भवात् । इन्द्राण्यादिशब्दानां नक्षत्रविशेषवाचितया पुंविशेषयुक्तस्त्रीवाचित्वाभावेऽपि हिमानीयवानीशब्दवत् स्त्रीप्रत्ययान्तत्वसम्भवात् ‘पृथिव्यापोग्निर्वायुरन्तरिक्षं विद्युदोषधयो वनस्पतयः पुष्पाणि फलान्यहोरात्रौ प्राची प्रतीची मनश्चित्त’मित्यादिकर्मविशेषविनियुक्तदेवतावाचिपदानां लोकवेदप्रसिद्ध्यनुसारेण प्रसिद्धेषु मृदादिष्विव वृत्तेश्च । तस्मादादित्यादिपदसामर्थ्यान्न विग्रहादिमद्देवतासिद्धिः। नापि यागविधीनां ‘यज देवपूजाया’मिति स्मरणेन देवताराधनरूपत्वात् देवताराधनानां च राजाराधनवत् आराधनप्रसन्नाराधनीयदेयसकलार्थत्वनियमात् तत्सिद्धिः। तन्नियमाभावात्। राज्ञश्शिशवस्तत्पादुकादयश्च राजभृत्यैरुपचितोपचारेण पूज्यन्ते। ज्योतिष्टोमे सोमलता पयोऽन्ननिवेदनेन पूज्यते । शिवपूजायां पूजोपकरणादयो गन्धपुष्पादिभिः पूज्यन्ते। न हि तेषां फलदातृत्वमस्ति। यद्युच्येत राजकुमारादीनामुपचारो राजादीनामेव पूजा तेषां च फलदातृत्वमस्तीति नास्ति नियमविरोध इति तदा क्रतुषु देवानामिज्या तत्तद्वर्णाश्रमाचारादिरूपाज्ञाप्रवर्तकस्य परमेश्वरस्यैव पूजा तस्य च फलदातृत्वमस्तीति नास्माकमपि नियमविरोधः। अवश्यं च पितृमातृगुरुभर्त्रतिथिवित्तजातिवयःकर्मविद्यावृद्धादिपूजासु दर्शपूर्णमासेष्ट्याः दर्शपूर्णमासशब्दिताग्न्यादिदैवत्यैकयागविकारेषु सौर्यादिषु अनतिदेश्यत्वेन च स्वीकृतयोः पार्वणहोमयोरश्वमेधे मेध्यस्याश्वगुणक्रियाङ्गान्युद्दिश्य ‘कृष्णाय स्वाहा श्वेताय स्वाहा यन्मेहति तस्मै स्वाहा यच्छकृत्करोति तस्मै स्वाहा दद्भ्यः स्वाहा दनूभ्यां स्वाहे’त्यादिमन्त्रैः क्रियमाणेषु होमेषु सामगानामुद्वाहकर्मण्युदुह्यमानां कन्यामुद्दिश्य रेखासन्धिषु

(१) ‘दर्शपूर्णमासशब्दितयागसमुदायगतैकदैवत्यकयागविकारेषु’ इति पाठः समीचीन इति भाति ।

'पक्ष्म'स्वित्यादिमन्त्रैः क्रियमाणेषु होमेषु तिर्यग्जन्मगतानपि मृतानुद्दिश्य क्रियमाणेषु श्राद्धेषु कल्पावसानानुद्दिष्टभाविकल्पभोग्यफलयोगादिषु च एषैव गतिराश्रयणीया नान्या गतिरस्ति। तस्मान्न यागविधिसामर्थ्याद्विग्रहवद्देवतासिद्धिः। नापि 'यदाग्नेयोऽष्टाकपाल' इत्यादिष्वग्न्यादीनां भोज्येन पुरोडाशादिना सम्बन्धो योग्यतया भोक्तृत्वमेव भोक्तृत्वे च तदुपपादको विग्रहः स्वीकर्तव्य इत्येवं द्रव्यदेवतादिसम्बन्धसामर्थ्यात्तत्सिद्धिः। भोज्यभोक्तृभावरूपसम्बन्धस्य पुरुषेणानुष्ठातुमशक्यस्य विध्यगोचरत्वात्। यथाविधि तत्तद्देवतावाचिशब्दोच्चारणपूर्वकत्यागविषयत्वरूपस्य तयोः परम्परासम्बन्धस्यैव विधेयत्वात् शब्दोच्चारणेनैव पुरुषेणानुष्ठातुं शक्यस्य विध्यर्हत्वात्। यत एवं द्रव्यत्यागसमयेषु तत्तद्विधिश्रुतदेवतावाचिशब्दोच्चारण एव विधिपर्यवसानं न देवतायां द्रव्यस्य तत्सम्बन्धे वा। अतएवाग्न्यादियागकालेष्वग्न्यादिशब्दपर्याया नोच्चार्यन्ते। अन्यथोद्देश्यदेवतास्मृतिमात्रार्थत्वे कदाचिदिच्छया पर्याया अपि प्रयुज्येरन्। यद्युच्येत विध्युपात्तदेवतावाचिशब्दस्य बुद्धिसन्निहितस्य त्यागे कारणाभावात् स एव यागकाले प्रयुज्यत इति तथाप्य'ग्नये पावकाय पुरोडाश'मित्यादिविधिविहितयागानुष्ठाने द्वयोरग्निवाचकपदयोः प्रयोगो न स्यात्। एकेनाप्यर्थस्मृतिसिद्धेः। अतो विधिवाक्यश्रुतयावद्देवतावाचिशब्दोच्चारणविधिबलादेव स नियमो निर्वाह्यः। तस्मान्न द्रव्यदैवतसम्बन्धविधिसामर्थ्याद्विग्रहवद्देवतासिद्धिः। नापि प्रगीताप्रगीतमन्त्रसाध्यगुणवचनरूपस्तोत्रशस्त्रविधिसामर्थ्यात्तत्सिद्धिः। न हि गुणवचनं देवतानां राज्ञामिवाराधनरूपम्। येनाराध्यमानानां देवतानां राज्ञामिव फलदातृत्वं कल्पनीयमिति तदर्थं विग्रहवत्त्वमपि कल्पनीयं स्यात्। अचेतनत्वेऽपि हि सोमलताया बहिष्पवमानस्तोत्रे तदभिषवसाधनानां ग्राव्णां ग्रावस्तुतिरुपलभ्यते। किं च द्वादशाहे 'प्रजापतिं परिवदन्ती'ति विधाना'दकुशलो वा अयं प्रजापतिर्यो दंशमशकान्ससृजे यः स्तेना'नित्यादीन्प्रजापतिपरिवादानधीयते। तत्र तत्प्रीत्यर्थं किं त्वदृष्टार्थमित्येवोपपादनीयम्। एवमपि स्तुतशस्त्रादिगानस्यादृष्टार्थत्वोपपत्तौ कः प्रीत्यर्थतायामाग्रहः। नापि हविःप्रदानसमये हविरुद्देश्यभूतदेवताह्वानतद्ध्यानयोर्दृष्टप्रयोजनभूतहविःस्वीकरणार्थत्वस्य कल्पनीयत्वेन तदाह्वानध्यानविधिसामर्थ्यात् विग्रहवद्देवतासिद्धिः। विहितस्थलेष्वाहवनीयादिषु प्रक्षिप्तानां हविषां तत्रैव भस्मीभावादिदर्शनेन पितॄनुद्दिश्य त्यक्तानां हविषां निमन्त्रितब्राह्मणभुज्यमानत्वदर्शनेन पर्यग्निकरणान्तोत्सृष्टपात्नीवतादिपशूनां यथापूर्वमविकलावस्थादर्शनेन च हवींषि देवताः स्वीकुर्वन्तीति कल्पनायोगात्। एवम् 'ऐन्द्रमेकादशकपालं निर्वपेन्मारुतं सप्तकपाल'मिति विहितायामिष्टौ 'ऐन्द्रस्यावद्यन्ब्रूयादिन्द्रायानुब्रूहीत्याश्राव्य ब्रूयान्मरुतो यजेति मारुतस्यावद्यन्ब्रूयान्मरुद्भ्योऽनुब्रूहीत्याश्राव्य ब्रूयादिन्द्रं यजे'त्याहूतदेवतायै द्रव्याप्रदानस्यानाहूतदेवतायै तत्प्रदानस्य च कर्तव्यतया श्रूयमाणत्वात् हविःप्रक्षेपणसमयदेवताह्वानतद्ध्यानतदुद्देशानां बृहत्स्तोत्रादिषु समुद्रनिधनादिवददृष्टार्थत्वस्यैवाभ्युपगन्तव्यत्वात्। अतः प्रमाणाभावेन देवानां विग्रहाभावात् पटुदेहेन्द्रियादिमत्त्वरूपमुपासनासामर्थ्यं नास्तीति भावः। नन्वादित्यादिपदानामर्थवत्त्वावश्यंभावात्तदर्थानामेव कर्मसु देवतात्वावश्यंभावाच्च सन्ति तावद्देवा इति निर्विवादम्।

स्तुतिध्यानादिषु कर्मसु समर्थाः । 'इन्द्रो वृत्राय वज्रमुदयच्छत्' इत्यादीनां प्रामाण्यात् तेषां विग्रहवत्त्वमिति चेत्-न, विध्येकवाक्यतापन्नानामन्यत्र तात्पर्या-

ते चेतना वेत्यत्रैव विवादस्सोऽपि निरवकाशः । 'इन्द्रो वृत्राये'त्याद्यर्थवादै'र्वज्रहस्तः पुरन्दर' इत्यादिमन्त्रैश्च तेषां चेतनत्वस्य सविग्रहत्वस्य च सिद्धेरित्याशङ्कते—इन्द्रो वृत्रायेति। विधेयस्तावकतयार्थवादानां प्रयोगान्तरानुष्ठेयार्थस्मारकतया मन्त्राणां च विध्येकवाक्यतापन्नानां देवताविग्रहादौ तात्पर्याभावेन न तैस्तत्सिद्धिरिति परिहरति—विध्येकवाक्यतेति। स्यादेतत् । तेषां विध्येकवाक्यत्वेऽप्यवान्तरसंसर्गप्रतीतिस्तावदस्त्येव। अत एव जैमिनिनापि 'अविशिष्टस्तु वाक्यार्थः' 'अर्थैकत्वादेकं वाक्य'मित्यादिसूत्रैर्मन्त्राणां वाक्यार्थवत्त्वं दर्शितम् । तद्विरोधिनश्च शास्त्रादयो मन्त्राधिकरणे परिहृताः । अपरिपूर्णेषु मन्त्रवाक्येषु तदर्थप्रतीत्युपपादकौ चानुषङ्गाध्याहारा'वनुषङ्गो वाक्यसमाप्तिः' 'व्यवायान्नानुषज्यत' इति सूत्राभ्यां दर्शितौ । अर्थवादवाक्यानामर्थवत्त्वविरोधिनश्च तदर्थशास्त्रदृष्टविरोधादयोऽर्थवादाधिकरणे परिहृताः । तदर्थप्रतीत्युपपादकाश्च तत्कार्यकरत्वादिलक्षणास्तत्सिद्धिपेटिकायां दर्शिताः । मन्त्रवाक्यार्थप्रतीतिमुपजीव्यैव तृतीये इन्द्रपीताधिकरणपात्नीवताधिकरणत्रिंशदधिकरणप्रभृति'ष्विन्द्रपीतस्ये'ति भक्षमन्त्रगतस्य विशेषणस्योहानूहचिन्ता नवमे 'दर्भैस्तृणीत हरितैरिन्द्रागच्छ हरिव आगच्छे'त्यादिषु द्रव्यदेवताविशेषणानामूहानूहचिन्ता च प्रवर्तिता । अर्थवादवाक्यार्थप्रतीतिमुपजीव्यैव रात्रिसत्रे सत्रस्य प्रतिष्ठाफलत्वं ज्योतिष्टोमशब्दस्य सोमयागमात्रविषयत्वं द्वादशाहविकारेषु तदीयमध्यमदशरात्रस्य प्रवृत्तिः गवामयने ऽयणीकायां स्वस्थानवृद्धिरित्याद्यर्थजातं निर्णीतम् । तथा च तस्याः मन्त्रार्थवादवाक्यार्थभूतावान्तरसंसर्गप्रतीतेरसति बाधे प्रमात्वावश्यंभावात्तत्र तत्रार्थेषु प्रामाण्यं तात्पर्याभावेऽप्यनिवार्यमिति चेत् । मैवम् । शब्दस्य तात्पर्यविषय एव प्रामाण्यव्यवहाराभावात् । अन्यथा श्वित्रिरजककर्तृकवस्त्रशोधनतात्पर्येण प्रयुक्ताद्वाक्याद्वक्तृतात्पर्ययुक्तार्थ एव प्रतीत्युत्पत्तावपि कस्यचित्समीपतो गच्छति शुनके पदव्युत्पत्तिमात्रेण तस्य तत्रापि प्रामाण्यप्रसङ्गात् । न चेष्टापत्तिः । तस्य ह्यनुमितेः पर्वत इव प्रामाण्यव्यवहाराभावात् लोकव्यवहारमनादृत्य स्वकल्पितमर्यादामवलम्ब्य प्रामाण्याभ्युपगमे 'जर्तिलयवाग्वा वा जुहुयाद्गवीधुकयवाग्वा वा न ग्राम्यान्पशून्हिनस्ति नारण्यानथो खल्वाहुरनाहुतिर्वै जर्तिलाश्च गवीधुकाश्चे'ति 'पयसाग्निहोत्रं जुहुया'दित्यग्निहोत्रद्रव्यविधायके महावाक्ये जर्तिलगवीधुकवाक्ययोर्ग्राम्यारण्यपशुहिंसाराहित्येन प्रशस्तयोरपि जर्तिलगवीधुकयोर्यदपेक्षयानाहुतित्वं तत्पयः प्रशस्ततरमिति पयोविध्येकवाक्यतया तत्रैव तात्पर्येऽपि....स्तवनबलाच्च जर्तिलगवीधुकयवाग्वोर्विकल्पेनाग्निहोत्रहोमे द्रव्यत्वविधिप्रतीतेरपि सम्भवंत्याः प्रमात्वस्यानिवार्यत्वेन तयोस्तत्रापि प्रामाण्यप्रसङ्गात् । न 'ह्येतस्यैव रेवतीषु वारवन्तीयमग्निष्टोमसामकृत्वा पशुकामो ह्येतेन यजेते'ति रेवत्याधारवारवन्तीयसामसाध्याग्निष्टोमस्तोत्रविशिष्टक्रतुविधायकवाक्ये 'रेवतीषु वारवन्तीय'मित्यंशस्य 'रेवतीर्णस्सधमाद' इत्यादिऋगाधारवारवन्तीयसामरूपेऽग्निष्टोमस्तोत्रविशेषणे तात्पर्याभावेऽपि प्रामाण्यं दृष्टम्। न हि तद्विशेषणं 'सोमेन यजेते'त्यादि विशिष्टविधाविव तात्पर्यवत् वक्तुं शक्यम्। अनुपपत्तिप्रसङ्गात् । न चाक्षेपाद्विशेषणलाभः । आक्षेपाद्विशेषणप्रसिद्धौ सत्यां विधिर्वि-

भावात्। सद्भावेऽपि तेषामर्थित्वं नास्ति परमेश्वरं प्रति, तेषां परमेश्वरस्य च शिष्टविधिनैव च विशेषणस्याक्षेप इति परस्पराश्रयापत्तेः। तस्माद्विशिष्टविधेर्विशेषणस्वरूपे तात्पर्याभावेऽपि तस्मिन्नप्रसिद्धे 'रेवतीषु वारवन्तीय'मिति पदद्वयसमभिव्याहारस्यैव प्रामाण्यमगत्याभ्युपगन्तव्यमिति चेत् मैवम्। तत्र विशिष्टविधिगतपदद्वयसमभिव्याहारलभ्यरेवत्याधारवारवन्तीयप्रतीतिमुपजीव्य प्रवृत्तेन विशिष्टविधिना रेवतीषु वारवन्तीयं कुर्यादिति विशेषणस्यैव तत्र प्रामाण्याद्विशिष्टविधेः पूर्वं तत्प्रतीत्यभावे त्वयापि तत्र प्रामाण्यमङ्गीकर्तुमशक्यत्वेन तत्प्रतीतेरवश्याभ्युपगन्तव्यत्वात्। इयांस्तु विशेषः।सोमलताविशेषणं मानान्तरसिद्धं पदात्प्रतीयते इदं तु मानान्तरासिद्धमेव पदसमभिव्याहारात्प्रतीयत इति प्रतीयमानोऽपि विशेषणविधिर्विशिष्टविधेः प्रामाण्याभाव उभयत्राप्यविशिष्टः।अयं चापरो विशेषः। सोमलतादिद्रव्यस्य लोकसिद्धत्वात् तत्र यागसम्बन्धित्वेनैव विधिः कल्पनीयः। इह तु विशेषणस्वरूपस्यापि मानान्तरासिद्धत्वात् प्रतीयमानेऽपि तस्मिन् विशिष्टविधेः प्रामाण्याभावात् विशेषणस्वरूपेण स्तोत्रविशेषसम्बन्धित्वेन च विधिद्वयं कल्प्यमिति। तस्मान्मन्त्रार्थवादानां स्वार्थे तात्पर्याभावान्न तेभ्यो देवताविग्रहसिद्धिरिति भावः। अस्तु तर्हि मन्त्रार्थवादानां विध्येकवाक्यतापन्नानां स्वस्वार्थेऽप्यवान्तरतात्पर्यम्। प्रधानविध्येकवाक्यतापन्नानां प्रयाजादिविधीनां स्वस्वार्थेऽवान्तरतात्पर्यस्यापि दर्शनात्। प्रयाजादीनामितिकर्तव्यतारूपेण प्रधानविध्याकाङ्क्षितत्वात्तेष्ववान्तरतात्पर्यं स्यात्। न देवताविग्रहादौ'अनपेक्षितत्वादिति चेन्न। क्लृप्ताकारसाकाङ्क्षाः प्रथमं प्रकृतैस्सह सम्बध्यन्ते समीपविकाराः प्रे......................कन्यायेन क्लृप्तोपकारप्रकृताङ्गकलापप्राथमिकान्वयनिराकाङ्क्षीकृतप्रधानविध्यनपेक्षिताङ्गसमर्पका.........................होमादिविधिषु स्वस्वार्थेष्ववान्तरतात्पर्याभ्युपगमात् मन्त्रार्थवादप्रतिपाद्यानामाकाङ्क्षितत्वमपि प्रसिद्धे अर्थवादा...............यागादिषु परीक्षकप्रतियोगिस्तुतिद्वारकत्वेनापेक्षितत्वात्। यद्यपि काव्येषु पुरुषवर्णनादिरूपसहृदयहृदयोल्लासप्रयोजनकेषु राजादिहृदयावर्जनप्रयोजना बालानामौषधादिप्रवृत्तिप्रयोजना च स्तुतिरसदर्थावलम्बनापि दृश्यते। तथापि परीक्षकाणां बहुवित्तव्ययायाससाध्ययागादिप्रवृत्तिप्रयोजना स्तुतिरसदर्थावलम्बना न सम्भवत्येव। एव'मपां फेने नमुचेः शिर उदवर्तय' दित्यादिमन्त्रार्थानामपि स्तुतिद्वारत्वात्तेषामसदर्थावलम्बनता न सम्भवतीति। न चैवं मन्त्रार्थवादानामवान्तरतात्पर्याभ्युपगमे'न सुरां पिबे'दित्यत्र'सुरां पिबे'दित्येतावतोऽवान्तरतात्पर्यप्रसङ्गः। तत्र पदैकवाक्यत्वेन पदद्वयसंसर्गतोऽर्थप्रतीतेरेवाभावान्मन्त्रार्थवादानां देवताविग्रहे तात्पर्यं सम्भवतीत्याशङ्क्याह–तत्सद्भावेऽपीति। अपिशब्देनेदं द्योत्यते। वस्तुतो मन्त्रार्थवादानां देवताविग्रहे तात्पर्यं न सम्भवतीत्येव अन्यपराणां वाक्यानां मानान्तराविरोधे हि स्वार्थेऽप्यवान्तरतात्पर्यमभ्युपगम्यते न तु तद्विरोधेऽपि। 'यजमानः प्रस्तर'इत्यादीनामपि प्रतीयमानार्थे तात्पर्यापत्तेः। इह तु देवताविग्रहपरमन्त्रार्थवादानां स्वार्थपरत्वे ज्योतिरादिष्वचेतनेष्वादित्यादिशब्दानां शक्तिग्राहकैस्तदनुसारिभिर्लौकिकवैदिकप्रयोगैश्च विरोधः। 'इन्द्रो वृत्राय वज्रमुदयच्छ'दित्यादीनां प्रतीयमानार्थपरत्वे वेदस्यानित्यसंयोगरूपप्रसङ्गो विरोधः। 'न किरिन्द्र त्वदुत्तर' इत्यादिमन्त्राणां प्रतीयमानार्थपरत्वे परमेश्वरस्यैव सर्वोत्तरत्वं प्रतिपादयद्भिरौपनिषदवचनैर्विरोधः। तस्मादुदाहृतवाक्येष्वसदर्थावलम्बना स्तुतिरित्येव युक्तम्। दृश्यते ह्यचेतनेषु चेतनधर्मानारोप्य स्तुतिरन्यत्रापि 'तस्मिन्सीदामृते प्रतितिष्ठ व्रीहीणां मेध सुमनस्य-

पदस्यैकत्वात् । 'देवा ह वै स्वर्गं लोकमगमंस्ते देवा रुद्रमपृच्छन् को भवानिति' इति श्रुत्या स्वर्ग एव लोको रुद्रस्य परब्रह्मणः पदमवगम्यते, स एव देवानाम्। मुक्तस्यापि स्वाराज्यमेव प्राप्यतया अवगम्यते 'आप्नोति स्वाराज्यम्' इत्यादिषु। तथा वैदुष्यमपि तेषां नास्ति,उपनयनसंस्कारपूर्वकस्य वेदाध्ययनस्याभावेन तेषां वेदान्तविचारासंभवाद्ब्रह्मबोधानुपपत्तेः । अत एव तेषां शास्त्रपर्युदासश्च। तस्माद्देवानां नास्ति ब्रह्मोपासनेऽधिकार इति ॥

सिद्धान्तस्तु—ब्रह्मोपासने देवानामप्यधिकारोऽस्ति । कुतः?तेषामर्थित्वसंभवात् । न च परमेश्वरस्य देवानां च पदं समानं, यतः सामान्येन सुखवाचकोऽपि स्वर्गशब्दः प्रकरणादिना विशेषमभिधत्ते; यथेश्वरशब्दः स्वामिमात्रवाचकः प्रकरणवशात् 'उपेयादीश्वरं चैव योगक्षेमार्थसिद्धये' इत्यादिषु जनपदाधिपतिमात्रवाची राजविषयः, ब्रह्मणः प्रकरणे पुनरयं निरतिशयैश्वर्यवाची तद्विषयो भवति, तथा सुखमात्रवाचकः स्वर्गशब्दः प्रकरणेन प्रमाणान्तरोपपत्त्या च देवानां पदं क्षयि-

---

मानः।''अग्निष्टेतनुवं मातिधागन्ने हव्य'''रक्षस्व''श्रृणोत ग्रावाणो विदुषो नु यज्ञ'मित्यादिषु कथमसदर्थावलम्बनश्रुत्या परीक्षकाः प्ररोचिताः प्रवर्तेरन्। इत्थमारोग्यादिफले कटुतिक्ताद्यौषधसेवने बहुनियमपरिकरे प्रवर्तकस्य पित्रादेः प्रवर्तनीयेष्टतमानि सत्यानीति फलोक्तीनामिव बहुवित्तव्ययायाससाध्ये कर्मणि प्रवर्तकस्य वेदस्य स्तावकवाक्यानामसदर्थविषयत्वमवगच्छन्तोऽपि प्रवर्तनीयाः परीक्षका यदस्य वास्तवं फलं तल्लम्भनार्थमेव इदमनुष्ठापनीयमिति हितैषित्वेन प्रवृत्तिप्रतिबन्धकद्वेषालस्यादिभंगप्ररोचनार्थं पित्रादिवदसत्यान्यन्यान्यपि फलान्युपन्यस्य कृत्युद्देशार्हमिदं कर्मेति स्तुवन्तीति स्तावकवाक्यानामसदर्थावलम्बनस्वार्थबाधितार्थां कर्मस्तुतौ तात्पर्यं निश्चित्य प्रवर्तकस्य वेदस्य हितैषित्वेन स्तुतिद्वारभूतार्थासत्यत्वमदोषं मन्यमानाः प्रवर्तेरन्नेव। तस्माद्देवताविग्रहादौ अवान्तरतात्पर्यस्याप्यसम्भवात् ततस्तत्सिद्धिर्नास्त्येव । अथापि तत्सिद्धिमभ्युपेत्य ततस्सामर्थ्यसद्भावेऽप्यर्थित्वाद्यभावादधिकाराभावस्समर्थित इति। अत एव तेषामिति । उपनयनाध्ययनरहितानां व्रात्यादीनां वैदिकेषु कर्मस्वनधिकारस्मरणादिति भावः। नन्वीश्वरशब्दः स्वतो निरतिशयैश्वर्यशालिनः प्रतिपादने स्वारसिकोऽ'प्युपेयादीश्वरं चैवे' त्यत्राप्राक्तनभूम्यादिप्राप्तिरूपस्य योगस्य प्राक्तनतत्परिपालनरूपस्य क्षेमस्य च प्रसिद्धये तत्तज्जनपदाधिपतेरुपसर्पणविधेः स्नातकगृहस्थधर्मप्रकरणतोऽवगमात् तत्र सङ्कुचितवृत्तिरस्तु। इह स्वर्गशब्दो देवपदविषये क्षयिष्णुसातिशयसुखवचन इत्यत्र प्रमाणाभावात् 'यन्न दुःखेन सम्भिन्न'मिति स्वर्गशब्दार्थवर्णनस्य सर्वविषयत्वात् परमशिवपद इवेन्द्रादिपदेऽपि निरतिशयसुखपर एव स्यादित्याशङ्क्याह—प्रकरणेन प्रमाणान्तरोपपत्त्या चेति।'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत''दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत''अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम' इति स्वर्गफलत्वेनोच्यमानानां सोमेष्टिदर्वीहोमानां तत्तत्प्रकरणपर्यालोचनया तत्तद्यागानां फलस्य कर्मनिष्पत्तेः 'तेषां लोकवत्परिमाणतः फलविशेषः स्या'दित्यर्थवादाधिकरणसूत्रोक्तन्यायेन फलतारतम्यमावश्यकमिति कर्मभिःप्राप्यस्येन्द्रादिपदरूपस्य स्वर्गस्य सातिशयत्वं तावदुर्वारम्। 'तद्यथेह कर्मचितो लोकः क्षीयते एवमेवामुत्र पुण्यचितो लोकः क्षी-

ष्णुत्वसातिशयत्वादिदोषकलुषितं स्वल्पसुखमभिधत्ते। परब्रह्मणः शिवस्य पदं तु निरतिशयसुखस्वरूपमनावृत्तिलक्षणमेव ब्रूते। अतः सातिशयत्वादिदोषदुष्टसुखपदवर्तिनां निरतिशयसुखं ब्रह्मपदं प्रत्यर्थित्वं संभवत्येव। शक्त्यतिशयतः स्वयंभातवेदार्थत्वात् पूर्वाधीतवेदविस्मरणाभावाद्वा तेषां वैदुष्यं च संभवति। शास्त्रस्य साधारण्येनोपासनाविधायकत्वादधिकारस्य दुर्निवारत्वेन दूरतस्तत्पर्युदासः। तेषामर्थवादप्रामाण्यात् विग्रहवत्त्वेन सामर्थ्यं चास्ति; 'आदित्योयूपः' 'अग्निर्हिमस्य भेषजम्' इत्यादीनां गुणवादानुवादानां स्वार्थे तात्पर्याभावेऽपि 'इन्द्रो वृत्राय वज्रमुदयच्छत्' इत्याद्यर्थवादानां विरोधस्य मानान्तरप्राप्तेश्चाभावेन स्वार्थे तात्पर्यसंभवात्।

यत' इत्यौपनिषदवाक्यरूपप्रमाणान्तरदर्शितयोपपत्त्या क्षयिष्णुत्वमपि दुर्वारम्। आदिशब्देन अर्थवादादिसिद्धमसुरभयवत्त्वादिकं सङ्गृह्यते। अतो 'यन्न दुःखेन सम्भिन्न'मित्यादिश्लोकस्तत्कृतनिर्वचनस्वर्गशब्दश्च मुख्यवृत्त्या परमेश्वरपद एव स्वारसिकः कथञ्चिदिन्द्रादिपदेष्वपि वर्तते जनपदाधिपेष्विवेश्वरशब्द इति भावः। शक्त्यतिशयेति। सर्वज्ञशक्त्यतिशयवत्त्वादनधीतोऽपि वेदस्तदर्थश्च देवानां भातीति वा पूर्वाधीतस्यैव वेदस्य सुप्तप्रबुद्धन्यायेन स्मृतिर्भवतीति वा तेषां वैदुष्यमपि सम्भवतीत्यर्थः। शास्त्रस्येति। तदुपासनाविधेः साधारण्यात्। तस्मा'च्छूद्रो यज्ञेऽनवक्लृप्त' इतिवन्निषेधाभावात् देवानामधिकारस्यावश्यंभावात्तत्पर्युदासशङ्का कथञ्चिदपि नावकाशं लभत इत्यर्थः। ननु सम्भवेदेवमर्थित्वादिकं यदि तेषां विग्रहवत्त्वं स्यात्तदभावात् सामर्थ्यमर्थित्वादिकमपि न सम्भवतीत्याशङ्क्याह—तेषामिति। 'इन्द्रो वृत्राये'त्यादीनां देवताविग्रहप्रापकाणां स्वार्थेऽवान्तरतात्पर्यं तदा न स्यात् यद्या'दित्यो यूप' इत्यादीनामिव मानान्तरविरोधेन गुणवादत्वम् 'अग्निर्हिमस्य भेषज'मित्यादीनामिव मानान्तरतः प्राप्त्यानुवादकत्वं स्वीकर्तव्यं स्यात्। न चैतदुभयमस्ति। न त्वादित्यादिपदशक्तिग्रहतत्प्रयोगविरोधोऽस्तीति दर्शितम्। सत्यम्। स विरोधसूत्रे 'तदुपरी'त्यंशेन निराकृतः। तथा हि—तदिति पदं मनुष्याधिकारत्वादिति प्रकृतमनुष्यपरामर्शि तेषामित्यर्थे 'सुपां सुलुगि' त्यादिसूत्रेण लुप्तषष्ठीकं भिन्नपदं न तु तदुपपादकम्। 'पूरणगुणसुहितार्थसदव्ययतव्यसमानाधिकरणेने'ति सूत्रेणाव्ययेन सह समासस्य प्रतिषिद्धत्वात्। तथा च तेषां मनुष्याणां न केवलं मनुष्यत्वदशायामेव परमेश्वरोपासनायामधिकारः। किं तु तदुपरि ऊर्ध्वदशायाम्। एवमेव 'अयमात्मेदं शरीरं निहत्याविद्यां गमयित्वान्यं नवतरं कल्याणतरं रूपं कुरुते पित्र्यं वा गान्धर्वं वा दैवं वा प्राजापत्यं वा ब्राह्मं वे'ति श्रुतिप्रसिद्धायां मनुष्यशरीरत्यागानन्तरभावितदुत्कृष्टशरीराधिष्ठानरूपायां देवत्वादिदशायामपि तदधिकारोऽस्ति। अधिकारविशेषणानामर्थित्वादीनां सम्भवादिति सूत्रार्थः। स्पष्टार्थं देवादीनामिति सूत्रणीये तदुपरीति सूत्रणं प्राङ्मनुष्याणामेव तदीयसत्कर्मोपार्जिता उपरितन्यो दशा बह्व्य इति प्रदर्शनेन मनुष्याणां यानि देवत्वप्रापकाणि कर्माणि तद्विध्यन्यथानुपपत्तिर्देवतासद्भावे प्रमाणमिति सूचनार्थम्। ज्योतिष्टोमादिविध्यन्यथानुपपत्त्या हि देशान्तरदेहान्तरभोग्यैहिकसुखविलक्षणस्वर्गशब्दोक्तसुखरूपतत्फलभोक्तृत्वेन कर्मदेवाः सिद्ध्यन्ति। तथैवाजानदेवा अपि सिद्ध्यन्ति। तत्तत्कल्पादिप्रभवेन्द्राद्याजानदेवपदस्यापि पूर्वकल्पानुष्ठितकर्मविशेषफलत्वात्। तथा सामगानां पञ्चविंशब्राह्मणेऽ'प्यतिरात्रः

तस्माद्ब्रह्मविद्यायामधिकारिणो देवाः ॥

पृष्ठ्यः षडहो महाव्रतं पृष्ठ्यः षडहस्त्रयस्त्रिंशारम्भणोऽतिरात्रः य एताभिर्वै देवताभि ....स्थं देवत्वं गच्छन्ति य एतामुपयन्ती'ति। अत्र देवत्वप्राप्त्यर्थव्रतविध्यन्यथानुपपत्त्या देवानां चेतनत्वविग्रहवत्त्वसिद्धिः। सामविधिब्राह्मणे........"मयि वर्च' इत्यन्तेन कल्पेन चत्वारि वर्षाणि प्रयुञ्जानस्त्रयाणां लोकानामाधिपत्यं गच्छती'ति श्रूयते। त्रैलोक्याधिपत्यमिन्द्रत्वमेव। तस्यैव त्रैलोक्याधिपतित्वेन प्रसिद्धेः। तथा तत्रैव ब्राह्मणे देवतावशीकरणफलकास्सामविशेषप्रयोगाः श्रूयन्ते। 'यः कामयेत....यमित्येकरात्रं क्षुरसंयुक्तस्तिष्ठेत्सुतासो मधुमत्तमा इति वर्गाः। एतेषामेकमनेकं वा सर्वाणि वा प्रयुञ्जानः एकरात्रेण कुटुम्बिनमासादयति द्विरात्रेण राजोपजीविनं, त्रिरात्रेण राजानं, चतूरात्रेण ग्रामं, पञ्चरात्रेण नगरं षड्रात्रेण जनपदं, सप्तरात्रेणासुरानष्टरात्रेण पितृपिशाचान्नवरात्रेण यक्षान्दशरात्रेण गन्धर्वाप्सरसोऽर्धमासेन वैश्रवणं मासेनेन्द्रं चतुर्भिः प्रजापतिं संवत्सरेण .... त्रिजगत्सर्वं ह्यस्य गुणि भवती'ति। अत्र देवताद्यभावे वशीकरणस्य फलत्वानुपपत्तेर्देवतानां सिद्धिः। तथा तैत्तिरीयाणां....... ....धे विश्वसृजामयनकर्तृत्वेन काश्चिद्देवता अनुक्रम्य तत्फलविधिः श्रूयते। 'ब्रह्मणः सायुज्यं सलोकतां यन्ति। एतासामेव देवतानांसायुज्यम्। सार्ष्टितांँसमानलोकतां यन्ति। यएतदुपयन्तीति' सालोक्यं तत्तल्लोकावाप्तिः सार्ष्टितत्तद्देवतानां यावन्ति भोग्यवस्तूनि तावतां प्राप्तिस्सायुज्यं तत्तद्देवतानां गीतनृत्तादिषु भोग्यस्तुतिषु सङ्गीतशास्त्रादिप्रावीण्येन यावान्भोगस्तावत्प्राप्तिरिति भेदः। अत्र देवतासायुज्यादिफलान्यथानुपपत्त्या देवतासिद्धिः। तथा छन्दोगोपनिषदि मधुविद्यायां श्रूयते 'एतदेवममृतं वेद वसूनामेवैको भूत्वाग्निनैव मुखेनैतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यती'त्यादि। अत्र देवमधुरूपादित्यमण्डलगतलोहितादिरूपात्मकामृतपञ्चकोपासकानां वसुरुद्रादित्यमरुत्साध्यगणान्तर्भावप्राप्तिः फलत्वेन श्रूयते' तद्वस्वादिदेवतासद्भावं विनानुपपन्नमिति तदन्यथानुपपत्त्यैव वस्वादिदेवतासिद्धिः। एवं विध्यन्यथानुपपत्त्यैव सामान्यतो देवानां विशिष्येन्द्रादीनां च सिद्धौ तेषां सङ्ख्याविशेषरूपायुष्यभोगभूबलादिविशेषाकाङ्क्षायां तत्तदर्थवादाः प्रवर्तन्ते। तथा च यथा स्रक्चन्दनवनिताहिमोष्णादिषु सुखजनकत्वदशायां स्वर्गशब्दप्रयोगस्य तदजनकत्वदशायां तत्प्रयोगाभावस्य च दर्शनेनान्वयव्यतिरेकाभ्यां सुखवाचकत्वेनावधारितस्य स्वर्गशब्दस्य अग्निष्टोमादिवाक्येषु फलनिर्देशकतया श्रवणे सति ज्योतिष्टोमादिजन्यं सुखं कीदृशमित्याकाङ्क्षायां 'यन्न दुःखेन सम्भिन्न' मित्यादिवाक्यशेषात् यत्र लौकिकसुखे स्वर्गशब्दस्य शक्तिग्रहःतद्विलक्षणसुखे शक्तिग्राहकात्ज्योतिष्टोमादिवाक्यगतस्यस्वर्गशब्दस्य तथाभूतसुखविशेष एवार्थ इति निर्णीते सति प्राचीनलौकिकसुखवाचकत्वनिर्णयो बाध्यते ऐहिकसुखेषु प्रयोगो लाक्षणिक इत्येवं निश्चीयते।एवमिहापि देवतावाचिनां शब्दानां ज्योतिर्मण्डलादिषु शक्तिग्रहे प्रयोगे च सत्यपि यागविधीनामन्यथानुपपत्त्या विध्याकाङ्क्षिततत्तद्देवतारूपविशेषादिसमर्पकमन्त्रार्थवादादिसहितया विग्रहवद्देवतापरत्वनिर्णये सति प्राचीनस्तेषां ज्योतिरादिषु शक्तिग्रहश्च बाध्यते। तेषु प्रयोगो लाक्षणिक इत्येव कल्प्यते। दृष्टं च नयनगोलकादिषु प्रयुज्यमानानां नेत्रनयनलोचनादिशब्दानां श्रुत्याद्यनुरोधेन तदन्तर्वर्त्यतीन्द्रियनयनादिवाचकत्वसिद्धौ गोलका..

....

देवानां विग्रहादिमत्त्वे विरोधमाशङ्क्य परिहरति—

॥ सू ॥ विरोधः कर्मणीति चेन्नानेकप्रतिपत्तेर्दर्शनात् ॥ २६ ॥

नानादेशप्रवृत्तेषु यज्ञेषु तत्रतत्राहूतानां देवानां विग्रहादिमत्त्वे सर्वत्र युगपत् सान्निध्यं वाच्यम् । तन्न युज्यते । ततः कर्मणि विरोध इति चेत्—न शक्यमेतत् । विग्रहवत्त्वेऽपि सौभरिप्रभृतिषु युगपदनेकदेहप्रतिपत्तिर्दृष्टा । ततो न कश्चिद्विरोधः ॥

मा भूत्कर्मणि विरोधः, वैदिकशब्दे भवतीत्यत आह—

॥ सू ॥ शब्द इति चेन्नातः प्रभवात् प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् ॥ २७ ॥

कर्मणि विरोधाभावेऽपि वैदिकशब्दे विरोधः प्रसज्यते । कथम् । देवानां सावयवत्वादनित्यत्वं सहजमेव ।

....

....

....

....

....

....

....

॥ सू० ॥ शब्द इति चेन्नातः प्रभवात्प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् ॥ २७ ॥ शब्दे विरोध इति । अनेन सूत्रे शब्द इति सप्तम्यन्तं पदम् । विरोध इत्यस्य पूर्वसूत्रादपकृष्टस्य तत्रान्वयः । वैदिकानामिन्द्रादिशब्दानां विग्रहविशिष्टवाचित्वेऽभ्युपगम्यमाने विग्रहनाशे तेषामर्थशून्यत्वलक्षणो विरोधः प्रसज्येतेत्यर्थः । ननु नायं दोषः । इन्द्रादिविग्रहाणां शिवविग्रहवन्नित्यत्वोपपत्तेः । अनित्यत्वेऽपि कदाचिदर्थसत्त्वैव पाण्डवादिशब्दानामिवार्थवत्त्वोपपत्तेः । सार्वकालिकार्थापेक्षायामपि गवादिशब्दवज्जातिशब्दत्वोपपत्तेरित्यभिप्रायेण पृच्छति—कथमिति । तन्नित्यत्वपक्षस्तावन्न सङ्गच्छते । प्राकृतानां सावयवानामनित्यत्वनियमात् तन्नियममनादृत्य इन्द्रादिविग्रहाणां नित्यत्वाभ्युपगमे सांसारिकशरीरनाशपूर्विकाया मुक्तेरसम्भवेन इन्द्रादीनां मुक्त्यर्थित्वाभावेन उपासनानधिकारापत्तेरित्याशयेनाह—देवानामिति । अनित्यत्वपक्षे यद्विग्रहविशिष्टवाचित्वमिन्द्रादिशब्दानामिष्यते तदुत्पत्तेः प्राक्पश्चात्कालयोरपि कश्चि-

---

अत्रेदमवधेयं सहृदयैः । 'देवानां विग्रहादिमत्त्वे' इत्यारभ्य 'शब्द इति चेन्नातः प्रभवात्' इत्यन्तस्य श्रीकण्ठभाष्यसंदर्भस्य व्याख्यानांशभूताः काश्चन पङ्क्तयः शिवार्कमणिदीपिकायां सर्वास्वप्युपलब्धासु मातृकासु त्रुटिता वर्तन्ते । यद्यपि दहराधिकरणीयम् 'इतरपरामर्शात्स' इति सूत्रमारभ्यैव 'शिवार्कमणिदीपिकासंदर्भस्त्रुटित एव त्रिचतुरासु मातृकासु । तथाप्यतिशिथिलां मध्येमध्ये त्रुटितत्रिचतुरपदां मातृकामेकतमामवलम्ब्येयानंशः पर्यपूरि । तस्यामप्यस्याणीयसस्सन्दर्भस्य त्रुटिततया यथाकथंचित्तं संपिपादयिषुस्सर्वतस्समन्विष्यन्नपि नैवालभे मातृकान्तरम् । श्रीमदनन्तशयनमहाराजप्रासादस्थपुस्तकालयस्थायां मातृकायामप्यस्यांशस्य त्रुटिततया दौर्लभ्यमश्रासिषं सुहृत्कार्यधुरंधरेभ्यो राजकीयपाठशालाप्रथमाध्यापकेभ्यस्तत्रभवद्भ्यः श्रीमद्गणपतिशास्त्रिभ्यः । ततस्त्रुटितस्यास्य संदर्भस्य परिपूरणं दुस्साधमिति विलंबभीरुतया निरवीवृतं यथोपक्रमं मुद्रणकर्म । इतोऽपि यदि सहृदया यत्र क्वापि लभेरन्मातृकान्तरं तर्ह्यस्य त्रुटितांशस्य विलिख्य प्रेषणेन समनुगृह्णन्तु मां संमुद्रय अङ्गीकर्तुं ग्रंथावसाने वापीति प्रतीक्षे तेषां तादृशमुपकारमित्यलम् ॥

मत इन्द्रादिदेवानामपि उत्पत्तिरनिवार्या । तथात्वे तदुत्पत्तेः प्राक् तद्विनाशात् परतश्च वैदिकेन्द्रादिशब्दानामर्थशून्यत्वमनित्यत्वं वा स्यात् । अनित्यत्वेऽपि पौरुषेयत्वने विधिनिषेधवाक्यानामप्रामाण्यम् । अतस्तत्प्रयुक्तकर्मणां चासिद्धिरित्यनेकानर्थापत्तिः । ततो वैदिकशब्दविरोधस्य परिहाराय विग्रहवत्त्वं देवानामनङ्गीकार्यमिति चेत्—न, अतो वैदिकादेव इन्द्रादिशब्दात् इन्द्राद्यर्थसृष्टेः । यदीन्द्रादिशब्दा व्यक्तिवाचकाः स्युः तदा खल्विन्द्रादिशब्दार्थनाशे तेषामर्थशून्यत्वमनित्यत्वं वा स्यात् । गवादिशब्दवत् आकृतिवाचकत्वमेवेन्द्रादिशब्दानामुच्यते । तथा च– यथा कुलालो घटादिशब्दात् म-

त्कश्चित्स्वपित्रादिकृतेन्द्रनामवान्देवस्सम्भवति । डित्थादिशब्दानां व्यक्तिविशेषेषु साङ्केतिकत्वेऽपि लोके तन्नामकव्यक्तिप्रवाहाविच्छेददर्शनात् । तथा च तथाभूताश्एव देवा 'इन्द्रागच्छ' 'अग्न आयाहि वीतय' इत्यादिशब्दानामपि तत्तत्काले विषया भविष्यन्तीत्याशङ्क्याह– अनित्यत्वं वा स्यादिति । तथा सति वैदिकानामिन्द्रादिशब्दानां नित्य एकोऽर्थो व्यवस्थितो न स्यात् । एकस्य शब्दस्य कालभेदेनानेकार्थत्वं तु क्वापि न दृष्टमिति भावः । ननु व्यवस्थितैकार्थराहित्यरूपमनित्यत्वं मन्त्राणां न दोषः । 'कदा चन स्तरीरसि' इत्यादिमन्त्राणा'मैन्द्र्या गार्हपत्यमुपतिष्ठते' इत्यादिभिरग्न्युपस्थानादिषु स्तोत्रशस्त्रप्रकरणपाठादिभिरिन्द्रस्तुत्यादिषु च विनियुक्तानां तत्तत्प्रयोगभेदेनानेकार्थपरत्वदर्शनादित्याशङ्क्य 'कदा चन स्तरीरसी' त्यादिमन्त्रगतानामिन्द्रादिपदानां प्रयोगविशेषेषु अग्न्यादिपरत्व 'मैन्द्र्या गार्हपत्यमुपतिष्ठते' त्यादिविध्यधीनम् । नैवमिह पूर्वकल्पे व्यक्त्यन्तरपराणां वैदिकानामिन्द्रादिशब्दानां कल्पान्तरे व्यक्त्यन्तरपरत्वं विध्यधीनमिति वक्तुं शक्यते । किं तु तत्तत्कालवर्तीन्द्रादिशब्दसङ्केतयितृपुरुषबुद्ध्यधीनमिति वक्तव्यम् । तथा चेन्द्रादिदेवतापदघटितानां विधिनिषेधाख्यानानां तत्तत्कालवर्तीन्द्रादिपदसङ्केतयितृस्वतन्त्रपुरुषबुद्ध्यधीनार्थप्रतिपादकत्वे तत्सापेक्षत्वलक्षणमप्रामाण्यं तच्चोदितकर्मणामननुष्ठानं च स्यादित्यर्थः । तस्मादप्रामाण्यादिदोषपरिहारायेन्द्रादिशब्दानां गवादिशब्दवज्जातिशब्दत्वमभ्युपेतव्यम् । तच्चाचेतनज्योतिरादिवाच्यत्व एव सम्भवति न विग्रहवच्चेतनवाचित्वे । डित्थादिशब्दविषयाणामिवेन्द्रादिशब्दविषयाणां विग्रहाणामेकजात्यवच्छेदासम्भवात् शब्दविरोधपरिहाराय देवतानां विग्रहवत्त्वं त्यक्तव्यमित्युपसंहरति–तत इति । सौत्र'मत'इति पदं व्याचष्टे–वैदिकादेवेति । ननु वैदिकादिन्द्रादिशब्दादिन्द्राद्यर्थसृष्टिः कथं विरोधपरिहारे हेतुः स्यादित्याशङ्क्य तेन हेतुना साध्यमिन्द्रादिशब्दानां जातिवाचित्वं तत्र हेतुत्वेन विवक्षितमिति दर्शयति–यदीन्द्रादिशब्दा इति । ननु जातिशब्दत्वं शब्दविरोधपरिहारे हेतुरिति युक्तमेव । जातिशब्दत्वे कथमिन्द्रादीनामिन्द्रादिशब्दप्रभवत्वं हेतुरित्याशङ्क्य तस्य तत्र हेतुत्वं दृष्टान्तमुखेनोपपादयति–यथा कुलाल इति । शब्देनार्थस्मृतिसापेक्षा सृष्टिः स्रष्टव्यार्थस्य स्मर्यमाणार्थसमानाकृतित्व एव लोके दृष्टा । तथा च ब्रह्मा वैदिकादिन्द्राद्याकृतिविशेषप्रतिपादकाच्छब्दात्पूर्वेन्द्राद्याकृतिविशेषमनुसन्धाय कल्पादाविन्द्रादीन्सृजतीति तेषां पूर्वेन्द्रादिसमानाकृतित्वसिद्धौ तदभिव्य-

(१) 'शब्दानाम्' इति छ. पाठः ।

नसि विपरिवर्तमानं तत्तदाकारं स्मृत्वा घटादिकं सृजति. तथा पूर्वस्मिन्निन्द्रादौ विनष्टे वैदिकादिन्द्रादिशब्दात् ब्रह्मा पूर्वेन्द्राद्याकृतिविशेषं स्मृत्वा तदाकारमपरमिन्द्रादिकं सृजति। तत इन्द्रादिव्यक्तिविनाशेऽपि तत्तदाकृतेरविनाशेन शब्दानां नित्यत्वादविरोधः। किं प्रमाणमिति चेत् – श्रुतिः स्मृतिश्च। तथा हि 'वेदेन रूपे व्यकरोत्। सतासती प्रजापतिः।' 'स भूरिति व्याहरत्। स भूमिमसृजत' इत्यादिः श्रुतिः॥ 'सर्वेषां च स नामानि कर्माणि च पृथक्पृथक्।

क्त्या जातिस्सिद्ध्यतीति जातिशब्दत्वे भवति शब्दप्रभवत्वं हेतुरिति भावः। नन्वसम्प्रतिपन्नः कुलालदृष्टान्तः । घटादिसृष्ट्यर्थमपेक्षितस्य घटाद्याकृत्यनुसन्धानस्य प्राक्तनतदनुभवादेव सम्भवे घटादिशब्दानपेक्षणात्। अत एव कैश्चिदुपकरणैः कश्चिदर्थं निर्मिमाणं दृष्ट्वा तद्वाचकशब्दानभिज्ञा अपि नानाशिल्पनिपुणास्तैरुपकरणैस्तथाभूतमेव व्यक्त्यन्तरं निर्मिमाणा दृश्यन्ते। जीवकर्तृकसृष्टेः कथञ्चिच्छब्दापेक्षासम्भवेऽपि परमेश्वरकर्तृकाया जगत्सृष्टेर्न सा सम्भवति। तस्य स्वत एव सर्वज्ञत्वात् आगन्तुकसार्वज्ञ्यश्चतुर्मुखः देवादीनां स्रष्टा न साक्षात्परमेश्वर इति चेन्न। देवादीनां नामरूपस्रष्टा परमेश्वर एवेति 'संज्ञामूर्तिक्लृप्त्य'धिकरणे व्यवस्थापयिष्यमाणत्वात्। चतुर्मुखस्यापि सार्वज्ञ्यस्य 'ज्ञानमप्रतिघं यस्य वैराग्यं च जगत्पतेः। ऐश्वर्यं चैव धर्मश्च सह सिद्धं चतुष्टय'मिति स्वाभाविकत्वस्मरणादिति चेत्। उच्यते। शिल्पशास्त्रेभ्यो देवादीनां नामरूपाणि विज्ञाय प्रतिमादिकं निर्मातीति दृश्यते सोऽत्र दृष्टान्तः। कुलालदृष्टान्तस्तथाभूतस्योपलक्षणम्। यद्यपि देवादीनां नामरूपसृष्टौ परमेश्वरः शास्त्रतस्स्रष्टव्यनामरूपालोचनोपेतः। तथापि चतुर्मुखस्याप्यस्येव सोऽपि देवादिनामरूपसृष्टौ हेतुरिति तत्सृष्टिसामर्थ्यसिद्धये पुराणादिषु तस्य तपश्चरणवर्णनादिभिरवसीयते। ईश्वरकर्तृके घटे कुलालस्यापि कर्तृत्ववत् तत्र चतुर्मुखस्यापि कर्तृत्वं नानुपपन्नम्। तस्य सार्वज्ञ्यं परमेश्वरानुग्रहलब्धवेदतदर्थस्फुरणाधीनम्। अत एत श्रूयते—'यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै। तं ह देवमात्मबुद्धिप्रकाशं मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये'इति। तस्य किलायमाशयः।यथा शिल्पी शिल्पशास्त्रात् देवादीनां नामरूपाणि विज्ञाय प्रतिमादिकं निर्माति तथाऽयं वेदेभ्यः तानि विज्ञाय सृजत्विति मत्वा परमेश्वरश्चतुर्मुखसृष्ट्यनन्तरमेव तस्मै वेदांस्तदर्थांश्च दत्तवानिति जातमात्रेण लब्धत्वात्तत्सार्वज्ञ्यं सहजमिति स्मर्यते। तस्मात्सर्वमेतदुपपन्नम्। ननु भवेदेतत्सर्वमुपपन्नं यदि वेदशब्देभ्यस्तदर्थानुसन्धानपूर्वकं चतुर्मुखस्ससर्जेत्यत्र किञ्चित्प्रमाणं स्यात् तत्रैव प्रमाणं वक्तव्यमित्याशङ्कते–किं प्रमाणमिति। 'प्रत्यक्षानुमानाभ्या' मिति सूत्रमर्थतो व्याचक्षाणः परिहरति– श्रुतिस्स्मृतिश्चेति। वेदेनेति। सतासती सदसती चेतनाचेतनरूपे व्याकरोत् देवमनुष्यादिरूपेण भूभूधरसरित्समुद्रादिरूपेण विविधान्यकरोदित्यर्थः। इत्यादिःश्रुतिरिति। आदिशब्देन 'स भुव इति व्याहरत् सोऽन्तरिक्षमसृजते'त्याद्याः श्रुतयो गृह्यन्ते। 'भूर्भुवस्सुवरो'मिति शब्दाः पृथिव्यन्तरिक्षस्वर्गलोकवाचकाः। तथा च तत्तल्लोकनामभिस्तत्तन्नामप्रवृत्तिनिमित्तभूतानसाधारणानाकृतिविशेषाननुसन्धाय भूलोकादीनसृजदित्यर्थः। सर्वेषां चेति। नामानीन्द्रादीनि। कर्माणि इन्द्राद्यसाधारणत्रैलोक्याद्याधिपत्यादीनि। पृथक्संस्थाः

वेदशब्देभ्य एवादौ पृथक्संस्थाश्च निर्ममे' ॥ इत्यादिः स्मृतिः ॥

॥ सू ॥ अत एव च नित्यत्वम् ॥ २८ ॥

अत एव 'मन्त्रकृतो वृणीते' 'विश्वामित्रस्य सूक्तं भवति' इति विश्वामित्रादीनां मन्त्रकृत्त्वेऽपि विश्वामित्रादिशब्दानामाकृतिनिमित्तत्वेन मन्त्रब्राह्मणमयस्य वेदस्य नित्यत्वमुपपद्यते। यतो ब्रह्मा वैदिकात् शब्दात् अर्थं स्मृत्वा सृजति। अनधीतमन्त्रादिदर्शनशक्तत्वात् । तथा च पूर्वविश्वामित्रादीनामाकृतिविशेषांस्तत्तद्वैदिकशब्दैः स्मृत्वा तदाकारानेवापरान् तत्तच्छक्तिविशेषयुक्तान् ब्रह्मा नैमित्तिके प्रलये गते सृजति। ते चानधीत्यैव तान् मन्त्रानखिलान् पठन्ति । अतस्तेषां मन्त्रादिकर्तृत्वं वेदनित्यत्वं च ॥

भवत्वेवं नैमित्तिकप्रलये, प्राकृतप्रलये ब्रह्मादौ वेदाख्यशब्दे च विनष्टे

पृथक्संस्थानानि सहस्राक्षत्वादिविशिष्टानसाधारणाकृतिविशेषान्। इत्यादिःस्मृतिरिति। आदिशब्देन 'नाम रूपं च भूतानां कृत्यानां च प्रपञ्चनम्। वेदशब्देभ्य एवादौ देवादीनां चकार सः ॥ 'इत्यादिस्मृतिर्गृह्यते । माभूदर्थद्वारको वैदिकशब्दे विरोधः शब्दद्वारकस्तु स्यात्। मन्त्रार्थवादानां हि प्रतीयमानेऽर्थे प्रामाण्यमुपपादितम्। तथा च 'मन्त्रकृतो वृणीते' संहिताकारपदकारसूत्रकारब्राह्मणकाराणां 'विश्वामित्रस्य सूक्तंभवति' इत्यादिप्रामाण्याद्वेदस्यपौरुषेयत्वमनिवार्यमित्याशङ्कानिराकरणार्थं सूत्रम् ॥ सू. ॥अत एव च नित्यत्वम् ॥२८॥ ननु विश्वामित्रादिशब्दानामाकृतिनिमित्तत्वहेतुना कथमुद्भावितवेदानित्यत्वशङ्कापरिहारलाभः' कथं च तस्य हेतोस्सिद्धिरित्याशाङ्कानिराकरणार्थमत एवेति निर्दिष्टं सौत्रं हेतुं विवृणोति—यत इति। परमेश्वरानुग्रहादनधीतसकलवेदार्थदर्शनशक्तश्चतुर्मुखो वैदिकाच्छब्दादृषिमनुष्यादीनामसाधारणनामरूपकृत्यविशेषाननुसन्धाय तथैव सृजतीति अतः प्रभवादिति पूर्वसूत्रांशसिद्धोऽर्थः सौत्रेणात एवेति शब्देन परामृश्यत इति विवृतं भवति। ततश्च विश्वामित्रादीनामपि वेदशब्देभ्यः पूर्वकल्पस्थितविश्वामित्रादिनामरूपकृत्यविशेषाननुसन्धाय तथैव सृष्टत्वलाभे सति अतीतवर्तमानकल्पगतास्सर्वेऽपि विश्वमित्रादयः विश्वामित्रादिपदप्रापकपूर्वकल्पानुष्ठितपुण्यवशाद्विश्वामित्रसूक्तादीननधीत्यैव पश्यन्तीति तत्तत्सूक्तादिद्रष्टृत्वमेव तत्तत्कर्तृत्वं न त्वपूर्वानुपूर्वीकाभिनवसूक्तादिकर्तृत्वमिति पर्यवस्यति। वेदानामनेकऋषिकर्तृकत्वे वेदशब्देभ्यस्तत्कृत्यविशेषाननुसन्धाय तेषामृषीणां स्रष्टृत्वानुपपत्तेरित्यत एवेति हेतुलब्धमर्थमाह—तथा चेत्यादिना ॥उत्तरसूत्रमवतारयति—भवत्वेवमिति।चतुर्मुखस्य स्वमानेन परार्धद्वयरूपशतवर्षजीविनः चतुर्युगसहस्ररूपैकैकदिवसात्मकावान्तरकल्पस्यावसाने तावत्कालप्रमाणा रात्रिर्नैमित्तिकप्रलयः। यत्र भूर्भुवस्सुवरिति त्रैलोक्यं नश्यति। महर्लोकादयस्तिष्ठन्ति।तदीयशतवर्षावसाने तावत्प्रमाणः कालः प्राकृतः प्रलयः। यत्र ब्रह्माण्डादिकं सर्वं नश्यति प्रकृतिमात्रमवशिष्यते। तत्रवै नैमित्तिकप्रलये भवतु वेदस्यावस्थानम्। प्राकृतप्रलये तु तन्न सम्भाव्यते। न च प्राकृतप्रलयानन्तरजगत्सृष्टेरपि प्रागुदाहृतश्रुतिस्मृतिभ्यां वेदशब्दप्रभवत्वावगमात् प्राकृतनैमित्तिकप्रलयेऽपि तदवस्थानमुपपादनीयमिति वाच्यम्। प्रकृतिमात्रावशेषे काले कथमपि तदुपपादनासम्भवात् उदाहृतश्रुतिस्मृत्योर्नैमित्तिकप्रलयानन्तरभाव्यवान्तरसृष्टिविषयत्वोपपत्तेः । 'ऋषीणां नामधेयानि याश्च वेदेषु दृष्टयः। शर्वर्यन्ते प्रसूतानां तान्येवैभ्यो ददात्यजः।' इति स्मृतौ शर्वर्यन्त इति विशेषणेनावान्तरकल्पविषयत्वस्पष्टीकरणाच्च । तस्मात्पूर्वसूत्रोपवर्णितं

कथं वेदनित्यत्वमित्यत आह—

॥ सू० ॥ समाननामरूपत्वाच्चावृत्तावप्यविरोधो दर्शनात् स्मृतेश्च ॥ २९ ॥

सृज्यानां समाननामरूपत्वादेव प्राकृतप्रलयावृत्तावप्यविरोधः। तथा हि-सर्वज्ञः सर्वशक्तिः विश्वाधिकः परमेश्वर आदिकर्ता पूर्वप्रपञ्चसंस्थानं स्मृत्वा तदाकारमेव पुनः प्रपञ्चं सृजति। वेदानपि पूर्वानुपूर्वीविशिष्टान् अनुस्मृत्य पुत्रभूताय ब्रह्मणे प्रयच्छति। कथमवगम्यते? श्रुत्या स्मृत्या च। 'सूर्याचन्द्रमसौ धाता यथापूर्वमकल्पयत्। दिवं च पृथिवीं चान्तरिक्षमथो सुवः'।' 'यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै'॥ इत्यादिः श्रुतिः। स्मृतिरपि 'अप एव ससर्जादौ तासु वीर्यमवासृजत्। तदण्डमभवद्धैमं सहस्रांशुसमप्रभम्॥ तस्मिन् जज्ञे स्वयं ब्रह्मा सर्वलोकपितामहः। ब्रह्माणं विदधे पूर्वं वेदानस्मै प्रयच्छति॥' इत्यादिः। ततः प्राकृतप्रलयावृत्तावपि वेदानां नित्यत्वमेव॥

वेदनित्यत्वमनुपपन्नमिति शङ्काभिप्रायः ॥ सू. ॥ समाननामरूपत्वाच्चावृत्तावप्यविरोधो दर्शनात्स्मृतेश्च ॥ २९ ॥ प्राकृतप्रलये वेदानामभावेन स्वरूपतो वेदनित्यत्वानुपपत्तिराशङ्क्यते चेदिष्टापत्तिः।'अस्य महतो भूतस्य निश्वसितमेवैतद्यदृग्वेदो यजुर्वेदस्सामवेदः' 'छन्दांसि जज्ञिरे तस्माद्यजुस्तस्मादजायत' इत्यादिश्रुतिषु महदहङ्कारादिवत्तेषामपि सृष्टिश्रवणात्। एकरूपवर्णपदवाक्यतदानुपूर्वीकत्वलक्षणे तु नित्यत्वे न विरोधः। अवान्तरकल्पेष्विव महाकल्पावृत्तावपि सृज्यानां समाननामरूपत्वस्य श्रुतिस्मृतिभ्यामवगमात् इत्यभिप्रेत्य सूत्रं व्याचष्टे—सृज्यानामिति। ननूदाहृतश्रुतिस्मृत्योरवान्तरकल्पविषयत्वोपपत्तेरुक्तहेतुरसिद्ध इत्याशङ्क्य तमुपपादयति—तथा हीति। 'यो ब्रह्माण' मिति श्रुतिरवान्तरकल्पविषयत्वेन योजयितुं न शक्यते, तत्र ब्रह्मसृष्टेरभावात्। ततश्च तस्या महाकल्पविषयत्वेन तत्र वर्ण्यमानं ब्रह्मणे वेदतदर्थप्रदानं शिल्पिन्यायेन पूर्वकल्पगतेन्द्रादिनामरूपवैभवानि वैदिकेभ्यो मन्त्रार्थवादेभ्योऽवगत्येन्द्रादीनयं सृजत्वित्येतदभिप्रायेणेति समाननामरूपत्वसिद्धिस्ततो वेदनित्यत्वसिद्धिश्चेत्याशयः। ननु, महाकल्पादौ तत्कालसृष्ट्युपयोग्यभिनवदेवादिनामरूपप्रतिपादकमन्त्रार्थवादयुक्तपूर्वकल्पविलक्षणवर्णपदवाक्यतदानुपूर्वीयुक्तान्वेदान्निर्माय ब्रह्मणे प्रायच्छदिति मन्त्रार्थवर्णनेऽपि ब्रह्मणे वेदप्रदानस्य तत्कालसृष्ट्यर्थत्वमुपपद्यत इति कुतस्तेषां समाननामरूपत्वस्य वेदनित्यत्वस्य वा सिद्धिः।उच्यते। देवऋषिमनुष्यतिर्यक्स्थावरादिभावस्तावत्कर्मानुष्ठानफलमिति 'तदुपर्यपि बादरायण' इति सूत्रे वर्णितम्। फलवैचित्र्यान्यथानुपपत्त्या च तथैवाभ्युपगन्तव्यम्। ततश्च यैर्महेन्द्रवरुणकुबेरादिभावस्य वसिष्ठविश्वामित्राद्यृषिभावस्य ब्राह्मणक्षत्रियादिमनुष्यभावस्य वा प्रापकत्वेन वेदविहितानियज्ञाध्ययनदानतपांस्युपासनानिवा यथाविधि तत्तद्भावप्राप्तिसङ्कल्पपूर्वकमनुष्ठितानि त एव महाप्रलयानन्तरभाविन्यामपि सृष्ट्यावृत्ताविन्द्रादिभावं प्रतिपद्यन्ते। यैर्गवाश्वगजधनधान्यगृहक्षेत्रारामादिप्रापकत्वेन वेदविहितानि तान्यनुष्ठितानि तद्भोग्यतया तिर्यञ्चः स्थावराश्च जन्म प्रतिपद्यन्ते।ते चानुष्ठातारस्तस्मिन्कल्पे प्रचरद्भिर्वेदवाक्यैस्तत्कालवर्तिनामिन्द्रादीनां दिव्यविग्रहैश्वर्यमहाभोगादिकं वसिष्ठादीनां दिव्यज्ञानमाहात्म्यादिकं च बाहवर्णितं प्रत्यक्षादिभिश्च ब्राह्मणक्षत्रियादीनां विशिष्टदेहाभा-

मतान्तरमाह—

॥ सू० ॥ मध्वादिष्वसंभवादनधिकारं जैमिनिः ॥ ३० ॥

तिकुलरूपायुःश्रुतवित्तसुखतेजसां मुक्तिपर्यन्तफलपुरुषार्थसम्पादनाधिकारवतां वैशिष्ट्यं गवाश्वादीनां दोहनवाहनादिकृत्यतदुपयोगिसंस्थानविशेषादिकं च यादृशमवगतं तादृशमेव प्राप्तव्यतया सङ्कल्पयन्ते नान्यथा। यथावगतेष्टसाधनविषयत्वादिच्छायास्तस्मिन्कल्पे प्रचरद्भिर्वेदवाक्यैस्तत्कालवर्तिदेवऋषिग्गुष्यादिवाचकपदवद्भिस्तत्सजातीयदेवभावादिप्राप्तिसाधनत्वेनैव यज्ञादीनामुपासनानां च विधानाच्च। तथा च तथा सङ्कल्पपूर्वकमनुष्ठितानां कर्मणां फलतया भवन्ती देवादिसृष्टिः पूर्वकल्पस्थितदेवादिसमाननामरूपस्वभावप्रभावैश्च भवन्ति। ततो वेदानामुक्तरूपं नित्यत्वं च सिध्यति। पूर्वस्मिन्कल्पे यैर्वेदवाक्यैरिन्द्रादिनामरूपप्रभावानवगत्य तद्भावप्राप्तये कर्माण्यनुष्ठितानि ते तत्समानवर्णपदवाक्यतदानुपूर्वीकैरेव वेदैः पूर्वकल्पस्थितेन्द्रादीनां नामरूपे स्मृत्वा चतुर्मुखेन महाप्रलयव्यवहितायां पुनस्सृष्ट्यावृत्तौ तत्समाननामरूपादिशालीन्द्रादिभावेन ते सृष्टा इत्यङ्गीकर्तव्यत्वादन्यादृशवेदैस्तन्नामरूपानुसन्धानासम्भवात् 'मन्त्रकृतो वृणीते पितृणां पितामहानां मातृणां मातामहानामाचार्याणां प्राचार्याणां संहिताकारपदकारसूत्रकारब्राह्मणकाराणा'मित्यादिश्रुतिप्रसिद्धा ये कल्पादावनधीतवेदमन्त्रब्राह्मणादिद्रष्टारः तैःपूर्वस्मिन्कल्पे येषां तत्कालवर्तिनां वसिष्ठविश्वामित्रादीनां यद्यन्मन्त्रब्राह्मणादिद्रष्टृणां तत्तन्मन्त्रब्राह्मणादिद्रष्टृत्वप्रयुक्तवैभवविशेषवतां पदमपेक्ष्य कर्माण्यनुष्ठितानि ते पुनस्सृष्ट्यावृत्तौ तत्तन्मन्त्रब्राह्मणादिद्रष्टृसमाननामरूपत्वेन तद्दृष्टमन्त्रब्राह्मणादिसमानवर्णपदतदानुपूर्वीकब्रह्मब्राह्मणादिद्रष्टृत्वेन च सृष्टा इत्यङ्गीकर्तव्यत्वाच्चेत्याशयः। यद्य'प्यप एव ससर्जादा' विति मनुस्मृतौ ब्रह्मसृष्टिमात्रमुक्तं न तु ब्रह्मणे वेदप्रदानं, तथापि प्राक्पश्चाल्लिखितश्रुतिस्मृत्यनुसारेण तत्रापि सृष्ट्युपयोगिप्रदानमपि सिद्ध्यतीत्याशयः। एवं देवानां ब्रह्मविद्यास्वधिकारः समर्थितः। तत्र मधुविद्यादीनां ब्रह्मविद्यात्वात्तेषु देवानां नाधिकार इति जैमिनेर्मतमनूद्य तेष्वपि ब्रह्मविद्यात्वसमर्थनेन तन्मतनिरसनार्थं 'मध्वादिष्वसम्भवा' दित्यादि सूत्रत्रयम्। तदपि देवताविषयविद्याधिकारनिरूपणार्थत्वाद्देवताधिकरणैकदेशमभिप्रेत्यावतारयति—मतान्तरमिति ॥ सू० ॥ मध्वादिष्वसम्भवादनधिकारं जैमिनिः ॥ ३० ॥ छन्दोगानामुपनिष'द्यसौ वा आदित्यो देवमधु' इत्यारभ्य निरूपिता मधुविद्या। तस्यां वस्वादय उपास्याः प्राप्याश्च श्रूयन्ते। तत्र ह्यादित्यव्यपाश्रयाणि रोहितादिपञ्चरूपात्मकानि पञ्चामृतानि वसुरुद्रादित्यमरुत्साध्यगणभोग्यत्वेनोपास्यानि। तदुपासनानां च वस्वादिप्राप्तिः फलमिति वर्णितं 'तद्यत्प्रथमममृतं तद्वसव उपजीवन्ति अग्निना मुखेन न वै देवा अश्नन्ति न पिबन्त्येतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यन्ति स य एतदेवममृतं वेद वसूनामेवैको भूत्वाग्निनैव मुखेनैतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यती' त्यादिना। ततश्च वस्वादीनां स्वस्वोपास्यत्वासम्भवात्स्वस्वपदप्राप्तेः फलत्वासम्भवाच्च वस्वादीनां मधुविद्यायां नाधिकारः। एवं 'वायुर्वाव संवर्ग' इत्यादिश्रुतिविहितासु संवर्गविद्यादिष्वपि वाय्वादीनां नाधिकारः इत्यस्मिन्नर्थे

(१) 'मेषसाम्' इति छ. पाठः।

मधुविद्यादिषु वस्वादिदेवानामेवोपास्यत्वात् (वसुत्वादीनामेव) प्राप्यत्वाच्च वस्वादीनां कर्तृकर्मभावविरोधेनोपास्यत्वासंभवात् वस्वादीनां सतां वस्वादित्वं प्राप्तमिति प्राप्यत्वासंभवाच्च तत्र वस्वादीनामनधिकारं जैमिनिर्मन्यते ॥

॥ सू ॥ ज्योतिषि भावाच्च ॥ ३१ ॥

'तं देवा ज्योतिषां ज्योतिरायुर्होपासतेऽमृतम्' इति ज्योतिषि परब्रह्मणि देवानां साधारण्येन प्राप्तत्वेऽपि अधिकारभाववचनादन्यत्र मध्वाद्युपासनेऽनधिकारो

सूत्रं योजयति—मधुविद्यादिष्विति । ननु, मधुविद्यायां मध्वाश्रितानमृतविशेषानुपजीवतां वस्वादीनामन्तर्यामिणः उपासनानि विधीयन्ते न तु वस्वादीनामेव । 'य एतामेवं ब्रह्मोपनिषदं वेदे'ति ब्रह्मविद्यात्वेनोपसंहारदर्शनात । ब्रह्मविद्यायां च न स्वात्मनोऽपि ब्रह्मभावो दोषः । सर्वास्वपि ब्रह्मविद्यासु 'अहं ब्रह्मास्मी' त्यनुसन्धानसम्प्रतिपत्तेः । नापि वस्वादीनां सतां वस्वादिप्राप्तव्यफलत्वाभावो दोषः । इह जन्मनि पुत्रादिमतां जन्मान्तरेऽपि पुत्रादयस्सन्त्वित्याशंसनवदिह कल्पे वस्वादीनामेव सतां कल्पान्तरेऽपि वसुत्वादिकमस्त्वित्याशंसनोपपत्तेः । वस्वादीनामेवोपास्यत्वेऽपि न दोषः । भूमविद्यामध्यगतायां प्राणविद्यायां स्वस्य स्वोपास्यत्वसम्प्रतिपत्त्या तद्वदेव वस्वादीनामेव भाविवसुत्वादिप्रेप्सया वस्वाद्युपासनोपपत्तेरिति चेदुच्यते । एवं पूर्वपक्षी मन्यते । 'वसूनामेवैको भूत्वे' त्यादिषु मधुविद्योपासकानां न वस्वादिभावः फलमुच्यते किं तु वस्वादिस्थानप्राप्तिपूर्वकं तत्तद्भोगसाम्यं यथा-स्मद्भ्रातृणां मध्ये त्वमेक इति लौकिकोक्तौ भ्रातृभिर्भोगसाम्यम् । अन्यथा मधुविद्योपासकानां प्रायणानन्तरं वस्वादिभावप्राप्तौ 'अष्टौ वसव एकादश रुद्रा' इत्यादिश्रुतिसिद्धवस्वादिसङ्ख्यातिरेकप्रसङ्गात् । दृष्टं च 'वैष्णवं वामनमालभेत स्पर्धमान' इति विधिशेषस्य 'विष्णुरेव भूत्वेमाँल्लोकानभिजयती'त्यर्थवादस्य विष्णुवज्जेतृत्वमात्रपरत्वम् । एवं च 'यथाक्रतुरस्मिँल्लोके पुरुषो भवति तथेतः प्रेत्य भवती'ति तत्क्रतुन्यायेन'एतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यती'त्युक्त्या वस्वादिभोगसाम्यप्राप्तेरुक्तरूपामृतभोक्तृवस्वाद्युपासनाफलत्वस्यैव वक्तव्यत्वाद्वस्वादय एवात्रोपास्याः।'ब्रह्मोपनिषद'मिति तु वेदोपनिषदमिति व्याख्येयम्।न चैवमपि प्राणविद्योक्तन्यायेन वस्वादीनां तदुपासनायामधिकारस्स्यादिति वाच्यम्। तदुपासनया तद्भोगसाम्यप्राप्तेस्तत्प्रीतिद्वारत्वस्यौत्सर्गिकत्वेन वस्वादिषु प्रीणयितृत्वप्रीणनीयत्वलक्षणकर्तृकर्मभावविरोधापत्तेः । न हि स्वयमेव स्वात्मानं प्रीणयित्वा प्रीतात्स्वस्मात्फलं लभत इत्यस्ति सम्भवः । प्राणविद्यया तु परमेश्वरप्रीतिद्वारयैव फललाभः। न हि तत्रोपास्यसमभोगप्राप्तिफलश्रवणमस्ति । येन तत्रोपास्यप्रीतिद्वारं कल्प्येतेति । भाष्ये 'वस्वादित्वं प्राप्त'मित्यस्य वस्वादीनां यो भोगस्तद्वत्त्वं प्राप्तमित्यर्थः । अत एव प्राग्'वस्वादिदेवतानामेवोपास्यत्वात् प्राप्यत्वाच्चे'त्यत्र वस्वादीनामेव प्राप्यत्वमुक्तं न तु वसुत्वादीनाम्। कर्तृकर्मभावविरोधोऽत्र प्रीणयितृप्रीणनीयभावो विवक्षितः ॥ सू० ॥ ज्योतिषि भावाच्च ॥ ३१ ॥ साधारण्येन प्राप्तत्वेऽपीति । मुमुक्षुत्वाद्यधिकारिविशेषणसाधारण्येन ब्रह्मोपासनेषु मनुष्याणामिव देवानामधिकारित्वेन प्राप्तत्वेऽपीत्यर्थः । अनेन 'तद्देवा ज्योतिषां ज्योति'रित्यस्यार्थवत्त्वाय परिसङ्ख्यापरत्वमभ्युप-

(१) ( ) एतद्रेखाङ्कितं पदं केषुचित्पुस्तकेषु न दृश्यते । स एव व्याख्यात्रभिमतः पाठः

न्यायसिद्धोऽवगम्यते ॥ स्वमतमाह–

॥ सू ॥ भावं तु बादरायणोऽस्ति हि ॥ ३२ ॥

मधुविद्यादिष्वपि वस्वादीनामधिकारभावं बादरायणो मन्यते । अस्ति हि वस्वादीनां सतां वस्ववस्थब्रह्मण उपास्यत्वसंभवः, कल्पान्तरे वसुत्वादेः प्राप्यत्वसंभवश्च । कार्यकारणोभयावस्थं ब्रह्मात्र समुपास्यम् । तत्र 'असौ वा आदित्यो देवमधु'इत्यारभ्य आदित्यवस्वादिनामरूपकृत्ययुक्तकार्यविशेषावस्थं ब्रह्मोपास्यमुपदिश्यते। 'अथ तत ऊर्ध्व उदेत्यनेनैवोदेता नास्तमेता' इत्यादिना नामरूपकृत्य-

गन्तव्यं चेद्देवा एव तद्ब्रह्मोपासत इति परिसङ्ख्यापरत्वमस्त्विति शङ्का निरस्ता । अर्थित्वादिसाधारण्येन 'तद्यो यो देवानां प्रत्यबुद्ध्यत स एव तदभवत्तथा ऋषीणां तथा मनुष्याणा'मिति ब्रह्मविद्याधिकारितया तत्परिसङ्ख्यानस्याशक्यत्वाद्देवास्तद्ब्रह्मैवोपासत इत्येव परिसङ्ख्याभ्युपेतव्येति भावः ॥ सू० ॥ भावं तु बादरायणोऽस्ति हि ॥ ३२ ॥ कल्पान्तर इति । अयमाशयः । वसुत्वादिकमेवात्र प्राप्यं फलम् । 'वसूनामेवैको भूत्वे'त्यादिस्वारस्यात् । न वस्वादिभोगसाम्यमात्रम् । 'विष्णुरेव भूत्वे'त्यत्र तु कस्यचित्पशुयागस्यानुष्ठानमात्रेण विष्णुभावप्राप्तिरत्यन्तमसम्भावितेति बाधकात्तत्साम्यं फलमाश्रीयते । न चात्रापि वस्वादिसङ्ख्यातिरेकप्रसङ्गो बाधकोऽस्तीति वाच्यम् । वर्तमानवस्वाद्यधिकारसमाप्त्यनन्तरं कल्पान्तरे भाविवस्वादिसृष्टिसमये तदन्यतमभावप्राप्तेः फलत्वसम्भवात् । तथासतीदानीं मधुविद्योपासकानां प्रायणानन्तरं फलप्राप्तिर्न स्यादिति चेत्, माभूत् । फलस्वभावपर्यालोचनया स्वर्गस्य वृष्ट्यन्नाद्यपशुपुत्रादिवदैहिकत्वासम्भवेनेव वस्वादिभावस्येदानीन्तनप्रायणानन्तरभावित्वासम्भवेन विलम्बस्य सह्यत्वात् । न च कल्पान्तरभाविवस्वादिसृष्टिसमये फलप्राप्त्यभ्युपगमेऽप्यष्टाधिकसङ्ख्येषूपासकेषूपस्थितेषु सर्वेषां वस्वादिभावप्राप्तेर्वक्तव्यतया तत्सङ्ख्यातिरेकप्रसङ्गो बाधकस्स्यादिति वाच्यम् । वस्वादिसङ्ख्याश्रुतिबलेन तत्तदुपासनकर्मणां विपाकक्रमकल्पनोपपत्तेः।प्रलयश्रुतिबलेन भिन्नकालजातानामपि सर्वप्राणिगतदेहादिवियोजककर्मणां विपाकयौगपद्यकल्पनवत्। अन्यथा पूर्वपक्षिणोऽपि वस्तुतो यद्वसुत्वादिप्रापकं कर्माभिमतं तदनुष्ठितवतामष्टाधिकानां युगपदुपस्थितौ सङ्ख्यातिरेकस्यानिवार्यत्वात्।एवं च फलपर्यालोचनयावस्वादीनामेवोपास्यत्वमभ्युपगन्तव्यमित्यस्य सङ्गे सति उपसंहारस्वारस्याद्वस्वाद्यन्तर्यामिपरमेश्वर उपास्य इति युक्तम्।अतो न पूर्वोक्तदोषप्रसक्तिरिति। उपसंहारस्वारस्यसिद्धमर्थमुपसंहारस्वारस्यं च विविच्य दर्शयितुमुपक्रमते–कार्यकारणेत्यादिना । तत्र कार्यावस्थब्रह्मोपासनोपदेशं दर्शयति—तत्रेति । आदित्यादीनामादित्यवस्वादीनि नामानि, आदित्यस्य वस्वादिदेवभोग्यमधुत्वेन रूपितं ज्योतिर्मण्डलं रूपं, वस्वादीनां तत्तदमृतभोगाक्षिप्तानि रूपाणि, आदित्यस्य 'पुरस्तादुदेता पश्चादस्तमेते'त्यादिना निर्दिष्टं कृत्यं, वस्वादीनां 'तद्वसव उपजीवन्ती'त्यादिना निर्दिष्टं कृत्यम् । एवंभूतनामादियुक्ततया कार्यभूतेष्वादित्यादिजीवेष्वन्तर्यामितयावस्थितं ब्रह्म तदवस्थमुच्यते । कारणावस्थब्रह्मोपासनोपदेशं दर्शयति–अथ तत इति । ब्रह्मदिवसरूपस्य कल्पस्य समाप्त्यनन्तरमुदयास्तमयाभ्यां प्राण्यनुग्रहादूर्ध्वमुदयास्तमयकृत्यरहित इत्यर्थः।कृत्याभावादेव तदुपयोगिरूपराहित्यं

रहितसूक्ष्मादित्यान्तरात्मतयाऽवस्थितं कारणावस्थं ब्रह्मोपास्यमुपदिश्यते।तदुभयावस्थब्रह्मोपासनफलं कल्पान्तरे वस्वादित्वम्,उभयाधिकारावसाने ब्रह्मप्राप्तिश्च तत्र 'स य एतदेवममृतं वेद वसूनामेवैको भूत्वा अग्निनैव मुखेनैतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यति' इत्यादिना वस्वादित्वरूपं फलमुपदिश्यते, 'न ह वा अस्मा उदेति न निम्रोचति सकृद्दिवा हैवास्मै भवति य एतामेवं ब्रह्मोपनिषदं वेद' इति ब्रह्मप्राप्तिरूपं फलमुपदिश्यते। ततो मध्वादिष्वपि देवानामधिकारोऽस्तीति। तस्मात्

तत्प्रवृत्तिनिमित्तनामराहित्यं च फलितम्। नह वा अस्म. इति। अस्मै कार्यकारणावस्थब्रह्मविदे नामरूपकृत्ययुक्तदशायामप्यादित्यो नोदेति तत्प्रयुक्तप्रकाशानपेक्षणात्। नास्तमेति तत्प्रयुक्तज्ञानप्रतिबन्धाप्रसङ्गात् किं त्वस्मै ब्रह्मविदे सकृद्दिवैव भवति सदैवाहर्भवति सन्ततमनावृतसर्वविषयज्ञानप्रकाशोऽस्य भवतीत्यर्थः। अस्मा इत्युक्तं कस्मा इत्याकाङ्क्षायामुच्यते—य एतामिति। ब्रह्मोपनिषदं ब्रह्मविद्यां वेद ब्रह्मोपासनं करोतीत्यर्थः। अथवोपनिषच्छब्दोऽत्र ब्रह्मगतोपासनाविषयप्रागुपदिष्टरहस्यधर्मजातवाची। एवमुपसंहारे ब्रह्मप्राप्तिफलश्रवणात् ब्रह्मविद्यात्वश्रवणाच्च वस्वादिशब्दा वस्वाद्यन्तर्यामिपरा इति तदुपासनायां वस्वादीनामधिकारस्सम्भवतीति अवान्तरचिन्तोपसंहारपूर्वकमधिकरणार्थमुपसंहरति—तत इति। मध्वादिष्वित्यादिशब्देन संवर्गविद्यादिसंग्रहः। संवर्गविद्यायाः परब्रह्मविद्यात्वमनन्तराधिकरणे जानश्रुत्युपाख्याने स्पष्टीभविष्यति। वस्वादीनामधिकारोऽस्तीति विशिष्य चिन्तितार्थस्योपसंहारे कर्तव्ये सामान्येन देवानामधिकारोऽस्तीत्युक्तिराशङ्कान्तरनिराकरणार्था। अत्रेत्थमाशङ्कान्तरं समुन्मिषति। मधुविद्यायां वस्वादीनामधिकारसम्भवेऽपि ये वस्वादिपदादुत्कृष्टे पदे स्थिता इन्द्रादयः तेषां तस्यामधिकारो न स्यात्। उत्कृष्टपदे स्थितानामपकृष्टपदप्राप्तिपूर्वकमुक्त्यर्थित्वासम्भवात् इन्द्राद्युत्कृष्टपदप्राप्तिपूर्वकमुक्तिफलानां ब्रह्मविष्ण्वादिप्रतीकपरमेश्वरोपासनानां किञ्चित्प्राप्तिव्यवधानरहितमुक्तिफलानामप्रतीकपरमेश्वरोपासनानां च सत्त्वादिति। तत्रेदमुत्तरमभिमतम्। हैरण्यगर्भान्तसकलभोगविरक्तस्य ब्रह्मानन्दैकप्रेप्सोर्मोक्ष्यमाणस्य उत्कृष्टपदप्राप्तिपूर्वकमुक्तिफलास्वपि विद्यासु नोत्कृष्टपदार्थित्वेन प्रवृत्तिरुपपादयितुं शक्येत्यानुषङ्गिकतया भवतु फलान्तरेषु अनर्थिनामेव मुक्तिमात्रार्थितया प्रवृत्तिरुपपादनीया। सेन्द्रादीनामपि मधुविद्यादिषूपपादयितुं शक्येति। नैवम्। उपकोसलविद्यायामपि देवानामधिकार उपपादनीयः। तस्यामपि ह्येवं शङ्का स्यात्। तस्यामग्निविद्यास्तावदङ्गानि तासामवान्तरफलमुक्तमग्निलोकप्राप्तिः तत्राग्निभिः परिपाल्यत्वं च। सर्वमिदं'मन्तरउपपत्ते'रित्यधिकरण एव दर्शितम्। तथाभूतावान्तरफलार्थित्वमग्नेस्तदुत्कृष्टदेवानां च न सम्भवतीत्यङ्गानुष्ठानरहितानां देवतानां प्रधाने नाधिकार इत्युक्तरीत्यैव तस्यामप्यधिकारस्सिद्ध्यति।नन्वेवमपि देवतानां ब्रह्मविद्याधिकारो न सम्भवति तदङ्गभूतार्चिरादिगत्यनुसरणासम्भवात् 'तदोकोऽग्रज्वलनं तत्प्रकाशितद्वारो विद्यासामर्थ्यात्तच्छेषगत्यनुस्मृतियोगाच्च हार्दानुगृहीतश्शताधिकये'ति(४-२-१६)सूत्रेहि सूत्रकारएव गत्यनुसरणस्य विद्याङ्गत्वं वक्ष्यति।'योगिनःप्रति स्मर्यते स्मार्ते चैते'इति (४-२-२०).सूत्रे च 'अग्निर्ज्योतिरहश्शुक्लष्षण्मासा उत्तरायणम्।तत्र प्रयाता गच्छन्ति ब्रह्म ब्रह्मविदो जनाः॥'

सर्वथा देवा ब्रह्मविद्याधिकारिण इति ॥ इति देवाधिकरणम् ॥ ७ ॥

इति श्लोकस्य योगिनां विद्याङ्गतयानुदिनस्मर्तव्यायामर्चिरादिगतौ तात्पर्यं वक्ष्यति । न चाग्न्याद्यातिवाहिकदेवतागणयुक्तगत्यनुस्मरणमग्न्यादित उपरि स्थितानामादित्यादीनां सम्भवति।न चाग्न्यादीनामातिवाहिका अन्येऽग्न्यादयस्सन्ति 'यावदधिकारमवस्थितिराधिकारिकाणा'मित्यधिकरणोक्तन्यायेन कल्पावसाने मुच्यमानेषु तेषु भाविकाले स्रक्ष्यमाणानामन्येषामग्न्यादीनामभावात् । तथा च यथा देवतानामुद्देश्यदेवतान्तराभावेन यागनिर्वृत्त्यसम्भवात् कल्पादौ सृष्टानामृषीणां वरणीयऋष्यन्तराभावेन आर्षेयवरणरूपाङ्गान्तरासम्भवाच्च न यागेष्वधिकारः । एवं देवतानामातिवाहिकदेवतान्तराभावेन गत्यनुस्मरणरूपाङ्गासम्भवात् विद्यासु नाधिकार इत्येव युक्तमित्याशङ्क्याह—सर्वथेति । यद्यातिवाहिकगणसहितार्चिरादिगतिस्मरणमदृष्टार्थं तदाग्न्यादयोऽपि स्वस्वान्तर्भावेनान्येषां मुच्यमानानामातिवाहिकेन गणेन सहितानां स्मरिष्यन्ति । यदि त्वेवंभूतेन मार्गेण निरतिशयानन्दशालिपदमथानया विद्यया प्राप्यमिति स्मरणमहरहःकर्तव्यायामुपासनायामृत्विग्भिरेव हविश्शेषस्य भक्षणं तेषां करिष्यमाणकर्मसन्तताविवोत्साहजननार्थं तदाग्न्यादयस्स्वस्वानपेक्षितगत्यंशं विहायापेक्षितं स्वस्वपदानामुपरिस्थितं गत्यंशं स्मरिष्यन्ति,यथा ऋत्विजोऽश्वमेधादिष्वनेकपशुप्रभवहविश्शेषमध्येऽनपेक्षितांशं विहायापेक्षितांशं भक्षयन्ति मृतयजमानकेष्टिकर्मणि सूक्तवाके यजमानस्यायुराशासनाद्यभावादनपेक्षितमायुराशास्त इत्यादिकमंशं विहायापेक्षितांशं पठन्ति । सर्वथा गत्यनुस्मरणस्यादृष्टार्थत्वे च देवानामपि तत्संभवतीति तेषां विद्याधिकारो युज्यत इति भावः। ननु, देवानां ब्रह्मविद्याधिकारचिन्ता नास्मदादीनां प्रवृत्तावुपयुक्ता नापि देवानाम् । तेषां स्वकीये विग्रहवत्त्वे तत्प्रयुक्तसामर्थ्यादिमत्त्वे च सिद्धान्तन्यायनिरपेक्षमेवावगतिसद्भावात् । न च, देवास्स्वपदानि नित्यान्यनपायीनीति मुक्त्यसम्भवशङ्कया तत्र न प्रवर्तन्ते। सा च शङ्का तेषामित्थं सम्भाविता । स्वपदानामनित्यत्वे वैदिकेन्द्रादिशब्दविरोधः प्रसज्येतेति नित्यान्येव स्वपदानि प्रलयेषु तत्तत्स्थानिनो विग्रहाणां च नाशे सति परमेश्वरेण तानि सृष्ट्वा यथापूर्वं स्वेभ्य एव दीयन्ते प्रलयव्यवहितत्वात्स्वकीयपूर्वकल्पवृत्तान्तास्मृतिरिति । अतस्तेषामुपासनासु प्रवृत्तावुपयुक्तेयं चिन्तेति वाच्यम् । तेषां पूर्वकल्पाधीतवेदतदर्थस्मृतिमतां सदा पारिजाततरुनिकटवर्तिनां च जातिस्मरत्वेन प्राचीनब्राह्मणजन्माद्यनुष्ठितसत्कर्मायत्तं स्वपदं न नित्यमिति स्वत एवावगतिसत्त्वात् । न चास्मदादीनामेव देवोपास्यत्वेन ब्रह्मोपासनसिद्धावुपयुक्ता । उपासनाप्रकरणेषु देवोपास्यत्वविशेषणसत्त्वे द्युमूर्धत्वादिवदारोपितेनापि तेन रूपेणोपासनोपपत्तेरिति चेदुच्यते । देवता न सन्तीति व्यवस्थितौ मधुविद्यादीनां तत्तद्देवतापदप्राप्तिः फलं न भवेत् । वरुणग्रहनिर्मोकादिवत् बाधितस्य श्रुतत्वेऽपि विधेयक्रियाफलत्वायोगात् । किं तु अन्यदेव फलं कल्प्यं स्यात्।अन्तरादित्यविद्यादिष्वादित्यदेवताद्यन्तर्वर्तित्वेन ब्रह्मोपासनं न सिद्ध्येत् ।ज्योतिर्मण्डलाद्यन्तर्वर्तित्वेनैव तदुपासनं सिद्ध्येत्।गत्यनुस्मृतावचेतनानि अर्चिरादीन्येव मार्गपर्वत्वेन स्युः। आतिवाहिकदेवताश्चिन्तनीया न स्युः ।'भाक्तं वानात्मवित्त्वादि'ति (३-१-७.) सूत्रोक्तन्यायेन ज्योतिष्टोमादिकर्मफलं भुञ्जानानां निरन्तराजानदेवकर्मकरभावावगत्या वैराग्यं न सिद्ध्येत्।न

तादृशस्याभिमतस्य सिद्धिः प्रयोजनं, देवतान्तरसद्भावप्रसाधनस्य मन्त्रार्थवादाः प्राप्तिविरोधयोरसतोः प्रतीयमानेऽर्थे प्रामाण्यं न जहतीति ह्येतासां विग्रहप्रसाधनोपयोगिन्यायप्रतिपादनस्यापि 'प्लवा ह्येते अदृढा यज्ञरूपा अष्टादशोक्तमवरं येषु कर्म। एतच्छ्रेयो येऽभिनन्दन्ति मूढा जरांमृत्युं ते पुनरेवापियन्ति। जायस्व म्रियस्वेत्येतत्तृतीयं स्थानं तेनासौ लोको न सम्पूर्यते तस्माज्जुगुप्सेते' त्यादिमन्त्रार्थवादैः विवेकवैराग्यादिकं सिद्ध्यतीति प्रदर्शनमपि प्रयोजनमित्याद्यूह्यम् ॥ ॥ इति देवताधिकरणम् ॥ ७ ॥ ॥

नयमणिमालायाम् अथ देवताधिकरणम् ॥ ७ ॥

सू० ॥ तदुपर्यपि बादरायणः सम्भवात् ॥ २५ ॥ विरोधः कर्मणीति चेन्नानेकप्रतिपत्तेर्दर्शनात् ॥ २६ ॥ शब्द इति चेन्नातः प्रभवात् प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् ॥ २७ ॥ अत एव च नित्यत्वम् ॥ २८ ॥ समाननामरूपत्वाच्चावृत्तावप्यविरोधो दर्शनात्स्मृतेश्च ॥ २९. ॥ मध्वादिष्वसम्भवादनधिकारं जैमिनिः ॥ ३० ॥ ज्योतिषि भावाच्च ॥ ३१ ॥ भावं तु बादरायणोऽस्ति हि ॥ ३२ ॥

देवानां नास्ति विद्याधिकृतिरधिगतास्ते हि साम[illegible]ग्रहीनास्तत्सत्त्वे [illegible] पदैक्यात्समधिगतफला नार्थिनो नापि वैद्याः।
तेषां वा ब्रह्मविद्यास्वधिकृतिघटना यद्यपि स्यान्न मा स्यात् वस्वादीना वसुत्वाद्यधिगतिफलकस्यात्मगोपासनासु ॥ ६२ ॥
मैव मन्त्रार्थवादप्रकटिततनवश्शाम्भवान्स्वर्गताऽन्यत्तत्त्वामक्षुद्रमन्तर्भुवनमधिगतास्ते स्वयभातविद्याः ।
तत्तेषा ब्रह्मविद्यास्वधिकृतिरचला भाविवस्वादिताप्त्यै वस्वादीनामपि स्वान्तरगिरिशमतावन्ततो भाविमुक्त्यै ॥ ६३ ॥

॥ इति देवताधिकरणम् ॥ ७ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम् अथ देवताधिकरणम् ॥ ७ ॥

सू ॥ तदुपर्यपि बादरायणस्संभवात् ॥ २६ ॥ विरोधः कर्मणीति चेन्नानेकप्रतिपत्तेर्दर्शनात् ॥ २७ ॥ शब्द इति चेन्नातः प्रभवात्प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् ॥ २८ ॥ अत एव च नित्यत्वम् ॥ २९ ॥ समाननामरूपत्वाच्चावृत्तावप्यविरोधो दर्शनात्स्मृतेश्च ॥ ३० ॥ मध्वादिष्वसंभवादनधिकारं जैमिनिः ॥ ३१ ॥ ज्योतिषि भावाच्च ॥ ३२ ॥ भावं तु बादरायणोऽस्ति हि ॥ ३३ ॥

भगवत्पादमते, पूर्वं मनुष्याधिकारं शास्त्रमित्युक्ते तर्ह्यमनुष्याणां देवादीनामधिकारो न स्यादित्याक्षिप्य समाधीयत इत्याक्षेपसगत्या प्रसगसगत्या वा इदमारभ्यते—सू ॥ **तदुपर्यपि बादरायणस्संभवात्** ॥ २६ ॥ अस्य 'तद्यो यो देवानां प्रत्यबुध्यत स एव तदभव' दित्यादिक बृहदारण्यकवाक्य विषयः । तत्र किं देवानां ब्रह्मविद्यायामधिकारोऽस्ति उत न वा इति संदेहः । देवानां विग्रहवत्त्वे प्रमाणाभावात्तेषामर्थित्वसामर्थ्ययोरसभवाच्च नास्ति ब्रह्मविद्यायामधिकार इति पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु, **तदुपर्यपि**=तेषां मनुष्याणामुपरिष्टाद्ये देवादयस्तेषामपि । **संभवात्**–अर्थित्वसामर्थ्याद्यधिकारकारणस्य संभवात् । ब्रह्मविद्यायामधिकारोऽस्तीति **बादरायणाचार्यो** मन्यत इत्यर्थः ।

ननु यदीन्द्रादीनां विग्रहवत्त्वेन विद्याधिकारस्तर्हि कर्मणि विरोध इत्याशंक्याह—सू ॥ **विरोधः कर्मणीति चेन्नानेकप्रतिपत्तेर्दर्शनात्** ॥ २७ ॥ इन्द्रादीनामृत्विगादिवदेकस्य शरीरस्यानेकत्र कर्मणि युगपत्सन्निधानासंभवाद्विरोधः प्रसज्येतेति चेन्न । कस्मात् **अनेकप्रतिपत्तेः**=एकस्येन्द्रस्यानेकेषां शरीराणां युगपत्प्राप्तेः । **दर्शनात्**='स एकधा भवति त्रिधा भवति' इत्यादिश्रुतौ दर्शनात् इत्यर्थः । यद्वा । **अनेकप्रतिपत्तेर्दर्शनात्**=अनेकत्र कर्मण्येकस्य प्रतिपत्तिरङ्गभावस्तस्य लोके दर्शनात् । यथा बहुभिर्नमस्कुर्वाणैर्युगपदेको ब्राह्मणो नमस्क्रियमाणो दृश्यते तद्वदित्यर्थः ॥ ननु मास्तु कर्मणि विरोधः शब्दे तु स्यादित्याशंक्याह—सू ॥ **शब्द इति चेन्नातः प्रभवात्प्रत्यक्षानुमानाभ्याम्** ॥ २८ ॥ **शब्दे**=वेदवाक्ये । अनित्यविग्रहवद्देवादेर्नित्यवेदार्थत्वाङ्गीकारे शब्दस्यार्थेन सह नित्यसंबन्धाभावेन नित्यानित्यसंयोगविरोधः इति चेन्न । **अतः प्रभवात्**=अत एव हि वैदिकाच्छब्दाद्देवादिजगतः प्रभवादुत्पत्तेः । कथं तत्प्रभवत्वं देवादेः । **प्रत्यक्षानुमानाभ्याम्**=श्रुतिस्मृतिभ्याम् 'एत इति वै प्रजापतिर्देवानसृजते' त्यादिका श्रुतिः 'वेदशब्देभ्य एवादौ' वित्यादिका स्मृतिः ताभ्यां नित्यशब्दप्रभवत्वं देवादेरवगम्यते । एवं च देवादिव्यक्त्युत्पत्तावपि तदाकृतिनिष्ठनित्यताश्रुतेर्वेदार्थत्वात्तत्संबन्धो नित्य इत्यविरुद्धम् ।

नन्वेवमपि 'अतः प्रभवा' दिति देवादेर्वेदप्रभवत्वोक्त्या तदुत्पादकवेदस्यापि प्रभवप्रसंगादनित्यत्वमाशंक्याह—सू ॥ **अत एव च नित्यत्वम्** ॥ २९ ॥ **अतएव**=नियताकृतेर्देवादेर्जगतो वेदशब्दप्रभवत्वादेव वेदस्य नित्यत्वं प्रत्येतव्यम् । कर्त्रस्मरणात्सिद्धमेव वेदनित्यत्वमनेन दृढीकृतमिति बोध्यम् ॥

ननु महाप्रलये आकृतेरप्यनित्यत्वाच्छब्दार्थसंबन्धस्यानित्यत्वविरोधस्तदवस्थ एवेत्याशंक्याह—सू ॥ **समाननामरूपत्वाच्चावृत्तावप्यविरोधो दर्शनात्स्मृतेश्च ॥ ३० ॥** सुषुप्तिप्रबोधयोरिव सृष्टिप्रलययोरावृत्तावपि प्रलये प्रपञ्चस्य संस्कारात्मना अविद्यायां विद्यमानत्वेन पूर्वकल्पप्रपंचसमाननामरूपत्वादुत्तरकल्पप्रपंचस्याकृतेर्नित्यतया न शब्दार्थसंबन्धस्यानित्यत्वविरोधः । कथ समाननामरूपत्वम् । **दर्शनात्**='धाता यथापूर्वकमल्पयत्' इति श्रुतौ दर्शनात् । **स्मृतेश्च**—'यथर्तुष्वृतुलिङ्गानि नानारूपाणि पर्यये । दृश्यन्ते तानि तान्येव तथा भावा युगादिषु ॥' इत्यादिस्मृतेश्च ॥

इत्थमभिहित देवानामधिकारमाक्षिपति—सू ॥ **मध्वादिष्वसंभवादनधिकारं जैमिनिः** ॥ ३१ ॥ ब्रह्मविद्यायां देवानामनधिकार जैमिनिराचार्यो मन्यते । कस्मात् । **मध्वादिष्वसंभवात्**='असौ वा आदित्यो देवमधु' 'आदित्यो ब्रह्मेत्यादेशः' इत्यादिषु मधुब्रह्माध्यासेनादित्यदेवतोपासनेषु मनुष्याधिकारिकेषु तेषामेवादित्यादीनामधिकारासभवात् । न ह्येकस्यैवोपास्योपासकभावस्संभवति । तस्य भेदनिष्ठत्वात् । तथा चाय प्रयोगः । ब्रह्मविद्या न देवानधिकरोति विद्यात्वान्मधुविद्यावदिति ॥ ननु क्वचिदनधिकारान्न सर्वत्रानधिकारोऽस्ति, ब्राह्मणस्य राजसूयानधिकारेऽपि बृहस्पतिसवेऽधिकारादित्याशंक्याह—सू ॥ **ज्योतिषि भावाच्च ॥ ३२ ॥** अलौकिकयोरादित्यशब्दप्रत्यययोः ज्योतिर्मण्डले भावात् तेषामस्मदादिवदिष्टानिष्टप्राप्तिपरिहाररूपचेष्टाया अदर्शनेनाचेतनत्वावधारणात्तदतिरिक्तस्य चेतनस्य विग्रहादिमतः प्रत्यक्षाद्यगोचरत्वात्तद्विग्रहादिप्रतिपादकानां मन्त्राणामन्यपरत्वेन स्वार्थे प्रामाण्याभावाच्च देवानां विद्याधिकार इति सूत्रद्वयस्य तात्पर्यार्थः ॥

इत्थ पूर्वपक्षे सिद्धान्तयति—सू ॥ **भावं तु बादरायणोऽस्ति हि ॥ ३३ ॥** तुशब्दो जैमिनिमतनिरासार्थः । बादरायणस्त्वाचार्यो देवादीनां विग्रहवत्त्वेन ब्रह्मविद्यायामधिकारभाव मन्यते । कस्मात् । **अस्ति हि** अर्थित्वाद्यधिकारकारणम् । न हि क्वचिदधिकारो नेति सर्वत्र वक्तुं पार्यते । निर्गुणविद्यायां सभवात् । न च तेषां विग्रहवत्त्वं नेति वाच्यम् । तदप्यस्ति हि । तत्प्रतिपादकमन्त्राणां मानान्तरविरोधसवादाभावेन प्रमाणत्वात् ॥ इति ॥

श्रीकण्ठमते, पूर्वस्मिन्नधिकरणे मनुष्याणामेव परमेश्वरोपासनेऽधिकारस्सूचितः । कथ तर्हि देवानामप्यथर्वशिरसि परमेश्वरोपासन श्रूयत इत्याशङ्कायामिदमारभ्यते ॥ सू ॥ **तदुपर्यपि बादरायणस्संभवात् ॥२६॥** अस्मिन्नधिकरणे पूर्वपक्षसिद्धान्तादिक प्रायः पूर्ववत् । विषयवाक्य परं भिद्यते । 'ततो देवा रुद्र नापश्यन् । ते देवा रुद्र ध्यायन्ति' इत्यथर्वशिरोवाक्यं विषयः।अत्रापि विध्येकवाक्यतापन्नानां'इन्द्रो वृत्राय वज्रमुदयच्छ'दित्यादीनां मन्त्रार्थवादानां स्वार्थे तात्पर्याभावात् देवाना विग्रहवत्त्वासिद्धौ अर्थित्वसामर्थ्ययोरभावेन न ब्रह्मविद्यायामधिकारिणो देवा इति पूर्वपक्ष कृत्वा 'आदित्यो यूपः' 'अग्निर्हिमस्य भेषज' मित्यादीनां स्वार्थे तात्पर्याभावेऽपि 'इन्द्रो वृत्राये' त्यादीनां विरोधस्य मानान्तरप्राप्तेश्चाभावेन स्वार्थे तात्पर्यसभवाद्विग्रहवत्त्वसिद्ध्या अर्थित्वसामर्थ्ययोस्संभवेन ब्रह्मविद्यायामधिकारिण एव देवा इति सिद्धान्तितम् । **विरोधः कर्मणीति** सूत्रे **अनेकप्रतिपत्तेः**=विग्रहवत्त्वेऽपि सौभरिप्रभृतिषु युगपदनेकदेहप्रतिपत्तेः । **दर्शनात्**=दृष्टत्वादित्यर्थः ॥

शब्द इति चेदित्यादि । विरोध इत्यनुवर्तते । देवानां विग्रहवत्त्वे सावयवत्वेनोत्पत्तिविनाशयोगादुत्पत्तेः प्राग्विनाशादूर्ध्वं च वैदिकेन्द्रादिशब्दानामर्थशून्यत्वस्य वा अनित्यत्वस्य वापत्तौ वैदिकशब्दे विरोधः प्रसज्यते इति चेन्न । 'अत. प्रभवा' दित्यादि शेषं समानार्थकमेव ।

'अत एव नित्यत्वम् ॥ २९ ॥ **अत एव**=यतो ब्रह्मा पूर्वविश्वामित्रादीनामाकृतिविशेषांस्तत्तद्वैदिकशब्दैः स्मृत्वा तदाकारानेवापरांस्तत्तच्छक्तिविशेषयुक्तान् नैमित्तिकप्रलयानन्तर सृजति अतएव । विश्वामित्रादीनां मन्त्रकृत्त्वेऽपि विश्वामित्रादिशब्दानामाकृतिनिमित्तत्वेन वेदस्य नित्यत्वमुपपद्यते ॥

'समाननामरूपत्वा' दिति सूत्रार्थोऽविशिष्ट एव ॥

मतान्तरमाह—**मध्वादिष्विति** । मधुविद्यादिषु वस्वादिदेवानामेवोपास्यत्वात्प्राप्यत्वाच्च वस्वादीनां कर्तृकर्मभावविरोधेनोपास्यत्वासंभवात् वस्वादीनां सतां वस्वादित्व प्राप्तमिति प्राप्यत्वासभवाच्च वस्वादिदेवानामनधिकारं जैमिनिर्मन्यत इत्यर्थः ॥

सू ॥ **ज्योतिषि भावाच्च ॥ ३२ ॥** 'त देवा ज्योतिषां ज्योतिरायुर्होपासतेऽमृत' मिति ज्योतिषि परब्रह्मणि देवानां साधारण्येन प्राप्तत्वेऽप्यधिकारभाववचनाच्च अन्यत्र मध्वादिविद्यास्वनधिकारो ज्ञाप्यते । 'तं देवा' इत्यत्र देवाः वस्वादय इत्यर्थः । एवं च मध्वादिविद्यायामेवानधिकारो देवानां ब्रह्मविद्यायां त्वधिकारोऽस्त्येव तेषामिति पूर्वस्मान्मताद्विशेषः ॥

सू ॥ **भावं तु बादरायणोऽस्ति हि ॥३३॥ बादरायणस्तु** मधुविद्यादिष्वपि वस्वादीनामधिकारभावं मन्यते। **अस्ति हि** वस्वादीनां सतां वस्वधस्थब्रह्मण उपास्यत्वस्य कल्पान्तरे वस्वत्वादेः प्राप्यत्वस्य च संभवः । कार्यकारणोभयावस्थ हि ब्रह्म समुपासीनानां कल्पान्तरे वस्वादित्वमुभयाधिकारावसाने ब्रह्मप्राप्तिश्च फलतयोपदिश्यते । ततो मध्वादिविद्यास्वपि देवानामधिकारोऽस्तीति सर्वथा देवा ब्रह्मविद्याधिकारिणः । इति ॥

अथ अपशूद्राधिकरणम् ॥ ८ ॥

अथ 'मनुष्याधिकारत्वात्' इति सामान्येन मनुष्याणामधिकारे प्राप्ते विशेषमाह—

॥ सू ॥ शुगस्य तदनादरश्रवणात् तदाद्रवणात् सूच्यते हि ॥ ३३ ॥

छान्दोग्ये श्रूयतेऽस्य विषयः 'आजहारेमाः शूद्रानेनैव मुखेनालापयिष्यथ'

अथ अपशूद्राधिकरणम् ॥ ८ ॥

उत्तराधिकरणस्याङ्गुष्ठाधिकरणेन सङ्गतिमाह—अथेति । यदि 'हृद्यपेक्षये'ति सूत्रे मनुष्यग्रहणं मनुष्याणामेव ब्रह्मविद्याधिकार इत्येतदर्थं न भवति तत्र देवानामप्यधिकारसद्भावात्. तर्हि मनुष्याणां सर्वेषां तत्राधिकारोऽस्तीत्येतदर्थं तद्वाच्यम् । अन्यथा तद्वैफल्यप्रसङ्गात् । ततश्च शूद्रसाधारण्येन मनुष्याणां तत्राधिकार इति प्राप्नोति । तत्र शूद्रापवादेन विशेषप्रदर्शनार्थमुत्तराधिकरणमारभ्यत इत्यर्थः । इयमपि प्रासङ्गिकी सङ्गतिः ॥ सू० ॥ शुगस्य तदनादरश्रवणात्तदाद्रवणात्सूच्यते हि ॥ ३३ ॥ छान्दोग्य इति । एवं तत्रोपाख्यायते । जानश्रुतिः पौत्रायणः श्रद्धादेयो बहुधनान्नप्रदः सर्वासु दिक्षु ग्रामनगरमा-

रामानुजमते, पूर्वाधिकरणमध्ये मनुष्याधिकार ब्रह्मोपासनशास्त्रमित्युक्तं तत्प्रसङ्गेन देवादीनामपि ब्रह्मविद्यायामधिकारोऽस्ति न वेति प्रस्तूयते । पूर्वपक्षसिद्धान्तादिकं सर्वं श्रीकण्ठमतवदेवेति न पृथक्प्रपञ्चनावकाशः । अधिकरणरचनायां त्वस्ति विशेषः । 'मध्वादिष्वसभवा'दित्यादिकं सूत्रत्रयमधिकरणान्तरतया योजितम् । प्रासङ्गिकत्वादस्य विचारस्य न विषयवाक्योल्लेखः प्रातिस्विको दृश्यते । 'तदुपरि' इत्यत्र तत उपरि इति पदच्छेदः । **तत्**=ब्रह्मोपासनम् । **उपरि**=देवादि वाप इति सूत्रार्थे विशेषः । इतराणि सूत्राणि श्रीकण्ठीयमते । समानार्थानि । अतो देवानां ब्रह्मविद्याधिकारे न कश्चिद्विरोधः ॥ **इति श्रीरामानुजमते देवताधिकरणम्** ॥ ७ ॥

अथ मध्वधिकरणम् ॥ ८ ॥

सू ॥ मध्वादिष्वित्यादि । अत्राधिकरणान्तरत्वरचनामात्रमेव श्रीकण्ठमताद्विशेषः । सूत्रार्थवर्णनादिकं श्रीकण्ठमतवदेवेति नास्ति विशेषः । अस्य 'असौ वा आदित्यो देवमधु' इत्यादिकं 'मेतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यन्ती' त्यन्तं छान्दोग्यवाक्यं विषयः । शेषं श्रीकण्ठमतवत् । **इति श्रीरामानुजमते मध्वधिकरणम्** ॥ ८ ॥

आनन्दतीर्थमते, देवानां मुक्त्यर्थविद्यास्वधिकारोऽस्ति वा नवेति सदेहः । अनादिनित्यानां स्वमुक्त्यसंभवनिश्चयवतां देवानां मुक्त्यर्थित्वाभावेन नास्ति तेषां ब्रह्मोपासनेऽधिकारः । अत एव पूर्वाधिकरणे मनुष्याधिकारत्वमुक्तमुपासनानामिति पूर्वः पक्षः । **सिद्धान्तस्तु,** तेषामपि विशिष्टबुद्ध्यादिमत्त्वेनाधिकारसंभवात् सृष्टिप्रलयार्थवादस्वारस्येन तेषामनित्यत्वाच्च अस्ति देवानामपि ब्रह्मोपासनेऽधिकार इति ॥ सूत्रार्थस्तु ॥ **सू ॥ तदुपर्यपि बादरायणस्संभवात् ॥ २६ ॥ तदुपर्यपि**=देवत्वयोग्यमनुष्याणां न केवलं मनुष्यत्वदशायां किं तु देवत्वादिप्राप्त्यनन्तरमपि वेदविद्याधिकारोऽस्ति । कुतः । **संभवात्**=तेषामप्यधिकारप्रयोजकविशिष्टबुद्ध्यादेर्योगात् । इति **बादरायणो** भगवानुक्तवानित्यर्थः ॥ **'विरोधः कर्मणी' त्यादि** । देवानां सादित्वे **कर्मणि**=पूर्वकल्पप्रवृत्तयज्ञादिकर्मणिविषये । **विरोधः**=उद्देश्याभावान्मित्तवैयर्थ्याख्यविरोधः । स्यादिति **चेन्न** । कुतः । **अनेकप्रतिपत्तेः**=अनेकेषां योग्यमनुष्याणां देवतापदप्राप्तेः । **दर्शनात्**='यत्र पूर्वे, इति श्रुतावुक्तत्वादित्यर्थः । **शब्दइति चेन्नेत्यादि** । विरोधइति वर्तते । देवानामाद्यन्तवत्त्वे **शब्दे**=वेदे । **विरोधः**=अप्रामाण्याख्यो विरोधः स्यात् नित्यत्वेन श्रुतिसिद्धवेदवाचां कदाचिद्वाच्यहीनत्वापत्तेरिति **चेन्न** । **अतः**='धाता यथे' ति वेदवाक्यात् । तथा **प्रत्यक्षानुमानाभ्याम्**=महतां प्रत्यक्षात् देवानां प्रवाहतः उत्पत्तिसाधकलिङ्गाच्च । **प्रभवात्**=प्रतिकल्पं नियमेन प्रभवशब्दितोत्पत्त्यवगमाच्च उक्तं युक्तमिति भावः ॥ **सू ॥ अतएव च नित्यत्वम् ॥ २८ ॥ अत एव**=पूर्वपक्षयुक्तवेदनित्यत्वादेव तदन्यथानुपपत्त्यापि तद्वाच्यदेवप्रवाहस्य नित्यत्वं वेदयति इत्यर्थः ॥

समाननामरूपत्वादित्यादि।आवृत्तावपि=पूर्वकल्पे मुक्तानां देवानां पुनः स्वपदेषु असत्त्वेऽपि । **अविरोधः** तत्प्रतिपादकैकविधवेदाप्रामाण्याख्यविरोधो नास्ति । कुतः । **समाननामरूपत्वात्**=एतत्कल्पोत्पन्नानामपि देवानां

इति ॥ अत्राचार्यः शिष्यं शूद्रेत्यामन्त्रयते। अतः शूद्राणामपि ब्रह्मविद्याया-मधिकारोऽस्ति न वेति संदेहः ॥ तेषामधिकारोऽस्ति, अर्थित्वादिसंभवात् ।

गोरण्यतीर्थादिषु पान्थानामनाथानां च शीतवातातपवर्षबाधानिवारकाशोदकशयनाच्छाद-नादिभोग्यजातसम्पूर्णानावसथान्मापयाञ्चक्रे। तस्य धार्मिकप्रवरस्य कर्मभिः क्षीणदुरितस्य ब्रह्मविविदिषामुत्पादयितुं केचन महर्षयो हंसरूपमास्थाय निशायां हर्म्ये शयानस्य तस्यो-परि पङ्क्तिमाबध्याजग्मुः। तेषामग्रेसरं हंसं भोभो भल्लाक्षभल्लाक्षेति विपरीतलक्षणया मन्द-लोचनेति सम्भ्रमेण द्विवारं सम्बोध्य पृष्ठगामी कश्चिद्धंस उवाच। जानश्रुतेरन्नदानादि-प्रभावजनितं ज्योतिर्द्युलोकपर्यन्तं व्याप्तं वर्तते। तत्र त्वं लग्नो माभूः तेन तव प्रदग्धता माभूदिति। एवमुक्तवन्तमग्रगामी हंसः प्रत्युवाच। एनं जानश्रुतिं मनुष्यसामान्यदशा-मनतिक्रम्य वर्तमानं शकटसहितं रैक्कमिव कीदृशमाहात्म्यशालिनमात्थ। रैक्क एव खलु ब्रह्म-ज्ञो महाप्रभावः।अस्य जानश्रुतेरब्रह्मज्ञस्य कः प्रभावः यज्जनितमस्य तेजो रैक्कप्रभावजं तेज इव दहेदित्याशयः। एतदाकर्ण्य तेन पृष्ठगामिना कोऽसौ रैक्क इति पुनः पृष्टः स एव प्रत्युवाच।सर्वेषामपि यद्यावत्कर्मजातं विज्ञानं च यदीयकर्मविज्ञानान्तर्भूतमसौ रैक्क इति। तदेतद्धंसवाक्यं रैक्कप्रशंसारूपं तथाभूतस्य रैक्कस्यैव ज्योतिरसह्यं न त्वस्य वराकस्येति स्वनि-न्दागर्भं च जानश्रुतिराकर्ण्य कथमपि निशामतिवाह्य तल्पं त्यजन्नेव क्षत्तारमाहूय सचिह्नं रैक्कमुक्त्वा तदन्वेषणाय तं प्रेषयित्वा क्वचिद्विविक्तदेशे शकटस्याधस्तात्पामानं कण्डूयमानं रै-क्कमुपलभ्य प्रत्यागम्य निवेदितवति तस्मिन् स्वयं रैक्कमुपगम्य गवां षट्शतानि निष्कं हारम-श्वतरीयुक्तं रथं चोपहृत्य त्वदुपास्यां देवतामनुशाधीति रैक्कं प्रार्थयामास।स रैक्कस्तेन दीयमानं सर्वं प्रत्याचक्षाण उवाच। 'अह हारेत्वा शूद्र तवैव सह गोभिर'स्त्विति। अहेति निपातः। हार-सहित इत्वा रथः गोभिस्सह तवैवास्तु, किमनेनाल्पधनेन सन्तोषः मम कलत्रहीनस्य प्रति-ष्ठाहीनस्य च। का मम एतद्धनरक्षणे शक्तिः, तव वा मत्प्रयोजनापर्यवसाय्यल्पधनदानेन ब्रह्मविद्या प्रतिष्ठिता न भवेदिति भावः। पुनर्जानश्रुतौ सहस्रं गवां पूर्वानीतं हारादिकं रैक्कस्य परिणयनार्थं कन्यामावसथार्थं तत्रत्यं ग्रामं चोपहृत्य प्रार्थयमाने विद्याप्रदानार्थमुपहारस्य पर्याप्ततामनुजानानस्य रैक्कस्येदं वाक्यम्'आजहारेमाः शूद्रे' त्यादि। इमा दक्षिणा आहृतवा-नसि अनेनैव मुखेन विद्याग्रहणोपायेन मामालापयिष्यसि ब्रह्मविद्योपदेष्टारं करिष्यसीत्य-र्थः। ननु, कर्मस्विव विद्यास्वपि शूद्रस्य नाधिकार इत्येव युक्तम्। कथमस्याधिकारसंशय इत्याशङ्क्य पूर्वपक्षकोटेर्बीजोपन्यासपूर्वकं संशयं दर्शयति—अत्रेति। अत्र 'आजहारे'ति

प्राचीनतुल्यनामरूपत्वात्। तथा च प्रतिपाद्यस्याप्येकविधत्वात् न तद्बोधकवेदाप्रामाण्यमिति भावः। एकविधत्वमेव कुत इत्यत उक्त **दर्शनात्स्मृतेश्चेति**। 'यथापूर्व' मिति श्रुतेः 'अनादिनिधने' ति स्मृतेश्चेत्यर्थः ॥ **मध्वादिष्वसभवा-दित्यादि**। **मध्वादिषु**—'असौवाआदित्यो देवमध्वि' त्याद्युक्तमध्वादिविद्यासु। **अनधिकारं**=देवानामधिकाराभावम्। **जैमिनि**राचार्यो मन्यते। कुतः। **असंभवात्**=तेषामर्थित्वतत्पदयोग्यत्वाद्ययोगादित्यर्थः ॥

सू ॥ ज्योतिषि भावाच्च ॥ ३१ ॥ ज्योतिषि=देवानां ज्ञाने। **भावात्**=सर्ववस्तूनां विषयतयान्तर्भूतत्वात्। सिद्धज्ञानानां देवानां न ज्ञानार्थिता युज्यत इति न मोक्षविद्यास्वप्यधिकार इत्यर्थः ॥

सू ॥ भावं तु बादरायणोऽस्ति हि ॥ ३२ ॥ बादरायणस्तु, हि=यस्मात्। देवानामपि **अस्ति**=विद्या-साध्यापूर्वप्रकाशविशेषो मोक्षफले अतिशयश्चास्ति। तस्मात् **भावं**=देवानामधिकारसद्भाव मन्यत इत्यर्थः। जैमिनिमत तु देवानां प्राप्तज्ञानफलार्थमनधिकाराभिप्रायमित्यवधेयम् ॥ **इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां देवताधिकरणम् ॥ ७ ॥**

१ 'प्रकाशनार्थम्' इति छ. पाठः।

न च त्रैवर्णिकानामेवेति नियमः; अत्रैवर्णिकानामपि देवानां तद्दर्शनात् । देवानामुपनयनाध्ययनाभावेऽपि स्वयंभातवेदार्थतया युज्यते विद्यत्ता, कथमेषामिति न शङ्क्यम् । एषामपि पुराणश्रवणादिना बोधापपत्तेः, निषादस्थपतिन्यायेन महावाक्यग्रहणेऽधिकारसंभवाच्च । तस्मादर्मीषामधिकारो ब्रह्मविद्यायामुचितः ॥

वाक्ये । यद्यप्य'ह हारेत्वा शूद्रे'ति दक्षिणाप्रत्याख्यानवाक्ये शूद्रेत्यामन्त्रणं शूद्रवत् ब्रह्मविद्यागौरवमजानानः स्वल्पां दक्षिणामाहरमीति कोपेन शूद्रेत्यामन्त्रणस्यान्यथासिद्धिर्वक्तुं शक्या, तथाप्यत्र प्रसादवाक्ये न सा वक्तुं शक्येति । अत्र शूद्रेत्यामन्त्रणलिङ्गेन शूद्रस्याप्यधिकारोऽस्तीति प्रतीयते । जानश्रुतेश्शोकाविष्टत्वं प्राक्सूचितमस्तीति बुद्धिसन्निहितयोगेन शूद्रशब्दस्य क्षत्रियवृत्तित्वसम्भवात् । लिङ्गमिद्धा तस्य नाधिकार इत्यपि प्रतीयते । अतस्संशय इति भावः । नन्वर्थित्वसामर्थ्ययोरन्यत्रापि सम्भवेऽपि यथा त्रैवर्णिकानामेव कर्माणि तथा विद्या अपि स्युरित्याशङ्क्याह—न चेति । न कर्मवद्विद्यायास्त्रैवर्णिकनियमोऽस्ति । देवेष्वपि तदङ्गीकारादित्यर्थः। पूर्वाधिकरणेनापि दृष्टान्तरूपा सङ्गतिरनेन लब्धा। देवानां वैदुष्यं सम्भवति न शूद्राणामिति विशेषमाशङ्क्य निराकरोति—देवानामिति । एषामपीति । यद्यपि पुराणादिश्रवणमात्रेण कर्माधिकारो न सम्भवति 'वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत ग्रीष्मे राजन्यश्शरदि वैश्य' इति त्रैवर्णिकाधिकारत्वेन विहितस्याधानस्यासम्भवेन तेषामाहवनीयाद्यग्न्यभावात् कर्माङ्गवैदिकमन्त्राध्ययनाभावाच्च । तथापि विद्यास्वग्नीनां मंत्राणां चानपेक्षितत्वात् पुराणेभ्यो विद्योपयुक्तब्रह्मप्रतिपत्तिसम्भवात् यज्ञादिधर्मराहित्येऽपि 'स्वे स्वे कर्मण्यभिरतस्संसिद्धिं लभते नर' इत्युक्तरीत्या शूद्रवर्णोचितकर्मभिरेव विद्यानुग्रहसम्भवाच्च सम्भवति विद्याधिकार इति भावः । ब्रह्मप्रतिपत्तावुपायान्तरमाह—निषादेति । यथै'तया निषादस्थपतिं याजये'दिति वाक्ये निषादस्थपतिशब्दे षष्ठ्यर्थलक्षणापरिहाराय समानाधिकरणसमासस्याभ्युपगन्तव्यतया निषादजातीयस्य 'रौद्रं वास्तुमयं चरुं निर्वपे'दिति प्रकृतायामिष्टावधिकारे सिद्धे तदङ्गभूतमन्त्रग्रहणमत्रैवर्णिकस्यापि निषादजातीयस्य सिद्ध्यति । एवं शूद्रेत्यामन्त्रणलिङ्गेन शूद्रस्यापि विद्याधिकारे सिद्धे ब्रह्मपरमहावाक्यग्रहणं तस्यार्थापत्त्या सिद्ध्यतीत्यर्थः । ततश्च ब्रह्मपरमहावाक्येषु संशयविपर्ययनिरासार्थं विचारोऽपेक्षितश्चेत् सोऽप्यर्थापत्तिलभ्योऽङ्गीक्रियतामिति भावः । ननु, वाधबलान्निषादस्य मन्त्रग्रहणाक्षेपो युक्तः । न त्वर्थवादमात्रानुरोधात् शूद्रस्य महावाक्यग्रहणाक्षेपः। 'गावो वा एतत्सत्रमासत' 'देवा वै सत्रमासते'त्यादिवदर्थवादिकस्यान्यार्थदर्शनलिङ्गस्य यथाकथञ्चित्स्तुत्यालम्बनत्वोपपत्तेरित्याशङ्कां परिहरन्नुपसंहरति—तस्मादिति । उचित एव शूद्रस्य ब्रह्मविद्याधिकारः । अर्थित्वादिसम्भवेन विरोधाभावात् । न हि गवां सत्रेष्वशक्त्यादिवत् देवानामुद्देश्यदेवतान्तरसूत्राधानाधिकारिविशेषणब्राह्मण्याद्यभाववच्च शूद्रस्य विद्याधिकारे किञ्चिद्बाधकमस्ति । ननु, तस्मा 'च्छूद्रो यज्ञेऽनवक्लृप्त' इति श्रुतिर्बाधिका । तस्याश्श्रुतेर्यज्ञानधिकारमात्रप्रतिपादनपरत्वात् । प्रत्युत शूद्रस्य विशिष्य यज्ञाधिकारनिषेधेन विद्याधिकारानुमतेरेव प्रतीतेरिति भावः । शूद्राणां मुक्त्यर्थित्वस्य देहेन्द्रियपाटवरूपसामर्थ्यस्य च सम्भवेऽप्युपास्यतद्गुणज्ञानविरहात् नास्त्युपासनाधिकार इति सिद्धान्तयति—

इति प्राप्ते ब्रूमः—नास्ति शूद्राणां ब्रह्मविद्यायामधिकारः, तेषामध्ययनाभावेन तदुपायभूतोपास्यतद्गुणादिज्ञानासंभवात्। इतिहासपुराणानि वेदोपबृंहणं कुर्वन्त्येवोपायभावमनुभवन्ति, न स्वातन्त्र्येण। शूद्राणामितिहासपुराणश्रवणानुज्ञानं तु पापक्षयफलम्। विदुरधर्मव्याधादीनां जन्मान्तरसिद्धज्ञानाप्रमोषात् ब्रह्मनिष्ठता। कथं ब्रह्मविद्योपदेशे शूद्रेत्यामन्त्रणमिति चेत् नात्र जातियोगेन शूद्रेत्यामन्त्रणम्, किंतु ब्रह्मज्ञानाप्राप्त्या शुगस्य संजातेति दर्शनात्। शुगस्य

इति प्राप्त इति। उक्तज्ञानविरहे हेतुमाह—अध्ययनाभावेनेति। उपासनाविधयो हि स्वविषयानुष्ठानार्थमनुष्ठेयार्थज्ञानसम्पन्नान्द्विजातीनासाद्य निर्वृण्वन्ति यथा क्रतुविधयो याजकानपेक्षमाणाः स्ववर्णोचितद्रव्यार्जनोपाय इति याजने स्वत एव प्रवृत्तान्ब्राह्मणानासाद्य निर्वृण्वन्ति। अत उपासनाविधिभिरङ्गत्वेन गृहीतज्ञानं तावत् शूद्राणां न सम्भवति। स्वेच्छया केनचिच्छूद्रेण लिखितपाठादिना महावाक्यग्रहणतत्संपादितमपि तज्ज्ञानं तदुपायतामश्नुते। न 'ह्याग्नेय्याग्नीध्रमुपतिष्ठत' इत्यत्र ज्योतिष्टोमापूर्वसम्बन्धित्वेन क्लृप्तायां प्रकरणाम्नातायामाग्नेय्यां लाघवानुसारिणा विधिना उपस्थानाङ्गत्वेन गृहीतायां कस्यचिद्बुद्धिसन्निहितमाग्नेय्यन्तरं विधिनोपस्थानाङ्गत्वेन गृहीतं तदुपायतामश्नुवीतेति भावः। ननु, वेदान्तेष्विव पुराणेतिहासेष्वपि उपास्यस्य ब्रह्मणस्तद्गुणानां च वेदान्तानुसारेणैव तत्रतत्र प्रपञ्चेन प्रतिपादनं दृश्यते। तज्जन्यं ज्ञानमुपासनाङ्गं यदि न स्यात्तदा तेषु तत्प्रतिपादनं व्यर्थमेव स्यात्। अतो यथा प्रबलेन 'अथातोऽग्निमग्निष्टोमेनानुयजन्ती'ति वाक्येन इष्टकारचितस्थण्डिलरूपस्याग्नेराहवनीयाधारतया ज्योतिष्टोमाङ्गत्वे सिद्धे दुर्बलप्रकरणोपनीता उत्तरवेदिरप्यग्न्याधारतया तदङ्गमन्यथा ज्योतिष्टोमप्रकरणे तदाम्नानवैयर्थ्यापत्तेरित्याशङ्क्याह-इतिहासेति। 'बिभेत्यल्पश्रुताद्वेदो मामयं प्रतरेदिति। इतिहासपुराणाभ्यां वेदं समुपबृंहयेत्।' इति वेदतात्पर्यनिर्णयार्थत्वेन विनियुक्तत्वान्न तद्वैयर्थ्यमिति भावः। ननु, पुराणादीनां वेदोपबृंहणार्थत्वेन विनियुक्तत्वेऽपि तेभ्यस्स्वातन्त्र्येणापि ब्रह्मप्रतिपत्तिर्भवन्ती नापह्नोतुं शक्या। साप्युपासनाङ्गमेव। अन्यथा शूद्रकर्तृकपुराणश्रवणवैफल्यप्रसङ्गात्। न च तस्य फलान्तरमेव। विदुरधर्मव्याधादीनां ब्रह्मनिष्ठतायामुपायान्तरादर्शनेन तदङ्गत्वस्याप्यवश्यकल्प्यत्वादित्याशङ्क्याह—शूद्राणामिति। एवं सूत्राभिप्रेतं ज्ञानाभावेन शूद्रस्य विद्यानधिकारमुपपाद्य सूत्रेण कण्ठोक्तं शूद्रेत्यामन्त्रणस्य निर्वाहमुपपादयितुमाशङ्कां दर्शयति—कथमिति। एतच्छङ्कोत्तरत्वेन 'शुगस्ये'ति सूत्रांशविवक्षितमर्थमाह--न जातीति। यद्यपि शूद्रशब्दस्य जातौ रूढिः, तथाप्यत्र ब्रह्मज्ञानाप्राप्त्या जानश्रुतेर्या शुक् सञ्जाता तां दृष्ट्वा रैक्केण व्यवहितार्थविषयस्वज्ञानवैभवप्रकटनाय शोचितृत्वयोगेन शूद्रेत्यामन्त्रणं कृतमित्यङ्गीकर्तुं युक्तम्। बुद्धिसन्निहितयोगस्य रूढितो बलवत्त्वात्। स्वज्ञानवैभवप्रकटनस्य प्रथमामन्त्रणे राज्ञोऽधिकदक्षिणादित्सासम्पादनार्थत्वेन द्वितीयामन्त्रणे राज्ञः स्वोपदेक्ष्यमाणविद्यायां श्रद्धातिशयसम्पादनार्थत्वेन च प्रकृतोपयुक्तत्वाच्चेति भावः। ननु, जानश्रुतेश्शुक् सञ्जातेति केन प्रमाणेन बोध्यते यां दृष्ट्वा रैक्कः शूद्रेत्यामन्त्रितवानिति कल्प्यत इत्याशङ्कापरिहारत्वेन 'तदनादरे' त्यादिसूत्रशेषं व्याचष्टे—शुगस्येति। हंसोक्तानादरवाक्यश्रवणेन कारणेन तदैवाचार्यं प्रत्या-

संजातेति च तदनादरश्रवणात् ब्रह्मविद्यावैकल्येन स्वात्मानं प्रति हंसोक्तानादरवाक्यश्रवणात् तदैवाचार्यं प्रत्याद्रवणाच्च सूच्यते। हिशब्दो हेतौ। यतः शूद्रेत्यामन्त्रणं न जातियोगेन ततः शूद्रस्य ब्रह्मोपासनं नास्तीति ॥

द्रवणेन कार्येण च शुगस्य सञ्जातास्तीति ज्ञाप्यते। अतश्शूद्रेत्यामन्त्रणं न रूढ्या, किं तु शोचितृत्वयोगेनैवेत्यर्थः। ननु शोचतीत्यर्थे शूद्रशब्दस्य व्युत्पत्तिर्व्याकरणप्रक्रियया न दृश्यते, नाप्युणादिप्रक्रियया। उणादिसूत्रे हि 'स्फायितञ्चिवञ्चिशकिक्षिपिक्षुदिसृपी'त्यादिसूत्रतो रक्प्रत्ययेऽनुवर्तमाने 'शतेरश्चे'ति सूत्रेण 'शटशातने' इति धातो रक्प्रत्ययेन धातोरकारस्य ऊकारादेशेन च शूद्रशब्दो निष्पादितः। न च 'शुचिदूङ्शोक' इति धातोरौणादिकरक्प्रत्ययेन शूद्रशब्दस्य कथञ्चिन्निष्पत्तिसम्भवेऽपि ततस्तस्य न यौगिकत्वनिर्वाहः। उणादयोऽव्युत्पन्नानि प्रातिपदिकानी'त्यतः कृकमिकंसकुम्भपात्रकुशाकर्णीष्वनव्ययस्य'इति (पा० ८ ३-४६) सूत्रे कमिग्रहणं सत्यपि कमेरौणादिकसप्रत्ययान्तस्य कंसपदस्य ग्रहणेन सर्वेषां नाम्नामुणादिप्रत्ययैः पदान्तानां कृत्तद्धितसूत्रेण प्रातिपदिकसंज्ञासिद्धिसम्भवेऽपि अर्थवत्सूत्रप्रणयनेन च ज्ञापितत्वादिति चेत् अत्राहुः। रुजं द्रावयतीत्यर्थे रुद्रशब्दस्येव शोचतीत्यर्थे शूद्रशब्दस्य नैरुक्तप्रक्रियया सिद्धिरिति। केचित्तु 'स्फायितञ्ची'त्यादिरक्प्रकरणे 'अमितम्योर्दीर्घश्चे'ति सूत्रादनन्तरं 'शुचेर्दश्चे'ति सूत्रान्तरपाठं कल्पयन्तः तेन शुचेश्चकारस्य दकारेण रक्प्रत्ययेन पूर्वसूत्रानुवृत्तेन धातोरुकारस्य दीर्घादेशेन च शूद्रशब्दनिष्पत्तिं मन्यन्ते। ननु, हंसवाक्यश्रवणरैक्वोपसर्पणाभ्यां जानश्रुतेश्शोकस्सूच्यत इत्युक्तमयुक्तम्। हंसवाक्यश्रवणानन्तरमेव क्षत्तृप्रेषणपूर्वकरैक्वोपसर्पणेन हि जानश्रुतेः कश्चन रैक्वोपसर्पणहेतुः मानसो भावो हंसवाक्यश्रवणेन सञ्जात इत्येतावत्प्रतिपत्तुं शक्यम्। स भावः शोक इति कुतः प्रतिपत्तव्यम्। हंसवाक्यं जानश्रुतिनिन्दात्मकमिति ततस्तस्य शोकोदय एव युक्त इति चेन्न। तद्रैक्वस्य स्तुतिरूपमपि भवतीति ततस्तोषोदयोऽपि युक्तएव। स्वस्यापि रैक्वमहिमप्राप्त्युपायस्य तदुपास्यदेवतोपासनस्य तेन प्रदर्शनात् तदुपासनप्रकारोपदेशार्थं प्रार्थनीयस्स एव रैक्व इति सूचयितुं 'सयुग्वान' मिति तच्चिह्नस्योपन्यासाच्च। तथापि जानश्रुतेस्स्वनिन्दया हंसवाक्यगतया शोकोदयोऽपि स्यादिति चेन्न। हंसवाक्ये प्रकृतानुपयुक्तरैक्वस्तुतेस्तच्चिह्नोपन्यासस्य च सत्त्वेन तेन लिङ्गेन नायं लौकिको हंसः किं तु मम हितैषी कश्चिद्दृषिरेव अन्येन ऋषिणा सह स्वयमुक्तिप्रत्युक्तिव्याजेन रैक्वो देवतोपासनालब्धमहामहिमवैभवस्त्वमपि रैक्वोपास्यां देवतामुपास्व, स इव महामहिमा भविष्यसि, तदुपासनालाभे च स एव रैक्व उपदेष्टा, तस्य चिह्नं शकटपर्यटनं, तमन्विष्य ततो विद्यां लब्ध्वा कृतार्थो भवेति मामवबोधयितुमागतः इत्यतिविदग्धस्य विविधधर्मानुष्ठानविशुद्धान्तःकरणस्य राज्ञोऽवगतिसम्भवेन हंसकृतस्वनिन्दायाः सव्याजमेव राजानं प्रति 'कियदस्त्यधुना राज्यं कियदाज्ञाबलं तव। अनेन त्वमुपायेन सार्वभौमो भविष्यसी'त्यैश्वर्योपाये प्रवर्तयितुकामेन हितैषिणा कृताया निन्दाया इव हर्ष- । किं च नेयं जानश्रुतेर्निन्दा यद्ध्रुवमारभ्य द्युलोकपर्यन्तं व्याप्तस्य कालाग्निज्वालाकलापवत्स्पर्शमात्रेण दहनशक्तस्य सूर्येऽप्यसम्भावितस्य ज्योतिषस्तस्मिन्नभाववर्णनम्। सम्भावितगुणवैकल्यवर्णनं हि निन्दा भवति। न'त्वाकाशमयं खादितुं न शक्त' इतिवदस-

इतश्च शूद्रेत्यामन्त्रणं न जातियोगेनेत्याह—

॥ सू ॥ क्षत्रियत्वगतेश्च ॥ ३४ ॥

शुश्रूषोर्जानश्रुतेः क्षत्रियत्वावगतेश्च न जातियोगेन शूद्रेत्यामन्त्रणम् । उपाख्यानोपक्रमे हि 'जानश्रुतिर्ह पौत्रायणः श्रद्धादेयो बहुदायी बहुपाक्य आस, स ह सर्वत आवसथान् मापयांचक्रे सर्वत एव मेऽन्नमत्स्यन्ति' इति जानश्रुते-

---

म्भावितगुणवैकल्यवर्णनम्। यदि कस्याप्यसम्भावितं ज्योतिस्स्वस्य नास्तीति जानश्रुतेः शोकः कल्प्यते। तदा तस्य जडत्वमेवोपपादितं स्यात्।तस्मादिह शोकस्य सूचितत्ववर्णनमयुक्तमिति चेत् । उच्यते। भल्लाक्षस्य रैक्कजानश्रुतिविषयादरानादरवचसी दिव्यज्योतिस्सत्त्वासत्त्वालम्बनत्वेऽपि वस्तुतो विद्यातद्वैकल्यप्रयुक्ते एव पर्यवस्यतः । अन्यथा 'गगनमयं खादति 'अयं तु खादितुं न शक्नोती' त्युक्तिप्रत्युक्तिवत् हंसाभ्यां कृतयोरुक्तिप्रत्युक्त्योरपार्थकत्वप्रसङ्गात् । विद्या च सम्भावितगुण इति तद्वैकल्येन 'किमपर एन'मित्यादिजानश्रुत्यनादरवचनं तावत्तन्निन्दा भवत्येव। अतस्तद्वर्णनं जानश्रुतेरत्यन्तास्तिकस्य एतावन्तं कालमेवं प्रशस्तां विद्यां नाध्यगमं येनैवमवमानस्य पात्रमभूवमिति शोकहेतुकं भवति। एवं च यद्यपि भल्लाक्षवचनं प्रशस्तविद्यातदुपदेष्टृगुरुसद्भावप्रत्यायकतया हर्षहेतुः, तथापि हर्षवदेव सद्यो गुरूपसर्पणहेतौ शोकेऽपि हेतुरिति स एव शोकः शूद्रेत्यामन्त्रणेन सूचितो महर्षिणा स्ववैभवख्यापनाय राज्ञो विद्याधिगमे विशिष्टाधिकारित्वज्ञापनाय च । केवलविद्याकामाद्धि विद्यावैकल्यकृतेनानुतापेन युक्तोऽधिकारी विशिष्यते। शूद्रेत्यामन्त्रणस्य यौगिकत्वे हेत्वन्तरपरत्वेनोत्तरसूत्रमवतारयति—इतश्चेति ॥ सू० ॥ क्षत्रियत्वगतेश्च ॥ ३४ ॥ जनश्रुतस्यापत्यं जानश्रुतिः। पुत्रनाम्नो गोत्रापत्यं पौत्रायणः । श्रद्धया देयमस्येति श्रद्धादेयः। अर्थिभ्यो बहु दातुं शीलमस्येति बहुदायी। बहु पाक्यं पक्तव्यमन्नादिकमस्य गृहेष्वावसथेषु वास्तीति बहुपाक्यः। आगत्य वसन्ति येष्वतिथय इति तानावसथानतिथीनां निवासार्थान् गृहान्कारयामास। किमिति। सर्वत एवेमे ममान्नमत्स्यन्ति भोक्ष्यंते जना इत्यभिप्रायेण। 'वैश्याद्ब्राह्मणकन्यायां क्षत्ता नाम प्रजायते। जीविका वृत्तिरेतस्य राजान्तःपुररक्षणम् ॥' इत्युक्तलक्षणः क्षत्ता। इयं जायेति रैक्काय स्वकन्यासमर्पणम्। अयं ग्रामो यस्मिन्नास्से वर्तसे इति तदानीं यत्र ग्रामे रैक्कः स्थितः तस्य समर्पणम्। 'ते हैत' इत्यादिना महावृषाख्येषु देशेषु येषु ग्रामेषु रैक्कः पूर्वमुषितवान् तेषां रैक्काय दत्तानां रैक्कपर्णा इत्यद्यापि रैक्कनाम्ना प्रसिद्धिरित्युक्तम्। ननु, सर्वमेतत् बहुदायित्वादिकं जानश्रुतेः क्षत्रियत्वे लिङ्गं न भवति। तथा हि—दानं तावत् शूद्रस्याप्यस्ति। 'दानं च दद्याच्छूद्रोऽपि पाकयज्ञैर्यजेत च ॥' इति स्मरणात्। शूद्रादिभ्यः पक्वान्नदानं च तस्य सम्भवति। न च वाच्यं बहुदायीत्युक्तं दानपतित्वं सर्वत्रावसथाभिर्मायान्नसत्रप्रवर्तनं च बहुधनसाध्यं न तस्य सम्भवति । 'शक्तेनापि हि शूद्रेण न कार्यो धनसञ्चयः। शूद्रो हि धनमासाद्य ब्राह्मणानेव बाधते ॥' इति तस्य बहुधनसम्पादननिषेधात् इति। तस्य निषेधस्य धर्मप्रावण्यरहितशूद्रविषयत्वात्। अत एव व्यासस्मृतौ 'शूद्रो धनसञ्चयं न कुर्वीते'ति निषेधानन्तरं 'राज्ञा वा समनुज्ञातः कामं कुर्वीत धार्मिकः। पापीयान्हि धनं लब्ध्वा वशे कुर्याद्गरीयसः' ॥ इति विशेषः स्मर्यते। क्षत्तृ-

र्धनिपतित्वं बहुतरपक्कान्नदायित्वं चोक्तम् । मध्ये च 'स ह संजिहान एव क्षत्तारमुवाच' इति क्षत्तृप्रेषणमुक्तम् । अन्ते च 'इयं जाया अयं ग्रामो यस्मिन्नास्से' इति 'ते हैते रैक्कपर्णा नाम महावृषेषु यत्रास्मा उवास' इति बहुग्रामप्रदायित्वमुक्तम् । एतैर्लिङ्गैर्जानश्रुतेः क्षत्रियत्वमवगम्यते ॥

प्रेषणार्थं ग्रामदानार्थं चापेक्षितं राज्याधिपत्यमपि शूद्रस्य सम्भवतीत्यवेष्टिनयपूर्वपक्षसिद्धान्तप्रवृत्तिवशादवगतम् । अवेष्ट्यधिकरणे हि 'राजा स्वाराज्यकामो राजसूयेन यजेते'ति विहितराजसूये त्रयाणामपि वर्णानामधिकारोऽस्ति न क्षत्रियस्यैव, राजशब्दस्यार्यावर्तप्रसिद्ध्या राज्यपालयितृवाचित्वात् चतुर्णामपि वर्णानां राज्यपालयितृत्वदर्शनेन शूद्रस्यानग्नित्वाविद्यत्वप्रतिषेधहेतुभिरधिकारपर्युदासेऽपि ब्राह्मणवैश्ययोरपर्युदासादिति पूर्वपक्षं कृत्वा भवेदेवं राजशब्दस्य राज्यपालयितृत्वार्थत्वे । स तु राज्ञः कर्म राज्यमित्यस्मिन्नर्थे राज्यशब्दनिष्पत्त्यर्थं राजशब्दाद्यत्प्रत्ययविधायकेन पाणिनिस्मरणेनानुगृहीतया दक्षिणापथप्रसिद्ध्या क्षत्रियस्यैव वाचकः । अतस्तस्यैव तत्राधिकार इति स्थापितम् । तस्मात्क्षत्रियत्वलिङ्गोपन्यासोऽयमशक्त इति चेन्न । राजभिरावसथनिर्माणं सर्वेषां बुभुक्षूणां भोजनार्थादिकं लभ्यतामित्यनेनैवाभिप्रायेण क्रियते । ततश्चावसथनिर्माणोक्त्यैव सिद्धो राजाभिप्रायः । यत्पुनः कीर्त्यते 'सर्वत एव मेऽत्स्यन्तीति' तस्यायमाशयः । ममान्नं शूद्रपतितादीनामन्नमिवाश्रयदुष्टं न भवति । अतस्सर्वतस्समागत्य सर्वेऽपि ब्राह्मणादयः ममान्नं भोक्ष्यन्त इत्यभिप्रायेण सर्वतस्सर्वेषु ब्राह्मणादिमेलनस्थलेषु आवसथान्मापयाञ्चक्रे इति । एवमुपक्रमगतं लिङ्गं तावत् शूद्राद्व्यावृत्तम् । तथा मध्ये श्रुत 'मियं जाये'ति लिङ्गमपि'न ब्राह्मणक्षत्रिययोरापत्स्वपि हि तिष्ठतोः । कस्मिंश्चिदपि वृत्तान्ते शूद्रा भार्योपदिश्यत' इति ब्राह्मणस्य शूद्रभार्याया निषिद्धत्वात् । न च रैक्कस्य ब्राह्मणत्वे विप्रतिपत्तिः कार्या । तदन्वेषणार्थं प्रेषिते क्षत्तरि तमन्विष्य नाद्राक्षमिति प्रत्यागते सति 'यत्रारे ब्राह्मणस्यान्वेषणा तदेनमृच्छे'ति जानश्रुतिवाक्येन यत्र तपोवनादौ ब्राह्मणस्यान्वेषणं कर्तुमुचितं तत्र गत्वैनं प्राप्नुहीत्यर्थकेन तस्य ब्राह्मणत्वस्फुटीकरणात् । तथा 'यत्रास्मा उवासे'त्युपसंहारे श्रुतमपि शूद्राद्व्यावृत्तं लिङ्गम् । 'नाधार्मिकाश्रिते ग्रामे न व्याधिबहुले तथा । न शूद्रराज्ये निवसेन्न पाषण्डजनैर्वृत' इति शूद्रपालितराज्ये निवासस्य प्रतिषिद्धत्वात् । क्षत्तृप्रेषणग्रामदानलिङ्गद्वयं तु साक्षात्क्षत्रियत्व एव लिङ्गम् । तदुभयं हि पालयितृधर्मः । पालनं च क्षत्रियस्यैव वृत्तिः । 'ब्राह्मं प्राप्तेन संस्कारं क्षत्रियेण यथाविधि । धर्मस्यास्य यथान्यायं कर्तव्यं परिरक्षण'मिति स्मरणात् । अवेष्ट्यधिकरणे त्वतिक्रान्तनिषेधानां ब्राह्मणवैश्यशूद्राणां पालयितृत्वं दृश्यमानमवलम्ब्य प्रवृत्तं वर्णान्तराणामपि राजसूयाधिकारमापादयता हि पूर्वपक्षिणा स्वाभिमतं राजशब्दप्रवृत्तिनिमित्तं पालनं वर्णान्तरेष्वपि दर्शनीयं शब्दप्रवृत्तिनिमित्तत्वं च धर्मवदधर्मस्याप्यस्य राजत्वादेरिवोपपद्यते । अत एव तदधिकरणपूर्वपक्षे वार्तिके क्षत्रियसम्बन्धित्वेन राज्यं विहितमन्यायेनेतरौ कुर्वाणौ न स्यातामित्याशङ्क्य,सर्वथा तावद्राज्यकरणात्ताभ्यामपि राजत्वं लब्धम् । तावता च राजसूयचोदनायाः प्रयोजनम् । यौ तु न्यायान्यायौ तयोः पुरुषधर्मत्वान्नैकोऽपि क्रतुविधिना गृह्यत इति परिहृतं चाइदमपि जानश्रुतेः क्षत्तृप्रेषणादिलिङ्गावगतं

॥ सू० ॥ उत्तरत्र चैत्ररथेन लिङ्गात् ॥ ३५ ॥

उपरिष्टाच्चास्यां संवर्गविद्यायां ब्रह्मक्षत्रिययोरेवान्वयो दृश्यते 'अथ शौनकं च कापेयमभिप्रतारिणं च काक्षसेनिं परिविष्यमाणौ ब्रह्मचारी बिभिक्षे' इत्यादौ। अत्राभिप्रतारी चैत्ररथः क्षत्रिय इत्यवगम्यते, कापेययाज्यस्य कापेयाख्ययाजकयोगात्। कापेययाजकयोगो हि चैत्ररथस्य श्रुतः 'एतेन चैत्ररथं कापेया अयाजयन्, तमेकाकिनमन्नस्याध्यक्षमकुर्वन्' इति। तेनाभिप्रतारिणः संज्ञाभेदात् चित्ररथत्वासिद्धावपि तद्वंश्यत्वं सिध्यति। समानान्वयानां हि समानान्वयाः प्रायेण याजका

राज्यकरणं तादृशमिति वक्तुं शक्यम्। बाधकाभावे वैदिकलिङ्गावगतस्य तस्य धर्म्यस्यैव ग्राह्यत्वात्। अन्यथा शूद्रेत्यामन्त्रणावगतं शूद्रस्य विद्याग्रहणमवर्ज्यं वेदे निबद्धमिति वक्तुं शक्यतया शूद्रस्य विद्याधिकारे उक्तवैदिकलिङ्गासिद्धेः वक्ष्यमाणबाधकानां चानुपन्यसनीयतापत्तेः। तस्मादुपक्रमादिगतलिङ्गैः शूद्रत्वाभावः क्षत्तृप्रेषणग्रामदानलिङ्गावगतेन राज्यकरणेन क्षत्रियत्वं चावगम्यते। 'सर्वैरप्युक्तलिङ्गैः क्षत्रियत्वमवगम्यत' इति भाष्यं तु सर्वेषामेषां लिङ्गानां क्षत्रियपर्यवसायित्वाभिप्रायमिति न विरोधः। अस्या संवर्गविद्यायामुपसंहारगताख्यायिकान्तरे ब्राह्मणक्षत्रिययोरन्वयदर्शनात्पूर्वाख्यायिकायामपि तत्प्रायपाठात् रैक्केन ब्राह्मणेनान्वयी जानश्रुतिः क्षत्रियोऽवगम्यत इति ॥ तस्य क्षत्रियत्वावगतौ हेत्वन्तरपरं सूत्रम् ॥ सू० ॥ उत्तरत्र चैत्ररथेन लिङ्गात् ॥ ३५ ॥ परिविष्यमाणौ भोजनार्थमुपविष्टौ सूपकारैः प्रदीयमानान्नौ। अत्र कपिगोत्रोत्पन्नश्शौनकस्तावद्ब्राह्मणः प्रसिद्धः। तदन्वयिनोऽभिप्रतारिणः क्षत्रियत्वं साधनीयम्। प्रायपाठसिद्ध्यर्थं तत् चित्ररथवंश्यत्वेन सिसाधयिषुः तदुभयं प्रतिजानीते--अत्रेति। तत्र चित्ररथवंश्यत्वे हेतुमाह--कापेययाज्यस्येति। तस्य हेतुत्वमुपपादयति--कापेययाजकेति। छन्दोगब्राह्मणे 'अथ यस्य ज्योतिरुस्यपूर्वमहर्भवति आयुरुत्तरः' इति द्विरात्रप्रकरणे 'एकाकिनमेवैनमन्नाद्यस्याध्युपं करोती'ति एनं द्विरात्रयाजिनमेकमेव भ्रातृवर्गादिमध्ये ऐश्वर्यस्याध्यक्षं करोतीति फलार्थवादस्यानन्तरं तदुपपादकमर्थवादान्तरं दृश्यते। 'एतेन वै चित्ररथं कापेया अयाजयन् तमेकाकिनमन्नाद्यस्याध्यक्षमकुर्वन् तस्माच्चैत्ररथिर्नाम एकः क्षत्रपतिरजायते'ति। अत्र चित्ररथस्य कापेययाजकयोगः श्रुतः। ननु, तेनाभिप्रतारिणः चित्ररथत्वमेव सिद्ध्येत् न तु चित्ररथवंश्यत्वमित्यत आह--तेनेति। ननु संज्ञाभेदादभिप्रतारिणः चित्ररथादन्यत्वे तद्वंश्यत्वं कुतस्सिद्ध्यतीत्यत आह--समानान्वयानामिति। याजकास्त्रिप्रकाराश्शाट्यायनिशाखायां दर्शिताः। 'पितृभूता मनुष्यभूता देवभूता' इति। पितृपितामहादिपरम्परया कुलक्रमेणागता ऋत्विजः पितृभूताः। तदसंभवे कस्यचिदाधानप्रभृति यावज्जीवमृत्विक्त्वेन प्राप्ता मनुष्यभूताः। तदसम्भवे तत्र तत्र कर्मणि दैवादागत्यार्त्विज्यं कुर्वन्तो देवभूताः। अतस्समानान्वयानामेव याज्ययाजकभावः इति नास्ति नियम इत्याशङ्क्योक्तं--प्रायेणेति। नियमाभावेऽपि मुख्यत्वात्प्रायिकत्वरूपमौत्सर्गिकत्वं तावदस्ति। ततश्च औत्सर्गिकत्वात् पूर्वराजचरित्रेषु बहुशो याज्ययाजककुलव्यवस्थादर्शनात् इहापि 'चित्ररथं कापेया अयाजय'न्निति कपिगोत्रोत्प-

भवन्ति । चित्ररथवंश्यत्वे सति क्षत्रियत्वं 'तस्माच्चैत्ररथिनामेकः क्षत्रपतिर्जायते' इति तद्वाक्यशेषेण सिद्ध्यति । एवं चोक्तमत्र ब्राह्मणेन कापेयेन युक्तोऽभि-

प्रानामेव बहूनां चित्ररथं प्रति याजकत्ववर्णनाच्च तेषां पितृभून्याजकत्वनिश्चयात् कापेययाजकयोगेन चित्ररथवंश्यत्वं सिद्ध्यतीति भावः । चित्ररथवंश्यत्वसिद्धौ तत एव तस्य क्षत्रियत्वं सिद्ध्यति । 'तस्माच्चैत्ररथिनाम' त्यादिवाक्यशेषात् इत्याह- चित्ररथेन । एवं प्रायपाठसिद्ध्या तेन प्रकृतार्थसिद्धिं दर्शयति-एवं चेति । स्यादेतत् । प्रायपाठेन रैक्वान्वितस्य जानश्रुतेः क्षत्रियत्वनिर्धारणं प्रायपाठसत्त्वाधीनं तदभिप्रतारिणः क्षत्रियत्वनिर्धारणाधीनं तदपि तस्य चैत्ररथित्वनिर्धारणाधीनं तच्च तस्य कापेययाज्यत्वनिर्धारणाधीनं तत्कुतो निर्धार्यते । न हि तदस्यां श्रुतौ श्रुत्यन्तरे वा श्रुतमस्ति । नापि कल्प्यम् । कल्पकाभावात् । ननु, यथा 'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेते'त्यत्र स्वर्गार्थं विधीयमानस्य यागस्य ज्योतिष्टोमनामसम्बन्धावगतस्त्रिवृत्पञ्चदशसप्तदशैकविंशरूपज्योतिर्नामकस्तोमसम्बन्धो 'ग्रहं वा गृहीत्वा चमसं वोन्नीय स्तोत्रमुपाकरोती'ति श्रुत्यन्तरप्रसिद्धेः स्तोत्रोपकरणसोमयागाङ्गग्रहग्रहणपौर्वापर्यलक्षणः पर्यवस्यति । ततः फलार्थं विधीयमानो यागः सोमयाग इत्यपि सिद्ध्यति । तथेहाप्यभिप्रतारिणः कापेयसम्बन्धः प्रतीयमानश्रुत्यन्तरप्रसिद्धस्तद्याज्यत्वलक्षणः पर्यवस्यतीति तत एव स चैत्ररथ इत्यपि सिद्ध्येदिति चेत्स्यादेतदेवं, यदि 'त्रिवृत्पञ्चदशस्सप्तदश एकविंश एतानि वाव तानि ज्योतींषि य एतस्य स्तोमा' इति ज्योतिष्टोमनामनिर्वचनरूपार्थवादानुसारिणि 'ज्योतींषि स्तोमा अस्ये' ति विग्रहवाक्ये षष्ठ्यन्तपदेन यागस्य स्तोमसम्बन्ध इवात्राभिप्रतारिणः कापेयसम्बन्धः केनचित्पदेन यागस्य बोध्येत । न च कापेयसहपाठात् तत्सम्बन्धः कश्चित् अर्थात्सिद्ध्येदिति वाच्यम् । भोजनार्थं सहोपविष्टाविति हि सहपाठः । न च तावन्मात्रेण कश्चन सम्बन्धस्सिद्ध्यति । अतिथिगृहस्थयोरदर्शनात् । न च विद्याङ्गोपाख्याने सहपाठस्सम्बन्धनियतः । [1]भूमवैश्वानरादिविद्याङ्गोपाख्यानेषु सहपठितानां प्राचीनशालसत्ययज्ञादीनां तदश्रवणात् । एकविद्यात्वं तेषां सम्बन्ध इति चेत् इहापि स एवास्तु । तस्यैवान्योन्यस्माद्विद्यागतविशेषगुणग्रहणार्थत्वेन विद्याङ्गोपाख्यानेषु विवक्षितुमुचितत्वात् । केचि'त्त्वेतेन वै चैत्ररथं कापेया अयाजय'न्निति द्विरात्रब्राह्मणपाठं कल्पयित्वा तेनाभिप्रतारी साक्षादेव श्रुत्यन्तरश्रुतकापेययाज्यभावः चैत्ररथस्सिद्ध्यतीत्याहुः । तेषामसाम्प्रदायिकश्रुतिपाठकल्पनेनानाप्तत्वं तावत्सिद्ध्यति । न तु ततः अभिप्रतारिणः कापेययाज्यत्वं चैत्ररथित्वं च सिद्ध्यति । सहपाठस्य द्विरात्रब्राह्मणश्रुतसम्बन्धानपेक्षत्वस्योक्तत्वात् । तस्मादनुपपन्नोऽयं प्रायपाठेन क्षत्रियत्वावगत्युपन्यास इति चेदुच्यते । श्रुतितोऽर्थतोऽभिप्रतारिणः कापेयेन सम्बन्धे सामान्यतस्सिद्धे श्रुत्यन्तरतस्स याज्ययाजकभावस्सिद्ध्यतीत्यभिप्रेत्य श्रुत्यन्तरं नोदाहृतम् । किं त्वभिप्रतारिणा सह पठिते कापेये श्रुत्यन्तरबलात् चित्ररथयाजकत्वेन प्रत्यभिज्ञायमाने कापेययाज्योऽयमभिप्रतारी चित्ररथवंश्यश्चेति बुद्धिर्भवतीत्यभिप्रेत्य श्रुत्यन्तरमुदाहृतम् । इयं च बुद्धिस्सम्भवत्येव । यथा खल्वविदितपूर्वस्य हस्तिनो निकटे दृश्यमाने पुरुषे राज्ञो हस्तिपकोऽय-

(१) 'भूम' इत्येतत् छ पाठे न दृश्यते ।

प्रतारी क्षत्रिय इति निश्चिते तद्वत् ब्राह्मणेन रैक्केण युक्तो जानश्रुतिरपि क्षत्रिय इति गम्यते। अतः क्षत्रिय एव शूद्रेत्यामन्त्रितः॥

यदुक्तं निषादस्थपतिन्यायेन शूद्रस्य महावाक्यश्रवणमात्रेऽधिकार इति तत्राह—

॥ सू० ॥ संस्कारपरामर्शात् तदभावाभिलापाच्च ॥ ३६ ॥

ब्रह्मविद्योपक्रमे 'उप त्वा नेष्ये' 'तं होपनिन्ये' इत्यादिप्रदेशेषूपनयनसंस्कार-

मिति प्रत्यभिज्ञायमाने सत्ययमस्य हस्तिपकस्य शिक्षणीयो हस्ती राजकीयश्चेति बुद्धिः। अतो युक्तः प्रायपाठादभिप्रतारिणः क्षत्रियत्वावगमः। सूत्रे 'चैत्ररथेन लिङ्गा'दिति भिन्नविभक्तिनिर्देशेन चैत्ररथेन समभिव्याहारादित्यध्याहाराशय उन्नीयते। अभिप्रतारिणेति श्रुत्युपात्तशब्दे निर्देष्टव्ये चैत्ररथेनेति निर्देशश्शङ्कापरिहारार्थः। एवमत्र शङ्का समुन्मिषति। नाभिप्रतारिणः कापेययाज्यत्वेन क्षत्रियत्वमवगन्तुं शक्यम्। तद्धि तस्य तेन चित्ररथत्वसिद्धिद्वारावगन्तव्यम्। श्रुत्यन्तरे चित्ररथस्यैव कापेययाज्यत्वेन निर्दिष्टत्वात्। न च तस्य तत्सिद्ध्यति। संज्ञाभेदेन चित्ररथाद्भेदप्रतीतेरिति। तत्रायं परिहारो विवक्षितः। चित्ररथाद्भेदेऽपि तद्वंश्यत्वसिद्धितः क्षत्रियत्वं सिद्ध्यति। ननु, श्रुतौ चित्ररथवंश्येषु चैत्ररथिशब्दः इकारान्तः प्रयुक्तः सूत्रे कथं चैत्ररथशब्दप्रयोगः। उच्यते। चित्ररथस्य द्विरात्रानुष्ठानानन्तरं तदपत्यभूततत्पुत्रपौत्रादिपरम्परायामद्याप्येकैक एव क्षत्रपतित्वं तदीयद्विरात्रानुष्ठानफलमनुभवतीति प्रदर्शनार्थेऽर्थवादे 'अत इदिति, अपत्यार्थेप्रत्ययान्तश्चैत्ररथिशब्दः प्रयुक्तः। अभिप्रतारिणः कापेययाज्यत्वेन चित्ररथवंश्यत्वमात्रं ज्ञातुं शक्यं न तु तदपत्यत्वमित्यभिप्रेत्य चित्ररथवंश्यत्वज्ञापनाय सूत्रे सम्बन्धसामान्यविहिताणप्रत्ययान्तस्य चैत्ररथशब्दस्य प्रयोग इति विवेकः। 'अयमश्वतरीरथः' इत्युक्तचित्ररथवत्त्वं क्षत्रियत्वे लिङ्गतयोपन्यस्तमिति मन्दानां भ्रान्तिवारणार्थमुत्तरत्रेति विशेषणम्। अस्तु तदपि लिङ्ग को दोष इति चेन्न। तस्य लिङ्गत्वासिद्धेः। शूद्रस्यापि रथसम्भवात् शूद्रस्य वेदनिषेधवद्रथनिषेधस्य प्रामाणिकवचनारूढस्यादर्शनात् तस्य तन्निषेधसत्त्वेऽपि सशकटं पर्यटतो रैक्कस्याश्वतरीरथः प्रियो भवेदिति तदर्थं सम्पाद्यानयनसम्भवात् स्वोपभोगार्हमेव परस्मै दातव्यमिति नियमाभावात्॥ एवं तावच्छूद्रस्य विद्याधिकारे शूद्रेत्यामन्त्रणरूपं लिङ्गं विघटितम्। तथाप्यर्थित्वादिसद्भावादध्ययनाभावेऽपि निषादस्थपतिन्यायेन विद्यानुष्ठानोपयोगिब्रह्मपरमहावाक्यादिग्रहणं स्यादित्याशङ्कामुद्भाव्य तत्परिहारार्थत्वेनोत्तरसूत्रमवतारयति—यदुक्तमिति॥ ॥ सू० ॥ संस्कारपरामर्शात्तदभावाभिलापाच्च ॥ ३६ ॥ ब्रह्मविद्योपक्रम इति। एवं छन्दोगोपनिषद्युपाख्यायते। शैशवे प्रमीतपितृकः सत्यकामो विद्यार्थमाचार्यमुपेत्य ब्रह्मचर्यं चरिष्यामि किंगोत्रोऽहमिति मातरं पृष्ट्वा तया त्वज्जनकपरिचरणं कृत्वैव सूतास्मि नाहं गोत्रं वेदेत्युक्तो गौतममासाद्य ब्रह्मचर्यं भगवति वत्स्यामि उपेयां भगवन्तमित्युक्त्वा किंगोत्रस्त्वमिति तेन पृष्टो नाहं मम गोत्रं वेद मातापि नावेदीत् माता मे जाबाला सत्यकामोऽहमित्येतावद्वेद्मीत्युवाच। अथ गौतमस्सत्यवचनेनायं ब्राह्मण इति निर्धार्य 'समिधं सोम्याहर उप त्वा नेष्य' इति चोक्त्वा तथैव तमुपनीय स्वकीयात् गोयूथात् कृशानां दुर्बलानां गवां चत्वारि शतानि पृथक्कृत्य तत्पोषणे तं नियुयुजे। स तु सत्यकामस्तावद्गवां

परामर्शात्, शूद्रस्य च 'न शूद्रे पातकं किं चिन्न च संस्कारमर्हति' 'शूद्रश्चतुर्थो वर्ण एकजातिः' इत्यादिस्मृतिषु तदभावश्रवणात्, तस्य ब्रह्मविद्यायामनधिकारः। 'निषादस्थपतिं याजयेत्' इति विधिरस्तीति न विरोधः। उपनयनाभावेऽपि शूद्रस्य महावाक्यश्रवणे कुत्रापि न विधिः॥

सहस्रसङ्ख्यापूरणात्प्राङ्न प्रत्यागच्छेयमिति प्रतिज्ञाय तृणोदकबहुलमरण्यं नीत्वा तास्संरक्षन् वर्षगणं प्रोवास। ताश्च सहस्रं संपेदिरे। तदनन्तरमृषभोऽग्निः हंसो मद्गुरिति चत्वारो देवतात्मानः तस्य गुरुशुश्रूषया सन्तुष्टास्तस्मै षोडशकलब्रह्मविद्यामुपदिदिशुः। ततस्सहस्रगोभिराचार्यकुलं प्राप्याचार्येण 'ब्रह्मविदिव सोम्य भासि कोऽनु त्वामनुशशास' इति पृष्टस्तद्वृत्तान्तमुक्त्वा देवैरुपदिष्टमित्यतोऽपि नाहं तृप्यामि स्वकीयादाचार्यादेव किल लब्धा विद्या साधीयसी भवति भगवानेव मह्यं ब्रवीत्विति प्रार्थयामास। ततो गौतमस्तामेव षोडशकलब्रह्मविद्यामुपदिदेशेति। अत्र विद्योपक्रमे तावदुपनयनं परामृश्यत इति उपनयनवतामेव ब्रह्मविद्याधिकार इत्येष्टव्यमिति भावः। अस्तु शूद्रस्याप्युपनयनमित्यत आह—शूद्रस्येति। पातकं वृथामांसभक्षणादिकृतम्। ननु मानवधर्मशास्त्रे 'न शूद्रे पातकं किंचिदि'ति शूद्रस्य संस्कारनिषेधानन्तरं 'धर्मेप्सवस्तु धर्मज्ञास्सतां वृत्तिमनुव्रताः। मन्त्रवर्जं न दुष्यन्ति प्रतिष्ठामाप्नुवन्ति च॥'इति श्लोकेन धार्मिकाणां शूद्राणां मन्त्रवर्जं संस्काराणामभ्यनुज्ञानं कृतमिति चेत् सत्यम्। तदभ्यनुज्ञानं जातकर्मादिसंस्कारान्तरविषयं नोपनयनविषयमपि। शूद्राणामाहत्योपनयनाभावस्मरणादित्यभिप्रेत्य गौतमस्मृतिमुदाहरति—शूद्र इति। एकजातिः द्वितीयादिजन्मरहित इत्यर्थः। तच्छूद्रस्य द्वितीयजन्मरूपोपनयनाभावाद्विद्यायां नाधिकार इत्याह—तस्येति। निषादस्य त्वनुपनीतस्यापि विशिष्टविधिबलात् मन्त्रग्रहणमुपपद्यत इत्याह—निषादेति। शूद्रस्य महावाक्यग्रहणे विशिष्य विधिर्नोपलभ्यत इति न तस्य विद्याधिकारप्राप्तिः। प्रत्युत विद्याप्रकरणे उपनयनपरामर्शात्तद्रहितस्य तत्रानधिकार एवोन्नीयते इत्यभिप्रेत्याह—उपनयनाभावेऽपीति। नन्वेवं सति तत्र 'नैतदब्राह्मणो विवक्तुमर्हती'ति ब्राह्मण्यनिर्धारणपूर्वकं सत्यकामस्य शिष्यत्वेन स्वीकारस्योक्तत्वात् ब्राह्मणस्यैव विद्याधिकारः स्यात् न क्षत्रियवैश्ययोः। ब्राह्मण्यनिर्धारणं तु तत्र उपनयनार्थमुच्यते न विद्यार्थमुपनयने ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यजातिभेदेन प्रकारभेदसत्त्वेन तत्रैव जातिनिर्धारणस्यापेक्षितत्वादिति चेत् तर्ह्युपनयनमप्यध्ययनार्थमित्युच्यते न विद्यार्थमिति तुल्यम्। न च वाच्यं नाध्ययनाङ्गमिदमुपनयनमुपनयनानन्तरमध्ययनस्याप्रतिपादनात् तदनन्तरमेव गोसंरक्षणे नियुज्य तन्नियोगानुष्ठानपूर्वकं प्रत्यागताय तस्मै विद्योपदेशस्यैव प्रतिपादनात्। किं तु श्रुत्यन्तरप्रसिद्धमध्ययनाङ्गोपनयनादन्यद्विद्याङ्गमिदमुपनयनम्। तत्रैव 'समिधं सोम्याहरे'ति समिदाहरणानुशासनस्योपयुक्तत्वात् तदर्थे शिष्यकर्तृकोपगमने 'तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेत्समित्पाणिः श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठ'मिति समित्पाणित्वस्य विहितत्वादिति। उपक्रमगताभ्यां गोत्रापरिज्ञानगोत्रप्रश्नाभ्यामध्ययनाङ्गमिदमुपनयनमिति प्रतीतेः। गोत्रापरिज्ञानं हि अकृताध्ययनाङ्गोपनयनस्य बालस्य सम्भवति। न तूपनीतस्याधीतसाङ्गस्वाध्यायस्य ब्रह्मविद्याभिजिगमिषया गुरुमुपसीदतः। अध्ययनाङ्गोपनयन एव च गोत्रपरि-

॥ सू० ॥ तदभावनिर्धारणे च प्रवृत्तेः ॥ ३७ ॥

ज्ञानमुपयुज्यते । गोत्रभेदेन तत्र प्रकारभेदसत्त्वात् विद्याङ्गोपनयने तदभावात् । समिदाहरणानुशासनं तु अध्ययनाङ्गोपनयनहोमोपयुक्तसमिदाहरणं येन केनचित्कर्तव्यमयमेव सन्निहितः करोत्वित्यभिप्रायेणाप्युपपद्यते। तमुपनीय 'कृशानामबलानां चतुश्शता गा निराकृत्योवाचे'त्यनन्तरवाक्यगतमुपनीयेत्येतद्यदर्थोऽयमुपनयनसंस्कारः तत्पर्यन्ताध्ययनपरमित्यध्ययनप्रतिपादनमपि लभ्यते । दृष्टं हि 'तस्मादग्निचिद्वर्षति न धावे'दित्यत्राग्निचिदित्यस्य यदर्थोऽग्नेश्चयनसंस्कारस्तत्पर्यन्ताग्निचयनपरत्वम् । अत एवाग्निचयनाङ्गकक्रतौ भूत एव वर्षति न धावेदित्याद्यग्निचिद्व्रतानि न त्वग्निचयनसंस्कारमात्रे भूत इति निर्णीतं पूर्वतन्त्रे क्रमलक्षणे । एवं चोपनयने सत्युपनीतकर्तृकेऽध्ययने निवृत्ते सत्याचार्यस्समावर्तनात्प्राक् गुरुदक्षिणार्थतया महतीं शुश्रूषां कृत्वा तया शुद्धान्तःकरणः कांचन ब्रह्मविद्यामयमधिगच्छत्वित्यभिप्रायेण गवां संरक्षणे नियुयुजे इत्युत्तरसंदर्भोऽपि सङ्गच्छते । तस्माद्विद्योपक्रमगतस्यापि ब्राह्मण्यनिर्धारणस्य उपनयनार्थत्वेनान्यथासिद्धौ तस्योपनयनस्याप्यध्ययनार्थत्वेनान्यथासिद्धिः स्यादिति तुल्य एव न्यायः । यद्युच्येताध्ययनार्थत्वेऽप्युपनयनस्य विद्याङ्गोपाख्याने तत्कीर्तनमुपनीतस्यैव विद्यायामधिकार इति ज्ञापनार्थत्व एव साफल्यमश्नुत इति । तर्हि तत्र ब्राह्मण्यनिर्धारणवचनमपि ब्राह्मणस्य सत उपनीतस्य तत्राधिकार इति ज्ञापनार्थत्व एव साफल्यमश्नुत इति तुल्यम् । न च वाच्यं 'नैतदब्राह्मणो विवक्तुमर्हती'ति शूद्रत्वाभावमात्रनिर्धारणं न तु ब्राह्मणत्वनिर्धारणमिति । ब्राह्मणभिन्नत्वस्य प्रवृत्तिनिमित्तस्य क्षत्रियवैश्यसाधारणत्वेनाब्राह्मणशब्दस्य शूद्रमात्रविषयत्वाभावात् 'यद्ब्राह्मणश्चाब्राह्मणश्च प्रश्नमेयाता'मित्यत्र क्षत्रियादिवर्णत्रयसाधारण्येन तत्प्रयोगदर्शनाच्च । 'नञिवयुक्तमन्यसदृशाधिकरणे तथा ह्यर्थगति'रिति शाब्दिकोक्तन्यायेन ब्राह्मणसदृशतद्भिन्नपरस्याब्राह्मणशब्दस्य द्विजन्मतया ब्राह्मणेनात्यन्तसदृशौ क्षत्रियवैश्यौ परित्यज्य शूद्र एव वृत्त्ययोगाच्च । मातरं प्रति ब्राह्मण्यनियतगोत्रप्रश्नस्य विशिष्य ब्राह्मण्यनिर्धारणहेतुत्वेन ततश्शूद्रत्वाभावमात्रनिर्धारणोक्त्ययोगाच्च । तस्माद्विद्याङ्गोपाख्याने ब्राह्मण्यनिर्धारणवचनं ब्राह्मणस्यैव विद्यायामधिकार इत्यत्रेव तस्यामुपनयनवचनमप्युपनीतस्यैव तत्राधिकार इत्यत्रापि न लिङ्गमित्याशङ्कानिराकरणार्थं सूत्रम्—**तदभावनिर्धारणे च प्रवृत्तेः** ॥ ३७ ॥ शूद्रत्वाभावनिर्धारणे सत्याचार्यस्सत्यकाममुपनेतुं प्रववृते इति 'नैतदब्राह्मणो विवक्तुमर्हती'त्यादिनोच्यते । न ह्यत्रोच्यमाने निर्धारणे मातरं प्रति गोत्रप्रश्नो हेतुः । येनेदं ब्राह्मण्यनिर्धारणं स्यात् । किं तु 'न सत्यादगा' इत्युच्यमानं 'नाहं गोत्रं वेद न मे मातापि माता जाबाला सत्यकामोऽह'मिति यथाभूतार्थवादित्वरूपं सत्यवचनानतिक्रमणम् ।'न सत्यादगा' इति वाक्यस्य वर्ण्यमाननिर्धारणहेतुपरत्वात् । सत्यवचनानतिक्रमणं च शूद्रत्वाभावनिर्धारण एव हेतूभवनयोग्यम् । 'अनृतं चातिवादश्च पैशुन्यमतिलोभिता । निकृतिश्चाभिमानश्च जन्मतश्शूद्रमाविशत् ॥ दृष्ट्वा पितामहश्शूद्रमभिभूतं तु तामसैः ॥ द्विजशुश्रूषणं धर्मं शूद्राणां समकल्पयत् ॥ न सन्ति तामसा भावाः शूद्राणां द्विजसेवनात् ॥' इत्यनृतवादि-

'नैतदब्राह्मणो विवक्तुमर्हति समिधं सोम्याहराप त्वा नेष्ये न सत्यादगाः' इति सत्यवचनेन जाबालस्य शूद्रत्वाभावनिर्धारणे सत्येव तदुपनयनानुशासनविद्योपदेशप्रवृत्तेश्च न शूद्रस्याधिकारः ॥

ननूपनयनाभावे ब्रह्मोच्चारणनिषेधः क्वाचित्कः सार्वत्रिको वा । न सार्वत्रिकः। शिशोरुपनयनाभावेऽपि 'न ब्रह्माभिव्याहारयेदन्यत्र स्वधानिनयनात्' इति स्वधानिनयने ब्रह्मोच्चारणविधानात् । तन्न क्वाचित्क इति युज्यते । अतः शूद्रस्यानुपनीतस्य पाकयज्ञादिषु ब्रह्मोच्चारणनिषेधो न ब्रह्मविद्यायामित्याशङ्कायामाह—

त्वस्य शूद्रेषु प्रसिद्धत्वात् । एवं च साधारणस्यापि अब्राह्मणशब्दस्य हेतुवचनानुसारेणात्र विशिष्य शूद्रे तात्पर्यमेष्टव्यम् । अतः पूर्वसूत्रोक्ते लिङ्गं न काचिदनुपपत्तिः । प्रत्युतेदमपि विद्याधिकारिणश्शूद्रत्वाभावनिर्धारणं शूद्रस्य विद्यानधिकारे लिङ्गान्तरमित्यभिप्रेत्य सूत्रं व्याचष्टे—नैतदब्राह्मण इति ॥ ननु विद्याप्रकरणे अध्ययनाङ्गोपनयनपरामर्शस्तद्वतामेव विद्याधिकार इत्यत्र लिङ्गमिति यदुक्तं तत्रेदं विचारणीयम् । अध्ययनाङ्गमुपनयनमध्ययन इव विद्यायां नोपनेयासत्तिद्वारोपयुज्यते । तदर्थस्य विद्योपदेशकाले कर्तव्यस्य विद्याङ्गोपनयनस्य सत्त्वात् । नाप्यध्ययनेन विद्योपयुक्तसकलवेदवाक्यावाप्तिद्वारा । स्वस्वशाखामात्रविषयविधिविहितेनाध्ययनेन शाखान्तरगततदुपयुक्तवाक्यानामवाप्त्यसम्भवात् । किं तु 'न ब्रह्माभिव्याहारयेदन्यत्र स्वधानिनयनात्' 'नाभिव्याहारयेद्ब्रह्म स्वधानिनयनादृत' इत्यनुपनीतस्य वेदवाक्यग्रहणं निषिद्धमिति विद्योपयुक्तस्वपरशाखागतसकलवाक्यग्रहणार्थं तन्निषेधं तन्निषेधाविषयत्वसम्पादनद्वारेत्युपपादनीयम् । ततश्च शूद्रस्यानुपनीतस्य वेदवाक्योच्चारणनिषेधादेव प्रणवादिमन्त्रवतीषु वेदान्तवाक्यश्रवणमननपूर्विकासु च दहरपाशुपतादिविद्यासु नाधिकारः । विद्याप्रकरणे अध्ययनाङ्गोपनयनपरामर्शस्यात्रान्यार्थदर्शनं लिङ्गमित्येव पर्यवस्यति । न त्वेतद्युक्तम् । अनुपनीतानां वेदवाक्यग्रहणनिषेधो हि न सर्ववेदवाक्यविषयः । त्रैवर्णिकानां मातापित्रोः पैतृमेधिके कर्मणि तदुपयुक्तवेदवाक्योच्चारणस्योपनयनाभावेऽपि स्मृत्यनुमतत्वात् । किं तु तदतिरिक्तवेदवाक्यविषय इति वक्तव्यम् । एवं शूद्रस्याप्यनुपनीतस्य वेदवाक्योच्चारणनिषेधः सर्वविषयो माभूत् । विद्यानुपयोगिपाकयज्ञाद्यपेक्षितमन्त्रादिविषयोऽस्तु । अस्ति हि शूद्रस्यापि पाकयज्ञाधिकारः । 'दानं च दद्याच्छूद्रोऽपि पाकयज्ञैर्यजेत चे'ति स्मरणात् । तदङ्गमन्त्रोच्चारणविषयः शूद्रस्य वेदवाक्योच्चारणनिषेधः । अत एव गौतमस्मृतौ शूद्रधर्मप्रकरणे 'पाकयज्ञैः स्वयं यजेते'ति श्लोके अनुज्ञातोऽस्य नमस्कारो मन्त्र इति तेषां लौकिको नमोऽन्तमन्त्र एवोक्तः । तस्मादुपनयनाभावेऽपि शूद्रस्य वि धिकारस्सङ्गच्छते । विद्याप्रकरणे दृष्टस्यापि शूद्रस्यापि शूद्रत्वाभावनिर्धारणस्य उपनयनार्थत्वादुपनयनस्य चाध्ययनार्थत्वात् अन्यार्थप्रवृत्तं तल्लिङ्गद्वयं मुक्त्यर्थित्वेन सामान्यतः प्राप्तस्य शूद्राणां विद्याधिकारस्य न व्यावर्तकमिति शङ्कोत्तरत्वेनोत्तरसूत्रमवतारयति नन्विति । यद्यपि त्रैवर्णिकानामुपनयनाभावेऽपि क्वचिद्वेदवाक्योच्चारणं दृष्टमित्येतदवलम्ब्य तद्वदेव शूद्राणामपि क्वचिद्वेदवाक्योच्चारणमस्त्विति शङ्का मन्दा । तथापि संवर्गविद्यायां क्वचिदुपाख्याने ब्राह्मणस्य द्वितीयः क्षत्रियो दृष्ट इत्येतदवलम्ब्य उपाख्यानान्तरे-

॥ सू० ॥ श्रवणाध्ययनार्थप्रतिषेधात् ॥ ३८ ॥

शूद्रस्य वेदवाक्यश्रवणादि निषिध्यते 'तस्माच्छूद्रसमीपे नाध्येतव्यम्' इति। अनुपशृण्वतः कुतोऽध्ययनादिप्रसक्तिः॥

॥ सू० ॥ स्मृतेश्च ॥ ३९ ॥

स्मर्यते च शूद्रस्य वेदश्रवणादौ दण्डः 'अथ हास्य वेदमुपशृण्वतस्त्रपुजतुभ्यां श्रोत्रप्रतिपूरणम् उदाहरणे जिह्वाच्छेदः धारणे शरीरभेदः' इति। एवं श्रुतिस्मृतिभ्यां शूद्रसमीपेऽध्ययनादिनिषेधात् कुतस्तेषां वेदार्थविचारादिकम्। अतः स-

---

ऽपि तथेति निर्णीतवन्तं सिद्धान्तिनं प्रत्येव शङ्का युक्तेति भावः॥ सू० ॥ श्रवणाध्ययनार्थप्रतिषेधात् ॥३८॥ शूद्रस्य वेदवाक्यश्रवणतदध्ययनतदर्थविचारज्ञानानुष्ठानानि शूद्रसमीपेऽध्ययननिषेधेनार्थात् प्रतिषिध्यन्ते। यस्य हि समीपेऽपि नाध्येतव्यं वेदवाक्यं स तत्कथं शृणुयात् अशृण्वतः कुतोऽध्ययनं तदभावे कुतोऽर्थज्ञानमनुष्ठानं वेति सूत्रार्थमभिप्रेत्य व्याचष्टे—शूद्रस्येति। न केवलं शूद्रसमीपे वेदोच्चारणनिषेधसामर्थ्यात् शूद्रस्य श्रवणादिप्रतिषेधसिद्धिः। अपि तु श्रवणादौ दण्डस्मरणाच्चेत्येतदर्थं सूत्रम् ॥स्मृतेश्च॥३९॥ कुतस्तेषां वेदार्थविचारादिकमित्येतत्सिंहावलोकनन्यायेन पूर्वसूत्रस्यार्थपदविवरणं सूत्रद्वयस्याप्येकप्रयोजनत्वादिहेतुकम्। एवं च शूद्रविषय एव साक्षाद्वेदवाक्योच्चारणादिप्रतिषेधस्य सत्त्वादनुपनीतानां वेदवाक्योच्चारणनिषेधस्य शूद्रविषये पाकयज्ञाद्यर्थमन्त्रविषयत्वेनासङ्कोचनीयतया उपनयनराहित्येनापि हेतुना शूद्राणां वेदवाक्योच्चारणासम्भवान्न विद्याधिकार इत्युपसंहरति—अत इति। स्यादेतत्। शूद्रस्यानुपनीतत्वेन शूद्रत्वेन च हेतुना शूद्राणां वेदवाक्योच्चारणादिनिषेधात् न तदपेक्षासु विद्यासु अधिकार इत्यधिकरणस्य निष्कृष्टोऽर्थः। नायमुपपद्यते। निषादस्येव शूद्रस्य वेदोच्चारणे विध्याक्षिप्ते पुरुषार्थनिषेधाप्रवृत्तेः। न च वाच्यं विशिष्य निषादं प्रति इष्टिविधिना तस्य तदुपयोगिमन्त्रोच्चारणाक्षेपो युक्तः। न तथा शूद्राणां विशिष्य विद्याविधानमस्ति। सामान्यविधयस्त्वध्ययनलब्धमहावाक्यादिग्रहणेषु त्रैवर्णिकेषु चरितार्था इति। त्रैवर्णिकानामपि 'स्वाध्यायोऽध्येतव्य' इति पितृपितामहादिपरम्परागतस्वशाखामात्र एवाध्ययनस्य विहितत्वेन शाखान्तरगतगुणमन्त्रोपसंहारेण विद्यानुष्ठानार्थं शाखान्तरगततत्तद्वाक्यार्थग्रहणावश्यम्भावेन तथैव शूद्रस्यापि विद्यातदङ्गविषयवेदवाक्यग्रहणाक्षेपोपपत्तेः। न च वाच्यं शूद्रस्य विद्यानुष्ठानापेक्षितं कार्त्स्न्येन तदर्थतयाक्षेपणीयम्। त्रैवर्णिकानां तु शाखान्तराम्नातगोचरमात्रमित्याक्षेपलाघवाद्विद्याविधयस्त्रैवर्णिकानेवाधिकुर्युः न शूद्रमिति। एवं तर्हि यस्य कर्मणः उपासनस्य वा यस्यां शाखायां भूयसामङ्गानां विद्यानां भूयस्त्वेनोभयश्रुतिन्यायेन प्रधानस्यापि तत्र विधानं शाखान्तरे किञ्चिदङ्गमन्त्रविधानं तत्र कर्मण्युपासने वा तच्छाखाध्यायिनामेवाधिकारः स्यात्। यस्य क्षुद्रस्य कर्मणः साङ्गस्य कस्याञ्चिदेव शाखायां विधानं तत्रापि तच्छाखाध्यायिनामेवाधिकारः स्यात्। तस्मात्त्रैवर्णिकानामप्यनुष्ठानोपयोगिज्ञानाक्षेपस्य सम्प्रतिपन्नत्वात् तद्वच्छूद्रस्यापि विद्यानुष्ठानोपयोगिज्ञानाक्षेपस्सम्भवति। न हि वृत्त्यर्थं याजने प्राप्ते

ब्राह्मणैरेवार्त्विज्यमिव स्वस्वशाखामात्रविषयाध्ययनजन्यज्ञानेनैव त्रैवर्णिकानां विद्यानुष्ठानं निर्वर्तते । येनार्त्विज्यार्थं क्षत्रियवैश्ययोरिव तेषां विद्यानुष्ठानार्थमनधीतशाखान्तरजन्यज्ञानस्यानाक्षेप्यत्वात् तद्दृष्टान्तेन शूद्राणामपि तदुपयुक्तवेदार्थज्ञानं नाक्षिप्येत । अवश्यं च स्त्रीणां विद्यानुष्ठानमेवमेवोपपादनीयम् । अन्यथाध्ययनाभावेन शूद्रस्य विद्याप्रत्याख्याने मैत्रेयीवाचक्नवीप्रभृतीनां ब्रह्मविद्यावाप्तौ का गतिः । अत्रत्यस्य शूद्रशब्दस्य क्षत्रिय इव 'अथ ह याज्ञवल्क्यस्य द्वे भार्ये बभूवतुर्मैत्रेयी च कात्यायनी चे' त्यादिषु विद्याङ्गोपाख्यानेषु श्रुतानां मैत्रेय्यादिशब्दानां पुरुषेषु वृत्तिस्सिद्धान्तिनापि कल्पयितुं न शक्यते । तस्माद्यथा 'स क्रतुं कुर्वीते' त्यादिविद्याविधिषु अधिकारिणि श्रुतस्यापि पुंस्त्वस्य उद्देश्यविशेषणत्वेनाविवक्षितत्वात् स्त्रीणां विद्यास्वधिकारः । अत एव पूर्वतन्त्रे 'स्वर्गकामो यजेते' त्यादिविधिवाक्येषु अधिकारिणि पुलिङ्गनिर्देशात् पुमधिकारिकमेव यागादिकं कर्मेति 'लिङ्गविशेषनिर्देशात् 'पुंयुक्तमैतिशायन' इति सूत्रे पूर्वपक्षं कृत्वा 'जातिं तु बादरायणोऽविशेषात् तस्मात् स्त्र्यपि प्रतीयेत जात्यर्थस्याविशिष्टत्वा' दिति सूत्रेण स्वर्गकामधर्मस्य स्वर्गकामपदप्रवृत्तिनिमित्तस्य स्त्रियामप्यविशिष्टत्वात् सापि कर्मण्यधिकारिणीति सिद्धान्तितम् । तथा शूद्रस्यापि विद्याविधिश्रुतफलार्थित्वाविशेषात् अस्ति विद्याधिकार इत्येव युक्तम् । इयांस्तु विशेषः । फलार्थित्वाविशेषेऽपि 'तस्माच्छूद्रो यज्ञेऽनवक्लृप्त' इति निषेधान्नास्ति शूद्रस्य क्रत्वधिकार इति । तस्मान्निषादं प्रति विशिष्येष्टिविधेर्मुक्त्यर्थिनं प्रति सामान्येन विधानं च नास्ति तत्तदनुष्ठानोपयोगिवेदवाक्यग्रहणतदर्थग्रहणाक्षेपकत्वे विशेषः । किं च माभूच्छूद्राणां विध्याक्षेपेण विद्योपयुक्तवेदवाक्यतदर्थग्रहणलाभः । मुक्त्यर्थिनां तेषां विद्यानुष्ठानसम्पत्तये शूद्रत्वानुपनीतत्वप्रयुक्तं प्रतिषेधमुलङ्घ्याध्ययनं लिखितपाठादिना भविष्यति । प्रतिषिद्धानुष्ठानेन दुरितं भवेदिति निश्चयवतामपि कूपखानकन्यायेन प्रवृत्तिरुपपद्यते । यथा खलु सलिललाभार्थेन कूपखननेन देहस्य धूसरत्वं भवेदिति निश्चयवतामपि खननोद्गतेन सलिलेन तस्य क्षालनं भविष्यतीत्यभिसन्धिना कूपखनने प्रवृत्तिः तथा, विद्यालाभार्थेन वेदवाक्यतदर्थग्रहणेन दुरितं भवेदिति निश्चयवतामपि शूद्राणां तथैव विद्यया प्रारब्धेतरसकलदुरितध्वंसकारिण्या तस्यापि दुरितस्य निवृत्तिर्भवेदित्यभिसन्धिना प्रतिषेधमुल्लङ्घ्य वेदवाक्यतदर्थग्रहणे प्रवृत्तिरुपपद्यत एव । अपि च माभूच्छूद्राणां प्रतिषिद्धश्रवणादिकेन वेदेन विद्योपयुक्तवेदार्थग्रहणम् । न ह्याहवनीयादिषु आधानमिव वेदार्थग्रहणे वेद एवोपायः।पुराणादीनामपि सत्त्वात् वेदाध्ययनाधीनमेव वेदार्थग्रहणमनुष्ठानाङ्गमिति नियमस्याहतत्वात् । ननु, यद्यप्युक्तरीत्याध्ययनाङ्गोपनयनरहितत्वेऽपि विद्याधिकारः शूद्राणां सम्भावयितुं शक्यते, तथापि नासौ युज्यते । तेषां विद्याङ्गोपनयनासम्भवात् । अस्ति खल्वध्ययनाङ्गोपनयनादन्यद्विद्याङ्गमुपनयनं 'तद्विज्ञानार्थं सगुरुमेवाभिगच्छे' दिति विहिते गुरूपसदने 'अधीहि भगव' इति मन्त्रपूर्वकं 'शिष्यस्तेऽहं शाधि मा' मिति प्रार्थयमानेन क्रियमाणे तस्य शिष्यत्वमङ्गीकृत्य गुरुणा क्रियमाणमनुज्ञादानादिना स्वसमीपप्रापणरूपम् । तदेतत् 'भृगुर्वै वारुणिर्वरुणं पितरमुपससाराधीहि भगवो ब्रह्मेति' 'अधीहि भगवो ब्रह्मेत्युपससार सनत्कुमारं नारद' इत्यादिश्रुतिषूपसन्नेभ्यो विद्योपदेशनार्थात्सिद्धं प्रजापतिविद्यायां 'वसा-

पराणि द्वात्रिंशद्वर्षाणी' त्यग्रेतनवचनैरपि स्फुटीकृतम् । वैश्वानरविद्यायां 'ते ह समित्पाणयः पूर्वाह्णे प्रतिचक्रमिरे तान्हानुपनीयैतदुवाचे' ति वाक्येन बालाक्यजातशत्रुसंवादे विधिवदुपसदनोद्युक्तं बालाकिं प्रति 'प्रतिलोमरूपमेव स्यात् यत् क्षत्रियो ब्राह्मणमुपनये' दित्यजातशत्रुवाक्येन चाचार्यस्यावरणवर्णनया उपनेतृसद्भावं प्रतिपादयता ह्यत्र विद्याङ्गोपनयनसत्त्वं व्यञ्जितम् । 'तं होपनिन्य' इत्यादौ कण्ठतश्चोक्तम् । तदेतद्विद्याङ्गमुपनयनं शूद्राणां न सम्भवति । 'न च संस्कारमर्हती' ति प्रतिषेधात् तदसम्भवे चाङ्गवैकल्येनानुष्ठितापि विद्या फलाय नालमिति कूपखननन्यायेनापि तत्र प्रवृत्तिर्नोपपद्यत इति चेन्मैवम् । शूद्राणाममन्त्रसंस्काराभ्यनुज्ञानेन स्त्रीणामिवामन्त्रकविद्याङ्गोपनयनसम्भवात् । अत एव मैत्रेयीब्राह्मणे 'यदेव भगवान्वेद तदेव मे ब्रूही'त्यमन्त्रकं विद्योपदेशं प्रार्थयमानां मैत्रेयीं प्रति 'एह्यास्व व्याख्यास्यामि व्याचक्षाणस्य तु मे निदध्यासस्वेति' विद्यार्थं समीपस्थित्यभ्यनुज्ञानं कृतमिति श्रूयते । 'शूद्रश्चतुर्थो वर्णः एकजाति' रित्यनेन तु शूद्रस्य द्वितीयजन्मरूपमध्ययनाङ्गोपनयनमेव निषिध्यते न तु विद्याङ्गोपनयनम् । ननु तथापि विद्याप्रकरणे शूद्रत्वाभावनिर्धारणाल्लिङ्गात् शूद्रस्य विद्यानधिकारस्सिद्ध्यति । न च तत्समनन्तरप्रतिपाद्ये अध्ययनाङ्गोपनयने प्रवृत्त्यर्थम् । सत्यपि शूद्रत्वाभावनिर्धारणे ब्राह्मणादिजातिभेदेन प्रकारभेदवत्युपदेश्यगायत्रीभेदवति च उपनयने प्रवृत्त्यर्थं वर्णत्रयमध्येऽपि जातिभेदनिर्धारणस्यावश्योपपादनीयतया तत एवोपनयननिर्वाहेण तत्र शूद्रत्वाभावनिर्धारणस्याकिञ्चित्करत्वात् । मातरं प्रति गोत्रप्रश्नेन ब्राह्मण्यनिर्धारणस्योपपत्तेश्च । शूद्रत्वाभावनिर्धारणानन्तरमध्ययनाङ्गोपनयने वर्ण्यमाने कथं तच्छूद्रस्य विद्यानधिकारे लिङ्गं स्यात् । इत्थं सत्यकामेन 'ब्रह्मचर्यं भगवति वत्स्यामि उपेयां भगवन्त' मित्यध्ययनार्थविद्यार्थोपनयनद्वयसाधारणरूपमुपगमनं कृतम् । तत्र यदि शूद्रस्य विद्याधिकारःस्यात् तदा सत्यकामश्शूद्रस्सन्नध्ययनाङ्गोपनयनानर्होऽपि विद्यार्थमुपगत इति विद्याङ्गोपनयनेन संस्कृत्य विद्यां ग्राहयितुं योग्यो भवेत् । तथा सति शूद्रत्वाभावनिर्धारणमपेक्ष्य समिदाहरणार्थं न नियुज्येत । तस्य तदनधिकारे तु अस्य शूद्रत्वाभावे निश्चिते सत्युपनीतचिह्नरहितत्वादकृताध्ययनाङ्गोपनयनोऽयं प्रथमं तेन संस्कृत्याध्यापनीयः ततो विद्याकामश्चेत् क्रमेण तामपि ग्राहयितव्य इत्यालोच्य गौतमेन शूद्रत्वाभावनिश्चयानन्तरमुपनिनीषुणा समिदाहरणार्थं तस्य नियोगः कृत इति सङ्गच्छते इति ततस्सत्यवचनेन शूद्रत्वाभावनिर्धारणलिङ्गाद्विद्यायां शूद्रो नाधिकारीति चेत् । अस्मादेव लिङ्गाद्विद्यायां शूद्रोऽधिकारीति ब्रूमः । यदि हि शूद्रोऽध्ययन इव विद्यायामप्यनधिकारी भवेत्तदा यदीदमस्योपगमनमध्ययनार्थं यदि वा विद्यार्थम् । उभयथापि तत एव नायं शूद्र इति निर्णयसम्भवात् तदनन्तरं तन्निर्णयार्थं सत्यवचनं नापेक्ष्येत । तस्य तदधिकारसद्भावे तु विद्यार्थोपगमनस्य शूद्रेऽपि सम्भवात् अग्रे सत्यवचनेनैव तन्निर्णय इति युज्यते । शूद्रस्य विद्याधिकारसत्त्वे शूद्रत्वाभावनिर्धारणं क्वोपयुज्यत इति चेत् । अध्ययनाङ्गोपनयन एवोपयुज्यते । तथा हि—उपगमनं कुर्वन्नुपनीतचिह्नरहितोऽयं किमध्ययनार्थी त्रैवर्णिकः किं वा विद्यार्थी शूद्र इति सन्दिग्धोऽभूत् । तस्य गोत्रप्रश्नो न तद्गोत्रविशेषनिर्दिधारयिषया । शूद्रत्वपर्यन्तसन्देहानुदयात् 'नैतदब्राह्मणो विवक्तुमर्हती' ति तन्निर्णयात्प्राक् ब्राह्म-

ण्यनिर्धारणाधीनस्य गोत्रविशेषप्रश्नस्यानवसरदुःस्थत्वात् । किं तु गोत्रप्रश्ने किमयं वक्ष्यतीति तज्जातिपरीचिक्षिषया । स त्वशूद्रश्चेदनुपनीतोऽयमिदानीमध्ययनाङ्गोपनयनेन संस्कार्यः शूद्रश्चेदिदानीमेव विद्याङ्गोपनयनेन संस्कार्य इति कर्तव्योपनयनविशेषनिर्णयार्थः । ततश्च शूद्रत्वाभावनिर्धारणमध्ययनाङ्गोपनयनकर्तव्यतानिर्णय उपयुज्यत इति व्यक्तमेव । अस्तु वा तस्य विद्योपदेशार्थता । तथापि न शूद्रस्य विद्यानधिकारसिद्धिः । तस्य सत्यपि विद्याधिकारे 'न शूद्राय मतिं दद्यादि'ति प्रतिषेधमालोच्य शूद्रत्वाभावनिर्धारणपूर्वकमाचार्यो विद्यामुपदेष्टुं प्रववृत इत्युपपत्तेः । न हि ज्योतिष्टोमादिष्वहीनत्वाभावमालोच्य आर्त्विज्ये याजकाः प्रवर्तन्त इत्येतावता प्रजाकामादीनां द्वादशाहादिष्वनधिकारः । तस्माच्छूद्रस्य विद्यानधिकारसिद्ध्युपसंहारोऽयमयुक्त इति चेत् । उच्यते । युक्त एवायमुपसंहारः । शूद्रस्याष्टवर्षत्वादियुक्तब्राह्मणादिसंस्काररूपोपनयनाभावेन विद्याधिगमोपयुक्तानां 'गुरुरनुगन्तव्योऽभिवादयितव्य' इत्यादिस्मृतिविहितानां प्रत्युपस्थितनियमाचाराणां सन्ध्यावन्दनादीनां च विद्यापेक्षितानां विद्यायाश्चानुष्ठानासम्भवात् । पूर्वतन्त्रे हि गुर्वनुगमनादयः किमनुपनीतेनापि शक्तेन पुरुषेण कर्तव्याः उत उपनीतेनैव कर्तव्या इति संशये गुर्वादिप्रीतिरूपदृष्टफलकत्वात्तदर्थिनानुपनीतेनापि कर्तव्या इति 'तस्मिंस्तु शिष्यमाणा निजनने न प्रवर्तेर'न्निति (जै०) सूत्रेण पूर्वपक्षं कृत्वा जातकर्माद्युपनयनान्तकर्मसु पुत्रगामिफलार्थेष्वपि बालादन्यस्य पित्रादेरधिकारश्रवणात् उपनयनादूर्ध्वमध्ययनादिषु सर्वेष्वपि तद्गामिफलकेषु कर्मसु तस्यानधिकारश्रवणादुपनयनसंस्कारेण वेदाध्ययनयोग्यतेव सकलवैदिककर्मयोग्यतापि क्रियत इत्यवगमात् स्मार्ताचाराणामप्यनुमितवेदमूलकत्वेन वैदिकत्वाविशेषादुपनीतेनैव कर्तव्या इति'अपि वा वेदमूलत्वादुपाये न प्रवर्तेर'न्निति (जै०) सूत्रेण सिद्धान्तितम् । स्मरन्तिच 'उपनयनादिर्नियम' इत्यादि । तस्मादनुपनीतस्य नास्ति सन्ध्योपासनादिकम् । तच्च वैदिककर्मानुष्ठानयोग्यतापादकमिति 'आनर्थक्यमिति चेन्न तदपेक्षत्वादि'ति (ब्र०३-१-१८) सूत्रेण सूत्रकारो वक्ष्यति । स्मरन्ति च 'सन्ध्याहीनोऽशुचिर्नित्यमनर्हस्सर्वकर्मसु । यदन्यत्कुरुते कर्म न तस्य फलभाग्भवे'दित्यादि । एवं च शूद्रस्योपनयनाभावेऽपि तदुद्देशेन विशिष्य विहितानां कर्मणां तदङ्गनियमानां चानुष्ठानसम्भवेऽप्यन्येषां वैदिककर्मणां तदपेक्षितानां प्रत्युपस्थितनियमाचाराणां च सन्ध्योपासनादीनां चानुष्ठानं न सम्भवति । अतो युक्तो वैदिकीषु विद्यासु शूद्रस्यानधिकार इत्युपसंहारः । अत्रोपसंहारभाष्ये 'वेदाध्ययनादिप्राप्ति'रित्यत्र वेदाध्ययनग्रहणमनुपनीतस्य वेदाध्ययनाभावाच्च शूद्रस्य ब्रह्मविद्यायामधिकार इत्येतदर्थं न भवति । उपनयनस्य सकलवैदिककर्मयोग्यतापादकत्वस्योपपादिततया तदभावे साक्षादेव तदनधिकारोपपादनसम्भवात् । किं तु दृष्टान्तार्थम् । तच्चोदाहृतपूर्वमीमांसाधिकरणसिद्धान्तसूत्रे 'वेदतुल्यत्वा'दित्यनेन विवक्षितम् । यथा वेदाध्ययनस्य उपनयनात्पूर्वमप्राप्तिः एवं स्मार्तनियमानामपि । वैदिकत्वाविशेषादित्येतद्वेदाध्ययनदृष्टान्तीकरणमनुकुर्वदिह तदधिकरणन्यायसञ्चारस्य विवक्षितत्वं सूचयति । यद्यपि 'वेदतुल्यत्वा'दित्येतत् स्मृतीनामनुमेयवेदसिद्धार्थविषयतया वैदिकार्थनिबद्धत्वेन वेदतुल्यत्वादिति तत्सूत्रभाष्ये शबरस्वामिना व्याख्यातम् । तथापि तस्य स्मार्ताचाराणामनुमेयवेद-

मूलतया वैदिकत्वेन वेदाध्ययनतुल्यत्वादित्यपि व्याख्यानमुपपद्यत इति भाष्यकाराभिप्रायः। एवं च यद्यपि स्त्रीणामुपनयनसन्ध्यावन्दनाद्यभावात् पत्न्यधिकरणसिद्धः क्रतुष्वधिकारो न प्राप्नोति। तासां विवाहसंस्कारस्योपनयनस्थानीयत्वस्मरणात् क्रतुष्वधिकारसमर्थने सन्ध्यावन्दनादिष्वधिकारः प्राप्नोति। तथापि तासां यत्राधिकारे लिङ्गमस्ति तन्मात्रेऽधिकारस्तद्बलादाश्रीयते। तदर्थमेव 'विवाह एव तु स्त्रीणामौपनायनिको विधि'रिति स्मरणम्। अस्ति च क्रतुषु पत्न्याः सहाधिकारे 'मेखलया यजमानं दीक्षयति योक्त्रेण पत्नीं मिथुनत्वाय संपत्नी पत्या सुकृतेन गच्छतां यज्ञस्य युक्तौ धुर्यावभूतां संजानानौ विजहतामरातीर्दिवि ज्योतिरजरमारभेता'मित्यादिविध्यर्थवादमन्त्रगतं लिङ्गम्। न तथा सन्ध्यावन्दनादिष्वधिकारे लिङ्गमस्ति। एवं विद्यास्वपि मैत्रेयीगार्गीसुलभाद्युपाख्यानगतलिङ्गवशात्तासामधिकारः। अत एव फलार्थित्वाविशेषाच्छूद्राणां पत्न्यधिकरणन्यायेन प्रसक्तस्य विद्याधिकारस्योपनयनसन्ध्यावन्दनाद्यभावेन प्राप्तोऽपवादः स्त्रीणामिव वैदिकलिङ्गबलादपोद्येतेति तत्परिहाराय प्रथममस्मिन्नधिकरणे लिङ्गान्यथाकरण एव प्रववृते सूत्रकारः। अन्यथा सिद्धान्तहेतूक्त्यनन्तरं पूर्वपक्षहेतुनिराकरणं कार्यमिति 'संस्कारपरामर्शा'दित्यादिसूत्राण्येव प्रथमं क्रियेरन्। अत्रोपसंहारभाष्ये सर्वथेत्यस्यायमर्थः। यद्यत्र शूद्रस्य विद्यानधिकारे दर्शितानि न्यायान्तराण्युपपद्येरन् यदि वा नोपपद्येरन् सर्वथाप्यध्ययनाङ्गोपनयनराहित्येन तत्सिद्धिस्तावदप्रतिहता। वस्तुतस्तु तान्यप्युपपद्यन्त एवेति। तत्रायमाशयः। विद्याङ्गोपनयनसंस्कारासम्भवेन तावदधिकारस्सिद्ध्यति। शूद्राणाममन्त्रकसंस्काराभ्युपगमेऽपि 'शूद्रश्चतुर्थो वर्ण एकजाति'रिति तेषां जन्मरूपसंस्कारनिषेधात् 'तत्र यत् ब्रह्मजन्माख्यं मौञ्जीबन्धनचिह्नितम्। तत्रास्य माता सावित्री पिता त्वाचार्य उच्यते।' इति स्मरणादध्ययनाङ्गोपनयनस्यैव 'त्वं हि नः पिता योऽस्माकमविद्यायाः परं पारं तारयसी'ति वैदिकलिङ्गात्तस्यापि जन्मरूपत्वावगमात्। न च द्विजातीनां जन्मद्वयमेवेति नियमः। 'मातर्यग्रेऽधिजननं द्वितीयं मौञ्जिबन्धनम्। तृतीयं यज्ञदीक्षायां द्विजस्य विधिचोदित'मिति मनुना यज्ञदीक्षाया अपि जन्मरूपत्वस्योक्तत्वात् 'अनृतात्सत्यमुपैमि मानुषाद्दैव्यमुपैमि' 'दक्षिणं पूर्वमाङ्क्ते सव्यं हि पूर्वं मनुष्या आञ्जत'. इत्यादिमन्त्रार्थवादलिङ्गैरन्वाधानपूर्विकाया यज्ञदीक्षाया मनुष्यतोत्तीर्णदेवजन्मत्वसूचनाच्च। अयमपि न्याय'स्संस्कारपरामर्शा'दिति (ब्र० १-३-३७) सूत्रेणैव सङ्गृहीतः। अत एव भाष्ये विद्याप्रकरणे क्वचि'दुप त्वा नेष्ये' इत्यध्ययनाङ्गोपनयनपरामर्शवदन्यत्र 'तं होपनिन्य' इति विद्याङ्गोपनयनपरामर्शोऽप्युदाहृतः। यद्यप्यध्ययनाङ्गोपनयनस्य विद्याप्रकरणे परामर्शस्यानुदाहरणेऽपि गुर्वनुगमनादिनियमेष्विव विद्यास्वप्यनुपनीतानामनधिकारः पूर्वतन्त्राधिकरणन्यायेनैव सिद्ध्यति। तथापि विशिष्य विद्याप्रकरणे अध्ययनाङ्गोपनयनपरामर्शरूपमन्यदप्युपष्टम्भकमत्रास्तीति दर्शयितुं तदुदाहरणं चेत् तत्परामर्शस्याध्ययनार्थत्वेनान्यथासिद्धिः। विद्याप्रकरणगतस्य तस्य साक्षाद्विद्याविध्यपेक्षितार्थसमर्पकत्वे सम्भवति तदन्यत्रोपक्षयकल्पनाया अयुक्तत्वात्। न चाध्ययनमत्रोपात्तं येनायमुपनयनपरामर्शस्तदर्थस्स्यात्। न चोपनीयेत्यत्रैवान्तर्भूतमध्ययनं फलपर्यन्तत्वात्संस्कारस्येति वाच्यम्। उपनयनसंस्कारस्य सर्वकर्मार्थतायाः उपपादितत्वेनाध्य-

यनमात्रे विश्रान्त्यभावात् उपनयनसाध्यसर्वकर्मानन्तर्यस्य गोसंरक्षणनियोगादिष्विवासम्भवात्। तथाप्युपनयनानन्तरं तत्राध्ययनमस्तीति चेत् को नेत्याह। मध्ये सदपि तदनुपन्यस्य उपनयनोपन्यासानन्तरं विद्योपदेशस्यैवोपन्यासेनाध्ययनादिसर्वकर्मार्थस्याप्युपनयनस्यात्र विद्यार्थत्वमात्रमावेदितमुपनयनरहितशूद्राधिकारशङ्कानिरासायेति ब्रूमः। एतेन शूद्रत्वाभावनिर्धारणमपि विद्यार्थमिति व्याख्यातम्। ननु, शूद्रस्याध्ययन इव विद्यायामप्यनधिकारे तदुभयान्यतरार्थेनोपसदनेनैव शूद्रत्वसन्देहनिरासासिद्धेस्तन्निरासार्थं सत्यवचनं नापेक्ष्येतेति चेदुच्यते। सत्यमुपसदनेनैव शूद्रत्वसन्देहनिरासस्सिद्धः। आकृतिविशेषानुमितेन ब्राह्मणजात्युपनयनोचितवयोविशेषेण ब्राह्मण्यनिर्णयोऽपि सिद्धः। अत एव गोत्रप्रश्नः। न चायं गोत्रप्रश्नः श्रुताद्गोत्रविषयात्प्रच्याव्याश्रुतं जातिविषयं नेतुं युक्तः। न चाग्रेतनसत्यवचनकृतशूद्रत्वाभावनिर्धारणानुसारेण तथानयनम्। उपसंहारस्वारस्यानुसारेणोपक्रमस्वारस्यभङ्गायोगात्। तस्माद्गोत्रप्रश्ने गोत्रापरिज्ञानोक्तिमात्रेण यथाकथञ्चिदब्राह्मण्यसन्देहमापाद्य सत्यवचनेन तदभावनिर्धारणं प्रतिपादयति श्रुतिरित्युपसंहारनयनं युक्तम्। आपाद्यप्रतिपादनस्य चेदं प्रयोजनं यद्विद्यायां शूद्रानधिकारज्ञापनम्। न चोपनयने तदनधिकारज्ञापनं प्रयोजनमस्त्विति वाच्यम्। प्राकरणिकार्थोपयोगे सम्भवत्यन्यत्रोपयोगकल्पनस्यायुक्तत्वात्। 'प्रकरणे सम्भवन्नपरीषो न कल्प्यते'ति न्यायात्। केचित्तु गोत्रप्रश्नदशायामसन्तमप्यब्राह्मण्यसन्देहं 'बह्वहं चरन्ती'त्यादिजाबालोक्तिश्रवणेन सञ्जातं स्वारसिकमेवोपपाद्य सत्यवचनेन तन्निरासं वर्णयन्ति। भर्तृश्वशुरादिपरिचर्याव्यग्रतया प्राग्गोत्रविचारं नाकार्षम्। अत इदानीं गोत्रं न वेदेति न जाबालोक्तेरर्थः। परिचर्याया गोत्रज्ञानाविरोधित्वात् प्रत्युत तस्यां गोत्रसङ्कीर्तनयुक्तदैवपित्र्यकर्मानुष्ठातृभर्तृश्वशुरादिसन्निधिप्रयोजकत्वेन गोत्रज्ञानानुकूलत्वात् प्राग्गोत्रपरामर्शाभावेऽपि पुत्रप्रश्नकालेऽवश्यकर्तव्यतदुपनयननिर्वाहार्थं स्वबन्ध्वादिभ्योऽवगम्य पुत्राय गोत्रोपदेशसम्भवेन सर्वथा गोत्रापरिज्ञानेन वाक्यपरिसमाप्त्ययोगाच्च। अतः 'परिचारिणी'त्यनेन स्वभर्तारमतिक्रम्य परितश्चरणरूपं व्यभिचरणमुच्यते। 'बहु चरन्ती'त्यनेनातिक्रान्तमर्यादायाः बहुपुरुषसम्पर्क उच्यते। यौवनविशेषणेन तत्कारणं मदपारवश्यं सूच्यते। ततश्च बहुपुरुषसंपर्केण कुतो गर्भ इत्यननुसन्धानात्तव गोत्रं न वेद्मीति तदर्थः। एवं जाबालोक्तिश्रवणात् किमयं शूद्रगर्भसंभूत इति सन्देहे सति तस्य सत्यवचनेन निरास इति। अस्मिन्पक्षे 'नैतदब्राह्मण' इति वाक्यं शूद्रत्वाभावनिर्धारणपरं वर्णयत'स्तदभावनिर्धारणे चे'ति सूत्रस्य नाञ्जस्यम्। प्रतिलोमत्वाभावनिर्धारणपरं हि तदा तद्वाक्यं भवेत्। अतस्तत्पक्षाश्रयणे तद्वाक्यमित्थं व्याख्येयम्। सत्यवचनदर्शनात् शूद्रोऽपि तावन्न भवति। शूद्राद्ब्राह्मण्यामुत्पन्नश्चण्डालो न भवतीति किमु वक्तव्यमिति। न च शूद्रत्वाभावनिर्धारणं 'न शूद्राय मतिं दद्यादि'ति प्रतिषेधपरिहारार्थत्वेनान्यथासिद्धं न शूद्रस्य विद्यानधिकारगमकमिति वाच्यम्। शूद्रस्य विद्याधिकारसत्त्वे तस्मै विद्यादाने प्रतिषेधस्याप्रसक्तेः शूद्राय तदनुष्ठानानुपयुक्तज्ञानदानस्यैव प्रतिषेधविषयत्वात् अत एव 'न शूद्राय मतिं दद्यान्नोच्छिष्टं न हविष्कृतम्। न चास्योपदिशेद्धर्मं न चास्य व्रतमादिशे'दिति श्लोकस्यानन्तरश्लोके 'यो ह्यस्य धर्ममाचष्टे यश्चैवादिशति व्रतम्। सोऽ-

यथा अष्टवर्षब्राह्मणाद्युपयुक्तोपनयनसंस्कारमन्तरेण वेदाध्ययनप्राप्तिर्न कुत्रापि कस्यचिदिति सिद्धम् । ततः शूद्रा ब्रह्मविद्यायामनधिकारिण एव ॥

इत्यपशूद्राधिकरणम् ॥ ८ ॥

संवृतं नाम तमस्सह तेनैव गच्छती'ति तत्सम्प्रदानस्य शूद्रस्यापि प्रत्यवायः श्रूयते । न हि स्वानुष्ठेयधर्मग्रहणे प्रत्यवायोऽस्ति । एतेन शूद्राणां विद्योपयुक्तवेदार्थग्रहणं लिखितपाठादिगृहीतेन वेदेन भविष्यति । विध्याक्षिप्ते प्रतिषेधाप्रवृत्तेः । कूपखानकन्यायतः प्रतिषेधोल्लङ्घनेन वा भविष्यति पुराणादिना वेति निरस्तम् । तथामनुष्ठानप्रसक्तौ हि तदपेक्षितवेदार्थग्रहणप्राप्तिः । सैव नास्तीत्युक्तम् 'उपनयनाभावा'दिति हेतुभिः । ननूपनयनाभावश्शूद्रस्य तन्निषेधादिति तदभावेऽपि तस्य विद्यानुष्ठानं स्यात् । यस्याधिकारिणो यस्मिन्कर्मणि यदङ्गं निषिद्धं तस्य तदतिरिक्ताङ्गमात्रसहितात्तस्मात्कर्मणः फलनिष्पत्तेरभ्युपगमात् । अभ्युपगम्यते हि राजन्यस्य सोमभक्षणं निषिद्धमिति तस्य भक्षणरूपप्रतिपत्तिरहितात्सोमयागात्फलनिष्पत्तिः । अनूचानस्य प्रथमयज्ञे प्रवर्ग्यो निषिद्ध इति तस्य तद्रहितात्ततः फलनिष्पत्तिः । किंच । एकफलकानेकप्रधानमध्ये यस्य यत्प्रधानं निषिद्धं यथा दर्शपूर्णमासयोरसोमयाजिनस्सान्नाय्ययागः अग्नीषोमीयपुरोडाशयागश्च निषिद्धः तस्य तदतिरिक्तप्रधानैरेव फलनिष्पत्तिरभ्युपगम्यते । निषेधात् किञ्चित्प्रधानाननुष्ठानेऽपि फलनिष्पत्तौ ततोऽङ्गाननुष्ठाने फलनिष्पत्तिरिति किमु वक्तव्यम् । येषामनिषिद्धमप्यङ्गं प्रधानं वोपसंहर्तुमशक्यं यथा ऋषीणामार्षेयवरणमत्र्यार्षेयाणां त्र्यार्षेयवरणमप्रतिसमाधेयाङ्गवैकल्यानामाज्यावोक्षणविष्णुक्रमणादिकं देवतादीनां देवतोद्देशादिकं चोपसंहर्तुमशक्यं तेषां तु तत्र तत्राधिकारः । ततश्च निषेधाच्छूद्राणामुपनयनाभावेऽपि विद्यानुष्ठानं स्यादिति चेत् । उच्यते । सोमयागादिषु क्षत्रियादीनामधिकारमनुमत्यैव कस्यचिदङ्गस्य प्रधानस्य वा निषेध इति तत्र तथा भवतु नाम । इह तु संस्कारनिषेधः संस्कारापेक्षविधिप्रतिषेधानधिकारार्थ इति कथं तथा स्यात् । एवं हि मानवे धर्मशास्त्रे स्मर्यते—'न शूद्रे पातकं किञ्चिन्न च संस्कारमर्हति । नास्याधिकारो धर्मेऽस्ति नाधर्मात्प्रतिषेधन'मिति । अत्र सामान्येन विधिप्रतिषेधमात्रानधिकारः शूद्रस्य नोच्यते । उपनयनादिसंस्कारनिरपेक्षेषु परोपकारादिधर्मेषु हिंसानृताद्यधर्मप्रतिषेधेषु च तस्याप्यधिकारसम्भवात् । 'किं तु संस्कारनिषेधसन्निधानात् संस्कारापेक्षेषु सन्ध्यावन्दनादिकर्मसु 'नादित्यमीक्षेत' 'नाग्निमपश्च युगपद्धारयेत्' 'नाञ्जलिना पिबे'दित्यादिनिषेधेषु वानधिकार उच्यते । 'न शूद्रे पातकं किञ्चिदि'ति च संस्कारापेक्षविधिप्रतिषेधोल्लङ्घने च दुरिताभाव उच्यते तदनधिकारद्रढिमसिद्धये । तस्माद्युक्तोऽयमुपनयनसंस्काराभावेन शूद्राणां ब्रह्मविद्यानधिकारोपसंहारः ॥ इत्यपशूद्राधिकरणम् ॥ ८ ॥

नयमणिमालायां अथ अपशूद्राधिकरणम् ॥ ८ ॥

सू । शुगस्य तदनादरश्रवणात्तदाद्रवणात्सूच्यते हि ॥ ३३ ॥ क्षत्रियत्वगतेश्च ॥ ३४ ॥ उत्तरत्र चैत्ररथेन लिङ्गात् ॥ ३५ ॥ संस्कारपरामर्शात्तदभावाभिलापाच्च ॥ ३६ ॥ तदभावनिर्धारणे च प्रवृत्तेः ॥ ३७ ॥ श्रवणाध्ययनप्रतिषेधात् ॥ ३८ ॥ स्मृतेश्च ॥ ३९ ॥

तर्ह्यस्तु तासु शूद्रोऽप्यर्थित्वाद्ब्रह्मविद्यासु । इतिहासपुराणाभ्यामधिकृतस्याधिकारदृष्टेश्च ॥ ६४ ॥

वेदोपबृंहणतया विद्यार्थे ते न तु स्वतन्त्रतया । विदुराद्याः स्वयमुद्गतविद्या जानश्रुतिस्तु नृपः ॥ ६५ ॥

इत्यपशूद्राधिकरणम् ॥ ८ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम् अथ अपशूद्राधिकरणम् ॥ ९ ॥

सू ॥ शुगस्य तदनादरश्रवणात्तदाद्रवणात्सूच्यते हि ॥ ३४ ॥ क्षत्रियत्वगतेश्चोत्तरत्र चैत्ररथेन लिङ्गात् ॥ ३५ ॥ संस्कारपरामर्शात्तदभावाभिलापाच्च ॥ ३६ ॥ तदभावनिर्धारणे च प्रवृत्तेः ॥ ३७ ॥ श्रवणाध्ययनार्थप्रतिषेधात्स्मृतेश्च ॥ ३८ ॥

भगवत्पादमते, पूर्वं 'तद्यो यो देवना'मिति देवशब्दश्रुत्या मनुष्याधिकारनियममपोह्य देवानामधिकारस्साधितः । तथेह शूद्रशब्दश्रुत्या द्विजात्यधिकारमपोह्य शूद्रस्याप्यधिकारोऽस्त्विति दृष्टान्तसङ्गत्यदमधिकरणमारभ्यते—**शुगस्य तदनादरश्रवणात्तदाद्रवणात्सूच्यते हि** ॥ ३४ ॥ अत्र छान्दोग्ये संवर्गविद्यायां श्रूयमाण 'अहहारेत्वा शूद्र तवैव सह गोभिरस्तु' इति वाक्य विषयः । तत्र श्रूयमाणस्य शूद्रस्य ब्रह्मविद्यायामधिकारोऽस्ति वा नास्ति वेति संशयः । शूद्रस्याप्यर्थित्वसामर्थ्ययोस्संभवात् 'तस्माच्छूद्रो यज्ञेऽनवक्लृप्त' इति यज्ञाधिकारनिषेधवद्ब्रह्मविद्याधिकारनिषेधाश्रवणात् शूद्राणां विदुरप्रभृतीनां विशिष्टविज्ञानसंपत्तेः स्मरणाच्च अस्ति शूद्रस्याप्यधिकारो ब्रह्मविद्यास्विति पूर्व पक्षः । सिद्धान्तस्तु, शूद्रस्य वेदाध्ययनाभावात् शास्त्रीयेऽर्थे शास्त्रीयस्य सामर्थ्यस्यापेक्षितत्वात् अध्ययनानिराकरणेन तस्य निराकृतत्वात् असति सामर्थ्येऽर्थित्वस्याधिकारकारणत्वासंभवात् हंसवाक्यादात्मनोऽनादरं श्रुतवतो जानश्रुतेः पौत्रायणस्य उत्पन्नशुचः 'शुचमभिदुद्राव, शुचावाभिदुद्रुवे, शुचा वा रैक्वमभिदुद्रावेति शूद्रः' इति यौगिकार्थपरेण शूद्रशब्देन समामन्त्रणमित्यवर्णनस्य सम्प्रतिपन्नत्वेश्च न जातिशूद्रस्य ब्रह्मविद्यास्वधिकार इति । सूत्रार्थस्तु, **अस्य** जानश्रुतेः क्षत्रियस्य । **तदनादरश्रवणात्**=तस्य हंसस्य 'क वर एनमेतत्सन्तं सयुग्वानमिव रैक्वमात्थ' इत्यनादरद्योतकवाक्यस्य श्रवणात् । या शुगुत्पन्ना सा **तदाद्रवणात्**=त रैक्वं प्रति जानश्रुतिर्विद्याराहित्यजनितया शुचा दुद्रावेति श्रवणात् । **सूच्यते हि** । अतो जानश्रुतेर्जातिशूद्रत्वाभावात् न शूद्रस्य ब्रह्मविद्यास्वधिकार इति भावः ॥ इति ॥

ननु मुख्य एव शूद्रो जानश्रुतिरस्तु किं गौणेन योगेनेत्यत आह—**सू ॥ क्षत्रियत्वगतेश्चोत्तरत्र चैत्ररथेन लिंगात् ॥ ३५ ॥** जानश्रुतिर्न मुख्यशूद्रः । कुतः । **उत्तरत्र**=संवर्गविद्यावाक्यशेषे । चैत्ररथेन प्रसिद्धक्षत्रियेणाभिप्रतारिणा । **लिंगात्**=समभिव्याहाररूपलिङ्गात् । **क्षत्रियत्वगतेः**=जानश्रुतेः क्षत्रियत्वस्यावगम्यमानत्वात् । समानजातीयानामेव हि प्रायेण सहचारो भवतीति भावः । अतो न जातिशूद्रस्य ब्रह्मविद्याधिकार इति सिद्धम् ॥

ननु, कस्मान्नाधिकार इत्यत आह—**सू ॥ संस्कारपरामर्शात्तदभावाभिलापाच्च ॥ ३६ ॥** 'त होपनिन्ये' 'अधीहि भगव इति होपससाद'इत्यादिविद्याप्रदेशेषु उपनयनादिसंस्कारपरामर्शात् । **तदभावाभिलापाच्च**='न शूद्रे पातकं किंचिन्न च संस्कारमर्हति ।' इत्यादिना शूद्रस्योपनयनादिसंस्काराभावाभिधानाच्च इत्यर्थः ॥

किं च । **सू ॥ तदभावनिर्धारणे च प्रवृत्तेः ॥ ३७ ॥** तस्य जाबालस्य सत्यवचनेन शूद्रत्वाभावनिर्धारणे सत्येव गौतमस्य विद्योपदेशे प्रवृत्तिदर्शनादित्यर्थः । अतो न शूद्रस्याधिकार इति भावः ॥

अपि च ॥ **सू ॥ श्रवणाध्ययनार्थप्रतिषेधात्स्मृतेश्च ॥ ३८ ॥ स्मृतेः**='अथास्य वेदमुपशृण्वतस्त्रपुजतुभ्यां श्रोत्रप्रतिपूरणम्' 'तस्माच्छूद्रसमीपे नाध्येतव्यम्' 'न शूद्राय मतिं दद्यात्' द्विजातीनामध्ययनमिज्या दानम्' इत्यादिस्मृतितः । **श्रवणाध्ययनार्थप्रतिषेधाच्च**=वेदश्रवणस्य तदध्ययनस्य तदर्थयोजनयोरर्थज्ञानानुष्ठानयोश्च प्रतिषेधाच्च इत्यर्थः । अतः 'श्रावयेच्चतुरो वर्णान्' इति चेतिहासपुराणाधिगमे चातुर्वर्ण्यस्याधिकारस्मरणाच्च प्रतिषेधाच्च शूद्राणां नास्ति वेदपूर्वको ब्रह्मविद्यायामधिकार इति सिद्धम् ॥

श्रीकण्ठमते, संदेहपूर्वपक्षसिद्धान्तादिकं सर्वं समानमेव । विषयवाक्ये तु प्रकरणभेदाभावेऽपि शूद्रशब्दघटितं वाक्यान्तरमुपादीयते इति विशेषः । भगवत्पादमते तु 'अहहारेत्वा शूद्र तवैव सह गोभिरस्तु' इति वाक्य विषयतयोपात्तम् । 'आजहारेमाः शूद्रानेन मुखेनालापयिष्यथ' इति वाक्यं तु अत्र विषयतयोदाहृतम् । पूर्वस्मिन्मते सूत्रपञ्चकात्मकमिदमधिकरणं योगविभागेन सूत्रद्वयगतेन 'क्षत्रियत्वगतेश्च' 'स्मृतेश्च' इति पृथक्सूत्रतापादनरूपेणेह सूत्रसप्तकात्मकतामुपनीतम् । क्वचित्क्वचित्सूत्रार्थोपपादनप्रकाराणां भिन्नत्वेऽपि पूर्वपक्षसिद्धान्तनिर्णयादिष्वैककण्ठ्यदर्शनाद्विरम्यते पृथक्प्रपञ्चनतः । इति ॥

रामानुजमते, सर्वं श्रीकण्ठीयमतसाधारणमेवेति विरम्यते ॥

आनन्दतीर्थमते, विषयवाक्यपूर्वपक्षादिकं सर्वं भगवत्पादीयमतवदेव । क्वचित्क्वचित्सूत्रार्थवर्णने परमस्ति कियानिव भेदः । स एव तत्तत्सूत्रार्थनिरूपणेन स्फुटीकरिष्यते । '**शुगस्ये**'ति सूत्रार्थोऽविशिष्टः ॥ **सू ॥ क्षत्रियत्वावगतेश्चोत्तरत्र चैत्ररथेन लिंगात् ॥३४॥** चः लिङ्गान्तरसमुच्चये । **उत्तरत्र**=अश्वतरीरथ इत्युत्तरवाक्ये । श्रुतेनेतिशेषः । **चैत्ररथेन**=चित्रशब्दादश्वतरीयुक्तरथसंबन्धित्वरूपेण । **लिंगात्**=लिंगेन च ज्ञापकेन **क्षत्रियत्वावगतेश्च**=क्षत्रियत्वज्ञानात् न पौत्रायणः शूद्र इतिभावः । इतराणि सूत्राण्यनतिविभिन्नार्थानीति न तानि प्रपञ्च्यन्ते ॥

॥ इति सूत्रार्थचन्द्रिकायामपशूद्राधिकरणम् ॥ ९ ॥

अथ कम्पनाधिकरणम् ॥ ९ ॥

एवं प्रासङ्गिकमधिकारिनिरूपणं कृत्वा प्रकृतमनुसरति—

॥ सू ॥ कम्पनात् ॥ ४० ॥

अङ्गुष्ठप्रमितपुरुषप्रकरणे कठवल्लीषु श्रूयते–
'यदिदं किंच जगत् सर्वं प्राण एजति निस्सृतम्। महद्भयं वज्रमुद्यतं य एतद्विदुरमृतास्ते भवन्ति ॥' इति ॥ तत्र कम्पनहेतुः परमेश्वरोऽन्यो वेति संशयः।
अत्र प्राणशब्दनिर्दिष्टजनितभयेन सकलजगत्कम्पनमुच्यते । परमेश्वरस्य सकलजगदभयप्रदानमधुरस्वभावस्य परमकारुणिकस्य जगत्कम्पनहेतुत्वमयु-

॥ अथ कम्पनाधिकरणम् ॥ ९ ॥

उत्तराधिकरणमवतारयति—प्रासङ्गिकमिति । मनुष्याधिकारोक्तिप्रसङ्गादागतम् । देवादयोऽप्युपासनाधिकारिणः । मनुष्येषु अपशूद्रास्त्रयो वर्णाः इत्यधिकारनिरूपणं कृत्वा। तेन तत्र मनुष्यग्रहणं न मनुष्याणामेवाधिकार इति मनुष्यव्यतिरिक्तसर्वव्यावर्तकं नापि सर्वेषां मनुष्याणामधिकार इति सर्वमनुष्यसङ्ग्राहकं किं तु तिर्यगादिव्यावर्तकम् । तथा चाधिकारिणां सर्वेषां स्वस्वाङ्गुष्ठपरिमितं हृदयमस्तीति अङ्गुष्ठमात्रत्वश्रवणस्य न काचिदनुपपत्तिरिति प्रदर्श्य प्रकृतमङ्गुष्ठवाक्यविचारमेवानुसृत्य तत्प्रकरणपठितवाक्यान्तरविचारं करोतीत्यर्थः । अनेन वक्ष्यमाणाधिकरणस्याङ्गुष्ठाधिकरणेन सङ्गत्या प्रवृत्तिः न तु प्रासङ्गिकेनाधिकारविचारेणेति दर्शितं भवति ॥ सू० ॥ कम्पनात् ॥ ४० ॥ अत्र प्रकरणेन प्राणवज्रश्रुतिभ्यां च संशयमभिप्रेत्य प्रकरणकीर्तनपुरस्सरं प्राणवज्रश्रुतियुक्तं विषयवाक्यमुदाहरति–अङ्गुष्ठेति । श्रुत्यपेक्षया प्रकरणस्य स्वतो दुर्बलत्वेऽपि श्रुतिद्वयमिह परस्परविरोधात् अन्तश्छिद्रापादितदौर्बल्यं न तथा प्रकरणमिति तथाभूतयोः श्रुतिप्रकरणयोर्बलाबलानवधारणात् संशयो युक्त इति भावः । अन्यो वेति । अशनिः प्राणवायुर्वेत्यर्थः । अशनिपूर्वपक्षं तावदुपपादयति–अत्रेति । अत्र हि मन्त्रे प्राणशब्दनिर्दिष्टनिमित्तकं कम्पनमुच्यते । तत्तु तज्जनितभयहेतुकमेव । उत्तरार्धे तस्यैव प्राणशब्दनिर्दिष्ट'स्यैत'दिति परामृष्टस्य महाभयहेतुत्वेन विशेषितत्वात् भयपदं 'बिभेत्यस्मादित्यपादानविषय एच्प्रत्ययान्तं भीतिहेतुपरम् । न तु भावप्रत्ययान्तं भीतिपरम् । वज्रपदसामानाधिकरण्यात्प्राणशब्दनिर्दिष्टधर्मपरामर्शकैतत्पदसामानाधिकरण्याच्चेति भावः । अस्त्वेवं ततः किमित्यत आह—परमेश्वरस्येति । ननु तथाभूतस्यापि परमेश्वरस्य शासकतया भयहेतुत्वं भूपालादेरिव युक्तम् । श्रूयते चानन्तरमन्त्र एव तस्य भयहेतुत्वं 'भयादस्याग्निस्तपति भयात्तपति सूर्यः । भयादिन्द्रश्च वायुश्च मृत्युर्धावति पञ्चम'इति । न हि तस्यापि मन्त्रस्याशनिपरत्वं वक्तुं युक्तम् ।अशनितो भयेनाग्न्यादीनां स्वस्वकार्येषु प्रवृत्तेरनुपपत्तेः । आनन्दमयप्रकरणे, 'भीषास्माद्वातः पवत' इति परमेश्वराद्भयेनैव देवानां स्वस्वकार्येषु प्रवृत्तेरुक्तत्वात् । किं च विषयवाक्योपात्तं सर्वजगद्भयहेतुत्वमसङ्कुचितसकलशासकस्य परमेश्वरस्यैव सम्भवति न त्वशनेः कतिपयक्षुद्रप्राणिभीतिहेतोः । अपि च प्रकरणमिदं परमेश्वरस्येति निर्विवादम् । तत्र का प्रसक्तिरश-

त्कम् । तस्माद्वज्रश्रुतेरशनिः कम्पनहेतुः । यद्वा-प्राणवायुः कम्पनहेतुः, प्राणश्रुतेः । प्राणवायोर्देहचलनहेतुत्वेन प्राणे निमित्ते सर्वमिदं जगच्छरीररूपं चलतीति 'यदिदं किंच जगत् सर्वं प्राण एजति निस्सृतम्' इत्यस्य तत्रोपपत्तेः । वायुनिमित्तमेव विद्युत्स्तनयित्नुवृष्टिवन्महाभयहेतुरशनिरपि विवर्तत इति 'महद्भयं वज्रमुद्यतम्' इत्यस्यापि तत्रोपपत्तेः। 'वायुरेव व्यष्टिर्वायुरेव समष्टिरप पुनर्मृत्युं जयति य एवं वेद' इति श्रुतेर्वायुविज्ञानादमृतत्वोपपत्तेश्च ॥

निर्वर्णनस्येत्याशङ्क्य हेत्वन्तरेण निराकुर्वन्नशनिपूर्वपक्षमुपसंहरति-तस्मादिति । अयमाशयः। परमेश्वरस्य भयहेतुत्वं श्रुतिप्रसिद्धमशनेर्लोकप्रसिद्धमित्युभयत्राप्यविशिष्टम्। अथाप्यत्र समभिव्याहृतवज्रश्रुत्यनुग्राहकमशनिगतमेव ग्राह्यम्। न तु मन्त्रान्तरसमर्पितं मन्त्रान्तरगतम् । असङ्कुचितत्वं तु परमेश्वरस्यापि तस्याविशिष्टम् । न हि परमेश्वरमजानानास्ततो भयात्कम्पन्ते । ब्रह्मप्रकरणेऽप्यस्मि'न्नूर्ध्वमूलो ह्यधश्शाख एषोऽश्वत्थस्सनातन'इति संसारवृक्षकीर्तनवदशनिवर्णनमप्युपपद्यते । तन्मूलत्वेन ब्रह्मप्रतिपत्त्यर्थं तत्कीर्तनमिति चेत् ब्रह्मोपासनाङ्गत्वेनाशन्युपासनासिद्ध्यर्थमशनिवर्णनमित्यस्तु । दृश्यते ह्युपकोसलविद्यायां ब्रह्मोपासनाङ्गत्वेनाशन्युपासनाविधानम् । तस्माद्यथेशानश्रुतेरङ्गुष्ठमात्रः परमेश्वरः । तथा वज्रश्रुतेरशनिरेव कम्पनहेतुः । यद्यपि वज्रशब्दः शक्रायुधेऽपि प्रसिद्धः । उद्यतशब्दोऽपि तत्रैव स्वारसिकः । 'उद्यतायुधदोर्दण्डा' इत्यायुधेष्वेव उद्यतत्वप्रसिद्धेः । 'इन्द्रो वृत्राय वज्रमुदयच्छ' दित्यादिश्रवणाच्च । तथापि शक्रायुधस्यासुरादिभयहेतुत्वं श्रुतिपुराणादिभिरवगन्तव्यम्। अशनेस्तल्लोकप्रसिद्धं शीघ्रमेव बुद्धिमारोहतीति तदेवात्र वाक्यप्रतिपाद्यं ग्राह्यम् । अशनेरप्युद्गच्छतः परमेश्वरेणोद्यतत्वमस्तीति तत्रापि नोद्यतश्रुतिभङ्गः । प्रधानभूतवाक्यार्थप्रसिद्ध्यनुसारेण पदार्थस्याप्रसिद्धस्यापि ग्रहणं युक्तम् । एवं च प्राणशब्दोऽपि अशनावेव योजनीयः । प्राणस्याशनेश्च वायुविकारत्वेन लक्षणोपपत्तेः । उपक्रमगतत्वेऽपि प्राणश्रुतेर्महाभयहेतुत्वतन्मूलकम्पनजनकत्वलिङ्गसहकृतवज्रश्रुतितो दुर्बलत्वादिति । अथ द्वितीयपूर्वपक्षमुपपादयति-यद्वेति । उपक्रमगतप्राणश्रुत्यनुसारेण प्राणवायुरेव कम्पनहेतुः । तन्निमित्तं हि शरीरात्मकस्य सर्वस्य जगतश्चलनम् । 'महद्भयं वज्रमुद्यत'मित्यत्र प्राण इत्यनुषञ्जनीयम् । तथा च प्राणनिमित्तकमेव महाभयहेतोरशनेरुद्गमनमित्यर्थः । यद्यपि बाह्यवायुरेव धूमज्योतिस्सलिलसंवलितो विद्युत्स्तनयित्नुवृष्ट्यशनिभावेन विवर्तते । न त्वान्तरः प्राणवायुः।तथापि बाह्याध्यात्मिकभेदेन वायुतत्वस्यैव द्वेधावस्थानादभेदोपचारेण एवमुक्तिरुपपद्यत इति भावः । पूर्वपक्षद्वयेऽप्यमृतत्वफलश्रुतेरुपपत्तिमाह-वायुरेवेति । व्यष्टिः पृथक्पृथक्तत्प्राणादिरूपेण विविधा व्याप्तिः । 'अशू व्याप्ताविति'धातोर्व्यष्टिशब्दो व्याप्तिवाची । समष्टिस्समन्तात्सर्वसाधारण्येन सूत्रादिरूपेण व्याप्तिः । पुनर्मृत्युमपजयति अपहन्ति पुनर्न म्रियते मुक्तो भवतीत्यर्थः । यद्वा । अपमृत्युं पुनर्मृत्युं च जयतीत्यर्थः । यद्युच्येत वायुविज्ञानादमृतप्राप्तिर्न सम्भवति 'तदा शिवमविज्ञायेति' श्रुतेः । अपपुनर्मृत्युं जयतीत्यस्यातीते कस्मिंश्चित् जन्मनि अपमृत्युं यथा प्राप्तः न तथोक्तरूपवायुविज्ञानात्स्वयं पुनरपमृत्युं प्राप्नोतीत्यर्थ इति । एवं तर्हि प्रधानब्रह्मोपासनाफलस्य एतदशन्युपासने प्राप्तो-

इति प्राप्ते परमेश्वर एव कम्पनहेतुरिति ब्रूमः। परमेश्वरस्य सकलजगत्कम्पनहेतुत्वं शासकत्वात् भवति, यस्य शासनभयेन सर्वे वयं निषिद्धेषु विमुखा विहितेषु प्रवर्तामहे, यच्छासनभयादेव वाय्वादीनां स्वस्वाधिकारप्रवृत्तिः 'भीषाऽस्माद्वातः पवते' इत्यादिष्ववगम्यते। कल्याणमूर्तिरपि परमेश्वरः शासकतया भयदर्शनो भवति। तत् श्रूयते–'तस्माद्राजमुखं भीष्मं भावुकम्' इति। तस्मात्

पासने वा तदङ्गभूते श्रवणमित्यस्तु। दृष्टं हि 'सोमापौष्णं त्रैतमालभेत पशुकाम' इति प्रधानसम्बन्धित्वेनावगतस्य, पशुफलस्य 'औदुम्बरो यूपो भवत्यूर्ग्वा उदुम्बर ऊर्क् पशव ऊर्जैवास्मा ऊर्जं पशूनवरुन्धे' इति तदङ्गविधावपि श्रवणम्। अभ्युपगतं च प्राभाकरै'रष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनयीत तमध्यापयीते'त्यत्र प्रधानाध्यापनफलस्य आचार्यकस्य तदङ्गोपनयनविधौ श्रवणम्। अङ्गीकृतश्च सर्वैरपि मीमांसकैरिष्ट्यन्वयिनां वारणवैकङ्कतादिपात्राणामिष्ट्यपेक्षिताग्निसम्पादकत्वेन इष्ट्यङ्गकल्पस्याधानस्य प्रकरणे श्रवणमिति युक्त्यन्तरसमुच्चयार्थः उपपत्तेश्चेति चशब्दः। प्राणः कम्पनादिति धर्मिनिर्देशेन सह हेतुरधिकरणान्तरेष्विव सूत्रयितव्यः। परमेश्वर इति साध्यमात्रं हि 'भेदव्यपदेशाच्चान्यः' 'अत एव स ब्रह्म' 'वदतीति चेन्न प्राज्ञो हि' 'प्रकरणात्' इति सूत्रगतैरन्यशब्दादिभिर्लब्धमाध्यायपरिसमाप्ति तदपेक्षेष्वधिकरणेष्वनुवर्तते। तथापि कम्पनात् कार्याद्यस्तद्धेतुत्वेनावगम्यते स परमेश्वरकंपनाद्धेतोरित्यावृत्त्या योजनेन कम्पनादित्येतदेव लाघवार्थं प्रतिज्ञाहेतूभयपरं सूत्रितमित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तप्रतिज्ञां दर्शयति–परमेश्वर एव कम्पनहेतुरिति। यद्यपि शरीरकम्पनहेतुत्वं प्राणवायोस्सम्भवति। भयजननद्वारा कम्पनहेतुत्वमशनेस्सम्भवति। तथापि महद्भयमिति विशेषणात् 'भयादस्याग्निस्तपती'त्युत्तरमन्त्रे अस्येत्यनेन प्रकृतं कम्पनहेतुं परामृश्य तद्भयादग्न्यादीनां स्वस्वाधिकारे प्रवृत्त्युक्तेश्च। शासकत्वात् भयजननद्वारा यत्कम्पनहेतुत्वं तदिह विवक्षितमित्यवसीयते। न कम्पनहेतुत्वमात्रं नापि भयजननद्वारककम्पनहेतुत्वमात्रम्। 'महद्भयं वज्रमुद्यत'मित्यस्य एतच्छब्दपरामर्शनीयं प्रकृतं कम्पनहेतुत्वं प्रत्युद्यतं वज्रमिव महाभयहेतुरित्येवंरूपविशेषणसमर्पकतया तदेकवाक्यत्वे सम्भवति प्राण इत्यस्यानुषङ्गं कृत्वा प्राणनिमित्तमेव महाभयहेतुरशनिर्विवर्तत इत्येवमर्थपरतया भिन्नवाक्यत्वकल्पनानुपपत्तेः। अनुषङ्गवाक्यभेददोषद्वयपरिहारार्थं वज्रशब्दलक्षणाया युक्तत्वात्। एवं 'महद्भय'मित्यस्य कम्पनहेतुविशेषणत्वे स्थिते तस्य कम्पनहेतुतोपयुक्तद्वारसमर्पकतयान्वयसम्भवे तदनाकाङ्क्षितपरत्वकल्पनानुपपत्तेश्च। उत्तरमन्त्रस्यापि प्रकृतकम्पनहेतुपरामर्शकास्यपदयुक्तस्य भयजननद्वारभूतशासकत्वसमर्पकतया सर्वं जगदित्यस्यासङ्कोचनीयस्य परमेश्वरशासनाभिज्ञाग्न्यादिविषयत्वेन तदाकाङ्क्षितार्थसमर्पकत्वसम्भवे तदनाकाङ्क्षितार्थपरत्वकल्पनानुपपत्तेश्च। एवं च द्वारद्वयप्रतिपादनरूपयोपपत्त्या प्रकरणेन चानुगृहीतं शासकत्वाद्भयजननद्वारा कम्पनहेतुत्वं ब्रह्मलिङ्गमन्योन्यकलहायमानात् प्राणवज्रश्रुतिद्वयात् बलवदित्यभिप्रेत्य कम्पनादिति सौत्रहेतोर्वाक्यशेषलब्धं विशेषणं दर्शयति–शासकत्वाद्भवतीति। भयजननद्वारेति शेषः। अत एव परमकारुणिकस्य परमेश्वरस्य शासकत्वेन भयजनकत्वमुपपादयति–यस्य शासनभयेनेत्यादिना। भीष्मं भयंकरं भावुकं भवनशीलं'वृषपतपदे'त्यादि·

स्वामितया सकलजगद्भयहेतुरीश्वर एव ॥ ॥ इति कम्पनाधिकरणम् ॥ ९ ॥

सूत्रेण ताच्छील्यार्थे भूधातोरुकञ्प्रत्ययः। भयंकरं भवितुं शीलवदित्यर्थः। यद्वा। भावुकं मङ्गलं शासकतया भयंकरमपि परिणामे श्रेयस्करमित्यर्थः। 'श्वश्रेयसं शिवं भद्रं कल्याणं मङ्गलं शुभम्। भावुकं भविकं भव्यं कुशलं क्षेममस्त्रियाम्। शस्तं चाथ त्रिषु द्रव्ये पापपुण्यसुखादि च'ति अमरसिंहोक्तेः। अत्र प्राक्तनगणिकानां ब्रह्मलिङ्गानां पूर्वपक्षे कम्पनहेतोरन्यत्रैवाशयात्तत्र तदन्वयोऽस्पष्ट इति स्पष्टास्पष्टब्रह्मलिङ्गता ॥ ॥ इति कम्पनाधिकरणम् ॥९॥

नयमणिमालायामथ कम्पनाधिकरणम् ॥ ९ ॥

सू० । कम्पनात् ॥ ४० ॥

कम्पनहेतुः प्राणो मरुद्वज्रवदशनिपातने हेतुः । सकलजगदभयदायी स्यात्कथं स शिवः ॥ ६६ ॥
शिव एव शासकत्वाद्राजवदभयप्रदोऽपि न हेतुः । वायोस्तु न प्रसक्तमध्येब्रह्मपरसन्दर्भम् ॥ ६७ ॥

इति कम्पनाधिकरणम् ॥ ९ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथ कम्पनाधिकरणम् ॥ १० ॥

॥ **सू० ॥ कम्पनात्** ॥ ३९ ॥ भगवत्पादमते, इत्थं प्रासंगिकमधिकारविचारं परिसमाप्य प्रकृतवाक्यार्थं प्रवर्तयिष्यन् प्रमिताधिकरणे ब्रह्मवाक्यं जीवानुवादो ब्रह्मज्ञानायेत्युक्तम्। न तद्वद् 'यदिद' मितिवाक्ये प्राणानुवादो युक्तः। तस्य स्वरूपतः कल्पितस्य ब्रह्मैक्यायोगादिति प्रत्युदाहरणसंगत्येदमाह— ॥**सू०॥ कम्पनात्** ॥ ३९ ॥ अस्य 'यदिदं किंच जगत्सर्वं प्राण एजति निस्मृत' मित्यादिक कठवल्लीवाक्यं विषयः। तत्र 'एजृ कम्पने' इति धातोः कम्पनार्थकत्वात् सर्वजगत्कम्पनहेतुः प्राणः प्रतीयते। स किं वायुविकार उत परमात्मेति संशयः। प्रसिद्धेः पञ्चवृत्तिः प्राण इति पूर्वपक्षः। 'प्राणस्य प्राण' मिति प्राणशब्दस्य परमात्मनि प्रसिद्धेरिह प्राणशब्दवाच्यः परमात्मैव। कुतः। **कम्पनात्**=सर्वस्य सवायुकस्य जगतो जीवनादिचेष्टाहेतुत्वात्। तद्धेतुत्वं 'न प्राणेन नापानेने' त्यादिश्रुतिप्रसिद्धम् ॥

श्रीकण्ठमते, एवं प्रासंगिकमधिकारिनिरूपणं कृत्वा प्रकृतं प्रस्तौति— **सू० ॥ कम्पनात्** ॥ ४१ ॥ विषयवाक्यं समानमेव। अत्र कम्पनहेतुरशनिर्वा प्राणवायुर्वा परमेश्वरो वेति त्रेधा संशयः। सकलजगदभयदायिनः परमकारुणिकस्य परमेश्वरस्य जगत्कम्पनहेतुत्वस्यायुक्तत्वात् वज्रप्राणयोर्जगत्कम्पनहेतुत्वस्योपपत्तेश्च वज्रप्राणश्रुतिभ्यां तयोरन्यतरस्य जगत्कम्पनहेतुत्वं युक्तमिति पूर्वः पक्षः। कल्याणमूर्तेरपि परमेश्वरस्य शासकत्वाद्भयदर्शनत्वोपपत्तेः स्वामितया सकलजगद्भयहेतुः परमेश्वर एवेति सिद्धान्तः।

रामानुजमते, प्रासंगिकं परिसमाप्य प्रकृतं परिसमापयति— **सू० ॥ कम्पनात्** ॥४१॥ अङ्गुष्ठप्रमितप्रकरणमध्ये 'यदिदं किं च' इति वाक्ये प्राणशब्दनिर्दिष्टाङ्गुष्ठप्रमितजनितभयनिमित्तस्याग्निवाय्वादिकृत्स्नजगत्कम्पनस्य श्रूयमाणतया अङ्गुष्ठप्रमितः परमात्मैवेति। ॥ **सू० ॥ ज्योतिर्दर्शनात्** ॥ ४२ ॥ तत्रैव प्रकरणमध्ये परब्रह्मासाधारणस्य सर्वतेजश्छादकस्य ज्योतिषो 'न तत्र सूर्यं' इत्यादिवाक्ये श्रूयमाणस्य दर्शनादङ्गुष्ठप्रमितः परमात्मैव इति।

इति रामानुजमते प्रमिताधिकरणम् ॥

आनन्दतीर्थमते, विषयवाक्यं समानम्। अत्र श्रूयमाणं वज्रमिन्द्रायुधं वा विष्णुर्वेति संशयः। वज्रश्रुतेस्तत्प्रसिद्धत्वलिङ्गाच्च वज्रमिन्द्रायुधमिति पूर्वः पक्षः। सप्राणसकलजगच्चेष्टकत्वरूपाग्निरवकाशाद्विष्णुलिङ्गात् मुक्तिप्रदत्वलिङ्गात् वर्जनाद्वज्रमिति वज्रशब्दस्य यौगिकार्थपरत्वाच्च वज्रं विष्णुरेवेति सिद्धान्तः ॥

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां कम्पनाधिकरणम् ॥ १० ॥

अथ ज्योतिरधिकरणम् ॥ १० ॥

दहरादिषूपास्यतया निर्दिष्टस्य परमेश्वरस्य प्राप्यत्वमुपपादयितुमधिकरणान्तरमारभ्यते–

॥ सू ॥ ज्योतिर्दर्शनात् ॥ ४१ ॥

छान्दोग्येऽस्य प्रजापतिविद्यायामाम्नायते विषयः—'एष संप्रसादोऽस्माच्छरीरात् समुत्थाय परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते स उत्तमः पुरुषः' इति ॥

मुक्तप्राप्यतया श्रूयमाणं परं ज्योतिः परमेश्वरः किं वा नारायणो मूर्त्यात्मेति संशयः ॥

'उत्तमः पुरुषः' इति मुक्तप्राप्यस्य परज्योतिषः पुरुषोत्तमशब्दवाच्यतयाऽवगमात् पुरुषोत्तमशब्दस्य नारायणे रूढतया स एवोत्तमपुरुषशब्दसमानाधिकरणं परं ज्योतिः ॥

अथ ज्योतिरधिकरणम् ॥ १० ॥

उत्तराधिकरणमवतारयति—दहरादिष्विति । दहरादिषु स्थानेषु उपास्यतया परमेश्वरः पूर्वाधिकरणान्तेष्वधिकरणेषु सिद्धः तदुपासनया तस्यैव प्राप्यत्वमित्युपपादयितुमुत्तराधिकरणमारभ्यत इत्यर्थः । यद्यपि 'मुक्तोपसृप्यव्यपदेशा'दिति द्युभ्वाद्यधिकरणगुणसूत्रे परमेश्वरस्य मुक्तप्राप्यत्वमुक्तं तथापि क्वचिद्विषयवाक्यविशेषे प्रसक्तशङ्कानिराकरणेन तदेव दृढीक्रियत इति भावः ॥ सू० ॥ ज्योतिर्दर्शनात् ॥ ४१ ॥ अत्र प्रजापतिविद्यागतेन वाक्येन विद्वान् देहादुत्क्रान्तस्सन्यदुपसम्पद्यापहतपाप्मत्वादिस्वरूपेणाविर्भवतीत्युच्यते तत् परं ज्योतिः नारायणः परमेश्वरो वेत्युत्तमपुरुषशब्दनिरूढियोगाभ्यां संशयं दर्शयति—मुक्तप्राप्यतयेति । 'उत्तमः पुरुष' इति वाक्यं तावत् पुरुषोत्तमशब्दासाधारणयौगिकार्थप्रतिपादकतया निरूढमिह मुक्तप्राप्ये परस्मिन् ज्योतिषि प्रयुक्तं तस्य पुरुषोत्तमस्य शब्दविषयतामवगमयतीति तदवगमितस्य पुरुषोत्तमशब्दस्य रूढ्या मुक्तप्राप्यपरंज्योतिर्नारायण इत्यवसीयते । अत एव गीतासु 'द्वाविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव च । क्षरस्सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते' इति श्लोके पुरुषशब्दाभिधेयतया प्रसिद्धं जीवजातं क्षराक्षरशब्दोक्तसंसार्यसंसारिरूपेण द्वेधा विभज्य 'उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः । यो लोकत्रयमाविश्य बिभर्त्यव्यय ईश्वर' इति श्लोकेन द्विविधादपि जीवजातादुत्कृष्टं तदुभयनियामकमन्यपुरुषं पुरुषोत्तमपदयौगिकार्थप्रतिपादकेन 'उत्तमः पुरुष' इति वाक्येन निर्दिश्य स क इति जिज्ञासायां 'यस्मात्क्षरमतीतोऽहमक्षरादपि चोत्तमः । अतोऽस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तम' इति श्लोकेन लोकवेदयोः पुरुषोत्तमपदवाच्यतया प्रसिद्धोऽहमेव स उत्तमः पुरुष इति भगवतोपदिष्टमिति भावः । एवं च यद्यपि दहरविद्यादिषु परमेश्वर एवोपास्यः स्यात् तथापि तत्तद्विद्याप्रकरणे 'य एष सम्प्रसादोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरुपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते एष आत्मेति होवाचे'ति 'परात्परं पुरुषमुपैति दिव्यं' 'सोऽध्वनः पारमाप्नोति तद्विष्णोः परमं पद'मित्यादिवाक्येषु तत्तद्विद्यानिष्ठैः प्राप्य-

इति प्राप्ते ब्रूमः—मुक्तप्राप्यं परं ज्योतिरिह परमशिवाभिधानं परं ब्रह्म, तत्प्राप्तानामेवानावृत्तिदर्शनात्। परब्रह्मणोऽन्यत् प्राप्तानां कथमनावृत्तिः समुचिता। पुरुषोत्तमशब्दो नारायणे रूढोऽपि ब्रह्मण्यपि वर्तते, पुरुषेभ्यो जीवेभ्योऽधिकत्वात्, ब्रह्ममेधकल्पेऽपि—'वेष्टितुं पुरुषोत्तमम्' इति प्राप्यस्य परब्रह्मणः पर्या-

तया प्रतिपाद्यमानं परं ज्योतिः परमपुरुषादिशब्दितो नारायण एवेति तात्पर्यम्। 'नारायणः परं ब्रह्मे'ति तस्य मुक्तप्राप्यत्वमुच्यते उत तस्य परब्रह्मणोऽन्यत्वेऽपि पुरुषोत्तमशब्दरूढिबलात्तदुच्यते। नाद्यः। जन्माद्यधिकरणशारीराधिकरणादिषु शिव एव परं ब्रह्म नारायणस्तु तदीयचिच्छक्तिमहाविर्भूतिरिति निपुणतरं व्यवस्थापितत्वात् इत्यभिप्रेत्य द्वितीयपक्षपर्यवसितं पूर्वपक्षमापाद्य सिद्धान्तयति—इति प्राप्त इति। ननु नारायणं प्राप्तानामप्यावृत्तिर्नास्ति। आनुशासनिकपर्वण्युमामहेश्वरसंवादे 'सायुज्यानां विशिष्टे द्वे मामकं वैष्णवं तथा। मां प्राप्य न निवर्तन्ते विष्णुं वा शुभलोचने।' इति शिववचनादिति चेत्। सत्यम्। तत्रैव 'धर्मान्वेषी तपः कर्तुं यतेत सततं प्रिये। अमरत्वं शिवत्वं च तपसा चाप्नुयान्नर' इति प्राचीनश्लोके मुक्त्यर्थेन शिवत्वमितिशब्देन मुक्तेश्शिवसायुज्यरूपतया विष्णुतत्त्वेन तस्य वचनस्य विष्णुप्रतीकशिवोपासनया प्रथमं विष्णुसायुज्यं प्राप्तानां क्रमेण शिवपदप्राप्त्या स्वरूपाविर्भावे सत्यनावृत्तिर्भवतीत्येवंपरत्वात्। यथाकथञ्चित् नारायणं प्राप्तानामनावृत्तौ 'अनावृत्तिदर्शना' दिति हेतुरनैकान्तिक एवेति चेत्। एवं तर्हि तत्र हेतावनावृत्तिपदमावृत्तिविरोध्यपहतपाप्मत्वाद्याविर्भावपरं ब्रूमः। स एव हि ज्योतिर्वाक्ये दृश्यते 'स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत' इति। अनावृत्तिस्तु निश्शेषनिवृत्तमलावरणानां निर्धूतनिखिलपुण्यपापानामाविर्भूतस्वरूपाणामावृत्तिकारणाभावेनार्थाल्लभ्यते। तथा चावृत्तिविरोध्यपहतपाप्मत्वाद्याविर्भावदर्शनादिति हेतुर्नानैकान्तिकः। पूर्वपक्षहेतुमन्यथाकरोति—पुरुषोत्तमशब्द इति। प्रबलापि तस्य रूढिरनन्यथासिद्धलिङ्गविरोधात् बाध्येति ब्रह्मणि तस्य योग एवाश्रयणीय इति भावः। पुरुषोत्तमशब्दस्यान्यत्र योगेन परब्रह्मणि शिवे प्रयोगोदाहरणव्याजेन तत्रापि पुरुषोत्तमशब्दस्य शिवपरत्वमेवेति दर्शयति—ब्रह्ममेधकल्प इति। आपस्तम्बसूत्रे 'हौत्रं च पितृमेधं च संसृज्य विधिरुत्तर' इति पितृमेधे 'ब्रह्म वै चतुर्होतार' इति परब्रह्मत्वेन स्तुतानां 'चित्तिस्स्रुगि' त्यादिमन्त्राणां हौत्रशब्दोक्तानां संसर्गेण लब्धविशेषस्य ब्रह्मविदामेव पित्रादीनां मृतौ कर्तव्यस्य ब्रह्ममेधाख्यसंस्कारस्य प्रतिपादने 'वेष्टितुं पुरुषोत्तममि'ति तदुचितं मुक्तिफलं प्रतिपादितम्। तत्रापि पुरुषोत्तमशब्दः केवलं यौगिक एवाश्रयणीय इत्याशयः। नन्वत्र विषयवाक्ये पुरुषोत्तमशब्दो न श्रूयते। श्रूयमाणस्य तु 'उत्तमः पुरुष' इति शब्दस्य नारायणे रूढिरस्तु। तस्मादिहोत्तमः पुरुष इति शब्दविषयत्वलिङ्गेन मुक्तप्राप्यस्य ज्योतिषः पुरुषोत्तमशब्दविषयत्वानुमाने प्रसक्ते तदनुत्थानमात्रमनन्यथासिद्धलिङ्गविरोधेन वक्तव्यमिति चेत् सत्यम्। इह पुरुषोत्तमशब्दः श्रूयत इति कृत्वाचिन्तयेदमुक्तम्। कृत्वाचिन्तायास्तु फलमिदं यत्पूर्वपक्षोपोद्बलकत्वेन पूर्वपक्षदशायां भाष्याभिप्रेतस्य गीतासू'त्तमः पुरुष' इति शब्दविषय एव प्रयुक्तस्य पुरुषोत्तमशब्दस्य रूढिं परित्यज्य योगेन परमशिवे ब्रह्मणि वर्तनम्। नन्व'तोऽस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तम' इति कृष्णेन स्वस्मि-

यत्वेन पुरुषोत्तमशब्दस्य प्रयोगात् । अतः परं ब्रह्मैव परं ज्योतिः ॥

इति ज्योतिरधिकरणम् ॥ १० ॥

ह्मेव पुरुषोत्तमशब्दप्रवृत्तिर्दर्शिता । तत्र तस्यानूदिता लौकिकी प्रसिद्धिश्च तत्रैवास्ति । 'देवकीनन्दनश्शौरिः श्रीपतिः पुरुषोत्तमः'। 'हरिर्यथैकः पुरुषोत्तमः स्मृतः' 'महेश्वरस्त्र्यम्बक एव नापरः' इति कथं तस्य शिवे वर्तनमुपपादयितुं शक्यम् । इत्थम् अध्यायादा 'वूर्ध्वमूलमधश्शाखमश्वत्थं प्राहुरव्यय' मित्यादिना संसारवृक्षं परिकीर्त्य 'ततः परं तत्परिमार्गितव्यं यस्मिन्गता न विवर्तन्ति भूय' इति संसारमण्डलातीतमप्राकृतदिव्यपदे स्थितं परं ब्रह्मानावृत्तिफलसिद्धये समुपासनीयमित्युक्त्वा 'तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्य' इति भगवान् कृष्णः तमेवादिमं सर्वोत्तमं पुरुषमहमप्युपास इति बभाण । स चोपास्य उत्तमः पुरुषः परमशिव इति स्पष्टीचकार । 'यतः प्रवृत्तिः प्रसृता पुराणी'ति चतुर्थपादेन 'प्रज्ञा च तस्मात्प्रसृता पुराणी'ति श्वेताश्वतरमन्त्रभागसमानार्थेन पारमेश्वरी शक्तिर्ज्ञानशक्तिरूपत्वात्प्रज्ञेतिक्रियाशक्तिरूपत्वात्प्रवृत्तिरिति च व्यपदेशमर्हति । एवं मुमुक्षूणां कृष्णस्य चोपास्यत्वेनोक्तः परमशिवाख्यस्सर्वोत्तमः पुरुष एव क्षराक्षररूपोत्तमत्वप्रतियोगिनिर्देशपूर्वक'मुत्तमः पुरुषस्त्वन्य' इति श्लोकेन वर्णितः । तद्विषय एव प्रवर्तमानो यस्मात्क्षरमतीतोऽहमिति तदनन्तरश्लोकः कथं परमशिवविषयो न स्यात् । तद्विषयत्वेऽपि तदभेदभावनादार्ढ्येन 'शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशो वामदेववदि'ति न्यायात् 'पुरुषोत्तमः प्रथितोऽस्मी'ति कृष्णवचनं लोकवेदप्रसिद्धिश्चेत्युपपन्नम् । अत एवाहुः—'ब्रह्मोच्यते परमसौ परमं च तत्त्वं ज्योतिः परं च परमेश्वर पद्मनाभः । त्वद्भावनैकरसिकस्त्वदनन्यभावान्मन्त्री यथा गरुडभावनया गरुत्मानि'ति । तस्मान्मुक्तप्राप्यं परं ज्योतिः परमेश्वराख्यं परं ब्रह्मैवेत्युपसंहरति—अत इति । नन्वस्याधिकरणस्य कथं स्पष्टास्पष्टब्रह्मलिङ्गता । न हि प्रजापतिविद्यायामवस्थात्रययुक्तं तद्विविक्तं च जीवस्वरूपं प्रतिपादयन्त्यां ब्रह्मलिङ्गानि सन्ति । येषां पूर्वपक्षदशायां मुक्तप्राप्यात्परज्योतिषोऽन्यत्रान्वयेन परज्योतिरन्वयोऽस्पष्ट इति स्पष्टास्पष्टब्रह्मलिङ्गतोच्येत । मुक्तप्राप्यत्वं च ब्रह्मधर्मत्वेन शङ्क्यमानं नास्मिन्नधिकरणे स्पष्टं ब्रह्मलिङ्गमिति चेत् उच्यते । 'यदेवैष सम्प्रसाद'इत्यादिवाक्यं प्रजापतिविद्यायां पठ्यते । तदेव दहरविद्यायामपि पठ्यते । तत्र स उत्तमः पुरुष इति पूर्वपक्षलिङ्गं नास्तीति परं तदिह नोदाहृतम् । तथा च प्रजापतिविद्यायां 'परं ज्योति'रित्यस्य नारायणपरत्वे दहरविद्यायामपि तन्नारायणपरमेव पर्यवस्यतीति तस्यां श्रूयमाणानामपहतपाप्मत्वादीनां स्पष्टब्रह्मलिङ्गानां परज्योतिषोऽन्यत्रैवान्वय इति स्पष्टास्पष्टब्रह्मलिङ्गता । इति ज्योतिरधिकरणम् ॥ १० ॥

नयमणिमालायाम् अथ ज्योतिरधिकरणम् ॥१०॥

सू० । ज्योतिर्दर्शनात् ॥ ४१ ॥

नारायणइति युक्तं मुक्तप्राप्यं परं ज्योतिः । पुरुषोत्तमपदवाच्यः स खलु स्यादुत्तमः पुरुषः ॥ ६८ ॥
न शिवपदात्पदमन्यत्प्राप्तानां स्यादनावृत्तिः । पुरुषोत्तमता तु भवेद्योगाद्विश्वाधिके महेशेऽपि ॥ ६९ ॥

इति ज्योतिरधिकरणम् ॥ १० ॥

अथ अर्थान्तरत्वादिव्यपदेशाधिकरणम् ॥ ११ ॥

॥ सू० ॥ आकाशोऽर्थान्तरत्वादिव्यपदेशात् ॥ ४२ ॥

छान्दोग्ये श्रूयतेऽस्य विषयः— 'आकाशो ह वै नाम नामरूपयोर्निर्वहिता ते यदन्तरा तद्ब्रह्म तदमृतं स आत्मा' इति ॥

अत्र नामरूपयोर्निर्वोढृत्वेन श्रूयमाणः स आकाशः परमेश्वरो वियद्वा जीवो वेति संशयः ॥

सर्वभूतावकाशप्रदानेन नामरूपनिर्वोढृत्वस्य वियति संभवात् विय-

अथ अर्थान्तरत्वादिव्यपदेशाधिकरणम् ॥ ११ ॥

प्रजापतिविद्यान्तर्गतवाक्यार्थनिर्णयानन्तरं प्रजापतिविद्यानन्तरपठिताकाशवाक्यार्थनिर्णयार्थमधिकरणान्तरमारभ्यते— सू० ॥ **आकाशोऽर्थान्तरत्वादिव्यपदेशात् ॥ ४२ ॥** यद्यस्मिन्विषयवाक्ये नामरूपनिर्वोढुराकाशस्य नामरूपमध्यस्थात् ब्रह्मणोऽन्यत्वप्रतीतिः तदा निर्वोढृत्वमाधारत्वं चेदयमाकाशो जगदाधारो भूताकाशः व्याकर्तृत्वं चेदिन्द्रादिनामरूपव्याकर्ता हिरण्यगर्भजीवस्तस्य तथा यदि भेदप्रतीतिर्नास्ति तदा परमेश्वर इति त्रिकोटिकसंशयोपपत्तिः । आद्यकोटावाकाशं विचिन्त्य तत्कर्तृकसकलनामरूपास्पृष्टत्वेन तृतीयकोटौ सकलनामरूपनिर्वोढृत्वेन निर्वाह्यसकलनामरूपमध्यस्थत्वेन च तस्योपासनेति फलभेदः । क्रमेण पूर्वपक्षद्वयमुपपादयति—सर्वभूतेत्यादिना । वियदाकाशः आकाशश्रुत्यनुग्रहात् अवकाशप्रदायके

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम् ।

अथ ज्योतिरधिकरणम् ॥ ११ ॥

॥ सू० ॥ ज्योतिर्दर्शनात् ॥ ४० ॥ **भगवत्पादमते,** पूर्वं सर्वशब्दश्रुतिसंकोचानुपपत्त्या प्रकरणात्प्राणशब्दो ब्रह्मेत्युक्तम् । न तथेह संप्रसादवाक्ये प्रकरणानुग्राहकं किंचिदस्ति । येन प्रकरणात् ज्योतिश्शब्दं ब्रह्म स्यादिति प्रत्युदाहरणत्वेदमाह— **ज्योतिर्दर्शनात् ॥ ४१ ॥** अस्य 'य एष संप्रसादोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरुपसंपद्य' इत्यादिकं छान्दोग्ये प्रजापतिविद्यायां श्रूयमाणं वाक्यं विषयः । तत्र किं ज्योतिश्शब्दितमादित्यादितेजः उत ब्रह्म इति संशयः । ज्योतिश्शब्दस्यादित्यादितेजसि रूढत्वात् अत्र प्रसिद्धमादित्यादितेज एव ज्योतिश्शब्दितमिति पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तस्तु ज्योतिरत्र परं ब्रह्मैव । कुतः । **दर्शनात्**='य आत्मापहतपाप्मे' त्युपक्रमालोचनया ब्रह्मण एव प्रतिपाद्यतयानुवृत्तिदर्शनादित्यर्थः ॥

श्रीकण्ठमते, दहरादिपूपास्यतया निर्दिष्टस्य परमेश्वरस्य प्राप्यत्वमुपपादयितुमिदमारभ्यते—**सू० ॥ ज्योतिर्दर्शनात् ॥ ४२ ॥** विषयवाक्यं पूर्ववत् । तत्र मुक्तप्राप्यतया श्रूयमाणं परं ज्योतिः परमेश्वरो वा मूर्त्यात्मा नारायणो वेति संदेहः । 'उत्तमः पुरुष' इति मुक्तप्राप्यस्य परज्योतिषः पुरुषोत्तमशब्दवाच्यतयावगमात् पुरुषोत्तमशब्दस्य नारायणे रूढतया स एव परं ज्योतिरिति पूर्वः पक्षः । नारायणे रूढस्यापि पुरुषोत्तमशब्दस्य पुरुषेभ्यो जीवेभ्योऽधिके ब्रह्मण्यपि वर्तमानत्वात् 'वेष्टित पुरुषोत्तम' मिति प्राप्यस्य परब्रह्मणः पर्यायत्वेन अश्वमेधकल्पे पुरुषोत्तमशब्दप्रयोगात् तत्प्राप्तानामेवानावृत्तिदर्शनाच्च परशिवाभिधानं परं ब्रह्मैव परं ज्योतिरिति सिद्धान्तः ॥

रामानुजमते, इदं सूत्रं प्रमिताधिकरणशेषतया पूर्वत्राधिकरण एव व्याख्यातम् ।

आनन्दतीर्थमते, बृहदारण्यके श्रुतं 'कतम आत्मे'ति प्रश्नोत्तरे 'योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु हृद्यन्तर्ज्योति' रिति वाक्यं विषयः । अत्र ज्योतिर्जीवो वा परमात्मा वेति संशयः । जननमृत्यादिजीवलिङ्गादेः श्रवणात् जीव इति पूर्वपक्षः । श्रुत्यन्तरे विष्णुरेव ज्योति'रित्यवधारणश्रवणात् तत्र श्रुतानां जीवलिङ्गानां पूर्वोत्तरसंदर्भानुसारेण णिजर्थाध्याहारेण ब्रह्मपरतया योजनस्य न्याय्यत्वाच्च ज्योतिः परमात्मैवेति सिद्धान्तः । सूत्रार्थस्तु, **ज्योतिः**=योऽयमन्तर्ज्योतिरिति ज्योतिश्शब्दवाच्यो विष्णुरेव । न जीवः । कुतः । **दर्शनात्**='विष्णुरेव ज्योतिरिति श्रुत्यन्तरे दर्शनादित्यर्थः ॥

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायां ज्योतिरधिकरणम् ॥ ११ ॥

दिहाकाशः । अथवा जीवः, 'अनेन जीवेनात्मनाऽनुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवा

तस्मिन्नामरूपवोढृत्वश्रवणोपपत्तेरित्याद्यः पूर्वपक्षः । नन्वाकाशशब्दस्य ब्रह्मण्यपि प्रसिद्धिरस्ति सर्वलोकगतिवाक्यादिषु । तत्र सर्वभूतकारणत्वादीनि बलवन्ति वाक्यशेषे ब्रह्मप्रकरणादीनि सन्ति चेदिहापि सन्त्येव वाक्यशेषे ब्रह्मात्मश्रुत्यमृतत्वलिङ्गानीत्याशङ्क्याह— इहेति । अयमाशयः । अन्यत्राकाशशब्दस्य ब्रह्मविषयत्वकल्पनेऽपि नेह तथा कल्पयितुं शक्यम् । 'वैनामे'ति निपातसमुदायद्योतितप्रसिद्धिरूपाकाशविशेषणस्याप्रसिद्धाकाशरूपब्रह्मव्यावृत्त्येकफलकत्वात् । न हि ब्रह्म वेदप्रतिपन्नत्वेऽपि क्वचिद्वेदभागे निरूढ्याकाशशब्दविषयत्वेऽपि भूताकाशवत् स्वरूपेणाकाशशब्दविषयत्वेन वा लोकवेदयोः प्रसिद्धम् । 'सर्वाणि ह वा इमानि भूतानी' त्यत्र तु 'ह वै' शब्दद्योतितप्रसिद्धे नाकाशे धर्मिण्यन्वयः । किं तु सर्वजगत्कारणत्वरूपे तद्धर्मे । तस्य धर्मस्य लोके प्रसिद्धिर्नास्तीति केवलं ब्रह्मविषया वैदिक्येव प्रसिद्धिर्ग्राह्या । सा सिद्धान्ते उपयुज्यते । इह प्रसिद्धेर्धर्मिण्यन्वयः । सा तु भूताकाशविषयिणी लोकवेदसिद्धा ग्राह्या । न तु ब्रह्मविषयिणी केवलवेदप्रसिद्धा । सार्वत्रिकप्रसिद्धिमपेक्ष्य क्वाचित्कप्रसिद्धेरप्रसिद्धिरूपत्वात् । तस्मादप्रसिद्धाकाशव्यावर्तनैकप्रयोजनकेन प्रसिद्धिविशेषणेन भूताकाश एवात्राकाशश्रुतिर्नियम्यते । यत्तु वाक्यशेषे ब्रह्मात्मश्रुत्यमृतत्वलिङ्गग्रहणं न तन्नामरूपयोर्निर्वोढर्याकाशेऽन्वेति । किं तु तयोर्मध्यस्थत्वेन लक्ष्यमाणे वस्तुनि । न च तयोरभेदः । नामरूपनिर्वोढृत्वेनाकाशमुक्त्वा तदनन्तरं नामरूपमध्यवर्तित्वेन किञ्चिद्वस्तु लक्षयित्वा तत्र तत् ब्रह्मेति शब्दान्तरप्रयोगेणाकाश इति यदिति च लिङ्गभेदनिर्देशेन च तयोर्भेदप्रतीतेः। 'देवदत्तः खलु महान पोषकश्चैत्रमैत्रयोः । या तयोर्वर्तते मध्ये सा मैत्रीति प्रतीयता'मित्यत्र हि मैत्रदेवदत्तयोः स्पष्टं भेदः प्रतीयते । 'यस्तयोर्वर्तते मध्ये यज्ञदत्तस्स बुध्यता'मिति लिङ्गाभेदेन पाठेऽपि देवदत्तयज्ञदत्तयोर्भेदः प्रतीयत इति । वियत्त्विह नाकाशः । किं तु हिरण्यगर्भजीवः । नामरूपनिर्वोढृत्वश्रवणात् । निर्वोढृत्वं हि कर्तृत्वं न तु वोढृत्वम् । निरुपसृष्टस्य वहतेः कर्तरिप्रत्ययः । नामरूपव्याकर्तृत्वस्य परब्रह्महिरण्यगर्भसाधारणत्वेऽपि अत्र परब्रह्मणोऽन्यत्वेन निश्चिते श्रूयमाणस्य तस्य हिरण्यगर्भलिङ्गत्वपर्यवसानात् तदनुसारेणाकाशश्रुतेस्सर्वज्ञे तस्मिन्नसङ्कुचितप्रकाशत्वयोगेन वृत्त्युपपत्तेः । लिङ्गतश्श्रुतेस्स्वतो बलीयस्त्वेऽपि पूर्वत्र 'ब्रह्मलोकमभिसम्भवितास्मी'त्युत्तरत्र प्रजापतेस्सभां वेश्म प्रपद्ये इति हिरण्यगर्भसन्निधिना हिरण्यगर्भलोकप्राप्त्यभिसन्धिलिङ्गेन च सन्दष्टलिङ्गस्यात्र श्रुतितः प्रबलत्वात् । न च 'प्रजापतेस्सभा'मित्यत्र प्रजापतिशब्दस्य नारायणपरत्वं । 'न च कार्ये प्रत्यभिसन्धि'रिति (ब्र.४.३.१३) सूत्रेण वक्ष्यत इति शङ्कनीयम् । 'कार्यं बादरि' रित्यधिकरणस्य द्वितीयपूर्वपक्षे कल्पे सा वक्ष्यते । सिद्धान्ते तस्य हिरण्यगर्भपरत्वे को दोषः । अत्र नामरूपमध्यस्थब्रह्मोपासनायां नामरूपनिर्वोढृहिरण्यगर्भस्योपासनमङ्गमिति तदङ्गकब्रह्मोपासनायास्तल्लोकप्राप्तिरवान्तरफलमित्युपपत्तेः । तस्माद्धिरण्यगर्भजीव एवात्राकाश इति द्वितीयः पूर्वपक्षः । नन्वयं पूर्वपक्षो नोपपद्यते । आकाश इति हिरण्यगर्भस्य क्वचिदपि प्रसिद्धेरभावेन प्रसिद्धिविशेषणविरोधादित्याशङ्क्याह--अनेन जीवेनेति । अयमाशयः । 'वैनामे'ति निपातसमुदायो नाकाशशब्दस्य तेन रूपेण प्रसिद्धिद्योतकः ।

णि' इति तस्य नामरूपव्याकरणसंबन्धदर्शनात् ॥

इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः—परमेश्वर एवात्राकाशशब्देन नामरूपनिर्वोढा श्रूयते, अमृ-

किं तु नामरूपनिर्वोढृत्वरूपविधेयवत्त्वेन तथैव व्युत्पत्तेः। न हि 'देवदत्तः खलु विद्वा'निलयुक्ते यः प्रसिद्धो देवदत्तः स विद्वानिति प्रतीयते। किं तु विधेयस्य विद्वत्त्वस्यैव प्रसिद्धिः प्रतीयते। एवं च यत्र नामरूपव्याकर्तृत्वं प्रसिद्धं स एव परमेश्वरादन्यः आकाशशब्दविषय इति सिद्धावनेन जीवेनेत्यादिश्रुतौ हिरण्यगर्भस्य नामरूपव्याकर्तृत्वप्रसिद्धेस्स एवात्राकाशशब्दविषयः पर्यवस्यतीति। यद्यप्य'नेन जीवेन'ति श्रुतिः परमेश्वरस्य नामरूपव्याकरणकर्तृत्वं प्रतिपादयति न तु हिरण्यगर्भस्य। तथैव संज्ञामूर्तिक्लृप्त्यधिकरणे स्थापयिष्यमाणत्वात्। तथा च हिरण्यगर्भस्य व्याकर्तृत्वप्रतिपादकं 'वेद नामरूपे व्याकरोत्' 'सर्वेषां च स नामानी' त्यादिश्रुतिस्मृतिवचनजातमत्रोदाहरणीयम्। तथापि नेन यन्नामरूपव्याकरणं हिरण्यगर्भकर्तृकं प्रतिपाद्यते तत्रैव परमेश्वरस्य कर्तृत्व 'मनेन जीवेने' त्यादिवाक्येन प्रतिपाद्यत इत्युभयत्रापि व्याकर्तृभेदेऽपि व्याकर्तव्यमभिन्नमिति ज्ञापनाय तस्मिन्नुदाहरणीयेऽप्यनेनेत्यादिवाक्यमुदाहृतम्। तथा हि—हिरण्यगर्भविषयेण वाक्यजातेन ब्रह्माण्डान्तर्वर्तिदेवादिनामरूपगोचरं व्याकर्तृत्वं हिरण्यगर्भस्य प्रतिपाद्यते। तद्गोचरमेव च तदनेन जीवेनेत्यादिवाक्येन परमेश्वरस्य प्रतिपाद्यते। अनेन हि वाक्येन परमेश्वरस्य सकलनामरूपव्याकर्तृत्वं न प्रतिपाद्यते किं तु आकाशादिषु भूतेषु सदाशिवादिभिरधिष्ठातृभिस्सह सृष्टेषु त्रिवृत्करणेन ब्रह्माण्डसृष्टिपूर्वकं तदन्तर्वर्तिदेवादिनामरूपव्याकर्तृत्वं प्रतिपाद्यते। तेजोऽबन्नानां सृष्टिमभिधाय 'हन्ताहमिमास्तिस्रो देवता' इत्यनुक्रमात्। एव 'मनेन जीवेने'ति वाक्योपात्तव्याकर्तव्यस्य हिरण्यगर्भव्याकर्तव्यैक्यज्ञापनस्य प्रयोजनं सिद्धान्ते स्पष्टीभविष्यति। एवं प्राप्ते पूर्वपक्षे सिद्धान्तप्रतिज्ञापूर्वकं सूत्रहेतुं व्याचष्टे—अमृतत्वादीति। इहाकाशः परमेश्वर इति साध्ये नामरूपनिर्वोढृत्वं न हेतुः। तस्य निपातद्योतितप्रसिद्धिविशेषानुरोधा 'दनेन जीवेने'ति श्रुत्युक्तहिरण्यगर्भव्याकर्तव्यनामरूपमात्रगोचरव्याकर्तृत्वरूपया हिरण्यगर्भसाधारणत्वात्। नापि 'ते यदन्तरे'त्युक्तं नामरूपमध्यवर्तित्वम्। तद्धि तटाकयोर्मध्ये वृक्षस्येव नामरूपयोर्मध्ये परमेश्वरस्य न वर्तनम्। तटाकयोरिव नामरूपयोर्व्यवस्थितदेशस्थितत्वाभावेन तन्मध्यावकाशस्याप्रसिद्धत्वात्। किं तु मध्यस्थस्येवान्यतरपक्षपाताभावेन तदुभयास्पृष्टत्वम्। तदपि न सकलनामरूपास्पृष्टत्वम्। शिवभवादिनामभिर्नीलकण्ठत्वादिविशिष्टविग्रहैश्च नित्ययुक्ते परमेश्वरे तदभावात्। किं तु व्याकर्तव्यत्वेन वाक्यसन्निहितैतत्पदपरामृष्टैर्देवमनुष्यादिशब्दैस्तद्वाच्यरूपैर्ब्रह्माण्डान्तर्गतैस्तनुभुवनभोगस्थानभोगोपकरणैश्चासाधारणसम्बन्धराहित्यम्। इदं तावद्धिरण्यगर्भसाधारणम्। तदसाधारणस्य हिरण्यगर्भादिनाम्नस्तद्वाच्यस्य तदसाधारणरूपस्य च तद्व्याकर्तव्यनामरूपप्रसृष्टेः प्रागेव सिद्धत्वात्' आकाशसाधारणं च ततोऽपि प्रागेव भूतानां निष्पन्नत्वादिति शङ्काकलुषितमादिमलिङ्गद्वयं प्रथमं नोपन्यसनीयमित्यमृतत्वं प्रथममुपात्तम्। एवं अग्रे स्फुटतरब्रह्मलिङ्गदर्शनात् पूर्वे अपि ब्रह्मलिङ्गभूते एव ग्राह्ये। नामरूपनिर्वोढृत्वमापि साधारणत्वेऽपि हि निरपेक्षं तत ब्रह्मासाधारणम्। [illegible] पेक्षयोश्च निरपेक्षं ग्रही-

तत्वादितद्धर्मव्यपदेशात्। न ह्याकाशेऽमृतत्वादिकं संभवति जीवे वा। अतः परमेश्वर एवाकाशः॥

तुमुचितम्। 'ते यदन्तरे' त्येतदपि यस्य मध्ये ते नामरूपे वर्तेते यदाधारकोऽयं नामरूपप्रपञ्च इति व्याख्याने तदसाधारणम्। न च यत्रावधिद्वयनिर्देशः अवधिद्वयानाक्रान्तश्च मध्यदेशोऽस्ति तत्रैवान्तरेति शब्दप्रयोग इति नियमः। सूत्रवार्तिकादिषु विशेषवचनाभावात्। तदभावेऽपि 'ततः खड्गं समुद्यम्य रावणः क्रूरविग्रहः। वैदेहीमन्तरा क्रुद्धः क्षणमूचे विनिश्वसन्नि'ति भट्टिकाव्ये अन्तराशब्दप्रयोगदर्शनाच्च। तथा नियमसद्भावेऽपि यस्यान्तरे यदन्तर्गते ते नामरूपे इत्यस्मिन्नर्थे अन्तरशब्दादन्तस्स्थितवाचिनः प्रथमाद्विवचनस्य 'सुपां सुलुगि'त्यादिसूत्रत आकारादेशोपपत्तेरित्यभिप्रेत्य तयोरपि ग्रहणार्थमादिशब्दः कृतः। पूर्वपठितयोरपि वैवक्षिकं क्रममाश्रित्यादिशब्देन ग्रहणं युक्तम्। न हि 'दिवादिभ्यः श्य'न्नित्यादाविव पाठक्रम एवाश्रयणीय इत्यत्र निर्बन्धोऽस्ति। न चात्रामृतत्वानन्तरं पठितं लिङ्गमस्ति। क्रमश्रुतिर्हि तदनन्तरं श्रूयते। अथ वात्रापि पाठक्रममाश्रयिष्यामः। अमृतत्वरूपब्रह्मलिङ्गसन्निधिमनपेक्ष्यैव सापेक्षनिरपेक्षन्यायादिमात्रेण नामरूपनिर्वोढृत्वादेर्ब्रह्मलिङ्गतोन्मेषमभ्युपगमिष्यामः। अत्र पक्षे आत्मश्रुत्युपस्थापितमात्मत्वलिङ्गमादिपदेन ग्राह्यम्। यत्र ह्यभिधानश्रुतिः प्रमाणं तत्र तत्प्रवृत्तिनिमित्तभूतं लिङ्गमपि प्रमाणं भवत्येव। अत एव 'शब्दादेव प्रमित' इति (ब्र० १. ३. २३) सूत्रे आस्तामीशानश्रुत्युपस्थापितमैश्वर्यलिङ्गमीशानशब्दरूपा श्रुतिरेव तावदङ्गुष्ठप्रमितस्य परमेश्वरत्वमवगमयितुं पर्याप्तमित्यभिप्राय एवकारः प्रयुक्तः। एवं चामृतत्वादिशब्देन तद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहिमाश्रित्यामृतत्वात्मत्वे ग्राह्ये। अमृतत्वस्यादय इति तत्पुरुषमाश्रित्य नामरूपनिर्वोढृत्वं तदाधारत्वं ब्रह्मश्रुत्युपस्थापितनिरतिशयबृहत्त्वलिङ्गं च ग्राह्यमिति बहुव्रीहितत्पुरुषयोरेकशेषः कार्यः। एवं विवक्षितेऽर्थे नामरूपनिर्वोढृत्वादिव्यपदेशादित्येवमृजुवाक्यप्रयोगसम्भवे किमर्थमित्थं क्लिष्टवाक्यप्रयोग इति चेत्। किमर्थमिति न विद्मः। स्वतन्त्रेच्छा महाग्रन्थकाराः क्वचित्क्वचिदेवमपि प्रयुञ्जते। यथा पाणिनिर्गाङ्कुटादिसूत्रे कुटादिभ्य इति पदं बहुव्रीहितत्पुरुषयोरेकशेषेण निष्पन्नं प्रायुङ्क्त। तत्र हि कुटादिपदं तद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहिणा कुटतिधातोस्तदनन्तरपठितधातूनां च यथा ग्राहकं तथा तस्मात्प्राक्पठितस्य लिखतिधातोरपि कुटस्यादिः कुटादिरिति तत्पुरुषाश्रयणेन ग्राहकम्। अन्यथा लिखतिधातोः परेषां ञ्णितां प्रत्ययानां ङिद्वद्भावविधानासिद्ध्या लिखितुमलिखदित्यादिरूपासिद्धिप्रसङ्गात्। एतेन 'देवदत्तः खलु महा'नित्यादिवाक्यच्छायापत्त्या ब्रह्माकाशयोर्भेदप्रतीतिशङ्का निरस्ता। ब्रह्माकाशशब्दयोर्द्वयोरपि ब्रह्मणि दृष्टप्रयोगत्वेन ब्रह्माकाशवाक्यद्वयेऽपि ब्रह्मलिङ्गसत्त्वेन च तदुभयाभेदप्रतीत्या वैषम्यात्। न हीति। यद्यप्याकाशे जीवे चामृतत्वासम्भवः स्पष्ट एव। तथाप्युक्तमर्थं सूत्रारूढं कर्तुं तदुक्तिः। अनेन सौत्रहेतोरित्थमर्थो दर्शितो भवति। अर्थान्तरत्वं जीवादाकाशाच्च भिन्नत्वं तस्यादिः कारणं भेदको धर्म इति यावत्। भेदज्ञापके भेदकारणत्वोपचारादेवमुक्तिः अर्थान्तरत्वशब्दो वा तत्प्रतीतिं लक्षयति। तथा च जीवाकाशव्यावर्तकनामरूपनिर्वोढृत्वादिधर्मव्यपदेशादिति सौत्रस्य हेतोरर्थ इति। यद्यपि परमेश्वरे साध्ये तद्धर्मव्यपदेशावि

FORT RAMNAGAR,
Raj Benares
11th November 1906.

Considering that your publication " Sivarkamani Dipika " is deserving of
[e]ment and support, I am directed to inform you that H. H. the Maha-
[o]f Benares will gladly subscribe two copies of the work.

You are requested to send the " Ordinary Edition " in parts when printed
[i]ssued and the " Thick paper Edition ' when completed, bound in two or more
[l]y volumes.—Please note this order of H. H. and send your issues to the
[add]ress of the Private secretary.

I remain,
Yours faithfully,
P. SECRETARY.

To

PANDIT R. HALSYANATH SASTRI
EDITOR OF BHARAT MANDIRAM,
Sanscrit series etc.
Kumbaconam.
(MADRAS.)

Notwithstanding the kind and ready support I have been receiving, there [ha]s been, however, delay in bringing out this issue, the fifth of the series. It [has] been due to several unforseen accidents that have thwarted me from applying [my]self as diligently as I would. I beg, therefore, that you will pardon me the [un]easiness and anxiety I have been the instrument of causing you, seeing that [I] have been myself the sport of untoward chances.

The following is a supplementary list of govts. and other public bodies that [ha]ve latterly been pleased to lend their aid and patronage to this work :—

Colonial Secretary of Colombo ...	... 2	copies.
H. H. The Maharajah of Benares ...	... 2	„
H. H. The Maharajah of Gaekwar ...	... 10	„
H. H. The Maharajah of Mysore ...	... 4	„

Permit me here to publish the opinion of Sri La Sri Kasi Vasi Soma[sundara] [Th]ambiran avl of Thirupanandal, whom it puzzles me how to thank for [the] manner in which he evinced his appreciation of the work by his liberal

200

The Sacred Vedas and Upanishads are the embodiments of the glory and wisdom of the great Fountain Source of all being. In order to render those intelligible to the average brains, Srimad Vyasa prepared a compendium of hma Sutras' in easy language; and later sages have belaboured themselves at expounding the great doctrines of the Vedas in what are known as 'Bha The [illegible]iest of such is the remarkable production of Shrikanta Sivacharya; there is reason to believe, might have taken in hand, besides, a commentary of Vedas and Upanishads. However it be, the best commentary extant is the 'Sivarkamani Dipika' of Sriman Appayya Dikshitar, who flourished about years ago. But this has been either cast into oblivion or if found at all, found in disjointed fragments. The task is no easy one, that of piecing tog torn out parts and making one organic whole of them; and Pandit Halsyan Sastri of Kumbakonam has laid the world in debt by taking up this prodig work. We should be failing in our duty if we omit to remember in this c tion the noble impulse and the fostering care of Mr. K. S. Srinivasa Pillay of Tanjore Bar. It is my firm conviction that this noble work will prove to be mi in its influence, uplifting as it must, the masses of people from their dense ignor and superstition regarding matters of religion, and opening their eyes to vas sures of wisdom in ancient religious literature

Duty to our religion and our great forefathers bids us offer any help may to Mr. Halasyanath Sastri in his arduous undertaking. Humble as it may I trust that my subscription of Rs. 200 will go in some measure to advance thi what I consider national work.

(Sd.) KASI VASI SOMASUNDARA THAMBIRAN,
Adhinakartha of Thirupanandal Mutt.
2[illegible]—11—06.

(True Translation.)